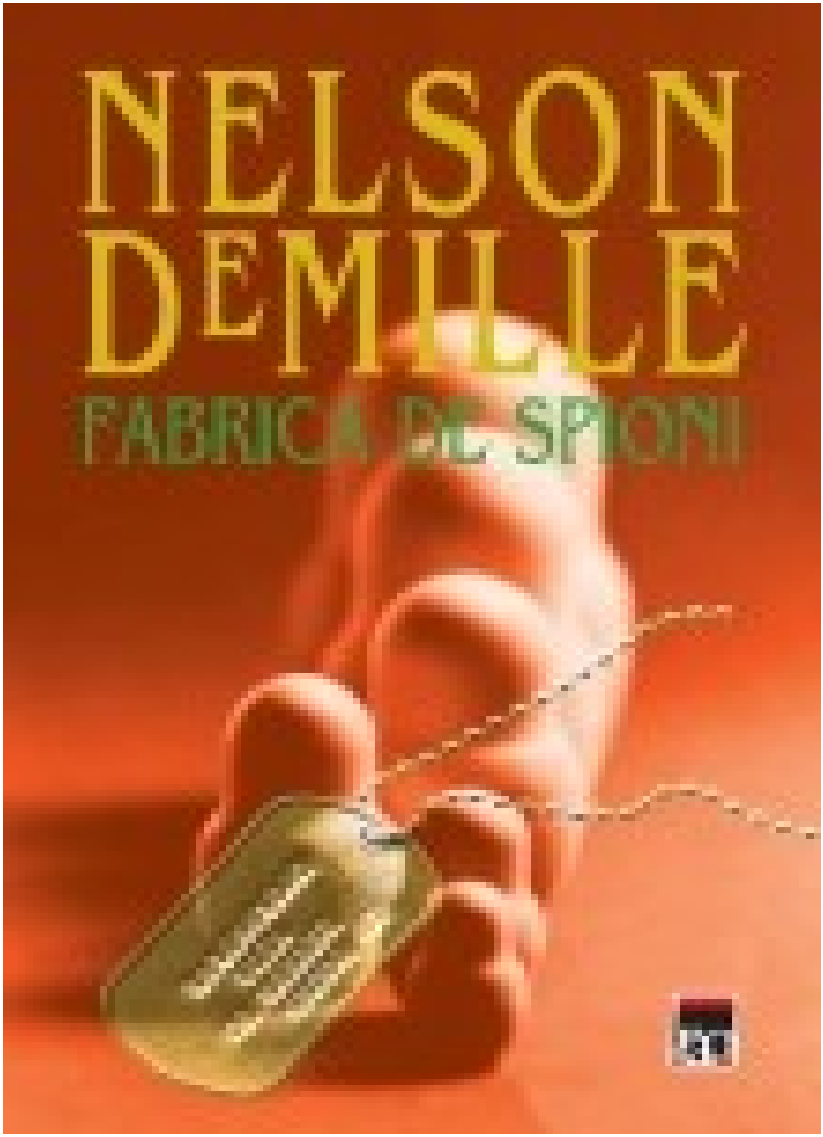
NELSON
DEMILLE
FABRICA DE SPIONI

NELSON DEMILLE

The Charm School

FABRICA DE SPIONI

Grupul Editorial RAO
Bucureşti, ROMÂNIA
Traducere din limba engleză
RODICA MIHAELA SCAFEŞ
CORNEL SCAFEŞ

În amintirea Joannei Şindel

MULŢUMIRI

Ţin să le mulţumesc prietenilor mei ruşi pe de-a-ntregul sau pe jumătate, Nicholas Ellison, Nansey Neiman, Nikolai Popov şi Svetlana, călăuzele mele spirituale prin labirintul sufletului rus. îi mulţumesc şi lui Bob Whiting, care m-a învăţat să înjur în ruseşte. Mulţumiri speciale îi datorez lui Ginny Witte, pentru devotamentul faţa de această carte şi autorul ei.

PARTEA ÎNTÂI

„Ori de câte ori eşti nefericit, du-te în Rusia. Cel care izbuteşte să înţeleagă această ţara va fi mulţumit să trăiască oriunde altundeva”.

MARCHIZUL DE CUSTINE Rusia în 1839

CAPITOLUL 1

— Staţi deja în Smolensk două zile, domnule Fisher? întreba ea.

Gregory Fisher nu mai era nici derutat, nici amuzat de sintaxa şi timpurile verbale ciudate ale englezei vorbite în această parte a lumii.

— Da, răspunse. Stat la Smolensk de două zile.

— De ce nu vă văd când sosiţi?

— Nu eraţi aici. Aşa că m-am dus la poliţie, vreau să spun la miliţie.

— Da? spuse ea, răsfoind cu o mână îngrijorata actele de pe birou. Apoi se înviora: Ah, da. E ta regulă. Staţi la hotelul *Ţentralnaia*.

Fisher o privi pe reprezentanta Intourist-ului. Să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, aşadar, câţiva ani mai mult decât el. Nu arată rău. Ori poate aşa i se părea lui, fiind de prea multă vreme pe drum.

— Da, am stat la *Ţentralnaia* noaptea trecută.

— Turism? spuse ea, uitându-se la viză.

— Exact. Turism.

— Ocupaţia?

Fisher se cam săturase de aceste măsuri de control intern. În fiecare oraş în care era nevoit să se oprească, avea impresia că trecea printr-un punct important de frontieră. Răspunse:

— Fost student, în prezent şomer.

— Da? clătină din cap reprezentanta Intourist-ului. În America e mult şomaj. Şi mulţi oameni fără adăpost.

Fisher constatase că ruşii erau obsedaţi de problemele Americii: şomaj, oameni fără locuinţa, criminalitate, droguri şi problemă rasială.

— Sunt şomer de bunăvoie.

— Constituţia sovietică garantează fiecărui cetăţean o slujbă, o locuinţa şi o săptămână de lucru de patruzeci de ore. Constituţia dumneavoastră nu garantează acest lucru.

Fisher se gândi o clipă s-o repeadă, dar spuse doar atât:

— Am să-l întreb pe congresmanul meu cum stau lucrurile.

— Da?

— Da.

Fisher stătea în picioare în mijlocul încăperii cu pereţii zugrăviţi într-un galben spălăcit. Femeia îşi împreună mâinile şi se aplecă înspre el:

— Vă place vizita la Smolensk?

— Nemaipomenit. Aş vrea să mai pot sta.

Funcţionara desfăşura pe birou harta cu itinerarul călătoriei americanului şi aplică pe ea energic o ştampila mare, roşie.

— Vizitezi parcul nostru de cultură?

— Am făcut un film întreg acolo.

— Da? Vizitezi Muzeul de istorie locală de pe strada Lenin?

Fisher nu voia să-şi forţeze credibilitatea.

— Nu. Mi-a scăpat o să-l văd la înapoiere.

— Bine.

Femeia îl privi curioasă preţ de câteva clipe. Fisher se gândi că-i făcea plăcere compania. De fapt, întregul sediu al biroului Intourist din Smolensk avea o înfăţişare pierdută, semănând cu încăperea de la strada a Camerei de Comerţ dintr-un orăşel din Vestul Mijlociu.

— Nu vedem mulţi americani pe aici.

— E greu de crezut.

— Nu vin prea mulţi nici din Vest. Numai autobuze din ţările socialiste surori.

— Am s-o spun şi altora.

— Da?

Bătând cu degetele în birou, femeia spuse gânditoare:

— Voi puteţi călători oriunde.

— Poftim?

— Un american îmi spune asta. Oricine primeşte paşaport. Treizeci de dolari. Două, trei, patru săptămâni.

— Poate să dureze şi mai mult. Nu ne putem duce în Vietnam, Coreea de Nord, Cuba şi în alte câteva locuri.

Reprezentanta Intourist clătină din cap absenta. După o vreme, îl întreba:

— Vă interesează socialismul?

Fisher răspunse:

— Mă interesează Rusia.

— Şi pe mine mă interesează ţara dumneavoastră.

— Vă invit s-o vedeţi.

— Da. Cândva am s-o fac.

Se uita într-un formular tipărit şi citi:

— Aveţi trusa de prim ajutor şi trusa de scule obligatorii în maşină?

— Sigur că da. Aceleaşi pe care le-am avut şi la Minsk.

— Bine.

Apoi continuă:

— Trebuie să urmaţi ruta stabilită. De aici şi până la Moscova nu aveţi voie să faceţi vreo oprire pe timpul

nopţii. Turiştilor străini le este interzis să conducă noaptea în zonele rurale. Trebuie să fiţi la Moscova la căderea serii.

— Ştiu.

— Când ajungeţi la Moscova, trebuie să vă prezentaţi de îndată la oficiul Intourist de la hotelul Rossia, la care veţi sta. Până atunci, aveţi voie să opriţi numai pentru benzină şi ca să solicitaţi de la miliţieni lămuriri în privinţa traseului.

— Şi ca să mă duc la toaletă.

— Da, într-adevăr.

Aruncă o privire asupra itinerarului.

— Sunteţi autorizat să vă opriţi la Borodino.

— Da. Ştiu.

— Dar vă sfătuiesc să n-o faceţi.

— De ce?

— E deja târziu, domnule Fisher. Trebuie să grăbiţi să ajungeţi la Moscova înainte să se întunece. Vă sfătuiesc deja să rămâneţi în Smolensk la noapte.

— Păi, îmi fac deja ieşirea de la hotel.

Femeia păru să nu observe că îi era parodiata engleza şi spuse:

— Vă pot aranja o altă cameră aici. Doar intră în atribuţiile mele.

Zâmbi pentru prima oară.

— Mulţumesc, dar sunt sigur că pot ajunge la Moscova înainte să se întunece.

Reprezentanta Intourist ridică din umeri şi împinse documentele spre el.

— *Spasibo*.

Fisher le înghesui în sacoşa de pe umăr, apoi îi spuse, făcându-i semn cu mâna:

— *Do svidania*.

— Drum bun, îi răspunse ea, adăugând: şi aveţi grijă, domnule Fisher.

Fisher ieşi afară, în aerul răcoros al Smolensk-ului, cu gândul la această ultimă remarcă criptica. Trase adânc

aer în piept şi se apropie de mulţimea care-i înconjurase maşina.

— Faceţi loc, oameni buni, spuse făcându-şi loc prin mulţime.

Descuie portiera Pontiac-ului Trans Am albastru metalizat. Zâmbi, făcu semnul victoriei, se strecura în maşina şi trase portiera după el. Porni motorul şi începu să ruleze încetişor prin mulţimea care se dădea la o parte. „*Do svidania*, locuitori ai Smolensk-ului!”

Rulă încet prin centrul oraşului, uitându-se la harta aşezată pe scaunul din dreapta. După zece minute, se afla din nou pe şoseaua Minsk-Moscova, îndreptându-se spre est, spre capitala sovietică. Întâlni utilaje agricole, camioane şi autobuze, dar nici măcar un singur autoturism. Era o zi cu vânt. Nori cenuşii alunecau prin faţa unui soare pricăjit.

Fisher observa că, pe măsură ce înainta spre est, toamna era mai avansată. Spre deosebire de activitatea agricolă intensă pe care o constatase în Germania răsăriteana şi Polonia, aflate la aceeaşi latitudine, aici grâul fusese recoltat pe ambele laturi ale şoselei, iar cele câteva livezi întâlnite erau şi ele pustii.

Peisajul se rostogolea pe lângă el, şi Greg Fisher lasă gândurile să-i zboare. Restricţiile şi formalităţile nu erau numai supărătoare, conchise el, ci inspirau şi o oarecare teamă. Şi totuşi fusese bine tratat de cetăţenii sovietici pe care îi întâlnise. Pe o vedere trimisă părinţilor scrisese: „poate o să vă mire, dar acesta este unul dintre ultimele locuri în care americanii mai sunt agreaţi”. Şi lui îi plăceau sovieticii şi îi plăcea faptul că maşina lui oprea literalmente circulaţia, făcându-i pe oameni să-şi întoarcă privirile pe oriunde se ducea.

Trans Am avea plăcuţele de înmatriculare din statul Connecticut, genţi turnate din aluminiu şi spoiler pe partea din spate, fiind o chintesenţa a ceea ce înseamnă o maşină americană puternică; după părerea lui, pe şoseaua dinspre

Moscova nu fusese văzut vreodată ceva asemănător.

De pe bancheta din spate se răspândea aroma fructelor şi a legumelor pe care i le dăduseră sătenii de prin locurile pe unde oprise. La rândul lui, el le oferise pixuri, calendare americane, aparate de ras de unică folosinţa şi alte asemenea articolaşe pe care fusese sfătuit să le ia cu el. Greg Fisher avea impresia că este un ambasador al bunăvoinţei şi se simţea minunat.

O bornă kilometrică anunţa că până la Moscova mai avea de parcurs două sute nouăzeci de kilometri. Privi ceasul cu afişaj electronic de la bord: era ora două şi şaisprezece minute.

An oglinda retrovizoare văzu apropiindu-se un convoi al Armatei Roşii. Vehiculul din faţă, o maşină de comandament de culoare verde-închis, aproape că îi atinse bara din spate. „Hei, bombăni Fisher, asta-i prea de tot”.

Maşina îl semnaliza cu farurile, dar Fisher nu vedea niciun loc în care să poată trage pe dreapta, întrucât şoseaua cu o singură banda pe sens era mărginită de un şanţ. Mări viteza. Motorul de opt cilindri în V, cu o capacitate de cinci litri, avea injectorul reglat pentru un anumit tip de carburant şi, cum benzina locală părea să nu-i priască, se îneca şi dădu un rateu. „La naiba!”

Maşina de comandament continua să-l tatoneze. Fisher privi vitezometrul, care indică o sută zece kilometri la oră – cu douăzeci de kilometri peste limita legală de viteză.

Brusc, maşina de comandament îl depăşi şi începu să ruleze în rând cu el. Şoferul îl claxona. Geamul din spate cobora şi Fisher văzu un ofiţer cu fireturi aurii care îl fixa cu privirea. Fisher reuşi să stoarcă un zâmbet şi încetini. Lunga coloana de camioane, transportoare de trupe şi maşini de teren îl depăşi, în timp ce soldaţii îi făceau cu mâna, adresându-i tradiţionalul „Uraaa!” al Armatei Roşii.

Convoiul dispăru şi Greg Fisher trase adânc aer în piept. „Ce naiba caut aici?” Asta voiseră să ştie şi părinţii

lui, când îi dăruiseră maşina şi o vacanţa drept recompensă pentru absolvirea Universităţii Yale şi obţinerea licenţei în management, îşi transportase maşina cu un vapor până în portul Le Havre şi-şi petrecuse vara vizitând Europa Occidentală. Ideea de a vizita Blocul Răsăritean îi aparţinuse. Din păcate, obţinerea vizei şi a permiselor auto durase mai mult decât prevăzuse şi, aşa cum se întâmplase cu Napoleon şi cu Hitler înaintea lui, incursiunea sa în teritoriul rus începea cu o lună mai târziu, odată cu vremea proastă.

Peisajul, remarca Fisher, îşi merita cu prisosinţa reputaţia de monoton şi infinit. Cerul părea să fie o reflecţie a pământului: un tăvălug gri, o nesfârşită întindere monotonă în ultimele opt zile. Putea să jure că vremea se schimbase din însorita în posomorâtă la graniţa poloneză.

Emoţia de a fi turist în Uniunea Sovietică, fu de părere Fisher, era prea puţin legată de peisaj (anost), oameni (posomorâţi) sau vreme (mizerabilă). Emoţia era dată de faptul că se găsea într-un loc unde ajungeau destul de puţini occidentali, într-o ţara care nu încuraja turismul, în care xenofobia era adânc înrădăcinată în caracterul naţional, o ţară care era un stat poliţienesc. Vacanţa a vacanţelor, într-un loc periculos!

Gregory Fisher răsuci butonul aparatului de radio, dar nu putu să prindă nici Vocea Americii, nici BBC-ul, care păreau să aibă emisiuni numai noaptea. Ascultă o vreme vocea răsunătoare a unui bărbat acompaniat de o muzică marţială, observând că se repetau cuvintele *americaneţ* şi *agresiia*. Închise aparatul. Când ieşi din Tumanovo, şoseaua deveni mai largă şi mai netedă, dar nu zări niciun semn care să-i indice că s-ar fi apropiat de marea capitala care este Moscova. „De fapt, îşi spuse el, lipsa de reclame comerciale este atât de mare, încât cu greu ai putea crede că te afli în secolul al XX-lea. M-a apucat o poftă nebună de un Big Mac”.

Puse o casetă cu lecţii de limba rusă, asculta şi repetă: „Ia plo-ho sie-bia-ciuv-stvu-iu. Mi-e rău. Na şto jaluieşi? Ce te doare?” Trans Am-ul rula pe şoseaua acoperită cu bitum. Pe câmp, femeile adunau boabele rămase în urma secerătorilor.

An faţa îi apăru silueta unui sat care nu era pe hartă. Văzuse sate ca acesta înşirate în lungul şoselei, dar şi grupuri de clădiri ceva mai moderne, la capătul unor uliţe largi, care bănuia că sunt cooperative de stat. Nu văzuse în schimb ferme solitare, iar înfăţişarea satelor nu prea era dintre acelea pe care le întâlneşti în ilustrate.

Prin contrast, în Europa Occidentală fiecare sat fusese o încântare, fiecare curbă a drumului dezvăluia un nou peisaj de desfătare pastorală. Sau cel puţin aşa i se părea acum. Constata că în unele privinţe, superficiale desigur, Rusia rurala nu se deosebea de America rurală: în ambele exista prea puţin pitoresc, lipseau castelele, iar vestigiile trecutului erau şi ele puţine. Ce vedea aici era o activitate agricolă în toi, chiar dacă ineficienta, dirijată de la Moscova. „Iată o idee cu care nu mă împac”, îşi spuse.

Fisher rula acum printr-un sat, alcătuit mai ales din colibe din lemn, izbe, ale căror uşi, cercevele şi ghivece de flori erau vopsite în aceeaşi culoare: albastru, „Întreprinderea Populară de Vopsele nr. 3 a depăşit cota la vopseaua albastră nr. 2, nu-i aşa?” Satul se întindea de ambele părţi ale şoselei pe o distanţa de o jumătate de kilometru, aducând cu motelurile Kozy Kabin din Adirondacks. Câţiva bătrâni şi copii scoteau legume rădăcinoase din grădinile împrejmuite din faţa caselor. Un bătrân se chinuia să umple cu mortar crăpăturile dintre două bârne ale izbei, în vreme ce un grup de copii zglobii teroriza câţiva pui de găină.

Oamenii se opriră din îndeletnicirile lor ca să privească Trans Am-ul albastru metalizat. Fisher schiţa un semn cu mâna şi acceleră de îndată ce trecu de ultima izba. Privi peste umărul drept şi zări o bucăţică de soare

spânzurând deasupra orizontului, spre sud-vest.

După o jumătate de oră, părăsi şoseaua, intrând pe un drum paralel, ce fusese odinioară principala cale de acces către Moscova venind dinspre vest şi, în câteva minute, ajunse la periferia oraşului Mojaisk, situat la o sută douăzeci şi opt de kilometri de Moscova, şi încetini viteză până la limita admisă în oraşe. Din ghidul tipărit pe care îl primise de la Intourist aflase că era vorba de un oraş din secolul al XIII-lea, care făcuse parte din vechiul stat moscovit; clădirile din beton şi lemn nu trădau nicio urmă de vechime. Harta indica prezenţa unei mănăstiri undeva prin zonă şi zări chiar turla Catedralei Sf. Nicolae, dar nu avea nici timp, nici chef să facă turul oraşului. Prezenţa unui american într-un Pontiac Trans Am în străfundurile Rusiei era oricum o chestie ieşita din comun, iar atenţia pe care o putea capta fără riscuri avea şi ea limitele ei.

Aşi continua, conducând nonşalant, drumul prin Mojaisk evitând privirea holbată a poliţistului care dirija circulaţia în singura intersecţie mai importantă a oraşului. Când, în fine, lasă oraşul în urmă, zări ceea ce căuta de fapt, o staţie de benzină, mai exact staţia de benzină de la extremitatea estică a oraşului, marcată pe harta printr-o pompă. Intră pe pista imaculată de beton şi opri în faţa unei pompe de culoare galbenă. Lângă clădirea albă a staţiei, aşezat pe un scaun, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă albastră curata citea o carte. Bărbatul arunca o privire pe deasupra cărţii. Fisher cobora din maşina şi se apropie de el.

— Cum merge treaba? îl întreba Fisher, întinzându-i cupoanele Intourist pentru treizeci şi cinci de litri de benzină de 93. E în regulă?

— În regulă, dădu din cap omul.

Fisher se întoarse la maşina şi începu să bage benzina. Omul veni în urma lui şi privi peste umărul lui Fisher la contor. Fisher nu se mai întreba de ce toate

staţiile de benzină erau cu autoservire, dacă angajatul staţiei stătea să te supravegheze. Încetase să se mai mire de astfel de lucruri. Baga treizeci şi cinci de litri, dar, cum rezervorul nu era plin, mai îndesa în el în patru litri înainte să pună furtunul la loc. Vânzătorul, care privea iscoditor în interiorul Pontiac-ului, păru să nu bage de seamă.

Fisher se sui în maşină, porni motorul şi îl tura. Cobora unul din geamurile automate şi îi oferi vânzătorului câteva ilustrate cu New York-ul.

— Ăştia toţi n-au casă, nu-i aşa?

Vânzătorul începu să se uite la ilustrate fără să se grăbească. Fisher îşi puse o casetă cu Bruce Springsteen, apasă pe acceleraţie, lăsând în urma lui o dâră de doi metri pe şoseaua de beton. Lua strâmb o curbă în ac de păr şi acceleră. „Curat suprarealism”.

Ridică geamurile şi se lasă purtat de muzică. Apasă pedala de acceleraţie, până când depăşi cu mult limita de viteză.

„N-am zărit nici urmă de agent de circulaţie în ultimii o mie cinci sute de kilometri. Ăştia n-au auzit pe aici de radar”.

Se gândi apoi la hotelul Rossia din Moscova, care avea să îi ofere prima cazare decenta după cea din Varşovia. „Mi-e dor de o friptură şi de nişte whisky”. Se întreba apoi ce o să facă cu fructele şi legumele de pe bancheta din spate.

Un alt gând îi reveni în minte. „Evita încurcăturile sexuale”. Aşa îl sfătuise funcţionarul de la ambasada americană din Bonn, când se dusese să-şi ridice viza sovietică. şi până acum aşa făcuse, mai puţin la Varşovia. Mai avea cincisprezece perechi de dresuri şi o duzină de rujuri. „Să vedem ce-o să pice la Rossia”.

Fisher continua să caute un indicator care să-l scoată din nou în şoseaua principală. „Soarele a răsărit, soarele a apus. Dar eu tot în Rusia mi-s”.

Opri la marginea drumului pustiu, lângă o bornă

kilometrică; ea arată că mai avea de parcurs o sută opt kilometri; o săgeată neagră indica accesul spre şoseaua principală printr-un drum îngust acoperit cu bitum. O altă săgeată, orientată spre stânga, semnala un drum în pantă aflat într-o stare mai bună. Tăbliţa ridicătoare era scrisă cu litere chirilice, dar Fisher putu să iţească cuvântul: „Borodino”. Privi ceasul de bord: era patru şi treizeci şi opt de minute. Acceleră brusc, luând-o pe drumul spre Borodino, în direcţia soarelui ce apunea.

Nu ştia ce avea de văzut la Borodino, dar ceva îi spunea că era o ocazie ce nu trebuia ratată; în luna iunie stătuse pe plajă în Normandia şi fusese impresionat de cele petrecute acolo. „La fel, îşi zise, se va întâmpla şi când o să văd locul în care s-au înfruntat Napoleon şi Kutuzov şi unde, cincizeci de ani mai târziu, Lev Tolstoi a conceput romanul Război şi pace. Măcar atât le datora ruşilor înainte de a intra în Moscova, gândi Fisher.

Drumul urca lin, şerpuind. Era flancat de plopi, ceea ce lui Fisher îi plăcu foarte mult. Rulă încet printre câţiva stâlpi de piatră de care erau fixate porţi de fier larg deschise. Ajuns pe culmea dealului, văzu desfăşurându-se înaintea sa câmpia de la Borodino, unde marea armata a lui Napoleon întâlnise armata să condusă de feldmareşalul Kutuzov. Drumul cobora până într-o mică parcare, în spatele căreia se afla o clădire văruită cu acoperiş de ţigla şi portic neoclasic. Cele două aripi ale clădirii, situate de o parte şi de alta a porticului, aveau ferestre arcuite, iar intrarea era flancată de două tunuri vechi cu încărcare pe la gură… Era muzeul de la Borodino. Căuta prin casetele sale şi găsi „Uvertura Anul 1812” de Ceaikovski. Vara caseta în radiocasetofon, dădu volumul la maximum şi cobora din maşina, lăsând portiera deschisă. Uvertura răsuna peste câmpul de luptă învăluit în linişte. Un stol de gâşte sălbatice se înălţa în văzduh.

Fisher urca treptele muzeului şi încerca uşile, dar erau încuiate. „Tipic”, îşi spuse. Se întoarse şi privi spre

câmpul şi dealurile acoperite cu iarbă unde un sfert de milion de soldaţi francezi şi ruşi se înfruntaseră într-o zi de septembrie a anului 1812, primii cu intenţia de a cuceri Moscova, ceilalţi cu dorinţa de a o apăra. Potrivit ghidului sau turistic, cele două tabere au tras una asupra celeilalte vreme de cincisprezece ore. Seara, ruşii s-au retras spre Moscova, iar francezii au pus stăpânire pe câmpia de la Borodino şi pe sătucul cu acelaşi nume. Pe câmpul de luptă zăceau o sută de mii de oameni, morţi şi răniţi.

La o oarecare depărtare văzu monumentul închinat soldaţilor şi ofiţerilor francezi care luptaseră acolo în 1812, iar ceva mai încolo se afla un monument, mai nou, închinat apărătorilor ruşi care încercaseră să-i oprească pe germani în acelaşi loc, în 1941. Fisher observa că nu exista niciun monument în amintirea germanilor.

Cum privea la câmpurile acum liniştite, încremenite în crepusculul autumnal, Greg Fisher fu copleşit brusc de un sentiment al istoriei şi al tragediei. Vântul rece ce bătea dinspre răsărit răvăşi frunzele moarte de mesteacăn de pe treptele de granit ale muzeului, iar tunul din uvertura lui Ceaikovski bubui peste câmpul liniştit.

„Rusia, murmură Fisher. Rodina – patria. Rusia sângerândă. Dar i-ai făcut şi tu să sângereze. Şi-au fost milioane”.

Fisher se îndrepta agale spre maşina. Acum era mult mai frig şi un frison îi străbătu trupul, închise portiera şi lasă muzica mai încet, rulând cu grijă pe alei pe lângă obeliscul din granit negru, închinat lui Kutuzov, pe lângă groapă comună a soldaţilor ruşii căzuţi la datorie în 1812 şi pe lângă o duzină de monumente mari şi mici închinate regimentelor ruseşti atât din 1812, cât şi din 1941. În întunericul ce se lăsă, Fisher avu impresia că aude sunetele înfundate ale bătăliei şi ţipetele oamenilor. „Sunt prea aspru cu ei, îşi spuse Fisher. Au fost luaţi de fraieri şi traşi în piept de Occident de câte ori s-a putut”.

Pierduse noţiunea timpului şi era limpede că se

întunecase. Încerca să refacă drumul peste dealurile joase şi printre pâlcurile de mesteceni, dar îşi dădu seama că se rătăcise.

Se trezi străbătând o pădure de pini înalţi şi continuă cu încăpăţânare să ruleze pe drumul îngust şi pavat, căutând o porţiune mai lată unde să poată întoarce. Aprinse farurile, dar nu văzu decât pini ca nişte pereţi de un verde-închis de ambele părţi ale drumului.

„O, Dumnezeule…”

Deodată, zări în lumina farurilor o pancartă din lemn fixată pe un copac. Opri şi privi cu atenţie literele chirilice: tot ce putu să înţeleagă fu cuvântul familiar STOP. Restul inscripţiei îi era inaccesibil, cu excepţia unui cuvânt la fel de familiar – *CCCP*. Proprietate a guvernului. Dar ce nu era proprietate a guvernului?

„Aveam nevoie de chestia asta?” I se păru că vocea îi tremura, aşa că spuse mai hotărât: „Numai beleaua asta-mi lipsea!”

Cum stătea gândindu-se ce să facă, observa o mică deschizătura între copacii din dreapta, în spatele pancartei. Cum nu voia să treacă de ea cu maşina, lua o lanternă de sub scaun şi cobora. Merse vreo zece metri înspre deschizătura. Era o porţiune cu pietriş, nu mai mare de cinci metri pătraţi, dar făcută evident cu scopul de a fi folosită drept loc de întoarcere, un mijloc de a permite şoferului nesăbuit să se conformeze somaţiei.

— Eficienţa rusească.

Dădu cu ciudă un şut pietrişului şi-şi spuse că totul o să fie bine. O luă înapoi, dar încremeni.

Un foşnet de crengi acoperi zumzetul motorului. Fisher rămase pironit locului şi inspiră adânc pe nas, remarcând mirosul de răşină al copacilor. Aerul era rece şi umed. Se zgribuli de parcă nici n-ar fi avut canadiana pe el. Auzi din nou, de data aceasta mai aproape, zgomotul acela de crengi de pin abia atinse. Farurile au atras o căprioară, îşi spuse în gând. Asta e”. Făcu un pas spre

maşina. Undeva în depărtare se auzi lătratul unui câine.

Lumina farurilor îl orbea; îşi duse mâna streaşina la ochi şi începu să parcurgă cu paşi mari cei zece metri care îl despărţeau de maşina: unu, doi, trei, patru, cinci…

— Eficienţa rusească, spuse o voce aflată la câţiva metri în dreapta lui.

Fisher simţi că i se înmoaie genunchii.

CAPITOLUL 2

Lisa Rhodes constata că se făcuse ora cinci după-amiaza, apoi îşi turnă o porţie de whisky într-un pahar de carton. Se îndrepta spre fereastra biroului pe care-l ocupa în sectorul rezervat ataşatului de presa din interiorul ambasadei americane. Ferestrele de la etajul şapte dădeau spre vest, înspre râul Moscova. Pe malul celălalt al râului se înălţa hotelul Ucraina, o construcţie cu douăzeci şi nouă de niveluri în stilul arhitectonic bombastic stalinist, a cărei faţadă privea spre cheiul Taraş Şevcenko.

Cartierul din bucla de peste râul Moscova fusese unul dintre cele mai sărace ale Moscovei secolului al XIX-lea. Demolările şi construcţiile ridicate în perioada sovietelor îl transformaseră într-un cartier mai curat, dar şi mai puţin interesant. În cei doi ani de când se afla la Moscova, asistase nu numai la demolarea unor construcţii, ci şi la distrugerea unor case mari din piatră şi a unor biserici. Guvernul părea să nu consulte pe nimeni în această privinţa. Undeva, presupunea Lisa, exista un plan central de schimbare a înfăţişării Moscovei, dar cetăţenilor oraşului nu li se ceruse niciodată părerea.

— Ce contract social nenorocit! spuse cu voce tare.

Peste rău, chiar în faţă, se arcuia podul Kalinin, care dădea în bulevardul Kutuzov; acesta trecea pe lângă hotelul Ucraina, apoi continuă înspre vest, devenind şoseaua Minsk-Moscova. Lisa urmări cu privirea drumul,

până în punctul în care acesta dispărea în lumina palidă a asfinţitului. „Rusia…” O întindere imensă şi neospitaliera, mai potrivită pentru călăreţi sălbatici şi rumegătoare, un loc în care cu greu te-ai fi aşteptat să găseşti un imperiu puternic de europeni şi oraşele lor. Indiscutabil cel mai încremenit imperiu din câte au existat vreodată, gândi Lisa, o civilizaţie ale cărei rădăcini firave păreau înfipte în solul subţire asemenea fragilului mesteacăn alb.

Sună telefonul în interior. Lisa se întoarse de la fereastră şi ridică receptorul:

— Rhodes.

— Bună, spuse o voce de bărbat. Azi e prima zi de Sukkot.

— Zău?

— Am fost invitat la o petrecere în Sadovniki. E vorba despre nişte disidenţi religioşi. S-ar putea să-ţi placă.

— Sunt de serviciu la noapte.

— Aş putea să-ţi găsesc un înlocuitor.

— Nu. Mulţumesc, Seth.

— Să înţeleg că între noi totul s-a terminat?

— Aşa se pare.

— Ai curaj să i-o spui şi detectorului de minciuni?

— Am de terminat un comunicat de presă.

— În cazul ăsta, măcar o să fii scutită de necazuri la noapte. Gândeşte-te la asta, Lisa!

Nu înţelese dacă Seth Alevy se referea la ei doi sau la petrecere. Răspunse:

— Sigur că o să mă gândesc.

— Noapte bună!

Aşeza receptorul în furcă, se descalţă şi îşi puse picioarele pe birou. Cu paharul de whisky în poală, îşi aprinse o ţigară şi privi spre tavanul antifonat. Construirea noii clădiri a ambasadei americane, ocupând o suprafaţă de două hectare de teren mlăştinos la jumătatea distanţei dintre râul Moscova şi vechea ambasadă din stradă Ceaikovski, durase mai bine de un deceniu. Lucrarea

fusese un subcontract încheiat cu un concern american din New York. Dacă guvernul sovietic s-a simţit sau nu ofensat de acest afront adus experienţei şi foiţei de munca socialiste în materie de construcţii, acest lucru nu a fost niciodată exprimat verbal. În schimb, sovieticii s-au lansat în tot felul de şicane mărunte şi tergiversări birocratice de proporţii monumentale, ceea ce a constituit unul dintre motivele pentru care proiectul necesitase aproximativ de cinci ori mai mult timp decât ar fi fost nevoie.

Un alt motiv a fost acela că fiecare panou prefabricat din beton pe care sovieticii îl furnizaseră şantierului de construcţii fusese implantat cu dispozitive de ascultare. Scandalul microfoanelor a fost urmat de cel declanşat de aventurile sexuale în care fuseseră implicaţi nişte soldaţi din infanteria marină de la vechea ambasadă şi de schimbul ulterior de acuzaţii şi contraacuzaţii dintre Moscova şi Washington. Misiunea diplomatică americană din Uniunea Sovietică fusese dată peste cap mai bine de un an şi toată această harababură ocupase primele pagini ale ziarelor în Statele Unite. „Imaginea Secretarului de Stat american nevoit să poarte discuţii într-o rulotă pe strada Ceaikovski trebuie să fi fost destul de jenantă”, îşi spuse Lisa. După sursele lui Seth Alevy, ruşii se distraseră grozav pe seama întregii situaţii. Potrivit observaţiilor sale personale, diplomaţii americani se simţiseră în postura unor nătărăi, evitând o bună bucată de vreme contactele mondene cu alte ambasade.

Până la urmă, cu puţina ingeniozitate americană tardiva şi o groază de dolari, lucrurile fuseseră puse la punct în noua ambasada. Dar Lisa Rhodes ştia că personalul ambasadei continua să aibă resentimente şi că acest lucru influenţa luarea deciziilor. Practic, dramul de amabilitate care existase cândva, între personalul ambasadei şi gazdele sovietice dispăruse, locul acesteia fiind luat de un război aproape făţiş. Departamentul de Stat examina chiar foarte serios posibilitatea unei epurări

totale a personalului ambasadei şi înlocuirea celor aproximativ două sute de bărbaţi şi femei capabili şi experimentaţi cu diplomaţi mai puţin înverşunaţi împotriva ruşilor. Lisa spera că acest lucru să nu se întâmple, fiindcă voia să-şi ducă până la capăt mandatul. Lisa Rhodes clătină cuburile de gheaţa din pahar, închise ochii şi expedie un rotocol de fum spre tavan.

Se gândea la Seth Alevy. Legătura sentimentală cu şeful secţiei CIA din Moscova nu era lucrul cel mai rău din cariera ei. El putea să tragă sforile ca s-o reţină la Moscova, dacă departamentul ar fi chemat-o acasă. Şi pe deasupra îl iubea. Sau îl iubise cândva. Nu mai ştia. Oricum, legătura cu Seth însemna şi o implicare în lumea lui, iar acest lucru nu-i făcea nicio plăcere Nu asta voia să facă din cariera ei, din viaţa ei. În plus, era periculos. Simpla prezenţa în Moscova, ea însăşi periculoasă îi era de ajuns.

CAPITOLUL 3

Gregory Fisher îşi lua ca reper obeliscul lui Kutuzov, care strălucea în lumina lunii. Ajunse la aleea flancată de monumentele închinate regimentelor ruseşti, apoi zări şi clădirea albă a muzeului şi în mai puţin de un minut ajunse pe şoseaua străjuită de plopi ce ducea spre porţile de fier.

Apropiindu-se de ele, observa că acum erau închise.

„Pentru numele lui Dumnezeu!” exclamă.

Apasă pe pedală de acceleraţie şi Trans Am-ul izbi porţile. Se deschiseră violent cu un scrâşnet metalic, care avu darul să-l scoată din starea de transă în care se afla.

„E timpul să mă car de aici!”

Apasă şi mai tare pe acceleraţie şi se angaja pe drumul şerpuit. După un viraj lung, zări şoseaua veche ce ducea la Moscova aşternându-se pustie în faţa lui. Viră strâns la stânga cu un scrâşnet de cauciucuri şi se angaja

pe ea.

Aprinse faza mare şi văzu tăbliţa indicatoare pe lângă care trecuse ceva mai devreme. Viră scurt la dreapta pe drumul de ţara care ducea spre şoseaua principală Minsk-Moscova.

„Ar fi trebuit să merg de la început pe aici. Îmi trebuia Borodino? Nu! Am văzut filmul Război şi pace… am citit şi romanul, adică ştiam ce trebuia să ştiu despre Borodino”.

Pontiacul săltă peste gropile din pavaj. În depărtare, dincolo de câmpurile de pe care fusese strânsă recolta, se zăreau luminile unei ferme. Avea sentimentul straniu că se află unde n-ar fi trebuit să fie şi într-un moment nepotrivit. Şi mai ştia că avea să treacă ceva timp până să fie acolo unde trebuia, respectiv în camera sa de la hotelul Rossia, şi încă mai mult timp până să se afle acolo unde voia, de fapt, să fie: în Connecticut.

„Am ştiut că aşa o să fie, spuse lovind puternic volanul cu palma. Am ştiut că în nenorocita asta de ţara o să mi se înfunde!”

De fapt, în pofida nonşalanţei cu care străbătuse ultimii o mie trei sute de kilometri, simţise o anumită încordare din clipa în care trecuse frontiera. Acum un gând îi străfulgera în minte că o firmă de neon: COŞMAR, COŞMAR.

Drumul de ţara, drept, părea să nu aibă sfârşit, când, deodată, zări în lumina farurilor un şir de borne de protecţie şi în câteva minute ajunse la intersecţia cu şoseaua principală.

— OK… iată-mă de unde am plecat.

Viră repede în şosea şi o luă spre est, în direcţia Moscovei.

An faţa nu se vedeau farurile vreunei maşini şi nici în oglinda retrovizoare, dar el trebuia să reziste tentaţiei de a merge cu fază lungă. Îşi dădu seama că urma să treacă prin oraşe şi sate, şi dacă într-unul dintre acestea ar fi dat

peste poliţişti, ar fi fost oprit şi interogat.

Greg Fisher născoci mai multe poveşti pe care să le spună poliţiştilor, dar, oricât de plauzibile ar fi părut ele, nu puteau schimba cu nimic faptul că poliţiştii – aici sau în Connecticut – nu cred o iotă din ceea ce le spui.

Cerul era acoperit de nori, noaptea era adâncă şi neagră şi în vasta şi legendara câmpie rusă nu se zărea niciun semn de locuire umană. Avea impresia că se deplasa printr-un vid şi, pe măsură ce timpul trecea, lipsa de solicitare a simţurilor începu să acţioneze asupra minţii, încerca să se convingă că ceea ce i se întâmplase de fapt nu se întâmplase. Când ajunse la Akulovo, nu mai avea în minte decât adevărul gol-goluţ.

„Dumnezeule… ce trebuie să fac?”

Nevoind să se mai gândească la asta, îşi puse o casetă, încercând să se lase purtat de muzică de pe un vechi album al lui Janis Joplin. Cânta Bobby McGee, cu vocea aceea profundă şi răguşită care îl răscolea. Oare cum o fi arătat?

Când Fisher se concentră din nou asupra drumului, văzu o lumină stranie licărind la orizont. Se holba la ea nelinişti, preţ de câteva secunde, neştiind ce să creadă. Privi ceasul şi kilometrajul, apoi din nou pata de lumină. „Moscova!”

Trans Am-ul rula spre est şi Greg Fisher nu-şi mai dezlipea ochii de la luminile ce licăreau în depărtare. Drumul trecea pe sub o şosea suspendată, care, ştia, era şoseaua de centură, adică limita neoficială a oraşului. După ce o depăşi, şoseaua pe care rula se lărgi la patra benzi. Din sens opus, trecu un camion care transporta cuşti goale de păsări. Apoi un autobuz ce ieşea din oraş; la lumina puternică din interiorul acestuia, văzu că era plin de ţărani în haine posomorâte, în marea lor majoritate femei bătrâne cu basmale pe cap.

Şi totuşi, pe şosea nu se zărea niciun semn de viaţa urbană, nu tu suburbii, nu tu iluminat stradal, nu tu firme

luminoase; numai câmpuri de pe care fusese strânsă recolta, ca şi cum fiecare metru pătrat de pământ trebuia să producă ceva până în clipa în care era excavat pentru construcţii.

Drumul începu să se ramifice spre stânga şi spre dreapta. În depărtare, se distingeau blocuri din prefabricare cu aspect dezolant, unele cu luminile aprinse, altele în construcţie. Cu o noapte înainte, într-o cameră de hotel din Smolensk, Fisher studiase timp de o oră pe harta Moscovei tocmai această intrare în oraş. În dreapta, ceva mai departe, se zărea o ridicătură de teren, aşa-numitele Coline ale lui Lenin. În vârful ei, se înălţa un zgârie-nor masiv, cu o fleşa bogat ornamentată – Universitatea de Stat din Moscova – pe unde intenţionase să dea o raită, pentru a-şi face o idee despre studentele sovietice. Planurile sale fuseseră însă amânate pe o perioadă nedefinită. Drept în faţă, pe şosea, văzu Arcul de Triumf ridicat în amintirea bătăliei de la Borodino, iar dincolo de el – grupuri compacte de clădiri. „Ca într-un oraş medieval”, îşi spuse Fisher, adică o trecere bruscă de la rural la urban. Nimic în genul cartierelor satelit cu care era obişnuit în America.

Şoseaua ocoli Arcul de Triumf prin dreapta, devenind bulevardul Kutuzov, după numele generalului de la Borodino. Dintr-odată, în faţa ochilor îi apărură stâlpi de iluminat şi autovehicule.

Nu văzu pe nicăieri vreo pancartă pe care să scrie „Bine aţi venit în Moscova!”, dar ştia că se afla în Moscova. Având de Partea sa norocul celor oropsiţi, reuşise să străbată zona rurală după căderea serii, şi încă într-o maşina americană care îţi lua ochii, fără să fie oprit. Se înscrise în traficul moscovit şi asta îl făcu să se simtă întrucâtva mai calm. „Mult lăudata eficienţa a statului poliţienesc nu face nici două parale, asta e!” Observă că ceilalţi şoferi treceau foarte aproape de el ca să se zgâiască la maşină.

„Ia căraţi-vă!” mormăi.

Odată ajuns în Piaţa Victoriei, încetini. În stânga, se înălţa statuia ecvestră monumentală a lui Kutuzov, iar în spatele ei o clădire circulară care adăpostea un alt muzeu al bătăliei de la Borodino.

„Filiera moscovită, bodogăni Fisher, făcând o asociere neplăcută cu excursia ocolitoare de la Borodino. Naiba să le ia de muzee, statui, victorii, războaie…”

Bulevardul era străjuit de o parte şi de alta de zidurile solide ale unor clădiri înnegrite de vreme. Fisher opri la primul stop. Pietonii care traversau se uitau la maşina, la placa de înmatriculare, apoi la el.

— Ce dracu’, oameni buni, n-aţi mai văzut o maşină din Connecticut?

Fisher savura priveliştea şi zgomotele oraşului… Moscova! Sunt în Moscova!” Zâmbi. Oraşele şi satele prin care trecuse de la Brest încoace nu fuseseră decât nişte apetitive. Adevărată piesă de rezistenţa era aici. Capitala, Centrul, cum îi spuneau ruşii. Privi cu insistenţa clădirile şi oamenii, încercând să reţină fiecare detaliu, să se auto convingă că se afla într-adevăr pe străzile Moscovei. „Moscova”.

Lumina semaforului se schimbă pe culoarea verde şi Fisher demara. Bulevardul se bifurca, dar el ştiu că trebuia s-o ia spre stânga. În faţa se vedea fleşa hotelului Ucraina, o altă construcţie stalinistă în formă de tort al miresei, care aducea foarte mult cu clădirea universităţii moscovite. Trecu de hotel şi se trezi pe podul Kalinin de peste râul Moscova. Pe malul opus, departe în stânga, zări o clădire înalta, modernă, din cărămidă roşie şi fu absolut sigur că era ambasada americană. „Slavă Domnului!”

Fisher ieşi de pe pod şi nimeri pe o variantă a drumului care îl îndepărta de ambasada. Tocmai caută un loc de întoarcere care să-i permită să o ia înapoi, când fu ajuns din urmă de o maşină de poliţie în culorile alb şi verde. Poliţistul de lângă şofer îi făcu semn să tragă pe

dreapta. Fisher se hotăra să dea impresia că nu-l vede. Poliţistul strigă:

— Stoi.

O clipă, Fisher se gândi să accelereze şi să fugă spre ambasada. Doar avea cea mai rapidă maşina din Uniunea Sovietică. O urmărire prin centrul Moscovei nu era însă o idee prea fericită. Acum se afla în traficul aglomerat de pe bulevardul Kalinin.

— *Stoi*

— Mai scuteşte-mă cu stoi-ul tău, gagiule!

Fisher trase adânc aer în piept, răsuci volanul şi opri. Genunchii îi tremurau în asemenea hal, încât abia putu să apese pe pedală de frână.

Maşina de poliţie trase în spatele lui şi cei doi poliţişti, îmbrăcaţi în pufoaice şi cu căciuli de blană pe cap, se apropiară. În mâna aveau bastoane albe de cauciuc. Unul din ei se apropie de portiera din stânga şi Fisher cobora geamul.

— *Americaneţ*?

— Exact. Da.

— Viza. Pasport.

Fisher îi înmâna foaia de viză şi paşaportul, controlându-şi tremurul mâinilor. Poliţistul cercetă atent documentele, uitându-se când la Fisher, când la acte şi asta de mai multe ori, încât Fisher avu impresia că omul era debil mintal. Celălalt poliţist dădu roată maşinii, pipăind-o.

Niciunul nu scoase vreo vorbă multă vreme. Deodată apăru un bărbat în haine civile, îl privi insistent pe Fisher prin parbriz, apoi veni pe partea lui. Vorbea engleza cu accent, dar corect.

— Actele maşinii, vă rog. Permisul de conducere internaţional, cartea de Asigurări, itinerarul.

— Am înţeles. Da.

Fisher îi întinse bărbatului un plic voluminos. Civilul cerceta cu atenţie documentele, apoi pocni din degete şi

unul dintre poliţişti îi prezenta de îndată paşaportul şi viza americanului.

— Opriţi motorul, îi spuse civilul lui Fisher, daţi-mi cheile şi coboraţi din maşină.

Fisher făcu precum i se spuse. Cum stătea în faţa civilului, observa că acesta era înalt şi foarte suplu pentru un rus. De fapt, era blond şi cu aspect de nordic.

Civilul privi cu atenţie chipul lui Fisher, apoi pozele din Paşaport şi foaia de viză, la fel cum făcuse şi poliţistul mai înainte. În cele din urmă spuse:

— Veniţi din Smolensk?

— Din Connecticut.

— Eu vă întreb dacă aţi sosit la Moscova venind de la Smolensk?

— A, da.

— Aţi condus în afara oraşului, după lăsarea întunericului?

— Nu.

— Dar aţi spus că abia aţi sosit în Moscova, ori aici s-a întunecat de două ore.

— N-am spus că abia…

— Aţi fost văzut venind pe lângă Arc.

— Şi ce, aici e marginea oraşului?

— Cu ce treburi vă aflaţi în această parte a oraşului?

— Turism.

— Da? Aţi fost deja la hotel?

— Nu. M-am gândit să mai dau o raită…

— Vă rog să nu minţiţi. Asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Aţi condus în afara oraşului după lăsarea întunericului.

— Da.

Fisher îl privi mai atent pe civil. Avea aproximativ patruzeci de ani, era îmbrăcat într-o haină de piele, iar pe cap purta o căciulă de blană, probabil de samur. Nu părea prietenos, dar nici ostil, doar iscoditor. Fisher era familiarizat cu acest gen de om.

— Ei da, am plecat târziu din Smolensk.

— Într-adevăr?

Civilul se uita pe itinerarul de călătorie al lui Fisher.

— Şi totuşi aici este menţionat faptul că aţi părăsit biroul Intourist la ora unu şi cincizeci de minute.

— M-am rătăcit.

— Unde?

— La Bor… la Mojaisk.

Civilul îl pironi cu privirea pe Fisher, iar acesta îl privi, la rându-i fix. „Lua-te-ar dracu', Boris!"

— Nu înţeleg.

— M-am rătăcit, se mai întâmpla, nu?

— Ce aţi văzut la Mojaisk?

— Catedrala.

— Şi unde v-aţi rătăcit? adaugă civilul pe un ton sarcastic. În catedrala?

Teama lui Fisher făcu loc iritării.

— A te rătăci înseamnă a nu şti unde te afli.

Civilul zâmbi.

— Într-adevăr. Asta înseamnă a te rătăci.

Apoi adăugă gânditor:

— Aşadar, asta-i tot ce aveţi de spus.

Fisher tăcu mâlc. Poate n-ar fi avut dreptul să tacă, dar nici nu era fraier să mai pună paie pe foc.

Civilul îl privi îndeajuns de insistent că să-l facă să nu se simtă în largul lui, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Se opri în spatele maşinii, descuie portbagajul şi-l deschise. Lumina din interiorul acestuia scoase la iveală rezerva de piese de schimb, lubrifianţi şi produse de întreţinere auto a lui Fisher. Civilul lua o cutie de ceară de maşina marca Rain Dance, o examina, apoi o puse la loc.

Fisher baga de seamă că cetăţenii Moscovei îşi încetineau imperceptibil mersul când ajungeau în dreptul lui, fără să se oprească însă ori să caşte gura. Era practic pentru prima oară în ultimii o mie şi ceva de kilometri când Pontiacul nu oprea circulaţia. Greg Fisher avu brusc

revelaţia semnificaţiei profunde a cuvintelor „stat poliţienesc”.

Observă că cei doi poliţişti intraseră pe jumătate în maşina şi, aplecaţi peste bancheta din spate, îi examinau bagajele şi sacii de pânză cu fructe şi legume.

— Ce înseamnă asta?

Fisher se întoarse spre civil.

— Ce anume?

Civilul arata cu degetul spre emblema de pe maşina.

— Pontiac, spuse.

— Adică?

— Numele firmei.

„Boule!” adaugă în gând.

— General Motors. Cred că-i un cuvânt indian sau cam aşa ceva. A, da! Căpetenia Pontiac.

Civilul nu păru lămurit. Cercetă apoi plăcuta care indica naţionalitatea, un ecuson în roşu, alb şi albastru, cu stele şi dungi, pe care Fisher fusese sfătuit s-o cumpere la Brest. Civilul arata spre ecusonul american într-un fel care lui Fisher i se păru a fi intentat insultător. Apoi arătă spre grătarul se pe botul maşinii.

— Trans Am?

— Trans – de-a curmezişul. Am – America.

— De-a curmezişul Americii.

— Exact.

— Sau de-a curmezişul Rusiei.

Civilul zâmbi din nou şi Fisher observa că nu era deloc un zâmbet plăcut. Apoi se apropie din nou de locul şoferului şi puse mâna pe scaun.

— Piele?

— Da.

— Cât costă?

— Păi, vreo optsprezece mii de dolari.

— Adică, şaptezeci, optzeci de mii de ruble.

Fisher baga se seama că civilul folosise cursul de schimb de pe piaţa neagră în locul celui oficial. Replica:

— Nu. Cincisprezece mii.

Civilul zâmbi afectat, apoi îl întreba:

— Sunteţi capitalist?

— O, nu. Am fost student. Am urmat cândva un curs de economie sovietică. L-am citit pe Marx şi o carte intitulată Executivul roşu. Foarte educativă.

— Marx?

— Karl. Şi Lenin. Mă interesează foarte mult Uniunea Sovietică.

— În ce scop?

— Păi, ca să cunosc poporul sovietic. Primul stat socialist din lume. E fascinant. Aţi văzut filmul Roşii? Cu Warren Beatty şi…

Civilul se îndepărta, alăturându-se celor doi poliţişti, care se aflau acum pe trotuar. Discutară preţ de vreo cinci minute, după care civilul se întoarse.

— Aţi încălcat legea, conducând în afara oraşului în timpul nopţii. Este un lucru foarte grav pentru un străin.

Fisher nu spuse nimic. Civilul continuă:

— Dacă v-aţi rătăcit, trebuia să vă opriţi într-un oraş de pe traseu.

— Aveţi perfectă dreptate.

— Vă recomand ca acum să vă duceţi direct la hotelul Rossia şi să rămâneţi acolo toată seara. S-ar putea să vi se ceară să daţi o declaraţie amănunţită mâine ori poate chiar în noaptea asta.

— OK.

Ca o ironie, Fisher constata că aici, când eşti acuzat de o contravenţie gravă, nu ţi se pun cătuşe şi nu eşti percheziţionat, pentru că, practic, nu li se întâmpla să aibă de-a face cu cetăţeni înarmaţi sau periculoşi. Nu eşti nici arestat pe loc, deoarece întreaga ţara este oricum un fel de lagăr de detenţie. Eşti, pur şi simplu, trimis la tine în cameră. De arestat te pot aresta oricând.

— Am înţeles. La Rossia.

Civilul îi înapoie lui Fisher actele şi cheile.

— Bine aţi venit la Moscova, domnule Fisher.

— Sunt realmente bucuros că mă aflu aici.

Civilul se îndepărta şi Fisher îl văzu coborând într-o staţie de metrou. Cei doi poliţişti se suiră în maşina fără să scoată o vorbă. Rămaseră acolo nemişcaţi, urmărindu-i cu privirea.

Greg Fisher închise portbagajul şi portiera din dreapta, apoi se sui la volan şi porni motorul. Observă că acum începea să se adune mulţimea. „Oi, asta sunteţi!” Refăcu în minte incidentul şi ajunse la concluzia că se descurcase bine. „Proştii!” Ambala motorul şi intră în trafic. Maşina de poliţie îl urmă.

„Dobitocii!” Tremura atât de tare, încât o clipă vru să tragă din nou pe dreapta, dar îşi continuă drumul în sus, pe bulevardul Kalinin. Maşina de poliţie nu se dezlipea de el, aşa încât deocamdată nu mai putea fi vorba de ambasada.

Fisher abia dacă mai lua în seamă peisajul. Când îşi veni în fire, constata că trecuse de inelul interior şi că se îndrepta direct spre Kremlin, îşi aminti ce trebuia să facă după hartă, aşa că vină strâns la dreapta, intrând pe bulevardul Marx, apoi cobora spre chei şi făcu la stânga, în dreapta, era râul Moscova, iar la stânga – turnuri de paza înalte. Apa râului reflecta stelele de culoare roşie luminoase de pe turnurile şi bisericile Kremlinului. Fisher admira fascinat frumuseţea neaşteptata ce i se oferea privirii. Simţea că ajunsese la capătul unei călătorii anevoioase.

Drumul taluzat coti spre dreapta şi zidul Kremlinului se sfârşi într-un turn de paza masiv, în oglinda retrovizoare, Fisher văzu farurile maşinii de poliţie, care continua să se ţină scai de el. În faţă, dincolo de un pasaj, pe sub un pod peste Moscova, se înalţa hotelul Rossia. Era o clădire masivă, modernă, cu faţada din sticlă şi aluminiu; fiind însă exagerat de lată, cele zece etaje ale sale aveau un aspect turtit. Fisher observa că majoritatea ferestrelor

erau întunecate. Rulă spre latura estică, aşa cum indica ghidul primit de la Intourist. În faţa intrării dinspre est, se afla o mică parcare împrejmuita pe trei laturi de un zid scund de piatră. Opri la cincisprezece metri de intrarea principală şi privi în jur. În parcare, nu erau maşini. Faţada hotelului Rossia avea un aspect rigid. În stânga intrării principale era o altă uşa – intrarea într-un magazin Beriozka, ce putea fi întâlnit în aproape toate hotelurile sovietice şi de unde turiştii din Vest puteau cumpăra cu valuta mărfuri ruseşti şi uneori cosmetice şi diverse alte articole. Acum magazinul era închis.

Fisher observa că parcarea era amenajata pe o ieşitura deasupra unei pante înclinate ce cobora spre râul Moscova. Hotelul era o monstruozitate, înconjurat de clădiri scunde şi vechi şi de vreo şase bisericuţe aflate într-o stare jalnică.

Privi în oglinda retrovizoare. Pe rampa din faţa intrării, în spatele lui, văzu parcată maşina de poliţie. Fisher trase în faţa intrării principale şi opri motorul.

Din loja sa, înconjurata de pereţii de sticlă, un portar în uniformă verde cerceta cu privirea Trans Am-ul, fără să dea vreun semn că ar intenţiona să deschidă uşa. Fisher cobora din maşina cu sacoşa pe umăr. Descoperise că, într-un hotel sovietic, misiunea portarului nu este aceea de a-i ajuta pe oameni să intre în hotel, ci de a-i ţine la distanţa pe cetăţenii sovietici, în special, dar nu numai, pe bişniţari, prostituate, disidenţi şi pe curioşii care ar fi dorit să vadă cum trăiesc oamenii din Vest. Fisher îşi deschise singur uşa şi se apropie de portar.

— Salut.

— Salut.

Fisher arata spre maşina.

— Bagaj. OK?

Ai întinse portarului cheile de la maşină.

— Garaj. OK?

Portarul îl privi ciudat. Lui Fisher îi trecu atunci prin

minte că probabil în toată Moscova nu exista niciun garaj cu plata – „Fir-ar să fie…” îşi dădu seama că nu avea la el nicio rublă. Bagă mâna în geanta de umăr şi apucă un obiect păstrat pentru astfel de ocazii.

— Ţine, spuse, întinzându-i portarului o reproducere a Statuii Libertăţii, care măsura douăzeci de centimetri cu soclu cu tot.

Portarul privi cu teamă în jur, apoi o lua şi o examina suspicios.

— Religioznîi?

— Nu, nici vorbă. E Statuia Libertăţii. Svoboda. Pentru dumneavoastră. Podarok. Vă rog să aveţi grijă de maşina, în regulă?

Portarul strecura statuia în buzunarul tunicii.

— OK.

Fisher împinse uşa turnantă cu geamuri şi intră în holul hotelului, care era pustiu şi, asemenea majorităţii locurilor publice, supraîncălzit. După părerea lui, ruşii puneau semnul egal între căldura şi lux. Privi în jur. Holul era construit mai ales din piatră gri şi aluminiu. De la un capăt la celălalt, se întindea un mezanin susţinut pe stâlpi. Nici urmă de bar, stând de ziare, magazine sau alte servicii. De fapt, nu era nimic care să-i dea impresia că se afla într-un hotel, cu excepţia unui soi de ghişeu de bilete în peretele din stânga, care presupuse că era recepţia. Se îndrepta într-acolo; o tânără cu aer plictisit îşi ridică privirea spre el. Fisher îi înmâna rezervarea făcută de Intourist, paşaportul şi formularul de viză. Funcţionara examina o clipă paşaportul, apoi, fără să spună o vorbă, dispăru pe o uşă din spatele biroului.

Fisher se trezi spunând cu voce tare:

„— Bine aţi venit la Rossia, domnule Fisher! Cât timp o să staţi la noi?

— Păi, până o să vină KGB-ul după mine.

— Foarte bine, domnule!”

Se întoarse şi privi holul lung şi îngust. Nu văzu

niciun liftier sau alt fel de personal hotelier cu excepţia portarului. Îşi văzu maşina parcată şi, exact în spatele ei, maşina de poliţie.

Locul părea nu numai pustiu, dar chiar bântuit de fantome. „Asta nu-i hotel!”

Lângă una dintre coloane, Fisher observa un cuplu care se certă în franceză, cuvintele lor răsunând în tot holul. Cei doi arătau bine şi erau bine îmbrăcaţi. Femeia părea a fi gata să izbucnească în plâns. Bărbatul făcu un foarte galic gest a lehamite şi-i întoarse spatele.

„Iart-o, zise Fisher. Să te văd ce-ai face dac-ai avea problemele mele, amice”. Fisher îşi reaminti Parisul aşa cum îl găsise în luna iunie şi se întreba de ce naiba plecase de acolo. Şi Napoleon şi-a pus probabil aceeaşi întrebare, când Moscova ardea în jurul lui şi începuse să ningă. „Poate c-a stat chiar în locul ăsta, se gândi Fisher, la aproape o sută de metri de zidul Kremlinului, având Piaţa Roşie în spate, iar în faţa – râul Moscova. şi se va fi simţit poate şi el un condamnat, sentiment pe care îl încearcă orice occidental care pătrunde în această ţara blestemată şi pe care îl trăiesc şi eu acum”. Baga de seamă că cineva îi mutase maşina, dar nu văzu să-i fi fost aduse bagajele, şi lucrul acesta îl nelinişti. Se întreba unde-i era oare maşina. Probabil la cartierul general al KGB-ului, demontată. Şi maşina de poliţie dispăruse.

Fisher simţi nevoia să bea ceva. Îşi privi ceasul: era ora opt şi jumătate, în spatele lui, cineva spuse:

— Gregory Fisher.

Fisher se întoarse cu faţa spre ghişeu. O femeie între două vârste, cu părul scurt vopsit în roşu, dar negru la rădăcină, îmbrăcată într-un costum taior cu pantalon din poliester acvamarin, îi spuse:

— Sunt de la Intourist. Pot să văd actele?

Fisher îi înmâna plicul voluminos. Femeia cerceta cu atenţie fiecare document, apoi se uita la el şi îl întreba:

— De ce aţi întârziat?

Rar se întâmplase să-i pună cineva întrebarea asta pe un asemenea ton şi Fisher simţi că-l cuprinde din nou furia.

— De ce am întârziat?

— Am fost îngrijoraţi din cauza dumneavoastră.

— Bun, dar acum nu mai sunteţi, nu-i aşa? Pot să mă duc în camera mea?

— Desigur. Sunteţi probabil obosit.

Şi adăugă:

— E mult de când am întâlnit un american care să vină cu maşina din Vest. Dumneavoastră, tinerii, sunteţi atât de aventuroşi!

— Şi atât de proşti.

— Poate.

Femeia îi înapoie documentele, mai puţin paşaportul şi formularul de viză, apoi îi întinse un cartonaş verde cu numele hotelului.

— Acesta este un *propusk*. Să-l aveţi întotdeauna la dumneavoastră. Paşaportul şi formularul de viză vă vor fi înapoiate când veţi părăsi definitiv hotelul. Propusk-ul trebuie să-l prezentaţi ori de câte ori vă este solicitat de autorităţi.

— Poate ar fi mai bine să mi-l lipesc pe frunte.

Funcţionara păru să guste glumă şi zâmbi. Se aplecă peste ghişeu şi spuse cu voce joasă:

— Domnule Fisher, sunteţi de îndeajuns de multă vreme aici ca să ştiţi că pentru un occidental nu este uşor să facă turism individual. Nu atrageţi atenţia asupra dumneavoastră!

Fisher nu-i răspunse.

— Evitaţi trucurile, afacerile cu valută, prostituatele, discuţiile politice şi abaterile de la itinerar. Vă sfătuiesc de bine, fiindcă pareţi a fi un tânăr simpatic.

Fisher se gândi că fusese orice numai simpatic nu.

— Vă mulţumesc. O să fiu băiat cuminte.

Femeia continuă să-l privească insistent şi Fisher,

neliniştit, avu sentimentul că ea ştia deja că avea necazuri şi era îngrijorată pentru el. O întreba:

— Unde îmi este bagajul?

— Trebuie să sosească.

— Curând?

— Imediat.

Se gândi că acum îi scotoceau prin bagaje.

— Maşina mea e parcată în loc sigur?

— Fireşte. Cine şi-ar permite să fure o maşină americană?

Fisher zâmbi.

— Într-adevăr, n-ar ajunge prea departe.

Un liftier, despre care ai fi putut să juri că era nepotul lui Ginghis-Han, răsări ca din pământ, făcându-i semn lui Fisher să-l urmeze spre grupul de lifturi. Aşteptară vreo cinci minute până să vină un lift. Fisher urca împreună cu tătarul până la etajul şapte. Când uşile liftului se deschiseră, ieşi într-un mic vestibul în care se afla o tânără drăguţă, aşezată la un birou. La Paris sau la Roma, Fisher ar fi fost plăcut surprins să găsească o „portăreasa" de etaj. La Moscova însă, Fisher ştia că această femeie era o *dejurnaia*, un fel de păzitoare a moralei publice şi, aşa cum îi spusese un polonez pe care îl cunoscuse la Varşovia, totodată informatoare a KGB-ului.

Blonda îşi ridică privirea de pe revista Cosmopolitan pe care o răsfoia.

— Propusk-ul dumneavoastră, vă rog!

Fisher i-l întinse, iar ea îi dădu cheia de la cameră.

— Când plecaţi, îmi daţi cheia, iar eu vă dau propusk-ul.

— Mi se pare corect.

Liftierul îi făcu semn s-o ia înainte pe coridor şi-l urmă. După o cotitură a coridorului, Fisher ajunse în dreptul camerei sale, 745, şi deschise uşa cu cheia. Intră în încăpere, urmat de liftier.

— Camera dumneavoastră, domnule, spuse Fisher.

— Vă rog?

— Las-o baltă!

Fisher privi în jur. Era o cameră de mărime mijlocie decorată cu lemn scandinav de culoare deschisă. Cele două paturi de o persoană erau subdimensionate, saltelele păreau din burete subţire, iar aşternuturile din bumbac de calitate inferioară. Covorul, de culoare cărămizie, nu putea ascunde faptul că nu mai cunoscuse Şamponul de multă vreme. De altfel, Fisher se îndoia că ar exista aşa ceva la est de Berlin. „O, Doamne, cum credem că lucrurile ne sunt date o dată pentru totdeauna!” în rest, camera părea destul de curată, cu excepţia ferestrei. Nu văzuse măcar o singură fereastră curată în toată Uniunea Sovietică. „Windex. O să le vând Windex”. Mirosul de brad al dezinfectantului îi aminti de excursia de la Borodino.

— Bună cameră, spuse liftierul.

Apasă pe comutatorul unei veioze şi păru surprins că funcţiona.

— Bună lumina.

— Da, a dracului de bună lumina. Volţi, waţi, lumânări şi toate celelalte.

Liftierul arunca o privire în baie, deschise şifonierul, trase câteva sertare de la birou, apoi îşi desfăcu larg braţele ca şi când ar fi vrut să spună: „Ale tale sunt toate”.

Fisher oftă, scotoci în sacoşa şi găsi o mostră de colonie „Aramis”.

— Asta le scoate din minţi pe femei.

Tătarul o lua şi o mirosi.

— A!

Zâmbi şi ochii oblici i se îngustară.

— Mulţumesc.

Apoi se întoarse şi părăsi încăperea.

Fisher examina uşa. La fel ca celelalte camere în care stătuse la est de Cortina de Fier, nici această cameră nu avea vizor, zăvor sau lanţ de siguranţa. Se îndrepta spre pat, se trânti pe spate şi-şi aruncă din picioare pantofii

sport marca Reebok. Se holbă o vreme în tavan, apoi se ridică şi privi spre telefon. Cartea de telefon şi serviciile hotelului erau o simplă foaie de hârtie dactilografiată. Forma un număr alcătuit din trei cifre. La celălalt capăt al firului îi răspunse serviciul de *room-service* şi Fisher ceru o sticlă de votcă. „Singurul lucru care mi-a ieşit bine pe ziua de azi”.

Refăcu filmul întâmplărilor din ultimele câteva ore. Acum însă, în camera goală de hotel, cufundată în linişte, simţea cum nervii îi cedau rapid. Fu cuprins de un tremur, sari din pat şi începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin cameră. „Dar dacă vin după mine acum? Poate c-ar trebui să mă duc acum la ambasadă. Dar ticălosul ăla mi-a spus să stau la hotel. Mă urmăresc. Să ştie, oare, ce s-a întâmplat la Borodino?”

Se opri din mers., Asta nu-i o problemă de afaceri, ci una de viaţa şi de moarte”. Îşi dădu seama că trebuia să se calmeze înainte de a se gândi că ar putea fi arestat ori împuşcat. Abia după aceea se putea gândi şi cum să iasă din rahat.

Se apropie de fereastră şi privi prin geamul murdar. Din camera sa aşezată pe colţ, vedea până în Piaţa Roşie. Kremlinul era în stânga şi de la înălţimea camerei sale putea să privească peste ziduri, în curtea interioară. Cele zece cupole halucinante în formă de ceapă ale catedralei Sf. Vasile păreau să atârne suspendate asemenea unor uriaşe baloane cu heliu deasupra pavajului cu piatra cubică, iar dincolo de ele se întindea clădirea gigantică a magazinului universal GUM. Străzile păreau pustii, clădirile erau întunecate, doar monumentele erau scăldate în lumină. O ceaţă nocturnă, ca un abur, se ridică din apa râului Moscova, se înfăşură în jurul stâlpilor de iluminat, apoi se rostogolea peste zidurile Kremlinului, părând că dă colţul, ca şi când ar fi căutat pe cineva. „Oraşul are în el ceva sinistru”, gândi el. Era ceva nefiresc în străzile sale reci şi pustii.

Un ciocănit în uşă îl făcu să tresară. Urmă o altă bătaie. Fisher trase aer în piept, se duse la uşa şi o deschise larg. În faţa uşii se afla o femeie cu o înfăţişare de matroană; din frapiera pe care o adusese ieşea gâtul unei sticle de un litru de Moskovskaia, Fisher o pofti înăuntru, îi oferi un tub de pastă de dinţi, apoi o conduse la uşă.

Aşi turna cu o mână tremurândă o jumătate de pahar de votcă rece. O dădu pe gât şi lacrima din cauza tăriei băuturii. Umplu din nou paharul şi continuă să măsoare camera cu paşi mărunţi. „La următoarea ciocănitura o să fie ori bagajul meu, ori KGB-ul. Mama lui de K...", spuse, oprindu-se brusc.

Auzise, şi era convins, ca toate camerele aveau microfoane. Citise undeva ca unele camere aveau implantata o fibră optică în perete sau în tavan şi putea fi văzut tot ce se petrecea în cameră. Puse paharul pe noptieră, stinse lumina, se încălţă şi îşi luă geantă pe umăr. Apoi se duse în baie, trase apa la W.C. şi se strecura tiptil afară din cameră, pe coridor. Se uita în ambele direcţii, apoi refăcu în sens invers drumul spre holul liftului. Faţa blondei era ascunsă în spatele revistei Cosmopolitan. Nu părea să fi băgat de seamă că Fisher era acolo ori nu-i pasa. Fisher trecu în revista subtitlurile de pe coperta: „Cum să facem faţa crizei de bărbaţi!" „Cosmo află pentru dumneavoastră locul ideal în care să-i întâlniţi"; „Cum îşi pot învinge timiditatea fetele timide"; „De ce prietenii sunt cei mai buni amanţi", „Bucuria de a relua o veche legătură".

Fisher puse cheile pe biroul blondei. *Dejurnaia* îşi ridică privirea spre el.

— Bună seara, domnule Fisher, spuse întinzându-i propusk-ul.

Fisher apasă pe butonul de la lift şi se pregăti pentru o aşteptare îndelungata. Votca îi ajunsese în sfârşit la creier.

— E o revistă bună? o întreba pe blondă.

— Da. Foarte sexy.

— Aşa e.

— În America, femeile au prea multe.

— Da? N-am observat.

— Au atâtea probleme cu bărbaţii! spuse *dejurnaia*, bătând cu degetele în revistă.

— Iar femeile care citesc Cosmopolitan au mai multe decât toate.

— Zău?

Fisher ezită, apoi scoase din geantă un ruj de culoare roz 0 jat, care părea să se potrivească cu tenul blondei.

Blonda examina rujul şi zâmbi.

Apoi scoase o pudrieră din poşeta şi începu imediat să se rujeze.

Fisher observa că nu i se potrivea culoarea, dar blondei părea să nu-i pese. În sfârşit, sosi şi liftul, şi Fisher se sui în el. În spatele lui, stăteau nemişcaţi doi ruşi care miroseau a salam şi a transpiraţie.

Coborând din lift în holul hotelului, adică într-un loc public, Fisher se simţi ceva mai bine. Ghişeul de schimb valutar era închis. Se duse la ghişeul de recepţie şi o întrebă pe funcţionara dacă nu putea să-i schimbe un bon Intourist de cinci ruble. Funcţionara îi răspunse că nu. Atunci Fisher întreba de reprezentanta Intourist-ului, dar i se spuse că plecase.

Privi în jur. Nu avea nevoie decât de o nenorocită de fişa de două copeici. Se îneca precum ţiganul la mal… „La naiba!” Perechea de francezi mai era acolo, aşa că se apropie de ei.

— *Pardon, monsieur, madame. J’ai besoin de… deux kopeks. Pour le telephone.*

Bărbatul îl privi cu ostilitate. Femeia însă zâmbi amabil şi caută în poşeta.

— *Voilà*.

— *Merçi, madame. Merçi*.

Fisher se îndepărta şi găsi o singură cabina

telefonică, pe un culoar scurt care ducea spre magazinul Beriozka. Intră în cabină, trase uşa după el şi scoase din geanta ghidul Fodor. Găsi numărul ambasadei americane, baga fisa de două copeici în aparat şi formă numărul.

Gregory Fisher asculta apelurile scurte şi îndepărtate, atât de diferite de cele pe care era obişnuit să le audă acasă. Îşi drese glasul de mai multe ori, apoi spuse de vreo două ori „Alo!”, ca să-şi încerce vocea. Sângele îi zvâcnea în urechi. Nu-şi dezlipi Privirea de pe coridor. Telefonul continua să sune.

CAPITOLUL 4

Lisa Rhodes era aşezată la biroul ofiţerului de serviciu, aflat la primul etaj din clădirea cancelariei. Ceasul de pe perete arată opt şi patruzeci şi cinci de minute. Telefonul fusese tăcut toată seara. Ambasada americană din Moscova nu era o ambasadă care putea să fie asediata de o mulţime furioasă ori aruncată în aer de vreun terorist. Pe de altă parte, Moscova nu era un oraş în care poliţia să te sune şi să te informeze că în celula beţivilor sunt reţinuţi vreo duzină de compatrioţi. Îşi aprinse o ţigară şi taie un rând din comunicatul de presă la care lucra. Uşa se deschise şi Kay Hoffman, şefa Lisei, baga capul înăuntru.

— Salut! Se întâmpla ceva palpitant?

— Da, dar la Roma. Bună, Kay. Hai, intra!

Kay Hoffman intra şi se aşeza cu fundul pe aeroterma de sub pervazul ferestrei.

— A, ce bine e. Afară e frig.

Lisa zâmbi şi o privi o clipă. Kay Hoffman era o femeie de aproape cincizeci de ani, cu păr castaniu des şi ochi mari căprui. Putea fi descrisă drept o dolofană plăcuta sau poate că o persoană plinuţa. Oricum, bărbaţii păreau să-i aprecieze robusteţea şi comportamentul neprotocolar.

— Nu-ţi pot oferi nimic de băut, spuse Lisa.

— Nu-i nimic. Mă bate gândul să trec pe la petrecerea de vineri noaptea.

Lisa dădu aprobator din cap. Recepţia de vineri seara, oferită de ambasador. Prin tradiţie, erau invitaţi toţi americanii care se aflau în Moscova, iar în zilele în care aceştia puteau fi număraţi pe degetele de la două mâini, ei erau contactaţi individual. Acum, odată cu intensificarea comerţului şi a turismului, aceasta devenise un fel de invitaţie deschisă despre care trebuia să ştii. Personalul ambasadei părea să se bucure că vede figuri noi, iar turiştii americani în trecere prin oraş erau de regulă foarte emoţionaţi că se aflau acolo. „Era ca şi cum, pe un vapor, ai fi invitat să iei loc la masa căpitanului”, se gândi Lisa.

— Hai cu mine, spuse Kay. Cheamă un băiat de la paza şi spune-le unde te pot găsi.

— Nu, mulţumesc, Kay.

— Uneori, acolo întâlneşti bărbaţi interesanţi. Eu de asta mă duc. Eşti tânără şi frumoasă, Lisa. Tu-i atragi şi eu mă năpustesc asupra lor.

Lisa zâmbi.

— Săptămâna trecută, continuă Kay, am cunoscut un bărbat neînsurat care venise la Moscova să se ocupe de exportul de coniac armenesc în State. Vine cam o dată pe lună. Trage la Trade Center Hotel, aşa că sigur are bani şi relaţii.

— E drăguţ?

— Aha, foarte, zâmbi Kay.

Lisa se forţa să zâmbească.

— N-am dispoziţie pentru aşa ceva astă-seară.

Kay dădu din umeri şi spuse:

— La ce lucrezi?

— La comunicatul despre concertul dat de grupul rock Van Halen la *Kolonîi Zal*.

— Şi cum a fost?

— Personal, m-am ales cu o durere de cap. Judecând

însă după reacţia publicului, ai fi zis că John Lennon a înviat din morţi şi-a adus fiecăruia, gratis, o pereche de blugi Levi's.

— Să scrii ceva frumos.

— Încerc, spuse Lisa, aplecându-se din nou asupra hârtiei.

— Apropo, ce mai face tipul ăla care se ocupa de problemele Politice, Seth Alevy?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Mă rog.

Kay se uita la ceas.

— Cred că mai apuc ultima jumătate de oră. Pe urmă o să fiu jos în barul de la bowling. Asta dacă n-am noroc…

— Poate ne vedem mai târziu, zise Lisa zâmbind.

— Ai nevoie de un bărbat, iubito, îi spuse Kay Hoffman şi ieşi din încăpere.

Câteva minute mai târziu, telefonul sună şi Lisa văzu beculeţul roşu aprins, semn că era sunată de la corpul de gardă al infanteriei marine. Ridică aparatul şi spuse:

— Rhodes la aparat.

— Sunt caporalul Hines, doamnă. A sunat un bărbat care spune că este cetăţean american. Zice că vrea să vorbească cu un ataşat militar.

Lisa ridică din sprâncene.

— Ataşat militar. De ce?

— N-a spus. Pare a fi tânăr. N-a vrut să spună nici de unde sună.

— Fă-mi legătura!

— Am înţeles, doamnă.

Se auzi un declic, apoi vocea caporalului Hines, care spuse:

— Puteţi vorbi, domnule.

— Alo…? se auzi o voce de bărbat.

— Sunt doamna Rhodes. Cu ce vă pot fi de folos?

Bărbatul nu răspunse. După câteva secunde, spuse:

— Trebuie să vorbesc cu un ataşat militar. Cu cel de

aviaţie, dacă se poate.

— În ce scop, domnule?

— E ceva important. O problemă de securitate naţionala.

Lisa verifica instalaţia de înregistrare, ca să se asigure că era pornită.

— Atunci poate că nu e o idee prea fericită să vorbiţi prin telefon.

— Ştiu. Dar n-am de ales. Trebuie să vă spun acum… înainte să vină să mă ia.

— Cine să vină să vă ia?

— Ştiţi dumneavoastră cine.

— Bun.

Lisa se gândi o clipă. Putea fi vorba de o înscenare sau de o glumă, dar instinctul îi spunea că nu era niciuna, nici alta.

— Cum vă cheamă, domnule?

— De ce nu pot vorbi cu un ataşat militar?

— Ştiţi ce este acela un ataşat militar?

— Nu, dar mi s-a spus să iau legătura cu unul din ei.

— Cine v-a spus asta?

— Telefonul dumneavoastră este ascultat?

— Este de presupus că da.

— O, Dumnezeule. Nu puteţi trimite pe cineva după mine? Am nevoie de ajutor.

— Unde sunteţi?

— Poate pot să ajung acolo. Pot să trec prin poartă?

Lisa Rhodes fu de părere că tipul părea cam confuz şi un pic băut.

— Ascultaţi-mă, spuse cu o voce autoritară. Vorbiţi cu mine şi, dacă eu consider că e cazul, am să-l caut pe unul dintre ataşaţii militari. De acord?

— Da… da, de acord.

Găsi într-un sertar manualul de procedura al ofiţerului de serviciu şi începu să-l răsfoiască în timp ce vorbea.

— Sunteţi cetăţean american?
— Da. Eu…
— Cum vă cheamă?
Urmă o pauză, apoi vocea răspunse:
— Fisher. Gregory Fisher.
— Unde sunteţi acum?
— La hotelul Rossia.
— Acolo sunteţi cazat?
— Da.
— V-au luat paşaportul când v-aţi cazat?
— Da.
— Fără el, nu puteţi trece de miliţienii sovietici din faţa ambasadei.
— O!
— Numărul camerei.
— 745, dar nu sunt în cameră.
— Unde sunteţi?
— Într-o cabina telefonică din hol.
— Cu ce treburi aţi venit în U.S?
— În U.S?
— În Uniunea Sovietică.
— O… cu nicio treabă…
— Sunteţi turist?
— Da.
— Când aţi sosit în ţara, domnule Fisher?
— Săptămâna trecută.
— Cu ce grup turistic aţi venit?
— Grup? Cu niciun grup. Eu cu maşina…
— Aţi venit cu maşina la Moscova?
— Da, cu maşina mea. În parte ei îi datorez încurcătura în care am intrat.
— Cui?
— Maşinii. Un Trans Am bate la ochi…
— Înţeleg. Spuneţi-mi, pe scurt, de ce aveţi nevoie de ajutor şi de ce doriţi să vorbiţi cu un ataşat militar.
Lisa auzi ceva ce semăna cu un oftat, apoi bărbatul

spuse cu voce joasă:

— În cazul în care nu puteţi ajunge aici la timp… O să vă spun tot ce pot… înainte să mă salte.

Lisa Rhodes se gândi că Gregory Fisher ştia bine ce spunea.

— Atunci ar fi bine să spui repede ce ai de spus, zise ea.

— OK. Pe la cinci după-amiaza am fost la Borodino să vizitez câmpul de luptă şi m-am rătăcit în pădure.

— Aţi fost oprit de poliţie?

— Nu. Adică da, dar în Moscova.

— De ce?

— Pentru că am condus în afara oraşului după lăsarea nopţii.

Lisa îşi spuse că ceva nu e în regulă. A te abate de la un itinerar de călătorie era una. A vrea să vorbeşti cu un ataşat militar – persoană care este, într-un fel, un ofiţer de informaţii, un spion – era cu totul altceva.

— Continuaţi, domnule Fisher.

— Pe drum, la nord de Borodino cred, am întâlnit un bărbat, un american.

— Un american?

— Da. Zicea că e pilot în aviaţia militară americană.

— Şi era pe drum, la nord de Borodino, noaptea? într-o maşina?

— Singur, dar pe jos. Era rănit. Ascultaţi, nu ştiu cât timp mai am…

— Continuaţi.

— Al cheamă Jack Dodson şi e maior.

— Dodson.

Lisa se gândi că s-ar fi putut să fie un ataşat militar de la ambasadă, dar numele nu-i spunea nimic.

— Dodson spunea că e prizonier de război, că a fost doborât în Vietnam şi a fost dat dispărut.

— Cum? Lisa sari de pe scaun. V-a spus el asta?

— Da. Şi mai zicea că e prizonier aici, în Rusia, de

aproape douăzeci de ani. Într-un loc căruia i-a zis Pensionul Doamnei Ivanova, de lângă Borodino, şi de unde a evadat. I-am dat hărţi şi bani. N-a vrut să călătorească împreună cu mine în maşina mea. Se îndreaptă spre ambasada. Mai sunt şi alţi prizonieri americani care…

— Staţi o clipă! Rămâneţi pe fir!

Apasă pe butonul întrerupător. Găsi fără dificultate în repertoarul ofiţerului de serviciu numărul de telefon din apartamentul ataşatului militar al Aerului, colonelul Sam Hollis, pe care îl ştia din vedere. Sună, dar la celălalt capăt al firului nu răspunse nimeni. „Fir-ar să fie, şi Seth care e la nenorocita aia de petrecere…” Se gândi să-i facă o informare de o pagină, pe puncte, lui Hollis, dar până la urmă încerca la biroul lui Hollis, aflat cu două etaje mai sus. Cineva ridică receptorul chiar de la primul apel şi o voce răspunse:

— Phillips.

— Domnule colonel Hollis, sunt Lisa Rhodes, ofiţerul de serviciu, spuse Lisa cu o voce stăpânită.

— Vă ascult.

— Am pe fir un cetăţean american, care sună de la *Rossia*.

Pare foarte confuz şi spune că vrea să vorbească cu un ataşat militar, de preferat ataşatul Aerului.

— De ce?

— Vă pun înregistrarea.

— Daţi-i drumul.

Lisa Rhodes conecta aparatul la linia lui Hollis. După ce asculta înregistrarea Hollis spuse:

— Faceţi-mi legătura cu el!

Lisa comuta pe linia externă şi decupla întrerupătorul.

— Domnule Fisher, mă auziţi?

Niciun răspuns.

— Domnule Fisher?

— Da… E cineva aici care stă…

— Aveţi legătură cu persoana cu care aţi dorit să vorbiţi.

Hollis interveni pe fir.

— Domnule Fisher, spuneţi că sunaţi din holul hotelului Rossia?

— Da. Eu…

— Holul e aglomerat?

— Nu. De ce întrebaţi?

— E cineva pe lângă cabina telefonică?

— Da. Un bărbat. Să încerc să ajung la ambasadă?

— Nu, domnule. Rămâneţi acolo. Nu părăsiţi hotelul şi nu vă înapoiaţi în cameră. La ultimul etaj e un restaurant. Vă duceţi acolo şi intraţi în vorbă cu nişte occidentali, de preferat vorbitori de limba engleză, şi staţi cu ei până sosesc eu. Aţi înţeles?

— Da… Da…

— Cum sunteţi îmbrăcat?

— În blugi… canadiană neagră.

— Bine, băiete. Acum du-te repede la restaurant. Dacă încearcă cineva să te oprească, dai din picioare, ţipi, urli şi te zbaţi. Ai înţeles?

— Da… da, eu…

Vocea lui Fisher trăda încordare.

— O, Doamne… grăbiţi-vă!

— Zece minute, Greg. Du-te în restaurant, spuse Hollis pe un ton liniştitor.

Lisa auzi un clic în momentul în care Fisher agăţă receptorul în furcă, apoi vocea lui Hollis.

— Domnişoara Rhodes, am nevoie de o maşină.

— Am comandat deja una, domnule colonel. Cu şofer.

— O să-l aduc pe domnul Fisher aici. Vă rog să fie pregătită o cameră de oaspeţi în aripa de locuinţe şi să fie anunţaţi cei de la pază.

— Am înţeles, domnule.

— Rămâneţi în biroul ofiţerului de serviciu.

— Desigur.

Urmă un moment de pauză, apoi Hollis spuse:

— V-aţi descurcat foarte bine, domnişoara Rhodes. Închise, înainte ca Lisa să-i poată răspunde.

— Şi dumneavoastră, domnule colonel Hollis, murmură ea, aşezând receptorul în furcă.

CAPITOLUL 5

Colonelul Sam Hollis, ataşat militar american al aerului în Uniunea Sovietică, părăsi biroul şi lua liftul până la parterul clădirii cancelariei. Acolo, o lua direct spre biroul ofiţerului de serviciu, vecin cu holul, şi deschise uşa.

— Da? spuse Lisa Rhodes, întorcându-se spre el.

— Hollis.

— A, spuse ea ridicându-se. Nu v-am recunoscut aşa, în haine civile.

— Ne-am mai întâlnit?

— De vreo câteva ori.

Lisa îl examină în fugă. Hollis era îmbrăcat în blugi şi o jachetă de piele de genul celor pe care le poartă piloţii de pe bombardiere, iar în picioare purta cizme de piele. Avea spre cincizeci de ani, era înalt şi uscăţiv, „în felul lui, arata destul de bine”, gândi Lisa, amintindu-şi de ochii lui albaştri şi de părul lui blond-roşcat de lungime neregulamentară. Îşi aminti şi faptul că el şi Seth lucrau împreună.

— Vă rog să nu suflaţi o vorbă despre povestea asta.

— Nu vă faceţi griji.

— Bun. E totuşi cineva... îl ştiţi pe Seth Alevy? Cel care se ocupa de problemele politice.

— Da.

— Domnul Alevy e acum în oraş, la o petrecere.

— Ştiu.

— De unde ştiţi?

— M-a invitat să-l însoţesc.

— Înţeleg. Aşadar, ştiţi cum îl puteţi contacta?

— Da, prin oamenii lui de-aici.

— Exact. Vă rog s-o faceţi.

Lisa ezită, apoi spuse:

— I-am transmis deja să vină. Hollis o privi insistent. Lisa îi întoarse privirea. Ştiu că se ocupa de asemenea lucruri.

Hollis se îndrepta spre uşă, apoi se întoarse.

— Dar dumneavoastră? Vă ocupaţi şi dumneavoastră de astfel de lucruri?

— O, nu. Eu sunt o simplă funcţionara în cadrul serviciului de presă. În viaţa de toate zilele, eu şi Seth suntem prieteni.

Se priviră. După părerea lui Hollis, Lisa se apropia de treizeci de ani. Era uşor pistruiată, cu părul castaniu-roşcat. Nu era genul de femeie pe care s-o uiţi uşor; de fapt, el nu uitase dăţile în care se întâlniseră în ambasadă. În plus, ştia că ea şi Alevy fuseseră până nu de mult combinaţi. Din instinct şi prin formaţie, nu oferea niciodată informaţii, ci doar le solicită.

— Fiţi cu ochii-n patru! La revedere, spuse, plecând.

Lisa se duse spre uşă, urmărindu-i cu privirea până când, străbătând cu pas grăbit holul, colonelul Hollis ajunse la intrarea principală.

„Tăcut şi dur, tipul. Taciturnul Sam”, îşi spuse pentru sine.

Sam Hollis împinse uşile de sticlă şi ieşi afară, în noaptea umedă şi ceţoasa. Îşi trase fermoarul la jacheta de piele şi se îndrepta spre un Ford Fairlane albastru, care îl aştepta la peron cu motorul pornit. Sări în maşină, aşezându-se pe locul de lângă şofer.

— Noroc, Bill!

Şoferul, un tip din corpul de pază pe nume Bill Brennan, ocoli în viteza peluza circulară în mijlocul căreia se înalţa catargul cu drapelul american scăldat de lumina reflectoarelor şi se îndrepta spre poartă.

— Încotro, domnule colonel?

— Rossia.

Hollis îi aruncă o privire lui Brennan. Era un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, îndesat şi cu un început de chelie, iar nasul său fusese cândva rupt. Hollis avea întotdeauna impresia că Brennan era pornit să rupă şi el nasul altuia.

— Eşti înarmat? îl întreba.

— Da. Dumneavoastră?

— Nu. N-am avut timp.

— Vă împrumut pistolul meu, dacă-mi promiteţi c-o să omorâţi un comunist.

— S-a făcut.

Porţile se deschiseră larg şi maşina trecu pe lângă postul de paza Asigurat de infanteria marină şi pe lângă ghereta miliţianului sovietic. Brennan mergea cu viteză redusă, că nu cumva să atragă atenţia agenţilor KGB care supravegheau ambasada din clădirile vecine, dar Hollis îi spuse:

— Accelerează! Ăştia ştiu unde ne ducem.

— OK.

Brennan accelera. Stradă întunecoasa şi liniştita îl scoase drept în stradă Ceaikovski, o arteră largă şi bine luminată. Circulaţia era redusă, aşa că Brennan reuşi să păstreze un tempo bun.

— Opresc dacă dăm de poliţişti? întreba el.

— Nu, îi calci.

Apoi adăugă:

— N-o lua direct pe Kalinin.

— Înţeles!

Ford-ul rula cu viteză pe bandă a doua, depăşind autobuze şi tramvaie, apoi traversă intersecţia cu bulevardul Kalinin. Brennan îşi umplu gura cu guma de mestecat, din care făcea balonaşe, în care sufla până când pocneau.

— Vreţi?

— Nu, mulţumesc. Cunoşti Rossia?

— Ştiu semnele de circulaţie, parcarea şi altele de acest gen, nu însă şi interiorul.

— Perfect.

Brennan cunoştea străzile Moscovei mai bine decât un şofer de taxi moscovit, dar, după părerea lui Hollis, puţin îi pasa de Moscova. Era tot timpul pe străzi, dar nu văzuse Piaţa Roşie pentru simplul motiv că nu putuse s-o traverseze cu maşina.

— O să fie nasol? întreba Brennan mestecând.

— Tot ce se poate. Un cetăţean american a dat de dracu' la Rossia.

— Cum de ştie Komitetul că vă duceţi acolo?

— Puştiul, cetăţeanul american, a telefonat la ambasadă şi spus că a dat de bucluc.

— Aha!

Hollis se gândi la telefonul lui Fisher. Era de presupus că cei de la circulaţie îl opriseră doar pentru o abatere de la itinerar. Numai ca Fisher intrase în panică din cauza afacerii de la Borodino. Dacă şi-ar fi păstrat calmul, ar fi putut să vină la ambasadă şi să le spună toată tărăşenia. Aşa, telefonul de două copeici al lui Gregory Fisher s-ar fi putut să-l fi costat deja libertatea, dacă nu chiar viaţa.

„Şi totuşi, îşi spuse Hollis, puştiul avusese curaj. Curaj prostesc, dar curaj". O să aibă grijă să i-o spună, fără să-l facă să se simtă prost. Cum să-l scoată pe Fisher din ţara era o problemă la care avea să se gândească a doua zi.

— Ce fel de bucluc?

— Abatere de la itinerar.

— Pun prea multe întrebări?

— Nu încă.

— Bun. Adică eu îmi risc pielea travestind Moscova cu un ataşat militar în maşina numai ca să salvez un puşti care, în loc să se ducă dracului la grădina zoologică, s-a

dus în parc?

— Pui prea multe întrebări.

— Am tăcut.

O vreme, niciunul nu mai scoase o vorbă. Pocnetul balonaşelor de gumă îl călca pe Hollis pe nervi. Se gândi din nou la telefonul lui Fisher. Cine era maiorul Jack Dodson? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce caută un prizonier de război în pădurea de la Borodino? La aceste întrebări numai Gregory Fisher putea să răspundă.

— Am trecut pe lângă o maşină de poliţie parcată, spuse Brennan.

— E-n până, preciza Hollis, uitându-se înapoi.

Hollis privi vitezometrul şi constată că alergau cu o sută zece kilometri la oră. Strada Ceaikovski îşi modifica denumirea de câteva ori, cotind spre sud şi est, în ceea ce era îndeobşte cunoscut drept a doua arteră circulara. Traversară râul Moscova pe Podul Crimeea, lăsară în dreapta parcul Gorki şi îşi continuară drumul spre est pe bulevardul larg, cu trei benzi pe sens. Hollis îşi privi ceasul. Trecuseră douăsprezece minute de când părăsi seră ambasada.

— Se vede ceva? întreba Brennan.

Hollis privi în oglinda retrovizoare.

— Nu încă.

— E-n regulă.

Cu un scrâşnet din pneuri, Brennan viră brusc la stânga în piaţa Dobrînin şi o lua pe strada Ordianka, un drum ce avea să-i scoată în centrul Moscovei şi la hotelul Rossia. Hollis ştia că traseul ales de Brennan s-ar fi putut să fie mai lung cu câteva minute, dar în acest fel fusese evitata interceptarea lor de către KGB şi fuseseră ocolite posturile de miliţie din jurul Kremlinului.

— Dacă pun laba pe mine pentru viteza, spuse Brennan, o să mă arunce c-un şut în fund peste graniţa.

— Şi chestia asta te deranjează?

— Nu… dar am la mine Colţul 45. Lucrurile ar putea

lua o întorsătură împuţita. Imunitatea mea diplomatică e cam fragilă.

— Dacă ne prind, iau eu pistolul şi acuzaţia asupra mea.

— Mda… nu-i nevoie. Oricum, sunt sătul de ţara asta nenorocită.

— Dă-i bătaie!

Brennan accelera, continuându-şi drumul pe Ordianka. Mai îndesa nişte gumă în gură, ca şi când ce avea acolo nu era de-ajuns, şi ca urmare balonaşele erau acum mai mari.

Hollis ridica piciorul stâng şi îl aşeza peste cel drept, baga mâna în cizma şi scoase un pumnal de comando din dotarea forţelor aeriene. Strecură pumnalul sub jacheta, agăţându-i de cureaua pantalonilor. Brennan îl observa cu coada ochiului, dar nu spuse nimic.

La vreo jumătate de kilometru depărtare, putea distinge podul Moskovoreţkii, iar dincolo de el hotelul Rossia, care devenea tot mai mare cu fiecare secundă. Puţinele maşini de pe strada stăteau pe loc. Hollis auzi un claxon continuu în spate. Privi în oglinda laterală.

— Coadă!

— Îi aud. Ce maşina au?

— O Ladă.

— Un fleac! Asta are tot atâta putere cât un aparat de ras electric!

— Oricum, sunt pe urmele noastre.

— Nu pentru multă vreme.

Ford-ul mari şi mai mult viteza şi Hollis văzu cum Lada pierdea teren. Maşina de poliţie nu avea sirena sau girofar, iar claxonul se auzea tot mai slab, deşi Hollis ştia că erau claxonaţi privind farurile Ladei, care clipeau de fiecare dată când şoferul apasă pe claxon.

Brennan intra pe pod cu o sută treizeci de kilometri la oră. Nişte pietoni aflaţi pe pasarela se holbară la ei. Ford-ul zbura de pe pod, ateriza cu o bufnitură pe asfaltul

de pe chei, îl traversă şi trecu în diagonală pe lângă unul dintre turnurile Kremlinului.

Când intrară pe banda de acces spre Rossia, Brennan întreba:

— Aripa de est?

— Da. Continua să mergi şi întoarce-te la ambasadă!

Brennan scoase Colţul 45 din tocul de sub braţ.

— Vă trebuie?

— Nu. Ţine-l sau îngroapă-l! Alege!

Brennan viră spre intrarea de est a hotelului.

— Gata?

An parcare nu se zărea nici urmă de Trans Am, ceea ce pentru Hollis fu un semn de rău augur.

— Gata! ai făcut treabă excelentă.

Brennan încetini în faţa hotelului.

— Succes! spuse, umflând un nou balonaş de gumă.

— Şi ţie!

Hollis sari din maşina din mers şi trânti portiera, iar Brennan porni în trombă pe rampa de ieşire. Hollis trecu prin uşa de la intrare, dar fu interpelat de portar:

— *Propusk*!

— *Komitet*, răspunse Hollis văzându-şi de drum.

Omul sari literalmente înapoi, încercând să-i deschidă cea de-a doua uşa, dar Hollis trecuse deja prin ea. Se duse direct la lift şi apasă pe butonul de la ultimul etaj. Komitet. Comitetul pentru Securitatea Statului – KGB. Cuvinte magice, care deschideau orice uşa. Pentru portar, faptul că sosise într-o maşina americană, îmbrăcat în haine americane, nu avea nicio importanţă. Nimeni altul n-ar fi îndrăznit să rostească acel cuvânt.

Sosi liftul. Hollis urca până la etajul zece şi începu o adevărată excursie până în aripa de vest.

Pentru cei neiniţiaţi, Rossia era un amalgam complicat, cu Patru aripi separate şi un total de trei mii de camere, unite în aşa fel încât să formeze un pătrat în jurul unei curţi interioare. Aripa de est era hotelul Intourist,

aripa de vest era numai pentru cetăţeni sovietici şi cei din Blocul Răsăritean, în vreme ce aripile de nord şi sud erau pentru comuniştii privilegiaţi. Aripile comunicau între ele doar la anumite etaje, nu şi la parter. Hollis ştia că, pentru a trece dintr-o aripă în alta, aveai nevoie de un motiv serios. Estul era Est, iar Vestul – Vest, astfel încât majoritatea turiştilor occidentali habar n-aveau de prezenţa celorlalţi. Aici însă, la ultimul etaj, Estul şi Vestul aproape că se întâlneau în această clădire bizantină şi schizoida. Hollis se apropie de intrarea în restaurant şi bar, unde se afla, aşezată la birou, una dintre acele femei urâte şi omniprezente care păreau să păzească orice uşa din Moscova. Femeia îl examină cu privirea.

— La bar, spuse Hollis.

Dădu din cap în semn că era în regulă şi apoi arătă spre uşă. Hollis intra într-un foaier mare. În stânga, pe o uşă neagră închisa, era scris cuvântul englezesc BAR. Drept în faţă, o uşă dublă larg deschisă lasă să se vadă un restaurant încăpător, plin până la refuz. După gălăgie, toasturi, râsete şi îmbrăcăminte, Hollis înţelese că era vorba în general de ruşi. Aruncă o privire înăuntru. O orchestră cânta jazz, iar pe ringul de dans o mulţime de persoane lăsau impresia că abia se mai ţineau pe picioare. La o masă rotundă mare erau aşezaţi nuntaşi. Mireasă, o tânără drăguţă în rochie albă, singura persoană încă trează, părea cuprinsă de remuşcări. Hollis cerceta cu atenţie încăperea şi constată cu satisfacţie că Fisher nu era acolo. Un bărbat se apropie, clătină din cap şi arătă cu mâna peste umărul lui Hollis.

— Bar!

— Spasibo.

Hollis intra în bar, unde, pe valută, puteau fi cumpărate băuturi alcoolice tari occidentale şi cocteiluri de marca: un local de noapte în nota decenţei capitaliste, la doar doi paşi de Piaţa Roşie. Hollis cerceta cu atenţie salonul întunecos.

Barul era aglomerat, dar, spre deosebire de restaurantul de ruşi, sporovăiala datorată alcoolului era mai domoală şi mai puţin zgomotoasă. Clientela era formată în majoritate din occidentali, aproape toţi cazaţi în hotel. Puţini erau americanii atraşi de Rossia, aşa încât Hollis se întreba cum ajunsese Fisher acolo.

Printre occidentali, se găseau întotdeauna şi câţiva mahări sovietici cu trecere la cei din Vest şi la banii acestora. În fiecare bar de valută din Moscova exista un informator KGB, capabil să se descurce în vreo zece limbi străine. Hollis se plimba prin salon, dar nu văzu pe nimeni care să fi putut fi Gregory Fisher. Ceea ce nu mirosea deloc a bine.

Exista şi o tejghea, de unde clienţii erau obligaţi să-şi ia băuturile. Hollis îşi făcu loc cu coatele printre consumatori şi se adresa barmanului într-o rusă fluenta:

— Caut un prieten. American. Tânăr, îmbrăcat în blugi şi cu o geacă de piele.

Barmanul îi aruncă o privire furişa, dar continua să prepare băuturile:

— American, ziceţi? Nu, n-am văzut pe nimeni care să semene cu el.

Hollis părăsi barul şi se îndrepta cu paşi grăbiţi spre lifturile din aripa de est. Coborî până la etajul şapte. Dejurnaia îl privi curioasă.

— *Gosti*?

— Nu, vizitator.

Se aplecă peste birou şi spuse privind drept în ochii blondei:

— Fisher.

Blonda privi într-o parte.

— Gregory Fisher. American.

Dejurnaia clătină din cap, răsucind între degete un tub de ruj.

Hollis se uita la panoul de chei din spatele ei şi observă că lipsea cheia de la camera 745. Trecu de blondă,

iar aceasta striga în urma lui:

— N-aveţi voie să vă duceţi acolo!

Hollis n-o băga în seamă. Ajunse la camera 745 şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Bătu din nou, mai tare.

— Cine e? întreba o voce din spatele uşii.

— Sunt de la ambasadă.

— De la ambasadă?

Hollis auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise. Un bărbat între două vârste, cu burta şi ochii somnoroşi, îmbrăcat în halat de casă, apăru în deschizătura uşii.

— S-a întâmplat ceva?

Hollis se uita la el, apoi, peste umărul lui, în încăpere.

— Îl caut pe domnul Fisher.

Omul păru uşurat.

— A, credeam că s-a întâmplat ceva acasă. Cu soţia mea. Numele meu e Schiller. S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse Hollis, privindu-l insistent.

— V-am auzit spunând „ambasadă” şi ştiţi cum se întâmplă.

— Domnul Fisher mi-a telefonat şi mi-a spus că se afla în camera 745.

Atitudinea lui Schiller deveni din îngrijorata, agasata.

— Şi ce-i cu asta? Nu-i aici, amice. Nu ştiu cine-i tipul, încearcă la 457. În împuţita asta de ţară, orice-i posibil.

„Ceea ce, gândi Hollis, e nu numai adevărat, ci oferă şi o posibilă explicaţie”.

— Poate v-au repartizat un coleg de cameră. Se întâmpla uneori.

— Zău? Doamne, ce ţara!

— Aveţi cumva în şifonier bagajele altcuiva?

— La naiba, nu! Am plătit în plus pentru o cameră single şi nu mai e nimeni aici. Americanul tău nu e cumva din grupul American Express? Ai văzut-o pe ghida aia

mignona de la Intourist care îi însoţeşte? S-o mănânci, nu alta! Poate prietenul dumitale a rămas să discute cu ea politica, spuse râzând. Aşa că, ne vedem la *Balşoi*.

Omul închise uşa. Hollis rămase o clipă pironit locului, apoi o luă înapoi spre lifturi. Dejurnaia dispăruse. Hollis se duse în spatele biroului şi găsi un sertar plin cu permise. Cotrobăi prin ele, dar nu găsi niciunul cu numărul 745 pe el., Atunci cum obţinuse Schiller cheia de la camera 745, fără să prezinte permisul?

Hollis lua liftul şi cobora în hol, care era pustiu. Se duse la ghişeul care ţinea loc de recepţie şi sună la sonerie, în uşa din spatele biroului apăru o funcţionara.

— În ce cameră îl găsesc pe Gregory Fisher? întreba Hollis în ruseşte.

Funcţionara clătină din cap.

— N-avem niciun Fisher aici.

— Cine stă în camera 745?

— Nu vă pot spune.

— Pot vorbi cu reprezentantul Intourist?

— Nu. Mâine la ora opt. Bună seara!

Funcţionara se întoarse şi dispăru în biroul interior. Hollis privi spre intrare şi constată că se schimbase portarul.

„Oamenii dispar în stânga şi în dreapta chiar sub ochii mei. Ciudată ţara”.

Reflectă câteva clipe. Existau mai multe posibilităţi, între care şi aceea că totul să fi fost o provocare a KGB-ului, o tentativă de atragere a sa într-o situaţie compromiţătoare. Dar dacă KGB-ul ar fi urmărit să-i întindă o cursă, existau scheme mai puţin complicate. Dacă ar fi vrut să-l ucidă, n-aveau decât să aleagă una dintre dimineţile în care făcea jogging pe Şevcenko şi să dea cu maşina peste el.

Hollis se gândi la Fisher, la cuvintele lui, la spaimă atât de reală din vocea lui. Nu, Fisher nu minţea. Hollis avea însă de dovedit că Fisher sosise la Rossia şi că fusese

„săltat” de KGB. Dacă reuşea să dovedească acest lucru, atunci cele spuse de Fisher în legătură cu maiorul Jack Dodson erau adevărate.

Se îndrepta din nou spre ghişeu şi lua telefonul funcţionarei. Forma 745 şi lasă telefonul să sune îndelung, apoi puse receptorul în furcă.

— Nu-i a bună!

Hollis se uita în jur şi îşi dădu seama că era singur şi expus. îl puteau umfla în orice clipă.

Traversă în graba holul, paşii săi răsunând pe pardoseala de piatră. Intră pe coridorul întunecos ce ducea spre magazinul Beriozka, scoase cuţitul şi intră în cabina telefonică pe care o folosise probabil Fisher, spunându-şi că, dacă la Rossia dispăreau oameni, poate nu era rău dacă dovedea că el ajunsese acolo nevătămat. Introduse o monedă de două copeici şi formă numărul ambasadei. Răspunse santinela din infanteria marină şi Hollis îi ceru să-i facă legătura cu ofiţerul de serviciu. Lisa Rhodes răspunse prompt. Hollis întreba:

— Aveţi veşti de la amicul nostru?

— Nu. Nu e acolo?

— Se pare că nu.

După o pauză, Lisa continuă:

— Vă întoarceţi aici?

— Aşa intenţionez.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Hollis avea nevoie de ajutor, dar nu voia ca toată povestea să ia proporţii. Lui, lui Seth Alevy şi celorlalţi din branşa, ambasadorul le dăduse de înţeles că „escapadele” îi priveau şi nu aveau voie să pericliteze în vreun fel misiunea diplomatică. Hollis continua în stilul criptic şi în doi peri pe care îl foloseau cu toţii în convorbirile telefonice:

— Şoferul meu s-a întors?

— Nu. Nu e cu dumneavoastră?

— Nu, l-am lăsat să plece. Trebuia să fi sosit.

— Sunt sigură că n-a ajuns. Să fi avut oare un accident sau o pană?

— Tot ce se poate. S-ar putea să primiţi veşti de la autorităţi în acest sens.

— Înţeleg.

Lisa trase adânc aer în piept.

— Să vă trimit o maşină?

— Nu, o să folosesc transportul public. Prietenul dumneavoastră s-a întors de la petrecere?

— O să fie aici în câteva minute. Vreţi să vă întâlniţi?

— Nu, nu e nevoie, răspunse Hollis.

— Vă poate telefona?

— Nu, dar s-ar putea să sun eu din nou.

— Ce trebuie să facem, dacă nu mai avem veşti de la dumneavoastră?

— Să hotărască el, când o veni.

— Am înţeles.

Apoi adăugă:

— Am reascultat banda aceea care ne place foarte mult. Pare veridica.

— Da. M-am gândit şi eu la asta. O să fac tot ce pot ca să găsesc originalul.

— Succes!

Hollis agăţă receptorul în furcă şi trecu din nou prin culoarul întunecat. Avea cuţitul în mână. Când ajunse în hol, strecura cuţitul sub jacheta.

— Dacă n-o să izbutesc să ajung teafăr înapoi, ambasadorul o să aibă ceva de furcă! mormăi el.

Soţia lui, Katherine, care îl părăsise, avea să beneficieze de pensia şi Asigurarea lui de viaţă. De multă vreme voia să-l sune pe avocatului său de la Washington ca să-şi modifice testamentul, dar complicaţiile problemelor matrimoniale internaţionale erau nesfârşite. „Nesfârşite”. Erau momente când şi-ar fi dorit să fie din nou în avionul sau de vânătoare F-4 şi singura lui grijă să o reprezinte MIG-urile şi rachetele de pe ecranul radarului.

Hollis reconsidera datele problemei. Telefonul dat de Fisher la ambasada alertase KGB-ul, dar acesta avea nevoie de timp ca să reacţioneze. Aşadar, Fisher avusese timp să ajungă la bar.

Hollis urca din nou la ultimul etaj şi intră în bar. Comanda un whisky „Dewar's" cu sifon, apoi îl întreba pe barman în ruseşte:

— Tot nu l-aţi văzut pe prietenul meu?

— Nu, îmi pare rău. Trei dolari.

Hollis plăti.

Lângă Hollis, un bărbat bine îmbrăcat împinse paharul spre barman şi comanda cu accent britanic:

— Gin şi apă tonică – Gordon's şi Schweppes. De data asta cu o felie de lămâie. Spasibo.

— Nu mai au lămâi de la Revoluţie, interveni Hollis.

Englezul rase.

— Ce fel de loc mai e şi asta, yankeule?

— Diferit.

— Aşa e. În vacanţa?

— Cu treburi.

— Şi eu.

Băutura englezului sosi fără lămâie, iar barmanul îi ceru să plătească trei lire. Hollis se îndepărta de tejghea şi englezul îl urmă.

— Tot de la Revoluţie nu mai au nici picoliţe, îţi iei singur băuturile, iar ei te taxează după cum au ei chef. Trei dolari sau trei lire sterline, pentru ei e totuna. Cred că ginul meu a costat mai mult decât whisky-ul tău.

— Data viitoare încearcă să le dai trei lire italiene.

Englezul rase.

— Nu sunt chiar aşa de proşti. Numele meu e Wilson.

— Richardson, se prezenta Hollis.

Ciocniră paharele.

— Noroc!

Apoi Wilson spuse:

— Parcă te-am auzit vorbind ruseşte. Spasibo şi

pojalusta. Ce înseamnă?

— Spasibo înseamnă „mulţumesc”, iar pojalusta, „vă rog”.

— Aha! Eu le reţinusem exact invers. Cum reuşeşti să atrag atenţia barmanului?

— Spui tare Komitet.

— Komitet?

— Exact. Asta trebuie să-i atragă atenţia. Eşti pe aici de mai multă vreme?

— De vreo oră, cred. De ce?

— Caut un prieten. Un american de vreo douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat în blugi şi geaca.

— Geacă, zici?

— Da.

— Cred că l-am văzut. Nimeni nu mai e îmbrăcat cum se cuvine în ţara asta căzută în ignoranţa. Nenorociţii ăştia de comunişti au distrus totul. Aici nu mai întâlneşti maniere sau stil. Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa? Fireşte, nu-ţi reproşez că porţi jacheta de piele, când nimeni nu se îmbrăca aşa.

— Ai observat dacă a stat de vorbă cu cineva?

Wilson aruncă o privire prin salon.

— L-am văzut stând acolo pe undeva, într-adevăr, vorbea cu cineva.

— Cu cine?

— Ah, acum îmi amintesc. Vezi perechea de colo? Frumos îmbrăcaţi. Franţuzi, cred. Se îmbrăca frumos, dacă nu altceva. Era un tânăr cu ei. S-ar putea să fie tipul tău. Tânărul a băut cam mult şi doi angajaţi ai hotelului l-au scos afară. Băiatul a devenit un pic cam… bătăios, aş zice. L-au scos afară în mare grabă. Nu cred să fi dat cineva prea mare importanţa incidentului; în fond, în fiecare clipă jumătate din ţara asta nenorocită e beată. Se poate să-l fi dus în cameră.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo cincisprezece – douăzeci de minute.

— Mulţam.

Hollis se strecura cu grijă printre mesele joase şi se aşeza într-un fotoliu vizavi de perechea de francezi.

— Îmi permiteţi?

Bărbatul bombăni ceva în chip de răspuns.

— Vorbiţi englezeşte? întreba Hollis. Bărbatul clătină din cap.

— Dar dumneavoastră, madame?

— Un pic, răspunse femeia.

Hollis se aplecă peste masă şi spuse cu voce joasă şi clară:

— Caut un prieten, un tânăr american. Am înţeles că a băut cu dumneavoastră ceva mai devreme.

Femeia aruncă o privire furişa bărbatului de lângă ea înainte de a răspunde.

— Da, spuse ea într-o engleză corectă. Nu s-a simţit bine şi a fost ajutat să ajungă în cameră.

— Tânărul v-a spus cum îl cheamă?

— Da.

— Fisher?

— Da.

— Părea… agitat? îngrijorat?

Femeia nu răspunse, dar încuviinţa printr-o mişcare aproape imperceptibilă a capului.

— V-a spus de ce era îngrijorat?

Bărbatul se ridica în picioare şi-i spuse femeii:

— Allons!

Franţuzoaica îi răspunse, fără să se ridice:

— N-a spus. A zis doar că s-ar putea să vină după el. Ştia. Cred că băutura a fost… cum se spune?

— Drogată.

— Da.

Apoi, ridicându-se în picioare:

— Soţul meu vrea să plecăm. Regret, dar nu ştiu mai mult.

Hollis se ridica la rândul său şi-i spuse:

— Ştiţi, doamnă, e vorba de o problemă de oarecare interes pentru autorităţile de aici. Ele ştiu că tânărul a stat de vorbă cu dumneavoastră şi sunt curioase să afle ce anume v-a spus. S-ar putea să fiţi în pericol, înţelegeţi?

Bărbatul se îndepărta nerăbdător. Franţuzoaica mai zăbovi o clipă şi Hollis o privi drept în ochi. Privirile li se întâlniră.

— Dumneavoastră sunteţi ataşatul?

— Da.

— A spus c-o să veniţi. A zis să vă transmitem câteva lucruri pe care nu vi le-a spus la telefon.

Femeia se gândi o clipă, apoi recita grăbită:

— Dodson i-a spus că a existat cândva o şcoală de aviaţie comunistă. Acum e o şcoală a KGB-ului. Acolo sunt aproape trei sute de americani.

— Trei sute? A spus trei sute?

Franţuzoaica dădu afirmativ din cap.

Hollis se trezi că apucase braţul femeii şi-l ţinea strâns.

— Ce altceva a mai spus Fisher?

— Nimic. I s-a făcut rău… Au venit să-l ia. Un rus ni s-a adresat în engleză, întrebând despre ce vorbea tânărul. Soţul meu i-a răspuns în franceză, spunând că noi nu ştim englezeşte şi că deci n-am înţeles ce ne spunea tânărul.

— Şi rusul l-a crezut pe soţul dumneavoastră?

— Bănuiesc că da.

— Atunci poate că sunteţi la adăpost de orice pericol. Ca o măsură de siguranţa, luaţi legătura cu ambasada dumneavoastră, în seara asta şi personal, nu prin telefon. Apoi părăsiţi de-ndată ţara.

— Înţeleg.

— Bun. Vă mulţumesc.

Femeia schiţa un zâmbet.

— Băiatul a împrumutat de la mine o fisă de două copeici… Părea un băiat drăguţ… iar acum… acum e… mort?

Hollis nu răspunse. Femeia clătină din cap.

— Ce vremuri trăim! spuse şi se îndepărta.

Hollis termina ce mai avea de băut, apoi ieşi pe culoar. Se duse în aripa de sud a hotelului şi cobora cu liftul până la cinematograful Zardie, unde lumea tocmai ieşea de la spectacol. Se amestecă în mulţimea din hol şi ieşi pe uşa care dădea pe cheiul Moscovei. Se lipi de un grup ce cobora scările spre un pasaj subteran.

Străbătu tunelul lung şi pardosit cu plăci de gresie, atent la aburul ce îi ieşea din gură în aerul rece de afară şi la paşii ce răsunau în jurul lui. Câţiva ruşi îl priviră curioşi. Îşi aminti cum în urmă cu doi ani, când sosise în Rusia, avusese ocazia să treacă prin acest pasaj noaptea şi fusese impresionat de faptul că pe jos nu era nici urmă de gunoi, iar pe pereţi nu era mâzgălit nici măcar un desen. În plus, cetăţenii Moscovei se plimbau fără niciun fel de teamă. Continua să fie impresionat, dar după doi ani avea o altă perspectivă. Străzile şi staţiile de metrou erau într-adevăr palate, dar puţine alte lucruri erau la fel. Nu există teamă faţa de crimă de stradă nu pentru că aceasta n-ar fi existat, ci pentru că informaţiile de acest gen nu erau difuzate în cadrul ştirilor. Societatea prospera prin ştiri bune, o mare parte din ele fabricate.

Cu toate acestea, observaţiile cetăţeanului obişnuit îi spuneau una, iar guvernul alta. Aşa cum era de aşteptat, circuitele sovieticilor s-au uzat, ceea ce făcea ca ei să se mişte convulsiv prin viaţa, fără să creadă în propriile simţuri sau în ce spun ziarele, în ei înşişi sau în liderii lor, în Dumnezeu ori în omul de alături. Era o naţiune de iluzii, deziluzii şi complicităţi, un loc în care oamenii puteau dispărea fără urmă şi, odată cu ei, orice dovadă că ar fi existat vreodată. „Am încercat, Fisher, zău c-am încercat!”

Hollis ajunse la capătul tunelului. Urcă scările şi o lua pe trotuarul de pe podul Moskvoreţkii, pe care trecuse cu Brennan cu aproape o oră în urmă. Făcu vreo douăzeci de metri pe pod şi se opri. De dedesubt, de pe râul

Moscova, se ridica ceaţa; privite prin ea, stelele rubinii de pe turnurile Kremlinului aveau o strălucire spectrală. Nu era exclus să fi plouat, o ploaie fină, dar Hollis nu fusese niciodată în stare să deosebească ceaţa moscovită de burniţa. Oricum, era un lucru lipsit de importanţa.

Aşi ridica gulerul îmblănit al jachetei de piele. Constatase că noaptea Moscova nu semăna cu niciun alt mare oraş în care locuise. Puteai să te plimbi pe străzile şi prin pieţele Moscovei până în zori, aşa cum o făcuse de câteva ori, fără să ai vreo aventură sau vreun incident. Nu existau baruri, discoteci, prostituate, oameni pe stradă, viaţa de noapte. Nu existau magazine deschise nonstop, cinematografe de noapte, fauna de noapte şi aşa mai departe. Pe la zece noaptea, cea mai mare parte a oraşului era cufundată în linişte, peste o oră, la unsprezece, totul era închis, iar pe la miezul nopţii dispăreau ultimele taxiuri. Transportul public înceta la unu noaptea, oră după care erai abandonat, adică lăsat fără posibilităţi de deplasare.

Exista însă o categorie de cetăţeni care rămânea pe stradă până în ultimul moment. Un individ din această categorie, un tânăr de vreo optsprezece ani, se apropie de Hollis. Avea o sacoşa de fâs Adidas şi era îmbrăcat într-o haină trei sferturi, din imitaţie de piele. Purta blugi americani, dar pantofii erau categoric sovietici. Vorbea o engleză corectă, excesiv de politicoasă.

— Scuzaţi-mă, domnule, aveţi o ţigară?

— Nu, dar dumneavoastră?

— Da.

Tânărul îi oferi lui Hollis o ţigară Marlboro, i-o aprinse şi îşi aprinse şi el una. Privi într-o parte şi alta a podului. Hollis observa alţi câţiva bişniţari, care urmăreau scena.

— Numele meu este Mişa, spuse tânărul. Sunt încântat să vă cunosc.

Fumară câteva clipe în linişte. Hollis arunca ţigara

neterminată în apă. Mişa o urmări cu privirea, apoi se întoarse spre Hollis.

— Vedeţi capătul acesta al pieţei?

Gestul lui Mişa indica spre partea sudică a Pieţei Roşii, încadrata de zidul Kremlinului, spatele Catedralei Sf. Vasile, hotelul Rossia şi râul Moscova.

— Acolo a aterizat germanul Mathias Rust cu avionul lui. Eram aici în ziua aceea. A fost nemaipomenit!

Hollis încuviinţa. Locul în care aterizase Rust fusese inclus în turul neoficial al Pieţei Roşii. Moscovitul obişnuit, cinic prin natura sa, fusese fascinat de zborul tânărului german. Tribunalul sovietic îl condamnase la patru ani închisoare. Ca ataşat al Aerului, Hollis avusese de suferit indirect de pe urma consecinţelor acelui zbor, când o parte dintre cei care constituiau contactele sale în cadrul Forţelor Aeriene Sovietice şi a Ministerului Apărării Aerului fuseseră destituiţi. Ca pilot însă, Hollis apreciase curajul tânărului german, îşi spuse că şi lui i-ar plăcea să încerce o nebunie de genul ăsta într-o zi.

— A zburat pentru pace, spuse Mişa.

— Aşa a făcut şi Rudolf Hess.

Mişa ridică din umeri.

— Fără politică. Să trecem la economie. Aveţi ceva de vândut?

— Poate. Tu ce ai Mişa?

— Am caviar. Trei sute de grame. Excelent! La Beriozka costă şaizeci de dolari. Eu îl dau pe un cartuş de ţigări americane.

— Nu am ţigări la mine.

Mişa se uita din nou în jur, apoi zise:

— Fie, atunci patruzeci de dolari.

— Legea ne interzice să facem afaceri în valută.

Mişa se dădu înapoi.

— Mă iertaţi.

Hollis îl apucă de braţ.

— Ai fost pe pod toată seara?

— Câteva ore…

— Ai văzut cumva o maşină americană pe chei acum vreo două ore?

Mişa trase din ţigara.

— Poate. De ce?

— Nu-i treaba ta de ce.

Hollis îl presa pe Mişa de parapetul podului.

— Vrei să câştigi patruzeci de dolari sau vrei să înoţi în rău?

Mişa răspunse:

— N-am văzut maşina cu ochii mei. Mi-a spus un prieten c-a văzut-o. Pe chei, acum vreo două ore.

— Ce maşina era?

— Crede că era un Pontiac Trans Am de culoare închisă. Cu spoiler pe partea din spate.

— De unde ştie prietenul tău că era un Trans Am?

— Din reviste, ce naiba! Dau trei dolari americani sau cincisprezece ruble pe Car and Driver. La fel pentru Truck and…

— Prietenul tău a văzut încotro s-a dus maşina?

— Spre Rossia.

Apoi adăugă:

— Pe urmă s-a întâmplat ceva ciudat. Au alergat la Rossia să vadă maşina şi să vorbească cu cel de la volan, un tânăr, poate american. Când au ajuns însă la aripa Intourist, au văzut maşina, cu doi bărbaţi mai în vârstă înăuntru, plecând de la Rossia pe strada Razin.

— Doi ruşi?

— Doi ruşi.

Mişa ezită, apoi spuse:

— Tipi din aia cu feţele constipate. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Da. Aţi observat, tu sau prietenii tăi, altceva neobişnuit în seara asta?

— Da. Acum vreo oră. Am văzut un Ford Fairlane albastru cu viteză pe pod. Era urmărit de un poliţist, dar

ticălosul n-a avut nicio şansă. Fordurile astea se duc ca din puşcă. Le foloseşte ambasada americană. Sunteţi de la ambasadă? Era maşina dumneavoastră?

Hollis se întoarse şi o luă înapoi spre pasaj. Mişa îl urmă. Coborâră treptele şi Hollis îi întinse lui Mişa două bancnote de douăzeci de dolari fiecare, spunându-i:

— Iau caviarul.

Mişa scoase fără tragere de inimă cutia cu caviar din sacoşa sport şi i-o întinse lui Hollis, apoi zise:

— Va mai dau încă trei cutii şi o cruce rusească veche pentru jacheta de piele.

Hollis puse caviarul în buzunar şi spuse în ruseşte:

— Du-te acasă, Mişa, şi nu te mai întoarce pe podul ăsta! Tipii ăia cu feţe constipate o să întrebe de tine.

Mişa făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

Hollis urca scările şi ieşi din nou pe pod. îl traversă pe jos, simţindu-se privit de ceilalţi „întreprinzători". „Capitalismul, îşi spuse Hollis, la fel ca sexul, e o treabă hormonală; există pe podul Moskvoreţkii şi în spatele catedralei Sf. Vasile, la o azvârlitură de băţ de Kremlin. Exista în jurul fiecărui hotel şi al fiecărei pieţe agroalimentare din Moscova, în celule mici şi izolate, dar care într-o bună zi se pot extinde, şubrezind întregul stat". Asemenea comunismului în Rusia ţaristă, capitalismul era nouă ideologie subversivă.

Hollis o lua pe strada Ordianka, construind în minte un traseu cu metroul care să-l ajute să ajungă teafăr la ambasadă.

CAPITOLUL 6

Sam Hollis cobora din metrou la staţia Smolenskaia. O lua pe cheiul Moscovei, urmând buclă mare pe care o face răul pe sub podul Kremlin. Pe malul celălalt, se zărea silueta masivă a hotelului Ucraina. Pe râu, aluneca o

şalupa cu luminile stinse, îndreptându-se spre docurile de la Şevcenko. Hotărât lucru, toamna la Moscova nu e frumoasă, ci umedă şi posomorâtă. Când cade însă prima zăpadă, Moscova se transforma într-un oraş mare strălucitor, cu sunete estompate şi linii rotunjite. Soarele străluceşte mai des, iar noaptea este înstelata, proiectând umbre cu irizaţii albastre asupra peisajului acoperit cu zăpadă. Atunci îşi fac apariţia hainele bune de blană şi femeile arată mai bine. Copiii târăsc după ei sânii, iar prin parcuri pot fi văzuţi patinatori. „Zăpadă, îşi spuse Hollis, e ca o hermină ce îmbrăca acest oraş cu contururi dure”.

Hollis o apuca pe o stradă laterală, care urcă în pantă uşoară. La începutul secolului, cartierului în care era amplasată acum noua ambasada americană i se spusese Presnaia. La data aceea, era o suburbie industrială sordidă, un teren fertil pentru ideologia marxist-leninista. În timpul Revoluţiei din 1905, muncitorii din acest cartier luptaseră împotriva armatei ţariste, întreaga zona fiind supusă unui bombardament intens de artilerie, iar după înăbuşirea revoltei – unor represalii sălbatice. Cartierul se numea acum Krasno – Presnaia – Presnaia Roşie. După părerea lui Hollis jumătate din străzile, pieţele şi cartierele Moscovei erau „Boţite de epitetul „roşu”, „roşie” şi asta în asemenea măsură încât cuvântul devenise lipsit de sens, iar moscoviţii, în conversaţiile lor particulare, renunţau, de obicei, să-l mai folosească.

Presnaia fusese în mare măsură reconstruită, dar Hollis încă îi mai percepea tragedia. Rusia era o ţară foarte tristă.

Aşi ridică privirea şi văzu clădirea dominanta, din cărămidă roşie, a cancelariei, cu toate ferestrele luminate, potrivit dispoziţiilor ambasadorului. Câteva minute mai târziu, zări zidurile de cărămidă roşie şi complexul de locuinţe al ambasadei, care se înălţa deasupra lor. Străzile erau pustii, iar zona de la picioarele pantei era acoperită de un covor de ceaţa.

Acum se vedeau şi luminile de la poarta principală a ambasadei. Întregul complex era un fel de mini-Kremlin, iar utilizarea cărămizii roşii, lucru rar în Moscova, urmărise a-i face pe ruşi să se gândească la zidăria şi la turnurile din cărămidă roşie ale Kremlinului. Acest lucru, la rândul lui, era menit a-i face să asocieze ambasada americană cu noţiunile de putere şi forţa, poate chiar cu cele de Dumnezeu şi de sanctuar. Hollis se gândi că subtilitatea celor din Madison Avenue s-ar fi putut să-i scape cetăţeanului sovietic de rând.

Până la poartă mai erau o sută de metri. Hollis zări chiar ghereta miliţianului sovietic, deşi n-avea cum să vadă încă postul de pază al infanteriei marine de dincolo de poartă. Deasupra zidului, pe catargul iluminat, flutura în adierea vântului drapelul american.

Sam Hollis auzi o maşină ce se apropia din spate; judecând după sunetul motorului, era o *Ceaika*. Maşina ţinu pasul cu el, fără să-l depăşească. Şoferul ambala motorul şi făcu semn cu farurile, dar Hollis nu întoarse capul.

Maşina trase în dreptul lui şi opri. Era într-adevăr o *Ceaika*, o limuzină neagră cu patru uşi, tipul de maşina preferat al Comitetului pentru Securitatea Statului. Înăuntru erau trei indivizi. Şoferul rămase la volan, ceilalţi doi coborâră. Erau îmbrăcaţi în scurte negre de piele, pantaloni negri, purtau mănuşi de piele şi pălării cu borul îngust – adică erau îmbrăcaţi în ceea ce se numea ţinuta de seara a KGB-ului. Hollis îi recunoscu pe cei doi kaghebişti care supravegheau ambasadă şi care îl urmăriseră într-una dintre după-amiezi. Pe tipul scund şi îndesat Hollis îl botezase Boris. Pe celălalt, înalt şi bine legat, Igor.

Hollis se întoarse şi se îndrepta spre ei, cu mâinile în buzunare. Mâna dreaptă, strecurată în buzunarul oblic al jachetei, era încleştata pe mânerul cuţitului.

Boris şi Igor îl măsură cu privirea. Boris îi spuse în

engleză:

— Scoate portofelul şi ceasul, altfel te batem măr!

— Voi, ăştia din Komitet, sunteţi chiar atât de prost plătiţi? replica Hollis.

— Cine te crezi, mă, nenorocitule? Da portofelul! spuse Boris răstit.

— Leb vas. Lua-v-ar dracu'! spuse Hollis, întorcându-se şi luând-o spre ambasada.

Auzi paşii celor doi în spatele lui. Când se apropiară foarte mult, Igor spuse:

— De ce atâta grabă? Vrem să stăm de vorbă cu tine.

Hollis nu se opri din mers zicându-şi ca KGB-ul nu ducea lipsă de indivizi care să se dea drept tâlhari. Era acum în dreptul zidului ambasadei, mai având doar cincizeci de metri până la poartă. Deodată simţi o lovitură puternică în şale. Făcu un pas împleticit înainte şi se lungi pe trotuar, izbutind să-şi amortizeze căderea cu mâinile. Se rostogoli într-o parte, reuşind să evite în ultimul moment o lovitură cu piciorul, apoi căzu cu un plescăit în apă din rigolă. Igor şi Boris îl priveau rânjind. Cel dintâi îl blagoslovi cu un aforism plin de sevă în rusă vulgară.

— Dacă mai bei în halul ăsta, într-o bună zi o să ţi-o tragă nişte poponari când ai să fii beat, de o să ai o mahmureală în găoz în loc s-o ai la cap.

Cei doi râseră.

Hollis ar fi vrut să scoată cuţitul, dar ştia că asta aşteptau şi ei, aşa că nu făcu nicio mişcare. Boris arunca o privire scurtă spre poarta ambasadei, apoi îl fixa pe Hollis.

— Data viitoare o să-ţi crăp capul.

Trase un scuipat, apoi îi spuse lui Igor, bătându-l cu palma pe spate:

— I-am dat o lecţie rahatului ăstuia. Hai să mergem!

Cei doi se întoarseră şi o luară înapoi spre *Ceaika*.

Hollis se ridica de pe jos, îşi scutură apa şi mizeria de pe jacheta şi pantaloni, observând că palmele îi sângerau. Simţi o zgârietură sângerândă pe pomete şi o durere surdă

în spate. Kaghebiştii urcară în maşina şi Hollis îi auzi făcând haz cu şoferul. Ceaika întoarse în direcţia din care venise şi demară în trombă.

Hollis îşi continuă drumul spre ambasadă, în timp ce se apropia de poartă, un miliţian tânăr, care fusese evident martorul întregului incident, ieşi din ghereta şi întinse mâna cu palma în sus.

— *Pasport!*

Hollis îi replică tăios.

— Ştii cine sunt.

— *Pasport!*

— Dă-te la o parte, *mativaiu*!

La auzul înjurăturii, miliţianul deveni mai arţăgos.

— *Stoi!*

Celălalt miliţian ieşi şi el din ghereta.

— Ce e asta?

La poarta apăru un soldat din infanteria marină, care striga;

— Ce se petrece acolo?

Hollis observa că santinela era înarmata şi deci nu putea depăşi teritoriul ambasadei.

— Deschide poarta! îi striga Hollis.

Santinela deschise poarta şi Hollis o zbughi pe lângă miliţieni, parcurgând cei zece metri ce despărţeau ghereta miliţienilor de intrarea în complexul ambasadei. Răspunse salutului santinelei, care îl recunoscu, iar sergentul de serviciu îl întreba:

— Sunteţi teafăr, domnule colonel?

— Da.

Hollis străbătu cu paşi mari curtea. Din depărtare se auzeau clopotele din Turnul lui Ivan bătând miezul nopţii şi vocile ridicate ale puşcaşilor marini şi ale celor doi miliţieni, care ţipau unii la ceilalţi. Intră în clădirea cancelariei şi se duse direct la biroul ofiţerului de serviciu.

Când intră, Lisa Rhodes se ridica în picioare.

— Domnule colonel! începuserăm să fim îngrijoraţi.

Am…

— Vreo veste de la Bill Brennan?

— E aici. La infirmerie. Nu cunosc detaliile. Ce s-a întâmplat cu faţa dumneavoastră?

— M-am împiedicat. Seth Alevy s-a întors?

— Da. E în camera protejată de la etajul şase. Vă aşteaptă.

Hollis o luă spre uşă.

— Pot să vin şi eu? Seth Alevy a spus că pot, cu condiţia să fiţi de acord şi dumneavoastră.

— Aşa a zis? Atunci, haideţi!

Până la lift nu scoaseră o vorbă, în lift, Lisa îi spuse:

— Vă sângerează palmele.

— Ştiu.

Ea ridică din umeri, apoi îl întreba:

— Bill Brennan vă e prieten?

— Nu. De ce?

— A fost primul lucru de care aţi întrebat.

— Răspund pentru el.

— Îmi place ideea.

Hollis o privi în treacăt. Liftul opri la etajul şase şi cei doi ieşiră în culoarul ce ducea la camera protejată. Hollis apasă pe sonerie. Uşa se deschise şi Seth Alevy îi invită înăuntru, făcându-le semn să ia loc la o masă rotundă din stejar, înconjurata de o duzină de scaune cromate, tapisate în piele.

Lisa Rhodes privi în jur, prin cameră slab luminată. Ştia de aceste camere protejate din clădirea cancelariei, dar era pentru prima dată când se afla în cea de la etajul şase. Era o cameră interioară, ca toate camerele protejate, iluminată slab de un sistem de lumini indirecte montate de jur-împrejur în pereţi. Pe masă, se găseau mai multe veioze. Podeaua era pardosită cu o mocheta groasă de culoare albastră, iar uşa şi pereţii erau capitonaţi în bej-gălbui. Lisa observa că tavanul era căptuşit cu burete antifonic de culoare neagră, la fel ca toate celelalte camere

protejate. Încăperea nu putea fi penetrată de dispozitive de ascultare îngropate, rezonatori de cavitate sau microfoane direcţionale; în plus, era controlată cu detectoare de microfoane de trei ori pe zi. Auzise ca această cameră era utilizată mai ales de cei de la serviciul de spionaj, care, după cum putea constata, se respectau, având un bar într-un colţ, un bufet şi o chicinetă amenajată într-o nişa prevăzută cu apă curentă şi frigider.

— Ceva de băut? o întreba Alevy pe Lisa.

— Nu, mulţumesc, încă mai sunt ofiţer de serviciu.

— Ai dreptate. Atunci, cafea.

— O votcă simplă, spuse Hollis.

Alevy turna nişte cafea pentru Lisa şi votca rece, într-un pahar de cristal cu cizeluri, pentru Hollis.

Hollis îl privi o clipă pe Seth Alevy. Era un tip de vreo patruzeci de ani, aşadar cu câţiva ani mai tânăr decât el. Purta un costum de tweed cu vesta, cu o croială frumoasă, iar la gât avea o cravată tricotată verde. Era prea înalt şi prea subţire amintindu-i lui Hollis de un Lincoln fără barbă, deşi arăta ceva mai bine decât preşedintele american. Fusese căsătorit cândva dar nimeni din personalul ambasadei nu ştia ceva în legătură cu această căsătorie.

— Cum a fost la petrecere? îl întreba Hollis.

— Excelent. O groază de disidenţi. Mâncare bună. Sukkotul este o sărbătoare veselă. Ar fi trebuit să vii şi tu.

— Şi atunci cine ar mai fi făcut curse prin Moscova?

— Sunt sigur, spuse Alevy sec, ca oamenii mei s-ar fi putut ocupa de cazul ăsta.

Hollis nu-l auzi pe Alevy zicând „mai bine”, dar cam asta voia să spună.

— Puştiu’ a întrebat de un ataşat militar, spuse Hollis.

— Pun pariu că nu ştie să deosebească un ataşat militar de un fundaş central. Mă tem că nici eu nu ştiu. Data viitoare când se mai întâmpla aşa ceva, Sam, te rog

să-mi spui mie sau unuia din sectorul meu.

Hollis nu-i răspunse, dar rememora ce ştia despre el. Alevy era un evreu din Philadelphia şi absolvent al Universităţii din Princeton, nu neapărat în această ordine. Cândva, într-unul dintre rarele sale momente de sinceritate, îi spusese lui Hollis că îi ura pe sovietici şi că intrase în CIA „ca să provoace cât mai mult rău regimului". Nu-i fusese greu să intre în CIA. Alevy se specializase în probleme ruseşti şi limba rusă, atrăgând astfel atenţia agenţiei, lucru pe care, de altfel, scontase.

Alevy îşi turna nişte votca.

Hollis zvârli cutia cu caviar pe masă.

— Nişte fost, maslo şi *smetana* ar fi excelente.

— Bună marfa! spuse Alevy, după ce examina cutia.

Alevy şi Lisa aduseră pâine prăjită, unt şi nişte smântână. Hollis deschise cutia cu cuţitul. Alevy îl privi cu atenţie, apoi îl întreba:

— Ţi-au tras o săpuneală, colonele?

Lisa îşi puse o lingură de caviar pe o felie de pâine prăjiţi unsa cu unt.

— I-aş fi cerut icre roşii, spuse Hollis, dar nu mai suport cuvântul *krasnaia*.

— Credeam că numai mie mi se întâmpla asta, spuse Lisa râzând.

Alevy îşi plimbă ochii de la unul la celălalt.

— Ţi-au tras o săpuneală, nu-i aşa? îl întreba din nou.

De pe partea cealaltă a mesei, Hollis îi aruncă o privire piezişa.

— Ştii foarte bine ce s-a întâmplat.

— Ei bine, replică Alevy, dacă indivizii ar fi întrecut măsura, oamenii mei ar fi intervenit. Erai acoperit. Mi-au spus că ţi-ai păstrat calmul, adăugă el.

— Ce face Brennan?

— El n-a călătorit la fel de bine ca tine. Până la urmă, poliţiştii l-au prins, l-au ţinut în ploaie o jumătate de oră, apoi i-au dat o amendă şi au plecat, înainte însă ca

Brennan să ajungă în maşină, a apărut un grup de huligani, care l-au bătut cu ţevi de fier, l-au jefuit şi i-au distrus maşina. şi, bineînţeles, când ai nevoie de un poliţist, nu e niciunul prin preajmă.

După o scurtă întrerupere, Alevy adăugă:

— S-a întors aici. Are iar nasul rupt, zice că a luat câteva lovituri peste el. Doctorul Logan spune că se rezolva, dar trebuie să plece în Vest pentru îngrijire adecvată.

Hollis dădu din cap. „Încă un punct pentru KGB în seara asta, îşi spuse în gând”.

Lisa întinse nişte smântâna pe o felie de pâine prăjită. Alevy îşi mai puse puţin caviar.

— De unde le-ai luat şi cât te-au costat?

— Podul Moskvoreţkii. Patruzeci de biştari.

— Aş fi scos un preţ mai bun. Ai auzit vreodată un evreu târguindu-se cu un rus? Oricum, presupun că treaba asta cu bişniţarii face parte din poveste. Dacă te simţi în stare să povesteşti, te ascultăm.

Hollis o privi în treacăt pe Lisa.

— E-n regulă. Am cerut să fie verificată cu câteva luni în urmă.

— De ce?

— Regulamentul. Ne întâlneam.

Hollis îşi mai turnă nişte votca.

— Şi de ce trebuie să ştie şi ea?

— Lasă asta în seama mea.

Hollis reflecta o clipă, apoi fu de acord să povestească.

— Bun. Să încep cu începutul. Eram în biroul meu şi lucram la raportul pe care mi-l ceruseşi mai devreme, când a sunat telefonul. Era domnişoara Rhodes.

Hollis relata întâmplările serii, omiţând cu bună ştiinţa ce-i spusese franţuzoaica. O jumătate de oră mai târziu, îşi turnă un pahar cu apă minerală şi spuse:

— Aşa că, pe măsură ce mă apropiam de ambasadă,

mă aşteptam să fiu întâmpinat. De prieteni. Dar se pare că tu ai fost de părere că nu mi-ar strica să am un contact direct şi personal cu Komitetul.

— Ai imunitate diplomatică, replică sec Alevy.

— Da, Seth, numai ca KGB-ul are o viziune diferită în ce priveşte imunitatea.

— Ei bine, eşti aici şi zgârieturile alea se pot aranja cu puţina apă oxigenată. Îţi plătesc şi curăţatul hainelor.

Hollis începu să spună ceva, dar Lisa interveni.

— Domnule colonel, ce credeţi că s-a întâmplat cu Gregory Fisher?

— E de presupus că acum e într-o cameră, cu anchetatori KGB în jurul lui.

O vreme nu vorbi nimeni, apoi Alevy spuse:

— Apropo, Sam, nimeni nu-ţi reproşează nimic. Ai acţionat cât s-a putut de repede. Dar e oraşul lor.

Hollis nu răspunse.

— Mă interesează tipul din camera 745, zise Alevy, schimbând subiectul.

— Şi pe mine, sari Hollis.

— Sigur era american? întreba Alevy.

Hollis reflecta o clipă înainte să răspundă:

— Da. Până la loţiunea after-shave marca Mennen.

— Dar, chibzui Alevy, ar fi putut să fie un american în serviciul KGB-ului.

— Ar fi putut. Dar tot atât de bine se poate că Fisher să fi reţinut greşit numărul camerei.

Alevy se ridica în picioare şi apăsă un buton de pe consola cu aparatură electronică aflată într-un colţ al camerei. Vocea lui Gregory Fisher umplu încăperea. Ascultară din nou întreaga convorbire.

— Cred că ştia bine numărul camerei, observa Lisa.

Seth Alevy îşi aprinse o ţigară şi începu să mediteze, măsurând cu paşi mărunţi încăperea, în cele din urmă spuse:

— De aici încolo, preiau eu cazul.

Apoi, întorcându-se spre Lisa:

— Se înţelege că nu trebuie să discuţi despre asta cu nimeni.

Lui Hollis îi spuse:

— Aştept să-mi faci un raport pentru cartierul general de la Langley. O să ai nevoie de o copie s-o trimiţi la tine, la Pentagon.

— În regulă, spuse Hollis ridicându-se.

— Cu o maşină distrusă şi un om în infirmerie, adaugă Alevy, va trebui să găsim o modalitate să-i spunem ambasadorului. O să mă ocup eu de asta, fireşte.

Apoi continuă:

— Nu văd nicio tangenţa aici cu serviciile de informaţii ale aviaţiei, Sam.

— Nu.

Alevy îl privi încruntat pe Hollis şi adăugă:

— Poate crezi că afacerea asta cu maiorul Dodson te priveşte, fiindcă, dacă el există, a fost sau este prizonier de război şi aşa mai departe. Dar o să te anunţ eu, dacă o să am nevoie de tine.

— Mulţumesc, domnule Alevy, spuse Hollis îndreptându-se spre uşă.

— Aş vrea să ştiu, interveni Lisa, ce e povestea asta cu Pensionul Doamnei Ivanova. şi unde e maiorul Dodson? E oare tot fugar? îl putem ajuta? Dar pe Greg Fisher, pe el îl putem ajuta?

Alevy îşi privi ceasul.

— E foarte târziu şi am nişte materiale de expediat. Aşa că, noapte bună, Sam, şi mulţumesc. Lisa, vrei să mai rămâi o clipă?

Hollis deschise uşa.

— Vrei să-ţi dau caviarul? strigă Alevy în urma lui.

— Pune-l într-un loc călduţ, Seth, unde nu bate soarele! îi răspunse Hollis plecând.

An timp ce Hollis aştepta liftul, fu ajuns din urmă de Lisa. Coborâră împreună, fără să scoată o vorbă, până la

parter. Ieşiră în spatele clădirii cancelariei, în noaptea rece de octombrie. Sam Nollis şi Lisa Rhodes se opriră o clipă pe brâul pavat cu piatra din jurul clădirii.

— Locuinţa mea e în stânga, spuse Lisa.

— A mea în dreapta.

— Mă conduceţi?

O luară pe aleea din stânga flancată de mesteceni proaspăt plantaţi, acum dezgoliţi de frunze. În dreapta se întindea curtea pătrată interioară, mărginită pe trei laturi de locuinţele personalului şi cazarma trupelor de infanterie marină, iar pe a patra latură de clădirea cancelariei. Pe iarbă se vedeau, aproape şterse, liniile unui teren improvizat de base-ball şi urmele şi mai palide ale unui teren de fotbal american. În acest spaţiu se jucau copiii din ambasadă, câteva dintre jucăriile lor zăcând şi acum abandonate pe iarba udă. Prima zăpadă va aduce cu ea oameni de zăpadă şi bătăile cu bulgări, iar primăvara – concursurile de zmei, urmate de ore întregi de plajă. Acest petic de pământ – aproximativ trei pogoane – era un fel de vatră a satului, o bucăţică din America, cea căreia îi duceau cu toţii lipsa şi pe care învăţaseră s-o iubească. Lisa îi urmări privirea.

— O să facem o sperietoare acolo de îndată ce avem tot ce ne trebuie, spuse ea. Cineva de la secţia consulară a văzut dovleci la piaţă, pe Mira Prospekt. Adică, un fel de dovleci. Aţi putea să faceţi un felinar din coaja unui dovleac cu cuţitul ăla?

— De asta îl şi port cu mine, răspunse Hollis.

— Adică, pentru eventualitatea că aţi găsi un dovleac la piaţă? Mă-ndoiesc.

Continuau să meargă.

— Nu prea îmi place să locuiesc şi să muncesc în acelaşi loc, spuse Lisa, într-un complex ca asta. E ca şi cum aş fi într-un fort sau… o închisoare.

— E mai bine aşa pentru toată lumea.

— Oare? Vechea ambasadă avea şarmul ei şi era

chiar pe strada Ceaikovski, nu departe de American Express.

Lisa zâmbi.

— Şi în plus locuiam cu toţii în blocul ăla încântător de sinistru de pe strada Gorki. Baia mea – blocul era din prefabricate, vă amintiţi? – era ieşită în afară faţă de restul clădirii. Exista o crăpătură de vreo cincisprezece centimetri prin care puteam să văd practic în baia de sub mine.

— Ai făcut aşa ceva?

Lisa râse. O vreme nu scoaseră o vorbă, apoi ea spuse:

— Bănuiesc că aşa e mai bine. Avem curtea asta interioară. Văd că sunteţi obişnuit cu modul ăsta de viaţa instituţionalizat. Bănuiesc că aţi locuit la diverse baze aeriene.

— Uneori, în funcţie de misiune.

Lisa se opri.

— Aici e celula mea. De fapt, locuinţele sunt destul de drăguţe dar un pic cam serbede.

— Sunt opt milioane de moscoviţi care ar face schimb cu tine.

— O, ştiu! E doar o criză de claustrofobie.

— Ia-ţi un concediu!

— În ianuarie. Exista un loc numit Jumby Bay, o insuliţa în largul coastelor insulei Antigua, foarte retras şi foarte frumos. S-ar putea să mă refugiez acolo.

Cum stăteau aşa în ceaţa rece, Hollis baga de seamă în lumina palidă a felinarului ca Lisa avea faţa şi părul ude. Mai baga de seamă şi că era cu douăzeci de ani mai tânără.

— Nu v-am văzut niciodată la petrecerile de vineri noaptea, spuse Lisa.

— De obicei, vinerea ajung pe la câte o ambasadă, la recepţie.

— Aşa deci. Petrecerile noastre de vineri sunt pentru

„trupă”. Eu însă trebuie să mă duc şi la o groază de evenimente culturale. Vă place baletul?

— Numai la sfârşit, când cântă solista grasă.

— Aia e opera.

— Ai dreptate. Le cam încurc. Hollis scoase mâinile din buzunare. Cred că ar fi mai bine să nu mai stăm în ploaie, spuse întinzându-i mâna.

Lisa păru să nu observe şi continuă:

— Seth e foarte zelos.

— Zău?

— Da. Unii îl considera însă grosolan.

— Nu mai spune!

— Cât de bine îl cunoaşteţi?

— Destul de bine.

— Păreaţi a fi foarte tăioşi unul cu celălalt. Sunteţi inamici sau doar rivali?

— Niciuna, nici alta. Ne simpatizam. Ăsta-i felul nostru de a vorbi.

— Ca atunci când i-aţi sugerat să-şi bage caviarul în fund?

— Întocmai.

După o clipă de reflecţie, Lisa spuse:

— Nu mi-a spus niciodată că va cunoaşte.

— De ce-ar fi făcut-o?

— Presupun că sunt o mulţime de lucruri pe care nu le-a discutat cu mine. E cu adevărat profesionist. Nu mi-a făcut niciodată confidenţe în pat.

— Ştii însă că nu e funcţionar cu probleme politice.

— Da, ştiu. Şi mai ştiu că majoritatea ataşaţilor militari sunt ofiţeri de informaţii.

— De unde ştii?

— Lucrurile astea se cunosc. Nu ştiaţi că sunt combinată cu Seth Alevy?

— Nu mi-a spus-o niciodată.

— Şi eu care credeam că sunt subiect de bârfa în sala de mese. De fapt, aşa cum spunea cândva un filosof

francez, „Cei care sunt preocupaţi de ceea ce gândesc alţii despre ei ar fi surprinşi să constate cât de puţin contează pentru aceştia din urmă”.

— Exact.

— Aveţi un antiseptic pentru zgârieturile alea? Trebuie să fii atent, când eşti în ţari străine.

— Am băut trei pahare de antiseptic rusesc.

— Fiţi serios! Am eu un preparat…

— Mă duc la infirmerie să-l văd pe Brennan. O să-mi dea acolo cu ceva.

— Bine. Duceţi-vă neapărat!

— OK. Noapte bună!

— Mâine am zi liberă. De regulă, dorm mai târziu după ce stau de serviciu noaptea.

— Nu-i o idee rea.

— Mâine voiam să vizitez Muzeul Marx – Engels. Nu l-am văzut până acum.

— Nu-i pe lista mea.

— În orice caz, acum sunt un pic… îngrijorata. Vreau să spun că nu-mi prea vine să ies singură. Bănuiesc că ei ştiu acum cine sunt. De pe bandă. Nu-i aşa?

— Da, dar nu cred că ai motive de îngrijorare.

Lisa întinse mâna şi luă o rămurică udă de pe gulerul îmblănit al jachetei lui Hollis, pe care i-o întinse.

Hollis examina rămurica cu un aer gânditor, apoi spuse cu o voce joasă:

— Vezi, domnişoara Rhodes, nu-i poţi lăsa să-ţi dicteze cum trăieşti. Nu sunt nici omnipotenţi, nici omniprezenţi. Ei vor să facă să crezi asta, pentru că astfel le faci treaba mai uşoară.

— Ştiu, dar…

— Dar poate ai dreptate. Poate că ar trebui să rămâi în complex până când ne lămurim cum stau lucrurile.

— N-am vrut să spun asta, domnule colonel, spuse Lisa pe un ton nerăbdător. Vă întreb dacă nu v-ar face plăcere să veniţi cu mine.

Hollis îşi drese vocea.

— Păi… ce-ar fi să luăm prânzul împreună şi să lăsăm Muzeul Marx-Engels pentru o ocazie specială?

Lisa zâmbi.

— Vă aştept să mă luaţi de aici la prânz.

Se întoarse şi se îndrepta spre uşă.

— Noapte bună, domnule colonel Hollis!

— Noapte bună, domnişoara Rhodes!

CAPITOLUL 7

„— Da… da, eu… o, Doamne, grăbiţi-vă!

— Zece minute, Greg. Du-te în bar!”

Seth Alevy apasă pe „Stop” şi caseta se opri.

Charles Banks, consilier special al ambasadorului SUA în Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, aşezat în capul mesei lungi din mahon din camera protejată a ambasadorului, avea o mina îngrijorata.

Sam Hollis stătea în dreapta lui, în faţa lui de Alevy. Fusese în această cameră de nenumărate ori şi de fiecare dată era izbit de patina vremii pe care o avea încăperea, deşi nu era mai veche de un an. Se pare că tot ce se afla acolo, inclusiv lambriurile şi stucatura, fusese adus din altă parte. Ambasadorul însuşi, un om înstărit, plătise pentru asta. Hollis ar fi vrut să ştie de ce, în afara faptului că fiecare individ din acel loc bizar avea o idiosincrazie care sfida orice explicaţie.

— Azi-dimineaţă, bandă a fost supusă unei analize a încărcăturii de stres din voce, îi spuse Alevy lui Charles Banks. Expertul nostru afirma că Gregory Fisher spunea mai mult ca sigur adevărul şi era foarte stresat.

Banks îl privi curios.

— Zău? Se poate aşa ceva?

— Da, domnule.

— Fantastic!

Hollis zăbovi mai mult cu privirea asupra lui Charles Bank, un bărbat de aproape şaizeci de ani, cu părul alb ca neaua, obraji roşcovani, o figură bonoma şi ochi albaştri strălucitori. Hollis îşi aminti cum, cu un Crăciun înainte, Banks se îmbrăcase în Moş Crăciun pentru copiii din ambasada. Când nu se îmbrăca în costumul de Moş Crăciun, Banks prefera costumele cu vestă din stofa în dungi fine. Era diplomat de carieră, cu o carte de vizita standard care îl recomandă pentru estul Europei, maniere elegante şi vocea unui crainic radio de prin anii ’40. Şi totuşi, dincolo de aspectul de Moş Crăciun şi de lustrul de diplomat, Hollis intuia un spirit înrudit: după părerea lui, Charles Banks era al treilea spion din încăpere. Ce nu ştia însă era pentru cine lucra Banks.

Alevy continua să-l informeze pe Banks.

— Aşa cum v-am mai spus, colonelul Hollis crede că poate susţine că aseară Fisher s-a aflat la Rossia.

Banks se întoarse spre Hollis.

— Ai aveţi pe englezul acela, perechea de francezi şi pe bişniţari.

— Practic, nu-i am. Am vorbit cu ei.

— Da, fireşte. Dar l-ar putea identifica pe Fisher?

— Sper că da. Vom primi fotocopii după fotografiile din paşaport aflate în dosarele Departamentului de Stat pentru toate persoanele cu numele de Gregory Fisher. Sunt vreo douăsprezece.

— Şi o să arătaţi aceste fotografii martorilor?

— Azi-dimineaţă l-am sunat pe omologul meu de la Ambasada Franţei, explica Hollis, care mi-a spus că un anume domn Besnier şi soţia sa au contactat ambasadă, declarând că au avut unele probleme la Rossia. Pleacă azi la ora 12.45 cu o cursă a companiei Finnair de pe aeroportul Şeremetievo. Dacă nu ajungem să le arătăm fotografiile la aeroport, îi putem găsi la Helsinki sau în Franţa. Reţineţi, domnule, femeia ştia că-l cheamă Gregory Fisher.

— Ştiu, dar aş vrea să-l identifice şi după fotografie.

— Desigur. Iar englezul, Wilson, se afla în continuare la Rossia, potrivit informaţiilor pe care mi le-a dat John Crane de la ambasada britanică. Wilson a venit aici cu afaceri în legătură cu o conductă de gaze. Bişniţarul Mişa a spus că prietenii lui au văzut numai maşina, dar cred că era maşina lui Fisher. Sunt puţine Pontiac-uri Trans Am în Moscova. Probabil niciunul. Aşa încât e piesa mea de rezistenţa, dacă vom avea nevoie de ea.

Banks îl aprobă.

— Mulţumesc.

Se întoarse apoi spre Alevy.

— Aşadar, în pofida faptului că cei de la Rossia şi de la Intourist afirma că Fisher n-a fost niciodată în hotel, voi doi sunteţi convinşi că a fost şi că de acolo a telefonat la ambasadă. Vreau să vă întreb un lucru. Sunteţi siguri că în Uniunea Sovietică se afla un american cu numele de Gregory Fisher?

— Ministerul de Externe, răspunse Alevy, a fost suspect de prompt în a confirma că a eliberat viza unui anume domn Gregory Fisher din New Canan, Connecticut, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, iar Internetul a fost şi el o dată cooperant, informându-ne ca acest domn Fisher a trecut frontiera pe la Brest acum şapte zile. A petrecut o noapte la Brest, trei nopţi la Minsk, o noapte la Smolensk şi a pornit-o spre Moscova.

— Şi credeţi că este vorba de acelaşi Gregory Fisher care a telefonat la ambasadă? întreba Banks.

Alevy păru întrucâtva iritat.

— E singurul Gregory Fisher care se afla acum în ţara, domnule. Internetul a mai confirmat că Fisher urma să tragă la Rossia. Probele mi se par concludente.

— A luat cineva legătura cu familia lui?

— Ar fi prematur, răspunse Alevy. N-are rost să-i alertăm în această fază a lucrurilor.

— Şi până când nu suntem siguri că a dispărut, aşa

cum susţineţi voi, adaugă Banks.

— De fapt, continuă Alevy, nu a dispărut. Cred că vom putea lămuri curând aceste probleme. Ştim unde se afla Gregory Fisher acum.

— Unde, domnule Alevy?

— La morga din Mojaisk, domnule.

Banks se aplecă peste masă.

— Mort?

— Da, domnule, răspunse Alevy. Bănuiesc că de asta e la morgă. Acum douăzeci de minute, Peterson de la direcţia consulară a primit un telefon. Cel care a sunat s-a prezentat doar ca fiind reprezentant al Guvernului sovietic. Fisher a avut un accident de maşină.

— Îngrozitor! spuse Banks.

— Într-adevăr, domnule.

— Potrivit raportului miliţiei, maşina lui Fisher, căreia ei îi transamerikaneţ sportivnai avtomobil, a fost găsită în zori de nişte ţărani, la optsprezece kilometri vest de Mojaisk, într-o zonă din afara şoselei Minsk-Moscova. Se pare că maşina se îndrepta spre Moscova şi a ieşit de pe şosea în timpul nopţii, izbindu-se de un pom. Judecând după avarii, maşina rula cu viteza excesivă şi n-a mai putut fi controlată la o curbă bruscă a şoselei. Fisher nu purta centura de siguranţa şi a fost rănit la cap şi la torace. A murit din cauza urma rănilor înainte că ţăranii să fi descoperit accidentul. Suntem rugaţi să ne ocupăm de cadavru şi de expedierea lui din Uniunea Sovietică.

Banks păru să reflecteze la toate acestea, apoi spuse:

— Asta ar vrea să spună că Fisher n-a ajuns niciodată la Moscova.

— Şi nici la Borodino, adaugă Hollis, întrucât, după harta mea, accidentul s-a produs cu câţiva kilometri înainte de bifurcaţia spre Borodino.

Banks îl privi pe Alevy.

— E o anumită nepotrivire aici. Exista posibilitatea ca Fisher să nu fi ajuns la Moscova? Ca el să fi telefonat de pe

drum şi să fi făcut o glumă proastă?

— Convorbirea cu Fisher a avut loc fără intervenţia telefonistei, răspunse Alevy, ceea ce înseamnă că vorbea de la un telefon din Moscova, în plus, avem testul de analiză a stresului din voce şi martorii. Ce altceva îţi mai trebuie, Charles? O bandă video?

— Trebuie să fim absolut siguri, spuse Banks privindu-şi ceasul şi ridicându-se în picioare. Ţinând cont de dificultăţile întâmpinare, aţi făcut amândoi o muncă de detectiv admirabilă. Sunt mândru de voi. Cred că ambasadorul trebuie să aducă la cunoştinţa autorităţilor sovietice aceste fapte, să le spună că suspectam existenţa unui joc necinstit şi că dorim o investigaţie completă.

Alevy şi Hollis se priviră cu subînţeles.

— Domnule Banks, interveni Alevy, ce vrem noi să spunem e că tocmai autorităţile sovietice l-au ucis pe Gregory Fisher.

— Aha, răspunse Banks, dând uşor din cap. Înţeleg. Din cauza celor spuse de Fisher despre maiorul Dodson.

Alevy studie chipul lui Banks, apoi spuse:

— Charles, încerci să ne duci cu preşul ori eşti greu de cap?

Drept răspuns, Banks îi făcu cu ochiul.

— Bine. O să vorbesc cu ambasadorul despre treaba asta. Sper că amândoi să aveţi în vedere complicaţiile politice ce s-ar putea crea ca urmare a acestui incident.

Alevy se ridica în picioare.

— Ca funcţionar pe probleme politice, asta e primul lucru la care mă gândesc, domnule. Primul.

— Splendid. Colonele Hollis?

Hollis continua să stea şi nu răspunse.

— Colonele!

— Cândva bombardam numai obiectivele aprobate politic, i se adresa Hollis lui Banks, şi am pierdut războiul.

Banks răspunse pe un ton liniştitor:

— După cum ştiţi, în Forţele Armate Sovietice exista

câte un comisar politic pe lângă fiecare comandament. Militarilor de cariera le displace acest lucru, dar ei recunosc că în prezent războiul este mult prea important ca să fie lăsat pe mâna generalilor şi a coloneilor. Mai ales Războiul Rece. Bună ziua, domnilor, spuse Banks şi ieşi.

Alevy se întoarse spre Hollis.

— De ce n-ai spus şi tu doar OK? Asta-i tot ce voia s-audă.

Hollis se ridica în picioare.

— Un cetăţean american a fost ucis, iar el mă trimite la plimbare!

— În America sunt ucişi cetăţeni americani în fiecare zi, remarca Alevy. Te simţi întrucâtva răspunzător de moartea lui Fisher?

— Cred că da. Tu nu te-ai simţi?

— Poate. Uite ce e, Sam, nu sunt nici politician, nici diplomat dar trebuie să înţelegi şi punctul lor de vedere. Există nişte indivizi care încearcă să submineze din nou destinderea şi asta-i chestiunea care primează în momentul de faţă. Dacă găsesc doi agenţi KGB în subsol plantând o bombă, ambasadorul o să îmi spună s-o las baltă.

— Dar dacă ai găsi un agent KGB în pat cu nevasta ambasadorului?

— Acelaşi lucru, zâmbi Alevy. Nu trebuie să ne implicăm personal. Destinderea! Gândeşte-te la pace! spuse ridicând două degete. Pace!

— Bun. Să trecem peste faptul că Fisher a fost ucis. De ce a fost ucis?

— Ştii de ce. A văzut ceva. A aflat ceva.

— Ceva barosan.

— Aşa se pare, încuviinţa Alevy.

— Dar noi trebuie să aflăm despre ce e vorba. De asta suntem aici.

— Corect. Să vedem ce soseşte de la Washington.

Alevy se îndrepta spre uşă.

— Dacă nu mai ai de spus nimic de natura sentimentală, hai să mergem. Snack-barul a primit azi-dimineaţă cornuri de la Paris. Dacă-ţi vâri unul în ureche, poţi să auzi rumoarea unei cafenele pariziene.

— Mă duc după cadavru.

— Greşeşti. După cadavru o să se ducă cineva din secţia consulară. E treaba lor.

— Cred că n-ai auzit bine. Eu mă duc.

Alevy păru iritat, dar nu spuse nimic.

— Am nevoie de două permise de la Ministerul de Externe.

— Două?

— Mai iau pe cineva cu mine.

— Pe cine?

— Pe Lisa Rhodes.

— Nu mai spune! De unde ştii că vrea să meargă?

— Toţi de aici ar vrea să iasă din Moscova. Chiar şi aducerea unui cadavru este o sărbătoare.

— Cred că-ţi dai seama că Ministerul de Externe va informa KGB-ul că a eliberat un permis pe numele tău.

— Ştiu, replică Hollis.

— Komitetul nu te place, cum nu mă place nici pe mine. S-ar putea să nu reziste tentaţiei de a te băga şi pe tine în morga din Mojaisk.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac probleme în privinţa asta.

— Nu mi-e teamă pentru tine. De tine mă doare-n fund. Mi-e pentru Lisa Rhodes. Şi, pe urmă, nu uita că în Mojaisk nu pot să-ţi Asigur acoperire.

— Tu nu poţi să-mi ţii spatele nici la cincizeci de metri de ambasada! Ne-am înţeles deci, două permise, până la prânz, la mine în birou!

Alevy dădu să iasă, dar Hollis îi închise uşa, întrebându-l:

— Ai aflat cumva dacă pe lista celor dispăruţi în Vietnam figurează şi un maior cu numele de Jack Dodson?

— Tocmai verific.

— Dar amicul nostru din camera 745? Schiller. Exista vreun american cu numele ăsta în ţara?

— Verific, Sam. O să te ţin la curent.

— Nu mă-ndoiesc c-ai s-o faci Seth. E-o plăcere să lucrezi cu CIA.

Alevy îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Încearcă să nu te laşi omorât pe şoseaua Minsk-Moscova.

Apoi ieşi.

Hollis îşi privi ceasul. Era ora zece. Nu dormise toată noaptea. Brennan era la infirmerie, familia Besnier se pregătea să părăsească Rusia, Fisher era la morgă, Charles Banks şi ambasadorul înroşiseră firele telefonice cu Washington-ul, iar Alevy mânca cornuri franţuzeşti la snack-bar.

— O să încerc să nu mă las omorât pe şoseaua Minsk-Moscova, fiindcă ţin să văd cum o să se sfârşească povestea asta.

CAPITOLUL 8

Sam Hollis îşi trase blugii, pe urma cizmele de piele. Strecură cuţitul în cizma stânga, apoi îşi fixa tocul de pistol deasupra cizmei drepte. Verifică pistolul sovietic automat Tokarev de 7, 62 mm. Ca model, era în esenţa un Colţ Browning, uşor modificat de un armurier rus pe nume Tokarev, care şi-a trecut numele pe el, uitând probabil să plătească firmelor Colţ sau Browning dreptul de licenţa.

Avantajul pistolului Tokarev era acela că era sigur, Hollis fiind familiarizat cu originalul american, şi apoi, dacă era nevoit să împuşte pe cineva, era mai bine să lase în cadavru un glonţ de fabricaţie sovietică.

Hollis înşuruba un amortizor scurt la gura pistolului şi îl puse apoi în tocul de picior, trăgând blugii peste el.

îmbracă un pulover negru pe gât, iar deasupra jacheta de piele, în care avea patru încărcătoare a opt cartuşe fiecare.

Părăsi apartamentul şi o lua de-a curmezişul curţii interioare. Iarba mustea sub picioare, dar cerul începuse să se lumineze şi printre nori apăruse un soare firav.

Trei băieţi de vreo doisprezece – cincisprezece ani improvizaseră o partidă de fotbal american. Hollis recunoscu în cel care tocmai pasase pe Larry Eschman, fiul comandorului Paul Eschman, ataşatul naval. Un alt puşti, Tom Caruso, fiul consulului general, alerga cu mingea în zigzag. Cel de-al treilea băiat se numea Kevin şi era fiul lui Jane Lowry, funcţionara în cadrul secţiei economice. Kevin Lowry era pe post de fundaş. Ca în fiecare sâmbătă dimineaţa, sau aproape, Eschman îi strigă:

— Domnule colonel Hollis, sunteţi gata?

— Gata!

Hollis o luă la fugă spre tuşa opusă, dându-le timp lui Caruso şi lui Lowry să ocupe poziţii defensive, apoi porni la atac descriind zigzaguri ample pe teren. Cei doi băieţi erau aproape, Hollis le auzea crampoanele plescăind pe gazonul îmbibat cu apa. Fără vreo schemă tactică prestabilită, Hollis se gândi să păstreze acelaşi ritm de alergare pentru a-l ajuta pe Eschman să paseze, întinse braţele înainte, privi în spate peste umărul drept şi văzu mingea lunguiaţa lăţindu-se ca o pată maro în aer. Mari un pic viteza şi în momentul următor simţi cum mingea îi izbeşte degetele. Prinse cu putere mingea şi o fixa la piept. Cizmele pierdură contactul cu terenul şi în secunda următoare Hollis se rostogoli cu umărul drept înainte, cu mingea fixată în îndoitura cotului, la loc sigur.

Se ridica în capul oaselor ajutat de Caruso, care îi spuse:

— Frumos jucat, domnule colonel!

Lowry se apropie de el dându-i mâna ca să se ridice de jos, apoi îi întinse pistolul automat. Hollis lua arma şi o vară la loc în tocul fixat sub genunchi, strângând şi mai

tare cureluşa de siguranţa.

— Sunteţi foarte rapid, domnule colonel, spuse Lowry. Chiar şi cu un fier agăţat de gleznă.

Caruso îşi înăbuşi un chicot.

— Când jucam extrema la Academie, spuse colonelul, am „împuşcat” trei fundaşi.

Amândoi băieţii izbucniră în râs.

Hollis îi privi. Trebuie că se simţeau foarte singuri. Fără serile de dans de la liceu, fără distracţiile de sâmbătă, fără plajă la ocean, prieteni, fete. Fără America.

— Alegeţi-vă şi voi cu ceva din şederea asta în Rusia. Ieşiţi în oraş, băieţi, să-i cunoaşteţi pe ruşi.

Puştii clătinară din cap în semn că aşa o să facă.

— Şi să nu vă vadă Vania cu crampoanele alea, îi avertiză, pomenind numele îngrijitorului rus, care era atât de obsedat de starea gazonului, încât solicitase sfaturi firmei Scott din Columbus, Ohio.

Hollis îşi văzu de drum. Se apropie de corpul de locuinţe, ajunse la uşa Lisei Rhodes şi apasă pe butonul soneriei. Clădirile din cărămidă în care se aflau locuinţele erau înguste, dar locuinţele ocupau trei niveluri. La primul nivel, la care în America se putea găsi un garaj, se aflau spălătoria şi debaraua. Dintr-un hol, pornea o scară spre nivelul al doilea, unde se găseau camera de zi, sufrageria şi bucătăria. La nivelul al treilea erau unul sau două dormitoare, uneori un birou, în funcţie de rangul funcţionarului. Lisa ocupa o garsonieră pe latura de est a curţii interioare. Hollis îi auzi paşii pe scară, apoi uşa se deschise.

— Salut! Credeam că alergi spre mine, pe urmă am văzut secvenţa de fotbal.

— Te uitai după mine?

— Nu, mă uitam să văd cum e vremea. Ce-ai pierdut?

— Portofelul.

— Aha.

Se învârti pe tocuri.

— Sunt într-o ţinută destul de lejeră?

Hollis o cerceta din cap până în picioare. Era îmbrăcată în pantaloni negri de catifea reiată şi o canadiană bleumarin matlasata, căreia ruşii îi spun vatnik, în picioare avea ghete. Pe sub canadiana avea un pulover pe gât ca al lui.

— Perfectă!

— Pot să ştiu de ce mi-ai cerut să mă îmbrac în haine sport de culoare închisă?

— E o obsesie a mea. Să mergem!

Porniră pe o alee paralelă cu blocul de locuinţe ce ducea spre poarta pietonala din spatele complexului. Lisa spuse:

— Vorbesc serios, Sam… pot să-ţi spun Sam?

— Fireşte.

— De ce de culoare închisă?

— O să-ţi spun mai târziu.

Ieşiră prin poartă din spate, unde era amplasată cazarma trupelor de infanterie marină, şi fura salutaţi de singura santinela care era în post. Hollis se îndrepta spre ghereta miliţiei de pe trotuar şi-i salută pe cei doi tineri în limba rusă. Aceştia îi răspunseră la salut cu răceală.

— Când vă întoarceţi la cazarmă, le spuse Hollis, transmiteţi colegilor voştri care au fost azi-noapte la poarta principală că îmi cer scuze pentru că nu am procedat corect.

— O să le transmitem negreşit, domnule colonel.

— Bună ziua.

Hollis şi Lisa o luară în sus pe strada Devatiński.

— Despre ce este vorba? întreba Lisa.

— Ei, m-am înfuriat când mi-au cerut paşaportul. Eram cu nervii întinşi la maximum după povestea de la Rossia.

— Ai făcut bine că ţi-ai cerut scuze.

— Din punct de vedere militar, aveau dreptate, spuse Hollis. Şi pe urmă nu vreau că ticăloşii să-şi închipuie că

mă au la mână.

Ajunseră pe strada Ceaikovski, în locul în care se află vechea clădire a ambasadei.

— Unde luam masa?

— La restaurantul Praga.

— Atunci putem să mergem pe strada Arbat. Trebuie să mă opresc acolo într-un loc.

Cotiră la dreapta şi o luară pe bulevardul larg.

— Dacă n-ai observat, a apărut soarele.

— Am băgat de seamă.

— Te duci des la Praga?

— Nu.

— Ai citit vreo carte bună în ultima vreme?

— Nu-mi amintesc vreuna.

— Cineva mi-a spus că ai fost doborât deasupra Vietnamului de Nord.

— E-adevărat.

— Dar n-ai fost prizonier de război.

— Nu, am fost recuperat de ai noştri din mare.

— Înţeleg ca povestea asta cu maiorul Dodson are o semnificaţie aparte pentru tine.

— Poate.

— Nu eşti prea vorbăreţ, nu-i aşa?

— Depinde de subiect.

— Iartă-mă!

O vreme nu mai scoaseră niciun cuvânt; traversară strada Ceaikovski şi cotiră pe strada *Arbat* chiar în punctul de unde începe aceasta, adică din dreptul clădirii masive a Ministerului de Externe, un alt zgârie-nori de tip stalinist cu fleşe şi turnuri ascuţite.

— Ai fost vreodată înăuntru? îl întreba Lisa.

— De câteva ori.

— Cum arata?

— Ai fost vreodată în clădirea Departamentului de Stat?

— Da.

— Ei, aşa arată şi Ministerul de Externe sovietic, numai ca trăncăneala şi pălăvrăgeala sunt în ruseşte.

Erau pe Arbat, o veche strada moscovită, transformată recent în prima şi singura artera pietonală comercială din Uniunea Sovietică, în acea zi promiţătoare de sâmbătă, pe strada erau sute de persoane, fiecare cu câte o sacoşa mare în mână. Strada fusese reparată cu cărămidă, iar pe margini copăcei tinerei se străduiau să prindă rădăcini în câte o jardinieră de beton. De-o parte şi de alta a străzii, lungă de un kilometru, ce şerpuieşte prin vechiul cartier Arbat, se aflau bănci, stâlpi de iluminat decorativi şi jardiniere cu flori.

Strada Arbat era uneori comparată cu Malul Stâng sau cu Georgetown, cu Greenwich Village sau cu Soho. După părerea lui Hollis însă Arbatul era Arbat, imaginea unică a unei lumi dispărute, ce nu fusese bine cunoscută şi popularizata nici atunci când existase. Din anumite motive, regimul actual încerca să păstreze moştenirea străzii Arbat, renovând clădirile frumoase şi restaurând faţadele unor magazine cândva şic, deşi, într-o ţara care nu punea preţ pe eleganţa, amabilitate, turism sau protecţia intereselor consumatorilor, Hollis nu prea înţelegea care ar fi putut fi scopul urmărit de guvern. S-ar fi putut să fie vorba doar de o urmă de sentimentalism burghez, deşi, după părerea lui, aşa ceva era greu de crezut.

— Aţi place? o întreba pe Lisa.

— Într-un fel. E oarecum salubrizata, înţelegi ce vreau să spun.

— Ai văzut şi părţile insalubre ale străzii?

— O, da. Ştiu fiecare clădire din ce-a mai rămas din vechea Moscova.

— Chiar aşa?

— Pregătesc un studiu fotografic.

— Interesant. E un hobby?

— Oarecum. Intenţionez să-l public.

— Succes! Eşti rusofila?

Lisa zâmbi, puţin încurcata.

— Într-o oarecare măsură, da. Îmi plac oamenii… limba… vechea Rusie.

— Nu trebuie să te disculpi. N-o să pun să te aresteze.

— Tu o iei în glumă, dar în meseria asta trebuie să fii atent ce declari în public şi între patru ochi.

— Ştiu.

Lisa şi Hollis cutreierau de pe o parte pe cealaltă a străzii, uitându-se la vitrine. Magazinele, din categoria celor de strictă necesitate, erau variate: un *svet* – magazin cu corpuri de iluminat, o *apteka* – farmacie şi aşa mai departe. Erau apoi snack-bar urî, tonete cu îngheţata şi ceea ce ruşii numeau magazine de produse alimentare sănătoase, în care se vindeau mai ales produse lactate. Hollis observa o coadă lungă în faţa unuia dintre magazine – femei, copii, ba chiar şi sugari în cărucioare –, semn că sosise lapte proaspăt. Lisa se opri la o tarabă şi cumpăra un buchet de crizanteme de la o bătrânică purtând tradiţionalul şorţ alb.

— Pentru un popor practic, ruşii cheltuiesc o groază de bani pe florile de seră.

— Poate că le mănâncă.

— Nu, le pun în apartamentele lor mohorâte şi în birourile lor soioase. Floarea reprezintă hrana sufletului rus.

— Ruşii ăştia sunt paradoxali, nu crezi? Nu pot să-i înţeleg, spuse Hollis. Vorbesc tot timpul de sufletul rus, dar nu-i aud niciodată aducând vorba de inima rusească.

— Poate că…

— În loc să spună o „conversaţie de la inima la inima”, de exemplu, zic *duşa-duşe*, de la suflet la suflet. M-am cam săturat de povestea asta cu sufletul.

— Poate fi o simplă chestiune de semantică…

— Uneori cred că problema lor e pur genetică.

— Ştii, de fapt eu am sânge rusesc în vine.

— Na! Am făcut-o de oaie!

Lisa îl luă de braţ.

— Te iert, spuse ea. Bunicii mei dinspre tata se numeau Putiatov. Aveau o moşie mare şi un conac lângă Kazan, pe Volga. Am o fotografie veche a conacului.

— Mai exista?

— Nu ştiu. În ziua în care bunica mea, Evelina Vasilievna, a părăsit moşia, era intact. Bunicul avea cinci sute de ţărani pe moşie. Aş încerca să-l găsesc, dar nu obţin permis de la Ministerul de Externe.

După o pauză, adăugă cu amărăciune:

— În fond, ce-i deranjează dacă-mi petrec un weekend la ţară, în căutarea străbunilor?

— Le-ai spus că eşti o aristocrată şi c-ai moştenit cinci sute de ţărani?

— Bineînţeles că nu.

Lisa rase, apoi spuse gânditoare:

— Pun pariu că oamenii de acolo îşi mai amintesc de numele lui Putiatov.

— Cu dragoste?

— Cine poate şti. Aici nu eşti în Europa Occidentală, unde te poţi întoarce să-ţi cauţi strămoşii. Aici s-a produs o ruptură totală, familii întregi au fost şterse de pe faţa pământului, au avut loc două războaie mondiale, o revoluţie, un război civil, epurări, calamităţi, colectivizare forţata… Ce aş face dacă aş găsi conacul său aş întâlni un Putiatov?

— Eu, unul, nu ştiu. Tu însă ai şti ce să faci. Doar ai suflet rus.

Lisa zâmbi fără să-i răspundă şi îl conduse spre un magazin deasupra căruia scria cu litere din lemn aurite *Antikvar*.

— E cel mai bun magazin de antichităţi din cele trei pe care le are Moscova, spuse ea. Celelalte două sunt mai ales magazine de vechituri.

Intrară în magazin. Vânzătoarea, o tânără

atrăgătoare îmbrăcată foarte şic, o saluta cordial pe Lisa, iar Lisa îi oferi crizantemele, apoi i se adresa în ruseşte:

— Irina, ţi-l prezint pe prietenul meu Sam.

— Bună ziua, spuse Hollis în ruseşte.

Femeia îl cerceta cu privirea o clipă, apoi îl întreba:

— Lucraţi la ambasadă?

— Uneori.

— Atunci trebuie că-l cunoaşteţi pe bunul meu prieten Seth Alevy.

— Am auzit de el.

— Transmiteţi-i salutări din partea mea, când îl vedeţi.

— Am s-o fac, dacă-l întâlnesc.

— Vă rog să vă uitaţi prin magazin, îi invită ea.

Lisa scotocea prin magazin, înţesat mai ales cu piese de mobilier, covoare şi lămpi, care nu păreau deloc a fi vechi. Pe câteva mese se aflau totuşi obiecte interesante de dimensiuni mai nuci: obiecte din argint, fildeş, clopote de troica, ceramică, rame aurite de tablouri, obiecte din jasp, porfir şi alte pietre semipreţioase din *Urali*, rămăşiţe ale unei lumi dispărute. Hollis se întreba dacă nu cumva Lisa îi căuta aici pe Putiatovi.

Baga de seamă că în magazin nu se găseau cruci ori icoane, practic niciun obiect de natură religioasă, deşi arta religioasă fusese formă de artă predominanta în Rusia prerevoluţionara. Şi totuşi, se găseau aici lucruri pe care nu le-ai fi găsit niciodată într-un magazin moscovit, chiar dacă nimic de mare valoare artistică. Majoritatea obiectelor de valoare fuseseră de mult adunate de guvern pentru muzee sau pentru locuinţele elitei sovietice. Restul fusese scos din Rusia cu puţin timp înainte sau fusese distrus în frenezia iniţială a revoluţiei. Din când în când, în Occident mai apărea câte ceva de valoare – un Faberg necunoscut, o icoană de Rubliov şi, recent, un peisaj de Levitan fuseseră adjudecate la o licitaţie organizată la Sotheby’s de către un client anonim, presupus a fi transfug

sovietic. În cea mai mare parte însă, dovezile faptului că au existat cândva o Rusie imperială şi una creştina puteau fi admirate numai în muzeele sovietice, în intervalul cuprins între orele zece dimineaţa şi şase seara, în fiecare zi, mai puţin lunea.

Hollis îşi opri privirea asupra unei călimări din chihlimbar, în care era încastrata o insectă pe care n-o putea identifica. În timp ce examina călimara, gândul îi zbură la Seth Alevy, la Lisa Rhodes şi la vânzătoarea din magazinul de antichităţi, care ştia prea multe.

— Aţi place asta? îi striga Lisa, arătându-i o cutie rotundă lăcuită.

Hollis se apropie şi examina cutiuţa de culoare neagră. Pe capac era reprodusa o tânără lăptăreasă, o rusoaică neobişnuit de mlădioasa care purta o cobiliţa de care atârnau două galeţi pline cu lapte. Stratul de lac negru era gros şi strălucitor, iar îmbrăcămintea femeii luminoasă şi unduitoare. O etichetă de pe spatele cutiei indica preţul: patru sute de ruble.

— Cred că e o cutie de Paleh veritabilă, spuse Lisa. Poate chiar dinainte de revoluţie. Ce zici?

Cunoştinţele limitate ale lui Hollis despre cutiile confecţionate la Paleh nu-i permiteau să le deosebească pe cele vechi de cele ce continuau să fie confecţionate în satul cu acest nume. Calitatea se menţinuse constant ridicată şi stilul era neschimbat, în pofida revoluţiei sau a faptului că meşteşugarii erau acum angajaţi ai statului. Drept urmare, în privinţa cutiilor de Paleh, vârsta n-avea nicio importanţă. Mărimea conta. Cutia aceea putea fi cumpărată într-un magazin Beriozka cu aproximativ o sută de ruble.

— Nu cred că merită patru sute de ruble, spuse Hollis.

— Este exact ce mă aşteptam să spună un bărbat.

Hollis ridică din umeri.

— În plus, îmi place Anna, adaugă Lisa. Anna nu este

proprietara acestui magazin. El este un bun al marelui popor sovietic. Anna lucrează pentru stat. De altfel, este un tip de magazin unic în felul lui. Se numeşte consignaţie. Ai auzit de aşa ceva?

— Nu.

— Oamenii aduc aici diverse lucruri, pe care le depun la magazin. Anna percepe un comision pentru tot ceea ce vinde, pe care îl împarte cu statul. Restul banilor se întorc la foştii posesori ai obiectelor. E o activitate aproape liberă.

— N-am auzit până acum de aşa ceva.

— E permisă numai cu lucruri folosite.

— Interesant.

— Annei i se oferă ceea ce noi numim stimulente. E drăguţă şi îmi pune deoparte unele lucruri.

— Ţie şi lui Seth.

— Da. Fiindcă ei îi plac ţigările Camel.

— Poftim?

— Îi plac ţigările Camel.

— Aha!

— O să cumpăr cutia asta.

Se duse spre tejghea, mai vorbi un pic cu Anna, apoi numără patru sute de ruble. Pe urma împacheta cutia de Paleh într-o hârtie şi îi dădu drumul în poşeta. Scoase un cartuş de ţigări Camel şi îl împinse pe tejghea spre Anna.

— Anunţă-mă dacă primeşti vreun obiect din porţelan cu încrustaţii de argint sau aur.

— Dacă primesc, te sun.

Aşi luară rămas-bun şi Hollis ieşi afară în stradă. Lisa îl urmă şi continuară să meargă prin soarele după-amiezii.

— Ai dat o groază de bani pe cutia asta.

— Ştiu.

— Întotdeauna ai la tine patru sute de ruble?

— Sunt o rusoaică adevărată. Fără cărţi de credit. Doar patru sute de ruble pentru eventualitatea că aş găsi ceva de cumpărat.

— Numai ca ruşii căuta de obicei mâncare şi haine. Cutia asta a fost… în fine, nu-i treaba mea.

După câteva minute, Lisa spuse:

— Ţi-a amintit locul ăla de ceva?

— Pe moment nu-mi dau seama.

— Gândeşte-te! Un roman. Romanul la care ne gândim toţii aici.

— A, da. Magazinul de vechituri din romanul 1984. Cel condus de Poliţia Gândurilor, unde cade în cursa bietul Winston Smith. Acum că mi-am amintit, într-adevăr seamănă. E şi asta condus de Poliţia Gândurilor?

— Sper că nu.

— De unde vă ştie femeia asta pe tine şi pe Alevy şi de ce ştie că lucraţi la ambasadă?

— Bună întrebare. Mă gândeam că poate îmi spui tu.

— Habar n-am.

— Seth îmi dă bani să cumpăr lucruri de aici. De fapt, îmi spune ce să cumpăr. E vorba întotdeauna de un obiect care costă mai mult decât face. De data asta a fost cutia. N-ar trebui să spun toate astea, dar n-a fost corect cu mine.

Hollis nu comenta.

— Am fost oare neloiala?

— Ai datorezi loialitate?

Lisa ridică din umeri.

— În unele privinţe. Oricum, ţi-am spus să nu crezi că sunt complet idioată. Mi s-a ordonat să cumpăr cutia.

— A fost o treabă ieşita din comun, spuse Hollis dând afirmativ din cap.

— Ieşita din comun şi peste posibilităţile pungii mele. Aşadar nu ştii nimic despre magazinul de antichităţi? întreba Lisa.

— Nu, răspunse Hollis, gândindu-se că n-ar strica să afle.

Se uita din mers la oamenii aşezaţi pe bănci şi pe jardinierele de beton, care mâncau îngheţata şi pateuri cu

carne. Cei mai mulţi îi priveau în treacăt, alţii însă se holbau la ei. Vesticii continuau să fie o apariţie rară la Moscova şi deci să atragă atenţia, un moscovit fiind în stare să recunoască un occidental tot atât de uşor pe cât era în stare acesta din urmă să recunoască un cazac călare. Soarele, i se păru lui Hollis, avea efectul nefericit de a pune Moscova şi pe cetăţenii ei într-o lumină extrem de nefavorabila: cenuşiul nu părea atât de cenuşiu pe o vreme închisa.

Lisa îl apucă din nou de braţ şi Hollis o privi pieziş. Acum că ştia, i se părea într-adevăr că avea ceva rusesc în ea. Dar poate era numai forţa sugestiei, ca atunci când o văzuse pe Julie Christie în rolul Larei din Doctor Jivago, într-o Moscova creata pe platourile de la Hollywood.

„Lisa e foarte drăguţă”, îşi spuse Hollis. Observă că avea pomeţii proeminenţi şi trăsăturile ascuţite ale unor femei de tip slav. Avea însă tenul deschis şi ochii mari şi albaştri. Părul castaniu era tuns ca la un cormoran moţat, tunsoare pe care o remarcase la multe tinere moscovite. Buzele ei puteau lesne sugera o mina îmbufnata, deşi nu o văzuse aşa până atunci. De cele mai multe ori zâmbea ori îşi muşca, gânditoare, buza de jos.

— Am cumva o muscă pe nas? îl întreba Lisa, fără să se uite la el.

— Nu… aaa… încercam să-ţi descopăr trăsăturile ruseşti.

— N-ai să le găseşti la faţa, ci la picioare şi la tălpi. Picioare scurte şi butucănoase, tălpi mari şi coapse acoperite de grăsime.

— Mă îndoiesc.

— Punem pariu?

— Aaa… sigur.

Lisa zâmbi şi îl conduse pe o stradă laterală numită Kalacinai sau Strada Patiserului. Străzile care dădeau în stradă Arbat purtau numele furnizorilor curţii imperiale din secolul al XVI-lea care locuiseră şi munciseră odinioară

acolo: Plotnikov – dulgher, Serbrianai – argintar şi aşa mai departe. După revoluţie, numele străzilor fuseseră schimbate, dar se revenise de curând la cele iniţiale. „E, gândi Hollis, ca şi cum Rusia ar fi pornit-o într-o călătorie nostalgică, asemenea Americii, semn sigur că secolul al XX-lea a început s-o ia razna”.

— Acum unde mă duci? întreba Hollis. Să-ţi văd trăsăturile ruseşti?

— Nu. Să mâncăm. Nu m-ai invitat la masă?

— Ba da, dar am avut norocul să pot rezerva o masă la Praga.

— O, am crezut că pot să aleg.

— Fie, dar pe aici nu sunt restaurante.

— E unul.

— Cum se numeşte?

— Nu cred că are un nume.

Lisa traversa Strada Patiserului, urmată îndeaproape de Hollis, şi începu să urce treptele unei case vechi ce părea să fi fost locuinţa unui negustor bogat. Intrară într-un hol mare, în care mirosea a varză şi a peşte stricat.

— Mirosul ăsta nu vine de la restaurant, spuse Lisa, ci de la chiriaşi.

Ai făcu semn lui Hollis s-o urmeze spre o uşă aflată sub o scară întortocheata şi coborâră în subsolul casei. Când ajunse la capătul scărilor, Lisa deschise o uşă şi Hollis putu să vadă o cameră spaţioasa, slab luminată, cu tavanul jos, lambrisat cu lemn. Pe podea şi pereţi erau covoare orientale, iar în aer stăruia un miros de tutun aromatic. O bătrână îi întâmpină cu un zâmbet larg, dându-i lui Hollis impresia că are proteza altcuiva. Femeia spuse:

— Salaam aleihum!

Lisa răspunse la salut şi o urmă pe femeie până în dreptul unei mese joase, pe care se aflau o faţă de masa roşie murdară şi nişte tacâmuri şi farfurii desperecheate. Lisa şi Hollis se aşezară la masă şi Lisa făcu schimb de

amabilităţi cu amfitrioana, care vorbea stâlcit ruseşte.

— Prietenului tău îi place mâncarea noastră? o întreba femeia pe Lisa.

— O adora. Poţi să ne aduci o sticlă din vinul casei?

Femeia pleca.

— Locul ăsta e menţionat cumva în ghidul restaurantelor? întreba Hollis, după ce privi împrejur.

— Nu, dar ar trebui să fie. Mâncarea e excelentă.

— Evreiască?

— Nu. Azerbaidjana. Am spus *salaam aleihum*, nu *şoloffl aleichem*. E pe-aproape, tot un fel de arabă.

— Înţeleg.

Hollis observa că încăperea era plină şi că ceilalţi consumatori, în majoritate bărbaţi, nu erau evident etnici ruşi. De fapt, nimeni nu vorbea ruseşte. Moscova, constata Hollis, devenea tot mai diversă din punct de vedere etnic, pe măsură ce minorităţile sovietice îşi croiau drum spre centrul imperiului. Regimul descuraja aceasta imigraţie, iar ruşii moscoviţi erau îngroziţi. Deşi guvernul sovietic pretindea că nu dispune de cifre privind repartizarea populaţiei pe etnii, Seth Alevy întocmise un raport din care rezultă că aproape douăzeci la sută din populaţia Moscovei era ne rusa. În oraş, se stabiliseră uzbeci, armeni, georgieni, tătari, turci şi o duzină de alte grupuri minoritare sovietice. Alevy ajunsese la concluzia că, datorită acestei diversităţi, Moscova devenea mai cosmopolita şi mai sofisticată. O altă concluzie era însă şi aceea că Moscova devenea canalul colector al imperiului, aşa cum se întâmplase şi cu alte capitale imperiale, plin de escroci, oameni puşi pe căpătuiala, profitori şi paraziţi. Ca Mişa. Ceea ce pentru ruşi constituia o problemă, pentru Seth Alevy şi Sam Hollis era o şansă. Hollis baga de seamă că mai toţi clienţii se uitau la ei.

— E un loc sigur? o întreba pe Lisa.

— Bănuiesc că da.

— Nu pare a fi un restaurant de stat.

— E o pensiune. Un fel de club privat, proprietate a unei cooperative de producţie azere. E o afacere legală.

— OK.

— Ai mâncat vreodată într-o cooperativă de servire a populaţiei?

— Nu.

— Mâncarea e mai bună decât în cele mai bune restaurante. Mai ales în cazul cooperativelor care au acces la produse proaspete, cum e şi aceasta.

— Perfect.

Un tânăr se apropie de masă şi aduse un castron cu struguri mici şi albi şi un altul cu mandarine.

— Ce-ţi spuneam? zise Lisa. Când ai văzut mandarine ultima dată?

— Într-un vis săptămâna trecută.

Hollis lua un cuţit şi începu să cureţe de coaja o mandarină. O desfăcu în bucăţele şi începu să mănânce împreună cu Lisa, alternându-le cu boabe dulci de struguri albi.

— Aţi vine să crezi?

— M-ai salvat de scorbut.

Cum pe masa nu erau şerveţele, Lisa se şterse la gură cu o batistă.

— Aici vin toţi azerii care locuiesc în Moscova. Mâncarea are specific azer.

Hollis clătină din cap. În celelalte restaurante aşa-zise cu specific naţional din Moscova, Praga, Berlin, Bucureşti şi Budapesta, mâncarea era specific rusească. Iar în restaurantul Havana, singurul produs cubanez era zahărul de pe masă. La Beijing, de exemplu, se servea borş.

— Cum ai descoperit locul ăsta? o întreba.

— E-o poveste lungă.

Hollis se gândi că putea fi spusă într-un singur cuvânt: Seth.

— Avem voie să frecventăm locurile astea, spuse

Lisa, numai ca occidentalii n-au auzit nimic de ele sau, chiar dacă au auzit, nu vor să le viziteze.

— Nu văd de ce.

— Simţi mirosul mirodeniilor?

— Oarecum. De vâna-i fumul de ţigara din aer.

Lisa se lăsă pe spate, rase şi îşi aprinse şi ea o ţigară.

— Restaurantele, spuse ea, sunt un fel de barometru pentru ceea ce nu merge în ţara asta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Moscova are opt milioane de locuitori, jumătate din ei încercând să rezerve o masă într-unul dintre cele douăzeci de restaurante acceptabile.

— Rezervarea e o treabă dificilă, încuviinţa Hollis. S-ar putea ca la Praga să ne mai păstreze încă masa.

— Vezi tu, dacă indivizilor particulari li s-ar da voie să deschidă restaurante, ar apărea cinci sute peste noapte. La fel cu magazinele şi cu toate celelalte.

— Asta ar fi o ameninţare la adresa sistemului.

— Ce fel de ameninţare?

— O ameninţare formidabilă. Ar fi ca şi cum ai aprinde o lumânare în beznă. Toţi s-ar îndrepta spre ea şi-ar aprinde de la ea propriile lumânări. Pe urma s-ar vedea crăpăturile din sistem. Apoi, cine ştie ce s-ar mai întâmpla.

Lisa îl studie o clipă înainte să remarce:

— Pentru un militar, eşti destul de perspicace.

— Şi pentru asta ar trebui să-ţi mulţumesc, nu? Ai citit recent vreo carte de Gogol?

— Chiar sunt o mare admiratoare a lui Gogol, spuse Lisa zâmbind. Ai citit Suflete moarte?

— Cine n-a citit-o?

— Nu e foarte citit în Occident şi asta pentru că, după părerea mea, personajele lui sunt greu de înţeles în afara contextului rusesc. Nu crezi?

— Ba da.

— De fapt, statuia lui Gogol e chiar la capătul străzii, în piaţa Arbat. Ai văzut-o?

— E greu să treacă neobservată.

Sosi şi vinul şi Lisa turnă în pahare. Hollis ciocni paharul lui cu al Lisei şi toasta:

— Cum zic ţăranii: „Pentru o iarnă scurtă, carne din belşug şi lemne uscate pentru foc”.

— Ai uitat ultima chestie.

— A, da. „Şi o femeie focoasă în pat”.

Băură.

— Sam, de unde eşti de loc? îl întreba Lisa, privindu-l de după marginea paharului.

— De pretutindeni. Sunt o progenitură a forţelor aeriene.

— Ai de gând să mă laşi să-ţi scot vorbele cu cleştele?

Hollis zâmbi.

— Bine, să-ţi povestesc despre mine. M-am născut la baza aeriană Travis în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. Până la optsprezece ani, ne-am mutat în diverse locuri de pe glob. Pe urmă, am urmat patru ani Academia de Aviaţie. După ce am absolvit-o, am urmat o şcoală de piloţi de vânătoare. Am luptat în Vietnam în 1968, apoi din nou în 1972. Atunci am fost lovit deasupra oraşului Haiphong. Am reuşit să duc aparatul deasupra mării şi să sar cu paraşuta. Am fost apoi pescuit de un elicopter. Fiind rănit, doctorii mi-au interzis să mai zbor. Tatăl meu, pe atunci general de brigadă, mi-a obţinut un post temporar la Pentagon până ce aveam să pot fi din nou activ. Am sfârşit prin a urma un curs de bulgara. După cum poate ştii, bulgara este limba slavă de bază, aşa cum este latină pentru limbile romanice. În fine, am petrecut trei ani la Sofia ca ataşat militar, pe urmă am efectuat diverse stagii în alte ţări ale Tratatului de la Varşovia, apoi, fără să-mi dau seama, am devenit atât de implicat în această meserie, încât nu m-au mai lăsat să mă întorc în prima linie.

Hollis sorbi din vin.

— Întotdeauna am bănuit că în spatele afacerii ăsteia cu postul de ataşat s-ar putea afla tata.

— Aşadar, eşti un spion recalcitrant.

— Nu, nu sunt recalcitrant. Dar nu sunt nici entuziast. Sunt... nici eu nu ştiu cum. Şi pe urmă nu sunt spion.

— Bine, bine. După aceea, acum doi ani te-au trimis aici. Dar familia ta?

— Tata s-a pensionat acum câţiva ani. Locuieşte, împreună cu mama, în Japonia. N-aş putea să-ţi spun de ce. Sunt amândoi cam ciudaţi. Cred că au îmbrăţişat religia Zen. Au călătorit prea mult prin lume. Nu cunosc, practic, America, iar ceea ce ştiu din ea nu le place. Asta îmi aminteşte de centurionii romani sau de ofiţerii coloniali britanici, înţelegi? După Cel de Al Doilea Război Mondial, în America s-a dezvoltat o întreagă clasă alcătuită din oameni ca ei.

— Ca noi.

— Da, ca noi. Emisari ai imperiului.

— Ai fraţi sau surori?

— Am o soră mai mică, măritată cu un jocheu bogat, care trăieşte în Filipine. Nu are copii. Am apoi un frate mai mare, care lucrează pe Wall Street, poartă cravată galbenă şi câştigă prea mulţi bani. E căsătorit şi are doi copii. El e singurul american adevărat din familie, spuse Hollis zâmbind. E satul de călătorii ca un puşti după ce-a lipit al cincisprezecelea abţibild. În concepţia lui, omul nu trebuie să-şi părăsească fusul orar.

— Fusul orar?

— Da. Locuieşte în fusul orar al coastei de est, pe care nu-l părăseşte. Se mişca numai până la douăzeci de grade latitudine în interiorul acestei zone. Se muta fără probleme de la o adresă la alta, dar încearcă să rămână mereu în aceeaşi zonă de prefix telefonic. Adică doi-unu-doi.

Lisa se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Ce familie interesantă! Sunteţi apropiaţi unul de celălalt?

— Exista o legătură. Dar tu? Povesteşte-mi despre tine.

Lisa nu dădu niciun semn că ar fi auzit ce-a spus şi continuă:

— Mi se pare că ai şi o soţie.

— Soţie? A, da. Katherine. E plecată la Londra după cumpărături.

— Dacă nu mă-nşel, e plecată de vreo jumătate de an.

— A trecut atât de mult timp?

— Sunteţi despărţiţi legal?

— Ilegal.

Lisa păru că ar vrea să continue pe aceeaşi temă, dar până la urmă îşi mai turnă nişte vin în pahar.

Patroana se apropie de masă şi discuta cu Lisa despre preţurile zilei. Lisa comanda pentru amândoi.

— Preţul e fix, spuse ea. Doar trei ruble. Meniul se schimbă din oră în oră. Mai bine aşa decât cum se întâmpla la marile restaurante, unde ţi se spune tot timpul, indiferent ce-ai comanda, că s-a terminat.

Rupse o bucată dintr-o pâine numită lipie şi puse jumătate din ea pe farfuria lui Hollis.

— Bulgara, zici? comentă ea. Mi s-a părut că rusă pe care o vorbeşti e un pic cam ciudată. Nu în sensul c-ai vorbit-o cu accent american, nu, dar n-ai nici accent rusesc.

— Ştiu şi un pic de poloneză.

— Da’ ştiu că te-ai învârti prin Bloc, spuse ea amuzată de jocul de cuvinte.

Hollis zâmbi.

— Ruşii trăiesc cu convingerea că numai un rus poate vorbi rusa adevărată. Cu toate acestea, Seth Alevy o vorbeşte aproape perfect. Dacă ar încerca să se dea drept rus, moscovitul ar crede probabil că e leningrădean şi invers.

— Poate la telefon. Dar ca să fii luat drept rus e nevoie de mai mult decât cunoaşterea limbii. Lucrul e valabil pentru orice naţionalitate, dar ruşii fac nota aparte din mai multe puncte de vedere. Ai observat că, atunci când merg, ruşii îşi folosesc tot corpul, de la umeri în jos? Americanii folosesc picioarele.

— Am observat.

— Pe urmă, continuă ea, expresia feţei e diferită, modul lor de viaţa e altul. A fi rus înseamnă a însuma o întreagă experienţa naţională şi culturală. Eu, tu sau Seth putem să trecem drept ruşi cu acelaşi succes cu care am putea fi luaţi drept orientali.

— Intuiesc un oarecare misticism în filosofia asta, domnişoara Putiatova. Lisa zâmbi. Mă întreb totuşi, spuse Hollis, dacă o asemenea tentativa n-ar putea avea succes. De pildă, cu o pregătire adecvată, asimilarea culturii şi aşa mai departe, n-ar putea oare un american să treacă drept rus într-un grup de ruşi? Sau un rus să treacă drept american la o petrecere în aer liber?

Lisa reflecta o clipă înainte de a răspunde.

— Poate o vreme, dacă nimeni nu-l căuta pe impostor. Dar nu şi la o examinare atentă. Până la urmă, persoana în cauză se va trăda.

— Oare? Dar dacă un rus care ştie deja engleza urmează o şcoală specială? O şcoală cu profesori americani? Un fel de şcoala… de perfecţionare, în care să ia contact cu cultura americană vreme de să zicem, un an sau mai mult? Nu s-ar obţine o copie perfectă a profesorului american?

Lisa se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Profesorul şi studentul trebuie să fie foarte pasionaţi de ceea ce fac… Ar trebui să existe un motiv foarte întemeiat ca un american să facă aşa ceva… E vorba aici de spioni, nu-i aşa?

— Tu ai spus-o, nu eu. Eşti foarte inteligenta.

Apoi Hollis schimba subiectul.

— Rusă pe care o vorbeşti e fără cusur din punct de vedere gramatical. Expresiile colocviale, de asemenea. Dar am observat că accentul, ritmul şi construcţia frazei nu sunt moscovite şi nici nu pari a fi învăţat rusă la Monterrey sau Weisbaden.

— Nu, n-am urmat şcolile noastre de limbi străine. Am învăţat ruseşte de la bunica.

— Evelina Vasilievna Putiatova.

— Aşadar, nu ţi-a scăpat. Ciudat lucru pentru un bărbat.

— Sunt spion. Ascult.

— Şi pui fiecare lucru în sertăraşul lui. Oricum, bunica mea a fost o femeie minunată.

Lisa stinse chiştocul de ţigara şi continuă:

— M-am născut şi am crescut la Sea Cliff, o aşezare îngrijita, cu case victoriene, din Long Island. În Şea Cliff trăieşte o comunitate rusească importantă, care datează din perioada ţarista. Revoluţia şi războiul civil care a urmat au adus un nou val de imigranţi, printre care s-au aflat şi bunicii mei. Aveau un pic peste douăzeci de ani şi erau proaspăt căsătoriţi. Tatăl bunicului meu era ofiţer în armata ţarista şi a fost ucis luptând împotriva germanilor, aşa încât bunicul meu, Mihail Alexandrovici Putiatov, a moştenit moşia şi titlul, devenite la acea dată o răspundere distinctă. Părinţii bunicii mele fuseseră deja arestaţi şi împuşcaţi de bolşevicii locali, iar mama lui Mihail, străbunica mea, s-a împuşcat. Rudele din ambele părţi ale familiei erau risipite prin întreaga Rusie, pe front sau apucaseră calea exilului, înţelegând că petrecerea se terminase, Mihail şi Evelina au luat bijuteriile şi au plecat. Când au ajuns în America, nu erau faliţi, în cele din urmă s-au stabilit la Sea Cliff, la mare depărtare de Volga.

— Şi toate astea ţi le-a povestit bunica ta?

— Da. Ruşii sunt poate ultimii europeni care pun atât de mare accent pe istoria orală, într-o ţara în care a existat întotdeauna cenzură. De la cine poţi să afli cum s-au

petrecut lucrurile dacă nu de la bătrâni?

— Ei nu, sunt întotdeauna martorii cei mai demni de crezare ai trecutului.

— Poate nu sunt în ceea ce priveşte problemele mari, dar îţi pot spune cine a fost spânzurat pentru c-a ascuns alimente şi cine a fost împuşcat pentru că deţinea pământ.

— Ai dreptate. Continuă!

— În salonul casei noastre victoriene din Şea Cliff, aveam un samovar de argint şi, când eram copil, Evelina mă chema să mă aşez lângă samovar şi-mi spunea basme ruseşti. Când m-am făcut mai mare, a început să-mi povestească despre viaţa ei la moşia părinţilor şi despre bunicul. Când aveam vreo şaisprezece ani, mi-a povestit despre revoluţie, războiul civil, epidemii şi foamete. M-a impresionat foarte tare şi, cum poveştile ei erau pătrunse de ură faţa de comunişti, am impresia că şi eu am fost influenţata de ură ei, deşi mă-ndoiesc că asta urmarea.

Hollis nu comenta în niciun fel.

— Dar m-a învăţat şi să iubesc, adaugă Lisa. Să iubesc vechea Rusie, oamenii, limba, biserica ortodoxă…

Lisa privi în gol preţ de câteva secunde, apoi continuă:

— În camera bunicii mele, erau trei icoane frumoase pe pereţi şi o vitrină cu obiecte rare, în care avea arta populară şi portretele miniaturale pe porţelan ale familiei ei, şi al ţarului Nicolae şi ţarinei Alexandra. Atmosfera din comunitatea noastră, chiar şi atunci când am crescut, era vag anticomunista sau, cum i-ai spune tu, anti bolşevica. Există acolo o biserică ortodoxă şi, ca o ironie, misiunea sovietică la Naţiunile Unite deţine la câţiva kilometri de biserica o proprietate pe care o foloseşte ca refugiu în weekend-uri. Duminicile, bunica mă lua la biserică şi uneori ne duceam cu preoţii şi enoriaşii la porţile proprietăţii sovietice şi ne rugăm. În sâmbăta învierii, procesiunea noastră cu lumânări aprinse trecea întotdeauna prin faţa sovieticilor. Astăzi, am numi asta

demonstraţie. Atunci, spuneam că le ducem lumina antihriştilor. Aşa că vezi, Sam, Evelina Vasilievna Putiatova a avut asupra mea o influenţa profundă şi durabilă. A murit când eram la colegiu.

Tăcură amândoi o vreme, apoi Lisa continuă:

— Am urmat Universitatea din Virginia şi mi-am luat licenţa în studii sovietice. Am trecut examenul de admitere în Serviciul Extern, am luat examenul oral şi mi s-au verificat antecedentele în vederea obţinerii autorizaţiei de a lucra în serviciul secret. Deşi m-am plasat foarte bine pe lista USIS, a trebuit să aştept un an de zile până să obţin un post. Mi-am efectuat anul de serviciu consular la Medan, în Indonezia. Eram vreo şase, într-o clădire dărăpănată cu două etaje, şi nu înţelegeam ce puteam face noi pentru promovarea intereselor americane în acea zonă. În cea mai mare parte a timpului, beam bere şi jucăm cărţi. Am crezut că înnebunesc. Apoi, mi s-a încredinţat primul post adevărat la biblioteca americană din Madras, India, unde am lucrat doi ani. Pe urmă, m-am întors la Washington pentru un an de pregătire suplimentară şi activitate administrativă la sediul USIS din Washington, DC.

Apoi, am lucrat doi ani în Berlinul de Est, unde am putut, în sfârşit să-mi folosesc cunoştinţele de rusa. A fost o ambasadă bună – captivanta, misterioasă, pretutindeni numai spioni şi la zece minute de mers cu maşina de Vest. După Berlin, a urmat, în sfârşit, ceea ce mi-am dorit: Moscova. şi iată-mă aici, cu un alt spion.

— Aţi plac spionii.

— La nebunie!

Hollis zâmbi.

— N-am fost căsătorită şi nici logodită vreodată, adaugă Lisa. împlinesc douăzeci şi nouă de ani luna viitoare.

— Mă inviţi la petrecerea pe care o s-o dai la birou?

— Fireşte.

— Dar părinţii tăi? întreba Hollis.

— Continua să locuiască în casa din Şea Cliff. Tata e bancher, mama – profesoara. De pe veranda casei se vede portul. Vara stau amândoi acolo şi privesc vapoarele. E foarte frumos şi ei sunt foarte fericiţi împreună. Poate le faci o vizită într-o zi.

Neştiind ce să răspundă, Hollis o întreba:

— Ai fraţi sau surori?

— O soră mai mare, divorţata, care locuieşte cu părinţii. Am o nepoată şi un nepot. Părinţii mei par fericiţi că locuiesc împreună. Ei vor să mă mărit şi să mă mut în apropiere. Sunt mândri de cariera mea în serviciul diplomatic, dar nu sunt prea încântaţi de postul pe care îl ocup eu acum. În special mama, care are fobia Rusiei.

— Nu pari a fi un om care nu poate să-şi poarte de grijă. Ştii, tatăl meu a stat în Long Island pe la jumătatea anilor ’50. La baza aeriană Mitchel. Mi-o amintesc foarte vag.

— Acum e închisa.

— Ştiu, răspunse Hollis. Ce s-a întâmplat cu terenul?

— A fost împărţit între Universitatea Hofstra şi un colegiu din zonă. Pe o parte din teren a fost construit un stadion unde joaca echipa Islanders. Îţi place hocheiul?

— Nu. La fel ca şi părinţii mei, nici eu nu prea sunt american. E o ironie, având în vedere că mi-am pus viaţa în slujba patriei. Sunt patriot, dar nu sunt la curent cu viaţa culturală. Ani de-a rândul am crezut că Yogi Bear şi Yogi Berra sunt una şi aceeaşi persoană.

Lisa zâmbi.

— Deci n-ai trece testul amic/inamic, dacă cineva te-ar întreba cine joacă mijlocaş la Mets? N-ai putea să treci drept american, deşi eşti.

— Nu. Mă tem c-aş fi împuşcat pe loc.

Lisa turnă în pahare restul de vin, apoi îl privi.

— Ei bine, acum ştim câte ceva unul despre celălalt.

— Da. Mă bucur c-am avut ocazia să vorbim.

Sosi şi mâncarea.

— Ce dracu’ mai e şi asta?

— Asta e *dovta*, o supă din lapte bătut şi orez. Bucătăria lor seamănă cu cea turcească. E mai complexă, mai profundă decât bucătăria slavă. Iar drăcia aia din farfuria albastră ciobită, spuse Lisa râzând, se cheamă *gulubța*.

Hollis zâmbi şi începu să mănânce. Pe masa soseau alte şi alte platouri cu mâncare condimentată. Udară mâncarea cu nişte bere moscovită slabă. Hollis îşi privi ceasul. Lisa observa gestul.

— Ai timp să vizităm Trenul îndoliat? îl întreba ea.

— Trenul ce?

— Locomotiva şi vagonul cu care a fost transportat trupul neînsufleţit al lui Lenin la Moscova. Sunt expuse la gara Paveletkii.

— Aha, trenul ăla. Pas.

— Oricum, glumeam. De fapt, nu vizitez locuri precum Muzeul Marx-Engels, spuse Lisa. Mi se pare o glumă încercarea lor de a crea un soi de religie laică în locul celei pe care au distrus-o. Dar, dacă suntem liberi în după-amiaza asta, poate ne facem un program împreună.

— Sigur. Ce-ai zice de o plimbare în afara oraşului?

— Glumeşti?

— Nu glumesc, răspunse Hollis.

— Unde? Cum?

— Trebuie să mă duc la Mojaisk cu o misiune oficială. Am un permis şi pe numele tău.

— Zău? Mi-ar plăcea la nebunie să merg. Ce fel de misiune?

— Una neplăcută, Lisa. Gregory Fisher e la morga din Mojaisk.

Lisa se opri din mâncat şi rămase câteva momente cu privirea în gol. Îşi drese vocea şi spuse:

— Oh, Doamne, Sam. Bietul băiat…

— Mai vrei să mergi?

Lisa dădu afirmativ din cap.

Patroana localului le aduse cafea turcească tare şi fagure cu miere. Hollis sorbi din cafea. Lisa şedea tăcută, îşi aprinse o ţigară şi îl întreba:

— A încercat să… evadeze sau ce s-a întâmplat?

— Nu. Ei zic că se îndrepta spre Moscova şi că a avut un accident de maşină înainte de bifurcaţia de la Borodino. Că n-a ajuns niciodată la Rossia.

— Mint.

— Oricum ar fi, e ţara lor. O să-ţi spun mai multe în maşină. Vreau totuşi să înţelegi că, dacă vii cu mine, nu-ţi pot garanta securitatea.

— Securitatea?

— Cred că KGB-ul e satisfăcut că a reuşit să stopeze afacerea. Nu se gândeşte probabil că este cazul să mai regizeze un alt accident. Pe de-alta parte, logica să nu este cea pe care o înţelegem noi şi, ca atare, e imprevizibil.

Lisa încuviinţa.

— Ei ştiu însă că tu ai vorbit la telefon cu Fisher şi că am solicitat un permis pe numele tău. Asta n-ar trebui să facă din tine o ţinta, dar nu ştii niciodată ce pun la cale. Tot mai vrei să mergi?

— Da.

— De ce?

— Dar tu de ce mergi, Sam? Treaba asta ar fi putut s-o facă oricine de la secţia consulară.

— Vreau să mai dau târcoale. Ştii doar.

— De asta mi-ai spus să mă îmbrac în haine sport de culoare închisă şi tot de asta ai un pistol în tocul de la picior?

— Exact.

— Ei bine… o să te ajut să dai târcoale. Compania ta îmi face plăcere.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Şi, pe urmă, cred că m-am simţit implicată în povestea asta de la bun început, înţelegi?

— Da.

Hollis se ridică şi puse şase ruble pe masă.

— Mâncarea nu a fost atât de rea, ambianţa e plăcută şi nu exista microfoane ca la „Praga” sau la celelalte douăzeci de restaurante din top. Două stele şi jumătate.

Lisa se ridică şi ea.

— Aţi mulţumesc c-ai fost atât de galant. Data viitoare fac eu cinste.

— Data viitoare aleg eu localul.

— Eşti în stare să găseşti ceva mai bun ca ambianţa?

— Ba bine că nu! spuse Hollis. Ştiu o ascunzătoare a KGB-ului.

— Glumeşti!

— Nu.

— S-a făcut! Merg.

Ieşiră din restaurant şi pentru prima dată după multă vreme Hollis se simţi într-o dispoziţie plăcută.

PARTEA A DOUA

„Zgârie un rus şi ai să răneşti un tătar”.
NAPOLEON BONAPARTE

CAPITOLUL 9

Sam Hollis şi Lisa Rhodes ieşiră din stradă Arbat în piaţa cu acelaşi nume. Trecură pe lângă statuia lui Gogol şi se îndreptară spre pavilionul în formă de stea al staţiei de metrou Arbatkaia, situat în capătul celălalt al pieţei. În stânga, era restaurantul Praga, unde oamenii încă aşteptau la coadă ca să poată lua prânzul. Pe latura de nord a pieţei se afla *Dom Sviazi*, o clădire din beton şi sticla ce adăpostea o poşta şi servicii telefonice.

— Acolo era biserica Sf. Boris, spuse Lisa, iar dincolo o biserică de secol XVII, Sf. Tihon. Comuniştii le-au demolat, dar eu am fotografii cu amândouă.

— Ai de gând să publici o carte sau un rechizitoriu?

— Şi una, şi alta.

Intrară în staţia de metrou şi începură să-şi facă loc cu coatele prin mulţime spre scările rulante. În ultimul moment, Hollis o apuca pe Lisa de braţ şi o conduse spre intrarea opusă în pavilion şi ieşiră din nou în piaţă, în spatele unei fântâni.

— Ce faci? întreba ea.

— Nu luăm metroul.

— Dar nu trebuia să luăm o maşină de la ambasadă?

— Vino după mine! Repede!

Hollis se îndrepta în grabă spre latura de est a pieţei, urmat de Lisa. Trecură pe lângă câteva chioşcuri, strecurându-se printre oamenii aşezaţi la coadă pentru cvas, băuturi răcoritoare şi îngheţata.

— Unde mergem? întreba Lisa.

Hollis o apuca de încheietura mâinii şi o trase spre un Jiguli negru, cu motorul oprit, parcat lângă bordura, în faţa cinematografului *Hudojestven n-ai Art*.

— Urcă!

Hollis se îndrepta spre locul şoferului, de unde cobora în grabă un bărbat pe care Lisa îl recunoscu ca fiind de la ambasadă. Hollis se aşeza la volan, iar bărbatul închise portiera şi-i spuse:

— Rezervorul e plin, schimbătorul de viteze cam face fiţe, servieta dumneavoastră e pe bancheta din spate. Succes!

— Mulţam.

Hollis bagă maşina în viteză, se înscrise în trafic pe bulevardul Kalinin, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi o luă spre vest, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Lisa nu scoase o vorbă.

Hollis accelera şi după două minute traversa strada Ceaikovski, apoi râul Moscova pe podul Kalinin, pe urma trecu de hotelul Ucraina, continuându-şi drumul spre vest, pe bulevardul Kutuzov. Câteva minute mai târziu, depăşi

Muzeul Borodino şi părăsi cercul interior al oraşului pe la Arcul de Triumf. Mări viteză până la cincizeci de kilometri la oră, apoi comentă:

— Din câte oraşe cu opt milioane de locuitori poţi să ieşi în zece minute? Pentru un şofer, Moscova e un adevărat paradis.

Lisa nu răspunse.

Hollis baga mâna sub scaun şi scoase o şapca neagră de lână şi o basma bleumarin, îşi puse şapca pe cap şi-i întinse Lisei basmaua.

— O *babuşka* pentru doamnă. Pune-ţi-o, te rog!

Lisa ridică din umeri şi se îmbrobodi cu basmaua, lipindu-şi-o la ceafă. În cele din urmă spuse:

— Am văzut asta într-un film.

— O comedie muzicală?

— Da.

Câteva minute mai târziu, treceau prin dreptul unor blocuri în construcţie, care aduceau cu nişte nave din beton gri plutind în derivă pe o mare unduitoare de iarbă verde.

— Potrivit legii, spuse Lisa, nu avem voie să mergem cu maşini care nu au plăcuţe de corp diplomatic.

— Zău?

— De unde e maşina asta?

— De la hotelul Intourist. Închiriata şi plătită cu o carte de credit American Express.

— Asta înseamnă că le-ai oferit valuta pe care s-o folosească împotriva noastră la Washington. Pentru vreun spion.

— A costat doar patruzeci de dolari. Cu banii ăştia un agent KGB n-ar putea să-l invite la masa nici măcar pe unul de la pază.

Lisa ridică din nou din umeri.

— Moscova devine tot mai mare pentru KGB. Prea multă influenţa occidentală, maşini închiriate, American Express, câteva bănci apusene. E mai uşor pentru noi să

ne mişcăm.

— Vorbeşti ca el.

— Ca cine?

— Ca Seth. Aveţi o perspectivă limitată.

— Ştiu.

Lui Hollis nu-i fu greu să remarce că bună ei dispoziţie dispăruse. Probabil că era agitată şi tulburata din cauza morţii lui Fisher.

Hollis se mai gândi şi la faptul că luase cu el o amatoare, o novice, ceea ce-ar fi putut să nu fi fost o idee prea fericită. Avea însă vaga impresie că acest lucru o să-i facă bine. Alevy fusese de acord.

Iar din punctul de vedere al meseriei propriu-zise, o femeie despre care nu se ştia să fi avut vreo legătură cu serviciul secret constituia o bună acoperire. Dacă permisele le-ar fi solicitat Alevy şi Hollis, KGB-ul ar fi mobilizat o divizie blindată ca să-i urmărească.

Aşi dădu seama că, într-adevăr, gândea ca Alevy. Altfel cum se explica faptul că îi ceruse Lisei Rhodes să facă o călătorie în care putea să-şi piardă viaţa.

— Scuză-mă! spuse cu voce tare.

— Pentru ce?

— Pentru că vorbesc ca Seth.

— Asta da spirit critic, spuse Lisa zâmbind.

Hollis nu răspunse. Lisa se uita pe fereastră şi comenta gânditoare:

— Dacă Greg Fisher venea dinspre Smolensk şi Borodino, înseamnă că a venit pe drumul ăsta.

— Da, pe asta.

— A trecut exact pe lângă ambasada.

— Ştiu.

Traversară şoseaua de centură şi Lisa îl informa:

— Pe drumul ăsta au existat la un moment dat inscripţii cu lozinca „înainte, spre comunism!”, dar bănuiesc că până la urma autorităţile au realizat cât de neinspirata fusese amplasarea acestei lozinci pe un drum

care merge în cerc.

Hollis zâmbi.

— Eşti bună de ghid. O să vorbesc la Intourist să-ţi găsească de lucru în weekend-uri.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie cenuşie şi i-o întinse.

— Permisul tău.

Lisa arunca o privire peste literele chirilice roşu şi ştampila Ministerului de Externe, apoi îndesa hârtia în poşeta.

— E valabil numai până la miezul nopţii.

— Până atunci suntem înapoi.

— Mă gândeam că am fi putut rămâne la ţara peste noapte.

Hollis răspunse după o pauză:

— Nu mi-am luat periuţa de dinţi.

Lisa îi zâmbi, apoi îşi concentră atenţia asupra peisajului. Un sătuc numărând vreo duzină de case ieşea puternic în evidenţa pe fundalul câmpului deschis. Garduri neîngrijit confecţionate despărţeau grădinile de curtea de păsări şi animale, iar locuinţele dărăpănate erau legate de anexe prin alei noroioase. Acoperişurile erau învelite cu tabla ondulată şi Lisa îşi imagina ca o ploaie zdravănă îi scotea probabil din minţi pe locuitori. La fel se întreba cum reuşeau să păstreze căldura în locuinţe iarna, când temperatura cobora la minus zece sau douăzeci de grade Celsius.

— Incredibil!

Hollis îi urmări privirea.

— Da. Izbitor, nu? Şi când te gândeşti ca la numai cincisprezece kilometri distanţa se afla capitala unei mari puteri nucleare.

— Este prima mea ieşire prin ţara.

— Eu m-am mai învârti pe ici, pe colo şi pot să-ţi spun că la est, spre Urali, sau în nord, spre Leningrad, e mai rău. Jumătate din populaţia rurală este prost îmbrăcată,

prost hrănita şi are locuinţe precare, deşi ea este cea care produce mâncarea.

Lisa dădu aprobator din cap.

— Auzi şi citeşti despre locurile acelea, dar trebuie să le vezi ca să te convingi că aşa e.

Hollis îi arătă o ridicătură de teren:

— Vezi deluşorul ăla de-acolo? Dincolo de el, într-o pădure de pini este camuflata o instalaţie radar foarte sofisticată, care reprezintă centrul de comandă pentru toate bazele de rachete antibalistice din jurul Moscovei. Cu banii cheltuiţi pentru această instalaţie, jumătate din ţăranii care trăiesc în regiune ar putea să aibă case decente, cu apă curentă şi încălzire centrală. Tunuri sau unt. Unele societăţi nu-şi pot permite şi una, şi alta.

— Jumătate din bugetul nostru şi şaizeci la sută din al lor, spuse Lisa. Ce bogăţie incredibilă îngropata în silozurile de rachete.

— Teoria optimistă împărtăşita în prezent la Washington este aceea că îi forţam să cheltuiască, împingându-l spre moarte, spuse Hollis. Uită ce ţi-am spus în legătură cu amplasarea rachetelor antibalistice.

Lisa dădu absentă din cap, apoi, după o pauză, spuse:

— În activitatea mea, am întâlnit ruşi care înţeleg contradicţiile sistemului. Ne simpatizează şi ar prefera să construiască silozuri de grade în locul celor de rachete. Guvernul însă le-a băgat în cap că au nevoie de rachete, pentru că noi am vrea să-i cucerim.

— Într-un fel, ai dreptate. Trebuie făcută deosebirea între popor şi guvern, dar cred că poporul are guvernul pe care îl merită, în cazul de faţa, poate chiar mai mult decât merita.

— Nu-i adevărat, Sam. Poate că ruşii nu înţeleg ce e aia democraţie, dar sunt devotaţi, într-un fel curios, dar pătimaş, ideii de *svoboda* – libertate.

Hollis ridică din umeri.

— Întotdeauna am spus că aici comunismul este un

accident al istoriei, care n-o să apuce a o şuta aniversare, continuă Lisa.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce-ar mai putea să născocească oamenii ăştia.

— Eşti într-adevăr atât de dur sau vrei doar să mă sâcâi pe mine?

— Niciuna, nici alta. Prelucrez pur şi simplu informaţiile. Asta mi s-a spus să fac aici.

— Uneori cred că sunt singura persoană din ambasada care încearcă să găsească şi ceva bun aici, o speranţă oarecare. E atât de deprimant să fii înconjurat doar de cinici, păsări de pradă, diplomaţi mieroşi şi paranoici.

— Înţeleg. Uite ce e, dacă vrei să fim prieteni, hai să nu mai discutăm politică.

— OK.

Cerul se întunecase din nou şi stropi de ploaie începură să se prelingă pe parbriz. În aer plutea o linişte apăsătoare, un soi de mohoreala care îţi pătrundea prin ochi până în creier, în inimă, în suflet.

— Aici, spuse Lisa, pe câmpiile astea, cred că încep să înţeleg legendara melancolie slavă.

— Dar dacă ai vedea nesfârşitele lanuri de floarea-soarelui din timpul verii, îţi taie pur şi simplu respiraţia.

Lisa îşi întoarse privirea spre el.

— Chiar aşa? întreba ea, gândindu-se că propoziţia de mai înainte spunea mai mult despre Sam Hollis decât ar fi vrut el să spună. Va trebui să mi le araţi la vară.

— S-a făcut.

— Ce rău îmi pare că n-am la mine aparatul de fotografiat.

— O să opresc la primul magazin cu aparate foto.

— În regulă, spuse Lisa privindu-şi ceasul. O să ajungem la timp la morgă?

— Dacă e închisa, o să ne-o deschidă cineva.

Hollis răsuci brusc de volan şi Jiguli o lua pe un drum

lateral, spatele maşinii derapând şi ridicând un nor de praf.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Hollis înconjura o *kocika*, una dintre acele mici coline care dau relief câmpiilor de la vest de Moscova. Opri maşina în aşa fel încât să nu poată fi văzută de pe drum. Întinse mâna spre servieta diplomat de pe bancheta din spate, scoase un binoclu şi coborî din maşină. Lisa îl urmă. Urcară în vârful colinei acoperite de iarbă, Hollis îngenunche şi o trase pe Lisa lângă el. Privi prin binoclu drumul lung şi îngust, apoi spuse:

— Cred că suntem singuri.

— În Statele Unite, replică Lisa, oamenii zic: „Vrei să mergem undeva unde să putem fi singuri?", iar aici „Cred că suntem singuri" sau „Cred că avem companie".

Hollis scruta cerul, apoi câmpiile înconjurătoare. Se ridica în picioare şi Lisa îi urmă exemplul. Hollis îi întinse binoclul.

— Uită-te acolo! Lisa îl îndrepta spre răsărit.

— Moscova… Văd turlele Kremlinului. Hollis privi atent câmpiile, de pe care fusese adunată recolta.

— Cam pe-aici a fost.

— Ce anume?

— Cam până pe-aici a ajuns armata germană. Şi cam pe vremea asta. Patrulele de recunoaştere germane au raportat exact ce-ai spus tu adineauri. Că văd turlele Kremlinului prin binoclurile de campanie.

Lisa îl privi curioasă.

O vreme, Hollis păru cufundat în gânduri, apoi continuă:

— Germanii şi-au închipuit că războiul se sfârşise. Au fost extrem de aproape. Apoi, Dumnezeu, căruia probabil nu-i prea pasă de nicio armată, a înclinat balanţa în favoarea ruşilor. A nins devreme şi abundent. Germanii au început să îngheţe şi tancurile să se împotmolească.

Armata Roşie a avut un răgaz, apoi a atacat pe zăpadă. După trei ani şi jumătate, ruşii erau în Berlin şi din acel moment lumea n-a mai fost aceeaşi.

Hollis se întoarse şi privi spre soarele care apunea. Cu spatele la Lisa, spuse că pentru sine:

— Sunt momente când încerc să înţeleg ţara asta şi oamenii ei. Uneori, îi admir pentru ce-au făcut, alteori îi dispreţuiesc pentru ceea ce nu pot să înfăptuiască. Cu toate acestea, ei seamănă cu noi mai mult decât suntem noi dispuşi să recunoaştem. Ruşii gândesc la scară mare aşa cum facem noi, au spirit de frontieră şi se mândresc cu realizările lor. Au o fire directă şi deschisă, cum n-am mai întâlnit în Europa sau Asia, dar care se aseamănă cu cea a americanului. Vor să fie primii în toate, să fie pe locul întâi, dar cum nu exista decât un loc întâi, următorul iese pe locul doi.

Hollis cobora şi se urcă în maşină, urmat de Lisa. O luară înapoi pe drum şi apoi pe şoseaua Moscova-Minsk. Pe lângă ei, trecu un camion cu produse agricole, îndreptându-se în direcţia opusă, spre Moscova. Hollis observa în treacăt că verzele erau negre, iar cartofii păreau mici. Nu văzu alt fel de legume, nici păsări, vite ori produse lactate. Îşi spuse că merită poate să facă un scurt raport pe tema asta, deşi descoperirea sa era un lucru bine cunoscut gospodinelor din Moscova.

Lisa îi aruncă din când în când o privire piezişa. Ar fi vrut să scoată mai multe de la el în legătură cu ce spusese pe colină, dar ea cunoştea mai bine situaţia. Şi, pe urmă, un om ca Hollis era capabil de izbucniri ocazionale izvorâte din inimă, dar n-ar fi vrut ca acestea să se transforme în dialog. Aşa că se abţinu şi cobora geamul.

— Simţi cum miroase?

— Ce anume?

— Pământul. În Moscova nu se simte mirosul ăsta.

— Aşa e, replică Hollis.

Lisa privea peisajul rural, încântată de nemişcarea

acelei toamne târzii şi de mirosul de pământ gras şi umed.

— Asta e Rusia, Sam. Nu Moscova sau Leningradul. Rusia. Priveşte mestecenii albi de colo. Vezi frunzele alea mici de culoare roşie, galbenă şi aurie? Acum uită-te ce se întâmplă când trece o pală de vânt. Ai văzut? Ce poate fi mai rusesc decât frunzele astea colorate de mesteacăn purtate de vânt, pe fondul gri al cerului şi al acestui peisaj solitar. E atât de pustiu şi atât de frumos, Sam. Kremlinul nu poate schimba nimic din toate astea, pentru că sunt imuabile, eterne. Doamne, asta e! Asta e Rusia!

Lisa întoarse capul spre Hollis şi privirile lor se întâlniră. Apoi Hollis privi din nou prin parbriz şi pentru întâia oară simţi prezenţa pământului.

— Vezi vălătucii de fum care ies pe coşurile caselor din sat, spuse Lisa cu vădită emoţie. E sfârşitul după-amiezii şi cerul se acoperă de nori. Sunt aprinse focurile. Ceaiul e pe foc, cartofii şi varza dau în fiert. Tatăl e afară, în burniţa, şi repară un gard sau un plug. Noroiul negru i se încleiază pe ghete. Tânjeşte după cana de ceai şi căldura din interiorul casei. Văd oameni călare, aud balalaici, văd biserici din trunchiuri de mesteceni profilându-se pe orizontul purpuriu… Aud sunetul clar al clopotelor învăluind câmpiile liniştite…

Lisa se întoarse spre el.

— Sam, nu ne putem opri într-un sat?

— S-ar putea să fii dezamăgită, răspunse Hollis calm.

— Te rog! N-o să mai avem altă ocazie.

— Poate mai târziu… dacă mai avem timp. Îţi promit.

Lisa zâmbi.

— O să găsim timp.

Aşi continuata drumul într-o tăcere plăcută, ei doi într-o maşina, îndreptându-se spre vest odată cu soarele care apunea, separaţi de ambasadă, de oraş, de lume, singuri.

Hollis o privea din când în când şi îşi zâmbeau reciproc. Lisa îi plăcea, pentru că era o femeie care ştia ce

voia. În cele din urmă spuse:

— Acum îl înţeleg pe puşti. Cred că a trăit senzaţia cea mai cutremurătoare într-o viaţă de om.

— Ce ştii despre el? Despre familia lui, despre cum a murit?

Hollis îi povesti cele câteva lucruri pe care le ştia.

— L-au ucis, spuse Lisa fără ocolişuri.

Trecură pe lângă sate, gospodarii colective şi gospodarii de stat. Pe la jumătatea drumului spre Mojaisk, Lisa întreba:

— O să fie periculos?

— Foarte.

— De ce m-ai ales pe mine?

— Pentru că mi s-a părut că şi tu crezi că toată afacerea asta pute şi m-am gândit că ai vrea poate să-ţi verifici convingerile.

— Dar eu… eu nu sunt pregătită.

— În schimb eşti o admiratoare a spionilor, spuse Hollis zâmbind. N-ai spus tu ca în Berlinul de Răsărit a fost captivant? Uite un prilej să mai ieşi un pic din monotonie.

— Mă ademeneşti, colonele, spuse Lisa, înghiontindu-l prieteneşte. Când m-ai invitat să te însoţesc, habar n-aveai că în privinţa asta sunt o microbistă.

— Corect. Vezi, ai şi început să gândeşti ca un ofiţer de informaţii.

Hollis verifica ceasul, kilometrajul şi privi în oglinda retrovizoare.

— Hollis, îl întreba Lisa, eşti unul dintre acei bărbaţi care obişnuiesc să ademenească femeile cu vederi feministe? Nu mă număr printre cele care-şi imaginează că pot face tot ceea ce face un bărbat.

— Nu e vorba de un experiment sociologic ori de o problemă personală, domnişoara Rhodes. Cred că-mi poţi fi de ajutor şi, pe deasupra, reprezinţi o acoperire foarte bună.

— OK.

— Şi o companie la fel de bună, adaugă Hollis.

— Mulţumesc.

Micuţul Jiguli era unul dintre puţinele autoturisme particulare de pe şosea, dar Hollis ştia că bătea mult mai puţin la ochi decât ar fi făcut-o un Ford cu număr de corp diplomatic. În plus, el şi Lisa puteau fi luaţi drept un Ivan şi o Irina oarecare, într-o plimbare cu maşina în weekend. Cerberii care supravegheau ambasadă, Boris, Igor şi compania, aşezaţi în maşinile lor în faţa ambasadei, începuseră să realizeze că Hollis le trăsese din nou clapa. Erau probabil foarte supăraţi pe el, iar şefii lor erau supăraţi pe ei. Toată lumea era supărată. Mai puţin Fisher fiindcă Fisher era mort.

— Cred că-ţi par mai puţin vesela şi sclipitoare decât la prânz.

— Vestea morţii cuiva, chiar şi a unei persoane pe care n-o cunoşti, are darul să te indispună.

— Da, asta şi…

— Eşti şi un pic emoţionată.

— Şi asta…

— Şi ai descoperit că nu sunt atât de interesant pe cât credeai.

— Dimpotrivă. Mă laşi să vorbesc? Voiam să spun că sunt îngrijorata de toată afacerea asta. Noaptea trecută, în biroul meu, înainte de telefonul lui Greg Fisher, mă gândeam c-o să ajungem să ne înţelegem iar cu ei. *Glasnosti* şi toate celelalte, înţelegi?

— Da.

— Îmi ziceam: „Dă-ne, Doamne, o lume fără Afghanistan-uri şi fără avioane de pasageri aruncate în aer”.

— E ca şi cum te-ai ruga să nu mai existe moarte şi impozite.

— Dar de ce trebuie mereu să existe ceva? Asta o să strice iar relaţiile, nu-i aşa? O să începem să ne expulzăm reciproc diplomaţii şi personalul ambasadei, să

contramandăm schimburile culturale şi ştiinţifice şi s-o apucăm din nou pe panta nenorocită a rachetelor nucleare, nu-i aşa?

— Treaba asta nu intra în sfera mea de preocupări.

— Ba intra în sfera de preocupări a tuturor, Sam. Doar trăieşti pe planeta asta.

— Uneori. Când mă aflam la optsprezece mii de metri deasupra ei, mă uitam în jur şi-mi ziceam: „Oamenii ăia de-acolo, de jos, sunt nebuni". Apoi mă uitam în sus, în ceruri, şi întrebam „Doamne, ce gânduri ai cu noi?" Apoi îmi lansam bombele, mă luptam cu rachetele şi MIG-urile, mă întorceam acasă şi beam o bere. N-am devenit un cinic şi nici n-am fost ros de remuşcări. Am învăţat să mă limitez doar la problema mea, aceea de a lansa bombe şi de a-mi bea berea. Şi la fel fac şi astăzi.

— Dar ai vorbit cu Dumnezeu şi L-ai întrebat ce gânduri are.

— Nu mi-a răspuns niciodată. Pentru informarea ta, adaugă cuvântul la ordinea zilei continua să fie destinderea. Gândeşte-te la pace. Care se poate schimba peste noapte.

Lisa scoase un pachet de Kent din poşeta.

— Te deranjează?

— Nu.

— Vrei şi tu una?

— Nu. Deschide puţin geamul!

Lisa cobora geamul şi îşi aprinse o ţigară. Hollis viră brusc pe un drum de ţara şi continuă să meargă cu viteză. Jiguli-ul pătrunse hurducăind pe o uliţa îngusta, aruncând pietrişul în dreapta şi în stânga.

— De ce-ai părăsit şoseaua? întreba Lisa.

Hollis îi arătă o foaie de hârtie, pe care o ţinea în mână, coti la stânga pe un alt drum, apoi la dreapta.

— Cu câţiva ani în urmă, spuse el, un englez a avut inspiraţia să facă o hartă a drumurilor secundare prin care pot fi ocolite o mulţime de oraşe importante din

împrejurimile Moscovei. Ruta asta ocoleşte Mojaisk-ul. Drumurile n-au nume, doar repere. Ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

An pofida faptului că era tot mai îngrijorata, Lisa zâmbi şi spuse:

— În clipa asta comiţi o încălcare de itinerar.

— Asta nu-i nimic! Să vezi ce urmează!

— Presupun că mergem la Borodino.

— Exact, spuse Hollis, continuând să „navigheze” pe drumurile de ţara care se intersectau.

Din când în când, trecea pe lângă un camion sau tractor, făcându-le oamenilor semn cu mâna.

— Afurisitul ăsta de schimbător de viteze îmi dă de furcă, spuse Hollis, dar maşina se comporta bine. Jiguli este practic un Fiat şi se comportă la fel ca verişoara lui din Italia. E o maşină foarte robustă.

— Bărbaţi. Maşini. Fotbal. Sex.

— Poftim?

— Nimic.

Traversară calea ferată şi în scurtă vreme Hollis văzu bornele de marcaj ale vechiului drum Minsk-Moscova. În depărtare se zărea oraşul Mojaisk.

— Ei bine, am ocolit Mojaisk-ul, spuse Hollis. Mă întreb dacă Boris şi Igor se mai plimba în sus şi-n jos pe strada principală, aşteptându-ne.

— Cine sunt Boris şi Igor?

— Agenţii KGB care supraveghează ambasada.

— Aha.

Hollis traversa drumul principal şi continuă să meargă pe drumuri de ţara. După vreun sfert de oră, vira pe drumul străjuit de plopi ce ducea la Borodino. În faţa se puteau vedea coloanele de piatră şi porţile de acces care duceau spre câmpul de luptă. Acum porţile erau închise. Când se apropiară, văzură că erau chiar legate cu lanţuri.

— Mă întreb de ce-or fi închis aşa de devreme anul ăsta, spuse Lisa, că doar e vorba de exponate în aer liber.

— Pe asta am mizat şi eu.

Hollis o luă printre doi plopi dezgoliţi de frunze, intra în şanţul de scurgere şi merse prin el până ce ocoli porţile. După aceea, ieşi din nou în drum, îndreptându-se spre muzeu.

— N-ai mai fost niciodată aici, aşa-i?

— Aşa cum ţi-am spus, nu am reuşit niciodată să obţin autorizaţia de a părăsi Moscova decât ca să merg la dacea – vila finlandeză.

Hollis dădu din cap în semn că ştia despre ce e vorba. Vila finlandeză – botezată astfel datorită arhitecturii şi saunelor – era o casă de vacanţa recent construită pe râul Kliazma pentru personalul ambasadei americane, la aproximativ o oră de mers spre nord cu maşina de la Moscova. Vila ambasadorului pentru funcţionarii superiori, printre care se număra şi el, se afla foarte aproape. Invitaţia de a petrece un weekend în vila ambasadorului era aproape sinonimă cu o pedeapsă. Curând, vila finlandeză şi-a câştigat o proastă reputaţie, nemaifiind frecventată de familişti. Într-o noapte, de la fereastra dormitorului său din vila ambasadorului, Hollis auzise voci vesele de bărbaţi şi de femei precum şi pleoscăitul apei fierbinţi din cazi răzbătând dinspre vilă finlandeză până în zori. Katherine, care atunci era acolo împreună cu el, comentase: „Lor de ce li se permite să se distreze aşa de bine, iar noi suntem nevoiţi să bem vişinata cu nişte scorţoşi?” Nu după mult timp, Katherine plecase „după cumpărături”.

— Te duceai des acolo? o întreba Hollis. Lisa îi aruncă o privire furişa.

— Nu… era ceva ce semăna cu petrecerile de Crăciun de la birou, doar ca lunea dimineaţa toată lumea se evita, înţelegi, nu?

— Cred că da.

An faţa le apărură parcarea cu pietriş şi muzeul, pe partea dreaptă.

— Am fost o dată aici, spuse Hollis. În octombrie trecut, cu ocazia aniversării bătăliei germano-ruse din 1941, la o recepţie a ataşaţilor militari. Interesant loc.

— Aşa se pare.

Maşina îşi continuă drumul prin parcare, intrând pe o alee îngusta. Soarele apusese, iar noaptea se instalase liniştită. Printre nori, se zăreau stelele strălucitoare. Lisa fu surprinsă de liniştea adâncă şi de bezna nopţii din zona rurală.

— Sinistru, spuse.

— Romantic.

Lisa zâmbi în silă. Luna ieşi din nori, învăluind în lumina ei o duzină de obeliscuri şlefuite, care se înălţau ca nişte santinele pâlpâitoare la căpătâiul morţilor.

— Borodino, spuse Hollis cu voce scăzută. Fisher trebuie să fi trecut probabil pe aici, prin faţa muzeului. Şmecheria e să ne dăm seama cum s-a rătăcit. Căuta în spate, în servieta mea, şi vezi că e acolo o hartă aeriană.

Lisa făcu precum îi ceruse.

— Asta e?

— Da. Desfă-o şi pune-o la tine în braţe. Dacă suntem opriţi, atinge-o cu flacăra de la bricheta. E hârtie cu ardere instantanee, aşa că o să ardă într-o secundă, fără să facă prea mult fum ori scrum.

— OK.

— Sub scaunul tău trebuie să fie o lanternă cu filtru de lumină roşie.

Lisa căuta sub scaun şi scoase lanterna.

— Ştim că a traversat câmpul de luptă, spuse Hollis, apoi a spus că s-a trezit pe un drum prin pădure, la nord de câmp, cam pe la ora asta. Mai la nord se afla râul Moscova, centrala electrică şi staţia de apă. Aşadar, trebuie să fi fost undeva între locul ăsta şi rău. Singura pădure de pe harta aeriană este bor… Vreau să zic pădurea de pini. Vezi?

— Da, spuse Lisa, ridicându-şi ochii de pe hartă. Pinii

sunt pe dealurile de-acolo. Vezi?

— Da. Sunt dealurile de la sud de Moscova. Acum urmează o bifurcaţie a drumului.

Lisa îndrepta lumina roşie a lanternei asupra hărţii.

— Da. O văd. Dacă o iei pe drumul din stânga, faci o buclă înapoi şi începi să urci dealul.

Drumul din stânga părea să ducă înapoi la muzeu, în realitate însă nu era aşa. Aici Fisher făcuse probabil greşeala fatală. Hollis o apuca pe drumul din stânga.

Continuau să meargă cu luminile stinse şi, la un moment dat, drumul începu să urce. Întâlniră câţiva pini răsfiraţi pe pantă acoperită de iarbă, după care drumul intra printre şiruri dese de copaci şi se făcu foarte întuneric.

Lisa îşi drese vocea.

— Vezi ceva?

— Scoate lanternă pe fereastră şi luminează-mi din când în când drumul.

Lisa cobori geamul, lăsând să pătrundă o pală de aer rece. În lumina roşie a lanternei se distingea drumul îngust.

— Ce faci? întreba Hollis.

— Bine. Tu ce faci?

— Eu, excelent, replică Hollis. Frumoasă pădure! îmi place cuvântul ăla, bor. Extrem de evocator şi de rusesc. Mă face să mă gândesc la o pădure de pini adâncă şi întunecoasa din vechea Moscova, la tăietori şi cioplitori de lemn, la colibele lor din buşteni, la răşina care fierbe deasupra unui foc în trosnetul lemnului. O imagine de basm. Bor.

Lisa îl privi fără să spună o vorbă. Continuară să urce prin culoarul de pini. Jiguli se deplasa foarte încet, motorul sau puternic scrâşnind în viteza întâi.

— Pot să fumez? întreba Lisa.

— Nu.

— Am început să am frisoane.

— Vrei să ne întoarcem?

— Mai târziu, răspunse Lisa după o ezitare.

Zece minute mai târziu, ajunseră în dreptul unei pancarte. Hollis opri şi Lisa lumina pancarta cu lanterna:

„STOP!
INTRAŢI ÎNTR-O ZONĂ INTERZISĂ.
ÎNTOARCEŢI-VĂ!”

— Asta trebuie să fie locul, spuse Hollis. Mă temeam că am luat-o pe un drum greşit.

— Dar chiar asta am şi făcut.

Hollis cobora din maşina şi privi în jur, descoperind mica platformă pentru întors maşina din partea dreaptă a drumului. Deschide portbagajul şi smulse firele de alimentare de la poziţii şi stopuri, apoi se urcă în maşină. Intră pe platformă, numai că, în loc să întoarcă, continua să meargă printre pini, până ce Jiguli pătrunse vreo douăzeci de metri în interiorul pădurii, întoarse maşina în aşa fel încât să fie cu botul în direcţia drumului înapoi, apoi opri motorul.

— Fii numai ochi şi urechi! îi şopti Hollis Lisei. Fii pregătită s-o ştergi repede. Dacă nu mă întorc într-o oră, te duci la Mojaisk şi te ocupi de treaba cu morgă. Oricine te-ar întreba, spui că ai venit singură. Aşază-te la volan şi coboară geamul! Ne vedem mai târziu.

Hollis cobora, închise cu grijă portiera şi începu să meargă prin pădure într-o direcţie paralelă cu drumul.

Lisa veni după el.

— Eşti nebun!

— Întoarce-te!

— Nu.

Mergeau unul lângă celălalt. Pământul era elastic, fiind acoperit de un covor de ace şi conuri de pin. Spaţiile dintre trunchiurile copacilor erau libere, umplute din loc în loc cu tufe de feriga şi lăstari de pin. Nu adia vântul, iar

mirosul de răşină de pin era copleşitor. Nu se auzeau decât zgomotul uşor al paşilor lor pe acele de pin şi, din când în când, pârâitul unui con strivit sub picioare. Pădurea era cufundată în beznă.

— Sam, şopti Lisa, n-avem ce căuta aici… nicio… acoperire… cu toată imunitatea noastră diplomatică.

— Ba da. Culegem ciuperci. Ruşii sunt mari culegători de ciuperci. Se dau în vânt după asta.

— Dar în pădurile de pini nu sunt ciuperci.

— Zău? Atunci suntem într-o escapadă sexuală.

— În cazul ăsta ar trebui să ne aflăm pe bancheta din spate a maşinii.

— Gândeşte-te tu la o acoperire. Între timp, să încercăm să nu fim prinşi. Presupun că vii cu mine.

— Da.

După câteva minute, începură să dea peste pancarte bătute în cuie la anumite intervale. Hollis şi Lisa se apropiară de una dintre ele şi citiră la lumina roşie a lanternei:

„STOP! ÎNTOARCEŢI-VĂ!
VĂ AFLAŢI ÎNTR-O ZONĂ INTERZISĂ!
SUNTEŢI PASIBIL DE A FI ARESTAT!”

Hollis îşi apropie gura de urechea Lisei şi-i şopti:

— S-ar putea să fie senzori de sunet. Calca uşor, ca o căprioară!

Lisa dădu afirmativ din cap. Hollis puse o mână pe umărul Lisei şi simţi că tremura.

— Vrei să te întorci la maşina?

Lisa clătină din cap. Hollis scoase pistolul Tokarev din tocul de la picior şi îl strecură în buzunar. Îşi continuară drumul prin pădure, evitând luminişurile, învăluite în lumina palidă şi albăstruie a semilunii care răsărea. Din când în când, întâlneau pancarte cu aceeaşi inscripţie, apoi Lisa îi atrase atenţia asupra unei inscripţii

diferite, amplasată într-un luminiş. Se apropiară cu grijă şi citiră:

„STOP!
GĂRZI ÎNARMATE AU ORDIN SĂ TRAGĂ”.

— Aproape c-am ajuns, şopti Hollis.

Auziră un zgomot în spatele lor şi se întoarseră. Hollis se lăsă pe un genunchi şi scoase pistolul. Lisa se ghemui lângă el. În celălalt capăt al luminişului se mişcară crengile de pin, apoi se dădură la o parte, în luminiş îşi făcu apariţia o căprioară tânără, care înainta spre ei, apoi se opri brusc, adulmecând aerul liniştit şi rece, se întoarse şi o luă la fugă.

Hollis puse pistolul înapoi în toc şi se ridica. O porniră mai departe. După nici cinci minute, ajunseră în faţa unui gard de sârmă ghimpată, înalt de vreo doi metri şi jumătate, terminat într-o spirală de sârmă care în locul ghimpilor avea lame tăioase. O plăcuţă metalică agăţată de gard avertiza:

„CURENT DE ÎNALTA TENSIUNE”.

De partea cealaltă a gardului, copacii fuseseră tăiaţi pe o distanţă de aproximativ cincizeci de metri. Hollis reuşi să distingă un al doilea gard de sârmă ghimpată, interior, dincolo de zonă fără copaci. Lângă gardul interior se înălţa un turn de pază.

— Pensionul Doamnei Ivanova, şopti Hollis.

— Nu pare deloc ospitalier, comenta Lisa.

Hollis cerceta cu privirea turnul de pază, apoi gardul interior, dincolo de care se puteau distinge lumini. O apuca pe Lisa de braţ şi începură să meargă cu grijă de-a lungul gardului de sârmă ghimpată, întâlnind la un moment dat stârvul în descompunere al unei căprioare electrocutate.

— Sam, hai să plecăm, spuse Lisa. Hollis o trase în

jos.

— Ascultă!

Liniştea pădurii fu spartă de zgomotul unui motor diesel, apoi spre ei se îndrepta lumina unor faruri.

— Jos! şopti Hollis.

Se culcară amândoi la pământ, pe covorul din ace de pin, cu faţa la gard. Lumina farurilor deveni tot mai puternică, pe măsură ce vehiculul înainta încet prin nisipul zonei defrişate dintre cele două garduri. Vehiculul, un transportor de trupe, se apropia tot mai mult. În cabina erau doi soldaţi, iar în spate, în compartimentul descoperit, şase soldaţi cu caşti. Doi erau servanţii unei mitraliere montate pe un afet cu pivot, doi manevrau proiectorul, iar ultimii doi, cu armele în poziţie de tragere, păreau gata să sară din vehicul. Hollis spera să fie vorba de o patrulă de rutină, dar soldaţii păreau încordaţi şi alarmaţi. Când vehiculul se apropie la vreo zece metri de ei, Hollis văzu limpede uniformele verzi speciale ale trupelor de grăniceri KGB.

— Trage-ţi basmaua pe faţa şi acoperă-ţi mâinile, îi şopti Lisei.

Hollis îşi trase şapca tricotată pe faţa, transformând-o într-o mască. Apoi îşi puse mănuşi negre de nailon şi aştepta. Transportorul blindat ajunsese în dreptul lor, de cealaltă parte a stanei ghimpate, la doar patru metri şi jumătate distanţa. Hollis presupuse că senzorii de zgomote sesizaseră ceva şi patrula fusese trimisă să constate dacă era vorba de un animal cu patru picioare sau de unul cu două. îi auzea pe soldaţi vorbind între ei, apoi în cabina transportorului se auzi pârâitul unui aparat de emisie, recepţie. O voce din aparat întreba:

— Hei, sunteţi treji? Ce faci, Greciko?

Bărbatul care şedea lângă şofer răspunse în aparatul pe care îl ţinea în mână:

— O iau la mână.

Vocea din aparat rase, apoi spuse:

— Împuşca un urs pentru colonel şi o să te lase la Moscova, împuşca un spion şi meritul o să fie al lui.

— Atunci o să căutăm un urs, răspunse Greciko.

Şoferul rase, apasă pe frâna şi transportorul se opri în dreptul lui Hollis şi al Lisei. Fasciculul de lumină al proiectorului se opri mai întâi în sectorul defrişat, apoi începu să măture pădurea de dincolo de gard. Se apropie de Hollis şi Lisa, învăluind ferigile şi trunchiurile copacilor la nivelul solului într-o lumină albastră strălucitoare. Apoi alunecă pe deasupra lor, trecu mai departe, revenind cu o mişcare bruscă pentru a se opri asupra stârvului de căprioară aflat la vreo zece metri lângă gard. După aceea, fasciculul de lumină al proiectorului se îndepărta de căprioară şi continuă să iscodească pădurea.

Hollis o simţi pe Lisa tremurând din toate încheieturile, îi căuta mâna pe care o ţinea sub ea şi i-o strânse. Aşteptară. După un minut, transportorul o luă din loc. Rămaseră nemişcaţi, abia respirând.

După vreo cinci minute, Hollis se ridică prudent pe un genunchi, ţinând-o pe Lisa cu o mână pe după spate. Privi insistent în bezna pădurii şi ascultă cu atenţie, apoi o ajuta pe Lisa să se ridice. Când se întoarseră cu spatele la gardul de sârmă ghimpată, Hollis zări între copaci, la nici trei metri distanţa, doi soldaţi din trupele de grăniceri KGB care veneau în direcţia lor, cu pistolul-mitralieră AK-47 în poziţie de tragere.

Într-o fracţiune de secundă, Hollis realiza că Lisa nu-i văzuse şi nici aceştia nu-i observaseră. Lisa făcu un pas spre el, vrând să-i spună ceva. Grănicerii sesizară mişcarea. Cu un singur gest, Hollis o împinse pe Lisa la pământ, se ghemui, scoase pistolul cu amortizor şi trase. îl văzu pe unul dintre soldaţi lovindu-se cu mâna peste piept. Celălalt privi împietrit la camaradul său care se prăbuşea, apoi se întoarse spre Hollis şi îşi aduse arma în poziţie de tragere. Hollis trase două gloanţe în pieptul omului, apoi paşi repede până la ei. Soldaţii, care erau amândoi foarte

tineri, poate nici nu împliniseră douăzeci de ani, erau încă în viaţă, cu şuviţe de sânge la colţul gurii. Hollis apuca curele şi le arunca peste umăr. În timp ce-i acoperea pe cei doi cu crengi de pin, Lisa veni lângă el.

— O… o, Doamne… Sam!

— Linişte!

Aşi atârna un pistol-mitralieră de umăr, o apuca de braţ şi începură să se îndepărteze cu paşi mari şi repezi prin pădurea de pini. Lui Hollis nu-i mai pasa de senzori, întrucât patrulele erau acum în cercetare, făcând ele însele zgomot.

După vreo zece minute, ajunseră la drum, la o oarecare distanţa de Jiguli. Hollis se orientă fără probleme printre copaci şi găsi maşina. Aruncă pistolul-mitralieră în spate şi sari înăuntru. Porni motorul şi-l bagă în viteză, dar, în loc s-o ia spre drum, se întoarse şi o porni spre interiorul pădurii, manevrând prin spaţiile largi dintre trunchiurile copacilor.

— Sam, încotro ne ducem?

— În orice caz nu înapoi, pe drum. Tu foloseşte lanterna, să văd pe unde pot să mă strecor.

Lisa scoase lanterna afară pe geam. Hollis făcea slalom printre copaci. Din spate, de pe drum, se auzea zgomotul unui vehicul şi se zăreau lumini de faruri.

— Copacii sunt tot mai deşi, spuse Lisa. Ai grijă!

Hollis buşi ambele aripi din faţa şi Jiguli se înţepeni între doi copaci, încerca să bage în marşarier, dar schimbătorul de viteze se blocă.

— S-o ia dracu’ de rablă!

Reuşi în cele din urmă să bage în marşarier, scoase maşina dintre copaci şi găsi un alt spaţiu de trecere. Crengile joase ale pinilor se răsfirau de o parte şi de alta a parbrizului, lăsând ace lipicioase pe geam. Hollis ştia că un vehicul putea trece printr-o pădure de conifere; de altfel, coloane întregi de camioane şi blindate au trecut prin aceste păduri de pini ale Rusiei în timpul războiului fără să

fie nevoie să doboare un singur copac. Toată treaba era să găsească spaţiile adecvate.

— Vezi ce faci cu lanterna aia, Lisa!

— Bine. Uită-te acolo!

Lisa îndrepta lumina lanternei spre o deschidere largă şi Hollis o apuca pe acolo. Era o potecă de vânat, un fel de tunel printre crengi, de lăţimea şi înălţimea unui cerb bine făcut. Jiguli se încadra perfect în tunel şi Hollis accelera.

Lisa privi în urmă.

— Cred că zăresc lumini prin pădure.

Apoi îşi întoarse privirea spre el.

— Crezi că o să reuşim?

— Nicio problemă.

Hollis presupunea că ruşii nu ştiau încă dacă aveau de-a face cu spioni sau cu urşi. Dacă însă găseau cele două cadavre, întreaga zona avea să fie asaltată de miliţie, armata şi KGB.

Terenul începu să coboare într-o pantă mai abruptă şi maşina începu să derapeze, deşi Hollis era cu piciorul pe frâna. Brusc, maşina ieşi din zona copacilor şi plonjă cu botul înainte într-o râpă.

— Ţine-te bine!

Jiguli-ul căzu cu un pleoscăit pe fundul râpei – care nu era altceva decât albia unui pârâiaş – fiind gata, gata să se răstoarne. Hollis răsuci puternic volanul spre dreapta şi acceleră, pornind prin albia pârâului. Malurile acestuia se aplatizară, iar părul deveni mai lat şi mai adânc. Motorul începu să dea rateuri.

— A luat apă.

Hollis îndrepta maşina spre o porţiune mai joasă a malului şi apasă pedala de acceleraţie până la fund. Maşina se caţără pe panta malului, avu o ezitare, apoi părăsi albia pârâului cu motorul mugind. În lumina albăstrie a lunii ce răzbătea printr-o spărtură din plafonul de nori, văzură câmpia de la Borodino întinzându-se în faţa

lor.

— Bună maşina de teren, spuse Hollis.

Lisa îşi aprinse o ţigară cu mâinile tremurând, trase adânc din ea, apoi slobozi un şuvoi gros de fum.

— Vrei şi tu una?

— Nu.

— Când ai spus că o să facem o plimbare la ţară, nu mi-am închipuit c-o să fie chiar aşa, spuse ea.

— Păi, replică Hollis, asta-i ţara şi noi ne plimbăm prin ea.

Hollis opri într-o dumbravă de mesteceni. Lua cele două pistoale-mitraliera AK-47 şi le aruncă pe fereastra în iarba înaltă. La fel făcu şi cu pistolul său, cu tocul acestuia şi încărcătoarele de rezervă.

— Arde harta, îi spuse Lisei.

Lisa scoase harta pe fereastră şi o atinse cu flacăra brichetei. Harta se aprinse cu o fulgerare şi dispăru brusc într-un norişor

— Am ieşit şi n-am ieşit din pădure, comentă ea.

— Puţina răbdare.

Hollis schimba viteza şi o porni pe câmpul acoperit cu iarba galbenă înalta. Pe creasta dealului din apropiere se zărea drumul care-i dusese în pădure. Hollis îşi alese un traseu paralel cu acesta tăind-o de-a dreptul peste câmp. Auzind zgomotul unui elicopter, Hollis se ascunse în umbra unui obelisc de granit. Elicopterul trecu pe deasupra lor, proiectând propria umbră. Hollis aştepta până ce elicopterul ateriza în pădure, în vecinătatea Pensionului Doamnei Ivanova şi abia apoi porni din nou maşina.

— Mi s-a dus şi bruma de sânge rece, spuse Lisa, ca o concluzie la o conversaţie tăcută pe care o purtase cu sine. Mi-e greaţa.

— Ştiu, e greu de suportat să împuşti oameni. Eu îi bombardam, dar nu-i vedeam niciodată. Respiră adânc!

Lisa scoase capul pe fereastră, trase adânc aer în piept, apoi se prăbuşi la loc în scaun.

Hollis străbătu în viteza câmpul acoperit cu iarba. Ştia că atât oră, cât şi locul erau cât se poate de critice. Dacă reuşeau să ajungă acolo unde ar fi trebuit să fie, respectiv la morga din Mojaisk, atunci puteau să le arunce praf în ochi. Dacă însă erau prinşi în câmp deschis, atunci totul era împotriva lor. Ajunseră la un drumeag de ţara care marca limita câmpului de luptă istoric. De cealaltă parte se întindea un câmp arăt. Considerând că maşina nu mai putea suporta un nou şoc, Hollis o apuca pe drumeagul de ţara şi apoi coti spre nord, în direcţia râului Moscova. Pe porţiunea de drum drept accelera până la nouăzeci de kilometri pe oră, dar maşina începu să trepideze, aşa că fu nevoit să mai reducă din viteză. Drumeagul de ţara se termina în drumul paralel cu râul Moscova. Hollis făcu la dreapta, apropiindu-se de Mojaisk dinspre vest, şi nu pe şoseaua dinspre Moscova, unde s-ar fi putut să fie aşteptat. Stinse farurile şi zvârli şapca de lână pe fereastră. Lisa arunca şi ea basmaua, îşi perie hainele, apoi scuturară din mers şi acele de pin de pe hainele lui Hollis. Intrară în viteza în Mojaisk, fără să întâlnească vreun alt vehicul.

Oraşul părea neobişnuit de pustiu, la acea oră, având în vedere că era sâmbătă seara.

Hollis îi întinse Lisei o foaie de hârtie.

— Instrucţiuni cu privire la morgă.

Lisa le citi cu atenţie, în cele din urmă, ajunseră în faţa unei clădiri albe cu puţine etaje, ornamentată cu stuc, situată lângă calea ferată. Pe o tăbliţă de lemn deasupra uşii era scris „MORGĂ”. Hollis îşi privi ceasul. Era abia trecut de ora opt. Coborâră din maşina şi se îndreptară spre uşă.

— Eşti în stare să faci faţa sau vrei să rămâi în maşină? o întreba Hollis pe Lisa.

— La treburi din astea rezist, doar am lucrat în sectorul consular. Pentru chestia ailaltă nu eram pregătită.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc. Tu însă ai nervi de oţel.

— Îmi place să mă dau mare în faţa femeilor. De asta te-am şi invitat.

Hollis apasă pe un buton în dreptul căruia scria „SONERIE DE NOAPTE”. Apoi puse o mână pe umărul Lisei şi observă că nu mai tremura. „Tare femeia asta, n-am ce zice”, gândi.

Uşa masivă din lemn a morgii se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat în uniforma de colonel KGB.

— Intraţi! îi invită acesta în engleză.

CAPITOLUL 10

Colonelul KGB îşi flutura dispreţuitor degetul pe sub nasul lui Hollis, se întoarse şi se îndepărta.

Hollis şi Lisa îl urmară printr-o încăpere întunecata, cu miros de mucegai, mobilată ca o sală de aşteptare, şi Hollis îşi reaminti că morga municipală avea adesea şi o sală mortuară. Intrară într-o încăpere rece, cu pereţi îmbrăcaţi în faianţa albă. Hollis fu izbit de acel miros de chimicale a căror întrebuinţare nu mai lasă niciun dubiu în privinţa scopului. Rusul trase de un cordon suspendat şi încăperea fu inundată de o strălucire fluorescenta puternică, ce ilumina lada frigorifică smălţuita, de culoare albă, în genul celor ce puteau fi întâlnite în America anilor ’50. Fără vreo altă formalitate, colonelul ridica dintr-odată capacul congelatorului, oferind privirii trupul gol al unui bărbat aşezat pe un pat de gheaţa.

Braţele şi picioarele îi erau contorsionate, iar capul îi atârna într-o parte. Pleoapele lui Gregory Fisher nu fuseseră închise şi la colţurile ochilor holbaţi se formaseră lacrimi de gheaţa. Printre buzele vinete întredeschise se zăreau dinţi sparţi.

Hollis observa că pieptul şi faţa lui Fisher erau puternic zdrobite şi ca sângele nu fusese spălat ca lumea.

Rănile şi vânătăile de un roşu-închis contrastau puternic cu albeaţa trupului. Hollis studie cu atenţie chipul lui Fisher şi fu în măsură să distingă trăsăturile unui tânăr de douăzeci de ani, cândva arătos. Lui Hollis îi părea rău de Gregory Fisher, a cărui voce îi devenise tot mai familiară cu fiecare vorbă înregistrata pe bandă. Se întreba dacă ajunseseră să-l tortureze pentru a-l face să mărturisească ce ştia despre Dodson.

Colonelul KGB îi întinse lui Hollis un paşaport, pe care acesta îl deschise la pagina cu fotografia. Privi chipul bronzat şi zâmbitor din fotografia color, apoi îi întinse paşaportul Lisei. Ea se uita la poză, apoi la cadavru şi dădu afirmativ din cap, strecurând paşaportul în poşeta.

Colonelul trânti capacul lăzii frigorifice şi îi conduse într-o cămăruţă în care se aflau un birou uzat din lemn de mesteacăn şi trei scaune desperecheate. Le făcu semn spre două dintre ele, apoi se aşeza pe scaunul mai bun din spatele biroului şi aprinse o veioză.

— Dumneavoastră sunteţi, desigur, colonelul Hollis, spuse în engleză, iar dumneavoastră trebuie să fiţi Lisa Rhodes.

— Exact, răspunse Hollis. Iar dumneavoastră sunteţi colonel KGB, dar nu v-am auzit numele.

— Burov.

Apoi adăugă:

— Fiind vorba de decesul unui străin, KGB-ul este acela care, potrivit legilor sovietice, trebuie să se ocupe de formalităţi. Aşadar, nu este cazul să atribuiţi nicio altă semnificaţie prezenţei mele.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, aşa o fi.

Burov se aplecă spre Hollis, privindu-l insistent.

— Aşa e.

Apoi întreba:

— Dar eu, trebuie cumva să atribui o altă semnificaţie prezenţei dumneavoastră, domnule colonel Hollis?

— Nu, niciuna.

Hollis ştia, fireşte, ca amândoi minţeau. În momentul în care Ministerul de Externe sovietic văzuse că cel care solicita permisul era Hollis şi nu un funcţionar din serviciul consular, el notificase KGB-ul, iar acesta, vrând să vadă ce avea de gând colonelul Hollis, spusese Ministerului de Externe să-i elibereze permisul. Chestiunea simplă a transferării unor rămăşiţe pământeşti escaladase într-un soi de operaţie de contrainformaţii. Hollis se întreba ce-ar fi putut să provoace KGB-ul să-i omoare, pe el şi pe Lisa, acolo. Poate excursia ocolitoare de la Borodino, dacă ar fi ştiut de ea. Din cauza asta ajunsese şi Fisher în lada frigorifică din camera de alături.

— Aţi sosit cu câteva ore mai târziu decât v-aşteptam, spuse Burov. M-aţi făcut să stau după dumneavoastră.

— Habar n-aveam că ne-aşteptaţi, domnule colonel.

— Mă rog, ştiaţi foarte bine ca… oricum, de ce aţi întârziat?

Hollis îl privi mai atent pe Burov la lumina slabă a veiozei.

Să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani. Era un bărbat înalt, bine legat, cu acele buze bosumflate, copilăreşti, pe care le întâlneşti la ruşii din nord, din jurul Leningradului, şi la finlandezi. Avea pielea de culoare deschisă, ochii albaştri şi părul blond de culoarea paiului, ceea ce-i întări lui Hollis impresia că Burov era mai mult nordic decât slav. S-ar fi putut să aibă sânge finlandez sau s-ar fi putut să fie una dintre numeroasele moşteniri lăsate de armata germană. Până şi vârsta lui întărea această ipoteză. De fapt, se gândi Hollis, dacă studiourile Mosfilm erau în căutarea cuiva care să încarneze un nazist tipic într-unul dintre nenumăratele lor filme de război, atunci nici că era altul mai potrivit decât Burov”.

— Domnule colonel Hollis, de ce aţi întârziat?

— Ministerul dumneavoastră de Externe a întârziat eliberarea permiselor, răspunse Hollis.

Apoi adăugă tăios, aplecându-se spre Burov:

— De ce în ţara asta totul ia de două ori mai mult timp decât în lumea civilizată?

Burov se făcu roşu ca racul.

— Ce dracu' vreţi să spuneţi?

— Engleza dumneavoastră e excelentă. Vreau să spun exact ceea ce aţi înţeles.

Lisa fu întrucâtva surprinsă de limbajul dur al lui Hollis, dar presupunea că Hollis îl împingea pe Burov în defensivă, pentru a-l determina să renunţe la întrebarea referitoare la întârziere.

Burov se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi aprinse o ţigară Troika, ovală în secţiune, din foiţa subţire şi cu tutun afinat. După primele fumuri, ţigara se curba uşor. Burov îndrepta automat ţigara cu degetele, apoi spuse pe un ton mai calm:

— N-a fost prea diplomatic ce-aţi spus adineauri, domnule colonel. Credeam că diplomaţii şi-ar muşca mai degrabă limba decât să spună ceva ofensator la adresa ţarii gazda.

Hollis îşi privi ceasul cu un gest nerăbdător, apoi replică:

— Poate că lucrurile stau aşa între diplomaţi. Dar dumneavoastră ştiţi cine sunt, iar eu ştiu cine sunteţi dumneavoastră. Şi dacă-mi mai plimbaţi vreodată degetul pe sub nas, vă sfătuiesc să vă luaţi adio de la el. Deci, trebuie să vă dăm nişte semnături?

Burov privea fix la ţigara din mână, lui Hollis nefiindu-i greu să-şi imagineze cam ce gânduri îi treceau prin cap. Apoi strivi chiştocul pe duşumea şi spuse:

— Multe.

— Sunt convins.

Burov deschise un dosar plic de culoare verde aflat pe birou şi scoase din el un teanc de hârtii.

— După părerea mea, cadavrul putea să fie tratat cu mai multă grijă, spuse Lisa adresându-i-se lui Burov.

Burov o privi cu expresia bărbatului care nu este obişnuit să discute chestiuni profesionale cu femeile.

— Nu mai spuneţi! De ce vă pasă vouă, credincioşilor – folosi cuvântul rusesc *veruiuşcii* – de rămăşiţele pământeşti? Doar sufletul e acum în rai, nu-i aşa?

— De ce bănuiţi că sunt o credincioasă?

— Puteaţi la fel de bine să mă întrebaţi de ce am presupus că ştiţi ruseşte, domnişoara Rhodes. Să înţeleg că vă aflaţi aici ca să scrieţi un foarte frumos comunicat de presă despre plăcerile călătoriilor motorizate prin Uniunea Sovietică? Sau despre viteza şi eficienţa expedierii unui cadavru în Statele Unite în eventualitatea unei întâmplări nefericite?

Burov zâmbi pentru prima oară şi Lisa se simţi străbătută de un fior de gheaţa. Trase adânc, dar discret, aer în piept şi spuse pe un ton hotărât:

— Sunt nevoită să vă cer ca decedatul să fie spălat mai bine şi înfăşurat într-un giulgiu, aşa cum se cuvine.

— V-a şocat trupul gol al tânărului?

— M-a şocat felul în care a fost aruncat în lada frigorifică, asemenea unui hoit de animal, domnule colonel.

— Zău? Ei bine, starea rămăşiţelor pământeşti ale domnului Fisher nu mă priveşte. Discutaţi chestiunea asta cu un antreprenor de pompe funebre.

Burov răsfoi hârtiile din faţa lui cu o privire dispreţuitoare, vrând parcă să arate ca acest aspect al problemei era sub demnitatea lui.

Lisa păru să nu bage în seamă sfatul lui Burov şi întreba:

— Cum v-aţi gândit să transportăm cadavrul la aeroport?

— Antreprenorul de pompe funebre vă va furniza un sicriu din aluminiu cu gheaţa uscată, destinat transportului aerian, răspunse Burov tăios. Ca în orice ţara civilizată. Pentru asta va trebui să achitaţi o taxă. Ca în America, de altfel. Văd că sunteţi cu un Jiguli, adăugă el. Cum

intenţionaţi să b [gaţi un sicriu în el?

— Nu avem intenţia să transportăm noi coşciugul. Dumneavoastră o să ne puneţi la dispoziţie o maşină adecvată şi un şofer. Aşa cum ar face-o oricare altă ţara.

Burov zâmbi din nou, ca şi când ar fi vrut să spună că o găsea pe Lisa amuzantă. Se uita fix la pufoaica Lisei, apoi comentă:

— Amândoi păreţi a vă fi îmbrăcat ca şi când aţi fi intenţionat să faceţi pe groparii ori pe purtătorii de linţoliu. O să găsim noi o soluţie. Îmi arătaţi şi mie permisele de călătorie şi împuternicirile?

Hollis şi Lisa îi întinseră permisele şi paşapoartele diplomatice. Burov păru interesat de ştampilele de viză de pe paşaportul lui Hollis şi nu se jena să-şi noteze datele de intrare şi ieşire din vreo duzină de ţari înscrise pe paginile rezervate vizelor.

Hollis îl cântări din nou cu privirea pe colonelul Burov. Tipul vorbea neobişnuit de bine engleza, ştiind să fie spiritual, dar şi insultător şi sarcastic în această limbă. Când aveau de-a face cu străini, în special cu occidentali, ruşii erau de obicei politicoşi, iar dacă nu, erau pur şi simplu obtuzi şi grosolani, nicidecum precum Burov. Hollis presupuse că Burov avea relaţii strânse cu vorbitori de limba engleză şi că era probabil absolvent al Institutului de Studii Canadiene şi Americane din Moscova, un loc care produce tot atât de mulţi agenţi KGB pe cât oameni de ştiinţă şi diplomaţi. Hollis văzuse la televizor, în America, câţiva dintre aceşti ruşi şcoliţi explicând în americană poziţia ţarii lor într-o serie de probleme, de la drepturile omului şi până la motivele anularii zborului unui avion de pasageri plin cu călători. Lui Hollis i-ar fi plăcut să obţină informaţii despre Burov, dar se îndoia că Alevy sau oricare altul ar fi deţinut ceva în legătură cu el. Oricum, numele lui adevărat nu era Burov, deşi uniforma KGB şi gradul erau reale A avea un nume de împrumut era una, dar a-l folosi în viaţa de toate zilele era cu totul altceva.

— Aţi terminat cu paşapoartele noastre? întreba Hollis.

Burov îşi mai notă câte ceva, apoi le înapoie paşapoartele păstrând permisele de călătorie. îi întinse lui Hollis o foaie de hârtie şi spuse:

— Mai întâi, automobilul decedatului a fost confiscat, aşa încât ar fi mai simplu dacă aţi semna acest document, prin care renunţaţi la orice pretenţie asupra lui.

— Vreau să văd maşina, replică Hollis.

— De ce?

— Să văd dacă mai poate fi reparată.

— Vă asigur că nu. În orice caz, maşina a fost transportată la Moscova. Dacă doriţi, o să informez ambasada dumneavoastră în legătură cu locul în care se afla. Vă rog să semnaţi!

Hollis arunca o privire asupra actului de renunţare scris în rusă şi engleză. Erau acolo o sumedenie de cifre prin care se demonstra că transportul maşinii în afara Uniunii Sovietice ar fi costat mai mult decât valoarea. Concluzia finală era aceea că nu putea fi vorba ca Trans Am-ul să poată ajunge în S.U.A. spre a fi examinat de serviciul judiciar al FBI. Hollis îi înapoie lui Burov documentul nesemnat.

— Voi decide ce măsuri trebuie luate abia după ce inspectez maşina.

Burov împinse documentul înapoi spre Hollis.

— În cazul acesta vă rog să notaţi acest lucru pe document, astfel încât să putem proceda în consecinţa.

Hollis simţi că s-ar putea să fie o noapte lungă. Ruşii erau, nimic de zis, răbdători şi tenaci. Făcu o însemnare pe actul de renunţare, dar, în loc să-l înapoieze, spuse:

— Am nevoie de o copie a acestui act.

— Fireşte, răspunse Burov întinzându-i lui Hollis o copie slabă la indigo a aceluiaşi document şi recuperând, totodată, originalul.

Lisa avu impresia că într-un fel sau altul, atât Hollis,

cât şi Burov, mai trecuseră prin situaţii similare. Tot acest protocol diplomatic, această artă de a da şi a lua, de a obţine şi a păstra un avantaj psihologic asupra celuilalt, de a intimida şi a poza. Indiferent că era vorba de ridicarea rămăşiţelor pământeşti sau de dezarmarea nucleară, bărbaţilor, observa Lisa, le făcea plăcere să se târguiască.

— Punctul doi, spuse Burov, un inventar al obiectelor personale aflate asupra decedatului şi în automobil. Obiectele sunt într-un conteiner pentru transport pe calea aerului şi pot fi expediate la adresa decedatului, pe cheltuiala ambasadei dumneavoastră, dacă sunteţi de acord cu acest lucru.

Burov îi înmâna inventarul lui Hollis. Hollis se aplecă spre Lisa şi amândoi citiră lista, scrisă în ruseşte. Inventarul părea foarte cuprinzător şi includea, pe lângă haine, bagaje, două ceasuri, un aparat de fotografiat, chiar şi obiecte a căror destinaţie era aceea de a constitui mici atenţii precum pixuri, aparate de ras de unică folosinţa şi ilustrate. Hollis nu avu impresia că cineva s-ar fi „servit” cu ceva din lucrurile personale ale lui Fisher. Asta însemna fie că ţăranii, miliţia locală şi angajaţii morgii aveau toate produsele de larg consuni occidentale de care aveau nevoie, fie că, lucru mai plauzibil, întreaga afacere fusese o operaţiune KGB de la început până la sfârşit.

— Lubrifianţii şi alte lucruri din portbagaj nu se afla în conteinerul aerian, întrucât sunt inflamabile, spuse Burov. Fructele şi legumele care erau în maşina nu pot fi expediate în S.U.A., datorită reglementarilor vamale americane. Am fi încântaţi să vă trimitem lubrifianţii şi produsele agricole la ambasadă. De fapt, le puteţi lua cu dumneavoastră. Perele arătau destul de bine.

— Perele să le luaţi dumneavoastră, domnule colonel, să le ungeţi cu un strat subţire de lubrifiant şi să le băgaţi undeva.

— Să le bag? Unde?

Hollis avu impresia clară ca Burov cunoştea suficient

de bine limba ca să ştie unde să şi le bage. Burov ridică din umeri şi continuă:

— Chitanţele Internist vor fi returnate, iar ambasada va primi un cec pentru o bancă occidentală spre a fi încredinţat rudelor apropiate ale domnului Fisher. Am şase sute optzeci de dolari în cecuri de călătorie American Express, şaptezeci de dolari bani gheaţa şi sume mai mici în valute europene, pe care vi-i voi da de îndată. Mai exista şi treizeci şi două de ruble şi şaptezeci şi două de copeici, pe care, de asemenea, vi le ţin la dispoziţie.

Hollis îşi aminti cuvintele lui Fisher înregistrate pe banda „I-am dat hărţi şi bani". Şi ce-i spusese franţuzoaica, respectiv faptul că Fisher împrumutase de la ea două copeici. Hollis trase concluzia că Burov aruncase în grămadă şi bani ruseşti, că nu cumva să i se pună întrebări.

— Am inventar nu văd trecut niciun fel de hărţi.

Burov nu răspunse.

— E sigur că Fisher a avut hărţi, spuse Hollis, studiind faţa lui Burov. Poate i le-a luat cineva.

— Oricum, valoarea lor monetară e redusă, replică Burov, făcând un semn cu mâna.

— Şi totuşi, pun pariu că aţi vrea să ştiţi unde se afla acum aceste hărţi, domnule colonel Burov.

Burov îl privi insistent pe Hollis. Hollis era aproape convins acum ca Dodson nu se afla în mâinile KGB-ului, mort ori viu. Continua să-l preseze pe Burov:

— Dacă hărţile apar cumva la ambasada americană, o să vă anunţ că nu cumva să vă mai faceţi griji în legătură cu ele.

Burov îşi ţuguie buzele gânditor, ca şi cum ar fi luat în calcul această posibilitate şi ar fi găsit-o întrucâtva neliniştitoare.

— Pun pariu că o să găsim hărţile înaintea dumneavoastră, spuse.

— Mă prind. Care-i miza?

— Miza-i foarte mare, colonele Hollis.

Hollis dădu afirmativ din cap. Dacă Dodson reuşea să ajungă la ambasada sau la un reporter occidental din Moscova, povestea lui ar fi pus efectiv capăt relaţiilor sovieto-americane pentru aproximativ un deceniu. Burov păru să înţeleagă gândurile lui Hollis şi spuse fără ocolişuri:

— Miza e pacea.

— Sunt convins.

Burov reveni la treburile lui.

— Filmul foto pe care l-am găsit îl păstrăm. O să-l developam şi o să vă trimitem pozele la ambasadă. Sper că înţelegeţi că KGB-ul nu putea să lase să-i treacă prin mână un film fără să arunce o privire prin el.

Hollis îşi ridică privirea şi-l văzu pe Burov rânjind la propria glumă proastă.

— Nu văd nimic amuzant în chestia asta. A murit un tânăr.

Cum Burov continua să zâmbească, Hollis fu tentat să-i tragă un pumn în buzele cu aspect de cireşe coapte. Lisa vru să spună ceva, dar Hollis o apuca de braţ şi-i spuse lui Burov:

— Şi, desigur, aţi înapoiat cheia sau propusk-ul la hotel.

— Nu a existat nicio cheie şi niciun *propusk*, domnule colonel Hollis. Gregory Fisher n-a ajuns niciodată la Moscova.

— Ştiţi c-a ajuns. Ştim şi noi c-a ajuns.

Hârţogăria şi neplăcutul schimb de amabilităţi au mai continuat vreme de încă o jumătate de oră. În cele din urmă, Burov se lăsă pe spate şi remarcă brusc:

— Aţi fost prin pădure.

— Să culegem ciuperci, replică Hollis, ridicându-şi privirea de pe un document.

— Zău? Păi atunci sunteţi ruşi adevăraţi. Ştiţi să deosebiţi ciupercile otrăvitoare?

— Cred că da, de vreme ce sunt încă în viaţă.

Burov rase cu pofta, apoi se aplecă înspre ei şi întreba, continuând să zâmbească:

— Pot să văd ciupercile? Şi eu mă dau în vânt după ele.

— Mă tem că n-am fost prea norocoşi.

— Într-o pădure de pini, cred şi eu.

Hollis presupuse că Burov observase câteva ace de pin sau simţise mirosul impregnat în ei ori poate avea informaţii mai solide. Se obişnuise cu faptul că era dificil de ştiut când aveau date sigure şi când făceau doar presupuneri. Ştiau prea multe despre fiecare persoană din ambasadă, chiar şi despre funcţionari ai Serviciului de Informaţii american, cum era Lisa. Pe de altă parte, Hollis cunoştea foarte puţine lucruri despre sovieticii cu care venise în contact, iar despre colonelul Burov nici atât, ceea ce reprezenta un mare dezavantaj.

Hollis îi ţinu piept.

— Ne găsiţi un camion şi un şofer? Am vrea să plecăm la aeroport.

Burov nu se clinti de pe scaun.

— La ora asta e imposibil. Va trebui să vă petreceţi noaptea aici.

— Vreţi să spuneţi, întreba Hollis cu o notă de sarcasm, ca un colonel KGB nu poate mobiliza un camion şi un şofer, fiindcă e şase seara?

— Ceea ce vreau să spun, domnule colonel Hollis, este ca străinilor, inclusiv diplomaţilor, nu le este permis să circule neînsoţiţi noaptea prin zonele rurale.

— Atunci, găsiţi-ne un însoţitor.

— În al doilea rând, continuă Burov, când aţi sosit, am observat că nu vă mergeau nici luminile de poziţie, nici stopurile. Trebuie să vedeţi despre ce este vorba mâine dimineaţa. Din nefericire, în Mojaisk nu exista nici service auto, nici hotel. La doi kilometri de aici, e însă un sovhoz – o gospodărie agricolă de stat. O să vă fac rost de nişte

camere în clădirea comunală. Acolo găsiţi şi un mecanic. Am să vă dau un bilet, iar ei o să fie încântaţi să vă găzduiască.

Hollis îi aruncă o privire fugară Lisei, apoi îi spuse lui Burov:

— Se pare că nu avem de ales. Dar am nevoie de un camion şi un şofer care să fie aici mâine dimineaţa. La ora opt.

Burov rase.

— Nu sunteţi în America şi eu nu sunt un boss american, ci doar un colonel în Securitatea Statului, aşa că îl aştept pe şofer între orele noua şi zece.

Adună hârtiile de pe birou şi le bagă în servieta diplomat, apoi scrise ceva pe permisele lor de călătorie.

— Astea sunt acum valabile până mâine la prânz şi vă permit intrarea în gospodăria agricolă de stat. Aveţi grijă să fiţi în zona Moscovei până la prânz.

Burov le făcu semn spre ieşire.

— Vreau să dau un telefon la ambasadă, spuse Hollis.

— Nu cred să fie vreun telefon pe aici. Urmaţi-mă, vă rog!

Burov stinse lumina din cămăruţa şi îi conduse prin morga cufundată în întuneric. Pe treptele din faţa clădirii, Burov le dădu lămuriri cu privire la sovhoz adăugând:

— Deasupra intrării pe drumul spre gospodărie o să vedeţi o pancartă mare din lemn, pe care scrie: „40 de ani din Octombrie, întreprindere de cereale şi şeptel”. Doar ştiţi să citiţi ruseşte.

Hollis bănui că titulatura era legată de Marea Revoluţie din Octombrie, dar atât de multe erau sintagmele pe care le puteai face din cuvintele Roşu, Octombrie, Revoluţie şi Mare, încât putea să întindă puţin coarda.

— Cum aţi spus? „Şeptelul roşu?” întreba Hollis.

Lisa abia se stăpâni să nu râdă. Burov răspunse scurt:

— „Octombrie”, adică nu, „40 de ani din Octombrie”.

— Ce dracu’ înseamnă asta?

— De unde să ştiu? răspunse sec Burov. Gospodăria a fost probabil înfiinţata cu ocazia celei de-a 40-a aniversări a Revoluţiei din Octombrie.

Apoi, uitându-se la Hollis, izbucni:

— Vă credeţi superiori, nenorociţilor, nu? Nişte îngâmfaţi buni de gură, asta sunteţi. O să vedem noi, într-o bună zi, cine…

Burov păru să-şi dea seama că muşcase din momeală şi îşi recompuse atitudinea.

— Sunt convins că n-o să vă fie greu să găsiţi gospodăria. În clădirea administraţiei locuieşte un cuplu de bătrâni. Bateţi tare la uşa!

— Unde putem găsi un telefon? întreba Lisa.

— La gospodărie. Unde găsiţi, de altfel, şi duşuri, ca să daţi răşina jos de pe voi.

Burov atinse cu degetul o pată lipicioasă de pe mâna Lisei, care-şi trase mâna ca arsă. Rusul îi conduse la maşina şi se uita la plăcuţa de înmatriculare a maşinii.

— Închiriată?

— N-am găsit maşini disponibile la ambasadă.

— Chiar şi aşa, domnule colonel Hollis, potrivit legii, nu aveţi voie să folosiţi o astfel de maşină.

— Nu vă legaţi de fleacuri, domnule colonel.

Burov se plimba în jurul maşinii.

— Maşina asta a fost condusă prin teren accidentat… noroi, crenguţe de pin… spuse, desprinzând un ghemotoc de ace de pin de pe jantă, pe care îl răsuci între degete. Pe urmă, portierele şi aripile sunt avariate de curând. Asta o să vă coste. De unde aţi închiriat-o?

— Subordonaţii mei mi-au închiriat-o.

— Pot să văd actul de închiriere?

— Nu.

— Nu?

— Nu. Bună seara, domnule colonel Burov, spuse

Hollis deschizând portiera de pe partea şoferului.

Lisa deschise portiera de pe partea ei şi se urcă în maşină, dar Burov puse o mână pe portiera în aşa fel încât să nu poată fi închisa.

— Trei sunt principalele locuri de interes turistic aici şi în împrejurimi: Catedrala Sf. Nicolae, ruinele mănăstirii Lujetki şi Borodino. Aveţi timp să le vizitaţi pe toate, dacă vă sculaţi devreme. Borodino prezintă un interes aparte pentru occidentali datorită romanului Război şi pace.

— Nu mă interesează câmpurile de luptă, replică Hollis.

— Nu? La noi mă tem că e o adevărată pasiune. Au fost prea multe războaie pe aceste meleaguri. şi suntem nevoiţi să le tot dam lecţii altora.

— Nu cred că la Borodino să fi tras învăţăminte vreuna din parţi, remarca Hollis lipsit de diplomaţie.

Burov îl privi batjocoritor.

— Ar trebui să mai recitiţi istoria. A fost o mare victorie rusească.

Hollis îl privi pe tip peste plafonul maşinii. După părerea lui, deficienţa fatală a sistemului sovietic nu era de natură economică, politica sau militară, ci informaţionala. Realizările sovietice înlocuiseră adevărul şi realitatea.

— Dacă nu mai aveţi nimic de adăugat, îi spuse lui Burov, vă rog să închideţi portiera domnişoarei Rhodes.

Burov se îndepărta de maşina fără să închidă portiera, pe care Lisa o trânti şi o bloca. De pe trotuar, Burov îi strigă lui Hollis:

— Să nu vă rătăciţi! şi fiţi atenţi la şosea, că nu mai avem loc pentru încă două persoane în lada frigorifică!

— Să te ia dracu', colonele!

— Şi pe dumneata, colonele!

Apoi, înţelegând regulile jocului, se salutară simultan, urându-şi reciproc o seară bună.

CAPITOLUL 11

Plecând de la morgă, Hollis observa în oglinda retrovizoare o Ceaika neagră. Deşi încetini viteza pe străzile întunecate şi liniştite ale Mojaisk-ului, Ceaika nu se dezlipi de el.

— Colonelul Burov e un ticălos neobrăzat, spuse Lisa.

— Probabil că s-a certat cu nevastă-sa azi-dimineaţă.

— Ştia de excursia noastră la Borodino sau nu?

— A făcut doar nişte deducţii corecte. Curând însă, când o să-i găsească pe cei doi grăniceri, n-o să mai aibă nicio îndoială.

— O să încerce să ne omoare pentru asta?

Hollis reflecta o clipă, înainte de a răspunde.

— Nu, pentru asta nu. Burov ştie acest lucru.

— Dar pentru ceea ce-am văzut?

— Poate, răspunse Hollis. Oricum, aşa cum îţi spuneam la Moscova, oamenii ăştia sunt imprevizibili. Cea mai bună apărare a noastră este să fim la fel de imprevizibili.

— Adică să nu ne ducem la gospodăria agricolă de stat.

— Întocmai.

— Putem să ne întoarcem la Moscova?

— În niciun caz, spuse Hollis, uitându-se din nou în oglinda retrovizoare. După cum vezi, avem companie.

— Atunci să mergem undeva unde putem fi singuri.

Hollis zâmbi. Pătrunse în centrul oraşului, o colecţie de clădiri cu două etaje, din lemn şi paianta, în jurul unei pieţe cu sens giratoriu. În afara iluminatului stradal, nu prea mai erau alte semne că oraşul ar fi fost locuit. Principala arteră a oraşului Mojaisk era vechea şosea Minsk-Moscova. Hollis se îndrepta spre vest, spre gospodăria agricolă de stat. Ceaika îl urmă îndeaproape. Hollis se întreba dacă în ea nu se aflau cumva Boris şi Igor.

Şoseaua coti spre râul Moscova şi curând se treziră

pe o porţiune de drum prost, foarte întunecata, practic singuri în vasta câmpie rusă. Nu se zăreau niciun fel de lumini, de la vreo locuinţa, doar farurile Ceaikai în oglinda retrovizoare.

— Care maşina e mai rapidă, întreba Lisa, Ceaika sau Jiguli?

— Nu pune întrebări.

— Mai ai vreun pistol la tine?

— Nu.

— Înseamnă că ne-ar putea lichida destul de uşor.

— Nu chiar.

— Poate că vor doar să vadă dacă ne ducem la gospodărie.

— Probabil.

De fapt, Hollis nu-şi putea da seama ce urmăreau. îi părea rău că-şi aruncase pistolul, dar în Uniunea Sovietică el era acum un criminal şi criminalii fac să dispară probele. La drept vorbind, dacă cei din Ceaika l-ar fi oprit şi ar fi găsit asupra lui un pistol Tokarev, în cel mai bun caz l-ar fi acuzat de crimă, cu toată imunitatea lui diplomatică cu tot. Mult mai probabil însă, l-ar fi lichidat. Pe de-alta parte, dacă ar fi avut pistolul, i-ar fi putut elimina el pe indivizii din Ceaika.

Lisa privi în plicul înţesat cu hârtii şi cecuri de călătorie pe care îl primiseră de la Burov.

— Chiar dacă ei l-au ucis pe puşti, sunt foarte corecţi când e vorba de formalităţi.

— Când le convine. N-ai avut impresia că Burov este îngrijorat în legătură cu maiorul Dodson?

— O, ba da. Maiorul Dodson e încă în libertate pe aici pe undeva, cu rublele şi hărţile lui Gregory Fisher.

— Exact. Şi dacă Dodson reuşeşte să ajungă la ambasadă, spre care bănuiesc că se îndreaptă, atunci tone de rahat vor intra în ventilator şi vor împroşca totul, începând de aici şi până la Washington. Într-o săptămână, am fi cu toţii acasă, iar aici n-ar mai rămâne decât portarul

de noapte pe post de însărcinat cu afaceri.

Lisa nu răspunse.

La trei kilometri de oraş, Hollis şi Lisa zăriră uriaşa pancarta din lemn aşezată pe doi stupi, deasupra drumului de acces spre sovhoz. În spatele denumirii sovhozului, se afla un mesaj însufleţitor: „Ne vom strădui să îndeplinim sarcinile trasate de Comitetul Central”.

— Bun venit, partenere, la ranch-ul Revoluţiei Roşii din Octombrie a Leneşilor, spuse Lisa.

Hollis schiţa un zâmbet şi coti pe drumul acoperit cu pietriş ce ducea spre gospodăria de stat. Se puteau distinge acum un grup masiv de construcţii din lemn ale gospodăriei, staule din tabla ondulată, precum şi o clădire cu trei etaje din beton, care, bănuia Hollis, era clădirea comunală, cea care adăpostea, sub acelaşi acoperiş, salariaţi ai gospodăriei cu familiile lor, muncitori agricoli necăsătoriţi, zilieri, tehnicieni. Apartamentele aveau camere de zi şi dormitoare individuale, dar bucătăriile, sufrageriile şi băile erau comune. Hollis avu impresia că regăseşte în aceste blocuri din prefabricate ce se înălţau direct din pământul gospodăriei ceva din A Brave New World, părându-i-se nefiresc că oamenii care munceau pământul să nu aibă o curte ori o grădină proprie, ci doar să urce nişte scări pentru a ajunge în apartamentele lor.

Lisa privi în urmă şi îl anunţa pe Hollis:

— Am văzut Ceaika luând-o pe drumul nostru… tocmai au stins luminile.

Hollis trecu prin faţa clădirii comunale şi repera construcţia mică din cărămidă care, după spusele lui Burov, era clădirea administraţiei. Avea doar o singură fereastră luminată. Hollis stinse farurile, trecu de clădire şi-şi continuă drumul.

— Crezi că e o înscenare?

— Foarte posibil.

— Şi ce-o să facem acum?

— Micul nostru Jiguli nu avea şanse prea mari pe

drumul principal, răspunse Hollis, dar aici, pe drumurile astea de ţara, ne putem lua la întrecere cu Ceaika.

— O altă abatere de la itinerar?

— Tot ce se poate.

Deşi nu era lumina, Hollis reuşi să deosebească drumul acoperit cu pietriş de celebrul pământ negru rusesc al câmpiilor înconjurătoare. Mări viteza, frânând ori de câte ori ajungea la o intersecţie cu alt drum şi continuând pe acesta. Fără stopuri sau faruri, Jiguli era practic invizibil, aşa încât după vreo cincisprezece minute de viraje făcute la întâmplare, Hollis o anunţa pe Lisa:

— Am scăpat de Ceaika, dar, din păcate, ne-am rătăcit şi noi.

— Vorbeşti serios?

— N-ai observat cumva dacă am lăsat în urma vreun motel Holiday Inn?

— Ba da. Mult în urmă. La distanţa de vreo doi ani şi şaisprezece mii de kilometri. Zău, Sam, ştiu că te pricepi să distrezi o fată când o inviţi în oraş. Dar, ştii ceva, data viitoare lasă-mă pe mine să te invit la masă. Bine?

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, domnişoara Rhodes, chiar dacă este mai anost. Oricum, cred că e mai bine să fim rătăciţi decât morţi. Cred c-o să tragem într-un şopron pentru tractoare şi o să aşteptam să se facă ziuă.

Lisa închise caloriferul şi cobora geamul de pe partea ei.

— Afară e aproape ger şi e doar ora nouă.

— E, într-adevăr, un pic cam rece. Ai cumva hamleţi?

— Trebuie să găsim un adăpost, Sam.

Se gândi o clipă, apoi continuă:

— Cred că am trecut de gospodăria de stat. Dacă găsim un *kolhoz* – o gospodărie agricolă colectivă –, putem găsi un ţăran care, pentru câteva ruble, să ne găzduiască fără să pună întrebări.

— Fără să pună întrebări? în Rusia?

— Gospodăria colectivă se deosebeşte de cea de stat. Într-un sat în care exista gospodărie colectivă, ai să cunoşti ospitalitatea ţăranului rus. Sunt convinsă că o să-şi ţină gura.

— Tu n-ai fost niciodată la ţară. De unde ştii că ţăranii sunt prietenoşi?

— Îmi spune instinctul.

— Cred c-ai citit prea multe romane ruseşti de secol XIX. Fie, merg pe mâna ta, spuse ridicând din umeri. Apoi adăugă:

— O să ţi se îndeplinească dorinţa de a vizita un sat mai repede decât te aştepţi.

Din drumul pietruit intrară pe un drum de ţara, brăzdat de urmele utilajelor agricole, şi o luară spre vest. După vreo cincisprezece minute, zăriră siluetele unor borne rutiere profilându-se la orizont. Urmară traseul lor şi ajunseră la prima izba dintr-un cătun. Pe porţiunea de pământ dintre două şiruri de colibe din bârne Hollis încetini.

— Nu văd nicio lumină, spuse Hollis.

— E trecut de nouă, Sam. Oamenii s-au culcat. Sunt ţărani.

Aici nu e Moscova.

— Într-adevăr. La Moscova se culcă la zece.

Hollis opri maşina şi privi pe geam.

— Am virat la stânga şi cred c-am intrat în secolul trecut.

Opri motorul şi se lasă o linişte mormântală. Cobora din maşina şi cercetă uliţa îngusta. Ca majoritatea aşezărilor rurale ale Rusiei şi acest sat se lăuda că era electrificat, dar nu se zărea nici urmă de linii telefonice, de vreun vehicul ori de vreo construcţie suficient de mare care să-l adăpostească. Nu se zărea nimic care să dovedească cum că satul dispunea măcar de un singur cal. Era absolut izolat. Lisa se apropie de Hollis.

— Locul ăsta nu e prezentat demnitarilor străini,

spuse el.

O lumină se aprinse în fereastra de la drum a unei izbe, apoi alte câteva. Uşa unei colibe se deschise şi un bărbat paşi afară pe uliţa bătătorită.

— Vorbeşte tu! o invita Hollis pe Lisa.

Bărbatul se apropie şi Hollis putu să observe că avea între patruzeci şi şaizeci de ani, era încălţat în pâslari şi se îmbrăcase probabil în grabă.

— Bună seara! Suntem turişti americani, spuse Lisa în ruseşte.

Omul nu răspunse. Se mai deschiseră câteva uşi şi alţi oameni ieşiră în drum.

Hollis privi în jur. Erau aproximativ zece izbe de fiecare parte a drumului, iar în spatele lor, coteţe de porci şi de păsări. Fiecare grădina de zarzavat era împrejmuita şi într-un colţ al ei erau dependinţele. La vreo zece metri mai în jos se găsea singurul puţ al cătunului şi lângă el – o pompă manuală, întregul loc avea un aspect extrem de neîngrijit, ceea ce făcea ca, prin comparaţie, satele din jurul Moscovei să pară prospere.

An jurul lui Hollis, al Lisei şi al maşinii se strânseseră acum vreo cincizeci de oameni – bărbaţi, femei şi copii.

Hollis îi spuse Lisei în engleză:

— Spune-le că venim de pe Pământ cu un mesaj de pace şi că vrem să ne ducă la căpetenia lor.

Lisa îi aruncă o privire care trăda atât iritare, cât şi nelinişte, apoi îi spuse bărbatului care ieşise primul din casă:

— Avem necazuri cu maşina. Ne puteţi găzdui peste noapte?

Se uitau unii la alţii, dar, spre surprinderea lui Hollis, nu articulara niciun cuvânt. În cele din urmă, cel căruia i se adresase Lisa spuse:

— Vreţi să vă cazăm? La noi?

— Da.

— E o gospodărie de stat nu departe de aici. Ei au

camere libere acum că s-a încheiat recoltarea.

— Nu cred că mai rezista maşina, interveni Hollis. Aveţi un telefon sau un vehicul?

— Nu. Dar pot să trimit un băiat cu bicicleta.

— Nu vă deranjaţi, spuse Hollis cu o politeţe ce păru să-l surprindă pe ţăran. Soţia mea şi cu mine preferam să stăm cu oamenii de rând.

La auzul cuvântului nărod – oameni de rând, popor bărbatul zâmbi.

Hollis îi privi mai atent pe ţăranii din jurul lui. Erau oameni simpli, cu pielea îngroşata, de culoarea pământului pe care stăteau. Hainele lor erau ceva mai răsărite decât zdrenţele, iar pufoaicele nu erau la fel de curate şi de elegante că a Lisei. Bărbaţii erau neraşi, iar la femei constata aceeaşi combinaţie rusească neobişnuita între un trup gras şi o faţă supta. Jumătate din dinţii lor erau fie înnegriţi, fie lipsa şi din locul în care stătea, Hollis simţea un miros de haine asudate, combinat cu diverse esenţe de votcă. „Doamne, îşi zise, aşa ceva nu poate fi adevărat”.

— Poate că n-a fost o idee fericită, îi spuse Lisa lui Hollis în engleză. Vrei să plecăm?

— Prea târziu.

Apoi, adresându-i-se ţăranului:

— Trebuie să ne laşi să-ţi plătim pentru găzduire.

Omul clătină din cap.

— Nu, nu. Dar o să vă vând nişte unt şi nişte salată verde, pe care puteţi lua bani frumoşi la Moscova.

— Mulţumesc, adaugă Hollis. O să pun maşina în aşa fel încât să nu blocheze drumul.

Apoi se întoarse către Lisa şi-i spuse:

— Faceţi cunoştinţa!

Hollis se urcă în maşina şi dădu cu spatele pe uliţa, până ce ajunse la o căpiţă de fan pe care o ochise dinainte. Parcă maşina astfel încât să nu poată fi văzută de pe drum, îşi lua servieta şi cobora. Se întoarse pe jos la Lisa, pe care o găsi angajată în conversaţie cu vreo zece persoane. Lisa

îi spuse în engleză:

— Gazda noastră se numeşte Pavel Feodorovici, iar aceasta este soţia lui, Ida Agariova. Toţi sunt impresionaţi de felul în care vorbim ruseşte.

— Le-ai spus că eşti contesa Putiatova şi că s-ar putea să fii proprietară lor?

— Nu te prosti, Sam!

— Bine.

— Am mai aflat că locul ăsta se numeşte Iablonia – mar – şi că este un cătun al unei mari gospodarii colective care se cheamă Krasnaia Plamenni – „Flacăra Roşie”. Centrul administrativ al gospodăriei colective este la o distanţa de aproximativ cinci kilometri spre vest. Acolo nu stă nimeni, dar exista un telefon în hangarul pentru tractoare. Mâine dimineaţa o să-i găsim acolo pe mecanici, care o să ne lase să folosim telefonul.

— Foarte bine. Te înaintez la gradul de căpitan.

Hollis se prezenta drept Joe Smith.

— Ziceţi-mi Iosif!

Pavel le prezenta cele douăzeci şi ceva de familii ale cătunului, inclusiv pe fiul sau Mihail, un băiat de vreo şaisprezece ani, şi pe fiica să zâna, cu un an sau doi mai mare. Când erau prezentaţi, toţi zâmbeau, iar unii dintre cei mai în vârstă îşi scoteau chiar căciulile cu un fel de plecăciune, un vechi gest de respect al taranului rus. Hollis nu voia să mai stea în drum, gândindu-se că s-ar putea să treacă pe acolo o Ceaika. îi spuse lui Pavel:

— Soţia mea e obosită.

— Da, da. Urmaţi-mă!

An timp ce erau conduşi spre izba, Hollis observa că nici Pavel, nici nevastă-sa nu întrebaseră nimic despre bagaje. Asta putea să însemne că ştiau că el şi Lisa erau fugari ori poate credeau că servieta diplomat reprezenta bagajul.

Intrară în prima cameră a izbei, care era bucătăria. Într-un colţ, o maşină de gătit şi încălzit cu lemne, în jurul

căreia erau înşirate o duzină de perechi de ghete de pâslă. Într-un alt colţ, se afla o masă de lemn de pin cu scaune, iar pe pereţii din bârne atârnau tot felul de ustensile. De peretele cel mai îndepărtat, erau sprijinite două biciclete murdare de noroi. În total contrast cu restul încăperii, se afla un frigider, al cărui şnur era băgat într-o priză aeriană, din care mai atârna şi un bec golaş. Pe o a doua masă, aşezată între maşina de gătit şi frigider, se găsea un lighean plin cu vase murdare. Pe duşumea, Hollis observa un butoi descoperit cu *kaşa* – hrişca – şi îşi aminti nişte versuri populare:

„Ciai da kaşa pişcia naşa”.

Pavel trase două scaune de sub masă.

— Şedeţi! Şedeţi!

Hollis şi Lisa se aşezară. Pavel porunci nevestei-şi:

— Votca! Ceşti!

Se deschise uşa şi în încăpere intrară un bărbat şi o femeie, însoţiţi de o adolescentă şi de un băiat mai mic. Femeia aşeza pe masă un castron cu castraveţi tăiaţi, apoi se dădu mai înapoi, împreună cu copiii. Bărbatul se aşeza în apropierea lui Hollis şi zâmbi. O altă femeie intra în încăpere şi scena se repeta. Curând, pereţii erau „tapisaţi” cu femei, care stăteau cu braţele încrucişate peste piept, ca nişte servitori indochinezi, gata să sară, dacă li se cerea ceva. Copiii stăteau pe podea, la picioarele femeilor. Ida le dădu unora dintre copii *kiseli*, o băutură groasă din suc de pere şi fainã de cartofi. Bărbaţii, vreo cincisprezece la număr, erau aşezaţi acum la masă sau în jurul ei, pe scaune aduse de copii. Era votca din abundenţa şi cineva scoase o sticlă de coniac armenesc. Toată lumea bea din ceşti de ceai ciobite şi nu prea curate. Masa era plină de *zakuski* – echivalentul rusesc pentru gustări – îndeosebi legume tăiate, un castron cu ouă fierte şi peşte sărat. Hollis dădu pe gât a doua ceaşca de votcă şi îi spuse Lisei în engleză:

— Trebuie să le mâncăm ca apetitive?

Lisa îl privi, spunând emoţionată:

— Ador toate astea. E o experienţă incredibilă.

Hollis reflecta o clipă, apoi spuse:

— Chiar că e.

Aşi întinse ceaşca şi aceasta îi fu pe data umplută cu votca piperată. În afara solicitărilor de a se da din mâna în mână un castron sau o sticlă cu una-alta, observa Hollis, oamenii nu prea conversau. Duhoarea celor din jurul lui era copleşitoare, dar după a patra ceaşca de votcă păru să n-o mai bage în seama ori să nu-i mai pese de ea.

— De asta beau ăştia.

— De ce?

— Atrofiază mirosul.

— Atrofiază şi suferinţa, spuse Lisa. Le amorţeşte mintea şi trupul şi până la urmă îi omoară. Crezi că noi am fi fost altfel, dacă ne năşteam în satul ăsta?

Hollis se uita la feţele teşite şi arse de soare, la trupurile diforme, la ochii spălăciţi şi mâinile aspre ale celor din jur.

— Nu ştiu. Ştiu însă ca ceva nu e în regulă aici. Am văzut ţărani din Asia care trăiau şi arătau mai bine.

Lisa dădu afirmativ din cap.

— Oamenii ăştia, la fel ca strămoşii lor, au fost întotdeauna maltrataţi de stăpânii lor. Şi pe urmă nu uita iarnă rusească. Ea le ucide deopotrivă mintea şi trupul.

— Asta se vede, spuse Hollis dând din cap.

Ţăranul rus, gândi el. Subiect literar, folcloric şi de discuţii între profesorii de colegiu. Dar nimeni nu-i înţelege viaţa interioară.

Lisa privi de jur-împrejur, întâlnind fiecare pereche de ochi.

— Sunt fericită că mă aflu aici, spuse ea deodată.

Patruzeci de chipuri îi răspunseră cu un zâmbet. Bărbatul de lângă ea o întreba:

— Unde aţi învăţat ruseşte?

— Bunica m-a învăţat, răspunse Lisa.

— A, spuse un băiat de peste masă, sunteţi rusoaică.

An acel moment se simţea nevoia unui toast, aşa că se turnă un nou rând de votcă în ceşti. Un bărbat care şedea în spatele lui Hollis îl bătu pe umăr:

— Dar dumneavoastră? De unde aţi învăţat să vorbiţi ruseşte atât de prost?

Toată lumea izbucni în râs.

Hollis ridica o sticlă de votcă de culoarea mierii şi spuse:

— De la sticla asta.

Din nou toată lumea râse.

Petrecerea improvizată continua. Hollis arunca o privire prin încăperea cu aer închis, plină de fum, şi la oamenii din ea, care păreau să se confunde cu pereţii de lemn maro; mirosul şi culoarea lor, propria fiinţa păreau să fi fost alcătuite din lemn şi pământ negru. O privi apoi pe Lisa, care glumea cu un tânăr de vizavi de ea, şi îşi spuse că n-o văzuse niciodată atât de veselă şi de plină de viaţă. Felul în care îi acceptă fără rezerve pe aceşti oameni şi afinitatea pe care o avea cu ei îl atrăgeau. Ştia, în sfârşit, ca o plăcea foarte mult.

Femeile şi copiii mai mari beau ceai. Hollis îi privi mai întâi pe ei, apoi îi studie pe bărbaţi. „Ţăranul rus”, îşi zise din nou. Ţăranii erau consideraţi cetăţeni de rangul al doilea atât de stat, cât şi de orăşeni şi până nu demult nu aveau nici măcar paşapoarte pentru călătorii interne, fiind efectiv legaţi de satele lor la fel cum erau odinioară iobagii de moşie. Hollis ştia că, şi cu paşapoarte, ţăranii tot nu se duceau nicăieri. Erau o sută de milioane – poporul ignorant, cum li se zicea în Rusia ţarista şi cum mai mult ca sigur le spusese şi bunica Lisei. Iar ei duceau povara statului şi a lumii pe spinările lor încovoiate, primind mai nimic în schimb. Fuseseră bătuţi de moşieri şi comisari, minaţi ca nişte vite ca să intre în colective şi li se luau recoltele, fiind lăsaţi să moară de foame. Şi pentru că procesul de distrugere a sufletului lor să fie complet, li se

interzisese accesul la biserică şi la ceremoniile ei. Dar când Rusia avea nevoie de armate masive, aceşti bieţi dezmoşteniţi ai sorţii erau trimişi pe front cu milioanele şi tot cu milioanele mureau fără să protesteze. Pentru Maica Rusie.

— Dumnezeu să-i ajute, spuse Hollis cu voce tare.

Lisa îl privi şi păru să înţeleagă.

— Dumnezeu să-i ajute, repetă ea.

Hollis şi Lisa mâncară şi băură. Aşa cum se aşteptaseră, întrebările despre America începură să-şi facă loc, la început timide, apoi în trombă, încât Hollis şi Lisa se treziră răspunzând o dată la două sau trei întrebări. Hollis baga de seamă că întrebările erau puse de bărbaţi, în vreme ce femeile continuau să stea în picioare fără să scoată o vorbă.

— De ce nu te duci să stai un pic şi tu acolo, în picioare, cu femeile? îi spuse Lisei.

— Dar tu, de ce nu te duci un pic la naiba?

Hollis rase.

Un bărbat întreba:

— E adevărat că băncile pot să-i ia unui om fermă, dacă nu-şi plăteşte datoriile?

— Da, răspunse Hollis.

— Şi atunci omu' ce face?

— Păi… îşi caută o slujbă la oraş.

— Dar dacă nu găseşte o slujbă?

— Atunci primeşte…

Hollis se uita la Lisa şi o întrebă:

— Cum se zice?

— *Blago*, cred. *Gosstrah*.

Toţi dădură din cap în semn că înţeleseseră.

— Care e pedeapsa pentru dosirea produselor? întreba un alt bărbat.

— Fermierul este proprietarul tuturor produselor sale, răspunse Lisa. El poate să le vândă oricând doreşte şi atunci când poate obţine cel mai mare preţ.

Bărbaţii se uitară unii la alţii, cu o umbră de neîncredere în priviri. Unul dintre ei întreba:

— Dar dacă nu poate să vândă?

Altcineva interveni:

— Am citit undeva că mai degrabă omoară vitele decât să le vândă pe nimic.

— Dar dacă nu se face recolta? Ce mănâncă familia lui?

— Ce se întâmplă dacă se îmbolnăvesc şi-i mor toţi porcii şi toate vacile? Primeşte vreun ajutor de la stat?

Hollis şi Lisa încercară să răspundă la întrebări, explicându-le că nu erau prea familiarizaţi cu problemele agriculturii. Dar chiar în timp ce vorbea, Hollis îşi dădu seama că aceste probleme erau, într-o oarecare măsură, metaforice. Lucrul de care se temea, mai presus de orice, rusul mijlociu era ceea ce se numeşte în rusă *bezporiadok* – haosul –, o lume lipsită de ordine, un stat lipsit de un conducător puternic, de un Stalin, de un ţar tătuc, care să-i poarte de grijă. Amintirea ancestrală a unor vremuri tulburi, cu foamete, război civil şi dezintegrare socială, era prea puternică. Erau dispuşi să renunţe la libertate de dragul Securităţii. Următorul pas era să creadă în ceea ce lasă să se înţeleagă guvernul, anume ca sclavia înseamnă libertate.

— Dacă am vorbi cu capitalişti de pe Marte, cred că am avea mai multe puncte de referinţa comune, îi spuse Hollis Lisei.

— Merge foarte bine. Continua să le vorbeşti cinstit.

— Şi când o să le zicem să se răscoale?

— După ce se termina vodca sau după ce-i convingem că fermierii americani au toţi câte două maşini.

O fată de vreo cincisprezece ani, care şedea pe podea, se ridică brusc în picioare şi întreba:

— Domnişoara, caţi ani aveţi?

— Aproape treizeci, îi răspunse Lisa zâmbind.

— Cum se face că păreţi aşa de tânără?

Lisa ridică din umeri.

— Mama mea, spuse faţă arătând spre o femeie din spatele ei ce părea să fi avut cincizeci de ani, are treizeci şi doi. De ce dumneavoastră arătaţi atât de tânără?

Lisa se simţi jenată. Spuse:

— Mama ta arată de vârsta mea.

Unul dintre bărbaţi zbieră:

— Du-te acasă, Lidia!

Fata o porni spre uşă, dar după ce trase adânc aer în piept, se îndrepta direct spre Lisa. Lisa se ridica în picioare. Fata o privi cu atenţie, apoi îi atinse mâna. Lisa lua mâna feţei în mâinile sale, se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştim una despre cealaltă, Lidia. Poate mâine dimineaţa, dacă o să mai fie timp.

Lidia strânse cu putere mâna Lisei, zâmbi şi o zbughi pe uşă.

Hollis îşi privi ceasul şi constată că era aproape miezul nopţii. N-ar fi avut nimic împotriva că petrecerea să continue până în zori, dar nu se gândea decât la Ceaika neagră care dădea târcoale pe drumurile întunecoase din împrejurimi.

— Soţia mea e gravidă şi are nevoie de somn, îi spuse lui Pavel, ridicându-se. Cred că v-am ţinut treji destul. Mulţumim pentru ospitalitate şi mai ales pentru votca.

Toată lumea râse. Oamenii se strecurau afară din izba precum veniseră, pe familii, fiecare bărbat strângându-i mâna lui Hollis şi mormăindu-i un „noapte bună” Lisei. Femeile părăsiră încăperea fără vreun ceremonial.

Pavel şi Ida îi poftiră pe Lisa şi Hollis să-i urmeze printr-o deschizătură în peretele bucătăriei, acoperită de o cuvertură ataşata în chip de draperie. Intrară direct într-un dormitor şi, Hollis realiza că nu exista nicio cameră de zi. În dormitor, erau două priciuri acoperite cu un teanc de

paturi vătuite, dar Pavel le făcu semn spre o uşă din lemn de pin nefasonat şi pătrunseră într-un al doilea dormitor direct din primul. Era ultima încăpere din cele trei ale izbei şi Hollis bănui că era dormitorul capului familiei. Camera din mijloc era a copiilor, care în seara aceea aveau să doarmă probabil în bucătărie.

— Asta-i patul dumneavoastră, spuse Pavel.

Încăperea era luminată, la fel ca bucătăria, de un singur bec, care atârna spânzurat de o grindă. Căldura provenea de la un radiator electric cu un singur element aşezat lângă pat. Patul dublu şi două cufere din lemn aproape că umpleau încăperea. Duşumeaua de scândura era acoperită cu o carpetă zdrenţuita. Hollis observa nişte piroane înfipte în pereţii de bârne, care ţineau loc de cuier de haine. De unul dintre ele atârna o pereche de pantaloni murdari de noroi. Pe peretele mai scurt era o fereastră, care dădea spre grădina din spatele izbei. Hollis constata că, în afara patului, nu mai există alt mobilier, deşi în camera copiilor observase un scrin, o noptieră şi o lampă de citit. Văzu, de asemenea, că peretele despărţitor dintre cele două dormitoare era din scânduri de pin nefasonate, cu găuri la noduri înfundate cu hârtie de ziar. Hollis se gândi că n-ar fi fost rău că ministrul agriculturii să petreacă o lună de iarnă acolo, ca să poată aprecia cum se cuvine saltul uriaş înregistrat în nivelul de trai al ţăranilor ruşi de la epoca ţarilor încoace.

— E minunat, le spuse Lisa lui Pavel şi Idei. Vă mulţumesc că mi-aţi arătat adevărata Rusie.

Apoi adăugă cu un zâmbet:

— De moscoviţi sunt sătulă până peste poate.

Pavel îi răspunse cu un zâmbet, apoi i se adresa lui Hollis:

— Nu cred că sunteţi turişti, dar, oricine aţi fi, sunteţi oameni cinstiţi şi puteţi rămâne aici peste noapte.

— N-o să fie nicio problemă, dacă cei din Iablonia nu vorbesc cu oameni din afară, replică Hollis.

— Cu cine să mai vorbim, după ce a fost strânsă recolta? Până la însămânţările din primăvara, pentru ei suntem morţi.

Ida îi întinse Lisei un sul de hârtie igienică aspră.

— Asta dacă trebuie să mergi afară. Eu aveam mereu probleme cu băşica când eram gravidă. *Spakoinaia noci.*

Ida şi Pavel ieşiră. Lisa pipăi patul.

— O perină veritabilă. Saltea de pene.

— Sunt alergic la pene, spuse Hollis băgându-şi mâinile în buzunare. Aş fi preferat un şopron pentru tractoare.

— Încetează cu lamentările!

Hollis se duse spre pat, apuca un colţ al plăpumii matlasate şi începu să-i examineze cusăturile, căutând urme de ploşniţe.

— Ce cauţi? îl întreba Lisa.

— Caut urmele de ciocolată mentolată de pe pernă.

Lisa rase.

Hollis dădu la o parte plapuma matlasată, ca să examineze şi cearşafurile, dar constată că nu era nici urmă de aşa ceva. Doar o saltea pătată, din care te gâdilau cotoarele de pene ce mai ieşeau pe ici, pe colo. „De ce credem, oare, ca totul ne este dat o dată pentru totdeauna?” Brusc, se simţi cuprins de furie, amintindu-şi de miorlăielile şi fasoanele Katherinei în legătură cu viaţa de la ambasadă.

Lisa păru să nu observe salteaua murdară şi începu să cerceteze încăperea.

Hollis se apropie de fereastră, care nu avea perdea, şi o examina. Era confecţionată în fabrica şi se deschidea în afară, dar fusese cu câţiva centimetri mai mică decât deschizătura lăsată între bârne, aşa încât fusese nevoie să fie fixată cu mortar, care acum se crăpa. Hollis simţi un curent de aer rece şi putu să vadă aburul pe care îl expira, încerca închizătoarea geamului şi fu satisfăcut constatând că fereastra se deschidea, asta pentru cazul în care ar fi

fost nevoiţi să părăsească încăperea pe acolo.

Lisa veni lângă el şi privi pe fereastră.

— Asta e lotul lor particular. Fiecare familie de ţărani are dreptul la aproape jumătate de hectar. Aceste loturi reprezintă mai puţin de unu la sută din terenul arabil, dar ele furnizează aproape treizeci la sută din întreaga producţie agricolă sovietică.

— Cred că, dacă i-ar păsa, Moscova ar avea ceva de învăţat din chestia asta.

Lisa părea cufundată în gânduri, apoi spuse:

— Lucrurile sunt exact cum mi le-a descris bunica. Asta e trecutul rural pe care intelectualitatea moscovită şi leningrădeană îl tot idealizează în romane. Puritatea rusească a pământului continua să existe. De ce nu vin aici s-o vadă?

— Pentru că nu exista apă curentă. Hollis se îndepărta de fereastră şi adăugă tăios: şi puritatea de care vorbeai, Lisa, nu exista aici. Nu mai exista. Aici e un cătun sărăcăcios, iar ţăranilor puţin le pasa. Nu vezi? Nu vezi că totul e o ruină? Bărbat, femeie ori copil din cătunul ăsta nu vrea decât un singur lucru: un bilet dus până într-un oraş mare.

Lisa se aşeza pe marginea patului şi îşi privi labele picioarelor, apoi dădu imperceptibil din cap.

— Şi chiar dacă asta nu-i o gospodărie de stat neproductivă, continuă el, e totuşi proprietatea statului. Singurele lucruri care sunt ale acestor oameni sunt hainele murdare de pe ei şi ustensilele de gătit unsuroase. Cât despre aceste izbe şi aşa-numitele loturi individuale, guvernului puţin îi pasa de ele. Intenţia lui e să desfiinţeze satele şi să-i bage pe toţi în gospodăriile de stat, unde, în condiţii cu adevărat comuniste, pot să fie de două ori mai ineficienţi şi mai neproductivi. Dacă rahatul ăla de Burov ar veni aici cu o hârtie semnată la Moscova, el i-ar putea băga pe oamenii ăştia în sovhozul „40 de ani din Octombrie”, ştergând Iablonia de pe suprafaţa pământului.

Dacă ai înţeles acest lucru, înseamnă c-ai făcut un prim pas spre înţelegerea acestei societăţi.

O vreme Lisa tăcu. Apoi zise:

— Ai dreptate. Oamenii s-au înstrăinat de pământ şi acum pământul e orfan. Trecutul e mort. Cultura ţărănească e moartă. Satele sunt moarte. Nenorociţii ăia de la Moscova au învins.

— E o oră cam târzie pentru reflecţii filosofice şi politice.

— Da, aşa e.

— Sper să fi avut dreptate în ce-i priveşte pe ţăranii ăştia şi să nu ne trezească KGB-ul cu dezgustătoarele sale bătăi în uşa de la trei dimineaţa.

— Cred că nu m-am înşelat.

Lui Hollis îi trecu prin minte că, asemenea lui Alevy, Lisa avea obiceiul periculos de a-i implica pe ruşi în treburi în care nu era corect să-i implice. În cazul lui Alevy era vorba de evrei, în al Lisei, de ţărani. şi dacă atât evreii, cât şi ţăranii erau gata să-şi pună pielea pentru un străin din Vest, acesta din urmă se afla lângă ei ori prin preajmă când erau la ananghie.

Hollis se îndoia că amanţii din Iablonia ştiau măcar că este ilegal că cetăţenii sovietici să vorbească cu străinii, şi cu atât mai mult să le dea de mâncare şi să-i găzduiască. O privi pe Lisa, care îşi scosese cizmele şi şosetele şi îşi dezmorţea degetele.

Urmă o pauză stânjenitoare, în care Hollis se gândi ce ar fi trebuit să facă sau să spună.

— E foarte frig aici, spuse Lisa.

Se întinse pe cuvertura vătuită de dedesubt, aşa îmbrăcată cum era, şi trase cele două cuverturi matlasate de deasupra până sub bărbie.

— Foarte frig.

Căscă.

Hollis îşi scoase scurtă de piele şi o agăţă într-un cui, apoi îşi înfipse cuţitul în bârna de lângă pat. Se aşeza pe

un cufăr şi îşi scoase cizmele. Realiză faptul că inima-i bătea mai tare decât era normal şi nu-şi mai găsea cuvintele, în cele din urmă spuse:

— Te-ai simţi mai bine dacă aş dormi pe podea?

— Nu. Dar tu?

Hollis ezită o clipă, apoi îşi scoase puloverul şi blugii şi le aruncă pe cufăr. Stinse lumina şi se strecura în pat lângă Lisa, având pe el doar un tricou cu mâneca scurtă şi indispensabilii. Îşi drese vocea, apoi spuse:

— N-am vrut să-ţi dezumflu pledoaria despre satul rus, ţărani şi toate celelalte. Ştiu că în subiectul ăsta eşti implicată emoţional şi cred că e bine că poţi să vezi partea luminoasă a lucrurilor. Îmi place această exuberanţa tinerească.

— Sforăi?

— Uneori. Tu?

— Depinde. Stau cumva pe partea ta preferată de pat?

— Nu dorm pe o parte anume a patului.

— Eşti un partener de somn comod. Spune-mi, de ce porţi indispensabili albaştri? Aşa se obişnuieşte la aviaţie?

Hollis se întoarse cu spatele la ea şi privi pe fereastră.

— *Spakoinoi noci*.

— Eşti obosit?

— Ar trebui să fiu, răspunse.

— Eu sunt cam agitată. Ce zi!

— Eşti invitata mea.

— Vrei să vorbim?

— Am spus şi-aşa prea multe.

— Pari supărat.

— Sunt doar obosit. Cred că eu te-am supărat.

— Te deranjează faptul că sunt îmbrăcată?

— Sunt hainele tale. Dacă vrei să le şifonezi, te priveşte.

— Înainte să vin aici la post, spuse ea, am avut trei

combinaţii de lungă durată, trei mai scurte, o legătură cu un bărbat însurat şi două escapade de o noapte. După ce am venit aici, am fost combinată cu un bărbat care s-a întors acasă. Apoi, a urmat Seth şi…

— Uşurel, spuse Hollis. Nu-mi mai ajung degetele să număr.

Lisa se aplecă deasupra lui şi-i puse o mână pe umăr. Hollis se întoarse spre ea şi o privi în lumina palidă ce răzbătea prin fereastră.

— Ai împuşcat doi soldaţi înarmaţi din trupele KGB fără să clipeşti măcar, iar acum tremuri.

— E frig.

— Şi eu sunt emoţionată, dar te doresc. Apoi adăugă: S-ar putea să nu mai apucam ziua de mâine.

— Vorbeşti ca un pilot de vânătoare. Dar dacă o apucăm?

— Vom vedea atunci.

— Bun. Şi Seth? El ce-o să zică?

Lisa nu răspunse. Hollis simţi atingerea picioarelor ei desculţe, îi cuprinse capul cu amândouă mâinile şi o săruta. Se dezbrăcară sub cuverturile vătuite şi, întinşi unul lângă altul, se îmbrăţişară. Lisa îşi plimba mâinile pe spatele lui şi degetele ei întâlniră nişte protuberanţe lipsite de elasticitate, acoperite de o piele foarte fină.

— Cicatrice, spuse el.

— O!

Hollis se rostogoli deasupra ei şi simţi cum o penetra fără dificultate.

— Sam… e atât de bine… şi de fierbinte.

— Fierbinte… da…

O săruta pătrunzând şi mai adânc. Simţi cum Lisa îşi retrage bazinul în salteaua de pene, apoi îl împinge în sus cu o forţă surprinzătoare. Gemu, fără să-şi dezlipească buzele de ale lui, în timp ce-şi mişca bazinul tot mai repede, apoi mişcările încetiniră, devenind ritmice.

Lisa dădu cuverturile la o parte cu picioarele, pe care

şi le încrucişa pe spatele lui Hollis, apucându-i fesele cu amândouă mâinile şi apăsându-le cu putere în jos până ce avu orgasm. Hollis ejacula şi rămaseră înlănţuiţi. Lisa îşi puse capul pe pieptul lui.

— Aţi aud bătăile inimii, spuse ea.

— Asta-i o veste bună. Şi eu simt cum respiri.

Lisa îl sărută pe piept.

— Şi acum o să adorm.

— Amin, spuse Hollis.

Stătea culcat pe spate, cu ochii deschişi, privind în întuneric şi ascultând. Din camera alăturată, simţi miros de ţigara, apoi cineva tuşi. O pală de vânt arunca frunze uscate în fereastră şi geamul zăngăni. Apoi se făcu din nou linişte, până ce un şobolan sau un şoarece începu să alerge de colo până colo pe grindă de deasupra patului.

O oră mai târziu, auzi zgomotul unui motor de Ceaika pe uliţa dintre izbe, urmat de cloncănitul unui transportor, probabil transportor blindat.

Aştepta să audă zgomot de cizme în grădina îngheţata, trântitul uşii de la intrare, apoi paşi pe podeaua de lemn. Aştepta, dar zgomotul motoarelor se îndepărta şi se făcu din nou linişte. Hollis se întreba dacă îi căutau pe el şi pe Lisa, pe Jack Dodson ori pe toţi trei. Într-o ţara în care existau doar câţiva cetăţeni extrem de importanţi despre care nu se raporta unde se afla, trei străini scăpaţi de sub observaţie reprezentau o defecţiune majoră a sistemului, o situaţie intolerabilă.

Hollis închise ochii şi se lăsa furat de somn. O auzi vag pe Lisa mormăind în somn, apoi articulând clar: „Maşina s-a blocat”, „Sunt ofiţer de serviciu”, „E şi prietenul tău, Seth”.

Hollis considerase întotdeauna ca un semn de proasta creştere să asculte ce vorbeau în somn persoanele cu care se culca, dar Lisa era prima femeie cu care se culcase care visa ruseşte.

Hollis se cufundă într-un somn uşor şi agitat, în care

avu parte de propriile vise.

CAPITOLUL 12

Lisa fu trezită de un zgomot venind din grădina din spatele izbei, îl zgâlţâi pe Hollis.

— E cineva afară!

Hollis deschise ochii şi auzi scârţâitul unei uşi.

— Privată e afară.

— Uitasem.

Din bucătărie se auzeau zgomote. Cântecul unui cocoş despica aerul dimineţii.

— Îmi văd respiraţia, spuse Lisa expirând. Vezi?

— Foarte frumos.

Prin fereastra Hollis o văzu pe Zâna, fiica lui Pavel şi a Idei, întorcându-se de la privată. Trecu prin dreptul ferestrei fără perdea, cu capul şi privirea aţintite înainte.

— E duminică dimineaţa, Sam, spuse Lisa, şi nu se aude un clopot în toată Rusia.

— Mi-ar plăcea să aud iar clopote de biserică.

O vreme nu-şi vorbiră, ascultând ciripitul păsărelelor, apoi Lisa îi zise încet:

— Îţi place s-o faci dimineaţa?

— Cum? A…

— N-aş suporta gândul că a fost o aventură de-o noapte. Hai să mai facem amor o dată!

Făcură din nou dragoste, apoi se aşezară pe spate, sub cuverturile vătuite, urmărind aburul respiraţiei în lumina zorilor ce intrau pe fereastră.

— Asta se cheamă fumat în pat, zise Lisa.

Al cuprinse în braţe şi-şi frecă degetele de la picioare de picioarele lui. După o vreme, spuse:

— Întoarce-te!

Hollis se întoarse pe burtă şi Lisa dădu la o parte cuverturile. În lumina slabă ce pătrundea pe fereastră,

văzu cicatricele alb roşietice ce începeau de la gât şi coborau până la fese.

— Te-au aranjat, nu glumă. Te doare?

— Nu.

— Ai fost ars?

— Un şrapnel încins.

— A explodat avionul?

— Nu singur. A fost izbit de o rachetă sol-aer.

— Continuă!

Hollis se rostogoli pe spate.

— Bine. Era în ziua de 29 decembrie 1972 şi, ca o ironie, s-a dovedit a fi ultima misiune americană deasupra Vietnamului de Nord. Bombardamentele de Crăciun, îţi aminteşti?

— Nu.

— În fine, eram deasupra Haiphong-ului, am lansat bombele şi mă întorceam spre Vietnamul de Sud, când, de pe scaunul din spate, Ernie Simms, ofiţerul meu de la radar, m-a anunţat calm: „Vine o rachetă”. Mi-a dat indicaţii pentru manevra de evitare, dar n-am mai putut să fac nimic, fiindcă venea drept în noi. Ultimele cuvinte pe care Ernie a apucat să le mai spună au fost: „O, nu!”. Următorul lucru pe care mi-l amintesc clar a fost o explozie, apoi luminile de pe tabloul de comandă s-au stins şi avionul mi-a scăpat de sub control. Peste tot era sânge. Geamul carlingii era plin şi el de sânge. M-am gândit că era de la mine, dar era al lui Ernie Simms. Avionul cădea, învârtindu-se în jurul axei sale, îndreptându-se direct spre Marea Chinei de Sud. Am deschis parbrizul carlingii şi m-am catapultat împreună cu Simms. Paraşutele ni s-au deschis şi am ajuns în apă. Am plutit o vreme, uitându-mă la canonierele inamice care se îndreptau spre mine şi gândindu-mă la viaţa pe care aveam s-o duc într-un lagăr de prizonieri de război.

Hollis se ridica în capul oaselor şi privi pe fereastră.

— L-am văzut pe Simms, în scaunul lui plutitor, la o

depărtare de vreo sută de metri. Îşi bandaja gâtul şi părea destul de vioi. L-am strigat şi mi-a răspuns. Una din canoniere se îndrepta direct spre el. Mi-a strigat: „Sam, m-au prins!” Am înotat spre el, dar mi-a făcut semn cu mâna să renunţ. Oricum, nu prea aveam cum să-l ajut. I-am văzut pe vietnamezi trăgându-l la bord. Apoi s-au îndreptat spre mine, dar tocmai atunci au apărut elicopterele de salvare ale infanteriei marine, care au început să mitralieze şi să tragă cu rachete în canoniere. Un elicopter m-a pescuit din apă. Am văzut canoniera la bordul căreia se afla Simms îndreptându-se spre bateriile de coastă nord vietnameze. Elicopterele noastre au întrerupt urmărirea… M-au debarcat pe o nava-spital.

Lisa nu spuse nimic. Hollis continuă: Ulterior, am aflat că eram ultimul pilot doborât deasupra Vietnamului de Nord. Mi-am văzut numele menţionat într-o carte de istorie. Un merit foarte îndoielnic. şi Simms are onoarea la fel de îndoielnica de a fi ultimul dispărut în misiune.

— Dumnezeule… ce experienţa, spuse Lisa, adăugând ezitant:

Crezi că… Simms… vreau să spun, s-a mai aflat ceva despre el?

— Nu. Dispărut în misiune.

— Şi crezi că… te deranjează să vorbeşti despre asta?

Hollis răspunse întrebării pe care Lisa nu i-o pusese, dar o insinuase.

— Nu ştiu ce-aş fi putut să fac pentru el. Dar era copilotul meu şi răspundeam pentru el. Poate… că nu-mi mai amintesc exact succesiunea evenimentelor, distanţa dintre noi, momentul în care au apărut elicopterele… Cred c-am fost depăşit de situaţie.

Nu ştiu ce-aş fi putut să fac pentru el. Doar să înot până la el, să-i pansez rana şi să-l însoţesc în captivitate. Poate că asta ar fi trebuit să fac în calitate de comandant al avionului.

— Dar erai rănit!

— Nici măcar nu ştiam lucrul ăsta.

— Şi pe urmă, erai în stare de şoc.

Hollis ridică din umeri.

— Ce-a fost a fost. S-a terminat.

Lisa îi puse o mână pe umăr. După câteva minute de tăcere, Hollis adăugă:

— Şi, ca să închei, Ernie Simms nu a figurat pe nicio listă nord-vietnameză de morţi sau prizonieri de război, aşa că, oficial, el continua să figureze ca dispărut în misiune. Dar eu i-am văzut când l-au luat viu la bord. Iar acum, cu afacerea Dodson, încep să mă gândesc din nou la treburile astea. La toţi băieţii ale căror paraşute au fost văzute deschizându-se şi despre care nu s-a mai auzit niciodată nimic. Şi mă întreb dacă Ernie Simms şi alţi vreo mie ca el n-au ajuns cumva în Rusia.

— În Rusia…?

Lisa îşi găsi pufoaica sub cuverturi şi scoase o ţigară din buzunar. Şi-o aprinse şi trase adânc din ea.

— Vrei şi tu una?

— Mai târziu, poate.

— E ca un drog, Sam.

Hollis o privi.

— Un drog… da. Ascultă, e timpul să ne pregătim de plecare.

Hollis cobora din pat şi se îndrepta spre cufărul pe care îşi lăsase hainele. Lisa îl fluiera.

— Frumos trup!

— Las-o baltă!

Hollis o privi, la rândul său, cum stătea goală, lângă radiatorul electric, adunându-şi hainele dintre cuverturi.

— N-ai coapse pline, dar ai în schimb nişte labe!

Se îmbrăcară şi trecură prin celălalt dormitor în bucătărie, unde Ida le ură „bună dimineaţa” şi le oferi un lighean cu apă fierbinte, un prosop şi un săpun. Se spălară pe masa de alături, pe care încă se mai afla ligheanul cu vase murdare. Lisa se scuză şi ieşi la privată. Hollis o urmă

prin aerul rece al dimineţii, examinând uliţa bătătorită. Ceaika nu lăsase niciun fel de urme pe noroiul închegat, în schimb transportorul blindat care o însoţise da. De ce nu se opriseră şi nu scotociseră cătunul rămânea un mister… Noroc”, îşi zise. Apoi adăugă: „Lene”. Deşi nu era exclus ca cineva să le fi purtat de grijă.

Hollis intra în grădina de zarzavat a lui Pavel, încrucişându-se cu Lisa, care se întorcea de la privată.

— Nu-i nostim? spuse ea.

Hollis o Asigură că nu era şi-şi văzu de drum. Când se întoarse în bucătărie, îl găsi pe Pavel aşezat la masă împreună cu Lisa. La masă erau aşezaţi şi copiii lui Pavel, Mihail şi Zâna. Deşi era duminică, îşi făceau lecţiile la matematică, împărţind acelaşi manual. Hollis se aşeza la masă şi Ida îi aduse un ou fierbinte, ceai şi casa. Ceaiul rusesc era, ca de obicei, excelent. Pe masă era un morman de pâine neagră şi un castronaş cu unt. Hollis vorbi cu cei doi adolescenţi despre şcoala, apoi îi întreba:

— Care e materia voastră preferată?

Băiatul zâmbi şi răspunse în engleză:

— Engleza.

Hollis zâmbi la rândul său, continuând să vorbească ruseşte.

— Ştiu că la Moscova studenţii învaţă toţi engleza, dar nu că se preda şi la ţară.

Fata răspunse într-o engleză şchioapa:

— Toţi la şcoala învaţă engleza. Noi vorbim uneori între noi.

— Care e autorul tău american preferat? o întreba Lisa engleza.

Mihail răspunse:

— Ştim câţiva acum pe care-i citim. Jack London şi James Edwin. Este The Fire Next Time tipărita în America? întreba el.

— Da, l-am citit, răspunse Lisa.

— L-au băgat în puşcărie? întreba Zâna.

— Nu. I-au dat un cec gros ca drepturi de autor. Komissia.

— Profesorul nostru spune că l-au închis, insista Mihail.

— Nu-i adevărat.

— Vezi? îi spuse Zâna fratelui ei în ruseşte. Anul trecut, un profesor ne-a spus că autorul a fost arestat după ce a publicat cartea. Anul ăsta, un alt profesor ne-a zis că nu i s-a dat voie să publice cartea şi că a fugit în Franţa.

Hollis sparse oul fiert. Se gândea de ce-i încuraja guvernul pe copiii de la şcoala să înveţe englezeşte. Un paranoid ar zice: „Ca să poată conduce America într-o bună zi". Trebuie să fi fost mai mult decât atât. Practic, la Moscova auzise şcolari vorbind englezeşte între ei. Indiferent de motivaţia guvernului, studenţii considerau că a vorbi engleza era o chestiune foarte şic… Poate, poate zic, îşi spuse, mai e o speranţă".

— Americanii învaţă ruseşte? întreba Zâna în engleză.

— Nu, răspunse Lisa. Nu foarte mulţi.

— Dumneavoastră vorbiţi ruseşte foarte bine, dar din ce regiune e accentul dumneavoastră?

— Cred că e un pic din Kazan, din regiunea Volgăi. Un pic moscovit. Rusă pe care o vorbea bunica era demodată şi poate că am preluat accentul ei.

— E un accent foarte frumos, spuse Zâna. Kulturnîi.

Hollis observa că Pavel şi Ida iradiau de fericire ori de câte ori unul din copiii lor vorbea englezeşte. Hollis îşi deschise servieta, ca să vadă dacă subordonaţii săi îi pregătiseră şi ceva de citit, aşa cum era obiceiul atunci când cineva avea de călătorit prin URSS. Găsi o revistă Time, pe care o puse în faţa lui Mihail şi a Zânei.

— Asta o să vă ajute să faceţi progrese în limba engleză.

Apoi adăugă:

— Aveţi grijă să n-o vadă autorităţile.

Cei doi priviră cu o expresie pe care o mai văzuse în astfel de situaţii. Mai întâi era o emoţie abia disimulata, apoi un soi de falsă indiferenţa, ca şi când literatura de contrabandă nu însemna nimic pentru ei. Apoi o privire aproape ruşinata, recunoaşterea tacită a faptului că guvernul îi controla. „Câtă umilinţa”, îşi spuse Hollis.

Mihail şi Zâna examinară revistă din coperta în coperta. O deschiseră la întâmplare, la o reclamă color, pe două pagini, pentru automobilele Buick. Pe pagina următoare era o reclamă pentru o limuzină Lincoln. De fapt, întreaga revistă era înţesata de reclame la modele noi de automobile. Erau şi reclame cu aluzii erotice pentru parfumuri, lenjerie de corp, blugi de marca ce părură să-i stârnească interesul lui Mihail. Pavel se aplecă peste el ca să vadă mai bine, iar Ida se opri din treaba şi veni în spatele copiilor.

Era o politică obişnuita a celor de la ambasada aceea de a distribui în rândul populaţiei publicaţiile occidentale care ajungeau la ei. Chiar dacă, din întâmplare, erau aruncate la gunoi, publicaţia trecea până la urmă prin mâinile a mii de moscoviţi înainte de a se ferfeniţii. Şi dacă majoritatea moscoviţilor şi a leningrădenilor văzuseră cel puţin o publicaţie în limba engleză, era foarte puţin probabil că cineva din Iablonia sau din gospodăria colectivă Flacăra Roşie să fi avut această ocazie.

Hollis observa că Mihail şi Zâna citeau un comentariu despre viitoarele alegeri. Hollis îşi privi ceasul şi văzu că era abia ora şapte.

— E timpul să plecăm, spuse ridicându-se.

Mihail se ridica, la rândul lui.

— Azi e rândul meu să adun ouăle. Vă rog să mă scuzaţi. Mulţumesc.

Pleca.

Zâna o ajuta pe mama ei la vase. Lisa încerca şi ea să le ajute, dar Ida o invită să mai servească o ceaşcă de ceai.

Hollis îl urmă pe Pavel afară. Ţăranul se duse până în

celălalt capăt al lotului sau individual, unde avea un coteţ mic, cu trei porci. îi spuse lui Hollis:

— Troaca e spartă şi m-am săturat să car galeţi cu apa de la fântâna.

— Nu poţi s-o repari?

— Am nevoie de nişte răşina de pin sau smoala. Dar proştii n-au vrut să-mi dea.

— Care proşti?

— Aia de la colectiv. Zic că nu au nici din una, nici din alta. Poate n-au, ştiu şi eu? apoi adăugă: E foarte greu să obţii ceva pentru loturile individuale.

— Uneori gaura dintr-o troacă poate fi astupata mai bine cu un dop de lemn.

— Ştiu. Aşa-i! Da' mi-ar trebui un buştean mai mare. Am un topor foarte bun. Continua după o scurtă pauză: Mi-ar fi mai uşor însă, dacă mi-ar da nişte smoala.

— Te duci la biserica azi? îl întreba Hollis.

— La biserică? Aici nu avem biserica. Bisericile sunt doar în oraşele mari. Am văzut odată o biserică la Mojaisk, dar e muzeu. N-am fost înăuntru.

— Ţi-ai dorit vreodată să mergi la biserică?

Pavel se scarpină în cap.

— Nu ştiu. Poate că, dacă aş putea vorbi cu un preot, aş şti ce să vă răspund. N-am văzut niciodată un preot, da' ştiu cum arată din cărţi. Fermierii americani se duc la biserică?

— Cei mai mulţi dintre ei da.

Pavel se uita la cer.

— Ploaie. Poate ninsoare. Vedeţi norii ăia? Când capătă culoarea asta gri-deschis, în loc de alb sau negru, înseamnă că s-ar putea să ningă.

Pavel privi peste câmpurile închise la culoare de dincolo de lotul său. Vorbea cu acea voce stinsă şi solemnă pe care Hollis o asocia cu aşa-numitul lor fatalism.

— Zăpada e atât de mare, spuse Pavel, încât copiii nu se mai pot duce la şcoală, iar noi nu mai putem ieşi din

casă. Ar trebui să cureţe drumurile cu plugurile, da' n-o fac. Stau în casă şi beau prea mult. Uneori îmi bat nevasta şi copiii fără motiv. Am mai avut o fată, Katia, dar a murit într-o iarnă, de apendicită. Se zice că, într-o bună zi, o să ne mute într-un sovhoz. Poate da' nu cred c-aş vrea să plec din casa asta. Ce fac fermierii americani iarna?

— Repară diverse lucruri, îşi curăţă acareturile, vânează. Unii îşi iau diverse slujbe. În America iarna nu e aşa de frig.

— Da. Ştiu asta.

— De când exista Iablonia?

— Cine poate şti? Când am venit aici cu maică-mea, eram copil. Tata murise în război. Guvernul a trimis-o pe maică-mea aici dintr-un sat mai mare, pe care l-au ars nemţii. Un om mi-a spus odată ca Iablonia făcea parte din domeniile Romanovilor. Altul zicea că a fost moşia unui conte bogat. Toţi spun că odinioară era mai mare. Erau hambare şi grajduri, în care oamenii îşi ţineau caii, troicile şi plugurile lor. Mai erau încă două fântâni, dar fără pompe. Acum avem o pompă. Unii zic că a fost şi o biserică, între Iablonia şi satul următor. Da' şi satul ăla s-a dus. Febră tifoidă. L-au ars din temelii şi atunci cred c-au ars şi biserica. Nemţii ori poate comisarii. Cine mai ştie?

Apoi îl întreba pe Hollis:

— Vă e dor de casă?

— N-am casă.

— N-aveţi casa?

— Am locuit în mai multe locuri.

Mai vorbiră o vreme, apoi Hollis spuse:

— Trebuie să plecăm. Mă tem că, dacă cineva de-aici – vreun copil sau femeie – pomeneşte de vizita noastră, n-o să fie bine pentru Iablonia.

— Ştiu. O să discutăm asta după ce plecaţi.

Hollis lua mâna lui Pavel şi-i puse în palma o bancnotă de zece ruble.

Pavel se uita la ea şi o băga în buzunar.

— Adu maşina încoace, să-ţi dau zece kilograme de unt. La Moscova poţi să iei douăzeci de ruble pe el.

— Noi ne ducem la Leningrad. Oricum, banii erau pentru ospitalitate. *Do svidania*.

Hollis se întoarse şi o luă înapoi spre casă. Lisa era gata de plecare, în mână ţinea un sac de pânză.

— Ida mi-a dat nişte miere şi o traistă de pere, spuse.

Hollis îşi lua servieta de sub masă.

— Mulţumesc, Ida. La revedere, Zâna.

O apuca pe Lisa de braţ şi ieşiră. Mergând pe drum, auziră un bătrân cântând:

„Govorila baba dedu
Cito v Ameriku poiedu
Ah, ti staraia pizda
Ne poedeşi nikuda”.

„Bunica îi spune bunicului:
Plec în America;
Ah, farfuza bătrâna.
N-ai să pleci nicăieri”.

În spatele căpiţei de fin, lângă Jiguli, o găsiră pe Lidia. Lisa îi zâmbi şi-i spuse în ruseşte:

— Bună dimineaţa, Lidia. Mă întrebam dacă am să te mai văd.

Fata nu-i întoarse zâmbetul, dar spuse în ruseşte:

— E un băiat aici, Anatoli, care e membru al Komsomolului. Ştiţi, Liga Tineretului Comunist. Cred că băiatul ăsta o să le spună autorităţilor despre vizita dumneavoastră.

Lisa o apuca pe fata de braţ.

— Poate că ceilalţi copii pot să stea de vorbă cu Anatoli.

Fata clătină din cap.

— Anatoli nu vorbeşte cu nimeni şi nu ascultă de nimeni. De nimeni din Iablonia.

— Dar de Pavel Fedorovici? Nu e el şeful vostru? o întreba Hollis.

— Nu ne lasă să avem un şef. Dar, aşa e, Pavel Fedorovici e un fel de şef.

— Atunci spune-i lui ce ne-ai spus nouă. Şi vezi că Anatoli să nu plece din sat astăzi.

Lidia dădu aprobator din cap.

— Aţi mulţumesc, spuse Lisa. Îmi pare rău că n-am putut sta mai mult de vorbă.

— Vreau să ştiu mai mult despre America, spuse Lidia.

Lisa ezită, apoi scoase o carte de vizita din poşeta şi i-o dădu Lidiei.

— Dacă ajungi vreodată la Moscova, cu şcoala sau în vacanţa, sună-mă la numărul ăsta. Numai de la o cabină telefonică şi spune-ţi numai prenumele, întreabă de mine. Lisa Rhodes.

Lidia se zgâi la cartea de vizită şi pronunţa:

— Liza Rhodes.

Lisa o sărută pe obraz. Lidia făcu un pas înapoi, îi privi când pe unul, când pe celălalt, apoi se întoarse şi o rupse la fugă.

— N-ar fi trebuit să le las revista, zise Hollis, şi nici tu să-i laşi cartea de vizită.

— Mi-ai spus, nu de mult, că nu trebuie să le permitem să ne dicteze cum să trăim. Ei nu fac decât să inoculeze frica şi suspiciunea şi, până la urmă, asta îi îndepărtează pe oameni.

— Să mergem, spuse Hollis.

Se suiră în maşina şi Hollis porni motorul, îl lasă să se încălzească, pornind şi instalaţia de dezaburire a geamurilor.

— Am lăsat zece ruble în dormitor, spuse Lisa.

— Pentru mine?

Lisa râse:

— Nu, tu ai valuta forte. Chiar foarte forte.

Hollis zâmbi.

— I-am dat lui Pavel o hârtie de zece ruble. Deci, ce

crezi, putem scăpa doar cu o cină sau trebuie să-i invităm să stea cu noi un weekend întreg?

— Cred c-au fost foarte drăguţi.

— El îşi bate nevasta.

Hollis încerca să bage maşina în viteză, dar schimbătorul era înţepenit din nou.

— O fi mergând cu energie nucleară şi nu ştiu eu.

Se juca cu pedala de ambreiaj şi cu schimbătorul de viteze, până când, în cele din urmă, reuşi să-l bage în viteza a doua.

— În fine!

Hollis ieşi în uliţa alăturată şi o lua în direcţia opusă celei din care venise.

— Ne ducem să căutăm telefonul ăla? întreba Lisa.

— N-aş risca treaba asta.

— Da' încotro mergem? Mojaisk e în partea cealaltă.

— Nu mergem la Mojaisk. Mergem la Gagarin.

Hollis claxona şi le făcu semn cu mâna lui Pavel, lui Mihail, Idei, Zânei şi celorlalţi, care îşi fluturau mâinile în semn de rămas-bun.

— Iablonia, spuse Hollis. Cred că locşorul ăsta n-o să-mi mai iasă din minte multă vreme.

— Nici mie.

Când trecu de ultima izba din sat, Hollis mări viteza. Maşina se zdruncină rău pe noroiul îngheţat şi plin de şleauri.

— *Tiomnaia griazi*. Noroi negru. Asta, când da soarele, se transformă într-o pastă. Tancurile nemţeşti se înfundau în el până la turele.

— De ce Gagarin?

— Pentru că între Mojaisk şi Moscova exista nişte indivizi care-l caută pe maiorul Dodson, poate şi pe noi. Aşa că, o luăm spre vest, spre Gagarin, unde sper să nu întâlnim patrule care caută nişte americani rătăciţi. Ascundem maşina şi pe urma luăm trenul până la Moscova. Clar?

— Eu ce alternative am?

— Să stai pe bancheta din spate. Sau pe stânga, sau pe dreapta.

Lisa îşi aprinse o ţigară.

— Eşti un tip foarte isteţ.

— Călătoriile prin străinătate sunt foarte educative. O să vedem cât de deştept sunt. Vrei, te rog, să deschizi puţin geamul?

Lisa cobora geamul de pe partea ei.

— Ne putem opri să-mi iau un pachet de ţigări?

— Cum să nu, acceptă el ironic. La primul snack-bar pe care-l zărim.

— Mersi!

Hollis continua să se îndrepte spre vest, pe drumul drept de ţara. Nu putea înţelege cum de statul sovietic nu găsea mijloacele necesare pentru a pava ori măcar a prundu-i drumurile secundare… Poate că aceasta e o altă modalitate subtilă, îşi spuse, de a-i ţine pe ţărani acolo unde le e locul şi de a le face viaţa şi mai mizerabilă". Ştia că trebuia să ajungă pe un drum bituminat înainte ca noroiul să se dezgheţe.

— Cunoşti drumul? întreba Lisa.

— E la vreo cincizeci de kilometri spre vest, pe vechiul drum Minsk-Moscova. A, da, mă tem că e vorba…

— De încă o nenorocită de abatere de la itinerar!

— Ce s-a întâmplat cu fată dulce şi atât de ascultătoare?

Lisa rase.

— Să ştii că mi-ai băgat frica în oase. De altfel, aşa m-ai făcut să mă culc cu tine.

Hollis considera că era mai nimerit să nu răspundă provocării. Spuse doar:

— Simt nevoia unui duş.

— Te cred!

Hollis forţa maşina. Era puţin trecut de ora opt şi în şleauri se putea zări acum apa în loc de gheaţa. După

părerea lui, încă cincisprezece minute pe drumul ăsta şi Jiguli ar fi fost înghiţit de noroi.

— Crezi că oamenii ăia din Iablonia o să păţească ceva? întreba Lisa.

— Dacă nu informează că au avut relaţii cu străini şi autorităţile află pe cont propriu sau dacă jigodia aia mică de komsomolist îi toarnă, o să fie rău. În activitatea de spionaj, vorbim despre atitudinea loială a rusului de rând faţa de stat. Unii zic că ea există, alţii sunt de părere contrară. În America, dacă lui Joe Smith i-ar bate la uşa un rus şi i-ar cere să-l găzduiască peste noapte, Joe ar da imediat fugă să anunţe FBI-ul. Joe face lucrul ăsta fiindcă aşa crede el că e just, nu fiindcă FBI-ul l-ar tortura, dacă n-ar face-o. Pe de altă parte, Ivan e jumătate patriot, jumătate terorizat. E o constatare profesională. Personal, cred că satul e condamnat.

Lisa tăcu o vreme apoi spuse:

— Trebuia să-mi fi dat seama că o să aibă necazuri… mi s-a părut pur şi simplu o rezolvare a problemei noastre.

— Nu-ţi face griji. Sper că cei de la KGB să nu dea târcoale pe-acolo în dimineaţa asta. Avem nevoie de un avans de câteva ceasuri.

Hollis simţea cum se înmoaie terenul şi auzi zgomotul noroiului care împroşca interiorul aripilor. Toba de eşapament atingea acum pământul. În faţa lor, o căruţă trasă de un cal, încărcată cu cartofi, înainta cu greutate prin noroi.

— Fir-ar să fie!

Dacă ar fi încetinit în spatele căruţei, s-ar fi împotmolit.

— Ţine-te bine!

Se apropie până în spatele căruţei, apoi ieşi în lateral, pe partea stângă, şi trase imediat lângă ea, astfel încât roţile din dreapta erau acum la doar câţiva centimetri de cal şi căruţa, în timp ce roţile din stânga erau în şanţul de scurgere. Maşina se dezechilibră o clipă, apoi îşi reveni

şi ateriză cu o zdruncinătură pe drum în faţa calului, care fu împroşcat cu noroi şi se cabră. Maşina patina un pic prin noroi, dar îşi păstra direcţia.

Lisa trase adânc aer în piept.

— O, la, la!

După vreo cinci minute, ajunseră la o intersecţie cu un drum prunduit şi Hollis o apuca pe acesta, spre nord. Mări viteza la cincizeci de kilometri pe oră şi constată că toba nu mai făcea zgomot.

— Vrei o pară? îl întreba Lisa.

— Da.

Lisa scoase o pară din sac şi o şterse de mâneca pufoaicei înainte de-a i-o da. În faţa lor se vedeau bornele de marcaj ale şoselei Minsk-Moscova.

— Buna-i *gruşa*, zise Hollis, muşcând din para.

Intră pe drumul pietruit şi o apuca spre vest.

— Mai avem vreo douăzeci de minute până la Gagarin.

Şoseaua era liberă în ambele direcţii. Apasă pedala de acceleraţie şi mări viteza la nouăzeci de kilometri la oră. Motorul trosni, la fel şi transmisia, dar Jiguli îşi păstra stabilitatea. Hollis observa în oglinda retrovizoare o maşină neagră care se apropia cu viteza de ei, probabil cu o sută de kilometri la oră. Când maşina ajunse mai aproape, Hollis o recunoscu după marca a fi o Ceaika. Privi indicatorul de carburant şi văzu că acul era deja în zona roşie.

— Nu te uita acum, dar…

Lisa întoarse capul.

— La naiba, Sam! Ei sunt?

— Habar n-am.

— Ce putem face?

— Le aruncam praf în ochi şi facem gălăgie. Le spunem c-am luat deja legătura cu ambasadă şi aşa mai departe. Dacă e cazul şi dacă pot, o să-ncerc să-i lichidez.

Scoase cuţitul din cizma şi-l strecura în scurtă de

piele.

— Sam… mi-e frică.

— O să te descurci tu. Fă pe nebuna!

Ceaika era acum la cincizeci de metri de ei şi trecu pe banda cealaltă. Lisa se uita drept înainte. Hollis privi în oglinda retrovizoare exterioară şi zâmbi.

— Fă cu mâna!

— Ce?

Ceaika ajunse în dreptul lor şi claxona. Din maşina le făceau cu mână două perechi de tineri. Hollis le zâmbi şi le răspunse fluturând din mână. Tânără de pe locul de lângă şofer arată înspre aripa buşită, mimând o persoană care bea dintr-o sticlă şi apoi smuceşte de volan. Tânărul de pe bancheta din spate îi făcea bezele Lisei, iar tânără de lângă el se prefăcu că-i arde un pumn. Ceaika accelera şi-i depăşi.

— Nişte zăpăciţi de puşti moscoviţi. Oare ce se petrece cu ţara asta?

Lisa respiră adânc. Îşi deschise sacoşa, scoase o pudrieră, îşi dădu cu fard pe obraz, apoi se rujă cu grijă.

— O să mă machiez la prima oprire. Îşi perie părul.

— Vrei să-ţi aranjez şi ţie părul? Eşti ciufulit.

— Fie.

Lisa îi perie părul, apoi spuse:

— Ar trebui să ne spălăm pe dinţi. Vreau să arătăm bine, când ne întâlnim cu ei.

— Care ei?

— Oamenii din Gagarin, sau KGB-ul, sau Burov. Primii cu care ne întâlnim.

— Araţi bine, chiar prea bine. Las-o mai moale, Lisa.

— Oricum, n-o să putem trece drept ruşi, Sam.

— O să încercăm să părem orice, numai membri ai ambasadei americane nu.

Lisa ridică din umeri, ştergându-şi fardul din obraji şi rujul de pe buze cu o batistă.

— Eu măcar am pe mine pufoaica asta, tu însă, cu

cizmele alea şi jacheta din piele, araţi ca Indiana Jones. N-am făcut niciun duş, spuse ciufulindu-şi părul.

— Procedura regulamentară, zise Hollis, este să încerci să treci drept un tovarăş socialist dintr-una dintre ţările baltice. Aia nu se îmbracă rău deloc, au aspect occidental şi vorbesc o rusă nerusească. Ce-ai zice să fii lituaniană? Sau te simţi mai mult letona?

— Vreau să fiu estoniană.

— S-a făcut.

Zece minute mai târziu văzură izbe scunde de-o parte şi de alta a drumului, apoi clădiri cu brâu de lemn vopsit. Hollis încetini.

— Gagarin.

— I-au zis aşa după numele cosmonautului?

— Da. S-a născut într-un sat din apropiere. Dintr-o izba mizeră într-o capsulă spaţială, dintr-o colibă de bârne, direct printre stele. Trebuie să le recunoaştem meritele, când e cazul.

Ajunseră în mijlocul oraşului Gagarin, principalul centru urban din zonă, situat pe ambele maluri ale râului Bolşaia Gjat. Oraşul avea vreo zece mii de locuitori, destul de mare, îşi zicea Hollis, pentru că atât Jiguli, cât şi ocupanţii săi să treacă neobservaţi. Aşa cum constatase şi în Mojaisk, oraşul arăta de parcă toţi locuitorii săi ar fi fost plecaţi să-şi petreacă weekend-ul pe lună. În oraş există un restaurant şi un muzeu închinat memoriei celebrului fiu al oraşului.

Hollis opri maşina în mijlocul unei străzi pustii şi cobora geamul. O bătrână grasă, înveşmântată în negru, căra ca un bărbat, pe umăr, un coş. Hollis o întreba:

— *Vokzal*?

— Bine, bine, spuse femeia, apoi deschise uşa din spate a maşinii, arunca coşul înăuntru şi se îngrămădi şi ea în urma lui.

— *Gde*? o întreba Hollis.

— Încolo, întoarce acolo. De unde sunteţi?

Hollis coti pe o stradă îngusta şi zări gara, un peron betonat acoperit.

— Din Estonia.

— Da? şi pe-acolo miliţia va lăsa să umblaţi cu aripile înfundate? Aici trebuie să le reparaţi.

— Da, mătuşico.

— Şi unde vă sunt căciulile şi mănuşile? Vreţi să faceţi pneumonie?

— Nu.

Hollis opri într-un mic spaţiu de parcare de lângă peron. Cobora şi o ajuta pe bătrâna să urce treptele peronului, în urma lui venea Lisa cu servieta; îşi croiră drum spre ghereta din lemn de pe peron în care era casa de bilete. Hollis şi Lisa consultară orarul afişat şi văzură că următorul tren spre Moscova urma să sosească în douăzeci de minute. Hollis ciocăni în geamul casei de bilete. O uşiţa din lemn se deschise şi în cadrul ei apăru capul unei femei între două vârste, îmbrăcată în uniforma gri a căilor ferate. În spatele ei ardea un foc într-un godin burduhănos.

— Două bilete dus până la Moscova.

Femeia îl privi.

Hollis ştia că ar fi trebuit să-i ceară paşaportul intern, dar vânzătorii de bilete făceau rareori lucrul acesta, în cazul lui însă femeia putea face o excepţie.

— Aţi putea să ne daţi bilete în continuare până la Leningrad şi apoi la Tallin? întreba Hollis.

— Nu. Sunteţi estonian?

— Da.

Femeia îşi lungi gâtul ca s-o vadă pe Lisa, apoi se întoarse spre Hollis.

— Bilete până la Leningrad şi Tallin o să luaţi la Moscova. Douăzeci şi două de ruble şi şaptezeci şi cinci de copeici.

Hollis îi întinse douăzeci şi cinci de ruble, lua biletele şi restul.

— *Spasibo*.

An vreme ce se îndepărtau de casa de bilete, Lisa arunca o privire înapoi.

— Mă întreb dacă n-are de gând s-anunţe poliţia.

Hollis se duse în spatele gheretei, privi în jur, scoase cuţitul şi taie firul telefonic.

— Nu cred. Dar dacă iese din gheretă, ne întoarcem la maşină.

Lisa îl apucă de braţ.

— Nu ştiu de ce, dar am sentimentul că o să faci tu ceva să scăpăm basma curată. Tu ne-ai băgat în chestia asta, tu să ne scoţi.

Hollis nu răspunse.

— Ce-ai fi făcut dacă ne-ar fi cerut paşapoartele sau actele de identitate?

— Mă întrebi din curiozitate sau încerci să înveţi meserie?

— Şi una, şi alta.

— Păi, aş fi… spune-mi tu mie!

Lisa se gândi o clipă, apoi spuse:

— M-aş preface că nu-mi găsesc actul de identitate, aş pleca şi aş plăti un ţăran să cumpere două bilete.

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Nu-i rău!

O luară spre celălalt capăt al peronului betonat, gri şi neprimitor, care părea scos din Doctor Jivago, înţesat de o mulţime de haine şi basmale negre. Ţărani bătrâni, bărbaţi şi femei, însoţiţi de adolescenţi care să-i ajute, târau coşuri, cutii şi geamantane cu lactate şi ultimele produse proaspete ale anului. Toţi se îndreptau spre un singur loc: Moscova, Centrul, unde opt milioane de guri aşteptau să fie hrănite şi nu puteau fi hrănite prin sistemul guvernamental de desfacere. Unii ţărani se duceau în pieţe libere, o concesie făcută de guvern mai mult în silă capitalismului, alţii nu mai departe de o stradă lăturalnică din apropierea gării de destinaţie. De la nevestele unora dintre funcţionarii ambasadei, Hollis aflase că în noiembrie

conopida se vindea cu echivalentul a doi dolari jumătatea de kilogram, roşiile de două ori mai scump, iar salată verde se vindea cu gramul. Din decembrie şi până în mai, legumele şi fructele proaspete dispăreau.

Ţăranii şedeau ca bărbaţii, observa Hollis, cu picioarele depărtate şi mâinile atârnând în poală. Niciun bărbat nu era ras şi niciunul dintre cei aproximativ două sute de oameni de pe peron nu era îmbrăcat mai cumsecade. Femeile erau încălţate în cizme de cauciuc şi galoşi; deşi pantofii şi cizmele bărbaţilor erau din piele, ele erau roase şi crăpate de prea multă folosinţa. Cele câteva fete tinere din mulţime aveau în picioare cizme de plastic în culori ţipătoare: roşu, galben, bleu.

— Poţi să-ţi pudrezi la loc nasul! îi spuse Hollis încet Lisei. Oricum, toată lumea se holbează la tine.

— Doamne, Dumnezeule, uită-te la omul ăla! Are un sac plin de iepuri morţi.

Când expresul de Bielorusia se apropie hodorogind, toată lumea se ridica în picioare şi îşi muta calabalâcul la marginea peronului, formând un adevărat zid de cutii şi coşuri. Trenul opri, uşile se deschiseră şi Hollis sari înăuntru, urmat de Lisa. Se aşezară pe două locuri goale de lângă oficiul pentru servit ceai al însoţitorului de vagon.

An zece minute, fiecare ungher al vagonului era înţesat de baloturi şi trenul se urni din loc. Hollis îşi privi ceasul. Era ora nouă şi jumătate. Cu opriri în Mojaisk şi Galiţano, trenul trebuia să sosească în Gara Bielorusia din Piaţa Gorki cu mult înaintea Prânzului.

Mohorelii de pe peron îi luară de îndată locul conversaţii animate, glumele şi râsetele. Erau conversaţii simple, ca între ţărani, observa Hollis, dar lipsite de vulgaritate, între aceşti oameni părând să existe o legătură, deşi era limpede ca mulţi dintre ei se întâlneau acum pentru întâia oară. „Legătura nu e călătoria în sine, îşi zise Hollis, ci frăţia care-i uneşte pe oamenii amaraţi”. Ce deosebire faţa de metroul din Moscova, în care, la orele

de vârf, puteai să auzi zgomotul unui ac căzând.

Mâncarea era trecută din mâna în mâna şi pasagerii se tachinau cu mult umor în legătură cu calitatea produselor unuia sau altuia dintre ei.

Hollis auzi o femeie zicând:

— Niciun moscovit n-o să-ţi cumpere merele astea!

— O să le spun că sunt ridichi, răspunse o altă femeie, în râsul general.

Un bătrân de pe partea cealaltă a culoarului îi baga lui Hollis sub nas o felie de roşie din care picura zeama. Hollis o luă dintre degetele lui tuciurii.

— Mulţumesc, tataie.

I-o dădu Lisei, spunându-i:

— Mănânc-o!

Lisa ezită, apoi îşi îndesa felia de roşie în gură.

— Bun! Vezi dacă n-are cineva suc de portocale.

— Lasă gălăgia! Fă-te că dormi ori fă pe proasta!

— Pot să fumez? întreba Lisa în ruseşte.

— Nu aici. La toaletă.

— Nu mai vrei o pară? Miere?

— Nu, scumpo.

— E drăguţ aici.

Hollis privi în jur prin vagon. Era într-adevăr drăguţ. Perdele curate la ferestre, vaze mici de flori fixate pe pervazul ferestrelor, cu câte un boboc de trandafir adevărat în fiecare. Cu cât cunoştea mai bine Rusia, cu atât o înţelegea mai puţin. Ferestrele erau în schimb murdare şi asta îl mai linişti.

Vorbeau cât mai puţin cu putinţa. Hollis o sfătui pe Lisa să-şi părăsească locul numai dacă avea neapărată nevoie să se ducă la toaletă. Apăru conductorul, o femeie între două vârste, care le lua biletele şi le însemna, în loc să le perforeze.

— Sunteţi din Moscova? întreba ea.

— Nu. Estonieni. Din Moscova ne ducem la Leningrad, iar de acolo, acasă, la Tallin.

— Vorbeşti bine ruseşte.

O măsură pe Lisa din cap până-n picioare, apoi remarca:

— Foarte frumoase cizme!

— Mulţumesc.

— Niciodată n-am înţeles de ce în republicile noastre baltice se găsesc lucruri mai frumoase.

Ai înapoie lui Hollis biletele:

— Călătorie plăcută!

— Vă mulţumesc.

Trenul alerga cu viteza sporită pe calea ferată dreaptă. Vagonul fu invadat de muzică. Nu era muzica clasică sau populară ce putea fi de regulă auzită în locurile publice, ci muzica sovietică agreabilă, plăcută la ascultat.

Trenul opri în Mojaisk, unde pe peron era aceeaşi îmbulzeala de oameni şi aceeaşi îngrămădeală de geamantane din carton şi baloturi dizgraţioase. Pasagerii se urcară numai în cele două vagoane din coada trenului. Pe peron, erau soldaţi şi miliţieni. Hollis şi Lisa se lăsară cât mai jos pe banchetă şi se prefăcură că dorm. Trenul se urni din gară şi îşi continua călătoria prin peisajul lipsit de vegetaţie.

An gara de la Galiţano trenul opri cinci minute, iar după vreun sfert de ora se vedea deja vârful înalt al universităţii moscovite de pe colinele lui Lenin.

— Aproape c-am ajuns acasă, comenta Lisa, adăugând: De fapt, nu chiar acasă.

Trenul făcu scurte opriri în staţiile suburbane Setun, Kuncevo, Fiii şi Testovskaia.

— De ce nu coborâm aici? întreba Lisa. De aici, putem merge pe jos până la ambasadă.

— Pentru că, dacă n-ai uitat, mergem la Leningrad, aşa că trebuie să coborâm la cap de linie, în Gara Bielorusia.

— Vreau să cobor aici. M-am săturat!

— Stai jos!

Lisa se aşeza din nou pe banchetă.

— Iartă-mă! Cred că mi-au cedat nervii. Am încredere în tine. Te-ai descurcat excelent. Chiar dacă se întâmpla ceva şi nu ajungem la ambasadă… Cum o să intrăm în ambasadă, dacă cei care o supraveghează ne aşteaptă la poartă?

— O să-ţi arăt un truc folosit de spioni.

— Sper s-o faci.

Expresul de Bielorusia, din direcţia Minsk, trase în Gara Bielorusia din Moscova la ora unsprezece şi cincizeci de minute. Hollis şi Lisa coborâră repede din tren şi începură să-şi croiască drum prin mulţimea din această gară veche de o sută de ani. Hollis baga de seamă că cei care se reîntorceau în provincie nu aveau bagaje mai uşoare la întors, ci erau încărcaţi cu pungi de plastic pline cu haine, pantofi noi, articole de menaj şi alte obiecte de tot felul oferite cu generozitate de Moscova. Lucrul cel mai lipsit de preţ pe care îl aveau asupra lor erau puţinele ruble ce le mai rămăseseră prin buzunare. Câţiva moscoviţi aflaţi în trecere, bine îmbrăcaţi prin comparaţie, le aruncau priviri încruntate compatrioţilor lor de la ţară, vrând să le arate că nu agreau concurenţa pe care le-o făceau ţăranii la achiziţionarea bunurilor de larg consum.

Hollis şi Lisa trecură pe lângă grupuri de câte doi grăniceri, care existau în fiecare gară, autogara sau aeroport din Uniunea Sovietică, reuşind să-i intimideze deopotrivă pe străini ca şi pe localnici.

Din gară, Hollis şi Lisa ieşiră în Piaţa Gorki, dominată de statuia uriaşa a scriitorului. Cerul era tot gri, iar aerul Moscovei, prin comparaţie cu aerul proaspăt de la ţară, părea încărcat de fum.

Traversară piaţa şi o apucară în jos pe bulevardul Gorki, principala arteră a Moscovei, care duce spre Kremlin. Hollis o conduse pe Lisa la hotelul Minsk, iar el intră într-o cabină telefonică dintr-un colţ al holului. Forma numărul ambasadei, vorbi mai întâi cu santinela din

trupele de infanterie marină, apoi cu ofiţerul de serviciu din duminica aceea, care se întâmpla să fie chiar aghiotantul său, căpitanul O'Shea.

— Ed, eu sunt.

— Da, domnule!

— Urmează un flash fotografic, spuse Hollis, folosind expresia care desemna o urgenţa personală. Trimite-mi o maşină în sectorul Delta! în zece minute!

— Da, domnule. O să vin chiar eu.

— Nu, rămâi acolo şi găseşte-mi-l pe Domnul Nouă! Vreau să-i vorbesc.

— Domnul Noua a fost foarte îngrijorat din cauza dumneavoastră. E în biroul său.

— În zece minute!

— Am înţeles, domnule. Bine aţi venit!

Hollis agăţă receptorul în furcă şi-i spuse Lisei:

— Seth este foarte îngrijorat din cauza ta.

Lisa nu răspunse. Ieşiră din hotelul Minsk şi-şi continuară drumul în josul bulevardului Gorki.

— Ai fost mare! Unde-i sectorul Delta?

— Am uitat.

Lisa îl privi, spunându-i:

— Aţi baţi joc de mine?

— Da. E magazinul Gastronom Unu. îl ştii?

— Cum să nu. Dar noi, moscoviţii, continuam să-i spunem La Ieliseievski, cum i se zicea înainte de revoluţie. E cel mai bun magazin de delicatese din Moscova. Practic, singurul. O să reuşim, adăugă ea, nu-i aşa?

— Se pare că da.

Trecură de Teatrul Dramatic Stanislavski, traversară Piaţa Puşkin şi strada circulară ce fusese odinioară zidul exterior al oraşului. Ajunseră în dreptul faţadei ornamentate a magazinului Gastronom Unu, apoi se adăpostiră.

— Presupun că pentru KGB sectorul Delta sau Times Square din New York e totuna. Schimbăm sectoarele de

întâlnire ori de câte ori trebuie să folosim unul. Aşadar, aici n-ar trebui să ne întâmpine niciun agent KGB. Vor avea însă o maşină sau două în spatele maşinii de la ambasadă. De îndată ce maşina ambasadei încetineşte, sari pe bancheta din spate, te tragi repede pe locul celălalt ca să-mi faci loc şi mie. Clar?

— Am văzut chestia asta într-un film.

Aşteptară. Lisa îşi aprinse o ţigară.

— E ultima. Dar mai am un pachet la birou. Sau în camera mea.

— Mă bucur.

Un Ford îşi făcu apariţia în mare viteză pe bulevardul Gorki. În faţa erau doi tipi din serviciul de pază, iar pe bancheta din spate, un bărbat ce părea a fi Seth Alevy. În spatele Ford-ului era o Ceaika neagră. Ford-ul viră brusc spre ei şi frână. Portiera din spate se deschise, Lisa sari în maşina lângă Alevy, urmată de Hollis, apoi portiera fu trântita şi maşina acceleră.

— Bună, Seth.

Alevy i se adresă direct lui Hollis:

— Sper să-mi oferi nişte explicaţii care să stea în picioare, colonele.

Hollis nu-i răspunse.

— Unde-i maşina? întreba Alevy.

— La gară.

— Ce gară?

— Gara din Gagarin.

— Gagarin? Ce dracu' aţi căutat acolo?

— Am luat trenul spre Moscova.

Lisa îşi deschise poşeta ei gen sac.

— Nu vrei o pară, Seth?

— Nu.

Alevy îşi încrucişa braţele şi privi afară pe geam.

Ceaika se apropie de ei. Şoferul mări viteza, dar o altă Ceaika le apăru în faţă, încadrându-i. Şoferul american reuşi să evite blocajul şi cele trei maşini continuară acest

joc periculos prin centrul Moscovei şi în josul bulevardului Kalinin.

An zece minute, Ford-ul ajunse la ambasadă, trecu ca o nălucă pe lângă ghereta miliţienilor şi pătrunse dincolo de porţi. Ceaika din spate îi claxona, iar bărbatul de lângă şofer scoase un braţ pe fereastră şi le făcu semn cu degetul mijlociu al mâinii ridicat în sus. Oamenii din serviciul de pază al ambasadei aflaţi pe locurile din faţa ale Ford-ului le răspunseră agenţilor KGB cu acelaşi salut, în vreme ce Hollis răspundea salutului santinelelor din infanteria marină. Ford-ul dădu roată catargului cu drapelul american şi opri în faţa intrării în clădirea cancelariei.

Hollis, Lisa şi Alevy coborâră.

— Nu vă supăraţi pe mine, dar amândoi mirosiţi, spuse Alevy.

— Mă duc să fac un duş, zise Lisa.

— E-o idee excelentă!

— Da un telefon la morga din Mojaisk, îi spuse Hollis lui Alevy. Spune-le să nu mai aştepte escortă şi să trimită cadavrul la terminalul de colete al aeroportului şeremetievo. Apoi trimite un ofiţer de la serviciul consular la aeroport să se ocupe de expedierea sicriului.

Scoase un plic din hârtie de Manilla şi i-l întinse:

— Aici ai toate hârtiile, inclusiv autorizaţia de export şi taxa pentru coşciug, care trebuie plătită înainte de a fi expediat.

— Am crezut că tu ai ajuns în coşciugul cu pricina. Am dat telefoane la Ministerul de Externe, la KGB.

— E ca şi cum ai fi format C de la Crimă, Seth.

— Unde v-aţi petrecut noaptea?

— E o întrebare cu caracter profesional? întreba Hollis.

— Ne-am ascuns într-un sat numit Iablonia, interveni Lisa.

— V-aţi ascuns? De cine?

— De un tip pe nume Burov, colonel KGB, răspunse Hollis.

Apoi, după ce-l descrise pe Burov, îl întreba pe Alevy:

— AI cunoşti pe individ?

— Poate. O să mă interesez. Şi acum, vă rog să fiţi peste treizeci de minute în camera protejată de la etajul şase. Amândoi. Se poate?

— Eu am nevoie de o oră, spuse Lisa, apoi se întoarse şi intră în clădirea cancelariei.

Alevy îl privi insistent pe Hollis, care îi întoarse privirea.

— A fost greşeala mea, spuse Alevy, că te-am lăsat s-o iei cu tine.

— Cred c-am lecuit-o de atracţia faţa de spionaj.

— Cred că dimpotrivă. V-aţi înţeles bine?

— A fost un atu.

— Poate c-ar trebui s-o recrutez, zise Alevy.

— Are tot ce-i trebuie şi în plus tot n-avem nicio femeie în branşa.

— O să vorbesc la Langley. Care a fost atuul ei cel mai mare?

— Umorul în faţa pericolului.

— Trebuie să discutăm treaba asta cât mai curând.

— De acord, dar nu aici, afară, unde putem fi interceptaţi cu microfoane direcţionale.

Hollis se întoarse şi intră în clădirea cancelariei. Străbătu holul şi ieşi pe terasa din spate. Lisa era acolo şi-l aştepta.

— Ce-ai discutat cu Seth? îl întreba.

— Despre atuurile tale.

Mergeau pe aleea flancată de mesteceni din curtea interioară, spre garsoniera Lisei.

— M-am temut că n-am să mai revăd locurile astea.

— Cred că acum nu te mai plângi de locuinţa.

— Nu, să trăiţi, îmi ador baia. O să-i sărut faianţa.

Hollis arunca o privire spre curtea interioară. John de

la serviciul consular, îşi învaţă fiul să meargă cu bicicleta. În lipsa lor, fusese confecţionată sperietoarea de ciori, la picioarele căreia zăceau trei dovleci de forme ciudate.

— Lipsesc cocenii de porumb, remarca Hollis.

— Da, lipsesc, spuse Lisa urmărindu-i privirea.

— Păi, atunci…

Hollis îşi privi ceasul.

— Mai ai o ultimă ocazie să-mi ceri o pară.

— Da-mi una.

Lisa îi întinse sacoşa.

— Ia şi mierea, eu nu mănânc zahăr!

— Nici eu, dulceaţo!

Zâmbiră. În cele din urmă Lisa îl întreba:

— Cum stăm?

Hollis îşi băgă mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

— E un răspuns?

— Care mai e relaţia dintre tine şi Seth?

— S-a terminat.

— Atunci de ce-i furios?

Lisa îşi aruncă sacoşa pe umăr.

— Tu de ce crezi?

Se întoarse şi-şi continuă drumul pe alee. Hollis privi o clipă în urma ei, apoi o lua de-a curmezişul curţii interioare.

CAPITOLUL 13

— John Uhiman de la serviciul consular e în drum spre Şeremetievo, să se ocupe de treabă pe care n-a terminat-o colonelul Hollis, îi spuse Alevy lui Charles Banks.

Hollis observa că Alevy i se adresa în special lui Banks, ignorându-i pe el şi pe Lisa.

Banks era îmbrăcat în costumul de duminică, deşi, duminica fiind, toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi în ţinuta lejeră.

Hollis făcuse un duş şi se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi o cămaşă flanelată. Alevy purta o pereche de pantaloni sport şi un pulover en coeur. îmbrăcată într-un pulover alb, cu guler pe gât, şi o pereche de pantaloni mulaţi pe corp, Lisa arată bine, în opinia lui Hollis, deşi i se părea că atitudinea ei era cam rezervată. Hollis stătea la un capăt al mesei de conferinţe din camera protejată a ambasadorului, Banks – la celălalt capăt, iar Lisa şi Alevy erau aşezaţi în centru, unul în faţa celuilalt. Hollis remarca pentru prima oară un text scris de mână, înrămat, agăţat pe perete. Citi:

Chestiunile diplomatice sunt de o importanţa tot mai mare, de vreme ce o manevră stupidă ne poate distruge pe toţi în câteva minute.

Lordul Humphry Treveyan, 1973

„Exact ce aveau să demonstreze, probabil, ambasadorul şi Banks în următoarele câteva săptămâni”, gândi Hollis.

— Întrucât e clar că nu putem recupera maşina închiriata, continuă Alevy, am sunat la hotelul Intourist şi le-am spus că maşina s-a defectat şi că se afla la gara din Gagarin. O să ne trimită o notă de plată de-o să ne usture.

Hollis ştia că pe Alevy nu-l interesau nicidecum hăţişurile administrative, în schimb îl interesau pe Charles Banks care era genul de diplomat care nu încalcă niciodată legile locului şi nu ofensează ţara gazda. Chiar dacă aveai de înmânat ministrului de Externe o declaraţie de război, trebuia s-o faci cât mai politicos. Hollis baga de seamă că Alevy încerca să-l asmuţa pe Banks împotriva sa, aşa încât gândi că n-ar strica să coopereze

— Maşina necesită, de altfel, o groază de reparaţii, spuse Hollis.

— Reparaţii? sari Banks, întorcându-şi privirea spre el.

— S-a izbit de un copac. Pagubele suferite de copac

au fost minime.

— Bun.

Banks îşi drese glasul, apoi spuse:

— Aşadar…

O privi mai întâi pe Lisa, apoi pe Hollis, adresându-li-se pe un ton sever:

— N-aţi fost în ambasada azi-noapte şi nici n-aţi informat unde vă aflaţi. Acest lucru reprezintă o încălcare a regulamentului şi a regulilor de securitate, fără a mai vorbi de elementul de risc personal pe care-l implica pentru voi.

Banks îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Ce aveţi de spus în legătură cu asta? Domnişoara Rhodes?

— Am fost, evident, împreună. N-am izbutit să terminăm treaba la Mojaisk înainte de căderea serii. Cum la hotel nu era nicio cameră – de fapt nu era niciun hotel – am înnoptat la un kolhoz, adică la o gospodărie colectivă, Charles, şi acolo nu aveam telefon.

— Cunosc condiţiile speciale care există aici în zonele rurale, spuse Banks, dar este obligaţia voastră să păstraţi legătura cu ambasadă şi nu invers.

— Ca funcţionar cu grad superior, interveni Hollis, îmi asum răspunderea pentru această încălcare a regulamentului.

Banks dădu din cap satisfăcut.

— Nu pricep cum de-aţi plecat atât de târziu şi n-aţi reuşit să terminaţi o treabă de rutină înainte să se întunece, spuse Alevy.

— A fost o groază de hârţogărie la mijloc, Seth, aşa că las-o baltă, zise Hollis.

— Cum de-aţi ajuns la gospodăria colectivă? insistă Alevy. De ce n-aţi telefonat din Mojaisk?

— Nu cred că domnul Banks doreşte să fie plictisit cu asemenea detalii, spuse Hollis privindu-l fix pe Alevy.

Alevy încuviinţa cu un gest al capului.

— În regulă. Poate mă plictiseşti pe mine mai târziu.

O privi o clipă pe Lisa, apoi se întoarse spre Banks.

— Domnule?

— Ambasadorul le scrie o scrisoare de condoleanţe oficială părinţilor domnului Fisher, spuse adresându-i-se Lisei. Aş dori să redactaţi o notă personală în care să arătaţi că v-aţi ocupat de recuperarea trupului neînsufleţit şi a obiectelor personale etc. Şi că autorităţile sovietice v-au dat Asigurări că Gregory Fisher a murit pe loc, fără să sufere etc. O să găsiţi în dosar mostre de scrisori.

— Mostre de scrisori pentru note personale semnate de mine?

— Nu, răspunse Banks cu răceală. Mostre de scrisori de condoleanţe personale…

Banks păru să sesizeze contradicţia, aşa că adăugă:

— Daţi o notă personală mostrei!

Lisa bătu cu degetele în masă, apoi răspunse:

— Să le spun că am vorbit cu fiul lor înainte de a muri? Că a sunat ambasada de la hotelul Rossia şi a cerut ajutor?

— Fireşte că nu. V-am spus adineauri ce să-i scrieţi, domnişoară Rhodes. Poate colonelul Hollis va scrie o scrisoare asemănătoare părinţilor decedatului.

— O să studiez mostrele, răspunse Hollis.

Lisa îl privi pe Hollis, apoi pe Alevy şi pe Banks.

— Pe biroul meu am găsit mesaje telefonice de la Peter Stills, reporter la The New York Times, Faith Lowry de la The Washington Post, Mike Salerno de la agenţia de ştiri Pacific News Bureau şi de la alte patru sau cinci agenţii de presă. Se pare că în absenţa mea cineva din departamentul meu a difuzat un comunicat de presă referitor la Gregory Fisher. Se pare, de asemenea, ca unii ziarişti au simţit că e vorba de ceva mai mult…

Banks se aplecă înspre ea:

— Nu e vorba de nimic altceva decât de faptul că un turist american a murit într-un accident de automobil.

— Dacă accidentul s-ar fi petrecut în Franţa sau Anglia, ar fi trecut neobservat, spuse Lisa. Dar în Uniunea Sovietică oamenii devin curioşi. După cum probabil ai observat, Charles ţara asta e plină de ciudăţenii. De asta ne şi adunam ca să vorbim în camere fără ferestre ca aceasta. Nu e vorba de paranoia ci de o realitate, din care cei din Vest n-ar crede nici pe jumătate.

Într-un târziu, Charles Banks răspunse:

— Serviciul tău a difuzat, într-adevăr, un comunicat de presă. Ar putea să mai difuzeze un altul, dacă împrejurările o cer. De comunicatele de presă referitoare la această problemă se ocupa Kay. Nu ai fost desemnată să te ocupi de această poveste.

Lisa trase adânc aer în piept.

— De ce n-a relatat comunicatul de presă toate faptele? Telefonul de la Rossia…

Alevy o întrerupse.

— Cu timpul s-ar putea să spunem şi asta. Deocamdată însă n-o facem. Ştiu la fel de bine ca tine c-ar fi mai multe de zis. Însă încercam să analizăm faptele înainte de a lansa vreo acuzaţie. Cred că apreciezi şi tu actualul dezgheţ diplomatic. Ai încredere în noi!

Hollis scoase o bucată de hârtie din buzunar, un mesaj radio decodificat.

— Am solicitat ieri ministrului Apărării să verifice dacă pe lista celor dispăruţi în Vietnam figurează vreun maior cu numele de John Dodson. Răspunsul e negativ.

Hollis arunca hârtia pe masă.

— Am adresat aceeaşi solicitare Departamentului de Stat, interveni Charles Banks, şi am primit tot un răspuns negativ, aşa încât suntem nevoiţi să ne îndoim de cele relatate de domnul Fisher.

— Oare? continua Hollis. Vorbeam mai înainte de încredere. În meseria mea, ca şi în cea a lui Seth, regulă numărul unu este să n-ai încredere în nimeni, nici măcar în oamenii tăi.

Hollis îşi turnă un pahar de apă minerală şi adăugă:

— Aşa încât ieri m-am dus la biblioteca noastră de-aici şi am găsit o carte scrisă de un fost pilot în marina militară americană care a fost prizonier de război în Vietnam. Cartea are anexată o listă cu vreo mie de oameni despre care nu se ştie în continuare nimic. Printre ei figurează şi un maior de aviaţie pe nume Jack Dodson.

Nimeni nu comentă.

— Eu, unul, ştiu că solicitarea mea a primit un răspuns negativ, dar n-am de unde să ştiu dacă şi a ta a primit răspuns negativ. Cred că cineva îşi bate joc de noi.

— Las-o baltă, Sam! spuse Alevy.

— Colonele, adaugă Charles Banks, este în curs o investigaţie specială pe canale diplomatice şi de altă natură. Între timp, atât dumitale, cât şi domnişoarei Rhodes vi se interzice să vă amestecaţi în această afacere, în afara situaţiei în care vi s-ar cere să depuneţi mărturie. Chestiunea nu intra în sfera atribuţiilor dumneavoastră. Ambasadorul, adăugă el, aşteaptă un raport scris despre ce-aţi făcut şi pe unde aţi fost de când aţi părăsit Moscova ieri după-amiază. Vă mulţumesc că v-aţi ocupat de rămăşiţele pământeşti ale domnului Fisher.

— Domnule Banks, spuse Hollis ridicându-se, vă rog să-i comunicaţi domnului ambasador că, dacă şi până când nu primesc ordine contrare de la superiorii mei, voi continua propriile investigaţii în legătură cu această afacere.

Lisa se ridică şi ea.

— Charles, un cetăţean american pe nume Gregory Fisher a murit în circumstanţe misterioase în Uniunea Sovietică. Mai mult decât atât, Gregory Fisher mi-a povestit la telefon despre un cetăţean american pe care l-a întâlnit într-o pădure de pini la nord de Borodino şi care era, se pare, urmărit de autorităţile sovietice…

Seth Alevy o întrerupse.

— Din câte-mi amintesc din înregistrarea convorbirii,

domnul Fisher vorbeşte de o pădure, dar nu-mi amintesc să fi pomenit ceva despre o pădure de pini.

Se lăsă pe picioarele din faţa ale scaunului şi o privi pe Lisa, apoi se uita la Hollis.

— Ce pădure de pini?

— Într-una din zile va trebui să ne confruntăm însemnările, răspunse Hollis, apoi părăsi încăperea.

O aşteptă pe Lisa la lift. Două minute, apoi cinci, apoi cobora singur.

CAPITOLUL 14

Sam Hollis o luă în sus pe bulevardul Kalinin, replica moscovită a bulevardului newyorkez Fifth Avenue. La intersecţia cu strada Ceaikovski, fu nevoit să-i ocolească pe cei care aşteptau la coadă plini de speranţe să ocupe un loc la masă în popularul restaurant Arbat. În orele de vârf, Moscova este în plină mişcare, fiecare cărând bagaje şi încercând să cumpere tot ce e de vânzare. Moscoviţi, ţărani şi orăşeni de provincie descind zilnic în centrul Moscovei pentru ceea ce ei numesc cumpărături, dar care, în opinia lui Hollis, aduc mai mult cu o devalizare a oraşului. Hollis se opri în faţa magazinului Podarki Piatevo – Magazinul de Cadouri Cinci – şi-şi examină imaginea reflectată în geam. Pardesiul bleumarin de lână era în standardul moscovit, la fel şi pălăria neagră cu boruri înguste şi servieta supradimensionată, care era foarte bună de cărat legume, fructe şi carne, atunci când se găseau. Hollis spera să se confunde cât de cât cu specificul local, dar ştia că moscoviţii îşi dădeau seama că era occidental. În afară de trăsăturile feţei, avea un umblet diferit de cel al oamenilor din jurul său. Îşi reaminti ce-i spusese Lisa despre felul în care umblă ruşii şi o glumă pe care i-o spusese cineva din ambasadă la sosire. Doi moscoviţi merg pe stradă. Unul dintre ei poartă un balot mare în spinare, merge încovoiat şi cu poticneli, de crezi

că fiecare pas pe care-l face e ultimul. Celălalt moscovit nu cară nimic, merge încovoiat şi cu poticneli, de crezi că fiecare pas pe care-l face e ultimul.

Hollis intra în magazinul de cadouri. Nu era aglomerat, aşa cum erau magazinele care vindeau produse strict necesare, iar la raionul din spate, în care se plătea numai în valută, nu era practic nimeni.

Îşi alese un urs sculptat în lemn care balansa pe picior o minge şi un *znaciok* – o mică insignă din aluminiu de purtat la rever – cu profilul lui Lenin. Îi întinse vânzătoarei şase dolari, iar aceasta, sub pretextul că nu avea monede să-i dea restul, împinse spre el câţiva bănuţi de ciocolată înveliţi în staniol. Hollis avea un sertar întreg cu monede de ciocolată.

— Primesc şi monede de un cent.

— *Niet.*

— Atunci timbre verzi, orice, numai ciocolata nu.

— *Niet.*

Hollis îndesa cumpărăturile în buzunar şi ieşi afară, în aerul rece din amurg.

Bulevardul Kalinin era o arteră lărgită recent, cu blocuri de locuinţe din beton şi sticla, înalte de douăzeci de etaje, având magazine la parter. Bulevardul tăia pitorescul cartier Arbat în două, însă Hollis, care nu împărtăşea pasiunea Lisei pentru partea veche a Moscovei, nu avea o părere grozavă nici despre partea ei nouă. Bulevardul avea lăţimea unei autostrăzi pentru trafic de mare viteză din America, iar distanţa dintre magazine era prea mare, ceea ce s-ar fi putut să nu fie un lucru tocmai rău.

Hollis se opri din nou, de data aceasta în faţa vitrinei unui magazin de confecţii pentru femei numit Moskvicika, ceea ce se traduce aproximativ prin „Miss Moscova”, un nume care îl amuzase întotdeauna. Privi imaginea reflectată în vitrina a trecătorilor, dar nu i se păru să fi avut vreo „coadă”. Îşi continuă drumul spre nord, traversând Piaţa Octombrie.

O apuca pe o pasarelă pietruită ce ducea spre poarta de sub turnul Troitkaia, implantat în zidul de cărămidă roşie al Kremlinului. Cele două santinele în uniformă verde îl măsurară din cap până în picioare, fără să zică nimic. Hollis pătrunse în complexul de superbe catedrale, monumente şi clădiri publice ce se întinde pe o suprafaţă de douăzeci şi patru de hectare şi care reprezintă inima puterii sovietice şi sufletul vechii Ruşii. Sam Hollis, care nu putea fi uşor impresionat, era totuşi impresionat de Kremlin.

Trecu pe lângă Arsenal şi traversa Piaţa Ivanovski, croindu-şi drum printre sutele de turişti care făceau fotografii profitând de ultimele ore de lumină ale zilei, adică momentul când Kremlinul iese cel mai bine în poze. Observă lângă poarta Troitkaia doi bărbaţi care stăteau de vorbă. Erau îmbrăcaţi, la fel ca el, în pardesie de culoare închisă şi aveau pe cap pălării cu bor îngust. Cei doi îi atraseră atenţia pentru că nu aveau serviete ori sacoşe. Ţineau mâinile înfundate în buzunare, aşa cum fac poliţiştii pretutindeni, şi nu puteai şti niciodată ce se afla în acele mâini. Hollis o luă spre turnul Spasski, aflat în zidul nord-vestic al citadelei de formă neregulată care este Kremlinul. Poarta turnului nu era destinată accesului pietonal, fiind practic închisa când ajunse aproape de ea. O Volga neagră porni însă din dreptul clădirii Prezidiului Sovietului Suprem şi Hollis lua urma ei grăbind pasul. Cele două santinele deschiseră porţile din lemn şi Hollis trecu în urma Volgăi. Santinelele schimbară priviri nervoase, fără să-l apostrofeze însă.

Când porţile se închiseră în urma lui, Hollis se afla în Piaţa Roşie, vizavi de catedrala Sf. Vasile. În Piaţa Roşie aveau voie să circule numai vehiculele Kremlinului, iar circulaţia pietonală era îngreunata în orele de vârf, motiv pentru care Hollis considera că erau atât locul, cât şi ora potrivite pentru a trece neobservat. Îşi croi drum prin mulţime, trecând în diagonală prin faţa mausoleului lui

Lenin, unde o groază de oameni aşteptau la coadă să vadă corpul îmbălsămat. Trecu în grabă pe lângă uriaşul magazin universal GUM, situat în partea de nord a pieţei. Privi înapoi, dar nu-i zări pe cei doi bărbaţi în pardesie. Cobora câteva trepte ce porneau din trotuar şi care, la un moment dat, se despărţeau: metroul, la dreapta, un pasaj subteran pe sub Piaţa Roşie, la stânga. O luă la dreapta, introduse cinci copeici în aparatul de la barieră şi sari pe scara rulantă, care cobora cu viteză. Paşi pe peronul pavat cu plăci mari de marmură al staţiei, iluminată de candelabre de cristal. După un minut, sosi un tren şi Hollis se înghesui alături de navetişti.

Coborî la prima staţie, Dzerjinski. Se apropie de un grup de vreo douăzeci de persoane, care stăteau strânse una lângă alta. O tânără drăguţă, cu parul-roşu aprins, se adresa grupului într-o engleză cu uşor accent:

— În spatele dumneavoastră se afla Muzeul Politehnic de Stat, ale cărui exponate arată traseul parcurs de dezvoltarea ingineriei ruseşti. Merita să-l vizitaţi, când aveţi o zi liberă.

O femeie între două vârste din stânga lui Hollis spuse cu un accent de New England:

— Zi liberă? Ce zi liberă?

— Ssst! interveni bărbatul care o însoţea.

Ghida Intourist-ului arunca o privire cuplului, apoi îl privi cu un aer de curiozitate pe Hollis, continuând:

— În stânga dumneavoastră, se afla Muzeul de Istorie şi construcţie a Moscovei. Acolo puteţi vedea cum planificarea socialistă sovietică a transformat vechea Moscova într-unul din cele mai frumoase oraşe ale lumii.

Hollis observa că turiştii americani îl priveau cu coada ochiului şi în clipa aceea ştiu că măcar unii dintre ei îşi închipuiau că aveau de-a face cu un ofiţer KGB, adică ceea ce şi voiau să creadă. Doar făcea parte din tacâmul excursiei, o poveste delicios de sinistră pe care s-o spună celor de acasă.

— În dreapta, continua roşcata cu o voce răguşită, dar sexy, se afla Muzeul Maiakovski, apartamentul în care celebrul poet şi-a petrecut ultimii ani din viaţa.

Cineva din faţa lui Hollis îşi întreba vecinul:

— O să aibă loc un test?

Hollis se gândi că, în cazul unui test, una dintre întrebări ar trebui să fie aceasta: „Este adevărat că Vladimir Maiakovski s-a sinucis ca urmare a faptului că era decepţionat de viaţa din Uniunea Sovietică?”

— În mijlocul pieţei, puteţi admira frumoasă statuie din bronz a lui Felix Dzerjinski, eminent conducător al partidului, om de stat sovietic şi prieten al lui Lenin.

Hollis se gândi c-ar fi trebuit să adauge: „Ucigaş în masă şi fondator al temutei Securităţi a Statului”. Cum putea cineva să treacă testul fără aceste lucruri?

Ghida arata peste umăr, spre partea cealaltă a pieţei:

— Clădirea aceea frumoasă, cu ferestre înalte şi arcuite, este *Detski Mir* – „Universul Copiilor” –, cel mai mare magazin de jucării din Moscova. Ruşilor le place să-şi răsfeţe copiii, adăugă ea mai degrabă din obişnuinţa decât din experienţă.

Grupul fu străbătut de un murmur şi o femeie întreba:

— Putem să mergem acolo?

— În timpul liber.

Cineva râse.

— Vă rog, spuse ghida scurt. Acum mergem la autocar, bine?

— Ce este clădirea aceea mare de acolo? întreba un bărbat.

— Acolo, răspunse ghida pe un ton liniştit, fără să se uite măcar, sunt birourile întreprinderii de electricitate.

Şi într-adevăr, îşi spuse Hollis, aşa era, dacă electricitatea înseamnă nişte electrozi de cincizeci de volţi legaţi de scrot. Privi procesiunea de turişti ce se îndrepta spre autocarul vopsit cu roşu şi alb al Intourist-ului.

Trecătorii moscoviţi se uitau cu atenţie la hainele străinilor, iar Hollis şi-ar fi dorit ca turiştii americani să înveţe să se îmbrace mai bine. Câţiva turişti din grup se întoarseră şi fotografiară întreprinderea de electricitate, ştiind din surse mai demne de încredere că era vorba de rău famată închisoare Lubianka, sediul KGB-ului.

Pe stradă se aprinseră luminile, deşi nu se întunecase încă. Hollis scoase insignă cu profilul lui Lenin din buzunar şi şi-o înfipse în rever, apoi se aşeza pe o bancă orientată cu faţa spre bulevardul Marx. Scoase din servietă un măr verde, o bucată de brânză şi un cuţitaş. Îşi întinse în poala un şervet de pânză şi începu să taie bucăţele cu cuţitul când din mar, când din brânză. Pe o bancă din dreapta lui, un bărbat mai în vârstă mânca pâine neagră. Băncile din parcuri reprezentau reţeaua de fast-food a Moscovei. Hollis arunca o bucăţică de mar înspre un grup de vrăbii, care se împrăştiară, apoi se întoarseră şi începură să ciugulească din ea.

Hollis îl văzu coborând pe bulevardul Marx, pe lângă vestigiile zidurilor din secolul al XVI-lea. Era îmbrăcat într-un pardesiu de comandă cu cordon în talie, ceea ce-l făcea să arate ca un militar în haine civile. Pasul îi era, de asemenea, milităresc, iar pe cap avea o căciulă frumoasă de blană. Avea cu el obişnuita-i servieta diplomat din piele de porc, prea plată ca să poată băga în ea mere sau brânză.

Generalul Valentin Surikov din aviaţia sovietică veni drept prin faţa lui Hollis, împrăştiind vrăbiile. Remarca insigna de pe reverul lui Hollis, ceea ce însemna că nu fusese urmărit, şi se aşeza la celălalt capăt al băncii pe care şedea Hollis. Generalul îşi aprinse o ţigară, îşi puse o pereche de ochelari cu rama aurită şi scoase din servietă un ziar Pravda. Spuse în engleză, fără să-şi ridice privirea de pe ziar.

— Brânză trebuie împachetata în celofan, nu în ziar. Avem celofan. Numai un ţăran ar folosi ziarul.

Hollis făcu ghemotoc bucăţica de ziar şi o băga în servietă.

— De ce-ai ales locul ăsta? întreba Surikov.

— De ce nu?

— Asta nu-i de joacă, prietene. N-o facem ca să ai ceva amuzant de povestit prietenilor dumitale.

— Aşa-i, domnule general.

— Dacă te prind, îţi dau un şut, cu toată imunitatea ta diplomatică. Dacă mă prind pe mine însă, zise Surikov făcând semn cu capul spre Lubianka, mă aduc aici şi mă împuşca.

Lui Sam Hollis nu-i prea plăcea generalul Valentin Surikov, dar nu putea să spună cu certitudine de ce.

— Ştii ce i-au făcut colonelului Penkovski, când l-au prins? întreba Hollis.

— Nu ştiu cine e colonelul Penkovski.

— Cine a fost.

Hollis era uimit de fiecare dată când descoperea cât de puţin ştiau aceşti oameni despre societatea în care trăiau. Chiar şi generalii.

— Penkovski a făcut ce faci şi dumneata. Povestea e de notorietate în Vest. Indivizii de aici l-au torturat vreme de şase luni, apoi l-au aruncat de viu într-un cuptor. Plutoanele de execuţie sunt pentru infracţiuni de mai mică gravitate.

Hollis taie o bucată de mar, apoi o cresta transversal în mai multe bucatele vrând să vadă dacă nu erau cumva viermi. Negăsind niciunul, întreg sau secţionat, baga bucăţelele de mar în gură şi le mesteca.

Generalul Surikov îşi aprinse o nouă ţigara de la prima.

— Eşti absolut sigur că n-ai fost urmărit?

Hollis ridică din umeri.

— M-am străduit. Dar dumneata?

— Eu nu pot să-mi permit gesturi făţişe de evitare ca dumneata. Eu trebuie să mă comport normal.

— Cu ce treburi prin cartierul ăsta, domnule general?

— Am locuri rezervate la restaurantul hotelului Berlin peste o oră.

— Bun. Îmi place.

— De unde ştii că l-au aruncat într-un cuptor? întreba Surikov.

— Cum? A da, Penkovski. Nu ştiu. Mi-a spus şeful meu. Dar al meu minte cum mint şi şefii dumitale. Are efect. Vor să mă facă să urăsc şi mai mult KGB-ul.

— Şi îl urăşti?

— Personal, nu, răspunse Hollis. Mie nu mi-au distrus viaţa aşa cum ţi-au făcut ţie şi tuturor celorlalţi, de la Vladivostok şi până în Berlinul de Răsărit. Dar dumneata îi urăşti?

Surikov nu răspunse, ceea ce lui Hollis i se păru curios. Nu reuşea să descopere motivaţia lui Surikov.

— În notă spuneai că e vorba de ceva urgent, zise Surikov.

Hollis dădu afirmativ din cap. Găsiseră o metodă simplă de a-şi aranja întâlnirile neprogramate. Hollis îi trimitea pur şi simplu o notă omologului său, colonelul Andreev, din Ministerul Apărării sovietic, prin care solicita o informaţie lipsită de importanţa cu privire la mersul convorbirilor referitoare la limitarea armamentului. Cum era şi firesc, Andreev trimitea solicitarea pe scara ierarhică în sus, până când aceasta ajungea pe biroul generalului Surikov. Acesta aplica nota lui Hollis pe o hartă de mici dimensiuni, dar detaliată, a centrului Moscovei. O înţepătură de ac de pe suprafaţa notei indica locul de întâlnire. Ora era invariabil cinci şi jumătate după-amiază în ziua respectivă. Dacă în vreun colţ al notei era o mâzgălitură de creion, asta însemna că întâlnirea urma să aibă loc în ziua următoare. Prezenţa cuvântului „răspuns” în cuprinsul notei însemna că era vorba de ceva urgent.

— Da, e ceva urgent, dar nu e cazul să vă neliniştiţi, spuse Hollis, gândindu-se probabil că îi stricase ziua lui

Surikov.

Surikov întoarse o pagină din ziarul supradimensionat, pe care-l ţinea în sus, ca să vadă mai bine.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Cine a câştigat bătălia de la Borodino?

Surikov îi aruncă o privire scurtă lui Hollis.

— Cum?

— Tolstoi descrie foarte clar ceea ce s-ar putea numi o victorie à la Pirus. Cu toate acestea, sunt unii ruşi care cred c-a fost o victorie rusească. Cum se împacă aceste două lucruri? Cine a câştigat bătălia?

— La ce te referi? replică Surikov.

— La realitate. Adevăr. Am nevoie de adevăr. Adevărul-adevărat, nu cel sovietic. Am nevoie de unele informaţii despre o fostă baza de antrenament a aviaţiei sovietice.

— Aşa?

— De la nord de Borodino.

Surikov nu răspunse.

— O fostă şcoala de instrucţie la sol, folosită în prezent de Comitet în alte scopuri. Ştii despre ce e vorba, nu-i aşa?

Din nou Surikov nu răspunse.

— Dacă nu ştii nimic despre treaba asta, spuse Hollis, plec.

Surikov îşi drese glasul.

— Ştiu ceva.

— Probabil nu ceva foarte important, generale, căci altfel mi-ai fi spus de mult.

Surikov lasă să treacă un minut înainte de a răspunde:

— E atât de important, colonele, atât de periculos pentru viitorul relaţiilor sovieto-americane şi pentru pacea mondială, încât mai bine s-o lăsăm baltă.

Hollis nu privea în direcţia lui Surikov, dar îşi dădu

seama, judecând după tonul vocii lui Surikov, de obicei rece ca gheaţa, ca acesta era agitat.

— E foarte frumos din partea dumitale că stai de straja păcii, spuse Hollis. Totuşi, ceva a transpirat, iar eu vreau să controlez situaţia, înainte ca povestea să fie greşit înţeleasa sau să ajungă pe mâinile cui nu trebuie. Mai întâi însă, trebuie să înţeleg despre ce-i vorba.

Surikov împături ziarul, timp în care Hollis îşi îngădui să-i arunce o privire. Generalul era vădit tulburat.

— Spune-mi ce ştii şi cum ai aflat, zise Hollis.

— Întâi spune-mi ce ştii dumneata.

— Am ştiut să te întreb de loc. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Trebuie să mă mai gândesc, replică Surikov.

— Asta faci din prima zi de când m-ai contactat, în urmă cu un an.

— Da? Ştii dumneata ce-i în mintea şi-n inima mea? Nici măcar nu eşti rus.

— Nici dumneata, generale. Eşti sovietic moscovit şi amândoi suntem nişte militari moderni. Avem înţelegere unul pentru celălalt.

— Bine, spuse Surikov pe un ton hotărât. M-am gândit bine şi vreau să ies.

— Poţi să te consideri ieşit.

Hollis găsi până la urmă un vierme şi arunca cotorul la vrăbii.

— Succes şi mulţumesc!

— Vreau să ies de-aici, din Rusia.

Hollis ştia ce voise să zică Surikov. Uneori, aşa cum se obişnuieşte cu nevestele dificile, începi negocierile prin a le face bagajul.

— Vreau să-mi petrec ultimele zile în Vest, spuse Surikov.

— Şi eu.

Surikov nu răspunse.

— Crezi că au mirosit ceva? întreba Hollis.

— Nu, dar o s-o facă, dacă-ţi dau informaţiile pe care mi le ceri. Vreau să merg la Londra.

— Zău? Nevastă-mea e la Londra. Nici ei nu i-a plăcut aici.

— Cât ţi-ar trebui să mă treci în Vest?

— E vorba de un zbor de patru ore, generale.

Hollis avea o plăcere perversă de a le reaminti oficialilor sovietici tipul de stat pe care îl creaseră.

— Faci o cerere de viză, adăugă el, iar de rezervarea la Aeroflot mă ocup eu. Bilet dus, nu-i aşa?

— Vrei să spui că nu puteţi scoate oameni de aici?

— Nu-i chiar aşa de uşor. Aveţi o poliţie a naibii de bună.

— Să nu crezi că, dacă mă ţii aici, voi continua să-ţi vând secrete, prietene. Dacă nu mă poţi scoate din ţara, mă retrag din serviciul vostru.

— Ţi-am spus că n-am nimic împotrivă.

— Şi mă duc să lucrez pentru britanici.

Hollis îşi şterse mâinile pe şervet. A pierde un agent care a intrat în panică şi vrea să se retragă era una, dar a-l pierde în favoarea altui serviciu era cu totul altceva. Noua teorie era aceea de a lăsa o sursă de informaţii să se retragă oricând doreşte, fără a încerca să faci presiuni asupra ei, cum se procedă în trecut. Agenţii strânşi cu uşa erau în mod inevitabil prinşi şi atunci KGB-ul afla informaţiile pe care acesta le furnizase şi lua măsuri pentru a repara lucrurile. Dacă Surikov începea să lucreze pentru britanici şi era prins ulterior, exista probabilitatea ca Hollis să nu afle niciodată ca Surikov „ciripea” la Lubianka.

— Sau pentru francezi, spuse generalul. Vorbesc o franceză acceptabilă. Aş putea trăi la Paris.

— Decât să te duci la francezi, mai bine te duci direct la KGB şi scuteşti timp. Francezii sunt infiltraţi, generale. Majoritatea au retribuţii de ordin secundar în cadrul KGB.

— Nu încerca să mă sperii. A treia posibilitate ar fi să

lucrez pentru germani. Aşa că acum dumneata trebuie să te decizi.

— O să vorbesc cu şefii mei. Nu că n-am vrea s-o facem, dar e periculos. Pentru dumneata.

De fapt, îşi spuse Hollis, era mai mult decât erau dispuşi să facă. Unii politicieni puneau preţ pe dezertorii cu funcţii înalte, dar din punctul de vedere al serviciilor de spionaj, un spion care dezerta spunea KGB-ului aceleaşi lucruri ca un spion capturat, anume ca toate informaţiile care-i trecuseră prin mână se aflau acum în posesia inamicului. Surikov trebuia sau să continue să spioneze pentru el, sau să se retragă şi să-şi ţină gura. Cum însă nu dorea să facă niciuna, nici alta, Hollis îşi spuse că ceea ce-i trebuia lui Surikov era un accident de maşină. Lui Hollis însă nu-i plăceau aceste lucruri şi spera să găsească ceva mai creativ.

— O să ne mai gândim. Gândeşte-te şi dumneata. Vestul nu e chiar aşa cum se zice c-ar fi.

— Nu glumi cu mine, colonele!

Surikov îşi aprinse a treia sau a patra ţigara. Hollis scoase un ziar Pravda din servietă, în rusă modernă – rusa comunistă, birocratică, gazetărească – se descurca destul de bine cu cititul. Dificultăţile apăreau când era vorba de Cehov, Gogol, Tolstoi şi alţii, şi Hollis se gândi că i-ar fi făcut plăcere să se perfecţioneze, dacă apucă să trăiască atât cât să ajungă să stea într-un balansoar şi să-l citească pe Tolstoi.

Ai arunca o privire furişa lui Surikov, care părea într-adevăr să citească Pravda, organul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Să-l citească şi să-l creadă, într-o etalare monstruoasa de triplicitate. Oamenii ăştia, conchise Hollis, erau lipsiţi de speranţa. Lipsiţi de speranţa câtă vreme se aflau în ţara, neajutoraţi ca nişte copii şi stângaci, când îi scoteai din ţara şi le ofereai primul număr din The Washington Post sau Times. Hollis citi cu atenţie începutul articolului intitulat

„Afghanistanul lupta şi construieşte: Relaţiile politice şi economice sovieto-afgane, care datează din vremea lui V.I. Lenin, au o istorie îndelungata, oferind un exemplu viu de relaţii de bună vecinătate”.

Hollis îl privi din nou pe Surikov. Creierul îi fusese alimentat cu calorii lipsite de valoare întreaga lui viaţa, aşa încât nu e de mirare că intelectul era subnutrit. Hollis era conştient de faptul că trebuia să umble cu grijă cu acest om.

— Cred că înţelegi, colonele, spuse Surikov, că dacă-ţi dau informaţiile pe care mi le ceri, nici dumneata, nici eu nu mai putem rămâne în Rusia.

— Chiar aşa?

Hollis îşi reaminti cum îl întâlnise pe generalul Surikov Acesta îl abordase direct cu un an înainte, la o recepţie oferită de ambasadorul iugoslav cu prilejul sărbătoririi independenţei Iugoslaviei. „Domnule colonel, îi spusese Surikov în engleză numele meu este Valentin Surikov”. Era îmbrăcat în uniforma de general al Forţelor Aeriene Sovietice, aşa încât Hollis îi răspunse cu cuvenită curtoazie militară: „Încântat de cunoştinţă, domnule general!”

Surikov continuase pe acelaşi ton sec: „Doresc să pun la dispoziţia guvernului dumneavoastră documente importante. Comunicaţi celor ce se ocupa de astfel de probleme să ia legătura cu mine la recepţia de săptămâna viitoare de la ambasada Finlandei”. Apoi plecase.

La recepţia de la finlandezi se prezentase Hollis.

Acum, după un an, stând acolo în Piaţa Dzerjinski, Hollis era de acord cu Surikov că legătura lor periculoasă se apropia, într-un fel sau altul, de sfârşit. Surikov privi pe deasupra ziarului la un grup de bărbaţi care tocmai ieşea pe poarta principală de la Lubianka.

— Mi-ai cerut informaţii, iar eu ţi-am spus preţul.

Hollis îi observă pe bărbaţii din faţa cartierului general al KGB-ului. Erau şase la număr, vorbeau şi

gesticulau, părând a fi bine dispuşi. Şi de ce n-ar fi fost? Doar erau poliţia, într-un stat poliţienesc.

Surikov deveni dintr-odată neliniştit. Spuse repede, cu o voce pe care Hollis de-abia o putea auzi:

— Orice ai şti despre instalaţia de la Borodino, ştii şi că pretenţia de a mă scoate din ţara reprezintă un preţ foarte mic faţa de informaţiile pe care ţi le pot da.

Apoi adăugă, apelând la o expresie americană pe care o folosea des:

— O să rămâi ţuţ, colonele!

Hollis zâmbi la adăpostul ziarului. Privi din nou spre Lubianka, aflată de partea cealaltă a pieţei.

Era o clădire destul de frumoasă, în stil italian, cu opt etaje. Primele două erau din granit de culoare gri, iar etajele superioare erau din stucatura de ciment zugrăvita în acea ciudată culoare muştar care părea să le placă ruşilor atât de mult. Era una dintre puţinele clădiri din Moscova cu ferestre curate, prin care se puteau vedea oameni muncind în lumina bolnăvicioasa a tuburilor fluorescente.

Ceea ce-l izbise întotdeauna era amplasarea instituţiei în inima Moscovei, la o zvârlitură de băţ de magazinul universal pentru copii, într-o piaţa în care putea fi văzută de zeci de mii de oameni zilnic. Era vorba de un loc în care mii de cetăţeni sovietici fuseseră torturaţi şi împuşcaţi, un loc prezentat de ghizii Intourist-ului drept întreprinderea de electricitate, al cărui nume dispreţuit era pronunţat de moscoviţi, atunci când îl pomeneau, în şoaptă: Lubianka.

Şi totuşi nici KGB-ul, nici guvernul sovietic nu au avut bunul-simţ de a muta aceasta instituţie, care continua să se afle acolo ca un monument închinat brutalităţii. Dar poate că ştiau ei ce ştiau. Nu reamintea ea oare tuturor că există? De câte ori o vedea, Hollis nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că trebuia să evite tot ceea ce l-ar fi putut închide acolo. Hollis privi în altă parte, dar imaginea

clădirii îi stărui în minte.

— Cunoşti un colonel KGB care îşi zice Burov? întreba.

— Poate.

Hollis îi văzu pe cei şase bărbaţi din faţa clădirii despărţindu-se. Generalul Surikov se ridica în picioare.

— Am stat suficient aici. Voi fi la mormântul lui Gogol, duminica viitoare, la ora unu la amiază.

Ca de obicei, Surikov alesese un loc care să-l facă pe Hollis să răsfoiască ghidul turistic Michelin.

— Mâine, domnule general!

— Duminică, colonele. Am nevoie de timp.

— Fie. O alternativă de loc de întâlnire?

— Niciuna. Mormântul lui Gogol. Duminică. Ora treisprezece. Aştept să-mi spui cum ai de gând să mă treci în Vest şi o să-ţi vând jumătate din pont. Cealaltă jumătate o primeşti când ajung la Londra.

Surikov puse ziarul sub braţ şi îşi lua servieta diplomat. Părea grăbit să plece, dar rămase nemişcat văzându-i pe patru dintre bărbaţii din faţa KGB-ului apropiindu-se. Aceştia îi cercetară pe Hollis şi pe Surikov cu acea privire iscoditoare pe care Hollis o asocia tâlharilor aflaţi în căutarea unei prazi uşoare. Îşi încetiniră paşii, dar trecură mai departe.

Surikov, destul de palid după părerea lui Hollis, se întoarse fără o vorbă şi traversa piaţa.

Hollis aştepta ca fiii spirituali ai lui Felix Dzerjinski să revină în piaţa şi să-l aresteze, dar nu se întâmpla aşa. Viaţa continuă, iar criminalii – Hollis şi Surikov – păcăliseră încă o dată organele securităţii statului.

Uneori, Hollis se întreba dacă merită să plăteşti cu viaţa tot acest joc. Se gândea la viaţa lui Greg Fisher, care se încheiase, şi la cea a maiorului Jack Dodson, care era în cumpănă. Şi se gândea la Ernie Simms şi la ceilalţi o mie de aviatori, ale căror familii şi a căror patrie încetaseră să-i mai caute, considerându-i morţi. Hollis se gândea că s-ar

fi putut să reuşească, dacă proceda cum trebuie, să-i aducă acasă.

Hollis îl urmări pe Surikov până ce acesta dispăru în mulţimea ce asalta magazinul *Detkii Mir*.

— Cred, rosti Hollis cu voce tare, ca ceea ce m-ar face să fug în Vest ar fi cozile. Urăsc cozile.

„Nu, reflecta Hollis, nu-mi place generalul Surikov, deşi n-aş putea să spun de ce”. Dar tocmai învăţase să nu-l subestimeze. Recunoscu că motivele trădării lui Surikov nu erau meschine – Surikov nu luase niciodată vreo rublă, vreun dolar sau vreun franc elveţian şi nu-l sâcâise pe Hollis să-i procure lucruri din magazinele ambasadei americane. Motivaţia lui Surikov nu era însă niciuna nobilă. După ştiinţa lui Hollis, cu el nu se petrecuse nicio convertire ideologică. şi, potrivit relatărilor lui Surikov însuşi, nu suferise vreun prejudiciu personal din partea sistemului, nimeni din familia să nu fusese închis într-un lagăr ori supus unui exil intern. De fapt, generalul Surikov nu era nevoit să intre în aglomeraţia de la Detki Mir că să le cumpere jucării nepoţilor săi. Trebuia doar să suporte inconvenientul de a trece printre oamenii de rând în drum spre hotelul Berlin, unde urma să ia o masă decentă. Surikov făcea parte din aristocraţia comunistă, care beneficia de serviciu de livrare la domiciliu, de magazine speciale, care ducea o viaţă privilegiată de o crasă ipocrizie, nemaiîntâlnita nici chiar în societăţile occidentale stratificate social.

„Într-o bună zi însă, îşi spuse Hollis, din motive numai de el ştiute, Valentin Surikov hotărâse că nu-i mai plăcea în Rusia”. Voia să trăiască la Londra, deşi, din câte ştia Hollis, Surikov nu ieşise niciodată din Uniunea Sovietică. Şi, după cum constatase, datele pe care le avea de vânzare Surikov nu erau lipsite de importanţa. Informaţiile pe care le deţinea generalul – garnizoane ale aviaţiei sovietice, indicative de unităţi, funcţii de comandă etc. – erau ultrasecrete. Lucruri pe care nu ţi le putea

spune niciun satelit-spion. După toate aparenţele, Surikov era un ofiţer de cadre, dacă nu chiar şeful serviciului cadre din întreaga aviaţie militară sovietică, deşi nu-i spusese niciodată lui Hollis acest lucru.

Acum generalul Surikov lăsase să se înţeleagă că avea „banii” pentru un bilet de avion până la Londra şi voia ca Hollis să-i aranjeze transportul. Jumătate din „suma” la plecare, cealaltă jumătate, la sosire. Hollis clătină din cap şi îndesa Pravda în buzunarul pardesiului. Aceasta era, într-adevăr, o soluţie, dar nu putea fi folosită prea des. Şi pe urmă, Hollis nici nu era sigur c-ar fi vrut ca Surikov să trăiască la Londra. Surikov merita să trăiască la Moscova, ca să se înveţe minte.

Hollis ar fi vrut să se întoarcă la ambasadă, numai că domnii din Direcţia a 7-a a KGB-ului – cea care se ocupa de supravegherea ambasadelor –, care-i pierduseră urma în Piaţa Roşie, ar fi înregistrat ora la care ar fi revenit în complexul de clădiri al ambasadei. Avea întrucâtva sentimentul că, pe cât lipsea mai mult – ca un soţ rătăcitor (precum consoarta lui rătăcitoare) – pe atât mai îngrijoraţi erau supraveghetorii. Aşa încât se gândi să mai piardă o oră prin Muzeul Politehnic de Stat. Poate că merită să fie vizitat. Se ridica de pe bancă, îşi scoase insignă cu Lenin şi o aruncă pe jos. Apoi îşi lua servieta şi se îndrepta spre muzeu.

Se gândi la nevastă-sa, Katherine, care era la Londra. Unul dintre motivele pentru care nu şi-a putut lua concediu ca să se ducă după ea şi să lămurească lucrurile a fost faptul că trebuia să se ocupe de Surikov. Iar acum, Surikov s-ar fi putut să ajungă în Londra înaintea lui. În meseria sa, ironiile sorţii erau nesfârşite.

— Nesfârşite, spuse cu voce tare.

Gândul îi zbură la Lisa Rhodes, deşi toată ziua încercase să şi-o scoată din minte. Îşi dădu seama că se simţea răspunzător pentru siguranţa ei, ceea ce ar fi putut fi unul dintre motivele pentru care n-o sunase. Voia să

continue legătura, dar cum se simţea mereu că o ţinta mişcătoare, nu era foarte sigur c-ar fi vrut s-o facă să-şi rişte viaţa. O dilemă care, se pare, nu l-a chinuit pe Alevy, aşa cum putuse, de altfel, să constate Hollis în magazinul de antichităţi din Arbat.

În meseria lui, constata Hollis, relaţiile bărbaţilor cu femeile se încadrau de regulă în două categorii: profesionale – sexuale sau sexuale – profesionale. Alevy o preferă pe prima. Hollis nu se simţea în largul lui în niciuna din ele. Îşi spuse că poate ar fi trebuit să o întrebe şi pe Lisa.

CAPITOLUL 15

Sam Hollis intra în sala de bowling din subsolul clădirii cu opt etaje a cancelariei. Erau în plină desfăşurare trei jocuri. Aerul din încăpere era înăbuşitor, îşi cumpără o bere Heineken de la bar, apoi se aşeza în dreptul unei piste libere. La pista de alături erau patru funcţionare din SPE – Serviciul Personal Extern – care se distrau şi beau. Trei dintre ele erau secretare, iar a patra – sora medicală. Erau îmbrăcate în blugi şi tricouri cu mâneca scurtă. Soră medicală, o blondă mignona, îl privi. Pe tricoul ei scria: „Ei drăcie, nu cred să mai fim în Kansas!”

Hollis zâmbi. Femeia îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse la jocul ei. Hollis sorbea din bere, continuând să le privească. Era în felul în care aruncau bila, beau şi râdeau o frenezie ciudată, ca şi când resorturile lor interioare ar fi fost prea încordate. Se aştepta să le vadă prăbuşite pe podea în următoarele cinci minute.

Pe pistă din dreapta juca familia Horgan: Bill şi Joan. El lucra în SAE – Serviciul Agricol Extern –, iar ea preda la şcoala anglo-americană. Se aflau acolo şi cele două fiice ale lor, adolescente. Bill şi Joan îl salutară voioşi. Fetele lor, în schimb, păreau plictisite de moarte. Una din ele, îşi aminti Hollis, era predispusă la crize de isterie şi plâns.

Două piste mai încolo, erau patru soldaţi din infanteria marină îmbrăcaţi în haine civile. Puşcaşii marini, cum li se spunea, erau douăzeci la număr, aleşi după înălţime, ţinuta, inteligenţa şi poate frumuseţe, îşi spuse Hollis. Potrivit regulamentului infanteriei marine, ei sunt necăsătoriţi, ceea ce a provocat unele probleme, cel mai cunoscut incident fiind scandalul de la vechiul local al ambasadei, când nişte soldaţi americani avuseră relaţii amoroase cu tinere rusoaice, dezvăluindu-le secrete.

Rusia, realizase Hollis, mai mult decât oricare ţara în care fusese, te schimbă. Soseai o persoană şi plecai o cu totul alta. Un american, indiferent dacă era turist, om de afaceri sau funcţionar al ambasadei, era în centrul atenţiei şi sub o constantă supraveghere din partea localnicilor şi a statului. Te trezeai încordat, trăiai în tensiune şi te culcai încordat. Unii fugeau, aşa cum făcuse Katherine. Alţii clacau, deveneau uşor idiosincratici, îşi trădau ţara ori, asemenea Lisei, luau în braţe ursul rus şi dansau cu el, ceea ce, gândi Hollis, s-ar fi putut să fie singura modalitate de a scăpa cu mintea zdravănă.

Pistele de bowling şi spaţiile adiacente ţineau loc şi de adăpost antiatomic şi Hollis se gândea uneori dacă îi va fi dat să trăiască ziua când, aflat în adăpost şi privind cum se închid uşile automate, va aştepta atacul nuclear american ce va distruge centrul Moscovei.

Seth Alevy se apropie şi se aşeza pe bancheta lângă el. Alevy clatină paharul cu whisky şi cuburi de gheaţă, privindu-le pe cele patru femei care jucau alături.

— Corect, spuse Alevy într-un târziu. Nu ne aflam în Kansas, ci sub Oraşul de Smarald.

Una dintre secretare dobora popicele, scoase un strigăt victorios şi-şi pocni palmele de cele ale colegei de echipă.

— Vrei să jucăm câteva mâini? îl întreba Hollis pe Alevy.

— Nu.

Zgomotul ambiental reprezenta o bună acoperire, eventualele microfoane implantate în timpul construcţiei fiind ineficiente, ca şi microfoanele direcţionale al KGB-ului instalate în clădirile înconjurătoare. Acesta era unul dintre motivele pentru care lui Alevy îi plăcea să se întâlnească aici. Celălalt motiv însă pentru care Alevy nu solicitase una dintre camerele protejate din clădirea cancelariei era acela că bănuia că erau ascultate de Serviciul de Informaţii al Departamentului de Stat. Ca şef al grupului CIA din Moscova, care răspundea în ultimă instanţă de întregul spionaj american din Uniunea Sovietică, Seth Alevy nu era dispus să fie „ascultat” de nişte profesionişti de mâna a doua, cum erau cei din Serviciul de Informaţii al Departamentului de Stat. Cât despre Agenţia de Informaţii a Departamentului Apărării al lui Hollis, atitudinea lui Alevy era oarecum mai îngăduitoare. Relaţia lui Alevy cu KGB-ul, reflecta Hollis.

E foarte bună din punct de vedere psihic întrucât nu se prefăceau a fi prieteni.

— A apărut Ace? întreba Alevy.

— Da.

— Ne poate ajuta cu chestia asta?

— Cred că da.

Alevy dădu afirmativ din cap.

— De ce crezi că poate, Sam?

— E doar o presupunere.

— Doar nu l-ai expus pe unul dintre cei mai buni informatori ai noştri în Uniunea Sovietică unei întâlniri personale doar dintr-o presupunere.

— Am plecat de la faptul că Ace înseamnă aviaţia militară sovietică, iar Dodson înseamnă – sau a însemnat – aviaţia militară americană.

— E o argumentaţie cam subţirica. Acum, că suntem doar noi doi, de ce nu-mi spui tot ce-ai aflat de la perechea franceză, apoi ce-ai făcut şi ai văzut pe drumul spre Mojaisk. Pe urmă, spune-mi ce ţi-a zis Ace în seara asta. Şi,

dacă tot veni vorba, spune-mi lucruri de care nici nu m-am gândit să te întreb în legătură cu afacerea asta.

— Adevărul e, Seth, că există o rivalitate între servicii şi că-mi protejez micul meu fief. Asta îmi dă sentimentul că valorez ceva, că sunt important.

— Cred că amândoi suntem sarcastici, adaugă Alevy. Fie, putem continua investigaţiile separat o vreme. Tot ceţi cer e să fii atent ce comunici la Pentagon şi eu voi face la fel cu Langley.

— De ce?

— Ştii de ce. Afacerea asta e atât de importantă, încât cei de-acolo o să încerce s-o rezolve ei. Va fi implicat Departamentul de Stat şi Casa Albă şi o să ne trezim dirijaţi de unul dintre indivizii ăia din subsolul Casei Albe. Noi suntem cei care ne riscăm viaţa aici, Sam.

Hollis nu răspunse.

— Ţi-ai riscat o dată viaţa, adaugă Alevy, într-un război în care regulamentul de limitare a bombardamentelor făcea să nu fie rănit nimeni altcineva în afară de tine însuţi. Nu te mai sâcâie treaba asta? N-ai vrea să te răfuieşti cu Washingtonul pe chestia asta? N-ai vrea, poate, să aduci câţiva aviatori acasă? Ştii la fel de bine ca mine, Sam, ca ei sunt pe-aici pe undeva.

Hollis îl privi pe Alevy drept în ochi şi-i spuse cu voce joasă;

— Eu ascult de raţiune şi de logică, Seth. Dar să nu încerci vreodată să mă manipulezi cu argumente de genul ăsta. Nu te amesteca în trecutul meu! De asta mă ocup eu.

Alevy îi înfrunta privirea, apoi dădu afirmativ din cap şi privi în altă parte.

— Fie. Am dat-o în bară.

Hollis îşi termina berea. Alevy se ridica, se duse la bar şi se întoarse cu încă un rând de băutură. îi întinse lui Hollis o bere, apoi spuse:

— Ştii, mă gândeam la Ace. Nu ştiu dacă e sincer. Tu ce zici?

Hollis înţelese unde voia să bată, asta însemnând: „Dovedeşte-mi că omul tău nu e agent dublu”.

— Ne-a dat întotdeauna informaţii bune, îi reaminti Hollis.

Alevy îl privi.

— Aşa se pare. Tot ce ne-a spus a corespuns cu ce ştiau oamenii mei şi ai tăi. Şi totuşi…

Hollis se uita la mocasinii confecţionaţi manual şi foarte lustruiţi din picioarele lui Alevy. La costumul lui de mătase bleumarin de croiala italienească. La cămaşa şi cravata confecţionate de nişte firme renumite. Seth Alevy cheltuia o groază de bani pe îmbrăcăminte de calitate. Şi totuşi, cineva care îl cunoştea pe Alevy mai dinainte, spunea că se îmbracă mai bine de când era la Moscova decât o făcea la Washington. Hollis bănuia că aceasta eleganţa vestimentară nu era decât un alt mod prin care Alevy îi scotea din sărite pe ruşi. Din câte ştia el, Alevy era singurul bărbat care apăruse odată la Balşoi Teatr îmbrăcat în frac. Practic, Hollis era convins că Alevy era posesorul unicului frac din întreaga Rusie.

Alevy termina şi cel de-al doilea pahar de whisky.

— Informaţiile lui Ace sunt bune, dar n-ar fi exclus să ne întindă o cursă pentru o lovitură urâtă. S-ar fi putut să-i dai ideea, când ai pomenit de Borodino.

— Întotdeauna exista această posibilitate.

Hollis le privi pe cele patru femei din SPE. Cea cu inscripţia pe tricou arunca bila, dar prinse mantinela şi trase o înjurătură.

Îşi ridică apoi poala tricoului ca să-şi şteargă transpiraţia de pe faţa, dezgolindu-şi abdomenul.

— Ce abdomen are!

— Poftim?

Alevy privi şi el în direcţia fetelor.

— A!

— Cum mai stai cu problemele sexuale, Seth?

— E o întrebare personală.

— Dimpotrivă, e una profesională.

— Ei bine… cred că nu trebuie să-ţi reamintesc, aşa cum trebuie să li se amintească zilnic soldaţilor noştri din infanteria marină ca localnicele le sunt interzise. Aşa că, teoretic vorbind, mai rămân nevestele colegilor noştri.

— Teoretic.

— În momentul de faţa, spuse Alevy, în ambasada exista treizeci şi două de femei nemăritate, dar din care douăzeci sau mai multe s-au cuplat deja.

— Zău? De unde ştii?

— Am întocmit câte un dosar pentru fiecare om din ambasada. Dezgustător, nu?

— Mă abţin să comentez.

— Cât despre femeile din alte ambasade, ele sunt interzise celor care lucrează în serviciile de informaţii, cum e şi cazul nostru. În situaţia ta şi a mea, recomandarea este să te întâlneşti doar cu americance nemăritate. Ai putea să bântui prin localurile pe valută, adaugă Alevy, şi să găseşti o turistă americană.

— Tu aşa ai făcut?

— Poate.

Alevy îl privi pe Hollis.

— Presupun că nevastă-ta nu se mai întoarce. Totuşi, până divorţezi, trebuie să respecţi regulamentul.

Alevy zâmbi şi-l bătu pe Hollis pe braţ, o dovadă rară de intimitate.

— Oricum, ai fost însurat prea multă vreme ca să mai ştii să te comporţi ca un burlac.

Hollis nu răspunse.

— Te-ai gândit la cineva anume? îl întreba Alevy.

— Nu, verificam doar regulamentul.

Alevy îl privi pe Hollis o vreme, apoi îl întreba:

— S-a întâmplat ceva între tine şi Lisa? E o întrebare cu caracter profesional.

— Atunci uită-te în dosar.

— Bun, spuse Alevy pe un ton mai rece. Aş vrea să te

gândeşti acum la Ace.

— Asta şi fac. Cum îţi spuneam, i-am cerut să ne întâlnim în Piaţa Dzerjinski. Acolo au apărut nişte loaze de la KGB şi Ace a pălit. Paloarea feţei e greu de simulat.

Alevy ridică din umeri.

— Am auzit de o situaţie similară, când un tip a simulat-o cu ajutorul unei substanţe bazate pe nitraţi. S-a făcut cenuşiu la faţa. Piaţa Dzerjinski a fost realmente un loc foarte bine ales. Pentru un militar nu-i rău, deşi e cam riscant.

Hollis sorbi din bere.

— În ce-l priveşte pe Ace, spuse Alevy, dacă-i dai liber, ne menţinem la cârma jocului, indiferent dacă e cinstit sau ne trage în piept. Dacă însă continui legătura, ai putea afla ce are de gând, numai că, dacă ceea ce-i trece prin cap e o cacealma, atunci s-ar putea să fie prea târziu.

— De fapt, a intervenit o situaţie nouă.

— Ce anume?

— Vrea să ajungă în Vest.

— Nu zău!

— Aşa zice.

Alevy se gândi o clipă.

— Atunci s-ar putea să vrea să afle cum scoatem noi oamenii de aici.

— Poate. Poate că vrea însă într-adevăr să dezerteze.

Hollis ţinea sticla de bere între palme, privind cât de aburită era. Alevy avea un punct slab: personal, nu-i agrea pe cei mai mulţi dintre ruşi. A nu agrea regimul sovietic era o recomandare în meseria lui. Dar Alevy era incapabil să conceapă ca o persoană formată de acest regim era capabilă de altceva decât de trădare şi mârşăvie. Poate că avea dreptate. Generalul Surikov era, fără îndoială, un bun exemplu de Om Nou sovietic.

— Nu intenţionez să-i dau liber ori să ţi-l predau ţie, dacă asta urmăreşti.

— Nu ţi-am sugerat asta. Se pare că vrea să aibă de-a

face cu un coleg de breaslă, ofiţer de aviaţie deci. N-aş putea să mă ocup de el. Ce oferă pentru biletul spre Vest? Informaţii senzaţionale despre Borodino?

— Da.

— Poate că tu i-ai băgat asta în cap şi o să ne toarne o găleată de minciuni ca să plece de-aici.

— Vom afla curând.

— Te întâlneşti din nou cu el?

— Da.

Hollis aşeza sticla de bere pe podea şi îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Dar n-avem nevoie de companie.

— Vreau să vorbesc personal cu individul ăsta.

— Nu cred că e o idee fericită, spuse Hollis, ca şeful grupului CIA, cea mai importantă persoană din spionajul occidental de pe teritoriul Uniunii Sovietice, să bântuie prin Moscova încercând să se întâlnească cu informatori ruşi. Tu ce crezi?

— Lasă-mă pe mine să decid ce e bine să fac şi ce nu.

— Fireşte.

Hollis se gândi la ce alte lucruri mai ştia despre Alevy. Pe când era la Langley, se dovedise a fi un geniu în materie de analiza politica, profeţiile sale referitoare la intenţiile sovietice, mai cu seamă la glasnosti, fiind atât de precise, încât cineva spusese că Alevy avea un prieten în Politbiuro. Alevy sosise la Moscova cu trei ani înainte, în calitate de al treilea adjunct al şefului grupului CIA, iar acum el era şeful acestui grup. Nu avea voie să părăsească ambasada fără să fie însoţit de cel puţin două gărzi de corp şi fără să aibă asupra sa o capsulă de cianură. Hollis ştia că fără gărzi de corp mai plecase, dar era sigur că nu şi fără cianura.

Funcţia oficială a lui Alevy în cadrul misiunii diplomatice era aceea de funcţionar cu problemele politice, dar acoperirea era subţire, aşa cum se întâmpla de regulă în astfel de cazuri. KGB-ul ştia despre cine era

vorba, după cum ştiau şi funcţionarii superiori ai ambasadei.

— Poate tocmai asta şi urmăreşte Ace, spuse Hollis aruncându-i o nadă. Să te scoată afară ca să te poată lichida.

— Nici măcar ei nu ucid diplomaţi americani de rang înalt.

— În cazul tău ar face o excepţie. şi, oricum, tu nu eşti diplomat.

— Ba sunt. Am paşaport diplomatic. Particip la toate recepţiile şi vorbesc ca un diplomat înfumurat.

Hollis se ridica în picioare.

— Ce făceai în Sadovniki vineri seara?

Alevy se ridica la rândul său.

— Am fost la o petrecere de Sukkot. Festivalul recoltei. Un fel de sărbătoare a recunoştinţei.

Hollis dădu afirmativ din cap. Auzise că, la un moment dat, Alevy petrecuse câteva luni în sânul comunităţii evreilor ruşi din Brighton Beach, o zonă a Brooklyn-ului. Aşa se face că vorbea ruseşte cu accent moscovit-leningradean, fiind probabil singura persoană din ambasada care, la o examinare atentă, putea să treacă drept cetăţean sovietic. KGB îşi imagina că, de la prietenii săi din Brighton Beach, Alevy obţinuse informaţii de prima mână despre persecuţiile religioase, împreună cu câteva nume de persoane pe care să le contacteze odată ajuns la Moscova, ceea ce-i conferea, de la sosire, nişte atuuri pe care nu le avea nimeni altcineva.

— Ce ştii tu despre iudaism?

— Ştiu că ruşilor nu le prea place. Ca practicile religioase pot atrage atenţia KGB-ului. Şi mai ştiu că ambasadorului nu i-ar plăcea să te ştie creând probleme guvernului gazdelor noastre.

— La naiba cu Excelenţa sa domnul ambasador! Evreii de aici, adaugă Alevy, sunt nesiguri din punct de vedere politic, aşa că poţi fraterniza cu ei.

Hollis reflecta la ironia situaţiei. Evreii americani au fost socotiţi cândva nesiguri din punct de vedere politic de către CIA. Alevy era acum şeful grupului CIA de la Moscova în parte tocmai pentru că era evreu. Vremurile se schimba.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Alevy spuse:

— Disidenţii evrei reprezintă potenţiala noastră coloana a cincea de aici, Sam. Trebuie să construim mai multe poduri spre această comunitate.

„Să construim. În spatele acestei fraze, îşi spuse Hollis, Alevy juca un joc periculos, pentru că devenise un joc personal, fără sprijin sau acoperire oficială. Într-o bună zi, Alevy se va găsi singur, doar el şi capsula de cianură". Hollis se trezi spunând un lucru la care se gândise în izba lui Pavel.

— Oamenii ăştia au destule probleme, Seth. N-au nevoie ca şi tu să le faci viaţa şi mai amară.

— Prostii! Pentru evrei, lucrurile se înrăutăţesc numai atunci când încearcă să le facă favoruri celor care îi persecuta.

— Poate. Uite ce e, eu nu vorbesc despre politică sau religie, ci doar despre sex şi fotbal, îţi spun însă ca un coleg şi, în fine, prostule, chiar ca prieten, ca KGB-ul o să-ţi ierte faptul că eşti spion, dar nu şi iudaismul. Avem nevoie de tine aici, mai ales acum, până când se rezolva această nouă problemă.

Fără să-i fie în vreun fel recunoscător pentru cele spuse, Levy îl întreba:

— Deci, unde şi când te întâlneşti cu Ace?

Hollis ştia că nu putea refuza să răspundă:

— La mormântul lui Gogol. Duminica viitoare, la ora trei după-amiază. Cu o marjă de câteva ore în plus sau în minus.

— Pe unde e mormântul lui Gogol?

— Să mor dacă ştiu.

An timp ce se îndrepta spre ieşire împreună cu Alevy,

Hollis observa că soldaţii din infanteria marină, cele trei secretare şi soră medicală îşi reuniseră forţele şi se retrăseseră în bar. Familia Horgan trebuie să fi plecat fără ca el să bage de seamă. Pistele erau pustii şi liniştite, la fel că sălile de jocuri, piscină şi toate celelalte locuri de recreere din complex, cu excepţia barurilor. Un soi de letargie în masa punea stăpânire pe aceste locuri odată cu instalarea iernii. Hollis nu constatase aceasta apatie şi lipsa de scop în nicio altă ambasada americană. Nu ştia ce-ar fi avut de spus un psiholog specialist în comportamente despre acest labirint şi şobolanii albinoşi din el, dar teoria lui Hollis era ca oamenii din interiorul zidurilor se molipsiseră întrucâtva de indispoziţia celor din afara zidurilor.

Hollis privi inscripţia „Ieşire” de deasupra liftului şi un alt cuvânt îi veni în minte: Bezizhodnosti. Lipsa unei ieşiri, impas, zădărnicie, stare de deznădejde, fundătura – toate conţinute în acest cuvânt expresiv, folosit de poporul rus, dar niciodată tipărit de Pravda: bezizhodnosti.

Alevy îl privi şi păru să înţeleagă:

— Asta-i ce rămâne când i-l iei omului pe Dumnezeu.

— Dar a pătruns şi aici. Cred că e molipsitor.

— Poate, spuse Alevy, dar nu şi în cazul nostru. Noi ştim ce vrem, nu-i aşa, Sam?

— Fireşte că ştim.

— Să-i ia naiba pe comunişti, spuse Alevy.

— În fiecare zi, răspunse Hollis, gândindu-se totodată că numai atât nu era de-ajuns. Gândindu-se că de data aceasta avea ocazia să întreprindă ceva pozitiv pentru a-şi scoate definitiv din minte portul Haiphong şi a rezolva, în numele ţării sale, problema celor dispăruţi în misiune.

Cele două lifturi sosiră în acelaşi timp. Hollis se urcă într-urunul iar Alevy în celălalt.

CAPITOLUL 16

Lisa Rhodes ridică receptorul telefonului din biroul ei, formând numărul din biroul lui Hollis, dar, înainte ca acesta să sune, puse receptorul la loc în furcă.

— Lua-te-ar dracu', Hollis!

Forma apoi numărul lui Alevy de la birou şi secretara îi făcu legătura.

— Bună, Li… apuca să spună Alevy.

— I-ai spus tu lui Sam Hollis să mă evite?

— Nu, cum aş…

— Nu minţi?

— Nu, dar, ca să fiu sincer cu tine, nu cred că e o idee bună să te încurci…

— Nu te amesteca în viaţa mea, Seth!

— Calmează-te!

Lisa trase adânc aer în piept.

— Bine. Iartă-mă!

— Uite ce e, dacă s-a dat la fund… Oricum, eu încă te mai iubesc. De ce nu stăm noi de vorbă…

— Am stat de vorbă.

— Chiar c-ar trebui să mă-nfurii. Ce s-a întâmplat, de fapt, în satul ăla?

— O să găseşti în raportul meu.

— Lisa…

— Trebuie să plec. Pa, Seth.

Lisa puse telefonul în furcă.

— Bărbaţii ăştia!

Aşi privi ceasul. Era ora cinci după-amiaza. Îşi turnă un pahar de whisky, trase spre ea comunicatul de presă şi începu să lucreze la el, fără să-şi dea seama ce scria. Câteva minute mai târziu, în birou intră Kay Hoffman, ocupându-şi locul preferat pe calorifer.

— Ai încercat vreodată să faci chestia asta?

Lisa nu-i răspunse, concentrându-se asupra comunicatului de presă. Kay Hoffman lua exemplarul proaspăt sosit al ziarului Washington Post din ziua precedentă, îl răsfoi, apoi îi aruncă o privire Lisei.

— Nu te simţi bine?

— Nu.

— Indispoziţia lunară?

— Nu.

Lisa taie un rând din textul dactilografiat. Reflectă la postul pe care îl ocupa în cadrul Serviciului de Informaţii al Statelor Unite. Scria comunicate de presă, fiind totodată rezidentul rusofil care se ocupa de problemele culturale. Ea aranja turneele culturale sovietice în Statele Unite. Ruşii trimiteau Teatrul Balşoi, iar americanii, trupa lui Van Halen.

Lisa iubea poezia rusă în original, iar Pasternak o mişca profund. Era expertă în icoane, îi plăceau baletul rus, bucătăria rusească tradiţionala şi arta populară. Credea că înţelege misticismul sufletului rus – acea legătură indestructibilă dintre poporul rus, pământul său şi biserica ortodoxă. După episodul Iablonia, avea sentimentul că partea rusească din ea devenise mai puternică.

Uneori avea impresia că e un pod de funii fragil între două suprastructuri din oţel. Dacă însă americanii şi sovieticii erau hotărâţi să nu se înţeleagă unii cu ceilalţi, asta era problema lor. Într-o bună zi o să arunce totul în aer, scufundându-se atât ei cât şi restul lumii în uitare. Atunci cele două culturi vor fi similare.

Mai făcu vreo câteva însemnări pe comunicatul de presă. De obicei, le elaboră în două variante: una pentru America şi alta în rusă, pentru agenţia sovietică de ştiri TASS. Aceasta din urmă folosea din comunicat ceea ce dorea, fără vreo menţiune. În privinţa asta, cel puţin, presa sovietică şi cea americană se asemănau.

— Trebuie să mă port frumos cu Van Halen sau cu publicul? întreba Lisa.

Kay îşi ridică privirea de pe ziar.

— Oh… încă mai lucrezi la raportul ăla? Trebuie să plece astăzi.

— De unde primiţi ordine?

— Eu nu primesc ordine, Lisa. Doar indicaţii.

— De unde?

— De sus.

— Într-o bună zi, am să scriu ceea ce vreau. Ce s-a petrecut cu adevărat aici.

— Cândva o să poţi, dar azi scrii ceea ce ţi se spune.

— Tot aşa i se spune şi unui aparatcik care lucrează la agenţia TASS.

— Poate. Numai ca noi n-o să te împuşcăm, dacă nu faci ceea ce-ţi spunem. Aşa ca să nu-mi spui că între noi şi ei nu e nicio diferenţă.

— Nu, dar ceea ce vreau să spun e… că ar mai fi multe de spus. Faptul că tineretul rus e fascinat de cultura pop occidentală. Fiecare puşti de acolo era îmbrăcat în blugi. Strigau în engleză: „Super „beautiful, baby". A fost… Lisa reflecta o clipă. A fost ceva de basm. Să se fi petrecut oare o revoluţie?

Kay Hoffman se zgâi la ea o clipă, apoi spuse:

— Chiar dacă a fost, n-o să scrii despre asta.

Lisa se întoarse la comunicatul ei de presă, iar Kay la ziarul pe care îl citea.

„Atunci ce-a fost? Ce se petrece aici?" îşi spuse Lisa. Întrebările de acest gen nu intrau în sfera USIS A lucra pentru acesta era ca şi cum ai fi lucrat pentru Ministerul Adevărului: când se schimba linia partidului, o cârmeai şi tu.

An acel moment, relaţiile sovieto-americane erau în pragul unei cotituri, aşa încât toată această activitate culturală nu era altceva decât precursorul activităţii diplomatice. Ordinele-indicaţii pe care le primea îi cereau să aibă o atitudine pozitivă. Să gândească prin prisma păcii.

Aceleaşi ordine le primise cu câţiva ani în urmă, înainte că Nicholas Daniloff, un corespondent de presă american, să fi fost arestat de KGB sub o mult trâmbiţata

acuzaţie de spionaj. Au intervenit atunci noi ordine: anularea tuturor schimburilor culturale. Şi aşa s-a întâmplat, într-o manieră orwelliana, procesoarele de cuvinte se opriseră la jumătatea frazei, încetând să mai toarne dulcegării mincinoase; locul acestora a fost luat de anunţuri concise despre tot felul de evenimente anulate. Deocamdată încă era nevoie de dulcegării. Deşi intervenise afacerea Fisher.

— M-a deranjat faptul că ai dat un comunicat de presă despre moartea lui Fisher şi l-ai semnat cu numele meu, îi spuse Lisa lui Kay Hoffman.

Kay ridică din umeri.

— Iartă-mă! Astea au fost ordinele. De fapt, ce s-a întâmplat cu tânărul Fisher?

— Exact ce-ai spus în comunicatul meu de presă.

— Cred că aşa-mi trebuie.

— Poate c-ar trebui să-mi dau demisia.

Kay tăcu o clipă, apoi spuse:

— Eu nu cred că trebuie să pui treaba asta la suflet.

— Adică?

— Las-o baltă!

Lisa termina ţigara şi îşi aprinse alta. Mandatul postului ei era de patru ani, din care trecuse mai mult de jumătate. Ca funcţionar în Serviciul Extern, era trimisă la post cam în acelaşi fel cu un militar. De fapt, poziţia, ei de funcţionar SE-6 era aproximativ echivalentă gradului de căpitan din trupele de uscat. Denumirea funcţiei ei era aceea de adjunct al şefului compartimentului Afaceri Publice. Şefa era Kay Hoffman. Avea şase subordonaţi – cinci femei şi un bărbat. Munca era foarte captivanta, dar şi foarte plictisitoare, foarte uşoară, dar şi foarte solicitanta.

Privi ceasul de pe perete. Era cinci şi zece minute. Se gândi să se ducă în apartamentul ei şi să scrie explicaţii la pozele din eseul ei fotografic despre Moscova.

— Gata pentru azi, spuse ridicându-se şi aruncând

câteva hărţi în servietă.

Kay îşi ridică privirea de pe ziar.

— Te simţi bine?

— Nimeni nu se simte bine aici, replică Lisa. Cum ar zice departamentul, e un post plin de privaţiuni. Crezi cumva ca guvernul sovietic se simte ofensat de chestia asta?

Kay zâmbi cu amărăciune.

— Puţin îi pasa. Toată ţara asta e condamnată la privaţiuni pe viaţa, şi asta din cauza guvernului. Ţi-e mai uşor, dacă ai un iubit, adăugă ea. Te-am întrebat cumva ce s-a întâmplat cu tipul ăla se ocupa de probleme politice? Seth.

An timp ce îşi împacheta lucrurile şi se gândea c-o să mai facă o seară singură, gândul îi zbură la Seth Alevy. „Idilele înfiripate în ambasade, îşi spuse, se datorau în parte unei intimităţi forţate”. Vorbiseră despre căsătorie, despre conflicte profesionale, despre faptul că vor fi nevoiţi să călătorească prin toată lumea în diverse misiuni. Fuseseră amândoi de acord ca o asemenea căsătorie ar fi avut şanse de reuşita numai dacă unul dintre ei renunţa la serviciu. Şi cu asta lucrurile se terminaseră.

— N-a fost nimic, răspunse.

— Trebuie să fi fost ceva, Lisa. Doar te mutaseşi practic la el.

— Ambasada e ca un târg de provincie, nu-i aşa, Kay?

— Aşa-i. Populaţie: două sute şaptezeci şi şase de locuitori la ultima numărătoare. N-am vrut să fiu indiscreta. Eram doar preocupată.

— Ştiu, spuse Lisa zâmbind. O să-mi găsesc un amant rus. În felul ăsta o să-mi desăvârşesc capacitatea de înţelegere a psihicului rusesc.

— Ca amanţi sunt îngrozitori.

— De unde ştii?

Kay făcu cu ochiul.

— Mi-am încălzit fundul şi m-am încălzit şi eu. Mă

duc la sala de bowling. Hai şi tu! Infanteriştii sunt nebuni după tine.

— Nu, mulţumesc. Mă doare capul.

— Bine. Ne vedem la micul dejun.

Kay Hoffman se îndrepta spre uşă, apoi spuse:

— Umbla vorba că tu şi ataşatul ăla militar al aerului, Hollis, aţi evadat să petreceţi împreună weekend-ul.

— Prostii! Ne-am dus să ne ocupăm de rămăşiţele lui Gregory Fisher. Zău, lumea de-aici e atât de îngusta la minte!

Kay Hoffman rase şi ieşi.

Rămasă singură, Lisa îşi îndrepta privirea spre telefon.

CAPITOLUL 17

Sam Hollis ridică receptorul telefonului care zbârnâia.

— Hollis!

Lisa îl maimuţări, imitând o voce de bas:

— Hollis!

Apoi întreba:

— Nu poţi şi tu să zici „alo”?

— Bună, Lisa.

Hollis privi ceasul de pe perete. Era ora cinci şi jumătate. Nu mai vorbise cu ea de când se despărţise de Alevy şi Banks duminică după-amiaza.

— Ce mai faci?

— Mă simt ca o jucărie folosită. Ai fi putut să mă suni sau să-mi trimiţi flori, nu ştiu, ceva.

— N-avem serviciu de comisioane pentru flori.

— Ce bădăran!

— Ascultă! Nu mă pricep la treburi de-astea. Sunt un bărbat însurat. Nu prea ies.

— Eu am auzit că dimpotrivă.

— Ei bine, ai fost informată greşit. Pot să te invit să

bem ceva?

— Nu.

— Îmi pare rău.

— În seara asta vreau să cinez în oraş.

Hollis zâmbi.

— Ne întâlnim în hol. Peste o jumătate de oră?

— Treizeci şi cinci de minute, spuse Lisa şi puse receptorul în furcă.

Hollis îşi sună aghiotantul, căpitanul O'Shea, pe centrala interioară.

— Ed, comandă-mi un taxi, care să fie la poarta peste patruzeci şi cinci de minute!

— Ce-aţi zice de o maşină cu şofer în locul taximetristului?

— Nu, e o problemă personală.

— Personală sau nu, lăsaţi-mă să vă aduc o maşină de serviciu.

— Un taxi e perfect.

Hollis aşeza receptorul în furcă şi se apropie de fereastră. Biroul său dădea spre est, cu vedere în inima oraşului. Noaptea, turnurile Kremlinului ofereau o privelişte magnifică, părând, aşa luminate, nişte giuvaiere perfecte într-o montură oarecare. Moscova". După standardele europene, oraşul nu era vechi. În secolul al XIII-lea, aici se afla un centru comercial, cu palisade de lemn pe ridicătura nu prea înalta de pământ pe care se afla azi Kremlinul. Era un oraş oarecare, aşezat pe un rău oarecare, în mijlocul unei păduri oarecare. Cu excepţia copacilor, a zăpezii şi a noroiului, nu existau alte resurse naturale. Locul fusese ars până în temelii şi trecut prin sabie de o duzină de armate, dar, în loc să dispară sub mantia uitării asemenea altor mii de sate, el a revenit la viaţă, de fiecare dată mai mare şi ceva mai puternic. Fără să aibă ceva special, el devenise centrul unui imperiu imperial, apoi al unui imperiu comunist. A treia Romă, cum i se spunea uneori, Moscova era, spre deosebire de Roma

de pe Tibru, un oraş de umbre şi al umbrelor, un oraş cu atmosfera sumbră, ai cărui cetăţeni pluteau în derivă într-un vid de imponderabilitate morală.

„E vorba de oameni”, hotăra Hollis. Unica resursă a oraşului erau locuitorii lui, moscoviţii. Nişte tipi duri, încăpăţânaţi, subversivi şi cinici. Iar oraşul era un magnet, o Meccă pentru fiecare ticălos cu astfel de înclinaţii din Uniunea Sovietică, pe care Hollis îi privea cu admiraţie.

Se duse la toaletă, îşi îndrepta cravata şi îşi pieptănă părul.

„Burov”.

Burov nu era un jandarm local din Mojaisk. Era un moscovit prin opţiune, dacă nu prin naştere. Mai mult decât atât, Burov era într-un anume fel direct implicat în activitatea Pensionului Doamnei Ivanova. Hollis n-ar fi putut să spună cum de ştia asta, dar ştia.

Aşi puse pardesiul şi intră neanunţat în biroul lui Alevy, aflat ceva mai încolo pe culoar. Mister Tambourine Man, cântat de Bob Dylan, invadă încăperea. Hollis îşi trase un scaun 1 anga Alevy şi spuse încet:

— Burov.

Alevy dădu aprobator din cap.

— Singurul nume şi singurul chip pe care-l ştim, nu-i aşa?

— Vrem să-l scoatem pe Burov din bârlog, corect? Să lucrăm şi să vedem dacă e mai mult decât fantomă de la morga din Mojaisk. Sună la restaurantul Lefortovo şi rezerva două locuri la cina pe numele meu.

Alevy tăcu o clipă, apoi spuse:

— Bună lovitură!

— Nu chiar. Cei care ne asculta telefoanele urmăresc tot ce-i legat de numele meu. Chiar dacă Burov e prin împrejurimile Mojaisk-ului, în două ore poate fi la Moscova.

— Cu cine cinezi?

— Nu cu tine, în orice caz.

Alevy zâmbi crispat.

— Bine. Dar dacă apare Burov şi vrea mai mult decât o simplă conversaţie, voi fi nevoit să te scot de la Lefortovo.

— N-am avut nevoie să mă scoţi din Mojaisk.

— Cred că forţezi norocul, colonele. Fără să mai vorbim de norocul amicei noastre.

Hollis se ridica.

— O să-i spun deschis despre ce-i vorba şi rămâne să hotărască ea.

Alevy se ridica, la rândul său.

— Sam, mai ţii minte prelegerea pe care mi-ai ţinut-o despre ajutorarea evreilor sovietici? Acelaşi lucru te sfătuiesc şi eu în privinţa unor posibili aviatori americani. Încredinţează-te că merită să-ţi rişti viaţa. Sau măcar ca, după ce te-ai dus tu, există cineva care să preia ştafeta. Cu alte cuvinte, spune-mi tot ce ştii înainte să fii lichidat.

— Dacă aş face asta, Seth, n-ai mai fi atât de preocupat de securitatea mea.

— Doamne, am început să gândim ca nişte spioni paranoici. Apropo, ai aflat unde-i mormântul lui Gogol?

— Nu sunt nici măcar convins că a murit.

Hollis părăsi biroul lui Alevy şi lua liftul până la parterul clădirii cancelariei. Holul mare era plin de funcţionari ai ambasadei, bărbaţi şi femei, care plecau de la lucru. Unii îşi aşteptau soţii sau soţiile, copiii sau prietenii; alţii se îndreptau spre ieşirea din spate, din curtea interioară, pentru o scurtă trecere pe-acasă. Câţiva luau din nou lifturile pentru a coborî în spaţiile de recreere de la subsol. Câţiva bărbaţi şi femei, întotdeauna în grupuri de câte doi sau mai mulţi, se îndreptau spre poartă, pentru o ieşire în centrul Moscovei, o plimbare de seara ori ceva mai interesant.

An unele privinţe, ceea ce vedea Hollis semăna foarte bine cu holul unui zgârie-nori de birouri la ora încheierii programului. La o privire mai atentă, îţi dădeai seama că

era vorba de cu totul altceva. În pofida funcţiilor sau a gradelor pe care le aveau, oamenii îşi trăiau viaţa între zidurile citadelei, fiind legaţi de probleme, necazuri şi bucurii comune. Trei sute de americani într-un oraş de opt milioane de ruşi.

Hollis o zări pe Lisa stând de vorbă cu trei bărbaţi, pe care-i recunoscu a fiind de la secţia comercială. Nu-l văzuse pe Hollis, care o privea cum zâmbea şi râdea cu cei trei. Doi dintre ei erau arătoşi şi îi făceau evident curte. Hollis constata că lucrul acesta îl irita. Lisa arunca o privire prin hol şi îl văzu. Se desparţi de cei trei şi veni spre el.

— Bună, colonele.

— Bună, domnişoara Rhodes.

— Ai şti pe Kevin, Paul şi Hugh de la secţia comercială? Pot să vă fac cunoştinţa.

— Altă dată. Acum ne aşteaptă un taxi.

Hollis o luă spre ieşire şi Lisa îl urmă. Afară era rece. Se îndreptară spre poartă. Lisa tremura.

— Doamne, Dumnezeule, acum sufla şi vântul ăsta din nord. O s-o ţină aşa până în mai.

— Am vrut să te sun în ultimele două zile, spuse Hollis.

— Las-o baltă, Sam! Oricum, am avut de lucru până peste cap. Ai avut o idee bună cu cina. Mulţumesc.

Hollis o apuca de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Cred totuşi că-ţi datorez o explicaţie. Ascultă-mă! înainte de a pleca la Mojaisk, ţi-am spus că s-ar putea să fie periculos şi ai văzut cum a fost. Din acest moment, pericolul ne pândeşte în fiecare zi, de cum ieşim pe poartă. În seara asta nu-i vorba doar de cină… De aceea, vreau să te întreb dacă eşti dispusă să fi amestecată, alături de mine, în ceea ce fac.

— Ne-aşteaptă taxiul.

Hollis o apuca de mână şi amândoi ieşiră pe poartă. Puşcaşii marini îi salutara, iar miliţienii sovietici le

aruncară o privim iscoditoare. Agenţii KGB care supravegheau ambasada din maşini Ceaika lăsară la o parte ziarele şi-şi luară binoclurile.

Hollis văzu două taxiuri care aşteptau la bordura. De regulă taxiurile din Moscova nu aşteptau pe nimeni niciunde, dar ambasadele occidentale constituiau o excepţie. Hollis alese o Ladă albă şi se suiră în ea.

— Lefortovo, îi spuse şoferului.

Acesta îi aruncă o privire peste umăr. Hollis adaugă în rusă:

— Restaurantul, nu închisoarea. Dacă te ajută, e pe o stradă nu ştiu mai cum Roşu.

Lisa rase.

— Ştiu unde e, spuse şoferul pornind maşina.

Hollis se uita în spate şi văzu cum una dintre maşinile KGB-ului vira în ac de păr şi se lua după ei.

— Lefortovo e numele unui restaurant? întreba Lisa.

— Da.

— N-am auzit de el. Asta-i spelunca KGB-ului în care ai promis să mă duci?

— Ea e.

— Biroul de Stat pentru Acordarea de Denumiri nu prea sta bine cu marketingul, dar numele ăsta e de-a dreptul respingător. Ca Lubianka sau Dachau.

— N-au nevoie de turişti.

— O să fie o adevărată aventură. Eşti mult mai plin de surprize decât pari.

— Mulţumesc.

Şoferul se bagă în vorbă, aşa cum obişnuiau să facă şoferii de taxi din Moscova.

— Vorbiţi ruseşte?

— Puţin.

— Poate vreţi să mergeţi la un alt restaurant.

— De ce?

— Ala nu-i bun.

— Cum aşa?

— Prea mulţi poliţişti se duc acolo. Nimănui nu-i place restaurantul.

— Când spui poliţie te referi la KGB?

Şoferul nu răspunse, îşi aprinse o ţigară şi taxiul se umplu de fum înţepător.

— Dacă-mi daţi doi dolari, opresc aparatul de taxare.

— Nu-ţi pot da dolari.

— Atunci aveţi guma de mestecat, rujuri, ţigări? Lisa cotrobăi prin sacoşa.

— Uite un lac de buze Estelle Lauder pentru soţia dumitale.

— Pentru prietena mea. Neveste-mii îi dau salariul. Mulţumesc.

— Mari porci sunt bărbaţii, spuse Lisa în engleză.

— Ştiu.

— Amândoi vorbiţi bine ruseşte, spuse şoferul. Sunteţi spioni?

— Da, răspunse Hollis.

Şoferul rase. Vira la dreapta, pe Bulevardul Entuziaştilor şi o luă spre est, spre suburbia Lefortovo.

— De la un an la altul circulaţia e tot mai proastă.

Hollis nu remarcă să fi fost cine ştie ce circulaţie, îl întreba:

— Ştii ca Washingtonul şi Moscova sunt în tratative în vederea unei întâlniri la vârf care să aibă loc în ianuarie?

— Da. Am citit despre asta.

— Şi ce părere ai? îl întreba Hollis.

Şoferul privi în jur, ca şi când ar fi vrut să se asigure că în maşina nu mai era altcineva, apoi adăugă:

— De patruzeci de ani tot vorbesc. Dacă ar fi vrut pace, am fi avut-o.

Hollis asculta opinia cam neortodoxă despre lume a şoferului de taxi. Ce gândeau diplomaţii sovietici ştia, aşa că, din când în când, era util şi punctul de vedere al omului de pe stradă.

Şoferul coti pe strada Krasno Kursantki. Trecură de clădirea sumbră a închisorii Lefortovo, după care şoferul opri în faţa unei construcţii moderne din sticlă şi aluminiu.

— Aşa că trebuie să ne înţelegem, conchise şoferul, înainte să ajungă să conducă lumea negrii şi rasa galbenă. Noi o să ne aruncăm în aer unii pe alţii, iar ăştia o să profite. Spune-i asta Preşedintelui vostru.

— O să-i transmit.

— Sunteţi siguri că aici vreţi să mergeţi?

— Da.

Hollis îi întinse cinci ruble şi îi spuse să păstreze restul, ceea ce şoferul şi făcu. Hollis aflase că doar cu vreo zece ani mai înainte, şoferii de taxi nu acceptau bacşişuri. Dar revoluţia se consumase, era terminată, şi nimeni n-o mai lua în serios. În cei doi ani de când se afla acolo n-auzise pe nimeni folosind cuvântul „tovarăşe”. Mândria şi fervoarea dispăruseră şi toţi erau puşi pe căpătuiala. Bisericile erau aglomerate, numărul membrilor de partid era în scădere, iar cel al sinuciderilor în creştere. Media speranţei de viaţa era în scădere, în vreme ce consumul de alcool, în pofida campaniei antialcoolice, crescuse. Rusia era o naţiune de mâna a doua, dar avea armament de calitate şi o poliţie secretă de clasa mondială.

Hollis şi Lisa se îndreptară spre uşa restaurantului.

— Omul ăsta vorbea ca şoferul de taxi cu care am călătorit ultima oară la New York, spuse Lisa.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe proletari! Ei merg întotdeauna la esenţa lucrurilor.

Lisa se întoarse şi privi în susul şi în josul străzii.

— N-am fost niciodată în partea asta a oraşului. E întunecoasa şi sumbră.

— Asta-i şarmul ei!

Privi apoi spre închisoarea KGB de peste drum şi observă o maşină parcată, cu motorul pornit.

— Nu cumva e Ceaika noastră preferată?

— S-ar putea. Într-o ţara în care exista patru mărci

de maşini, cea mai mare parte dintre ele de culoare neagră, e greu să mai ştii dacă ai fost urmărit ori nu.

Hollis o invită să intre în restaurant. După ce-şi lăsară hainele la garderobă, Hollis o conduse în restaurantul propriu-zis, un salon de mărime mijlocie, care nu se remarca prin decor, dar era interesant datorită clientelei. Majoritatea consumatorilor erau bărbaţi şi mai mult de jumătate din ei erau îmbrăcaţi într-un fel de uniforma sau alta. Mulţi dintre cei îmbrăcaţi în haine civile purtau costume maro, a căror croiala era mai bună decât puteai întâlni la moscovitul mijlociu. Salonul era mai întunecos decât în majoritatea restaurantelor din Moscova, remarca Hollis, iar efectul era departe de a fi romatic.

— Sinistru, spuse Lisa, dar îmi place.

Hollis se adresă femeii de la biroul de rezervări, spunându-şi numele. Femeia îl măsură cu privirea, apoi o examina pe Lisa din cap până în picioare. Se încrunta, se întoarse şi îi conduse la o masă din mijlocul salonului. Masa era acoperită cu o faţă de masa curată, pe care erau aşezate farfurii şi tacâmuri.

Hollis îi ţinu scaunul Lisei, ajutând-o să se aşeze.

— Toată lumea se uita la noi.

— Eşti tu foarte frumoasă.

— Ştiu că suntem americani.

— Pentru informarea ta, spuse Hollis, domnii pe care-i vezi sunt în cea mai mare parte de la Lefortovo – închisoarea, nu restaurantul. O adevărată colecţie de anchetatori, torţionari şi calai KGB. Toţi au o poftă de mâncare grozavă. Aici mâncarea e bună, iar serviciul e cel mai rapid din toată Moscova, dacă nu chiar din toată Rusia. Şi, aproape pe gratis.

Un bărbat în uniforma de la o masă alăturată o privea insistent pe Lisa. Ea îi întoarse privirea.

— Aici KGB-ul n-a plantat microfoane la mese, spuse Hollis, pentru că la mese se afla KGB-ul însuşi.

Apăru o chelneriţa, care aduse o sticlă de apă

minerală şi două liste cu meniul. Hollis comanda o sticlă de vin georgian. Chelneriţa pleca fără să scoată un cuvânt.

— Oare ce se întâmpla cu ţara asta, dacă un spion militar american poate să stea în acelaşi restaurant cu o sută de gorile KGB? Cum de nu vine Iosif Stalin acum, când au nevoie de el?

— Spre deosebire de restaurantele din centrul Moscovei, spuse Hollis examinând lista, aici găseşti absolut tot ce e trecut în meniu.

Chelneriţa se întoarse cu vinul şi comandară mâncarea.

— Nenorocitul ăla continua să se zgâiască la mine, spuse Lisa.

Hollis turna două pahare de vin roşu.

— O să-i zic să iasă afară.

— Nu, spuse Lisa zâmbind. În ce priveşte restaurantele, suntem chit.

Lisa scoase limba la bărbatul care o privea insistent. Câţiva dintre consumatori izbucniră în râs. Bărbatul se ridica de la masă şi Hollis se întreba dacă nu cumva o să atingă cu freza-i cazona tavanul. Câţiva bărbaţi huiduiră şi scoaseră strigăte de batjocură.

— Viktor, striga unul dintre ei. Nu fi mârlan necioplit! Da ceva de băut americanilor!

Un altul zbieră:

— Ba nu, mă, arată-le cât eşti de bădăran şi dă-i afară!

Lisa privi în jur, dar nu văzu pe nimeni din personalul restaurantului.

— Vrei să plecăm? îl întreba pe Hollis.

— Nu.

Viktor şi Hollis se măsurară din priviri. În salon se făcu linişte, în momentul în care un bărbat înalt şi zvelt, în ţinuta civilă, se ridica de la o masă dintr-un colţ întunecos al încăperii şi se apropie de ei. Era Burov.

— Ieşi! îi spuse lui Viktor pocnind din degete.

Viktor se grăbi spre uşă. Colonelul Burov făcu semn spre masă.

— Vă rog. Luaţi loc! îmi permiteţi?

Se aşeza pe un scaun la masa lor, continuând să-l invite pe Hollis să ia loc. Burov pocni din nou din degete şi o chelneriţa răsări ca din pământ.

— Mai adu vin!

Apoi, privindu-i pe Hollis şi pe Lisa, spuse:

— Sunt nevoit să-mi cer scuze în numele compatriotului meu.

— De ce? îi replică Hollis. N-a învăţat să vorbească?

Burov păru deconcertat, apoi pricepu poanta şi râse. Se întoarse şi le traduse şi celorlalţi ce spusese Hollis. Toată lumea râse.

— Vii des pe-aici? îl întreba Hollis pe Burov.

— Da. Este locul preferat al instituţiei mele. Ştiai asta înainte să vii?

Hollis nu băgă în seama întrebarea, răspunzându-i printr-o întrebare:

— Să înţeleg, aşadar, că nu e o întâlnire întâmplătoare?

— Să zicem că e o întâlnire inevitabilă.

— Ce te frământă, colonele Burov?

— Multe, colonele Hollis. De la ultima şi neplăcuta noastră întâlnire de la Mojaisk, m-am tot gândit la voi doi.

— Şi noi la dumneata.

— Mă simt flatat. Apropo, mi s-a spus că n-aţi mai ajuns la sovhoz.

— Şi ce dacă?

— V-am găsit maşina închiriata, continuă Burov, acolo unde aţi lăsat-o, adică la gara Gagarin, şi am cerut să fie examinată de Departamentul de Cercetări Criminalistice al poliţiei din Coşcova. Urmele de pe cauciucuri, noroi, crenguţe de pin şi aşa ai departe. Am ajuns la concluzia că aţi pătruns într-o zonă interzisă, mai exact într-o zonă aflată la doi kilometri nord de câmpul de la Borodino.

— Eşti amabil să-mi dai untul, colonele? spuse Hollis.

Burov îi întinse farfurioara cu unt peste masă.

— Deci?

Hollis se aplecă spre Burov:

— Dacă vrei să stai de vorbă cu noi, îţi sugerez s-o faci prin intermediul ministrului vostru de Externe, aranjând o întrevedere cu ambasada. Bună seara!

— La naiba cu aia! spuse Burov bătând cu lingura în masă. Aici e vorba de spionaj. Ştiu cine eşti. Ştiu că ai cicatrice pe gât şi pe spate de la rănile cu care te-ai ales când ai fost doborât deasupra Haiphongului. Ştiu că pe soră-ta o cheamă Mary şi ca maică-ta obişnuia să bea cam mult. Să trecem la treabă şi să lăsăm de o parte uzanţele diplomatice.

Hollis lua lingura din mâna lui Burov şi spuse:

— Perfect! Fără diplomaţie! Ai ucis un cetăţean american. Mi-ai bătut şoferul şi poate m-aţi fi ucis şi pe mine şi pe domnişoara Rhodes. Şi totuşi, continui să stai aici şi să ne vorbeşti ca şi când ai fi o fiinţa umană civilizată. Ei bine, nu eşti!

Burov nu păru ofensat, îşi trecu degetele gânditor peste buze, apoi dădu afirmativ din cap.

— Fie! N-are rost să negăm unele detalii ale acestei afaceri pe care le cunoaşteţi. Dar concluzia pe care aţi tras-o din aceste detalii este probabil greşită. Această afacere depăşeşte capacitatea dumitale de înţelegere, colonele Hollis, şi cu atât mai mult pe a dumneavoastră, domnişoara Rhodes. Recunosc că întrucâtva mă depăşeşte şi pe mine. Este o chestiune care-i priveşte pe cei situaţi foarte sus.

— Atunci de ce-i omorâţi pe oamenii lipsiţi de importanţa, colonele? replica Lisa.

Burov ignora intervenţia ei şi continuă:

— Bine. O să vă satisfac curiozitatea. Lucrurile stau în felul următor: maiorul Jack Dodson, la care s-a referit răposatul domn Fisher în convorbirea telefonică pe care aţi

avut-o, a fost un dezertor. În timp ce era prizonier în Republica Populară Vietnam, maiorul Dodson a adresat un mesaj ambasadei sovietice din Hanoi, solicitând o întrevedere. Aceasta i-a fost acordată şi, în cursul discuţiei cu un ataşat militar sovietic, maiorul Dodson a spus că ar dori să vină în Uniunea Sovietică şi să ofere informaţii militare în schimbul eliberării sale din lagărul de prizonieri. Era înverşunat împotriva ţării sale, simţindu-se trădat. El a afirmat că America nu desfăşura în mod adecvat războiul şi ca războiul aerian limitat îi pusese în pericol viaţa, irosindu-i priceperea şi provocând moartea prietenilor săi. Poate că şi dumneata ai simţit acelaşi lucru, colonele. Aşadar, Dodson ne-a cerut să-l scoatem din lagărul de prizonieri de război din Vietnam. Ceea ce-am şi făcut.

Hollis şi Lisa nu comentară în vreun fel. În cele din urmă, Hollis spuse:

— Şi de ce nu şi-a făcut propaganda Uniunea Sovietică făcându-i publica dezertarea?

— N-a vrut Dodson. Asta a făcut parte din înţelegerea pe care am încheiat-o cu el.

— Şi şi-a lăsat familia să-l creadă mort? întreba Lisa.

Burov ridică din umeri.

— Maiorul Dodson vorbea despre aventurile trecute ale nevestei sale. Copii nu avea, cred.

— Mie toată povestea asta mi se pare un rahat, spuse Hollis. Şi ce făcea, mă rog, Dodson noaptea, în pădurea de pini, când a dat peste el Gregory Fisher? Culegea ciuperci?

— Şi de ce a plecat Gregory Fisher de la Rossia, interveni Lisa, după ce colonelul Hollis i-a spus să stea acolo, şi s-a întors la Borodino, unde a murit într-un accident de automobil? Să fim serioşi, colonele Burov!

Burov îşi turna nişte vin, apoi spuse:

— Accidentul domnului Fisher n-are legătura cu subiectul Dodson. Totuşi, întrucât am avut posibilitatea să ascult înregistrarea convorbirii domnului Fisher cu

dumneavoastră, domnişoara Rhodes, cred că suntem de acord cu faptul că părea agitat. Raportul miliţiei menţionează, de asemenea, că era băut. După părerea mea, el a intrat în panică şi s-a urcat din nou în maşina cu gândul… să cine poate şti ce-i trece prin gând unui om beat? Cât despre maiorul Dodson, ei bine, el hoinărea, după cum îi era obiceiul. L-a întâlnit din întâmplare pe domnul Fisher şi, cuprins de nostalgie poate, i-a spus câte ceva despre el. Dar nu i-a spus domnului Fisher că era prizonier, pentru că nu este.

Burov scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunar şi i-o întinse lui Hollis.

— E o scrisoare scrisă de maiorul Dodson în ianuarie 1973, prin care cere azil în Uniunea Sovietică. Guvernul dumneavoastră a fost încunoştinţat acum de acest lucru şi atât guvernul dumneavoastră, cât şi guvernul nostru încearcă să evite situaţia neplăcută pe care ar putea s-o provoace trădarea maiorului Dodson. A fost o dezertare tăcută şi aşa dorim cu toţii să rămână.

Hollis împinse scrisoarea înapoi fără să-şi arunce ochii pe ea, apoi spuse:

— Vreau să vorbesc cu maiorul Dodson şi să aud toate astea din gura lui.

Burov dădu aprobator din cap.

— Da, desigur. Dacă e de acord s-o facă.

— Nu-mi pasă dacă e de acord sau nu. O să-l faceţi să stea de vorbă cu mine. Mâine. Aici, în Moscova. Vă sugerez hotelul Centrului Comercial International ca un teren oarecum neutru.

Burov îşi aprinse o ţigară şi scoase un rotocol de fum.

— O să discut chestiunea cu cine trebuie.

— În absenţa unei decizii prompte, care nu-i un lucru neobişnuit aici, vreau să văd o fotografie a maiorului Dodson în numărul de mâine al ziarului Pravda.

— O treabă foarte deşteapta!

Hollis se aplecă spre Burov:

— Dacă nu ieşiţi pe coperta fie cu omul, fie cu o poză de-a lui, o să trag concluzia că l-aţi omorât sau că nu-i sub controlul vostru. De altfel, cred că se ascunde de voi şi că s-ar putea să-şi facă apariţia curând.

Burov o privi pe Lisa, apoi pe Hollis:

— Occidentalii care vin în Uniunea Sovietică sunt adesea paranoici, din cauza prostiilor pe care le citesc despre noi. Văd lucrurile printr-o prismă deformată şi interpretează greşit ceea ce văd. De la persoane ca voi mă aşteptam totuşi la o judecată mai sofisticată.

— Astea-s vorbe de claca, spuse Hollis. Aştept să mă suni mâine la birou în legătură cu maiorul Dodson.

— O să încerc, dar mâine am alte lucruri pe agenda, cum spuneţi voi americanii. Mai exact, conduc cercetările cu privire la asasinarea a doua santinele în zona interzisă de care v-am vorbit. Doi tineri împuşcaţi în piept şi lăsaţi să agonizeze. Cine ar face aşa ceva?

Se uita, pe rând, la Hollis şi la Lisa. Hollis îi dădu un ghiont lui Burov în piept, apoi îi spuse printre dinţi:

— Doi tineri, şi-l înghionti din nou, lăsaţi să agonizeze? Ticălosule! Tu şi asasinii tăi aţi ucis un milion de tineri, femei, copii…

Lisa îl apucă de braţ.

— Sam, gata! Calmează-te!

Consumatorii din restaurant erau cu capetele întoarse către ei, iar chipul lui Burov părea că de gheaţa. Nimeni nu vorbi şi nu se clinti timp de un minut, apoi Burov spuse încet:

— Ce prostie ai făcut! Să vii aici aşa… să mă acuzi de crimă…

Hollis îl întrerupse:

— Apropo, cine era bărbatul care mi-a deschis uşa în camera lui Fisher de la Rossia?

— De unde să ştiu?

— Bărbatul ăla arată şi vorbea ca un american. De fapt, era rus, un agent KGB care lucrează în Direcţial,

probabil în Serviciul A. Era absolvent, printre altele, al Institutului de Studii Canadiene şi Americane din Moscova.

Burov se holba la Hollis, care continuă:

— Tipul a fost perfect, Burov, aşa că nu-l da afară. Chiar prea perfect. Mai bun decât ceea ce produc, de regulă, şcolile voastre. Mi-am dat seama că n-avea ce caută în camera aia, aşa că am tras concluzia că era un om al vostru. La început am crezut că era un american get-beget care lucrează pentru voi. Pe urmă am început să mă gândesc la Pensionul Doamnei Ivanova, la maiorul Dodson şi la câte şi mai câte. şi am ajuns la nişte concluzii trăsnet.

Hollis turna vin în paharul lui Burov.

— Am impresia că ai nevoie, colonele!

Burov îşi drese glasul şi spuse pe un ton ferm:

— Am să vă rog pe amândoi să mă urmaţi, ca să putem continua această discuţie într-un cadru mai intim.

— Cred c-o să ne terminăm cina, replică Hollis. Bună seara!

— Haideţi. O scurtă plimbare până la biroul meu.

— Du-te dracului!

— Vă e frică? spuse Burov sarcastic. Sunt două modalităţi de a merge la Lefortovo. Una este de bunăvoie.

Hollis arunca o privire prin salon şi văzu vreo câţiva bărbaţi ridicându-se. Unii dintre cei care şedeau la mese zâmbeau.

— Ambasada noastră ştie unde ne aflam în seara asta, spuse Lisa.

— Nu, domnişoara Rhodes. Cei de-acolo ştiu încotro aţi plecat, dar ştiu ei oare dacă aţi şi ajuns?

Burov se ridica de la masă.

— Veniţi cu mine! Ridicaţi-vă!

Hollis îşi puse şervetul pe masă, se ridică şi o apuca pe Lisa de braţ. îl urmară pe Burov până la uşă. În spatele lor veneau trei gorile KGB. Ajunşi în foaier, îşi luară hainele şi ieşiră afară.

— La stânga! ordonă Burov.

— Cred că o să ne luăm rămas-bun aici, replică Hollis, apucând-o pe Lisa de braţ şi dând să plece.

Burov le făcu semn celor trei, dintre care unul era Viktor. Acesta îl îmbrânci pe Hollis, trimiţându-l cu o bufnitură într-o maşina parcată.

— Ticălosule! tipa Lisa, trăgându-i un şut între picioare.

Unul din ceilalţi kaghebişti o lovi pe Lisa peste faţa şi o trase de păr, trântind-o la pământ. Hollis se răsuci şi-i arse lui Burov un pumn în falca, apoi se repezi la individul care continua s-o ţină pe Lisa de păr. Acesta scoase pistolul şi urlă:

— Stoi.

Hollis se opri. Burov se ridica în picioare, iar Viktor, care îşi revenise oarecum din lovitura primită, scoase pistolul. Burov îşi tampona falca sângerânda cu o batistă şi spuse calm:

— Sunteţi arestaţi!

Hollis o ajuta pe Lisa să se ridice.

— Eşti teafără?

— Da…

Burov pocni din degete.

— Daţi-i drumul! Ştiţi unde trebuie să mergeţi.

Lisa şi Hollis o luară în josul străzii întunecoase şi pustii, spre închisoarea Lefortovo, urmaţi de Burov şi de cei trei kaghebişti. Burov le spuse gorilelor în rusă:

— Viktor a încasat-o în boaşe, aşa că el o s-o percheziţioneze.

Kaghebiştii izbucniră în râs.

Pe stradă, la vreo sută de metri de închisoare, îşi făcu apariţia o maşină cu faza mare a farurilor aprinsă. O altă maşina se apropia din direcţie opusă. Hollis recunoscu maşinile ca fiind nişte Volgi de mărime mijlocie. Maşinile se apropiară şi opriră. Portierele se deschiseră şi din Volgi ieşiră patru bărbaţi îmbrăcaţi în canadiene negre cu măşti de schi pe faţă. Seth Alevy, care nu avea masca, cobora pe

trotuar, trecu pe lângă Hollis şi Lisa, oprindu-se în faţa lui Burov.

— Bună seara! Colonelul Burov, presupun.

Bărbaţii îmbrăcaţi în negru ocupară poziţii în jurul lui Alevy.

— Au pistoale cu amortizor. Asta ca să ştiţi.

Burov îşi opri privirea asupra lui Alevy.

— Eşti arestat!

Alevy continuă:

— Mi-ar face plăcere să-i ucid pe cei trei prieteni ai tăi şi să te răpesc chiar de aici, din faţa închisorii Lefortovo. Te-aş sfătui totuşi să fii rezonabil şi să considerăm întâlnirea asta o remiză, până ce ne vom întâlni din nou. Vreau un răspuns clar, da sau nu.

Burov dădu afirmativ din cap.

— Spune-le să bage la loc pistoalele! Acum!

Burov se conformă. Alevy privi insistent chipul lui Burov, ca şi când ar fi vrut să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură. Apoi îl întreba:

— Ştii cine sunt?

— O, da. Eşti evreiaşul ăla nenorocit care conduce secţia CIA de aici.

— Bun, deci nu e cazul să ne mai ascundem după degete. Vreau însă să-ţi spun că te afli într-un moment de criza al carierei tale. Înţelegi?

— Lua-te-ar naiba!

Hollis trecu lângă Alevy şi-i spuse lui Burov:

— Aştept în continuare un telefon de la tine mâine, în legătură cu Dodson.

Hollis şi Alevy o poftiră pe Lisa pe bancheta din spate a uneia din Volgi. Oamenii din serviciul de paza se îmbarcară în maşini, luând-o cu toţii înapoi, spre centrul oraşului.

— Simt o nevoie nebună să-mi aprind o ţigară, zise Lisa.

— Deschide geamul, spuse Alevy.

Lisa îşi aprinse o ţigară cu o mână tremurândă.

— Dumnezeule…

— Ţi-ai revenit? o întreba Hollis.

— Da. Vrei o ţigară?

— Nu acum.

— Nu cred c-a fost o idee fericită să pocneşti în mutra un colonel KGB.

— În momentul ăla mi s-a părut bună.

Băieţii din corpul de paza aflaţi pe scaunele din faţa izbucniră în râs.

— Asta a fost pentru Brennan, nu-i aşa, domnule colonel? spuse şoferul.

— Jumătate pentru Brennan, jumătate pentru mine.

— Este de preferat să se evite violenţa fizică, spuse sec Alevy. Aici nu-i vorba de o problemă personală.

„Ba era”, îşi zise Hollis, iar Alevy ştia foarte bine că aşa stăteau lucrurile.

— Aşa încep chestiile astea, adaugă Alevy. Cu prima ocazie o să-ţi mute el falca.

— Dacă o s-o aibă, merit să mi-o mute.

— Tipii ne brutalizau, Seth, interveni Lisa. Aveam tot dreptul să ne apărăm.

— Nu aici. Şi tu eşti pe lista lor. N-am văzut exact ce-ai făcut…

— L-am lovit la ouă pe malacul ăla de Viktor.

Cei doi băieţi din faţa izbucniră din nou în râs. Cel de lângă şofer exclamă în glumă:

— Bravo, domnişoara Rhodes!

Alevy ridică din umeri, apoi îi spuse lui Hollis:

— Pun pariu că o clipă te-ai gândit c-o să-i las să vă bage înăuntru.

— Cred c-ai fost un pic în urmă cu sincronizarea, replică Hollis. Te aşteptam mai devreme.

— Adică totul a fost plănuit? se miră Lisa.

Neprimind niciun răspuns, izbucni:

— Sunteţi nebuni! Acum chiar că mă simt folosită. Nu

sunt o momeală!

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni. Lisa se lăsă pe speteaza banchetei şi trase din ţigara, apoi spuse:

— Uite ce e, sunt de acord să vă ajut, dar pe viitor vreau să fiu informată, altfel pe mine nu mai contaţi. Ne-am înţeles?

Alevy şi Hollis fura de acord.

— Acum sunt convins că Burov este unul dintre actorii principali.

— Nu l-am recunoscut, dar o să răsfoiesc arhiva noastră foto. Altceva ai mai aflat?

— Am aflat că, dacă pomeneşti de Pensionul Doamnei Ivanova, ajungi în puşcărie.

— Interesant!

— Oamenii ăştia sunt disperaţi, Seth. Nu i-am văzut niciodată atât de agitaţi şi asumându-şi asemenea riscuri, ca de pildă răpirea unor americani cu imunitate diplomatică, ca să nu mai vorbim de asasinat.

Alevy dădu afirmativ din cap.

— Foarte disperaţi, atât de disperaţi încât încalcă regulile, aşa că ne permitem şi noi să procedăm la fel. Lucrurile o să se încingă în bătrâna Moscova. Din păcate, nu ne putem măsura cu ei în privinţa resurselor. Trebuie să rezolvăm treaba asta repede. Înainte să fim expulzaţi sau ucişi.

— Dacă afacerea ar deveni publică, replică Hollis, ne-am asigura o oarecare protecţie.

— Da, numai ca indicaţia primită de diplomaţi de la Washgton este să aranjeze treaba cu discreţie.

— Ce să aranjeze? întreba Lisa.

— Repatrierea maiorului Jack Dodson, răspunse Alevy.

— Dar dacă nu vrea să fie repatriat? Burov spunea că e un dezertor.

— O să vorbim cu el despre asta, replică Hollis.

Maşina se apropie de porţile ambasadei şi Hollis

observa că lângă automobilele Ceaika erau parcate trei Forduri.

— Văd că suntem în stare de alarmă.

— A, da, răspunse Alevy.

— E vorba şi de alte lucruri, nu-i aşa? întreba Lisa. Nu doar de Dodson. Ce e Pensionul Doamnei Ivanova? Un loc în care se spală creiere? Dodson e într-adevăr în mâinile lui Burov sau a evadat? Hei, îmi răspunde şi mie cineva?

Nu-i răspunse nimeni.

— Am eu metodele mele de a-i face să vorbească pe bărbaţi, anunţa Lisa.

CAPITOLUL 18

Hollis, Alevy şi Lisa se opriră în holul clădirii cancelariei.

— Vă invit să bem ceva, se oferi Lisa. Simt nevoia.

— Trebuie să expediez nişte materiale în noaptea asta, care să ajungă la destinaţie înainte de ora cinci dimineaţa, ora Washingtonului. Pe mâine, spuse Alevy, luând-o spre lift.

— Dar tu? îl întreba Lisa pe Hollis. Şi tu ai de expediat mesaje în noaptea asta?

— Nu. Trec pentru una scurtă.

— Te referi la băutură? întreba Lisa zâmbind.

— Nu numai.

Ieşiră pe terasa din spate, apoi o luară pe alee spre complexul de locuinţe. Lisa deschise uşa apartamentului, puse hainele în dulapul din hol, apoi îl conduse pe Hollis sus, în living.

— Cu ce te servesc?

— Whisky. Sec.

An timp ce Lisa pregătea băuturile, Hollis privi în jur. Apartamentul era modern, o combinaţie de camera de zi, sufragerie şi o chicinetă. La etaj se afla, probabil,

dormitorul. Mobila era din Finlanda, ţara occidentală cea mai apropiată, din care era cel mai lesne să importi produse de larg consum de calitate. Era apartamentul unui funcţionar guvernamental de rang mediu, dar care ar fi stârnit invidia oricărui birocrat sovietic de rang înalt.

Lisa îi întinse paharul de whisky şi toasta:

— Pentru încă o întâlnire reuşita!

Apoi puse o casetă cu muzică de Rahmaninov. Hollis privea cu atenţie o icoană de pe perete.

— E veritabila?

— Da De la bunica. O să am dificultăţi când o fi s-o iau înapoi.

— O s-o bag în valiza diplomatică.

— Faci tu asta? Mulţumesc, Sam.

— Intenţionezi să pleci? o întreba Hollis.

— Nu… dar am vaga impresie că şederea mea aici se apropie de sfârşit.

Hollis o aprobă în tăcere. Lisa se aşeza la un capăt al canapelei, iar Hollis la celălalt.

— Nu-i vorba doar de Dodson, spuse ea. Sunt sute, nu-i aşa? Aşa spuneai când… noi… în dormitorul lui Pavel. Hollis îi aruncă o privire furişa.

— Cred c-am spus mai mult decât trebuia, zise în cele din urmă.

— N-am să spun nimănui ce mi-ai zis. Tu şi Seth nu vă confruntaţi însemnările?

— Noi facem troc. În meseria noastră, dacă nu dai nimic, nu obţii nimic. Organizaţia mea, informaţiile militare, este o organizaţie mai mică în comparaţie cu CIA, aşa încât trebuie să-mi apăr ograda. Concurenţa tipic americană!

— Dar voi doi vă înţelegeţi bine, personal vorbesc.

— Da. Suntem chiar prieteni.

Lisa dădu afirmativ din cap.

— Putem schimba subiectul? spuse Hollis.

Se ridică şi se duse la fereastră, care dădea spre

nord. Dincolo de zidul de cărămidă, pe partea opusă a străzii, tocmai fusese arborat un drapel uriaş în vederea apropiatei aniversări a Marii Revoluţii din Octombrie, care, după calendarul gregorian, se sărbătorea în ziua de 7 noiembrie.

— Ia ascultă! „Popoarele sovietice iubitoare de pace cer să se pună capăt agresiunii americane”. Sunt obligată să privesc chestia asta?

— Sună-i pe cei de la comisia zonală!

— Atâta tevatură pentru ziua asta măreaţa – nenorocitele astea de steaguri roşii unde vrei şi unde nu vrei, îndemnuri, linguşiri, laude, toate că nişte graffitti finanţate de stat. Dumnezeule! şi ştii ceva, Sam? Când am venit aici, secerile şi ciocănele de care te izbeai pretutindeni mă călcau pe nervi, aproape că mă înfricoşau. Pentru că suntem făcuţi, ca şi cu svasticile, să reacţionam la anumite simboluri. O oficialitate a partidului mi-a spus cândva ca Crucile de pe Kremlin îl fac să se înfioare, iar Marele Sigiliu de pe ambasada noastră să turbeze de furie. Râse fără să se ascundă şi adăugă: Aş vrea să nu ne mai crească adrenalina când vedem stele roşii sau stele ale lui David sau orice altceva. Numai că suntem ca potăile tovarăşului Pavlov, Sam. Ăştia ne-au făcut să spunem vrute şi nevrute.

— Cine sunt ăştia?

— Ăştia sunt cei care vom fi noi peste douăzeci de ani. Suntem în plină pregătire ca să devenim ei.

— Mai ai ceva pe-acolo?

— Mai vrei un pahar?

— Da. Mai plin de data asta.

Lisa îi turnă un whisky triplu, apoi se aşeza lângă el.

— Pot să-ţi spun ceva? Mi-a fost al naibii de frică la Lefortovo. E a doua oară când îmi faci asta.

— Mâine seară ne ducem la film. Rulează Rambo Opt

Lisa izbucni în râs.

— Hei, ţi-aduci aminte de puştiul ăla rus care a sărit

gardul, a intrat în cinematograf şi a văzut tot filmul fără ca cineva să-şi dea seama că se afla acolo?

— Mi-amintesc. Ambasadorul a retezat câteva capete din rândul celor de la pază.

— Puştiul a vrut să vadă filmul. Ce film era?

— Rocky Nouă.

— Când o să se elibereze oamenii ăştia, Sam? Au nevoie de două milioane de copilandri ca ăla. Când o să se întâmple asta?

— Probabil niciodată, Lisa.

— Nu spune asta. Spiritul uman…

— Subiecte mai uşoare, te rog. Ţi-a plăcut cina?

— Dar nici n-am cinat, spuse ea sărind în picioare. Sunt moartă de foame. Aseară am făcut nişte rasolnik. Mi-a mai rămas ceva.

— Ce e asta?

— Ciorba de legume murate.

— Eu rămân la whisky.

— Încerc să-nvăţ bucătăria rusă tradiţionala.

— Să-mi spui şi mie cum te descurci.

Lisa se duse la frigider, scoase o bucată de cârnat rece şi începu să muşte din el.

— Aţi place usturoiul? Asta are din belşug.

Hollis se ridica.

— Dormi cu hainele pe tine şi mănânci usturoi înainte de culcare. Cred că o să mă duc la mine acasă.

— Nu! Stai! Hai să stăm de vorbă! Nu vreau să rămân singură în noaptea asta.

— Dar aici, în ambasadă, eşti în deplină siguranţa.

— Ştiu, spuse ea, mestecând cu grijă din cârnat. Ţi-am zâmbit de o sută de ori, în hol, în lifturi…

— Tu erai? Şi ăla era zâmbet?

— Tu nu mai ţii minte, Sam, dar am fost şi eu la petrecerea de bun rămas organizată pentru Katherine. Atunci ştiai că n-o să se mai întoarcă?

— Am bănuit, când am văzut că-şi împachetează

toate lucrurile.

— Perspicacitate de spion! Ai de gând să divorţezi?

— Mai întâi încerc să aflu în ce jurisdicţie intra cazul. S-ar putea să fac un drum până în State ca să intentez acţiunea. Dar nu ştiu în ce stat locuiesc. Dacă nu sunt atent pe unde calc, o să ajung probabil în Siberia.

— Deci eşti în curs de divorţ.

— Da, ca orice cuplu de oameni căsătoriţi, nu-i aşa?

— Vrei să ştii cum a fost cu Seth?

— Nu câtă vreme mesteci un cârnat de douăzeci de centimetri.

Lisa lasă carnatul pe măsuţa pentru micul dejun.

— Vrei să-mi vezi fotografiile?

— Desigur.

Lisa se duse la dulăpiorul din partea de jos a bibliotecii şi scoase două albume. Puse unul pe măsuţa joasă din faţa canapelei, se aşeza lângă Hollis şi îl deschise pe cel de-al doilea, pe care îl ţinea în poală.

— Asta e prima poză pe care am făcut-o când am venit la Moscova. Sunt ultimele case din lemn ce s-au aflat cândva de-o parte şi de alta a şoselei ce duce la aeroportul Şeremetievo. Acum nu mai exista.

An timp ce Lisa răsfoia filele albumului, Hollis observa că toate fotografiile aveau dedesubt explicaţii dactilografiate. Majoritatea erau fotografii alb-negru, dar erau şi unele color făcute primăvară şi vara. Erau fotografii de biserici şi catedrale cu menţionarea datelor la care fuseseră distruse, fotografii ale Momentului demolării, urmate de o fotografie a noii construcţii ridicate pe locul respectiv. Hollis nu era un romantic în ce priveşte arhitectură, dar găsea că fotografiile îşi atingeau al naibii de bine ţinta.

An aproape toate fotografiile de case vechi din lemn, existau şi oameni, oameni care stăteau la ferestre, care întindeau rufe în curţi său stăteau de vorbă peste garduri din uluci. Oamenii arătau decoloraţi că lemnul nevopsit,

părând să se armonizeze perfect asemenea caselor lor, cu ramurile încâlcite ale copacilor şi uriaşele flori ale soarelui aplecate peste garduri. În poze erau câini şi pisici, deşi Hollis nu-şi amintea să fi văzut vreun câine ori vreo pisică în cei doi ani de când se afla la Moscova. În mod surprinzător, Hollis nu recunoştea niciunul din locuri. Dacă n-ar fi ştiut că e vorba de Moscova, ar fi putut crede că era vreun orăşel de provincie din inima stepei. Era ca şi cum printre monştrii de beton ai Moscovei de astăzi s-ar fi aflat pitit un alt oraş.

— Ai făcut treabă excelentă, Lisa. Fotografiile sunt incredibile.

— Mulţumesc.

— Pe unde sunt locurile astea?

— Sunt toate în perimetrul şoselei de centură, întrucât nu puteam să ies din oraş. Unele erau sate, care fac astăzi parte din oraş. Altele sunt cartiere vechi din centrul oraşului care n-au fost încă demolate, ascunse printre blocuri.

— Multe oraşe americane cunosc tipul ăsta de dezvoltare urâtă, remarca Hollis.

— Da, replică Lisa, dar acolo este o luptă între estetică şi profit. Aici însă scopul urmărit este acela de a-i aduna pe toţi în apartamente de bloc, ca să poată fi supravegheaţi. Şi nu e vorba numai de oraşe; zonele rurale vor arăta într-o bună zi ca sovhozul pe care l-am văzut.

— Nu-i problema noastră, replică Hollis.

— Crezi probabil că sunt obsedată şi poate că sunt. Dar nu văd ce drept au aceşti birocraţi să distrugă casele altor oameni ori monumentele culturale şi religioase care aparţin, într-un fel, lumii întregi. Priveşte la fotografiile astea! Teatrul Mic de lângă Balşoi, Teatrul de Artă Stanislavski, Catedrala Sf. Nicolae. Toate erau programate a fi distruse, dar câţiva artişti şi scriitori moscoviţi au prins de veste şi au înaintat un protest. La fel s-a întâmplat cu cartierul Arbat. Acum, echipele de demolatori s-au oprit,

dar nimeni nu e practic în stare să pună capăt acestei masacrări a trecutului. Ăştia ar fi în stare să demoleze şi Kremlinul, dacă ar şti că le merge.

— Poate că-l vând unui om de afaceri american care să-l transforme în parc de distracţii.

Hollis întoarse o pagină de album şi văzu o fotografie a Lisei stând pe veranda unei case ce ar fi putut să fie casa ei în stil victorian din Şea Cliff, dacă familia din jurul ei n-ar fi avut un aspect tipic rusesc, iar adulţii n-ar fi băut Moskovskaia din sticle. În fotografie mai era şi Seth Alevy, cu un zâmbet rar întâlnit la el, care, din motive necunoscute, îşi ţinea o mână pe capul ei. Sub fotografie era următorul text: Seth şi cu mine, în unei case, împreună cu nişte agenţi imobiliari din Tatarovo.

— Prostii, spuse Lisa întorcând pagina.

Răsfoiră şi ultimele file cu fotografii, dar Hollis nu mai era atent. Lisa păru să-şi dea seama şi puse albumul pe măsuţă. După aproape un minut de tăcere, spuse:

— Era o familie de disidenţi evrei.

Hollis se ridica de pe canapea şi-şi mai turnă un pahar.

— Aşadar, crezi că tema l-ar putea interesa pe vreun editor din New York?

— S-ar putea. Fotografiile sunt foarte bune. Ai ochiul format.

— Mulţumesc. Pot să-ţi fac o fotografie pentru cartea mea?

— Nu.

— Eşti bosumflat?

— Poate că sunt.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să-ţi spun, dar îl interesa foarte mult ceea ce fac, proiectul ăsta. Spunea că are cunoştinţe la câteva edituri… aşa că uneori ne duceam să facem poze împreună.

— E-n regulă.

Hollis nici nu se îndoia că Alevy avea relaţii pe la

edituri. De fapt, CIA întreţinea multe asemenea contacte, al căror scop era publicarea unor cărţi antisovietice de către editurile de renume. Nu ştia ce stimulente oferea CIA sau dacă editorul ştia practic cu cine avea de-a face, dar auzise că programul reprezenta un succes. Bănuia că Lisa habar n-avea că era din nou implicată într-unul dintre planurile secundare ale lui Alevy. Indiferent dacă lucrarea era sau nu valoroasă, Hollis ştia că într-o bună zi avea s-o vadă într-o librărie, graţie lui Seth Alevy şi Agenţiei. Asta ştia într-adevăr să împace afacerile cu plăcerea. Lisa îi întrerupse aceste gânduri maliţioase.

— Ai spus că o să fie periculos.

— Poftim? tresări Hollis, întorcându-şi privirea spre ea.

— Ceea ce se petrece. Periculos.

— Da. Periculos.

— Poţi să-mi dai şi mie mai multe detalii?

Lui Hollis îi trecu prin minte un alt gând maliţios, şi anume ca Lisa îi dădea raportul lui Seth Alevy. Dacă acest lucru ar fi fost adevărat, atunci tot ce-şi imagina că ştie despre oameni era greşit.

— În linii mari, ştii despre ce e vorba. Pentru detalii, o să te informez atunci când o să fie cazul să ştii, spuse Hollis.

— Sunt dispusă să intru în jocul ăsta, Sam, dar nu-mi vorbi păsăreşte. Spune-mi pe şleau ce-ai de zis, replică Lisa zâmbind.

— Dacă vrei să renunţi, spuse Hollis zâmbind la rândul său, nu trebuie să spui decât „Renunţ”, nimic altceva.

— Ai într-adevăr nevoie de mine?

— Nu prea avem americani get-beget pe aici. Ştiu că asta contravine regulilor USIS, ca să nu mai vorbim de cele ale Pentagonului. Da, am nevoie de tine.

— S-a făcut. Sunt a ta, spuse Lisa zâmbind insinuant. Ce pot să fac pentru tine acum?

Hollis se făcu a nu înţelege aluzia şi spuse:

— Pun pariu că ştii unde e mormântul lui Gogol.

— Desigur, răspunse Lisa râzând. Cine nu ştie?

— Păi, ignoranţii ăştia cu care lucrez, între care mă includ şi eu. Unde e?

— De ce vrei să ştii? E vreo petrecere acolo?

— Înţeleg că te-au mai întrebat şi alţii.

— Sigur că m-au întrebat.

— Şi?

Lisa îşi agăţă un deget de cureaua lui.

— Să luăm lucrurile pe rând. M-aş simţi îngrozitor la gândul că am fost o aventură de o noapte.

Hollis puse paharul pe măsuţa de la capătul canapelei.

— Aşa că, adăugă ea, hai să continuăm ce-am început la Iablonia.

— Ştiu şi eu… spuse Hollis privindu-şi ceasul.

Lisa îl îmbrăţişa şi-l săruta, apoi îşi plimbă degetele pe ceafa lui în jos, simţindu-i din nou cicatricele.

— Ai fi putut să fii la Pensionul Doamnei Ivanova.

— Cred că da.

— Dar nu eşti acolo, ci aici. Soţia ta e la Londra, Gregory Fisher e mort, iar maiorul Dodson e Dumnezeu ştie pe unde. Cum se vor sfârşi toate astea?

— Habar n-am.

— Când se încheie misiunea ta aici?

— Când o vrea Pentagonul. Dar a ta?

— Peste douăzeci de luni. Poate mai puţin. Ce-o să facem dacă unul din noi pleacă înaintea celuilalt?

Hollis nu răspunse, aşa că Lisa continuă:

— Fiecare pas la timpul lui.

Apoi, arătând spre scara:

— Deocamdată, hai să facem paşi pe scara asta!

Urcară în dormitorul Lisei. Şi acesta, remarca Hollis, era mobilat tot cu mobilă finlandeza modernă din lemn de esenţa moale, pe care se odihneau obiecte de cristal

Finlandia, semnate de nume precum Sotka, Furbig şi Aarikka, pe care comunitatea americană din Moscova ajunsese să le aprecieze în mod deosebit. De tavan era fixat un zmeu chinezesc cu coada lungă, care cobora şerpuind până deasupra patului.

— E foarte drăguţ aici.

— Eşti al treilea bărbat care a urcat aici.

— Un privilegiu rar, fără îndoială. Ascultă, îţi dai seama că sunt cu aproape douăzeci de ani mai bătrân decât tine?

— Ce dacă! Şi ceilalţi doi erau.

Hollis o privi. Lisa Rhodes avea ceva ce-l atrăgea. Era băieţoasa, dar şi feminină, ingenua, dar şi vicleană. Uneori se dovedea extrem de mătură, iar alteori părea de-o inocenţa reconfortantă.

— Îmi place douăzeci şi nouă.

— N-am încercat-o niciodată.

— Era vorba de vârsta ta, Lisa.

— O… Râse stânjenită, apoi îşi scoase pantofii şi-şi descheie bluza.

— Rămâi cu mine în noaptea asta. Vreau să mă trezesc mâine dimineaţa alături de tine, ca la Iablonia.

— Şi mie mi-ar plăcea.

Hollis întinse mâna să oprească ceasul deşteptător, dar nu îl găsi. îl opri Lisa, de pe cealaltă parte a patului.

— Deci şi tu dormi pe o anumită parte a patului.

— Unde sunt?

— La Paris, iar eu sunt Colette.

— Încântat de cunoştinţa!

Jaluzelele erau trase, la fel şi draperiile grele, conform regulamentului. Hollis aprinse veioza.

— Îmi făceau plăcere razele soarelui care pătrundeau prin fereastra dimineaţa, spuse Lisa.

— Şi mie, admise Hollis, dar afară oricum nu-i soare, iar de peste drum nu ne vin decât microunde.

Lisa se ghemui lângă el şi-l săruta pe obraz.

— Eşti foarte afectuoasa, spuse Hollis.

— Tu, în schimb, nu, replică ea.

— Dă-mi timp!

— Înţeleg.

Lisa cobora din pat şi intră în baie. Hollis auzi robinetul curgând. Apoi, telefonul de pe noptiera începu să sune. Într-un târziu, văzând insistenţa cu care suna, ridică receptorul, contrar bunei sale obişnuinţe.

— Alo!

— Bună dimineaţa, spuse Seth Alevy.

— Mneaţa.

— Voiam să stăm de vorbă.

— Atunci, sună-mă în apartamentul meu!

— Dar nu eşti acolo.

— Mai încearcă! spuse Hollis, coborându-şi picioarele din pat.

Alevy păru iritat.

— Aş vrea să ne întâlnim la unsprezece.

— Am întâlnire cu doi colonei de aviaţie sovietici la zece şi jumătate.

— A fost contramandata.

— De cine, mă rog?

— Spune-i şi Lisei să vină. Şi programul ei a fost contramandat. Ne întâlnim în camera protejată a ofiţerului cu informaţiile, spuse Alevy, punând receptorul în furcă.

— Unde eşti? strigă Lisa din baie.

— Sunt pe partea mea de pat.

„Ticălosul”, îşi spuse Hollis, gândindu-se că Alevy ar fi putut să aştepte să stea de vorbă cu el când venea la birou. Se gândi la viaţa din interiorul zidurilor de cărămidă roşie. Puteai să joci popice, să înoţi în piscina acoperită, să joci squash sau să vezi în fiecare săptămână un film în sala de proiecţie. Dacă nimic din toate acestea nu te atrăgea, puteai să înnebuneşti, aşa cum pretindea nevastă-sa că se întâmplase cu ea, ori puteai adopta un comportament situat la limita acceptabilului, cele mai obişnuite fiind

relaţiile extraconjugale, alcoolul şi evitarea relaţiilor sociale. Mai acceptabil era să citeşti lungi romane ruseşti, să lucrezi şaisprezece ore pe zi sau să încerci să afli mai multe despre ţara gazda şi oamenii ei, aşa cum făcuse Lisa. Acest din urmă hobby era însă adesea o sursă de deziluzii şi frustrări, întrucât ţara gazda, contrar majorităţii ţarilor, nu se simţea flatata dacă încercai să afli ceva despre ea, ba chiar nu voia acest lucru. Până şi faptul că le vorbeai fluent limba îi făcea să te considere drept un potenţial spion. „Xenofobia e la fel de rusească precum borşul”, îşi zise Hollis.

Şi ca şi când viaţa din interiorul zidurilor nu era suficientă ca să te uzeze, în afara zidurilor erau bărbaţii şi femeile din Direcţia a 7-a a KGB-ului, „cerberii de ambasade”, care ţineau sub o constantă supraveghere atât incinta, cât şi pe fiecare individ în parte. Hollis depărtă câţiva centimetri draperiile şi privi afară.

Noua ambasadă a trebuit să fie construită pe singurul teren oferit de guvernul sovietic; în afara aburilor nesănătoşi pe care îi degaja râul, terenul jos permitea KGB-ului să bombardeze întregul complex cu microundele aparatelor de ascultare, ale căror efecte fizice pe termen lung erau necunoscute, deşi se bănuia că unul dintre acestea era leucemia. Chiar şi convorbirile telefonice interioare de genul celui dat de Alevy în apartamentul Lisei erau ascultate, iar ferestrele erau supravegheate, drept pentru care jaluzelele erau aproape în permanenţa trase.

Lisa ieşi din baie doar cu un prosop în jurul gâtului.

— Cine a fost?

Hollis o privi în lumina semiobscura. îmbrăcată, Lisa părea mlădioasa, aproape suplă. Dezbrăcată însă, avea sânii plini şi şoldurile bine rotunjite. Părul din zona pubiană avea o tentă roşcata plăcută.

— Faţa mea e aici, sus, Sam.

— O… spuse Hollis. A fost Seth.

— Aha.

— Vrea să ne întâlnim cu toţii la ora unsprezece. Ţi-au anulat tot programul.

— Ce crezi că mai vor?

— Cine ştie?

— Crezi că avem necazuri din cauza… asta? întreba Lisa.

— Eu, poate, fiindcă sunt însurat. Voi, cei necăsătoriţi, scăpaţi întotdeauna mai ieftin.

Lisa reflecta o clipă, apoi spuse:

— Cred că n-a fost o idee bună. Am fost egoistă. Tu ai mai mult de pierdut decât mine.

— Iată şi remuşcările postamoroase!

Cum stăteau aşa dezbrăcaţi, la o oarecare distanţa unul de celălalt, Lisa îl cerceta din cap până în picioare.

— Da’ ştiu că ai o manşa, aviatorule!

Hollis zâmbi, în pofida îngrijorării pe care i-o provocase telefonul lui Alevy.

— Hai să-l impresionam cu apetitul nostru sexual pe kaghebistul care ne ascultă, zise Lisa.

Al lua de mână şi îl conduse în baie. Făcură dragoste sub duş. După aceea, împotriva protestelor lui, Lisa îl bărbieri cu aparatul ei de râs din plastic roz. îi dădu o periuţă de dinţi, apoi coborî în bucătărie ca să prepare cafeaua.

An timp ce se ştergea, Hollis arunca o privire spre obiectele etalate pe etajera. Presupuse că şi Katherine avea acelaşi fel de lucruri feminine, dar el nu le observase niciodată. Toate astea i se păreau ceva nou. Fără să-şi dea seama, lua un borcănel de cremă demachiantă şi îl miroşi.

CAPITOLUL 19

De data asta se întâlneau în camera protejată a ofiţerului cu informaţiile, întrucât, aşa cum constata Hollis, ambasadorul avea o întâlnire în camera să protejată cu

patru tipi de la Washington, care abia aterizaseră. Era clar că gluma se îngroşa. Membrii ambasadei, chiar şi cei care nu făceau parte din rândurile diplomaţilor sau ale ofiţerilor de informaţii, ştiau că se petrecea ceva deosebit datorită întregii tevaturi: Brennan, bandajat, fusese expediat cu avionul la Londra, maşini Volga, Ceaika şi Ford făcute praf în curse nocturne.

După ce se despărţise de Lisa, Hollis se dusese în snack-bar să-şi ia, ca de obicei, micul dejun, constatând că la masa de patru persoane la care se aşezase erau vreo şase care-i ţineau companie, încercând să verifice unele zvonuri ce circulau în legătură cu el. Se trezise spunând lucruri de genul:

— Sunt un simplu ofiţer de aviaţie. Ce ştiţi voi, aia ştiu şi eu.

Charles Banks îşi drese vocea. Îşi opri privirea mai întâi asupra lui Hollis, apoi asupra Lisei şi începu:

— Colonele Hollis, domnişoara Rhodes, îmi revine neplăcută obligaţie de a vă informa că guvernul sovietic a înaintat o plângere oficială în legătură cu amândoi. Detaliile sunt lipsite de importanţa. Amândoi aţi fost declaraţi persoane indezirabile. Aveţi la dispoziţie cinci zile să vă faceţi ordine în lucruri şi să părăsiţi această ţara. Plecarea va avea loc luni dimineaţa.

Lisa îi aruncă o privire scurtă lui Alevy, apoi lui Hollis. Nimeni nu scoase o vorbă, apoi Lisa spuse cu o voce emoţionată:

— Nu e drept! Nu e drept, Charles!

Banks n-o băga în seamă şi adăugă:

— După cum probabil ştiţi, dat fiind faptul că amândoi lucraţi aici, relaţiile sovieto-americane sunt în curs de ameliorare. Prin urmare, relaţiile chino-americane sunt pe cale să se deteriorareze. Chinezii au început să-i abordeze pe sovietici. Se prefigurează o nouă aliniere pe plan internaţional şi guvernul nostru este preocupat să nu rămână singur.

— N-am vrut să răstorn echilibrul de putere mondial, remarca Lisa sarcastic. Şi cred că nici Sam n-a vrut asta. Nu-i aşa, Sam?

Hollis se prefăcu a n-o fi auzit. Alevy îşi înăbuşi un zâmbet. Banks îşi drese vocea şi spuse, aplecându-se spre Lisa:

— Echilibrul de putere mondial nu e obiect de băşcălie, domnişoara Rhodes!

— N-am paie în loc de creier, Charles, replică Lisa tăios. Şi nici nu intenţionez să modific realitatea sau să mă abat de la principiile mele doar ca să răspund unor nevoi de moment ale guvernului. O crimă rămâne o crimă. Şi mai exista şi un prizonier de război american aflat la ananghie. Dacă în legătură cu toate acestea nu pot să fac nimic, iar voi nu vreţi să faceţi nimic, atunci voi fi nevoită să-mi dau demisia şi să fac toată povestea publică.

— Aţi mulţumim pentru gândurile exprimate, domnişoara Rhodes, replică Charles Banks glacial. Te rog să înţelegi că nu Departamentul te expediază, ci Ministerul de Externe sovietic. Nu avem nevoie de cooperarea sau de demisia dumitale, ori de altceva de la dumneata. Nu ţi se cere decât să-ţi faci bagajul şi să pleci aşa cum s-a solicitat. Şi n-o să faci nimic public.

Lisa întoarse capul, privind în altă parte.

— În dosarul tău, îi spuse Banks lui Hollis, la fel ca în cel al domnişoarei Rhodes, nu va exista nimic derogatoriu. Vom include un *bene decessit* – o declaraţie că plecarea voastră nu s-a datorat unei proaste conduite, cum obişnuim să spunem. Eşti mulţumit, colonele?

— Generale.

— Poftim?

— Asta-i ceea ce vreau, domnule Banks.

— A… înţeleg. Bine, o să discut chestiunea cu… cei în drept. Dacă ai stagiul în serviciu, în grad şi altele…

— Nu le am, dar o să-i cereţi comandantului suprem să facă o derogare.

Banks îl măsură cu privirea, apoi continuă:

— O să aveţi amândoi un concediu de treizeci de zile. Veţi primi, de asemenea, misiuni noi, ce vor fi benefice pentru cariera dumneavoastră.

— Vrem să fim numiţi în altă parte împreună, spuse Lisa. Banks îşi plimbă privirea de la Alevy la Lisa, apoi spuse:

— Asta nu se poate.

— De ce?

— Din raţiuni de securitate.

— Ce vreţi să spuneţi?

Banks îşi privi insistent ceasul.

— Eu trebuie să mă duc sus. Domnul Alevy o să vă facă instructajul referitor la plecare.

Apoi adăugă pe un ton mai blând:

— Personal, regret că trebuie să plecaţi. Toată lumea va considera că foarte utili misiunii noastre diplomatice. Fluenţa voastră în rusă este fără egal. Sam, Lisa, vă doresc noroc!

Banks ieşi. Alevy se îndrepta spre bufet şi-şi turna nişte votca şi suc de portocale cu gheaţa. Tot acolo se găseau şi nişte platouri cu pateuri şi apetitive.

— Serviţi-vă! Charles le-a comandat, ca să vă facă să vă simţiţi bine.

Lisa se ridică şi scoase nişte apă fierbinte pentru ceai dintr-un samovar de argint.

— Sam, vrei ceva? îl întreba pe Hollis.

— Nişte cafea, te rog.

Lisa aduse cafeaua şi se aşeza pe scaunul de lângă el. Alevy puse pe masă un platou încărcat cu icre de Manciuria şi caviar, smântâna, pâine prăjită şi unt.

— Aici, când ţi se dau şuturi în fund, măcar ştiu să facă acest lucru cu mănuşi.

Alevy muşca dintr-un pateu.

— Asta-i crud, Lisa.

Aşi şterse apoi degetele cu un şervet de pânză.

— Am să vă citesc acum câteva prevederi ale Legii Securităţii Naţionale şi am să vă instruiesc referitor la îndatoririle şi obligaţiile ce vă revin în sensul de a nu dezvălui nimic din ceea ce aţi văzut, auzit şi citit pe perioada în care v-aţi aflat la post aici.

Alevy proceda în consecinţa, apoi le ceru să semneze nişte declaraţii standard de luare la cunoştinţa, iar Lisa şi Hollis se conformară. Alevy se aşeza vizavi de ei şi-şi puse paharul cu băutura pe masă. Întinse nişte smântâna şi caviar pe o felie de pâine prăjită şi le spuse:

— E mai bine aşa.

— Cred că e mai bine cu unt, replică Hollis.

Alevy mesteca pâinea prăjită şi-i aruncă lui Hollis o privire rece.

— Vreau să spun că e mai bine că vă dau cu şutul. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat ca KGB-ul a convins Biroul Politic să-l mai lase să vă vâneze. Se pare că Biroul Politic, în calitatea sa de şef al vânătorii, le-a spus celor de la KGB că au avut ocazia s-o facă şi că, în consecinţa, sezonul de vânătoare pentru cei ca voi s-a închis.

— Asta-i tot, Seth? întreba Hollis, terminându-şi de băut cafeaua.

— Nu. Vă sfătuiesc pe amândoi să rămâneţi în incinta ambasadei tot restul zilelor pe care le mai aveţi de petrecut aici.

— Vreau să cumpăr nişte obiecte de artă populară rusească înainte de a pleca, să mai fac nişte fotografii şi altele de soiul ăsta, spuse Lisa.

Alevy ridică din umeri.

— Eu v-am dat doar un sfat înţelept. Ceea ce constituie însă un ordin este ca, atunci când plecaţi, să nu fiţi niciodată singuri şi să nu ieşiţi după apusul soarelui.

— Dar am înţeles că sezonul de vânătoare s-a încheiat, interveni Hollis.

Alevy se ridică şi-şi mai turnă ceva de băut.

— Acolo unde sunt maeştri de vânătoare sunt şi

braconieri. Dacă asta va face să vă simţiţi mai bine, adăugă el, aflaţi că guvernul nostru i-a expulzat pe ataşatul aerului şi un funcţionar din departamentul de presă al ambasadei lor de la Washington. Ştirea va apărea în ziarele de mâine.

— Sunt absolvita de toate îndatoririle mele? întreba Lisa.

— O, da! Amândoi sunteţi. Compania vest-germana Interdean o să se ocupe de împachetarea lucrurilor voastre. Aveţi nevoie de timp ca să-i supravegheaţi.

— Cine o să se întâlnească cu Ace duminica? întreba Hollis.

— Va trebui să te duci tu. Spune-i că o să-l aibă în grijă altcineva. Ocupă-te de detalii! Nu-l pierde!

— Îl scoatem din ţara?

— Dacă ne da ce i-ai cerut.

— De ce nu te-au expulzat pe tine? îl întreba Lisa pe Alevy. Doar tu eşti cel care l-a ameninţat cu arma pe Burov.

— Pentru că pe mine mă vrea KGB-ul aici, replică Alevy, conform teoriei că e mai bine să ai de-a face cu diavolul pe care-l cunoşti- în plus, dacă sovieticii mi-ar face vânt, atunci şi noi l-am expulza pe principalul lor rezident din Washington, aşa cum s-a întâmplat în 1986. După aceea, o expulzare atrage după sine o alta. Nimeni nu vrea să se mai repete acest lucru. Acum, scorul e egal: 2 – 2.

— Diplomaţia are o anumită lipsa de logică imuabilă, remarca Lisa, care devine propria logica.

— O să pun să se înrămeze chestia asta şi o s-o atârn pe perete în camera protejată a ambasadorului, spuse Alevy.

Ai zâmbi Lisei şi o privi o vreme, apoi o întreba pe un ton voit degajat:

— Deci, doamna Lisa, unde o să-ţi petreci concediul?

— Nu ştiu… totul s-a întâmplat pe neaşteptate. La New York, cred…

— Şi tu? îl întreba pe Hollis.

— Nu prea ştiu. Cred că la Londra, să mă ocup de problema mea. Pe urmă, cred că în Japonia, să-i văd pe bătrânii mei practicând cultul Zen. Apoi, la New York, să-mi văd fratele, care nu vrea să iasă din fusul lui orar. După o clipă, adăugă: S-ar putea să fac şi o vizită de condoleanţe familiei Fisher în New Canan.

— Şi eu, spuse Lisa dând aprobator din cap.

— Nici să nu vă gândiţi, spuse Alevy tăios. Dacă o să cooperaţi, veţi fi trataţi foarte bine. Vă puteţi alege fiecare un post oriunde în lume în afara Cortinei de Fier. Asta-i ceea ce vi se oferă.

— Numai să nu fim împreună, adaugă Lisa. A fost ideea ta?

— N-o să mă obosesc să răspund la o asemenea întrebare, replică Alevy.

Hollis se ridica.

— O să discut problema asta cu şefii mei.

— Sunt întru totul de acord, replică Alevy.

O privi pe Lisa drept în ochi şi spuse:

— Vreau să-ţi reamintesc că te numeri printre cei mai înfocaţi suporteri din cadrul ambasadei ai unor relaţii sovieto-americane stinse. Eu, unul, nu subscriu la chestia asta, dar sunt gata să trec cu vederea moartea lui Fisher, dacă guvernul meu decide ca asta este soluţia pentru a salva apropiata întâlnire la nivel înalt pe care pune atâta preţ. Deci, dacă asta este şi scopul tău, las-o încolo de justiţie! Sunt probleme mai importante. Clar?

Lisa nu răspunse.

— Poate că sunt dispus să trec cu vederea ce s-a întâmplat cu Fisher, interveni Hollis, dar mă interesează maiorul de aviaţie Dodson şi orice alt american care este ţinut prizonier aici împotriva voinţei lui. Vă avertizez, atât pe tine, cât şi agenţia. În privinţa asta nu poate fi vorba de nicio muşamalizare. O să discutăm înainte să plec.

— Am luat notă şi sunt de acord.

Alevy o privi pe Lisa şi spuse pe un ton conciliant:

— Ascultă, îmi dau seama că eşti afectată. Totul a fost foarte nou pentru tine. Dar aici dreptatea se face altfel şi este o chestie care nu devine publică. Singura justiţie de-aici se cheamă bunare. Dinte pentru dinte.

Lisa îl privi lung şi trist pe Seth Alevy, iar Hollis avu impresia că cei doi mai avuseseră astfel de discuţii şi înainte.

Alevy îşi întoarse privirea şi spuse, ca pentru sine:

— Nu sunt complet lipsit de sentimente, chiar dacă uneori aşa pare. Ştiu că violenţa atrage după sine violenţa… Am fost crescut ca o persoană nonviolentă… şi nici acum nu-mi plac actele de violenţa… dar ştiu că în fiecare zi exercit o agresiune psihică asupra duşmanilor mei.

Sorbi din pahar, apoi spuse:

— Cu mai puţin de doi ani în urmă, înainte ca vreunul din voi să fi fost aici, am fost atacat pe stradă, bătut şi jefuit de o mână huligani, cum le spun ruşii.

Hollis auzise de treaba asta, dar nimeni nu ştiuse să-i detalii.

Alevy îi aruncă o privire Lisei.

— Mă duceam să mă întâlnesc cu Ina Simanov, soţia lui Iuven Simanov, biologul atomist sovietic care a rămas în Occident cu ocazia unui simpozion ţinut la New York. Ina fusese concediată şi era nevoiaşa şi deznădăjduită. Ambasada noastră încerca s-o ajute să plece din ţara şi să se alăture soţului ei. Într-o noapte, am vorbit cu Reuven la telefon. Vorbea din New York. Tocmai reuşise să obţină legătura cu soţia să ia Moscova, şi să stea de vorbă cu ea câteva minute înainte de a fi întrerupţi. Ina, spunea el, plângea, implorându-l s-o ajute. Şi Alevy începu să vorbească în ruseşte:

— „Bărbate, dragă, zicea ea plângând, mor de foame. Vor să mă izgonească din Moscova. Te rog, dragă Reuven, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!”

Alevy îi privi pe Lisa şi pe Hollis înainte să continue.

— Aşa că am plecat singur să-i ridic moralul şi să-i dau nişte bani. Am luat metroul. Nu era o acţiune oficială, ci una de la evreu la evreu, înţelegeţi? Ei bine, băieţii de la Direcţia a 7-a, împreună cu cei de la supravegherea electronică, au aflat. M-au urmărit, au sărit pe mine când am coborât din metrou la staţia Universitet, m-au bătut şi m-au lăsat dezbrăcat în zăpadă, cu leziuni interne.

Lisa îşi duse mâna la gură.

— O, Doamne!

Alevy puse paharul pe masă.

— A fost greşeala mea. Am dat curs sentimentelor mele de decenţa şi de dreptate. În fine, nişte studenţi care treceau pe-acolo m-au văzut şi m-au dus la un spital. Şefii mei au vrut să mă mute într-un post mai liniştit, dar eu am vrut să rămân aici. Ca să egalez scorul.

— Am auzit că prietenii tăi din Washington ţi-au făcut-o, spuse Hollis.

— N-am avut nicio legătură cu povestea aia, replică Alevy.

— Ce poveste? întreba Lisa.

— Nimic.

Alevy se îndrepta spre uşa etanşa capitonata.

— Vă pot spune că meseria asta e murdară şi dezumanizanta, dar ea devine reală abia când ţi se întâmplă lucruri ca cele din ultimele câteva zile. Înţelegeţi? în spionajul militar, aveţi de-a face cu state, efective, capacitaţi militare şi vorbiţi de distrugere termonucleară. Toate astea nu înseamnă nimic. Dar vine un criminal năimit şi urât mirositor care dă cu tine de o maşină, alţii mi-au înfundat mie testiculele în abdomen, şi dintr-odată lupta pentru putere dintre sovietici şi americani capătă o nouă semnificaţie, mai profundă. Alevy deschise uşa.

— În problema în discuţie, principala responsabilitate este a Agenţiei.

— Am terminat?

— Nu. Aş vrea să-mi povesteşti despre excursia ocolitoare la Borodino.

— N-am prea multe să-ţi spun, replică Hollis. Am omorât grăniceri KGB.

— Iisuse Hristoase! Vorbeşti serios?

— Din păcate, da.

— Dumnezeule, de asta sunt aşa de înverşunaţi! De ce dracu' nu mi-ai spus? Ai mare noroc că mai eşti în viaţă. Lucrul e valabil pentru amândoi.

— A fost inevitabil.

— Bun. Ce altceva s-a mai întâmplat la Borodino?

— O să-ţi dau un raport complet înainte să plec.

Apoi adăugă:

— Dar, aşa cum se spune în cercurile diplomatice, vrem pro quo, adică serviciu contra serviciu.

— Acum vreţi? replica Alevy. Ei bine, aşa cum se spune în cercurile diplomatice, nu voi accepta niciun *sine qua*. O să-mi spui fără condiţii şi fără vreo garanţie că vei primi în schimb. Dacă nu-mi spui, vă garantez c-o să vă cadă acoperişul în cap la amândoi.

— Nu ameninţa un ucigaş plătit, Seth! replică Hollis.

Alevy şi Hollis se uitară fix unul în ochii celuilalt, apoi Alevy zâmbi.

— Iartă-mă! N-am făcut decât să transmit nişte ordine.

Lisa se îndrepta spre Alevy şi-i spuse tăios:

— Când o să ne spui cum se va rezolva asasinarea lui Gregory Fisher şi ce faceţi cu maiorul Dodson, o să-ţi spunem şi noi ce-am văzut la Borodino. N-o să admitem că din nou moartea unui cetăţean american să fie muşamalizata în interesul unor manevre diplomatice.

— Nu face pe ziarista care anchetează, Lisa, i-o întoarse Alevy. Lucrezi pentru USIS şi faci ce îi se spune, îţi amintesc că tocmai ai semnat o declaraţie în acest sens.

— Ştiu, dar cred că înţelegi că sunt personal tulburată de moartea băiatului ăluia… N-ar fi trebuit să mă

duc la Mojaisk să-i văd cadavrul.

Alevy se îndrepta spre uşa etanşa capitonata.

— Vă pot spune că meseria asta e murdară şi dezumanizanta, dar ea devine reală abia când ţi se întâmplă lucruri ca cele din ultimele câteva zile. Înţelegeţi? în spionajul militar, aveţi de-a face cu state, efective, capacitaţi militare şi vorbiţi de distrugere termonucleară. Toate astea nu înseamnă nimic. Dar vine un criminal năimit şi urât mirositor care dă cu tine de o maşină, alţii mi-au înfundat mie testiculele în abdomen, şi dintr-odată lupta pentru putere dintre sovietici şi americani capătă o nouă semnificaţie, mai profundă. Alevy deschise uşa.

— Am motive întemeiate să mă ocup de afacerea asta. Charles Banks poate să arunce praf în ochi şi să debiteze platitudini cât e ziulica de mare, ca eu n-o să fac altceva decât să-i zâmbesc şi să dau aprobator din cap. Dar eu am slujba mea, aşa cum el o are pe a lui. În ce vă priveşte, diplomaţii ar zice că afacerea este ultra vireş, adică dincolo de puterea sau autoritatea voastră.

— Asta o să hotărăsc eu, spuse Hollis, ieşind pe uşa împreună cu Lisa, nu tu şi nici diplomaţii.

— Ştiu c-aşa ai să faci, Sam.

Apoi adăugă pe un ton mai degajat:

— A, petrecerea e sâmbătă, la ora şase şi jumătate seara, în sala de recepţii. O să fie prezent şi ambasadorul. Petrecerile date pentru cei expulzaţi sunt mai vesele decât cele obişnuite, organizate la încheierea misiunii. Pregătiţi-vă să fiţi glumeţi! Gândiţi-vă la nişte discursuri nostime, de pildă despre motivele pentru care aţi fost expulzaţi.

Aşi strânseră mâinile.

— Ai grijă să nu te dezumanizeze locul ăsta şi meseria, spuse Lisa.

Alevy făcu o pauză înainte să răspundă.

— Câtă vreme mai sunt în stare să plec noaptea, prin frig, ca să ajut o femeie persecutată, susţin că nu mi s-a

întâmplat nimic rău.

— Sper să fie aşa.

— Şi eu.

Alevy închise uşa.

An timp ce se îndreptau spre lift, Lisa îl întreba pe Hollis:

— Ce s-a întâmplat la Washington?

Hollis ezită o clipă, apoi spuse:

— Prietenii lui Seth au aranjat ca fiica adolescenta a unui diplomat sovietic de la Washington să fie atacată şi jefuită. Au lăsat-o cu fractura de mandibulă în campusul Universităţii Americane.

Lisa se opri din mers.

— Dar… Seth nu ştia…

— Cred că nu.

Hollis era însă sigur că Seth ştiuse.

Lisa îşi continuă drumul.

— În compania lui Seth există persoane care tratează cu sovieticii de o manieră neoficială şi personală, îşi zic Banda Dinte pentru Dinte. Dacă la Moscova sau Budapesta este fracturat un braţ, ceva similar se va întâmpla şi la Washington sau Londra.

Lisa clătină din cap.

— Această concepţie a represaliilor inevitabile a redus de fapt numărul de membre rupte. Practic, de câţiva ani a fost linişte în această privinţa. Faptul că Burov a optat pentru varianta „umedă” ne arata cât de preocupat e KGB-ul. E un semn pentru Seth şi pentru mine ca lucrurile pot uşor scapă de sub control.

— Nu sunt foarte subtili, nu-i aşa?

— Nu. Au reacţionat prea tare şi au stârnit interesul tuturor.

Urcară cu liftul până la etajul şapte şi se opriră în dreptul biroului Lisei.

— Putem face ceva util până luni? întreba ea.

— Nu trebuie să vorbim prea mult în afara spaţiilor

sigure, răspunse Hollis.

Lisa dădu afirmativ din cap.

— E adevărat că şi ai noştri ne pun microfoane? Ca să vadă cine vorbeşte ce nu trebuie?

— Poate. Am obosit să tot şoptesc în urechile unor oameni cu care nu sunt foarte intim.

— Ţie nu-ţi pare rău că pleci, nu-i aşa?

— Nu-mi plac circumstanţele. Dar ţie?

— Eu sunt tristă, dar mă bucur că plecăm amândoi. Şi o să putem fi împreună dincolo, Sam.

Apoi zâmbi.

— Generale!

Sam îi întoarse zâmbetul.

— O să coopereze, dacă şi noi facem la fel. Îşi privi ceasul.

— Mă duc să-mi fac ordine în birou.

— Şi eu.

Mai rămaseră o clipă în dreptul uşii, apoi Lisa spuse:

— Aşa, pentru informare, cred că mă îndrăgostesc de tine.

— Un pic mai tare, pentru microfon, te rog!

Lisa zâmbi.

— Ne vedem diseară?

Hollis îi deschise uşa de la birou.

— Cina?

— La tine. O prepar eu.

— N-am decât bere şi muştar. Dar mă duc la bufet să cumpăr ceva, dacă-mi faci o listă.

— Nu, o să mă duc eu la Gastronom Unu. O să prepar o mâncare rusească. Tu faci rost de votcă.

— N-ar trebui să pleci din ambasada singură, îi reaminti Hollis.

— Gastronom Unu livrează marfa la domiciliu.

— Ai grijă!

— Nu mă duc decât la magazinul de delicatese.

— Ai grijă!

— Înţeles, să trăiţi!

Se întoarse şi intră în birou.

CAPITOLUL 20

La ora şase după-amiaza, în biroul lui Hollis suna telefonul.

— Hollis!

— Alevy! Eşti liber pentru o petrecere neceremonioasa?

— Nu. Am făcut o invitaţie la cină pentru ora şase şi jumătate.

— Va trebui s-o amâni cu o oră.

— Atunci de ce m-ai mai întrebat? Cum se face că intervii în programul meu intim şi de serviciu?

— Numai în cel de serviciu. Avem de discutat afaceri.

Hollis îşi plimbă privirea pe cutiile de împachetat răspândite în jurul lui.

— Am fost pus pe liber.

— Nu crede tot ce auzi. Eşti eliberat doar de obligaţiile tale oficiale de ataşat al Aerului. Ai crezut, într-adevăr, că eşti degrevat şi de îndatoririle tale de spion?

— Nu.

— Să fii la mine în zece minute! Ştii unde stau?

— Pun pariu că o să mă descurc.

Hollis aşeza receptorul în furcă şi o suna pe Lisa acasă, dar nu răspunse nimeni. îl sună apoi pe aghiotantul său, căpitanul O'Shea.

— Ed, eşti de serviciu în seara asta?

— Da, domnule, până la ora opt.

— Bine. Dacă domnişoara Rhodes… o ştii?

— Da, domnule.

— Dacă suna sau trece pe-aici – acum e la cumpărături în oraş – spune-i c-o să fiu… în apartamentul meu cam pe la şapte jumate.

— Am înţeles, domnule! Până atunci sunteţi de găsit?

— Poate.

— Ieşiţi în oraş?

— Nu, căpitane, o să fiu aici, în fort. De ce?

— Mă ocup de protecţia dumneavoastră, domnule colonel.

— La sugestia cui?

O'Shea răspunse după câteva secunde.

— A nimănui, dar sunt aghiotantul dumneavoastră.

Hollis închise şi câteva clipe mai târziu O'Shea intra în biroul lui cu o tăbliţă pe care scria cu creta: „Generalul Brewer din Washington mi-a cerut să-i raportez ce faceţi".

Hollis scrise pe propria tăbliţă: „Ţine-mă la curent!" O'Shea dădu din cap şi spuse că şi când atunci ar fi intrat în încăpere:

— Scuzaţi-mă, domnule colonel, dar m-am gândit că poate doriţi să ştiţi că aţi fost sunat de aproape întregul corp de presă de aici, respectiv de britanici, australieni, canadieni şi de unele agenţii vest-europene. Toţi vor să ştie de ce-aţi fost declarat persona non grata. Bineînţeles că le-am spus să se adreseze oficiului de presă, însă toţi vor să vorbească neoficial.

— A pomenit vreunul de Fisher?

— Da, domnule, încearcă să facă o legătură între moartea lui Fisher, călătoria dumneavoastră la Mojaisk şi faptul c-aţi fost expulzat.

— Ce oameni suspicioşi!

— Da, domnule.

Hollis îşi îmbracă pardesiul.

— Dacă mă caută un colonel pe nume Burov, fă-mi legătura în apartamentul domnului Alevy.

— Am înţeles, domnule, spuse O'Shea, ştergând ambele tăbliţe.

— Păzeşte fortul, Ed! spuse Hollis ieşind.

Cobora cu liftul până în holul de la intrare, ieşi pe terasa din spate şi o lua de-a curmezişul curţii interioare, ocolind aleile. Afară era rece şi fulguia. Unele apartamente

aveau luminile aprinse. Hollis văzu familii întregi aşezate în faţa televizoarelor conectate la aparatele video, precum şi persoane care priveau prima ninsoare de la ferestrele dormitoarelor lor situate la etajul al treilea. Apartamentul Lisei avea ferestrele întunecate.

Clădirile din cărămidă roşie erau atât de americane, încât lui Hollis îi sugerau blocurile de apartamente din zonele suburbane ori locuinţele personalului unei baze aeriene. Aspectul lor liniştit avea ceva comun şi plictisitor. La o privire retrospectivă asupra căsniciei şi vieţii lui, îşi dădu seama că îşi asumase nişte riscuri personale extraordinare, mai mult decât ar fi făcut-o un om normal. Katherine trebuie să fi tras unele concluzii logice din asta

Ajunse la uşa lui Alevy şi sună.

Alevy îl pofti înăuntru. Hollis îşi agăţă pardesiul într-un cuier-pom din antreu, apoi urcă scările în urma gazdei.

— Ninge, remarca Alevy.

Ajunseră în living. Hollis nu fusese niciodată în apartamentul lui Alevy, aşa că fu surprins de dimensiunile lui, fără a mai vorbi de mobilier. Erau acolo antichităţile ruseşti cele mai opulente pe care le văzuse vreodată altundeva decât într-un muzeu. În afară de mobila, se găseau picturi în ulei pe pereţi, două carpete de Samarkand pe jos, porţelanuri şi obiecte smălţuite pe toate suprafeţele de mobilier lăcuit. În faţa ferestrei, trona strălucitor un samovar uriaş de argint.

— Nu-i rău pentru un funcţionar cu probleme politice de rang mijlociu! comentă Hollis.

Alevy apasă pe un comutator din perete şi încăperea fu invadată de un fundal muzical, care le furniza acoperirea sonoră. O orchestră de balalaici interpreta melodii populare.

— Toate astea sunt plătite de agenţie, îi răspunse Alevy. Nimic nu provine din bugetul meu de diplomat.

— Bine. N-aş fi vrut să cred că noi ceilalţi suntem plătiţi în nasturi numai că tu să poţi face concurenţa

Palatului de Iarnă.

— Ia loc, spuse Alevy, îndreptându-se spre un bufet din mahon sculptat. Whisky, nu?

— Da.

Hollis se aşeza într-un fotoliu tapisat cu pluş verde.

— Pentagonul nu manifesta aceeaşi înţelegere faţa de câştigurile civililor.

Alevy îi întinse paharul.

— Păi, atunci, vino la agenţia mea! Am fi fericiţi să te avem printre noi.

— Nu, mulţumesc. Vreau să mă întorc la pilotaj. De fapt, din toată nebunia asta, asta-i singurul lucru pe care mi-l doresc.

— Agenţia are şi avioane cu reacţie, spuse Alevy, dar cred că astfel ţi-ai irosi adevăratul tău talent.

— Care e adevăratul meu talent?

— Spionajul, răspunse Alevy. Te pricepi la asta mai bine decât îţi închipui.

Ridică paharul.

— Aţi doresc să ajungi cu bine acasă!

Băură amândoi. Hollis îşi aşeza paharul pe o tavă de argint de pe măsuţa de lângă fotoliu.

— Cred că pilotajul este domeniul în care mă pricep cel mai bine, spuse.

Alevy se aşeza în faţa lui, pe un scaun negru lăcuit.

— Pilotajul o fi poate pasiunea ta, dar, având în vedere şrapnelul pe care l-ai încasat în spinare, dă-mi voie să mă îndoiesc că te-ai mai putea descurca la manşa.

Hollis zâmbi.

— Am fentat şaisprezece rachete, dar toată lumea o ţine minte pe a şaptesprezecea.

— Viaţa e împuţita, Sam. Uite ce e, nu te-am chemat aici ca să te recrutez, dar e o ofertă. Mai gândeşte-te!

— Desigur.

— Nu invit prea multă lume aici, spuse Alevy.

Hollis privi prin încăpere. Lisa fusese, bineînţeles,

una dintre persoanele invitate, într-o asemenea ambianţa, nici nu era greu de sedus o rusofilă.

— Pot să-ţi explic cum stau lucrurile pentru că eşti în branşa, spuse Alevy.

— Te referi la decoraţiunea interioară?

— Nu, la spionaj. Obiectele de aici valorează un milion. Am chiar un ou Faberg şi un serviciu de masa care a aparţinut ţarului. Oricum, „vechiturile” astea au legătură cu modul în care ne plătim pionii sovietici. Ai auzit de consignaţiile în care cetăţenii sovietici îşi pot aduce diverse obiecte moştenite în familie, precum şi alte lucruri de provenienţa nespecificată?

— Am auzit recent de treaba asta.

— Ei bine, nu pot intra în detalii, dar această portiţa din sistemul sovietic ne oferă posibilitatea de a dirija nişte bani într-o direcţie sau alta. Înţelegi?

— Nu trebuie să-mi dai nicio explicaţie.

— Şi totuşi ţi-am oferit una. Şi încă strict secretă.

— Ei nu i-am spus niciodată ce ţi-am spus ţie. Ea ştie că toate lucrurile acestea au aparţinut ambasadei noastre de dinainte de Revoluţie. Întâmplător, unul dintre oamenii mei te-a văzut ieşind din magazinul de antichităţi de pe Arbat. Aşa că m-am gândit că s-ar fi putut să-ţi spună ceva şi ţi-a stârnit curiozitatea.

Alevy se ridică şi îşi mai turnă un pahar. Întors cu spatele la Hollis, spuse:

— E o situaţie cam neplăcută, nu-i aşa? Vreau să spun aceeaşi femeie, înţelegi, nu? îţi spui, probabil, ca eu şi cu Lisa am făcut amor pe canapeaua asta şi poate că aşa e.

Hollis nu răspunse.

— Şi, constatând că-ţi place Lisa, ai hotărât că nu mă placi pe mine.

— Noi ne-am înţeles întotdeauna.

— Aşa-i. Şi eu aş putea să decid că nu te plac, fiindcă mai ţin la ea şi aş vrea să fie din nou a mea.

— Lisa pleacă, spuse Hollis.

— Ştiu. Oricum, voiam să limpezesc atmosfera.

— Atunci, încetează să mai scoţi fum.

— Ai dreptate. Atmosfera nu e foarte limpede, însă tu şi cu mine trebuie să rezolvăm nişte lucruri înainte să pleci. Aşa ca să trecem la chestiuni profesionale.

— Ce să rezolvăm?

— Un raport despre Borodino. Acum, că suntem între patru ochi, putem renunţa la atitudinea pe care am adoptat-o în prezenţa lui Banks şi a Lisei.

— Vorbeşte în numele tău, Seth.

— Mai vrei un pahar?

— Nu.

— Vino cu mine!

Alevy deschise o uşiţa din peretele culoarului şi Hollis se aştepta să vadă un dulap, dar în loc de aşa ceva se trezi invitat într-o încăpere de vreo trei metri pătraţi, fără ferestre şi cu pereţii capitonaţi. Camera era luminată de un ecran cu diagonala de aproximativ un metru cincizeci conectat la un video.

— Asta-i mica mea cameră protejată. Ceva aparatură electronică, suficientă ca să pot lucra acasă. Ia loc! îl invită Alevy arătând spre un scaun.

Hollis se aşeza. Alevy se aşeza lângă el, răsucindu-şi scaunul cu faţa spre ecranul video. Lua telecomanda de pe masă şi apasă e un buton. Pe ecran apăru fotografia unui bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în uniforma de aviaţie.

— Maiorul Jack Dodson, spuse Alevy. Dispărut în misiune în ziua de 11 noiembrie 1970. Ultima oară a fost văzut catapultându-se dintr-un Phantom lovit deasupra văii Râului Roşu, între Hanoi şi Haiphong. Martorul a spus că Dodson părea nevătămat. Cu toate acestea, el n-a apărut pe niciuna dintre listele cu prizonieri de război ale Hanoiului. Acum, cred că ştiu unde a dispărut.

— Copilotul meu, Ernie Simms, a dispărut într-un

mod asemănător.

— Da, ştiu.

Fotografia lui Dodson dispăru şi în locul ei apăru fotografia altui bărbat. Hollis avu nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască pe Ernie Simms.

O vreme, niciunul nu scoase o vorbă, apoi Alevy rupse tăcerea:

— Nu ştiu dacă el e aici, Sam, în Rusia.

Hollis nu răspunse.

Alevy adăugă: Nu mai putem lua de la capăt războiul, dar câteodată avem ocazia de a opera unele mici schimbări în prezent, în aşa fel încât să facem trecutul mai bun.

Hollis privi chipul lui Alevy în lumină albăstruie a ecranului, dar nu spuse nimic. Alevy opri proiectorul. Stăteau amândoi în camera întunecata, fără să-şi vorbească. După un timp, Alevy spuse:

— Mai am şi alte diapozitive. Dar acum e rândul tău să te produci cu ceva în spectacolul ăsta de sunet şi lumina. Borodino! Dă-i drumu', Sam!

— Vreau ca eu şi Lisa să putem lucra împreună, dacă o să decidem aşa. Asta e ceea ce dorim în schimbul informaţiilor.

Alevy îşi scoase pantofii şi-şi propti picioarele de o consolă cu aparatură electronică. Desfăcu o lamă de gumă de mestecat şi şi-o îndesa în gură.

— Cred că e mai uşor de aranjat decât ar fi s-o convingem pe ea că o să se facă dreptate.

Hollis privi fix în întunericul încăperii, apoi începu:

— Ne-am dus la nord de câmpul de la Borodino. Acolo e o creastă acoperită cu pini.

Hollis relata povestea excursiei lor, spunându-i lui Alevy ce văzuse şi la ce concluzii ajunsese în legătură cu locul respectiv. Alevy îl asculta cu atenţie, apoi întreba:

— Arata mai mult a lagăr decât a zona interzisă?

— Categoric. Un gulag local.

— Trupe de grăniceri KGB?

— Da.

— În uniformă standard de iarnă, adică bej-oliv cu paspoal roşu?

— Da.

— Chipiuri sau caşti?

— Chipiuri. De ce?

— Pistoale-mitraliera AK-47?

— Da. În transportorul blindat am văzut un tip cu o puşcă cu ţeava lungă şi luneta. S-ar fi putut să fie o puşcă Dragunov de lunetist. Ai auzit de ea?

— Da.

— De ce vrei să ştii toate astea? De parcă n-aş şti!

Alevy nu răspunse.

— Eşti nebun! exclamă Hollis.

— Ştiu.

Alevy continua să-l chestioneze:

— N-ai văzut personal din aviaţia sovietică, indicatoare, însemne?

— Nimic din toate astea.

— Bun. Pe urmă, când te-ai întors la birou, ai încercat să cauţi prin dosarele tale, nu-i aşa? Ce-ai aflat?

Hollis bătu cu degetele în braţul scaunului. Nu-i era uşor să dezvăluie secrete militare, să le strige în gura mare, dar îşi spuse că sosise momentul.

— Am descoperit că survolarea zonei de către avioanele civile este interzisă.

— Chestia e valabilă pentru nouăzeci la sută din suprafaţa acestei ţari.

— Corect. Am mai găsit şi un studiu vechi despre bazele militare aeriene sovietice întocmit acum cincisprezece ani. În absenţa unei denumiri ruseşti, dosarului i s-a spus Borodino. Întrucât locul nu dispune de un aerodrom, concluzia studiului a fost aceea că ar fi vorba de o şcoală la sol, poate una de instruire în tehnica supravieţuirii, deşi în zona predomina terenurile arabile inofensive. Chiar şi pădurea e un fleac. Asta-i tot ce se

menţionează în raport.

Alevy dădu afirmativ din cap.

— Pe noi zona nu ne-a interesat până recent. Când însă a început să mă intereseze, am trimis câţiva oameni să arunce o privire. După câte îşi amintesc localnicii, în urmă cu vreo cincisprezece ani acolo a fost o bază a aviaţiei militare sovietice. Asta se potriveşte cu studiul tău. Pe urma însă, locul uniformelor de aviaţie a fost luat de cele ale KGB-ului şi de haine civile. Potrivit localnicilor, personalul din interiorul bazei nu are practic niciun contact cu satul Borodino, oraşul Mojaisk sau împrejurimi. Acesta pleacă, probabil la Moscova, şi vine cu elicopterul. Concluzia: e vorba de o treabă ultrasecretă. Personalul se bucura de privilegii la Moscova şi aşa mai departe. Alevy îşi întoarse privirea spre Hollis.

— Acum e rândul tău.

— Am găsit nişte fotografii vechi în arhivă, numai că ele au fost făcute în 1975 de la o înălţime de douăzeci şi patru de kilometri, cu aparate de fotografiat care nu aveau performanţele tehnice pe care le au acum sateliţii voştri de recunoaştere.

— Ce-au spus analiştii despre fotografii? se arata curios Alevy.

— Serviciul de informaţii al Forţelor Aeriene nu s-a oprit decât asupra lucrărilor care prezentau interes pentru el. Ei au ajuns la concluzia că instalaţia, care pare să se întindă pe vreo trei sute de hectare, adică ceva mai mult de o milă pătrată, nu prezintă importanţa militară nici din punct de vedere tactic, nici strategic. Aici se încheie dosarul meu despre Borodino Nord. Cazul a fost clasat.

— Tu ce crezi că e locul ăsta? întreba Alevy.

— Pensionul Doamnei Ivanova, răspunse Hollis.

— Şi ce e asta?

— Aştept să-mi spui tu. Iar dacă ai poze, şi bănuiesc că ai, să le vedem.

Alevy apasă din nou pe telecomandă şi ecranul se

lumina, prezentând cu încetinitorul imaginea aeriană a unui câmp agricol.

— Satelitul de cercetare se deplasează dinspre nord-est spre sud-vest. E o zi de vară însorita, foarte frumoasă. Ce se vede e grâu. Să ne oprim puţin!

Imaginea de pe ecran prezenta un prim-plan cu un bărbat într-un tractor vopsit în roşu, care tracta o încărcătură de fân.

— Acum vine răul Moscova.

Imaginea părea să fie luată de la vreo şase sute de metri, deşi satelitul s-ar fi putut să se afle la o distanţa de o sută şaizeci de kilometri de pământ.

— Se vede liziera pădurii de pini. Acum se vede ceea ce ai văzut cu ochii tăi – un cerc de teren defrişat de aproximativ cincizeci de metri lăţime şi, dacă te uiţi mai de aproape, se văd inelele concentrice de sârmă ghimpată. Acolo… se vede un turn de pază.

Alevy făcu un stop-cadru şi mari şi mai mult imaginea.

— Santinela din turn se scarpină în fund şi, fără ca el să ştie, ochiul din cer înregistrează scenă pentru posteritate.

— Când au fost filmate imaginile astea? întreba Hollis.

— În iunie, anul acesta. Ei bine, dacă ne deplasăm spre centrul bazei, vedem mai mulţi pini şi nimic altceva. Dar să ne oprim aici…

Alevy făcu un nou stop-cadru.

— Priveşte în partea de sus a ecranului. Luminişul ăla e un helicodrom. Vezi iarba culcată de palele elicei şi urmele lăsate de tălpicile elicopterelor pe sol?

— Nu.

— Nici eu, dar e ceea ce mi-au spus analiştii. Bun. Mergem puţin mai departe şi întâlnim o construcţie, o cabană de bârne, dar altceva nu se mai vede din cauza vegetaţiei. Sovieticilor le place să folosească pădurile de

pini drept camuflaj împotriva sateliţilor noştri. Într-o bună zi, toată ţara asta blestemată o să fie ascunsă sub vegetaţie perenă. Aşa, acum se vede începutul câmpului de la Borodino, pe urma vechiul drum Minsk-Moscova şi şoseaua nouă. O chestie destul de deşteapta, ce zici? Cred că sovieticii fac pe ei când aud de sateliţii noştri.

Alevy opri caseta.

— Asta-i tot.

O vreme, cei doi bărbaţi rămaseră învăluiţi în semiobscuritatea încăperii fără să-şi vorbească.

— Am făcut analiza spectrală şi cu raze infraroşii a pădurii de pini. Acolo exista surse de căldură. Vehicule, oameni, o mulţime de construcţii mici şi câteva mai mari, în majoritatea lor din beton, răspândite pe suprafaţa acelei mile pătrate de care vorbeam. Populaţia se situează undeva între patru şi opt sute de oameni, deşi locul are capacitatea de a cuprinde un număr mai mare. De altfel, cândva cred că a fost vorba de o populaţie mai numeroasă.

— Acolo sunt vreo trei sute de prizonieri de război americani, spuse Hollis.

Alevy îi aruncă o privire piezişa.

— De unde ştii?

— Mi-a spus franţuzoaica. Ştia de la Fisher, şi lui Fisher i-a zis Dodson.

Alevy clătină din cap.

— Am luat legătura cu ea la Helsinki, dar n-a vrut să vorbească. Altceva?

— Lucruri pe care le ştii: e vorba de o fostă şcoala a Forţelor Aeriene Sovietice, în prezent şcoala a KGB-ului.

Alevy îşi frecă bărbia.

— Trei sute?

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Iisuse Hristoase!

— Aşa am reacţionat şi eu.

— Mi-ai spus tot ce ştii? îl întreba Alevy.

— Da. Dar tu mie?

— Restul îl poţi deduce, Sam. Nu e vorba de dezertori, fireşte. E vorba de prizonieri de război din Vietnam. Ei au fost daţi ruşilor de nord-vietnamezi, în compensaţie probabil pentru rachetele so1-aer care v-au doborât. Primii au obţinut astfel produsul rachetelor lor: aviatori americani vii. Serviciu contra serviciu.

Hollis îl aprobă în tăcere.

— Despre ce este vorba? continua Alevy. Vreo mie de aviatori încă nedeclaraţi, nu? Ei bine, nord-vietnamezii nu i-au considerat altceva decât nişte prizonieri de război buni să fie bătuţi, înfometaţi şi plimbaţi prin faţa aparatelor de filmat. Ruşii însă, i-au privit ca pe o resursă preţioasa pentru aviaţia lor militară.

Hollis se ridica.

— Exact. Şi au deschis o şcoală de instrucţie a aviaţiei militare sovietice, folosindu-i pe potenţialii lor inamici ca instructori. Întotdeauna am bănuit lucrul ăsta.

— Aveau aceşti piloţi americani vreo valoare reală din punct de vedere militar? Care e părerea ta ca specialist?

— Am să-ţi dezvălui un secret militar, fiindcă mi-eşti simpatic, răspunse Hollis. În trecut, israelienii ne-au pus la dispoziţie piloţi egipteni şi sirieni pregătiţi de sovietici. Utilizând droguri şi hipnoza, am putut să reconstituim o bună parte din progrărnul de antrenament al şcolii de piloţi de vânătoare a aviaţiei militare sovietice.

— Bun, dar la ce serveşte treaba asta, dacă aparatele de zbor şi tactică s-au schimbat?

— La aproape nimic, dacă nu l-ai angajat pe inamic într-o anumită perioadă de timp. Aşa cum spui, tehnică şi tactică se schimba.

— Deci, întreba Alevy, ce fac acolo acum piloţii ăia din Vietnam? Au fost folosiţi să antreneze piloţi de MIG-uri în urmă cu cincisprezece, şaisprezece ani. Acum sunt inutili. De ce nu se descotorosesc de ei? La ce le mai servesc acum? Asta-i întrebarea. Cunoşti răspunsul?

— O să mă gândesc.

Sună telefonul.

— S-ar putea să fie pentru mine, spuse Hollis.

Alevy îi făcu semn că putea să răspundă şi Hollis ridică receptorul.

— Hollis!

— Burov! spuse căpitanul O'Shea.

— Fă-mi legătura!

— E fantomă de la morga din Mojaisk, îi spuse Hollis lui Alevy.

— Fii drăguţ cu el! îl sfătui Alevy, după care îşi baga casca în ureche şi ascultă.

— Colonelul Hollis? se auzi vocea lui Burov pe fir.

— La telefon!

Tonul lui Burov era cordial.

— Ce mai faceţi?

— Foarte bine. Dumneata?

— Am vrut să te sun mai devreme, în timpul programului. Încă mai lucrez la dublul asasinat de care ţi-am vorbit. Te-am întrerupt de la masă?

— Nu, aici în Mica America, cinam la ora opt seara. Tocmai urmăream o înregistrare efectuată de un satelit spion în Uniunea Sovietică.

Burov izbucni în râs.

— Ce coincidenţa. Eu ascultam înregistrarea unor convorbiri din ambasada voastră.

— Ce mică e lumea electronicii! Când îl pot întâlni pe maiorul Dodson la Centrul Comercial?

— Tocmai asta e, că am vorbit cu el şi nu vrea să se întâlnească cu nimeni de la ambasada voastră.

— De la ambasada mea? De ce nu vrea?

— Nu vede rostul unei asemenea întâlniri.

— Rostul e ca să ne convingem că e în viaţă, sănătos şi că vrea să rămână în Uniunea Sovietică.

— Răspunsul e afirmativ în toate aceste privinţe, replică Burov.

Hollis fu întrucâtva surprins de jargonul militar american utilizat de Burov.

— Nu c-aş avea încredere într-un colonel KGB, spuse el, dar cum rămâne cu fotografia din Pravda?

— Asta pot s-o fac.

— Neretuşata. Vreau fotografia şi negativul.

— Asta nu se poate. Ţi-o arăt numai ţie.

— Atunci păstreaz-o pentru tine!

— Nu ştiu ce aş putea să-ţi mai spun, colonele Hollis.

— Ai putea să spui „da”.

— Am să mai vorbesc odată cu maiorul Dodson.

— Oare? Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că maiorul Dodson e aici, în ambasadă, şi că ne-a spus o poveste de-a dreptul incredibilă?

Alevy îi şopti lui Hollis:

— Nu forţa nota!

Burov pară ceea ce putea fi o ştire senzaţionala, apoi replică:

— Mă îndoiesc, colonele. Am vorbit cu el acum douăzeci de minute.

— Nu cred.

— Ei bine, dacă e acolo, dă-mi-l la telefon!

— Aş putea să-l prezint la televiziune peste câteva zile, Hollis.

Tonul lui Burov era controlat, dar neliniştit.

— O să revin în ce priveşte întreaga poveste cu Dodson.

— Excelent. Unde te pot găsi, colonele Burov?

— Poţi să suni şi să-mi laşi un mesaj la Lefortovo.

— Îmi poţi lăsa un număr de telefon la care să te găsesc în weekend?

— Mă tem că nu. Sună la Lefortovo. Noi lucrăm zi şi noapte.

— Nu la Mojaisk sau Borodino?

— Nu. Lucrez aici.

— În ce direcţie?

— Nu e important să ştii.

— Ai un prenume?

— Piotr.

— Foarte creştin. Pun pariu că părinţii tăi au fost creştini.

— Nu te priveşte, răspunse Burov inflexibil.

— Bine, Piotr.

— Nu încerca să mă păcăleşti, Hollis. Îmi eşti şi-aşa dator.

— Asta-i bătrânul meu Burov! Ce-ţi face falca azi?

Alevy zâmbi.

— E o permanentă amintire, replică Burov. Ascultă, Sam, din ceea ce ştiu despre tine, ai avut o viaţă nemaipomenită, dar s-ar putea ca norocul să te lase.

— E o ameninţare?

— Nu, o profeţie. N-aş profera ameninţări prin telefon. Voi înregistraţi totul.

— Atunci, hai să-nregistram răspunsul tău la următoarea mea întrebare. Unde e maşina domnului Fisher?

— E o întrebare pentru poliţia din Moscova.

— Ei susţin că n-o au. A sosit din America o echipă de experţi ca să examineze automobilul. Unde e, colonele Burov?

— O să mă interesez.

— Te rog s-o faci! Şi încearcă să fii mai cooperant decât ai fost cu alte lucruri pe care ţi le-am cerut. Aşa încât, dacă nu mai ai altceva de adăugat, colonele, aş vrea să mă întorc la fotografiile făcute de satelitul spion. Construcţia noii uzine de rachete cu combustibil solid de la Kaliningrad merge destul de bine, dar sunt o groază de materiale care zac împrăştiate prin preajmă. De ce nu face Rusia un pic de ordine pe-acolo?

Burov se făcu a nu băga de seamă şi spuse:

— Apropo, un prieten al meu de la Londra mi-a spus că nevastă-ta îşi petrece jumătate din timp în Bond Street.

Sper că are la ea cărţile tale de credit. Ori poate plăteşte bărbatul cu care umblă. Din câte mi s-a spus, are o înfăţişare prospera.

— Las-o baltă, Sam! şopti Alevy. Nu poţi să-i ţii piept.

Hollis clătină din cap.

— Bine, Burov, o să te ţin la curent în legătură cu maiorul Dodson.

— Şi eu o să fac la fel în ce te priveşte. Un alt prieten al meu, de la Ministerul de Externe, m-a sunat întâmplător şi mi-a transmis ştirea neplăcută a plecării tale neprogramate. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine. Poate că luăm masa împreună luni, înainte să pleci. Tot la Lefortovo, ce zici?

— De acord. O să încerc să te trec pe agendă.

— Bun. Cu cine o să lucrez după plecarea ta?

Alevy arată înspre el.

— Cu Seth Alevy, spuse Hollis în receptor. Ţi-l mai aminteşti, nu?

— O, desigur. Toată lumea de-aici îl ştie pe domnul Alevy. Abia aştept să-l reîntâlnesc. Transmite-i salutări din partea mea!

— Fii sigur c-am s-o fac.

— Dacă nu ne întâlnim, colonele, sau nu avem ocazia să mai vorbim, îţi doresc drum bun.

— Sper să fie aşa.

— Bună seara!

— Bună seara, colonele Burov! spuse Hollis punând receptorul în furcă. Ticălosul!

— Doamne, Sam, exclamă Alevy, dar tipul vorbeşte engleza admirabil!

— S-a învârtit multă vreme printre americani.

Alevy dădu din cap.

— I-ai dat o temă în legătură cu Dodson. Acum se întreabă dacă ştim doar câte ceva despre Pensionul Doamnei Ivanova sau ştim totul. Câteodată, e mai bine să dai cu bâta în tufiş să vezi ce iese. Uneori e un iepure,

alteori un urs.

— Cred că-i un urs. În puşca am gloanţe de urs.

— Doar e patria urşilor, nu? spuse Alevy zâmbind.

— Nu-ţi face griji, Seth! Ai să te descurci tu. Să-mi scrii despre asta!

Alevy izbucni în râs.

— Banditule! L-ai făcut arşice şi pe urma mi-l laşi mie să dau ochii cu el.

— Tu te-ai oferit. Pot să-l las în seama celui care mă va înlocui.

— Nu, de Burov mă ocup eu. E o legătură foarte bună. Cred chiar că m-aş putea înţelege cu el, odată încheiata afacerea asta. Aş putea să lucrez cu el.

— Cine se-aseamănă se-aduna!

Alevy nu-i răspunse.

— Trebuie să plec, spuse Hollis deschizând uşa camerei.

Alevy străbătu coridorul în urma lui şi, când ajunseră în living, spuse:

— În seara asta am de transmis şi de primit nişte mesaje. Hai să ne revedem la ora unu.

— De ce? îl întreba Hollis din capul scărilor.

— Până atunci s-ar putea să am mai multe răspunsuri. O să am şi mai multe întrebări de pus. Gândeşte-te la ce se întâmpla la Pensionul Doamnei Ivanova.

Hollis cobora scara, îşi lua haina şi ieşi.

— La ce dracu’ crezi că mă gândesc de-o vreme încoace?

CAPITOLUL 21

Sam Hollis caută un şervet de vase, dar, cum nu găsi niciunul, şterse tejgheaua din bucătărie cu batista, pe care o aruncă apoi în ladă de gunoi.

Ducea lipsă femeilor de serviciu rusoaice, dar

numărul localnicilor angajaţi în ambasada fusese redus la o duzină. Dacă gradul de securitate crescuse, în schimb partea de gospodărie lasă de dorit. Domnul şi doamna Kellum, care se ocupau acum de curăţenie, erau mai meticuloşi decât fuseseră îngrijitoarele rusoaice, asta fiindcă ei se ocupau de murdărie, în vreme ce rusoaicele se mai ocupau şi de altele. Din păcate, familia Kellum venea să-i facă curăţenie cam o dată la două săptămâni şi lucrul ăsta se cam vedea. Hollis puse ceştile de cafea şi paharele de bere în maşina de spălat vase şi închise capacul. Tocmai atunci se auzi soneria de la uşă.

— Fir-ar să fie!

Intră în living şi dădu un şut revistelor şi ziarelor, băgându-le sub canapea, înhaţă din zbor trei cravate şi le aruncă în spatele cărţilor pe un raft din bibliotecă. Soneria suna din nou.

— O clipă!

Aşeza în grabă o scrumieră pe o pată de whisky de pe măsuţa din faţa canapelei şi deschise uşa.

— Bună.

Lisa intra. Era îmbrăcată într-un palton alb de stofa, lung până la glezne, pe cap avea o căciulă rusească de vulpe polară, iar în mână o sacoşa de pânză. îl sărută uşor pe obraz, ceea ce i se păru a fi mai intim decât dacă l-ar fi sărutat pe gură. Lisa îşi scaose cizmele pe preş şi-i întinse sacoşa.

— Ninge.

Hollis o ajuta să se dezbrace, punându-i căciula şi palton în dulapul din perete. Observă că pe sub paltonul elegant cu care ieşise în oraş, Lisa era îmbrăcată într-un costum de catifea neagră.

Se aşeza pe scară, îşi scoase cizmele şi şosetele şi începu să-şi maseze labele picioarelor.

— Unde ai fost? îl întreba.

— În bucătărie.

— Vreau să spun, mai devreme.

— A, am trimis şi am primit corespondenţa.

— Doamne, ce n-aş da să am o cameră secretă, în care să pot spune că am fost chiar dacă n-am fost. Mi-ar prinde bine uneori.

Hollis o lua înaintea ei pe scări.

— Căpitanul O'Shea s-a fâstâcit tot când l-am întrebat unde eşti. Te-am căutat în hol.

— Am fost în camera de emisie-recepţie. Am trimis şi am primit mesaje.

Intrară în living.

— Te mai întâlneşti şi cu altcineva? îl întreba ea. Nu te-am întrebat mai înainte pentru că sunt o naivă, dar te întreb acum.

O clipă, Hollis avu nostalgia unei neveste, căreia să nu-i pese unde a fost.

— Nu mai exista altcineva. Ce-i în sacoşa?

— Tot ce poate oferi mai bun Gastronom Unu.

Lisa se opri în mijlocul încăperii şi privi în jur la amestecul de mobilier asiatic, sud-american şi european.

— Asta-i gustul nevestei tale?

— Am achiziţionat piese din toată lumea.

— I-auzi! Şi nu le vrea înapoi?

— Nu ştiu.

— Unde o să le muţi?

— Cred că la următorul post în care o să fiu numit. Vrei să duc sacoşa la bucătărie?

— Da.

Al urma pe Hollis în bucătărie şi începu să scoată pachetele din sacoşa. O mulţime de borcane şi de conserve – legume murate, hrean, peşte sărat, carnaţi conservaţi, un hering afumat, o cutie de ceai şi o cutie de carton cu pişcoturi. Hollis le încercase odată şi i se păruseră că miroseau a grăsime rânceda şi aşchii de creion.

— Unde-i carnea de vită?

— La Gastronom nu au mâncare propriu-zisă, ci doar specialităţi. Am să aranjez un platou de apetitive şi o să

ciugulim.

— Nu prea mi-e foame.

— Mie îmi e. Mă duc la bufet.

— E destulă mâncare aici. Prepară-mi o votcă cu lămâie, până aranjez eu platoul. Unde-i deschizătorul de conserve?

— Acolo.

Hollis scoase sticla de Stolicinaia din frigider şi umplu două pahare ţinute la rece.

— Lămâie n-am. Nimeni n-are lămâie.

Lisa baga mâna în buzunar şi scoase o lămâie.

— Am făcut rost de ea în hol. Barmanul e îndrăgostit de mine.

Hollis taie lămâia şi puse o bucăţică în fiecare pahar. Băură, apoi deschiseră conserve şi borcane şi căutară castroane, farfurii şi tacâmuri. Hollis descoperi că nu-şi prea cunoştea bucătăria.

— Du-te şi aşază-te pe canapea! îi spuse Lisa. Aduc mâncarea acolo. Hai, du-te!

Hollis se duse în living şi luă o revistă de sub canapea. Lisa sosi cu o tavă de mâncare şi o puse pe masă, apoi se aşeza lângă el şi încerca să dea la o parte scrumieră.

— S-a lipit!

Mâncară, băură votca şi stătură de vorbă. Hollis o întreba despre munca ei.

— Sunt o escroacă. Scriu ceea ce ştiu că vor ei, aşa cum vor ei, cât vor ei…

— Cine sunt „ei”?

— Nu ştiu. Tocmai asta mă sperie. Tu ştii?

— Când e vorba de domeniul militar, ştiu.

Lisa dădu din cap.

— De fapt, am talent scriitoricesc. Pot să scriu lucruri foarte multe, dar, pe de altă parte, mă fascinează şi Serviciul Extern. Ce să fac?

— Rămâi în serviciu şi scrie cum vrei tu sub

pseudonim.

— Bună idee! Crezi c-o să ne trimită la un nou post împreună?

— Vrei, într-adevăr, asta?

— Am fost eu prea subtilă ori eşti tu mai greu de cap?

— Găsesc eu o soluţie, spuse Hollis zâmbind.

— Poţi?

— Cred că da.

Lisa îşi scoase ţigările.

— Te superi dacă fumez?

— Nu.

— Vrei şi tu o ţigară?

— Mai târziu.

Lisa trase scrumiera spre ea.

— De ce oare se lipeşte?

Hollis îşi mai turnă nişte votca.

— Cum au trecut ultimele şase luni, Sam? întreba Lisa după ce-şi aprinse ţigara. Ţi-a fost dor de ea?

— Nu, dar nici după burlăcie nu mă dau în vânt. În Moscova vesela nu prea ai cum să te distrezi, iar în ambasada nici atât. Nu mai pot să joc bridge cu cei căsătoriţi şi nici să mai pierd vremea cu voi, cei necăsătoriţi, prin hol. Sunt într-un fel de purgatoriu.

— Eşti un tip călit.

— A fost o jumătate de an realmente grea.

— Deci poveştile pe care le-am auzit despre aventurile tale amoroase nu erau adevărate?

— Vreo trei din ele poate să fi fost, spuse Hollis zâmbind.

— Sunt prima femeie care te-a vizitat aici?

— Eşti pregătită să numeri?

Lisa îi aruncă o privire încruntata, prefăcându-se furioasă, şi îl înşfăcă de cravată.

— Aţi aminteşti ce şut i-am tras lui Viktor? Şi unde? Aşa că răspunde-mi, Hollis! îl somă Lisa, trăgându-l de cravată.

— Simt că mi se întăreşte cravata.

Lisa abia se stăpâni să nu zâmbească.

— Răspunde-mi!

Hollis izbucni în râs.

— Da, da. Ţi-am spus doar, n-am avut pe nimeni.

O apuca de încheieturile mâinilor şi o imobiliza pe canapea. Se sărutară.

— Mai târziu, spuse Lisa. Am adus o casetă.

Se ridica de pe canapea, scoase caseta din poşeta şi o introduse în video.

— Doctor Jivago, De o lună aştept s-o pot lua, aşa că trebuie s-o vedem.

Se aşeza din nou pe canapea şi se întinse pe spate, punându-şi picioarele desculţe în poala lui.

— Te deranjează?

— Nu m-am gândit la chestia asta.

— Nici dacă te rog să mi le masezi?

— Nu.

— Am văzut filmul ăsta de patru ori, spuse Lisa, şi întotdeauna mă face să plâng.

— De ce nu te uiţi la el de-a-ndoaselea? în felul ăsta, la sfârşitul filmului, ţarul va fi pe tron.

— Nu vorbi prostii! Uită-te la el! E superb!

— Arata ca un negustor de haine vechi.

— Îmi place cântecul Larei.

— Mie-mi place Lara. Aş fi în stare s-o mănânc.

— Nu fi vulgar! O, Sam, dacă ai şti cât mi-am dorit să merg la Peredelniko, să pun flori pe mormântul lui Pasternak şi să-i ascult pe ruşi recitind din poemele sale în cimitir!

— Se pare că sunt multe lucruri pe care n-ai să le mai faci.

— Ştiu. E trist. Aproape c-am ajuns acasă.

— Uită-te la film! Acum îl împuşca Lara pe grăsan.

Se ghemuiră unul în celălalt şi se uitară la film. Vântul rece bătea în geam, aducând câţiva fulgi de zăpadă.

Făcură dragoste pe canapea, după care adormiră. La ora unu, Hollis se trezi şi îşi trase pantalonii. Lisa deschise ochii.

— Unde te duci?

— La Seven-Eleven să-mi iau un pachet de ţigări.

— Cu cine te întâlneşti?

— Cu soţia ambasadorului, dar o să-i spun că între noi totul s-a terminat.

— Te întâlneşti cu Seth.

— Corect. Eşti geloasă?

Lisa închise ochii şi se întoarse pe partea cealaltă. Hollis îi spuse, împotriva a ceea ce-i dicta raţiunea:

— Nu mi-ai zis că trăieşte ca un ţar. El ţi-a dat icoană?

— Ţi-am spus c-o am de la bunica.

— Da. Şi-ai părut extrem de recunoscătoare, când ţi-am spus că aş putea s-o scot în valiza diplomatică. Păi, pentru numele lui Dumnezeu, prietenul tău Alevy ar putea să te ajute să treci dincolo şi turnurile Kremlinului!

— Nu te comporta ca un animal după împerechere! spuse Lisa întorcându-i spatele.

Hollis ieşi, trântind uşa în urma lui.

PARTEA A TREIA

„Rusul e o persoană încântătoare până îşi trage cămaşa pe el. Ca oriental, e fermecător. Abia când insista să fie tratat drept cel mai estic dintre popoarele vestice în loc de cel mai vestic dintre orientali e... greu să te mai înţelegi cu el”.

RUDYARD KIPLING

CAPITOLUL 22

Fundalul muzical ce se revărsa din casetofon în apartamentul lui Alevy era alcătuit din cântece patriotice

în interpretarea corului Armatei Roşii.

— Nu poţi să pui altceva? întreba Hollis.

— Ba da.

Alevy deschise uşa comodei şi opri casetofonul.

— Uneori pun lucruri care le plac şi lor.

Hollis se uita pe fereastră la blocul de zece etaje de pe partea cealaltă a străzii. Ultimul etaj era ocupat de KGB şi aparatură electronică ce avea drept ţinta complexul de clădiri al ambasadei. Se întreba cât de mult vedeau şi auzeau kaghebiştii.

— Tina Turner sau Prince?

— Ce te inspiră, Seth.

Alevy puse caseta cu Prince şi apasă pe Play.

— Asta o să-i trimită la sticlele de votcă.

Se întoarse spre Hollis:

— Deci, reluând lucrurile de unde le-am lăsat, ce fac cei trei sute de americani în lagărul ăla ca să merite să fie ţinuţi acolo şi să nu fie împuşcaţi?

— Stai o clipă! îl întrerupse Hollis. Dacă ştim că acolo exista prizonieri de război americani, de ce nu întreprinde nimic guvernul nostru?

Alevy îşi turna coniac în cafea.

— N-am ştiut până vineri seara.

— Voi aţi ştiut ceva şi mai înainte.

— Şi ce să fi făcut? Dacă preşedintele ar face investigaţii sau solicitări discrete pe lângă guvernul sovietic, acesta ne-ar spune: „Despre ce vorbiţi? Iar încercaţi să distrugeţi pacea?”

Şi ştii ceva? Au dreptate. Dacă preşedintele s-ar înfuria şi ar trece la acuzaţii publice, ar fi nevoit să-l recheme pe ambasadorul nostru, să-l expulzeze pe al lor şi să contramandeze convorbirile la nivel înalt şi pe cele privind armamentele. Iar noi am continua să nu avem nici cea mai mică dovadă şi lumea ne-ar trimite iar la plimbare. Băiatul ăsta care-i la Kremlin acum are o presă bună Sam. Zice că vrea să fim prieteni.

— Atunci n-ar trebui să-i lase pe criminalii de la KGB să-i ucidă şi să-i hartuiască pe americani, remarca Hollis.

— O observaţie interesantă, recunoscu Alevy. Asta ţine tot de complexitatea problemei cu care sunt confruntaţi. Băiatul ăsta nou a moştenit trei sute de prizonieri de război americani. Numai ca lagărul e în mâna KGB-ului. Cât i-o fi spus KGB-ul despre lagărul ăsta? Cât i-o fi spus despre ceea ce ştim noi despre Pensionul Doamnei Ivanova? Fiindcă veni vorba, nici noi nu spunem guvernului nostru prea multe, nu-i aşa, Sam? Poate că KGB-ul încearcă să pună Kremlinul în faţa unei probleme grave şi delicate în ultimul moment. KGB-ul şi generalii sovietici au mai făcut figura asta. Ei nu vor să se ajungă la o pace cu Occidentul.

— Oamenii voştri nu sabotează şi ei iniţiativele de pace?

— Nu prea des, spuse Alevy râzând sinistru. Dar băieţii tăi de la Pentagon?

— Nimeni n-are mâinile curate, replică Hollis.

— Dar tu, Sam?

— Eu vreau pace în condiţii demne. Tu? Nu te ştiu să fii un fan al sovieticilor sau al destinderii.

Alevy ridică din umeri.

— Eu nu fac decât să-ţi comunic linia partidului. Fac ce-mi spun ei. Ei îmi zic să nu stânjenesc guvernul sovietic cu dezvăluiri despre faptul că ar deţine cetăţeni americani ca prizonieri.

Alevy se întinse pe canapea.

— Şi asta fac. Pe urma Burov muta lagărul sau îi împuşca pe toţi piloţii ăia.

— De asta trebuie să ne mişcăm repede, Seth, spuse Hollis.

Alevy îşi pironi privirea în tavan.

— Ai dreptate. Oamenii ăia ar fi morţi acum, dacă n-ar fi vorba de Dodson. Dodson e o dovadă vie şi e în libertate. De aceea, Burov nu face nicio mişcare în ce

priveşte şcoala şi omenii de acolo. Dacă Burov pune mâna pe Dodson înaintea noastră… Tot aştept ca Dodson să apară aici.

— Mă tot gândesc la cei o mie de aviatori daţi dispăruţi şi la cele trei sute despre care ştim că se afla la Pensionul Doamnei Ivanova. Bănuiesc c-au fost mai mulţi, dar prin uzura… cauze naturale, sinucideri, execuţii… Trei sute. Cred că depinde de noi, Seth, să-i salvăm. Dă-i dracului de diplomaţi!

Alevy îl privi o clipă pe Hollis, apoi spuse:

— Ştii, Sam, în cei doi ani de când lucrez cu tine, n-am înţeles niciodată în ce ape te scalzi.

— Asta-i bine.

— Dar acum am pus laba pe tine. Eşti gata să încalci regulile, să pui în pericol pacea mondială, să-ţi rişti cariera şi chiar viaţa ca să-i scoţi pe aviatorii ăia de-acolo. Sam Hollis cel Calm, Colonelul Corectitudine, este un pilot crâncen, gata să se suie în avion şi să bombardeze şi să mitralieze tot ce întâlneşte în cale.

Alevy zâmbi.

— Şi totuşi toţi continuă să creadă că tu eşti băiatul cuminte, de echipă, şi eu sunt banditul. Ei nu ştiu ce ştiu eu despre tine. Asta ar putea să ne fie de folos. Bun venit în lumea mea, Sam Hollis!

Hollis nu răspunse.

— Gândeşte-te la partea mai puţin plăcută a obiectivului pe care ţi l-ai propus. Să zicem că-i eliberăm pe oamenii ăia, prin negocieri sau altfel. Tu poţi să ţi-i imaginezi pe cei trei sute de prizonieri de război, oameni între două vârste, aterizând pe aeroportul Dulles cu o cursă venind de la Moscova? îţi imaginezi ce reacţie publica ar stârni treaba asta?

— Da, dacă reacţia mea e o măsură a opiniei publice americane.

— Bun. S-ar duce naibii întâlnirile la nivel înalt, convorbirile privind armamentele, comerţul, turismul,

Teatrul Balşoi şi toate celelalte. Poate c-am avea onoarea neştirbita, dar n-aş paria c-ar fi pace.

— Ce vrei să zici, Seth? Ca Washington-ul nu vrea ca aceşti oameni să se întoarcă acasă?

— Te las pe tine să te gândeşti.

Alevy se ridica, îşi mai turnă nişte cafea cu coniac. Opri casetofonul.

— Ce vrei să asculţi?

— În ultimii doi ani am ascultat tot ce se putea asculta în materie de muzică de la 1685 încoace. Îţi spun sincer că mi-e indiferent.

— Ce zici de nişte cimpoaie? Ia ascultă! E un scoţian. Mi-a dat-o un soldat de la ambasada britanică. Zice că ruşii nu pot suferi sunetul de cimpoi.

Alevy puse caseta şi cimpoierii regimentului scoţian începură să cânte The Campbells Are Comin.

— Să revenim la întrebarea de ce se mai afla aceşti piloţi în mâinile sovieticilor, spuse Alevy. După ce-au fost storşi de informaţii de aviaţia militară sovietică şi GRU, de ce a mai intervenit şi i-a preluat KGB-ul?

Hollis sorbi din cafea.

— Exploatare mintală. Un soi de rezervor de inteligenţa. Un rezervor de inteligenţa al KGB-ului. O prelungire a Institutului de Studii Canadiene şi Americane.

— Ceva în genul ăsta, replică Alevy, dar mai sinistru.

— Adică?

— Noi credem că aceşti prizonieri de război ne fac rău. Dumnezeu să-i ierte! De aceea, interesul nostru nu e pur umanitar. Dacă ar fi, atunci ai avea dreptate să presupui că mai degrabă i-am lăsa să putrezească acolo decât să afectăm destinderea. În realitate, însă, Sam, interesul nostru – al agenţiei – este foarte profund şi el priveşte unele probleme urgenţe de securitate naţionala.

Alevy se îndrepta spre Hollis.

— Mai pe şleau, spuse el, credem că nenorocitul ăla de lagăr este o şcoală în care sunt pregătiţi agenţii

sovietici care vorbesc, arata, gândesc, acţionează şi poate chiar şi regulează ca nişte americani, înţelegi?

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Ştiu asta. Am ştiut de la bun început că trebuie să fie o şcoală de perfecţionare, şcoala de maniere elegante sau, mă rog, ceva asemănător.

— Bun. Dacă teoria noastră e corectă, înseamnă că un tip pregătit în acel loc nu se deosebeşte de unul născut şi crescut în nenorocitele noastre de State Unite ale Americii. Un agent care iese din această şcoala are fie accentul de Boston, ca şi colonelul Burov, fie de Carolina de Sud, fie de Whitefish, Dakota de Nord, Whitefish în Montana, Seth.

— Da?

— Care era stoperul echipei Dodgers în 1956, Seth? zâmbi.

Dădu din mâna a negaţie şi zâmbetul i se transforma în rânjet.

— Oricum, nu pot fi unul dintre ei.

— De ce nu?

— Agenţia mea nu te primeşte în sânul ei doar pentru că ştii să conversezi. Ea vrea să stea de vorbă cu mame, taţi şi profesori de liceu. Chestia e însă ca majoritatea firmelor particulare se mulţumesc doar cu nişte hârţoage care să zică unde te-ai născut, unde ai învăţat etc.

Alevy rânji din nou.

— Oricum, bună întrebarea! S-o mai pui! De altfel, tu ai cunoscut un absolvent al şcolii.

— Tipul din camera lui Fisher. Schiller.

— Exact. Era perfect?

— Cutremurător de perfect!

Hollis reflecta o clipă.

— Deci tu crezi că absolvenţii acestei şcoli au... penetrat societatea americană la ea acasă?

— Aşa credem. Poate că nu lucrează pentru agenţie, dar pot lucra pentru colaboratori de-ai noştri; ei pot locui

lângă mine în Bethesda sau pot aduna gunoiul de la cartierul general al CIA. Pot să-mi instaleze telefonul şi să-mi verifice impozitele. Pot frecventa cursuri de calculatoare sau alte şcoli tehnice şi e foarte probabil că pot intra şi în armată. Alevy îl privi pe Hollis.

— Totuşi, cine a fost stoper la Dodgers în 1956?

— Howdy Doody.

— Poc, eşti mort!

Alevy îşi turna coniac în ceaşca de cafea goală.

— Vrei ceva?

Hollis baga de seamă că Alevy era obosit. Avea în el o doză mare de cofeină şi una mică de alcool. Hollis se duse la cafetiera şi îşi turna ultimul strop de cafea.

— Deci măcăne ca nişte raţe, spuse el, arata ca nişte raţe şi fac şi ouă ca nişte raţe, dar nu sunt raţe.

— Nu, nu sunt, Sam. Sunt nişte vulpi în coteţul cu găini. Sau dacă vrei, Satana în sanctuar.

— Caţi crezi c-au absolvit până acum?

— Când a fost înfiinţata şcoala, au existat probabil mai mulţi americani – să le zicem instructori. Această fabrică de spionaj, Pensionul Doamnei Ivanova, ca o prelungire a şcolii de aviaţie militare sovietice, funcţionează probabil de doisprezece, cincisprezece ani. Cursul la şcoala ar trebui să dureze cel puţin un an. E vorba, probabil, de un sistem unu-la-unu, adică un student sovietic asimilează cunoştinţele, personalitatea, accentul etc. unui american.

— O invazie a hoţilor de cadavre, spuse Hollis.

— Întocmai. Aşadar, şcoala s-ar putea să fi avut cândva capacitatea de a scoate şapte sute de agenţi pe an. Este însă de presupus că o parte dintre ruşi au căzut la examene, după cum e de presupus şi că unii dintre instructorii americani au căzut în sensul ultim al cuvântului. De asemenea, nu credem că şcolile intermediare ale KGB-ului din Moscova sau din Leningrad au putut să furnizeze un număr atât de mare de studenţi ai

şcolii de perfecţionare – aşa îi spunem noi. Maiorul Dodson i-a spus Pensionul Doamnei Ivanova, şi asta ştim dintr-o sursă de prima mână. Bănuiesc că americanii de acolo i-au spus aşa în glumă, încă nu ştim cum îi zic ruşii. Probabil şcoala de Spioni Nr. 5. Oricum, nu putem fi siguri că toţi absolvenţii au fost infiltraţi în State. Deci, ca să-ţi răspund la întrebare, presupun că între o mie cinci sute şi două mii.

— Vrei să spui că, în America, s-ar putea să existe două mii de agenţi ruşi care se dau drept americani?

— Nu te-ai exprimat exact, spuse Alevy. Ei sunt americani. Primii absolvenţi au ajuns acolo acum aproape cincisprezece ani. Suficient ca să fi realizat, cu puţin ajutor din partea prietenilor lor, visul american. Suficient ca să se fi căsătorit şi să aibă copii. Suficient ca să deţină funcţii care să le permită să facă realmente rău.

— Şi n-a fost prins niciunul?

Alevy clătină din cap.

— După câte ştiu, nu. Nici n-a fost căutat vreunul până în momentul de faţă. Şi, la urma urmelor, ce să căutăm? Pe cineva care bea ceai din pahar şi scrie litera K de-a-ndoaselea?

— Pe cineva care e prins spionând.

— Probabil că nu spionează în sens convenţional. Oamenii lor se împart probabil în mai multe categorii: agenţi în conservare, agenţi plasaţi, agenţi de influenţa şi aşa mai departe. Acoperirile lor sunt perfecte, ei neatrăgând niciodată atenţia asupra lor. Chiar dacă am prinde unul spionând, ne-ar fi foarte greu să dovedim că tipul s-a născut şi a crescut la Volgograd, atâta vreme cât se cramponează de legenda lui.

— Dacă i-aţi fixa nişte electrozi de testicule şi l-aţi zgâlţâi până ar vorbi ruseşte, nu v-ar fi aşa de greu.

— Ştii ceva? Nu cred că tipul ar vorbi ruseşte. Şi, chiar dacă s-ar da de gol, la ce ne-ar servi? El nu face parte dintr-o celulă sau filieră, ci trebuie să acţioneze de unul singur, dacă vor ca treaba să le reuşească.

— Dar ar trebui să aibă un ofiţer de control, Seth. Cineva de la ambasada sovietică din Washington, de la misiunea diplomatică din New York sau consulatul din San Francisco. Care ar fi câştigul, dacă ar lucra chiar de unul singur? Cum transmite rezultatele activităţii lui? Doar nu se bazează pe emiţătoare clandestine sau terenuri de paraşutare.

— Nu. El trebuie să transmită produsul activităţii sale prin rapoarte orale. Aşa că pleacă în vacanţa în străinătate întocmai ca alţi americani. Poate că face o călătorie care să includă în itinerarul turistic şi Moscova. Impresia noastră este ca toate contactele cu aceşti agenţi au loc în afara teritoriului american.

Hollis se îndrepta spre o vitrină, pe ale cărei rafturi se odihneau mici figurine din porţelan smălţuit şi nesmălţuit, reprezentând doamne cu bucle blonde, îmbrăcate în rochii decoltate, şi domni cu peruci şi pantaloni bufanţi strânşi la genunchi, din secolul al XVIII-lea. Statuetele puteau fi opera unor sculptori francezi sau englezi din epoca, dar ceva nu era în regulă cu ele, făcându-le să se deosebească de obiectele autentice pe care le puteai întâlni într-un magazin de antichităţi londonez. Hollis deschise vitrina şi scoase o statuetă înalta de cincisprezece centimetri, reprezentând un bărbat în ţinuta de călătorie.

— Ce e asta, Seth? întreba el. Influenţa tătara? Cazaca? De ce nu sunt ca noi? Ştiu că pot să arate ca nişte scandinavi ori germanici, precum Burov, dar aici nu-i vorba doar de genetică, ci de un suflet şi un psihic complet diferite, de o memorie ancestrală. E vorba de ninsoarea deasă din timpul iernii, de mongolii care măturau stepa, de sentimentul permanent de inferioritate în faţa Vestului, de faptul că au fost alungaţi din Europa, de alfabetul chirilic şi fatalismul slav, şi cine mai ştie de câte altele. Dar indiferent despre ce-ar fi vorba, acest lucru poate fi depistat, ei pot fi identificaţi, tot aşa cum un expert în arta

poate identifica falsurile din această încăpere.

Hollis privi statueta din mâna sa, apoi i-o aruncă lui Alevy.

— Înţelegi?

Alevy o prinse cu grijă.

— Înţeleg. Dar nu putem depista două mii de indivizi în felul ăsta.

Alevy puse figurina jos.

— Nu.

Hollis se pregătea să închidă uşa vitrinei, când zări cutia de Paleh pe care Lisa o cumpărase în Arbat. Îşi aminti conversaţia avută cu ea şi faptul că atunci intuise ce-i spunea Alevy acum despre natura Pensionului Doamnei Ivanova. Avu sentimentul bizar că Lisa însăşi putea fi un produs al acelei şcoli, dar, firește, acest lucru nu era cu putinţa, ţinând seama că trecutul ei era verificabil şi fusese răsverificat de Serviciul de Informaţii al Departamentului de Stat. Dacă lui îi trecuse asta prin gând, nu era greu de imaginat frica şi neîncrederea ce ar cuprinde societatea americană, industria de apărare, instituţiile şi organizaţiile guvernamentale, dacă s-ar afla că în interiorul lor s-ar putea găsi două mii de agenţi KGB

— De fapt, cred c-am găsit doi, spuse Alevy. Chiar aici, în ambasadă, Sam. Chiar sub nasul nostru. Bănuieşti cine?

Hollis se gândi o clipă. Scoţând din calcul bărbaţii şi femeile cu dosarele ultraverificate, rămâneau nevestele casnice, soldaţii din infanteria marină şi personalul de serviciu. Brusc, în minte, îi veniră două nume ca şi când lucrul acesta l-ar fi ştiut dintotdeauna. Îşi reaminti fragmente de conversaţie, detalii neînsemnate care i se păruseră ciudate, dar care nu-l alertaseră prea tare, întrucât pe vremea aceea nu ştia de Pensionul Doamnei Ivanova

— Drăguţul nostru de meşter la toate şi drăguţa noastră de menajeră, îi spuse Hollis. Soţii Kellum.

— Totdeauna marile spirite se întâlnesc, replică Alevy. Când au fost angajaţi, verificările de siguranţa întreprinse au fost restrânse, pe măsura importanţei funcţiei. Am telegrafiat la Langley cu câtăva vreme în urmă şi se pare că datele lor biografice nu se prea confirma.

Alevy se freca insistent la ochi şi continuă:

— Am cerut să fie verificaţi din nou barmanul, bucătării, şoferii şi întregul personal de serviciu american. Când am renunţat la personalul rusesc, am crezut c-am scăpat de problemele de securitate pe care le aveam. În cazul angajaţilor localnici însă, eram cu ochii pe ei şi nu aveau voie să se mişte decât în anumite zone. Acum, americanii ăştia de rang inferior şi insuficient verificaţi se plimba nestingheriţi pe unde vor, fiindcă sunt americani. Este limpede ca unii dintre ei sunt nişte lupi deghizaţi.

Hollis se gândi cum îi umblau soţii Kellum prin camere, birou, scrisori. Burov ştia despre el de la cât de mult whisky bea, până la marca preferată de chiloţi. îi veni în minte imaginea soţilor Kellum, o pereche plăcuta de oameni între două vârste, aparent din Milwaukee, şi îşi aminti scurtele conversaţii pe care le avusese cu ei.

Alevy păru să-i ghicească gândurile.

— Deci, ai putea zice că soţii Kellum nu sunt întocmai ca noi?

— Nu, dar nici noi nu semănăm aidoma unul cu celălalt. În America întâlneşti aceeaşi diversitate ca în Uniunea Sovietică. Tu şi cu mine ne dăm baltici atunci când spionam prin Rusia, dar în republicile baltice suntem ucraineni sau bieloruşi. Şi ei trebuie că procedează la fel. Cei care au căpătat accent şi legenda de Boston nu vor acţiona în Boston, pentru că acolo n-ar ţine figura. Ca să-ţi răspund la întrebare, soţii Kellum m-au păcălit.

— Şi pe mine. Dar acum, că ştim, putem face un pic de curăţenie prin casă, deşi până acum ne-au făcut foarte mult rău. Şi n-am depistat decât doi din cele peste două

mii. Trebuie să găsim o modalitate infinit mai bună de a-i descoperi pe indivizii ăştia împrăştiaţi de la un capăt la celălalt al Americii. Să nu mai vorbim de bazele militare de peste mări şi, aşa cum am avut neplăcută surpriza de a descoperi, de ambasadele noastre.

Hollis păru cufundat în gânduri, apoi spuse:

— Dar spuneai mai înainte ca aceşti agenţi sovietici s-au căsătorit, şi-au creat relaţii, au copii americani, trăiesc bine.

— Şi s-ar putea ca acum să aibă, aşa cum singur sugerezi, sentimente foarte amestecate. Cu toate acestea, niciunul n-a dezertat. De ce? în parte pentru că n-au motiv s-o facă. Într-un anume fel ciudat, unii dintre ei au şi dezertat. KGB-ul ştie acest lucru, dar nu-i pasa câtă vreme tipii pleacă în vacanţa în străinătate de câteva ori pe an şi transmit informaţii preţioase. Şi poate ca răsplată pentru cincisprezece, douăzeci de ani de servicii este pensionarea în America, dacă doresc. Culmea ironiei! Firește, mai sunt şi alte stimulente pentru a duce o viaţă dublă: ideologia, banii şi teamă… KGB-ul este capabil să lichideze familia unei persoane, în Rusia sau America, dacă persoana în cauza trădează. Gândeşte-te însă ca ăştia sunt agenţi aleşi pe sprânceană. Mulţi dintre ei n-au nevoie nici de ameninţări, nici de stimulente. Ei nu vor fi seduşi de modul de viaţa american, de democraţie ori de alte lucruri pe care le văd.

— Crezi?

Alevy îşi masă tâmplele.

— Ştii, Sam, avem tendinţa de a supraestima capacitatea de seducţie a sistemului nostru şi calitatea lui. Ştiu că e o erezie ce fac, dar e adevărat. Două sute de milioane de Ivani şi Nataşe nu vor să trăiască în America doar pentru faptul că avem libertate şi maşini de spălat vase. Exista realmente o anumită puritate a sufletului rus, un patriotism pătimaş care se aseamănă întrucâtva cu al nostru, precum şi convingerea pe jumătate prostească,

însă răspândită, ca într-o bună zi o să le fie mai bine.

Alevy îşi umplu paharul.

— Asta nu înseamnă că, într-o bună zi, n-o să avem şi nişte dezertări, dar, cum spuneam, asta n-o să le dea peste cap operaţiunea.

Hollis îl privi pe Alevy în lumina slabă din încăpere. Alevy îi înţelegea mult mai bine pe ruşi decât fusese Hollis lăsat să creadă. O groază de ţipi din CIA preferau să se oprească asupra semnelor ce prevesteau dezagregarea societăţii sovietice. Trimiteau rapoarte în acest spirit administraţiei lor, care se bucură la aflarea acestor veşti bune. Numai ca societatea în cauză se aflase dintotdeauna într-un proces de dezagregare, dar ea continua să existe şi până la urma ruşii întotdeauna s-au ridicat şi au luptat pentru identitatea, cultura, limba şi patria lor.

Hollis îşi turna nişte whisky şi pescui un cub de gheaţa pe jumătate topit din găletuşa de argint masiv.

— Care-i punctul slab al operaţiunii lor, Seth?

— Nu ştiu cu certitudine. Am unele păreri. Ştiu în schimb care e problema noastră. De fapt, două probleme importante. Primă este aceea de a identifica şi destrăma această reţea, care nu e de fapt o reţea, ci e vorba mai degrabă de nişte organisme toxice implantate în societatea americană. Pe urmă, trebuie să oprim această şcoala de a mai răspândi maladia. Analogia nu-mi aparţine. E a agenţiei. Lor le plac analogiile.

— Ai uitat un al treilea lucru, Seth. Că trebuie să-i scoatem pe piloţi de-acolo.

Alevy îi aruncă o privire scurtă lui Hollis.

— Da, dar asta face parte din lichidarea şcolii. Problema dificilă este a celor două mii de agenţi implantaţi deja în America. Nu-mi place s-o spun, şi cu atât mai puţin să mă gândesc la aşa ceva, dar s-ar putea să fim nevoiţi să ne confruntăm cu treaba asta încă patruzeci sau cincizeci de ani.

— Dacă o să mai existe America, spuse Hollis.

Alevy se făcu a nu băga în seama ultimele cuvinte şi continuă:

— Deci asta e povestea la a cărei descoperire ai contribuit, Sam.

— Şi ce să fac cu informaţiile pe care le deţin?

— În urmă cu câteva zile, aveam mai multe opţiuni, colonele. Acum însă, cu tine expulzat, Dodson fugar şi Fisher mort şi după ce ţi-ai băgat nasul pe-acolo şi l-ai întărâtat pe Burov, ei ştiu că ştim, şi opţiunile noastre scad vertiginos. Vor evacua locul acelaşi vor şterge orice fel de urme. Vor transfera întreaga operaţiune în altă parte şi se vor oferi să însoţească o delegaţie americană prin locul incriminat. Când o să ajungem acolo, o să găsim o casă de odihnă pentru pensionarii din Moscova sau ceva asemănător. De aceea, aşa cum spuneai, trebuie să acţionam rapid.

— De ce să nu începem prin a-i aresta pe soţii Kellum şi a-i face să vorbească?

— Aş vrea să putem, numai că n-avem dovada absolută a faptului că sunt agenţi ruşi şi nu vrem să prevenim KGB-ul mai mult decât e deja prevenit. Aşa încât, cu soţii Kellum, vom proceda cu grijă. În plus, s-ar putea să fie americani adevăraţi, cu drepturi cetăţeneşti depline.

— Vrei să te ajut sau nu?

— Mă poţi ajuta încercând să nu devii o parte a problemei.

— N-am fost niciodată o parte a acestei probleme. Vreau să-i scot din lagăr pe oamenii noştri şi o să colaborez cu tine în acest sens sau o să urmez propria cale de acţiune.

Alevy încuviinţa din cap.

— Nu mă-ndoiesc c-ai s-o faci. Cred că, dacă tu sau alt militar ar periclita vieţile a trei sute de agenţi CIA, aş face la fel. Îţi înţeleg loialitatea.

— N-am nevoie să-mi spui tu chestia asta.

— Ascultă, Sam! replică Alevy. Ţi-am spus tot –

secretele de stat, politica diplomatică şi o chestiune care ar putea să arunce în aer relaţiile sovieto-americane ani buni de-acum înainte. Ţi-am spus toate astea ca să te conving că nu stăm cu mâinile încrucişate. Şi noi ne gândim cum să-i aducem pe piloţii ăia acasă. Mă bizui pe convingerea că o să fii rezonabil şi că n-ai să-ţi inciţi şefii de la Pentagon. Bine?

— Bine.

Hollis nu crezu nicio clipă ca Seth Alevy se baza în vreo chestiune sau alta pe încredere, după cum nu credea că Alevy avea de gând să urmărească linia guvernului de promovare a destinderii. Nimic nu i-ar fi plăcut lui Alevy mai mult decât ca el, Hollis, să incite întregul Pentagon. Şi mai ştia că Alevy nu pierduse o oră să-i furnizeze informaţii că mai apoi să-i spună să-şi ţină gura. Deşi mai avea de stat doar câteva zile şi oficial era eliberat de orice obligaţie, Hollis ştia c-o să mai audă de Pensionul Doamnei Ivanova şi ca Seth Alevy nu-şi spusese ultimul cuvânt.

— Să nu-i pomeneşti Lisei nimic din toate astea. Misiunea ta e s-o neutralizezi. Bine?

— Bine.

— Şi nu uita că statutul tău de persona non grata ridica uneori semne de întrebare în legătură cu imunitatea ta diplomatică. Spune-i şi Lisei treaba asta! Fiţi foarte atenţi, dacă vă hotărâţi să ieşiţi din ambasada!

— Am înţeles.

— Ah, un ultim lucru. Vreau să-mi faci o favoare.

— Ce anume?

— Să vii cu mine pe acoperiş.

— De ce?

— Cam o dată pe luna mă duc pe acoperiş şi înjur Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. Mă sui acolo şi zbier: „Hei, excremente kaghebiste!” şi pe urmă le explic de ce societatea sovietică o ia în mână.

— Doamne, Seth, nu-i de mirare că te-au snopit în bătaie!

— Să-i ia dracu'! în seara asta am chef să urc. Hai cu mine!

Hollis îşi privi ceasul.

— Ştiu eu…

Se întreba dacă Lisa mai era la el ori se dusese la ea acasă.

— Haide! Nu fi ursuz! O să vezi ce bine e.

— Cred că aerul proaspăt o să-mi facă bine.

— Aşa te vreau. Ce-o să-ţi facă? Să te expulzeze? Să te omoare?

— Nu le pot face pe amândouă, remarca Hollis.

Sam Hollis lua sticla de coniac din bufet. Alevy îl conduse pe holul de la etajul al treilea, se căţăra pe o scară şi deschise trapa ce dădea pe acoperiş.

Alevy şi Hollis ieşiră pe acoperişul plat de deasupra apartamentului lui Alevy. Afară ningea liniştit. Clopotele din Turnul Ivan băturâ ora două.

— Timpurie ninsoare, remarca Alevy.

Stelele roşii de pe domurile şi turnurile Kremlinului erau aprinse, în schimb crucile, care din motive inexplicabile nu fuseseră toate date jos, erau întunecate şi invizibile.

— La ora asta probabil că nu mai e nimic deschis în Moscova, spuse Alevy, în afară de secţiile de miliţie şi de birourile KGB-ului. Chiar şi metroul e închis. Pe vremea lui Stalin, la ora asta Lubianka începea să-şi reverse animalele de pradă.

Lua sticla de coniac de la Hollis şi trase un gât zdravăn, apoi zbieră:

— Voi de acolo, m-auziţi? Treziţi-vă, gorile kaghebiste! Va vorbeşte Seth Alevy, superspion şi superevreu!

Se întoarse spre Hollis şi continuă cu limba împleticita:

— Gorilele astea dădeau târcoale prin oraş, cu liste asupra lor, şi întreaga Moscova îşi ţinea răsuflarea până în

zori. Şi fiecare dimineaţa găsea un oraş de fiinţe umane înspăimântate, care se grăbeau spre birouri şi fabrici, prefăcându-se a nu băga de seamă dacă cineva nu mai apărea la lucru. Şi se spune că se puteau într-adevăr auzii ţipetele şi împuşcăturile care răzbăteau din Lubianka. Ce loc barbar, Sam! Privesc oraşul şi văd un peisaj străin: litere ciudate pe firme, clădiri cu forme fantastice şi cerul de deasupra lui cu acea strălucire stranie care mă face uneori să cred că sunt pe Marte. Hollis îl privi o clipă.

— De ce nu iei prima navă spaţială spre casă?

Alevy zâmbi aproape fără să vrea.

— O s-o fac. Peste vreun an.

Hollis vru să-i spună că, dacă mai continua să-i întărâte aşa n-avea să mai apuce anul, dar se abţinu ştiind că erau ascultat; şi, oricum, Alevy ştia.

— Leb vas! Va f! zbieră Alevy.

La ultimul etaj al blocului de vizavi se deschise o fereastră şi un bărbat îi strigă în engleză:

— Ba te f., eu, jidane! Alevy rase şi îi strigă din nou:

— Sosi hui, citai Pravdu budesi komissarom, ceea ce în traducerea lui Hollis, însemna ceva de genul: „Dacă sugi pixul şi citeşti Pravda, ai să ajungi comisar”.

— Hai să mergem, Seth, spuse Hollis, apucându-l pe Alevy de braţ.

Alevy îşi trase mâna.

— Nu.

Trase încă un gât din sticlă, apoi i-o întinse lui Hollis.

— Ţine-o! îmbată-te şi gândeşte-te la o bucăţică bună. Ştii bancul ăla cu… cum era? Kaghebiştii nu se întâlnesc niciodată cu fete, ei se mulţumesc să trăiască cu Maria Palma.

Şi Alevy făcu un gest obscen cu palma strânsă.

— Seth…

Lui Hollis nu-i fu greu să-şi dea seama că Alevy era beat de-a binelea şi că nu se mai putea înţelege cu el. Se pare că avea de-a face cu defularea lunară a lui Alevy, dar

Hollis învăţase să respecte accesele de nebunie ale celor din ambasada.

O a doua voce de la fereastra striga în engleză:

— Şi cine e poponarul ăla care e cu tine? E cumva Hollis?

Lui Hollis i se păru că recunoaşte vocea lui Igor. Trase o duşcă din sticlă şi îi strigă în ruseşte:

— Am văzut-o pe mă-ta în patru labe prin parcul Gorki încercând să scoată banii de chirie!

Alevy se prăpădi de ras, încântat.

— Hai că i-ai zis-o!

Schimbul de insulte continua prin ninsoarea nopţii preţ de cincisprezece minute. Hollis, care se simţea şi el cam ameţit. Acum, îşi spuse că această întâlnire Est-Vest ar fi trebuit să aibă loc la un nivel superior, dar Alevy şi cei doi ruşi păreau fericiţi cu ritualul lor.

— Ţi-a spus ceva ambasadorul în legătură cu chestia asta? îl întreba Hollis pe Alevy.

Alevy termina coniacul şi dădu drumul sticlei în zăpadă.

— Să-l ia dracu'!

Alevy merse împleticit spre chepengul deschis şi le făcu ruşilor cu mâna.

— *Spakoinoi noci!*

Ruşii îi strigară, la rândul lor:

— Noapte bună!

Alevy cobori nesigur scara. Hollis privi spre bloc şi îi văzu pe cei doi făcându-le semn cu mâna. Unul din ei îi strigă în engleză:

— Drum bun, Sam!

Apoi, amândoi, ca la comandă, izbucniră în râs. Hollis avu impresia că erau tot atât de sinceri ca Burov.

CAPITOLUL 23

Hollis se învârtea cu paharul în mâna printre cutiile

de împachetat, încercând s-o găsească pe cea în care era băutura. Mobila masiva continua să se afle la locul ei, dar, cu eficienţa-i teutonica, firma germană de transport mobilier lăsase la vedere unele obiecte necesare, urmând a le împacheta în ultima zi. Astfel, baia era aproape intactă, în dulap avea haine pentru trei zile, plus diverse ustensile în bucătărie. Nu-i lăsaseră însă neîmpachetata nicio sticlă de whisky. Găsi, în sfârşit, o cutie de carton presat marcată cu inscripţia Alkoholische Getrunke care i se păru promiţătoare. Rupse sigiliul de pe capac, scotoci prin umplutură de poliuretan expandat şi găsi o sticlă de whisky Chivas. Îşi turnă în pahar şi se duse la bucătărie după gheaţa. Ceasul arata ora douăsprezece ziua.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi bănui că era Lisa, care îi ceruse, iar el îi dăduse, o cheie de la apartament. Se duse în capul scărilor şi-i văzu pe soţii Kellum venind spre el.

— A, bună ziua, domnule colonel, spuse Dick Kellum zâmbind. Nu ne aşteptam să vă găsim acasă.

Hollis îi întoarse zâmbetul.

— N-am prea avut de lucru la birou.

Se dădu la o parte, ca să le facă loc soţilor Kellum să intre în living. Ann Kellum, care cara o găleată cu ustensile de curăţenie, spuse scuzându-se:

— Putem veni altă dată.

— Nu, doamna Kellum, puteţi face o curăţenie sumară.

Ann Kellum privi în jur.

— O, dar v-au împachetat toate lucrurile.

— Aproape. Dereticaţi băile şi bucătăria, dacă vreţi.

Dick Kellum, care căra şi el o găleată de serviciu, se apropie de cutii.

— Ştiţi germana, domnule colonel?

— Nu, Dick.

— Ştiţi, uneori mă întreb ce-or zice ruşii ăştia de noi că apelam la firme de mutat germane, ne trimitem bolnavii

în Finlanda şi Anglia, aducem meşteri din Vest care să repare una, alta prin ambasada. Cred că se simt un pic ofensaţi, nu-i aşa?

„Aşa ştii tu, Ivane”, gândi Hollis, apoi spuse:

— Nu se ofensează ei aşa uşor.

Soţii Kellum aveau în jur de patruzeci şi cinci de ani sau mai mult; erau amândoi cam oacheşi, cu ochi negri şi părul negru, care începuse să încărunţească. Se mişcau ca nişte oameni care făcuseră munca grea de servitori toată viaţa, dar, deşi accentul lor părea a fi al unor oameni modeşti, erau departe de a fi proşti. Hollis îşi aminti o conversaţie destul de interesantă pe care o avusese cu Dick Kellum despre varietăţile de bere din Milwaukee şi virtuţile acestora. Ann Kellum îi mărturisise odată ca soţul ei obişnuia să bea cam mult din acele mărci celebre.

— V-au împachetat şi aspiratorul? întreba Ann Kellum.

— Probabil, dar nu vă necăjiţi. O să faceţi o curăţenie completa pentru următorul locatar, după ce plec eu.

— Aveţi deja un înlocuitor, domnule colonel? se interesă Dick Kellum.

— Da, un locotenent-colonel pe nume Fields. îl cunosc şi pe el, şi pe soţia lui. Se încearcă aducerea lui aici înainte de plecarea mea, aşa încât, dacă acest lucru se va întâmpla, o să vi-l prezint.

Soţia lui o să vină probabil mai târziu.

— Sper să ştie ruseşte la fel de bine ca dumneavoastră, ca să fie cineva care să vorbească în locul meu cu nebunul ăla de grădinar rus.

Hollis îi zâmbi. „Ticălosule, ce mi-ar mai plăcea să-ţi tai beregata!”

— Vorbeşte şi el fluent, dar nu vrea să se ştie lucrul ăsta, înţelegeţi ce vreau să spun. Aşa că nu-l forţaţi să vorbească.

— M-am prins, spuse Dick Kellum, făcând cu ochiul.

— Deci aici o să stea, nu? întreba Ann Kellum.

— Da.

— Ştiţi cumva, doamna o să lucreze?

— Cred că da. E profesoara şi va încerca probabil să obţină un post la şcoala anglo-americană.

— Bun, spuse femeia, înseamnă c-o să fie mai uşor cu programarea.

— Înţeleg, replică Hollis.

Dick Kellum îşi săltă găleata.

— Ei, eu mă duc să mă apuc de treabă.

Urcă în baia de la etajul al doilea. Doamna Kellum îl urmări cu privirea, apoi spuse încet:

— Domnule colonel, ştiu că nu e treaba mea, şi-mi puteţi spune să tac, dar vă duceţi la doamna Hollis? Mai e la Londra?

— Nu sunt sigur, doamna Kellum.

Femeia păru să se lupte cu un soi de frământare lăuntrică, apoi o trânti:

— Domnule colonel, eu şi cu Dick ţinem la dumneavoastră şi am vorbit cu el despre asta, şi el mi-a zis să-mi ţin gura, dar cred că trebuie să ştiţi. Soţia dumneavoastră… doamna Hollis… îl privi pe Hollis, apoi privi într-o parte.

— Se întâlnea cu un domn de aici, un domn de la secţia comercială. Nu pot să vă spun cum îl cheamă, dar venea aici ori de câte ori eraţi în oraş ori plecat la Leningrad cu treburi.

Apoi adăugă în grabă:

— S-ar fi putut să fie doar prieteni, ştiţi, şi poate că erau, dar nu cred că e cinstit că o femeie să primească prieteni acasă, când bărbatul ei e plecat.

Ann Kellum se mai foi o clipă, apoi îşi lua găleata şi se duse la bucătărie.

Hollis sorbi o înghiţitură din pahar. „Spionii mint”, gândi el. Poate KGB-ul îşi permitea o ultimă gluma înainte de plecarea lui. Tot atât de bine însă putea să fie şi adevărat. De fapt, domnul în cauză ar fi putut fi Ken

Marcer, unul dintre bărbaţii cu care stătuse Lisa de vorbă în holul clădirii cancelariei.

— Cui îi pasa? şopti Hollis.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se din nou. De data asta era Lisa, care urca scările.

— Eşti singur, strigă ea, sau te-am prins? Regulezi pe cineva, Sam?

Hollis o întâmpină în capul scărilor.

— Bună, Lisa.

— Măcar ai pantalonii pe tine.

— Domnul şi doamna Kellum sunt aici.

Lisa îşi duse mâna la gură şi se înroşi.

— Prostule, de ce nu mi-ai spus? şopti ea.

— Păi, ţi-am spus acum.

— M-or fi auzit?

— Sunt sigur că da.

Lisa îşi îngropa faţa în pieptul lui şi-şi înăbuşi râsul.

— Într-o oră o să afle toată ambasada. O, Doamne, ce ruşine mi-e!

Hollis o săruta.

— Tipii sunt discreţi. Ce-ai zice dacă am merge la tine?

Lisa privi în jur.

— Şi la mine e deranj. Hai să mergem în oraş. Azi nu ploua şi nici nu e ger.

Hollis ezită, apoi spuse:

— Bine, dar…

— Nu-i lăsa să-ţi dicteze cum să trăieşti. Nu e asta motoul nostru?

— Ba da, este.

Strigă înspre bucătărie:

— Doamna Kellum, eu plec!

Arm Kellum apăru în uşa bucătăriei.

— O, domnişoara Rhodes, n-am ştiut că sunteţi aici.

Lisa îi aruncă o privire atotcunoscătoare lui Hollis.

— Bună, Ann. Nu prea ai mare lucru de făcut pe-aici,

nu-i aşa?

— Nu prea. V-au împachetat şi pe dumneavoastră?

— Au împachetat tot.

— Vă pare rău că plecaţi?

— Da, foarte rău.

— Nu înţeleg de ce nu v-au mai dat o şansă.

— Aici se iau foarte în serios abaterile minore.

— Orice lucru aici înseamnă abatere. Nu exista niciun fel de publicitate, înlocuitorul dumneavoastră o să stea în apartamentul dumneavoastră?

— Nu cred c-o să mai vină cineva în locul meu. N-are rost să îi trimită pe cineva aici, dacă au început-o cu expulzările…

— Hai să mergem, o întrerupse Hollis. La revedere, doamna Kellum. Ne vedem înainte să plec.

— Sper, domnule colonel.

— O să am grijă de asta.

O apuca pe Lisa de braţ şi coborâră în hol, de unde Hollis şi lua fulgarinul şi o pălărie de fetru neagră.

— Îmbrăcat aşa, araţi ca un spion.

— Te contrazic. Pardesiul bleumarin şi pălăria cu borul lat reprezintă costumaţia mea de spion.

Afară era un soare palid. Aerul era umed şi rece, dar temperatura era peste zero grade, iar zăpada căzută cu câteva nopţi înainte se odihnea în petice pe suprafaţa curţii interioare. Ieşiră pe poarta pietonala din spatele complexului, pe lângă cazarma soldaţilor din infanteria marină.

— Unde vrei să mergem? o întreba Hollis.

— Nicăieri anume. Să fim simpli turişti. S-o luăm în sus pe strada Gorki şi să ne oprim la o cafenea nostimă să bem un cappucino şi să mâncăm nişte pateuri.

— Nu exista cappucino nici pe strada Gorki, nici pe vreo altă strada.

— Să zicem că există.

— Fie.

Străbătură străzile vechiului cartier Presnia, trecând pe lângă o statuie care reprezenta un luptător pe baricadă, apoi pe lângă o altă sculptura intitulată „Piatra de pavaj – arma proletarului”. În apropiere, se înălţa un obelisc dedicat eroilor insurecţiei din 1905.

— Ce romantic! spuse Hollis. Nu vrei să ne sărutăm în Piaţa Insurecţiei?

— Nu mă mai tachina! Sentimentele sunt dăltuite în inimă, nu în piatra ori în marmură, şi asta chiar şi pe Via Veneto.

— Bine zis!

— Oricum, am făcut o pasiune perversă pentru oraşul ăsta şi oamenii lui.

— Ei bine, câţiva dintre oamenii perverşi ai oraşului ăsta se ţin după noi. Nu mă îndoiesc că ştii ce înseamnă „supraveghetori de ambasade”.

— Da, ştiu. Ne urmăresc? întreba Lisa privind în jur.

— Da.

— Eşti sigur? Nu cred să fi fost urmărită vreodată.

— Fiecare e urmărit din când în când. De ataşaţii militari însă, se ţin scai tot timpul. O să ne facem pierduţi şi cel mai simplu e în metrou. Nu trebuie decât să stai lângă mine. Uite nişte fise de cinci copeici!

O luară în sus pe strada Rampart şi intrară în staţia de metrou Strada 1905, suindu-se în primul tren. Vagonul era pe jumătate gol.

— O să schimbăm de câteva ori trenul la întâmplare, până când o să fiu sigur că ne-au pierdut urma.

— Bine. Dar ce ne pasă dacă ne urmăresc? Doar nu facem nimic.

— E vorba aici de un principiu. Şi, pe urmă, s-ar putea să mai aibă pregătită o cameră pentru noi la Lefortovo. Călătoriră cu metroul spre centrul oraşului, efectuând mai multe transferuri de ultim moment în staţiile cele mai aglomerate, apoi luară un tren pe linia Prospect Mira, spre marginea de nord a Moscovei. Hollis

se aşeza pe scaun şi spuse:

— Ne-au pierdut urma la Piaţa Revoluţiei.

Lisa se aşeza lângă el, în vagonul aproape gol.

— De unde ştii?

— I-am văzut cum au rămas pleoştiţi pe peron, în momentul în care trenul nostru a plecat din staţie.

— Ştii cum arătau?

— Sper că da.

— Grozav! Ce romantic! Să fugi de KGB!

Lisa îşi privi ceasul.

— E aproape unu. Mor de foame. Al cui e rândul să facă cinste?

— Cred c-ai uitat să plăteşti la Lefortovo, aşa că e rândul tău.

— Ai dreptate, spuse Lisa luându-l de mână. Ştii ceva, Sam, şefa mea, Kay Hoffman, spune că n-ar trebui să mă încurc cu un bărbat însurat.

— Zău? Scrie cumva şi o pagină cu sfaturi pe tema asta?

— Fii serios! E o femeie cu experienţa…

— Am auzit.

— Şi pentru mine e un fel de mentor. Mi-a spus că bărbaţii însuraţi ori se întorc la nevestele lor, ori te consideră o relaţie pasageră.

— Am ajuns la staţia Cosmos. Următoarea staţie e la pădure, aşa c-ar fi mai bine să coborâm aici.

Ieşind din staţia de metrou, Hollis şi Lisa traversară Prosjva Mira, îndreptându-se spre clădirea masivă a hotelului Cosnios

— Mergem să mâncăm? întreba Lisa.

— Nu.

Intrară în hotel şi Hollis găsi biroul Intourist. Cu oarecare dificultate, reuşi să închirieze o maşină cu şofer, plătind anticipat în dolari americani.

— Unde mergem? întreba ea.

— Surpriză.

Un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat neîngrijit, se prezenta drept Saşa şi îi conduse afară, la o Volga neagră Hollis scrise ceva cu caractere ruseşti pe o bucăţică de hârtie şi i-o întinse. Saşa o privi şi clătină din cap.

— Nelzia, spuse, folosind un cuvânt foarte des întrebuinţat, Nu se poate! Niet.

Hollis îi întinse o bancnotă de zece dolari şi-i spuse în ruseşte:

— Fii băiat de treabă! N-o să ştie nimeni.

Saşa se uita din nou la Hollis, lua bancnota şi porni motorul.

— Bine.

Lisa se lipi de Hollis şi-şi strecură braţul pe sub braţul lui.

— O violare de itinerar şi una în ce priveşte valuta. De data asta, te-ai întrecut cu glumă.

Maşina, ca toate taxiurile ruseşti cu care circulase, era murdară. O luară spre nord pe Prospect Mira, ajunseră la drumul de centura exterior şi cotiră spre sud-vest pe această mare artera circulară din jurul Moscovei. În afara oraşului, mai era zăpadă, vastele întinderi de vegetaţie perenă fiind acoperite de o pudră albă.

Saşa vira pe şoseaua Minsk-Moscova.

— La… Borodino, cumva? îl întreba Lisa pe Hollis.

Hollis zâmbi.

— Te rog. Părăsiră şoseaua, intrând pe un drum pavat cu o singură banda pe sens, şi ajunseră într-un sat de mărime potrivită, cu case acoperite cu şindrila datând din perioadă anterioară Revoluţiei.

— Unde suntem? întreba Lisa.

Hollis arata spre gară şi Lisa citi: Peredelkino.

— Eşti un scump! spuse Lisa sărutându-l pe obraz

— Trebuie să întreb unde e cimitirul, spuse Saşa în ruseşte.

Opri maşina şi îl întreba pe un băiat care tocmai

trecea pe-acolo pe o bicicletă. Băiatul îi indica direcţia cu mâna.

— Pe drumul ăla. O să-i găsiţi mormântul destul de uşor, fiindcă sunt studenţi adunaţi acolo.

Saşa o lua pe un drum ce traversa satul şi ieşi din nou în câmp deschis. La marginea drumului era o dumbravă de pini, înconjurata de un zid scund de cărămidă – Saşa opri maşina. Hollis şi Lisa coborâră şi intrară printr-o mică deschizătură în zid.

An cimitirul pudrat cu zăpadă, vreo zece tineri şi tinere stăteau în picioare, în jurul unei pietre funerare albe, în care erau dăltuite trăsăturile colţuroase ale poetului, împreună cu inscripţia „Boris Pastemak, 1890-1960”. Pe zăpada erau aşezate flori proaspete. O carte cu poeme de Boris Pasternak trecea din mâna în mâna şi fiecare student citea pe rând din ea. Abia dacă-i observară pe Lisa şi Hollis, dar la un moment dat o tânără le făcu semn spre carte privindu-i întrebător.

— Da, aş dori să citesc, răspunse Hollis în ruseşte.

Alese unul dintre poemele Larei, făcând-o pe Lisa să zâmbească, apoi îi întinse ei cartea şi Lisa citi din Grădina Ghetsimani.

„Şi cercetând aceste negre abisuri
Deşarte, fără capăt şi fără început
Cu tâmpla-i sângerândă.
El îşi implora Părintele.
Să-i fie dat acest potir al morţii”.

După aceea, în drum spre oraş, Lisa întreba:

— Ţi-ai putea imagina aşa ceva în America? Ca oamenii să călătorească până la mormântul unui poet?

— Nu, cred că nu. Dar ruşii o fac nu numai din dragoste pentru poezie, ci şi în semn de protest politic. Dacă guvernul ar face din locul ăsta un sanctuar naţional, ai vedea mai puţini iubitori de poezie pe-aici. Şi dacă ar încuraja mersul la biserică, s-ar putea să vezi mai puţini oameni şi pe-acolo.

— Eşti cinic şi cred că n-ai dreptate.

— Poate că eu văd mai mult partea urâtă a sufletului rus tocmai fiindcă am de-a face cu lucruri urâte.

— Poate.

Ai spuseră lui Saşa să-i ducă prin Moscova ca să viziteze din nou locuri ce le trezeau amintiri unuia sau altuia.

— Aş vrea să văd fiecare loc împreună cu tine, ca să vorbim despre ele după ce plecăm.

— Cum rămâne cu mormântul lui Gogol?

— Mai târziu.

La apusul soarelui urcară pe Colinele lui Lenin, pentru a privi panorama oraşului de pe platforma de observare din complexul universităţii moscovite. Lisa se lipi de Hollis.

— Aţi mulţumesc pentru ziua asta frumoasă. Indiferent ce s-ar întâmpla, asta a fost ziua noastră.

Hollis privi oraşul ce se întindea dincolo de răul Moscova.

— Cred că putem spune că ne-am îndrăgostit în Moscova.

— Da, aşa-i, şi am făcut prima oară dragoste într-o colibă ţărănească.

— Nu cred că trebuie să intrăm în detalii.

— O, Sam, sunt atât de fericită şi de tristă în acelaşi timp. Atât de optimistă şi de speriată…

— Ştiu.

Saşa era la vreo zece paşi mai jos pe parapetul de piatră, fumând ţigara de la ţigara. Schimbă o privire cu Hollis şi zâmbi. Apoi le striga în ruseşte:

— Aici vin mulţi îndrăgostiţi. Şi acolo, vedeţi colina aia? E Colina Despărţirii, unde vechii locuitori ai Moscovei obişnuiau să-şi ia rămas-bun de la familiile lor şi de la prieteni când plecau într-o călătorie lungă în Vest.

Saşa veni mai aproape de clienţii săi.

— Acolo jos sunt Studiourile Mosfilm. Vedeţi

clădirile? Filmele sovietice sunt bune, dar uneori îmi plac filmele americane. Nu avem prilejul să vedem prea multe. Am văzut „Kramer contra Kramer” şi am dus-o pe fiică-mea să vadă „Doamna şi vagabondul”.

Se întoarse din nou cu faţa spre oraş.

— Acolo e hotelul Ukraina. Stalin ştia cum să construiască lucrurile ca să dureze. Acum, tot ce se construieşte e ieftin şi se prăbuşeşte. Stalin ar fi împuşcat jumătate din antreprenorii de construcţii de azi. Dincolo e vechea gară Kiev şi mai încolo – circul nou, clădirea aia rotundă. Cel mai bun circ din întreaga lume. Aici, chiar pe locul pe care ne aflam, în fiecare decembrie, studenţii se adună să comemoreze moartea lui John Lennon.

— Nu pe Vladimir Ilici Lenin? întreba Hollis răutăcios.

Saşa râse în hohote.

— Nu. Partidul are grijă de marele bărbat în fiecare zi de 21 februarie. Vă surprinde că tinerii vin aici şi cânta cântecele lui John Lennon? El a fost un poet, ca Pasternak. Ruşilor le plac poeţii. Vă place John Lennon?

— Da, răspunse Lisa. A fost un mare muzician şi poet.

— Avem nevoie de mai mulţi poeţi şi de mai puţini generali, declară Saşa.

Lisa arata cu degetul spre o aglomeraţie de clădiri cu cupole aurite, aflate la vreo jumătate de kilometru depărtare.

— Saşa, aia nu-i mănăstirea Novodevici?

— Ba da. Ţarul Petru le-a trimis acolo pentru tot restul vieţii pe prima lui soţie şi pe ticăloasa de soră-sa.

Saşa îi zâmbi lui Hollis.

— Acum, nu e aşa uşor să scapi de femeile imposibile.

— Amin, frate, replică Hollis în engleză. Lisa îi arse un cot în coaste.

— Ar trebui să vă duceţi acolo duminică, adaugă Saşa. E slujba la catedrala pentru credincioşi. Am fost şi eu

acolo odată. A fost foarte… interesant. Şi pe urmă să vizitaţi şi cimitirul. Vă plac scriitorii noştri? Cehov e îngropat acolo.

— Şi Gogol? întreba Hollis.

— Da, şi el e acolo.

Hollis o privi în treacăt pe Lisa, care zâmbi.

— Şi Hruşciov e acolo, continuă Saşa, şi alţi membri ai partidului. De ce credeţi c-au vrut să fie îngropaţi în pământ sfânt şi lângă zidul Kremlinului? Cine poate şti? Poate că n-au vrut rişte.

Şi Saşa râse din nou. Se întoarseră cu toţii la maşină.

— Ar mai fi două ore pentru cât aţi plătit, zise Saşa.

— Cred că ne-am plimbat destul, spuse Hollis.

— Bun. Vă invit la mine la masă. Tot a vrut nevastă-mea să cunoască nişte americani. I-am promis că într-o bună zi o să-i aduc câţiva acasă. Sunteţi primii pe care i-am întâlnit şi care vorbesc limba noastră. În plus, sunteţi şi simpatici.

Lisa îl privi pe Hollis şi dădu afirmativ din cap.

— Îţi mulţumim, dar nu putem merge, spuse Hollis.

— Ştiu cine sunteţi. V-am văzut fotografiile la televiziuni aseară. Dar acum avem glasnosti, aşa că nu mai contează.

Hollis se întreba de unde făcuse rost televiziunea sovietică de fotografiile lor.

— Mă tem că aici e vorba de ceva mai mult decât glasnosti şi are importanţă. Pentru tine, nu pentru noi.

Saşa porni maşina şi chicoti:

— Poate mă expulzează şi pe mine.

— Ştii unde e ambasada americană?

— Cine nu ştie?

— Acum mergem acolo.

Volga cobora Colinele lui Lenin, traversa râul Moscova şi se îndrepta spre ambasada pe cheiul Moscovei. Lisa îşi puse capul pe umărul lui Hollis.

— Eşti ocupat diseară?

— Am o întâlnire până pe la nouă.

— Cu cine?

— Cu spioni.

— Vrei să vii la mine după aceea?

— Cu plăcere!

— Rămâi şi noaptea?

— Rămân tot restul săptămânii, dacă vrei.

Lisa zâmbi.

— Bine. Mută-te la mine! Hai să-i şocam pe diplomaţi şi pe nevestele lor încuiate!

— Agaţă-mi lenjeria pe sârma ta de rufe!

— N-am o sârmă de rufe, dar o să-ţi pun numele la sonerie.

Volga rula pe cheiul învăluit în ceaţa, urmând bucla descrisă de răul Moscova. Prin ceaţa de pe râu, apăru clădirea din cărămidă roşie a cancelariei, puternic luminată.

— Am crezut c-ai fost eliberat de toate sarcinile.

— Mai am de dat instrucţiuni şi de prezentat raportul de activitate.

— Kay nu mă lasă nici măcar să intru în birou. Am impresia că povestea e într-adevăr serioasă. Crezi că situaţia noastră e mai gravă şi noi nu ştim?

— Nu în momentul de faţa, dar o să fie, dacă nu ne ţinem gura.

— Tu încă te mai ocupi de cazul ăsta, nu-i aşa? Lucrezi cu Seth în continuare.

Hollis nu răspunse imediat, apoi spuse:

— În războiul ăsta, lăsările la vatră nu se fac aşa de uşor.

Se aplecă spre scaunul din faţa şi îi spuse lui Saşa:

— Nu încetini decât când ajungi în faţa porţii, pe urma opreşti scurt cât mai aproape de ea.

Saşa îi aruncă o privire scurtă.

— Nu pot să trec de miliţianul de pe trotuar.

— Ştiu, dar trage aproape. Noi o să coborâm din

maşina repede, aşa că ne luăm rămas-bun de la tine acum.

— Do svidania, le spuse Saşa.

— Cândva o să luăm şi masa împreună.

— Da, cândva.

Hollis îşi trase pălăria pe ochi şi se lasă în jos pe banchetă. Lisa îi urmă exemplul.

— Trebuie neapărat?

— Nu, dar vreau să mă distrez.

Saşa menţinu viteza, apoi trase lângă bordură şi frână brusc. Hollis deschise portiera dinspre trotuar şi sări din maşina împreună cu Lisa. O apuca pe Lisa de braţ şi trecură repede pe lângă miliţieni, care tocmai ieşeau din ghereta.

— Stai! Pasport!

— Dă-i drumul, băiete! strigă Hollis la santinelă.

Porţile electrice începură să se depărteze una de alta, tocmai când din spate Hollis auzi zgomot grăbit de cizme. O împinse pe Lisa prin deschizătură, apoi se strecura în urma ei. Privind înapoi, peste umăr, îi văzu pe cei doi miliţieni holbându-se la ei printre zăbrelele porţii. În spatele miliţienilor, îl văzu pe Saşa, care, având acum doi cerberi de ambasada în Volga, nu părea să se simtă în largul lui.

— Cred că am destule acţiuni subversive pentru o singură zi. O să mă duc să beau ceva şi pe urma să-ţi mut lucrurile la mine câtă vreme eşti în şedinţa. Poate c-o să rog pe cineva din personalul de serviciu să mă ajute. O să-i chem pe soţii Kellum.

— Nu. Aş prefera să le mutăm noi, dar mai târziu. Bine?

— Bine.

Intrară în clădirea cancelariei şi Hollis spuse:

— Mă duc un pic sus în birou şi pe urma la întâlnire.

— O să fie şi Seth acolo?

— Cred că da. De ce?

Lisa ezită, apoi spuse:

— Tu eşti gelos pentru ceea ce a fost între mine şi el… Eu sunt geloasă pe relaţia dintre voi.

Hollis îşi spuse că nu prea era acelaşi lucru, dar se abţinu să comenteze.

— Fereşte-te de el, Sam, adaugă Lisa.

Hollis îşi privi în graba ceasul.

— Ne vedem mai târziu.

— Aţi mulţumesc pentru ziua de azi.

Hollis se îndrepta spre lift, iar Lisa spre ieşirea din spate, dinspre zona rezidenţială, în timp ce urca pentru a se întâlni cu Alevy, îi trecu prin gând ca două dintre marile probleme ale vieţii erau femeile şi spionajul şi ca el avea parte de amândouă până peste cap.

CAPITOLUL 24

Hollis îşi încheie vestonul albastru deschis al uniformei de ofiţer de aviaţie şi îşi îndrepta cravata.

— Cum arăt?

— Foarte sexy, spuse Lisa. Mă tem c-o să mi te fure vreo secretară tânăra în seara asta.

Hollis îşi aranja panglicile de decoraţii. Lisa îl întreba:

— Le aranjezi după culoare, cronologic sau cum?

— În ordinea importanţei. Cele pentru bună purtare vin ultimele. Ce secretara?

Lisa zâmbi.

— O să mă înveţi cum să-ţi aranjez uniforma?

— E un lucru lipsit de importanţa, pe care pot să-l fac singur.

— Soţia ta se ocupa de uniformă?

— Cred că nici nu ştia că sunt militar. Ai nişte whisky?

— O sticlă, în bucătărie. Închide-mi şi mie fermoarul!

Hollis trase fermoarul rochiei de mătase neagră, apoi îşi strecura mâinile pe sub braţele ei şi îi cuprinse sânii în

căuşul palmelor.

— Ai nişte obuze clasa întâi!

— Ai început să devii foarte vulgar, tu care erai un ofiţer manierat.

Hollis o sărută pe gât, apoi coborâră. Lisa aduse sticla de whisky şi o sticlă cu apa gazoasă. Hollis umplu cu gheaţa două pahare.

— Cutiile astea de împachetat mă calcă pe nervi, spuse Lisa.

— Unde e icoană?

— Acolo, pe raft. O să i-o trimit şefului meu la USIS, la Washington. L-am scris şi l-am rugat s-o ţină până ajung eu. Poţi s-o pui în valiza diplomatică?

— Ţi-am spus că da.

— Mulţumesc. Poţi s-o iei şi să mi-o aduci, când treci pe la Washington?

— Fireşte.

Lua icoana de pe raft şi o privi. Era un pătrat cu latura de şaizeci de centimetri. Pictura reprezenta un sfânt, dar Hollis nu reuşea să-l identifice.

— Cine-i tipul?

Lisa veni lângă el.

— Tipul ăsta e arhanghelul Gavril. Nu-i vezi trompetă?

— Ba da.

— Icoana asta e pictată pe lemn de zada. Multe icoane sunt pictate pe lemn de pin, care se deformează şi crăpa.

— Înţeleg.

— Sunt mulţi cărora nu le plac icoanele pictate. Ele sunt lipsite de perspectiva, adâncime ori mişcare. Imaginile sunt plate, iar chipurile sunt rigide şi distanţe.

— Precum feţele a opt milioane de moscoviţi.

— Exista însă o căldură a culorilor folosite şi o anumită seninătate în chipul acela cuprins de beatitudine, nu crezi?

— Ba da. Cât?

— Cât valorează? în Occident sunt greu de evaluat, dar am găsit un istoric de artă la Universitatea Columbia care mi-a spus că e o icoană de secol XIV şi că provine din regiunea Kazan, ceea ce ştiam. Valorează vreo douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Doamne sfinte! Şi dacă o pierd?

Lisa îşi turna whisky în pahar.

— Nu-mi pot imagina un spion care pierde lucruri. Am încredere în tine.

— Bine, spuse Hollis, aşezând cu grijă icoana înapoi pe raft.

— În Rusia, spuse Lisa, icoana are o valoare aparte, în timpul invaziilor tătare, când bisericile erau incendiate şi preoţii masacraţi, icoană, date fiind dimensiunile ei, putea fi ascunsă şi fiecare familie avea una. Vreme de sute de ani, aceşti oameni extrem de religioşi au văzut în icoana simbolul supravieţuirii culturii şi a creştinismului rus.

— Vezi vreo paralelă? întreba Hollis.

— Bineînţeles. Oricine o poate vedea. Dacă biserica ortodoxă; cultura rusă au reuşit să supravieţuiască aproape trei sute de ani unor călăreţi sălbatici, ele pot supravieţui şi nebunilor din Kremlin. Asta face parte din semnificaţia simbolică a renaşterii iconografiei. Poate că portretele în sine nu sunt însufleţitoare, dar aici a ţine o icoană în casa e ca şi cum te-ai declara disident. Ei ştiu şi ştiu şi cei de la Kremlin cine sunt păstrătorii culturii şi cine tătarii.

— Interesant. Uneori am impresia că ţara asta are mai multe lucruri de arătat decât ceea ce se vede. Uneori uităm că oamenii de aici au şi ei o istorie.

— Ei nu uita însă nicio clipă, spuse Lisa sorbind din paharul cu whisky. Sunt cam emoţionată în legătură cu petrecerea asta.

— De ce?

— Păi... cum să-ţi spun... cred că sunt foarte timidă.

Nu-mi place să fiu în centrul atenţiei, mai ales la o petrecere la care se sărbătoreşte expulzarea mea.

— N-am observat că ai fi timidă, îndrăzni să spună Hollis. Oricum, e o veselie de la un cap la altul. Am fost la o petrecere de asta odată, la Sofia. Adjunctul şefului CIA de acolo se încurcase cu nevasta unei oficialităţi bulgăre sau cam aşa ceva. Ca s-o scurtez, a fost prins asupra faptului şi expulzat. Oricum, petrecerea a durat tot weekend-ul, iar bietul tip… Da' ce mai contează?

— Bărbaţii sunt nişte porci! Asta nu-i o poveste nostimă.

— Atunci mi s-a părut amuzantă! Poate că, dacă ai fi fost acolo, ţi s-ar fi părut la fel.

— Ştii, treaba cu spionajul e un fel de… ce mai tura-vura, nu ţi se potriveşte. N-ai putea s-o laşi baltă? Mai bine zis, n-ai vrea s-o laşi baltă?

— Mi-ar plăcea să mă întorc la pilotaj.

— Într-adevăr? Sau o spui de prea multă vreme?

Hollis se aşeza pe o cutie pentru împachetat, fără să-i răspundă.

— Iartă-mă, Sam! Am mers prea departe, în fond, nu-mi aparţii, spuse Lisa terminând whisky-ul din pahar. Încă. Mai vrei?

— Nu.

— Eu da. Sunt nervoasă.

— Vad.

Lisa îşi turna nişte whisky în pahar, apoi îşi lua ţigările de un raft de cărţi gol.

— Vrei o ţigară?

— După ce termin de băut.

Lisa îşi aprinse o ţigară. Se auzi soneria.

— Răspund eu.

Coborî scările şi se întoarse cu Charles Banks.

— Bună, Sam, spuse Banks. Lisa mă asigură că nu vă deranjez.

— Atunci probabil că aşa e. Scoate-ţi haina, Charles!

— Nu, nu stau decât câteva minute.

— Ceva de băut? N-avem decât whisky.

— Unul mic. Cu sifon sau apă.

Lisa se duse la bucătărie. Banks privi în jur, apoi îi spuse lui Hollis:

— Am văzut scena asta foarte des de-a lungul carierei şi vieţii mele. Tatăl meu a lucrat în Serviciul Extern.

Lisa se întoarse cu un pahar cu cuburi de gheaţă, pe care îl umplu cu whisky şi i-l întinse lui Banks. Acesta ridică paharul şi spuse:

— Permiteţi-mi să fiu primul, înainte de începerea seratei, care să vă dorească mult noroc în carierele voastre şi fericire personală.

Ciocniră paharele şi băură. Banks rămase în picioare şi îi spuse Lisei:

— Tocmai îi spuneam lui Sam că sunt fiu de diplomat, tot aşa cum el e fiul unui ofiţer de aviaţie.

— N-am ştiut asta, Charles. Ca să fiu sinceră, nimeni din cei de-aici nu ştie prea multe despre tine.

— Ba unii ştiu. Mi-am petrecut viaţa prin posturi diplomatice şi de fapt tată, Prescott Banks, a făcut parte din prima misiune diplomatică americană instituita aici după Revoluţie, în 1933. Aveam opt ani atunci, dar îmi amintesc câte ceva despre Moscova. Pe vremea aceea era un loc mai mohorât.

Banks zâmbi.

— Ştiu, ştiu. Oricum, pe Stalin l-am cunoscut, când aveam vreo zece ani, cred.

— Fascinant, spuse Lisa. Ţi-l mai aminteşti?

— Mi-amintesc că mirosea a tutun. Tatăl meu mi-a spus în urma să-l cunosc pe ţarul tuturor ruşilor. Când i-am fost prezentat în apartamentul lui din Kremlin, i-am spus că nu arata a un ţar al tuturor ruşilor. Stalin a râs, dar mama era să leşine.

Hollis zâmbi.

— N-ai fost întotdeauna abil, nu-i aşa?

— Nu. Atunci am făcut prima mea gafă diplomatică, chicoti Banks.

Clătină cuburile de gheaţa din pahar, apoi spuse:

— Păi să trecem la treabă…

Privi în jur prin încăpere.

— N-ar strica un pic de muzică.

Lisa dădu din cap afirmativ şi se îndrepta spre un casetofon aflat pe unul dintre rafturi.

— Mi-am împachetat pick-up-ul. Aici am doar câteva casete. Charles, o ştii pe Jana Bicevskaia, Joan Baez a Rusiei?

— Mă tem că nu prea cunosc muzica rusă contemporană. Sunt sigur că pentru ceea ce ne trebuie e excelentă.

— E-n regulă.

Lisa puse caseta. Sunetul plăcut al unei chitare, urmat de o voce frumoasă şi curată, umplu încăperea.

— Cântecele ei mă fac melancolică. Am încercat să-i aranjez un turneu în America, dar ticăloşii ăştia n-au vrut s-o lase să plece. Nu pot nici măcar să vorbesc cu ea. Nu ştiu unde locuieşte, după cum nu ştiu nici alte lucruri despre ea, în afara faptului că-mi place vocea ei. Presupun că este o persoană nesigură din punct de vedere politic.

— Are, într-adevăr, o voce frumoasă, spuse Banks. Măcar o lasă să cânte.

Se deplasară toţi trei mai aproape de casetofon şi Lisa reglă volumul.

— Cred că acum e bine, spuse Hollis. Dă-i drumu’ Charles!

Banks îşi drese vocea.

— Da, să încep cu primul lucru. Amândoi aţi dispărut o vreme ieri şi cei de-aici, ca şi cei de la Washington, s-au temut că vi s-a întâmplat ceva. De aceea, ambasadorul va cere să nu mai părăsiţi ambasada până când veţi fi conduşi la aeroport de oameni din corpul de pază, luni dimineaţa. Sper că asta nu vă creează un fel de probleme.

— Nu, pentru că nu primesc ordine de la ambasador. Eu şi Lisa intenţionam să ne ducem la biserică, în oraş, duminica.

Banks răspunse pe un ton neliniştit:

— De ce vrei să-i provoci şi să vă expuneţi, tu şi Lisa pericolului?

— Doar nu-ţi închipui, Charles, îl tachină Hollis, ca guvernul sovietic şi organele securităţii statului ar încerca să atenteze la vieţile noastre tocmai când diplomaţii noştri discuta despre o nouă eră a prieteniei sovieto-americane.

Banks răspunse calm:

— Guvernul sovietic poate că nu, dar nu pot să-mi imaginez şi nici tu n-ai cum să ştii ce cloceşte KGB-ul. O problemă asemănătoare avem şi cu domnul Alevy, a cărui organizaţie pare să desfăşoare propria politica externă. De fapt, dacă KGB şi CIA au ceva în comun, aceasta e dorinţa lor de a ruina orice încercare de apropiere dintre guvernele noastre.

— E o afirmaţie foarte dură, observa Hollis.

— Şi totuşi e părerea comunităţii diplomatice.

— Charles, nu-mi place când comunitatea diplomatică, de aici sau de aiurea, încearcă să ne ţină lecţii de morală. Munca mea sau cea a lui Seth Alevy s-ar putea să nu fie pe placul tău sau al superiorilor, dar ea este, din nefericire, o muncă necesară. Şi e de la sine înţeles că Serviciul Extern trebuie să acorde sprijin personalului serviciilor de informaţii care lucrează în cadrul misiunii diplomatice. Nimeni din cei care lucrează cu mine ori din serviciul lui Alevy n-a solicitat altceva decât casă, masa şi o atmosferă de cooperare şi înţelegere. Nu am compromis niciodată personalul diplomatic de aici. Cel care mă va înlocui o să aibă o misiune destul de grea şi merită respect, dacă nu chiar mila.

Banks îşi puse paharul pe un raft al bibliotecii.

— Personal, sunt de acord cu tine. Lumea s-a schimbat faţa de perioada în care singurii spioni dintr-o

ambasadă erau câţiva angajaţi ai Serviciului Extern, despre care se ştia neoficial că făceau parte din Serviciul de Informaţii al Departamentului de Stat. Cu toate acestea, în problema noastră, ambasadorul şi-a exprimat temerea… care e chiar a Casei Albe, dacă vreţi să ştiţi adevărul – ca unul dintre voi – tu, Seth Alevy, ataşatul naval, cel al armatei de uscat sau oricare dintre cei care lucrează cu tine se va folosi de afacerea Fisher-Dodson pentru a torpila iniţiativele diplomatice. Şi cu asta cred c-am spus destul.

Hollis turna whisky în paharul lui Banks şi i-l întinse.

— Mă tem că în chestiunea asta voi fi nevoit să am ultimul cuvânt, Charles. Voi vă temeţi de noi, troglodiţii, dar vreau să-ţi reamintesc că multe dintre fructele victoriilor militare sau ale serviciilor de informaţii, cucerite cu mare greutate şi plătite cu sânge, au fost irosite de Departamentul de Stat şi de Serviciul Extern. Am luptat într-un război, şi tatăl meu a luptat într-un război, şi tatăl tău… Mi-e cunoscut numele de Prescott Banks. Vreau să-ţi reamintesc de formidabila performanţa de la Yalta şi Potsdam a Departamentului de Stat, când predecesorii tăi mai aveau un pic şi-i dădeau lui Stalin şi peluza vestică a Casei Albe. De asta ne aflam acum în rahatul în care ne aflăm.

Faţa roşcovana a lui Banks se făcu şi mai roşie. Trase adânc aer în piept şi sorbi din pahar.

— N-a fost una dintre mişcările noastre cele mai inspirate. În ultima parte a vieţii sale, tatăl meu a regretat rolul pe care l-a jucat atunci.

Lisa turna whisky în paharele tuturor şi spuse:

— Ştiu că trecutul e prologul viitorului, dar voi, ca doi bătrâni neghiobi, vorbiţi de lucruri care s-au petrecut înainte ca eu să mă nasc.

— Ei bine, să vorbim atunci de lucruri mai recente. După cum ştiţi, părinţii lui Gregory Fisher au cerut că fiului lor să i se facă o autopsie. Am primit informaţii în legătură cu rezultatele acesteia.

— Şi? întreba Lisa.

— Medicul legist a constatat că nu rănile au reprezentat cauza imediată a morţii.

— Atunci, care a fost cauza morţii? întreba Lisa.

— Stop cardiac.

— Stopul cardiac reprezintă cauza oricărei morţi, observa Hollis. Ce a provocat însă oprirea inimii?

— Parţial, traumatismul, dar mai ales alcoolul. Domnul Fisher avea o cantitate letală de alcool în sânge şi în ţesutul creierului.

— KGB-ul i-a introdus alcool în stomac printr-un tub înainte să moară, spuse Hollis. E o otravă perfectă, întrucât aproape toată lumea bea din când în când.

Banks păru stânjenit de acest tip de conversaţie.

— Zău? E posibil aşa ceva?

Al privi pe Hollis ca şi cum ar fi descoperit o nouă specie de fiinţa umană.

— Îngrozitor!

— Deci, spuse Lisa, nu avem nicio dovadă care să poată fi folosită într-un tribunal sau într-o notă diplomatică de protest, dacă cineva s-ar gândi să acţioneze în acest mod?

— Exact, replică Banks.

— Crezi că Greg Fisher a fost asasinat? întreba Lisa.

Banks reflecta o clipă.

— Dovezile indirecte par să indice acest lucru. Nu sunt idiot, Lisa, şi nici ambasadorul nu e.

— Mă simt mai liniştita, spuse Lisa. Şi îţi mulţumesc pentru atitudine.

Banks schiţa un zâmbet.

— Într-adevăr. Vreau să-ţi spun că, personal, te admir pentru spiritul tău integru şi curajul moral. Şi, între noi fie vorba, ambasadorul e la fel de impresionat. Cu toate acestea, mă văd nevoit să vă reamintesc, în termenii cei mai fermi cu putinţa, că dacă vreunul din voi sufla vreo vorbă despre acest incident când se înapoiază în State, veţi

rămâne amândoi fără slujbe şi veţi fi de neangajat, făcând chiar obiectul unei acţiuni judecătoreşti. E clar?

Hollis se apropie de Banks.

— Nu cred că tu ori altcineva din afara Pentagonului are căderea să se amestece în cariera mea.

— Dimpotrivă, colonele. Iar în ceea ce te priveşte, domnişoara Rhodes, chiar dacă poţi opta pentru cariera jurnalistică, s-ar putea să-ţi fie mai greu decât crezi să obţii acreditarea la vreo agenţie a guvernului Statelor Unite.

Lisa lasă deoparte paharul.

— Am impresia, Charles, că eşti de prea multă vreme în Uniunea Sovietică. În ţara mea, nu suntem obişnuiţi cu asemenea ameninţări.

Banks păru oarecum jenat.

— Îmi cer scuze… N-am făcut decât să transmit…

Urmară câteva momente de tăcere stânjenitoare, apoi Banks le întinse mâna.

— Ne vedem cu toţii la petrecerea voastră de adio.

Lisa îi strânse mâna.

— Poate, dacă o să vii. Noi trebuie să fim acolo.

Zâmbi.

— Mi-eşti drag, Charlie, spuse, sărutându-l pe obraz.

Banks zâmbi încurcat, apoi îi strânse mâna lui Hollis şi spuse:

— Într-o societate liberă, oamenii cel mai puţin liberi sunt cei ca noi, care au jurat să apere constituţia.

— O ironie a vieţii, încuviinţa Hollis.

După plecarea lui Banks, Lisa comentă:

— Ne-a aruncat nişte momeli şi pe urmă a încercat să ne facă să-i înghiţim ameninţările.

— Ei, are şi el necazuri!

— Cine n-are în ziua de azi?

CAPITOLUL 25

Sam Hollis îşi examina în graba ţinuta, apoi intră cu paşi mari în sala rezervată recepţiilor diplomatice.

Protocolul unei petreceri de bun rămas nu prevedea ca el sau Lisa să întâmpine lumea ori să stea în capul unei mese, ceea ce îi convenea de minune. Fiind un bărbat însurat, a cărui soţie lipsea temporar din oraş, protocolul îi cerea totuşi să nu apară însoţit de altă femeie. Lisa plecase înainte, iar acum era în celălalt capăt al salonului şi se întreţinea cu persoane din biroul ei.

Sala de recepţii era o prelungire eleganta şi modernă a clădirii cancelariei, cu ferestre înalte, pereţi îmbrăcaţi în marmură de Carrara şi trei candelabre uriaşe din oţel inoxidabil ce atârnau din tavanul înalt. Sala era pardosită cu parchet, pe care ruşii îl considerau a da o notă de eleganţa, de unde şi alegerea făcută.

Fuseseră invitaţi aproape toţi cei aproximativ trei sute de bărbaţi şi femei care locuiau în complexul de clădiri ale ambasadei şi, după părerea lui Hollis, majoritatea răspunseseră invitaţiei. Dacă o asemenea participare la o petrecere organizată în cinstea lui ar fi avut loc la Londra sau Paris, s-ar fi simţit flatat; în Moscova însă, puteai să aduni oricând cinci sute de occidentali la o petrecere, dacă aveai muzica şi mâncare.

Hollis presupuse că membrii personalului cărora le venise rândul să folosească cabana finlandeză în timpul weekendului nu scăpaseră ocazia. Mai lipsea, de asemenea, cea mai mare parte a contingentului de treizeci de oameni din infanteria marină. Unii erau de serviciu, dar ceilalţi, presupuse Hollis, erau într-un bloc pentru rezidenţi străini din apropiere, unde reuşiseră să facă rost de un apartament pe care îl botezaseră Studiia 54. Aflase că era vorba mai ales de muzica disco, băutura şi fete, acestea din urmă constituind o abatere de la regulament. După ultimul mare scandal de sex şi spionaj, Corpul infanteriei Marine ajunsese la concluzia că, deşi oamenii săi erau de fier, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre

libidourile lor. Întâlnirile de la Studiia 54 erau practic încurajate, pentru a-i avea pe soldaţii americani în acelaşi loc cu rusoaicele. Ceea ce nu ştiau ei, dar ştia în schimb Hollis, era faptul că o parte dintre infanterişti erau de fapt ofiţeri de informaţii. îi trecu prin minte gândul că lumea era plină de iscoade profesioniste şi era trist ca americanii nu mai aveau încredere nici în americani.

Hollis observa că de-a lungul pereţilor fuseseră amplasate mese rotunde, dar ca majoritatea oaspeţilor stăteau în picioare, în grupuri, cu paharele în mână. Lângă peretele din capătul celălalt al sălii se aflau o masă lungă cu bufet rece şi câteva persoane care serveau. Când îşi începuse misiunea în Rusia, fusese sfătuit ca, atunci când participă la o recepţie dată de o ambasadă la care erau prezenţi şi ruşi, să nu stea lângă masa în momentul în care mâncarea era descoperită, căci risca să fie călcat în picioare.

Hollis îşi privi ceasul. Petrecerea începuse de aproximativ o oră, ceea ce însemna că toată lumea avea un avans de trei pahare faţa de el.

Cercetă cu privirea încăperea, încercând să depisteze locul în care era amplasat barul, şi îl văzu pe James Martindale, funcţionarul însărcinat cu protocolul, croindu-şi dram spre el.

— Bună, Sam!

— Bună, Jim!

Hollis avea o simpatie perversă pentru individ, în pofida funcţiei sale stupide şi a manierelor sale.

— Avem o participare frumoasă, colonele, anunţa Martindale.

— Văd şi mă simt foarte flatat. Credeam că lumea o să prefere să vadă schimbarea gărzii la mormântul lui Lenin.

Martindale nu păru să guste poanta şi continuă:

— Înţelegi, sper, că n-am invitat niciunul dintre ofiţerii de aviaţie sovietici pe care îi cunoşti şi nici alte

oficialităţi sovietice, având în vedere circumstanţele în care părăseşti ţara.

Lui Hollis i se păru cât se poate de firesc.

— N-ai vrut să le dai de mâncare, nu-i aşa?

— De asemenea, n-am trimis invitaţii nici altor câtorva ambasade, ca să nu-i pun într-o situaţie delicată.

— Eşti un om foarte sensibil.

— Am trimis totuşi invitaţii verbale neoficiale prietenilor şi omologilor tai de la ambasadele engleza, canadiana, australiană şi neozeelandeza.

— Noi, anglo-saxonii trebuie să strângem rândurile împotriva hoardelor slave.

— Da. Şi o să mai treacă pe-aici şi alţi ataşaţi militari ai ţarilor din NATO ca să-şi ia rămas-bun.

— Vrei să spui prietenii mei spioni din restul ţarilor creştine? Sper că l-ai invitat pe irlandez.

— Da. Cel mai bine e să nu dăm petrecerii un caracter oficial, pentru a nu crea ţarii gazda impresia că o insultăm.

— Şi totuşi asta facem, fraiere! Crezi că s-ar fi dat vreo petrecere în cinstea mea dacă eram expulzat din Anglia sau Botswana?

— Păi, din punctul de vedere strict al protocolului…

— Unde-i barul?

— În colţul de-acolo. I-am invitat, de asemenea, şi pe cei vreo treizeci de corespondenţi de presă americani cu nevestele lor în semn de curtoazie. Vor trece pe aici, dar nu vor avea voie să discute probleme profesionale.

— Bine gândit!

— I-am explicat şi domnişoarei Rhodes tot ce ţi-am spus şi ţie şi ea a înţeles.

— Acum, pot să mă duc la bar?

— Aş vrea să profit de acest prilej ca să-ţi transmit cele mai bune urări şi aprecierea mea pentru activitatea pe care ai desfăşurat-o aici.

— Mulţumesc. Eu…

— Asta-i tot ce am putut să fac, având în vedere circumstanţele, spuse arătând cu mâna spre sală.

— Uite ce e, n-am fost prins regulând un miliţian, ci spionând. Niciun…

— Vor veni, fireşte, şi ambasadorul cu soţia, dar ei nu trebuie reţinuţi prea mult, întrucât mai au şi altceva în program.

— Eşti pilit?

Martindale zâmbi cu o gură până la urechi.

— Am băut câteva pahare.

Hollis rase. Martindale îl apucă de braţ.

— Vino cu mine!

Hollis fu condus spre partea din faţa a sălii, unde, pe o platformă mai înalta, se aflau un podium şi un microfon. În jurul voluminosului pian Steinway se găsea o mică formaţie alcătuită din patru instrumentişti voluntari. Hollis îşi reaminti că pianul fusese cândva în reşedinţa oficială a ambasadorului, Spaso house, unde fusese vandalizat cu câteva ore înaintea spectacolului pe care trebuia să-l dea Vladimir Fletsman, un renumit pianist şi disident evreu. A fost suspectat KGB-ul şi Alevy a trimis la Lubianka o copie după chitanţa cu costul reparaţiei. Un mucalit de la KGB a trimis o notă de răspuns, în care spunea: „Cecul e pe drum”.

Hollis urca pe podiumul de lemn, unde, escortată de secretară lui Martindale, i se alătura Lisa. Hollis şi Lisa îşi zâmbiră.

Martindale făcu un semn orchestrei, iar aceasta intona câteva acorduri muzicale, pentru a atrage atenţia asistenţei. Martindale bătu uşor în microfon.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că aţi venit. Permiteţi-mi să vi-i prezint pe oaspeţii noştri de onoare, colonelul Sam Hollis şi domnişoara Lisa Rhodes.

Urmă un ropot de aplauze şi Hollis văzu o mulţime de zâmbete prosteşti în rândul invitaţilor. Era clar că toţi erau „bine dispuşi”.

— Trebuie să vă reamintesc, spuse Martindale, ca această sală nu e protejată şi ca tot ceea ce spuneţi se aude vizavi. Aşa că vă invit să respectaţi regulile de securitate a convorbirilor, să nu faceţi remarci ofensatoare la adresa ţarii gazda şi să nu uitaţi că expulzarea colonelului Hollis şi a domnişoarei Rhodes reprezintă un moment de profundă ruşine.

Câţiva invitaţi chicotiră. Martindale se aplecă şi luă din spatele podiumului două eşarfe de satin bleu, pe care le desfăşura şi le ridică deasupra capului. Asistenţa izbucni în râs. Hollis văzu că erau o imitaţie a eşarfei de ambasador şi că pe fiecare din ele scria cu litere de un roşu aprins: Persona non grata.

Lisa îşi duse mâna la gură şi râse. Martindale se întoarse spre ei şi le aşeza ceremonios eşarfele de-a curmezişul pieptului.

Apoi spuse în microfon:

— Pentru cei care nu ştiu latineşte, persona non grata înseamnă „cineva care nu da bacşiş”.

— Ce jenant, îi şopti Lisa lui Hollis.

— Zi mersi că Martindale nu ţi-a agăţat de spate, precum odinioară, litera A de la „adulter”.

— Mie? Poate ţie!

— Înainte de a da drumul la muzică şi la dans şi mai ales înainte de sosirea ambasadorului şi a soţiei sale, avem programate înmânări de medalii şi discursuri. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe primul nostru invitat, tovarăşul Vladimir Sliziţai.

Cei care ştiau ruseşte izbucniră în râs la auzul cuvântului care însemna „slugarnic”.

An cadrul uşii îşi făcu apariţia Gary Warnicke, unul dintre tinerii funcţionari ai serviciului consular. Era îmbrăcat într-un costum maro mai mare cu vreo şase numere. Avea părul lipit şi dat pe spate, o cravată roşie pictată direct pe cămaşa şi era desculţ. Apariţia lui fu întâmpinată cu hohote de râs.

Warnicke se urcă pe podium, îl sărută fără chef pe Hollis pe amândoi obrajii, apoi trecu la Lisa, pe care o săruta prelung, pe buze. Ceva îi spunea lui Hollis că avea să fie o noapte lungă.

— Tovarăşi porci americani, se adresa Warnicke invitaţilor, mulţumesc că invitat mine aici. Acum înmânez medalie la colonel Hollis.

Martindale îl conduse pe Hollis la podium, în vreme ce Warnicke răgea:

— Colonele, din ordinul Comitetului Central, vă ofer, pentru activitate consecvent sub orice critică, Ordinul Lămâii.

Warnicke spânzura în jurul gâtului lui Hollis o panglică roşie de care atârna o pară.

— Regret, se explica Warnicke, dar nu avem lămâi.

— Înţeleg.

Toată lumea aplauda. Warnicke îi făcu semn Lisei să urce pe podium.

— Iar dumneavoastră, o doamnă sexy, vă înmânez, din ordinul Comitetului Central, Medalia Lenea Socialistă, pentru că aţi dormit, vreme de un an, în cămară.

Warnicke scoase din haina o altă panglică roşie, de care atârna un ceas deşteptător din plastic, de asemenea de culoare roşie.

— Vă trezeşte la ora plecării, explică el.

— Sunt onorată că mi-am făcut datoria.

Warnicke profita de ocazie ca s-o sărute prelung pe gât. Oaspeţii, care nu încetaseră să bea în timpul spectacolului, începură să tropăie şi să fluiere.

— Linişte, tovarăşi! latră Warnicke. Avem treburi serioase aici!

Scoase două bucăţi de hârtie din buzunar şi se adresa lui Hollis şi Lisei:

— Aveţi aici două *putiovki* – permise pentru o vacanţa sărbătorită prin munca – pentru o şedere de cinci ani în gulagul siberian. Camere separate.

Remarca stârni ilaritate în mulţime. După câteva alte observaţii glumeţe, Warnicke spuse:

— Am acum plăcerea să-l invit pe podium pe marele diplomat american, marele om politic, prieten iubitor de pace al popoarelor sovietice, care se îmbracă elegant şi poartă pantofi scumpi, tovarăşul Charles Banks.

Toată lumea saluta cu aplauze apariţia lui Banks pe podium.

— Vă mulţumesc foarte mult, tovarăşe, doamnelor şi domnilor. După cum ştiţi, în fiecare an pe vremea asta acordăm premiul Barlow uneia sau mai multor persoane merituoase. Acest râvnit premiu a fost numit astfel în onoarea lui Joel Barlow, ambasador american la curtea lui Napoleon, care a însoţit armata franceză în Rusia în anul 1812, în scopul de a menţine contactul diplomatic cu împăratul. După incendierea Moscovei, domnul Barlow s-a trezit angrenat în retragerea lui Napoleon, murind, în mod tragic, datorită frigului cumplit, ceea ce face din el primul diplomat american mort prin îngheţ în Rusia.

Apropoul lui Banks fu sesizat şi invitaţii izbucniră în râs. Banks ridică mâna, cerând să se facă linişte.

— Astfel, pentru a comemora acel trist eveniment şi a cinsti memoria lui Barlow, în fiecare toamnă îi evidenţiem pe compatrioţii noştri care au reuşit să traverseze iarna anterioară fără injurii şi lamentaţii şi fără să dea bir cu fugiţii şi să plece într-un concediu de o lună în Bahamas. Anul acesta am onoarea de a oferi premiul Joel Barlow unui număr de două persoane, care au demonstrat o capacitate unică de a colabora şi de a se încălzi unul pe altul. Doamnelor şi domnilor, laureaţii din acest an ai premiului Joel Barlow sunt colonelul Sam şi domnişoara Lisa.

Oaspeţii aplaudară şi se amuzară când Charles Banks scoase o găletuşă plină cu gheaţa din spatele podiumului, întinzându-le-o lui Hollis şi Lisei.

— Felicitări!

— Mulţumesc, Charles! E o onoare îndoielnica, dar găletuşa e frumoasă.

Hollis se trezi ţinând găletuşa cu gheaţa, de pe care picura apa.

— Şi acum vi-l prezint, spuse Banks în microfon, pentru treburi mai serioase, pe aghiotantul colonelului Hollis, căpitanul Ed O'Shea.

Căpitanul O'Shea, purtând un pacheţel, îi lua locul lui Banks pe podium.

— A fost, fără doar şi poate, o ocazie rară aceea de a lucra pentru un ofiţer atât de talentat, spuse O'Shea.

După câteva remarci, de bun rămas, spuse:

— În numele ataşaţilor militari de aici şi al colaboratorilor lor, aş dori să ofer colonelului Hollis un cadou de bun rămas.

O'Shea deschise cutia pe care o adusese cu sine şi scoase din ea un bust din ipsos al lui Napoleon.

— Domnule colonel, acesta este un dar făcut prin amabilitatea ambasadei franceze. Când veţi trece dintr-un post într-altul, ori unde vă va purta serviciul în care vă aflaţi, fie ca acest bust să vă amintească de perioada în care v-aţi aflat la Moscova şi de ultimul şi interesantul weekend petrecut la ţară, în Rusia.

Hollis întinse găletuşa cu gheaţa şi O'Shea înţepeni bustul de ipsos în ea. Invitaţii aplaudară, unii dintre ei abia stăpânindu-şi râsul. Hollis bănuia că circulau cel puţin o duzină de versiuni despre încălcarea de itinerar din acel weekend, dar în majoritate era vorba şi de Borodino, de unde şi ideea cu bustul lui Napoleon.

— Aţi sunt foarte recunoscător pentru acest memento şi-ţi promit că o să-l ţin pe birou, când o să-ţi fac ultima notare de serviciu.

Militarii din asistenţa izbucniră în râs. O'Shea schiţa un zâmbet şi o prezentă pe Kay Hoffman, care urca pe podium ducând cu ea o frumoasă balalaica pictată manual. Kay Hoffman îi zâmbi Lisei şi spuse în microfon:

— În toţi anii de când lucrez în cadrul Serviciului de Informaţii al Statelor Unite, rar mi-a fost dat să întâlnesc o persoană care să cunoască atât de profund ţara gazda, limba, cultura şi poporul ei.

Kay Hoffman îi făcu o scurtă prezentare adjunctei sale, apoi spuse:

— În numele tuturor celor din USIS şi al consulatului nostru din Leningrad, doresc să-i ofer Lisei acest cadou la despărţire. Evident, nu este vorba de o glumă, ci de un obiect de artă rusesc foarte deosebit, care, deşi greu de procurat, a meritat strădania, deoarece încape pe mâinile unei femei extraordinare, care apreciază obiectele de artizanat local. Lisa… Kay Hoffman îi întinse balalaica. Dă-mi voie să-ţi ofer acest superb samovar electric.

Gluma îi suprime nepregătiţi pe cei din asistenţa, dar scurtul moment de linişte fu urmat de hohote de râs şi aplauze.

— Slăbeşti corzile astea trei, continuă Kay Hoffman, şi le bagi într-o priză. Ceaiul se baga prin gaura asta mare de aici. Nu prea ştiu pe unde se toarnă apa.

Lisa lua balalaica din mâna lui Kay, care o îmbrăţişă, o săruta şi-i şopti la ureche:

— Nu-l lasă pe armăsarul ăla să-ţi scape, scumpo!

Lisa îi făcu cu ochiul şi-şi şterse o lacrimă.

— Nu ştiu să cânt la samovar, dar îmi place muzica şi promit să învăţ să cânt la el în amintirea atenţiei arătate de colegi.

James Martindale urca din nou pe podium, aducând cu sine un panou de afişaj pe care era fixată reproducerea mărita a unui articol de ziar în limba rusă.

— Pe cei care vor să ştie adevărul în legătură cu nefericitul incident ce ne-a adus aici, spuse Martindale, îi rog să acorde atenţie presei libere sovietice. Ca să vă fie mai uşor, am ales şi mărit un articol din Pravda. După cum ştiţi, Pravda înseamnă „adevăr”, iar Izvestia înseamnă „ştiri” şi se zice că nu exista ştiri în „Adevăr” şi nici adevăr

în „Ştiri”. Oricum, o să vă citesc traducerea engleză a acestui anunţ sovietic incisiv.

Martindale citi de pe o foaie de hârtie:

— Ministerul de Externe sovietic a anunţat expulzarea lui S. Hollis şi L. Rhodes, un bărbat şi o femeie, funcţionari ai ambasadei americane, pentru activităţi incompatibile cu statutul lor diplomatic. Sunt un exemplu de agenţi americani care se ascund în spatele imunităţii diplomatice şi se angajează în activităţi antisovietice. Organele Securităţii Statului i-au urmărit însă de mai multă vreme pe S. Hollis şi L. Rhodes, şi în cele din urmă au pus capăt abuzurilor lor la adresa ospitalităţii sovietice.

Martindale îşi ridică privirea de pe traducere şi îi ameninţa cu degetul:

— N-aţi fost cuminţi!

Warnicke strigă:

— Să vă fie tuturor învăţătură de minte! De trei ori „Ura!” pentru organele Securităţii Statului.

Martindale reveni la microfon.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să vi-l prezint pe primul nostru invitat de onoare, decorat cu Ordinul Lămâie, fără a mai pomeni o mulţime de medalii adevărate, ataşat al Aerului, colonel Sam Hollis.

Cei care mai şedeau încă pe la mese se ridicară în picioare şi toată lumea aplauda zgomotos. Muzicanţii intonară „Off wego to the wild blue yonder” în timp ce Hollis aşeza găletuşa jos şi aştepta lângă podium. Lisa veni lângă el pe neaşteptate şi îl strânse o clipă de mână.

Hollis se apropie de microfon.

— Vă mulţumesc tuturor pentru primirea călduroasă pe care mi-aţi făcut-o. Mulţumesc, Jim Martindale, şef al protocolului, alcoolului şi al Geritolului, pentru eşarfa şi prezentare. Ţin să-i mulţumesc, de asemenea, lui Gary Warnicke pentru că s-a dat în spectacol şi să exprim profunda mea recunoştinţa lui Charles Banks pentru că a ajuns aici treaz. Şi, firește, cele mai călduroase mulţumiri

căpitanului O’Shea şi subordonaţilor mei pentru devotamentul lor, pe care-l vor acorda fără să le pese de noul lor şef.

Hoilis rosti câteva cuvinte de despărţire serioase, apoi încheie într-o notă mai glumeaţa:

— Când o să ajung acasă şi o să mă plimb în Ford-ul meu Corvette pe autostradă, prin decorul minunat al statului Virginia, şi o să ascult meciul de fotbal dintre echipa aviaţiei militare şi cea a trupelor de uscat şi o să mănânc o banană, gândul meu o să fie aici la voi, imaginându-mi cum vă beţi vodca la micul dejun şi priviţi zăpada care se aduna în troiene până la pervazul ferestrei.

Finalul discursului stârni şuieraturi şi râsete. Era clar că toată lumea, cu excepţia lui, era beată. Salută milităreşte şi cobora de pe podium acompaniat de aplauze.

Martindale o prezentă pe Lisa, care fu la rândul ei ovaţionată, în timp ce mica orchestra cânta „Cântecul Larei”.

— Vă mulţumesc mult tuturor, spuse ea în microfon. N-am mai fost expulzată din vreo ţara până acum şi n-am ştiut că lucrul ăsta ar putea fi atât de distractiv.

Le mulţumi colegilor din secţia ei, pentru faptul de a-i fi făcut serviciul suportabil, apoi spuse:

— Ţin, de asemenea, să-i mulţumesc lui Charles Banks, care s-a străduit din răsputeri să nu dau de bucluc. Pentru cei care n-au avut onoarea să-l cunoască, Charles este un om sfâşiat între obligaţiile pe care le are în calitate de aghiotant personal al ambasadorului şi dorinţa sa de a fi o fiinţa umană. Un om pe care bună cunoaştere a Rusiei l-a determinat să declare că Borodino este cel mai bun vin roşu italienesc produs în Uniunea Sovietică.

— Întotdeauna îl comand împreună cu o babuşca, striga Banks.

— Aş dori să pot rămâne cu voi şi să-mi continui activitatea aici. Ştiu că, la un moment dat, drumurile noastre se vor intersecta din nou, dar postul deţinut aici va

fi irepetabil în viaţa fiecăruia dintre noi. Vă mulţumesc.

An timp ce toată lumea aplaudă, Hollis se apropie din nou de microfon şi spuse:

— Ar fi de neiertat, dacă n-aş mulţumi unui om care a devenit prietenul meu şi al Lisei Rhodes, pentru sfaturile sale înţelepte şi pentru că m-a învăţat cum să mă descurc prin Moscova. Mă refer la un foarte harnic funcţionar cu probleme politice, Seth Alevy.

Alevy, care stătea în picioare undeva lateral, cu degetele mari agăţate de buzunarele vestei, clătină din cap de formă, drept răspuns la aplauzele anemice. Pentru Hollis era limpede ca foarte puţine dintre cele trei sute de persoane prezente îl cunoşteau pe Seth Alevy, iar cele care îl cunoşteau nu se prea dădeau în vânt după el.

Lisa îi zâmbi lui Hollis şi-i făcu semn cu ochiul. Coborâră de pe platformă în timp ce Martindale spuse:

— Maestre, muzica de dans, vă rog! Vă invit să vă simţiţi bine!

Orchestra cânta *in the Still of the Night* şi Lisa îl conduse pe Hollis pe ringul de dans.

— A fost foarte frumos din partea ta că i-ai mulţumit lui Seth, spuse Lisa în timp ce dansau.

Drept răspuns, Hollis mormăi ceva ininteligibil.

— Ceasul meu deşteptător îţi striveşte pară.

Hollis muşca din para şi i-o întinse Lisei. Aceasta îl imita şi râse, apoi spuse mestecând:

— E prima oară când dansam. Îmi place cântecul ăsta.

— *Five Satins, 1956*.

— Cine? Când?

Hollis zâmbi. Lisa se apropie mai mult de el, în timp ce alunecau pe parchetul sălii.

— Ai dansat pe melodia asta când erai un puşti cu coşuri?

— Sigur că da.

— Doamne, nu-mi vine să cred că aveai erecţii înainte

ca eu să mă nasc.

— Doar nu era să te aştept pe tine.

Orchestra ataca o altă melodie.

— Lăsând glumă la o parte, a fi expulzat din Uniunea Sovietică îţi conferă evident un anumit statut. Până acum, nu mi-am dat seama niciodată cât de mult dispreţ nutrim faţa de această ţara. Ce vreau să spun e ca scheciul lui Gary Warnicke a fost o ridiculizare. Nu-i de mirare că ambasadorul vine mai târziu.

— E doar o revărsare de frustrare şi energie nervoasă.

— E mai mult decât atât şi tu ştii lucrul ăsta. Mă sperie, Sam.

— Ce anume?

— Cât de mult îi uram.

Hollis nu răspunse. Lisa arunca o privire pe ringul de dans.

— Sper că ziariştii ăştia n-o să scrie…

— Ar face bine să nu scrie, fiindcă altfel n-o să mai calce vreodată nu numai în ambasada asta, dar nici în alta ambasada. Petrecerea este absolut neoficială şi ei ştiau lucrul ăsta de când au fost invitaţi.

— Da, sunt băieţi buni, spuse Lisa. Aici, la Moscova, ne-am dat seama că suntem de aceeaşi parte a baricadei. A fost o plăcere să lucrez cu ei. Sunt tristă. Nu vreau să plec.

— Lucrurile puteau fi şi mai rele. Puteam fi morţi.

Lisa nu răspunse.

— Nu te mai gândi la locul ăsta, Lisa. Nu te mai întoarce chiar dacă îţi va fi îngăduit s-o faci. Promite-mi!

— Nu, nu-ţi promit.

Hollis se opri din dans.

— Simt nevoia să beau ceva.

— Te rog să rămâi suficient de treaz, ca să fii în stare şi de alte lucruri în noaptea asta.

— Nu pot să-ţi promit. Poţi să dansezi cu Alevy, dacă vrei. Oricum, n-ai nevoie de permisiunea mea.

— Nu, n-am, dar îţi mulţumesc că mi-o spui.

Hollis îşi croi drum printre perechile de pe ring şi ajunse la bar, unde intră în vorbă cu patru ataşaţi NATO.

Orchestra se opri brusc şi James Martindale îi anunţa pe ambasador şi pe soţia să hollis baga de seamă că întreaga adunare se mai potoli. Hollis se scuză şi o lua în direcţia ambasadorului, întâlnind-o pe Lisa, care se îndrepta în acelaşi sens.

— Te deranjează dacă ne prezentam împreună ambasadorului?

— Pe mine nu. Ascultă, mi-ar face plăcere să-mi petrec o parte din concediu cu tine.

— O să mă gândesc la asta.

— Ce-ţi trebuie să te gândeşti…

Ambasadorul şi soţia să se apropiară, salutându-se cu Hollis şi Lisa. Schimbară remarce glumeţe preţ de câteva minute şi toată lumea zâmbi. Nici ambasadorul, nici soţia să nu făcură niciun fel de comentariu despre eşarfele celor doi sau pară şi ceasul deşteptător, ceea ce lui Hollis i se păru a fi o culme a tactului, dacă nu chiar o probă de stupiditate.

— Aţi pierdut câteva discursuri foarte nostime, spuse Lisa.

— Ne pare rău că am fost reţinuţi, spuse nevasta ambasadorului.

Mai conversară o vreme, apoi ambasadorul spuse:

— Vă mulţumesc amândurora pentru contribuţiile aduse misiunii diplomatice de aici. Charles mi-a spus că a stat de vorbă cu voi despre anumite probleme de importanţa naţională şi ca amândoi aţi înţeles argumentele. M-a bucurat foarte mult să aud lucrul ăsta. Colonele Hollis, domnişoara Rhodes – Sam şi Lisa – vă doresc călătorie plăcută şi fără probleme.

Urmară strângeri de mână.

— Pe noi vă rugăm să ne scuzaţi, spuse nevasta ambasadorului, dar am acceptat o altă invitaţie înainte de

a se hotăra organizarea acestei petreceri.

Lisa privi în urma lor şi comentă:

— Ar fi putut să trimită androizi programaţi pentru treaba asta şi n-ar fi băgat nimeni de seamă.

— De ce trebuie să te mai gândeşti?

— Tocmai asta e. N-ar fi nevoie decât de zece minute ca să programeze androizii.

— De ce trebuie să te mai gândeşti dacă să petreci câtva timp cu mine?

— Ah, de asta vorbeai. Păi, trebuie să mă gândesc la… părinţii mei… eşti ceva mai în vârstă ca mine şi eşti însurat.

— Abia acum ai observat?

Lisa zâmbi trist.

— Lasă-mă să mă gândesc cum să fac să fie mai bine.

— Te rog s-o faci.

— Să fie vorba cumva de prima noastră ceartă?

— Tot ce se poate, spuse Hollis întorcându-i spatele şi îndreptându-se spre subordonaţii săi, care stăteau de vorbă.

An drum spre ei, fu abordat de Mark Salerno, reporter al agenţiei de ştiri Pacific News Service, care îl trase deoparte.

— Nostim discurs, colonele. Toată lumea e într-o stare de spirit aparte în seara asta. Ar trebui să faceţi lucrul ăsta o dată pe lună. E un catharsis. Când pleacă unul dintre noi, ne adunăm la cineva acasă şi facem acelaşi lucru.

— Nu-i de mirare că KGB-ul va face zile negre.

— Da… Bănuiesc că ne ascultă, nu-i aşa?

— Nu m-ar mira deloc.

Hollis îl întâlnise pe Salerno în câteva rânduri şi îi făcuse impresia unui tip cam insistent, dar deschis şi cu picioarele pe pământ.

— Ştii, continuă Salerno, că l-am expulzat şi noi pe omologul tău de la Washington, împreună cu o ziaristă a

agenţiei TASS, în replică la expulzarea Lisei. Sovieticii au şi ei, probabil, o petrecere asemănătoare la Washington în seara asta, la care se fac bancuri pe seama Unchiului Sam.

Salerno rase, apoi termină de băut ce mai avea în pahar şi spuse:

— De fapt, care e motivul din spatele plecării voastre?

— Cam ce ştii din versiunea oficială, Mike. Am făcut o călătorie neautorizată.

— Da, numai că, de obicei, când e vorba de un mărunţiş ca asta şi e a 113 abatere, tipii te iartă. Mai ales acum, când în aer pluteşte un miros plăcut de destindere.

— Practic, a fost vorba de o a doua abatere atât în cazul Lisei, cât şi al meu.

Ca să preîntâmpine alte întrebări, Hollis adăugă:

— Aşa cum ai dedus, probabil, am fost să vizităm locul de desfăşurare a celebrei nonvictorii ruseşti de la Borodino. Moşcova te face claustrofob.

— Mie-mi spui? Mi-a trebuit o lună să obţin aprobarea să vizitez o fabrică de tractoare din Urali, uitată de oameni şi de Dumnezeu.

— Spune-le că nu vrei să vizitezi o fabrică de tractoare din Urali şi o să fii în primul tren.

Salerno izbucni în râs.

— Te-ai prins, vulpoiule!

Lua două pahare cu şampanie de la un chelner care tocmai trecea pe lângă ei şi îi întinse unul lui Hollis, urându-i:

— Călătorie plăcută!

Salerno termina de băut Şampania, păru să reflecteze o clipă, apoi întreba:

— Îmi răspunzi cinstit, Sam?

— Da.

— Ai plecat acolo ca să te ocupi de rămăşiţele pământeşti ale lui Greg Fisher.

— Corect.

— Şi ai făcut un ocol pe la Borodino şi KGB-ul s-a prins.

— Exact.

— Ce ţara nenorocită, nu-i aşa?

— Când eşti într-o Romă a lumii a treia, faci ce ţi se zice. A, dar trebuie să plec.

— O clipă, Sam. Uite ce e, ştiu că în spatele afacerii Greg Fisher e mai mult decât se spune. O versiune este aceea că a fost ucis de tâlhari şi ca sovieticii nu vor ca acest lucru să transpire, pentru că atunci primul stat muncitoresc din lume n-ar mai fi un paradis. Aşa-i?

— Am văzut inventarul obiectelor personale ale băiatului, e acolo absolut totul, de la bani la pixuri. N-a fost vorba de tâlhărie.

— Nu? Pot să-ţi spun ce-am descoperit?

— Dacă vrei.

— I-am sunat pe părinţii lui Greg Fisher la New Canaan şi am aflat că i s-a făcut autopsie. Mi-au mai spus şi alte lucruri. Aşa că încerc să mi-l imaginez pe puştiul ăsta gonind pe şoseaua Minsk-Moscova noaptea, sub influenţa alcoolului, potrivit autopsiei, dar nu ţine. Mă gândesc la reglementările pentru care a trebuit să semneze la Brest, când a trecut frontiera – centuri de siguranţa, condusul sub influenţa alcoolului se pedepseşte cu închisoarea şi condusul pe timpul nopţii îţi poate crea neplăceri cu KGB-ul. În plus, domnul şi doamna Fisher mi-au spus că Greg era un copil foarte atent – mă rog, toţi părinţii spun asta despre copiii lor morţi. Dar acum încep să mă îndoiesc.

— Ştii că nu trebuie să discutăm treburi de serviciu aici, spuse Hollis.

— Nu-ţi cer decât să mă asculţi, bine? Deci, zilele trecute am făcut şi eu o călătorie neautorizată cu maşina. Mai întâi, am spionat pe lângă Mojaisk şi pentru câteva ruble un şofer de camion m-a dus la locul accidentului, aflat la vest de oraş. Acum maşina nu mai era acolo,

fireşte, dar am văzut locul în care a ieşit de pe şoseaua care se îndreaptă spre est şi s-a izbit de copac. Am găsit şi cioburi din parbrizul prin care a ieşit cu capul. Bun. Numai ca şoferul de camion spunea ceva despre interesul stârnit în oraş de maşina puştiului. Or, te întreb, cum putea să ajungă puştiul în Mojaisk, dacă a murit la vest de oraş?

— Mă depăşeşte.

— Exact. Şi pe mine, Sam. Cred că ceva nu e în regulă şi mă întreb dacă n-ai vrea să-mi dai, neoficial, un indiciu.

— N-am niciun indiciu, replică Hollis. Dar dacă ce spui e adevărat, se poate că Greg Fisher să fi trecut pe la Mojaisk, apoi, dintr-un motiv oarecare, să se fi întors în oraş, pentru că mai târziu s-o ia înapoi spre Moscova şi să iasă de pe şosea înainte de a ajunge din nou la Mojaisk.

— De ce să se fi plimbat în sus şi în jos pe şoseaua Minsk-Moscova la ora aia? Era trimis în vreo misiune de spionii de aici din ambasada?

— În ambasada americană nu exista personal angajat în activităţi de informaţii, spuse Hollis, dar, dacă ar fi, nu şi-ar trimite oamenii în misiune cu un Pontiac Trans Am.

— Ai dreptate. Ascultă, adaugă Salerno, am bilet pentru cursa Pan Am de mâine care merge la Frankfurt. Hai să stăm împreună şi o să-ţi mai spun şi alte lucruri pe care le-am descoperit în legătură cu această afacere.

— Poate, spuse Hollis, dând să plece.

De ei se apropie Lisa, pe care Salerno o saluta călduros.

— O să-ţi ducem lipsa, Lisa, spuse el. Erai singura persoană din „Ministerul de Propagandă” al ambasadei cu care se putea vorbi pe şleau.

Se conversară câteva clipe, apoi Salerno se îndepărta.

— Ce-a vrut de la tine? întreba Lisa.

— Tu ce crezi? A mirosit ca ceva nu e în regulă.

— Până la urma s-ar putea să fim nevoiţi să facem

dezvăluiri presei.

— Noi suntem angajaţi şi reprezentanţi ai guvernului american, spuse Hollis sec, nu surse de informaţii ale presei.

— Asta aşa-i, spuse Lisa punându-şi mâna pe umărul lui.

— Dacă sunt mai precaut decât tine este pentru că sunt şi mult mai bătrân, zise Hollis indiferent.

Lisa îi zâmbi conciliant şi îl bătu uşor pe braţ.

— Ei, haide, haide…

Toată viaţa lui, Hollis nu fusese în stare să înţeleagă femeile. Avea impresia că Lisa îl urmărea cu agresivitate, apoi, când el înceta să mai fie evaziv, ea bătea în retragere. Îşi aminti vag că avusese experienţe asemănătoare cu femeile, când era mai tânăr. Cunoştea femei şi bărbaţi cărora le făcea plăcere numai vânătoarea şi care, asemenea vânătorilor de vulpi, nu prea erau interesaţi de vânat.

— Te rog să mă scuzi, spuse, întorcându-se şi luând-o înapoi spre bar.

Hollis îl zărise pe Alevy stând acolo şi avu impresia că acesta îl aştepta.

— N-a fost o idee prea bună să atragi atenţia asupra şefului secţiei CIA. Hollis comanda whisky cu sifon. Asta-i face pe unii să nu se simtă în largul lor.

— Credeam că eşti funcţionar cu afaceri politice, spuse Hollis îndepărtându-se de bar, şi acum vii şi-mi spui că eşti şeful secţiei CIA.

Alevy zâmbi.

— Aţi mulţumesc pentru consideraţia pe care mi-o araţi. Ce a vrut Salerno?

— Ştie unele locuri, Seth. Orice reporter din încăperea asta care are un dram de curaj ar putea să sesizeze nepotrivirile din afacerea Fisher. Corelată cu expulzarea mea şi a Lisei, toată povestea miroase.

— Cred că aşa e. Te-ai certat cu Lisa?

— Nu.

— Bine. Vreau să fii aproape de ea măcar până la Frankfurt.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Bun. Apropo, dacă nu ai alte planuri pentru seara asta, îmi faci o favoare?

— Nu.

— Fă-mi o vizită pe la miezul nopţii. La mine acasă.

— Tu când mai dormi?

— La şedinţele de instruire ale ambasadorului. Ştii ceva despre elicopterul Mi-28?

— Numai date tehnice. E cel mai nou elicopter de transport sovietic. De ce?

— Trebuie să întocmesc un raport. Poţi să-mi aduci ce ai?

— Am să-i spun lui O'Shea să treacă pe la tine să-ţi lase datele.

— Poţi să treci tu. La miezul nopţii, la mine.

Alevy se întoarse şi se îndepărta.

„Ştiam c-aşa o să se întâmple", îşi spuse Hollis.

Sam Hollis petrecu următoarea oră stând de vorbă cu ataşaţi ai aerului reprezentând diferite ţari membre ale NATO. Făcură schimb de informaţii, îşi mulţumiră reciproc şi promiseră să păstreze legătura din punct de vedere profesional. „Dacă era ceva bun de spus despre spionii militari, îşi zise Hollis, atunci era faptul că erau mai întâi militari şi abia apoi spioni". Hollis se desparţi de ei, apoi se strecură afară din sala de recepţii şi urcă în birou, unde avea de gând să stea până la întâlnirea cu Alevy de la miezul nopţii. De abia apuca să se instaleze în fotoliul din spatele biroului, ca telefonul începu să sune. Alo, Hollis! răspunse.

— Ce faci în birou la ora unsprezece noaptea?

— Îmi iau rămas-bun de la secretara.

— Te-aş sfătui să n-o faci, Hollis. Vii acasă în seara asta?

Acasă. Cuvântul îl luă prin surprindere.

— Am o întâlnire la miezul nopţii cu funcţionarul cu probleme politice.

— Unde?

— La el.

— Te rog să fii în pat înainte de revărsarea zorilor.

— O să mă mai gândesc.

— Ce-ţi trebuie să te gândeşti atât?

— Mai am ceva treabă pe aici, spuse Hollis, şi pe urmă trebuie să plec.

— Vezi că pijamaua ta-i la mine. Şi periuţa de dinţi.

— Telefoanele sunt nesigure, Lisa.

— Şi mai e un lucru pe care aş vrea să-l încerc, ăla când îmi ridic picioarele deasupra capului…

— Gata, gata, îi tăie vorba Hollis zâmbind. Ne vedem mai târziu.

Puse receptorul în furcă, se ridică şi se îndrepta spre fereastră, de unde privi oraşul învăluit în întuneric.

Întâlnirea cu Alevy. Mănăstirea Novodevici mâine. Pe urmă, luni dimineaţa, aeroportul Şeremetievo. Cursa Pan Am de Frankfurt.

Pe urma Londra, Washington sau New York, după cum i s-ar năzări. Asta era planul. Planul lui. Alţii însă aveau alte planuri cu el. Oricum, planul lui i se părea cel mai bun.

CAPITOLUL 26

În garajul subteran, mult sub patrulaterul de iarbă şi copaci care alcătuia curtea interioară a ambasadei, Ford-ul Fairlane albastru era pregătit de plecare. La volan era Betty Eschman, soţia ataşatului naval.

— Gata, Sam?

— Gata, răspunse Sam, aşezat pe podeaua maşinii în spate, cu spinarea sprijinită de uşa. Lisa era aşezată în faţa lui. Pe bancheta din spate şedeau, cu picioarele îndoite sub

ele, două tinere de la secţia consulară, Andrey Spencer şi Patty White. Pe locul din dreapta şoferului stătea Jane Ellis, o funcţionara din cadrul secţiei comerciale.

Motorul porni şi Hollis simţi cum Ford-ul se urni din loc.

— Nu uita, îi spuse lui Betty Eschman, că n-au voie să te oprească la ieşirea din ambasada. Dacă vreunul dintre miliţieni ţi se aşază în drum, claxonează-l şi continuă să mergi. O să se dea el la o parte. Ai înţeles?

— Am înţeles. Am mai făcut chestia asta odată pentru bărbatul meu.

— La ce bun să-l mai claxonezi? spuse Jane Ellis. Până la urmă se mişca el. Lateral sau orizontal.

Cele două femei de pe bancheta din spate izbucniră într-un râs cam nervos, după părerea lui Hollis.

— Două puncte, dacă-l dobori pe miliţian, Betty, licita Lisa.

Ford-ul urca rampa şi ieşi la suprafaţa lângă clădirea cancelariei. Dimineaţa era mohorâtă şi mai întunecoasa chiar decât garajul subteran. Betty conduse încet prin curtea din faţa complexului ambasadei.

Hollis trecu din nou în revista planul foarte simplu al acţiunii: în toată Moscova nu erau decât două locuri în care se oficiau serviciile religioase protestante duminică dimineaţa. Unul era o bisericuţa baptistă dintr-o suburbie îndepărtată. Celălalt era capela ambasadei britanice, unde la fiecare două săptămâni oficia un capelan anglican sosit pe calea aerului de la Helsinki. Personalul ambasadei americane o frecvenţă pe aceasta din urmă în duminicile în care venea capelanul de la Helsinki şi cu prilejul sărbătorilor religioase. Din fericire, era tocmai o astfel de duminică şi cele patru femei obişnuiau să se ducă la ambasada britanică împreună. Aşadar, nimic n-ar fi putut stârni curiozitatea cerberilor ambasadei, care cunoşteau obiceiurile celor din ambasada.

— Acum trecem de santinelele noastre, spuse Betty

Eschman. Ţineţi-vă bine!

An timp ce Ford-ul se apropia de trotuar, unul dintre miliţieni ieşi din gheretă, veni în alee şi ridică mâna în sus. Betty Eschman claxona şi apasă pe accelerator. Miliţianul sări într-o parte şi strigă:

— *Pizda!*

Ford-ul ieşi pe carosabil şi o lua în susul străzii.

— Ce înseamnă pizda? întreba doamna Eschman.

— Fofoloanca, răspunse Lisa.

— Auzi la el, ticălosul! izbucni doamna Eschman.

— Am de gând să înaintez o plângere oficială, adaugă Jane Ellis. M-am săturat de şicanele lor.

— N-am văzut niciodată un cetăţean sovietic care să se mişte aşa de repede, spuse Patty White râzând.

— E cineva în spatele nostru? se interesă Hollis.

Cele două femei de pe locurile din faţa priviră în oglinzile retrovizoare, comunicându-i că nu se zărea nicio maşina.

Betty Eschman coti pe splai, accelerând pe aceasta arteră care urmează traseul malului dinspre nord al râului Moscova. Nu era calea cea mai directă spre ambasada britanică – aceasta ar fi fost cheiul Maurice Thorez de vizavi, dar Hollis ştia că era drumul cel mai rapid, unde puteau fi reperate eventualele „codiţe”. Şi plus, trecea direct pe lângă mănăstirea Novodevici. Hollis se sprijini cu spatele de uşa şi o privi pe Lisa, care îşi întinse picioarele, proptindu-şi o labă desculţa între picioarele lui.

— Te înghesui cumva?

Cele două femei tinere din spate chicotiră.

— Ce faceţi acolo în spate? întreba Jane Ellis. Poartă-te cuviincios, Sam!

Femeile izbucniră toate în râs. Hollis îşi spuse că ideea iniţială de a călători în portbagaj ar fi fost poate mai bună. Moscova şi drumul care îi urmă cursul cotiră spre sud, o buclă mare la poalele Colinelor lui Lenin.

— O să aveţi necazuri la întoarcere, spuse Hollis. Îmi

pare rău.

— Să-i ia dracu’, spuse Jane Ellis.

Apoi adăugă în grabă:

— A! Am uitat că mergem la biserică.

Urmă un hohot de ras.

— Mănăstirea e drept în faţă, anunţa Betty Eschman.

— Trage în părculeţul din faţa mănăstirii şi noi o să ne rostogolim afară, spuse Lisa.

— Vă mulţumesc pentru transport, doamnelor!

— A fost o onoare pentru noi să călătorim cu câştigătorii premiului Joel Barlow, îi răspunse Jane Ellis.

Betty Eschman părăsi splaiul Moscovei, intra în parc şi oprii pe o alee pavată. Hollis şi Lisa deschiseră portierele şi coborâră în grabă. Maşina o porni din loc şi Hollis privi în urma ei, apoi în jur şi spuse:

— Cred c-am rămas singuri.

Lisa îşi netezi balonzaidul negru.

— Al naibii mod de a te duce la biserică!

— Hai să plecăm din drum!

Traversară parcul, îndreptându-se spre zidurile înalte şi crenelate, din blocuri de calcar şi cărămidă, care înconjurau terenul de opt hectare al mănăstirii.

— Continuăm să cercetăm? întreba Lisa.

— Nu.

— Bun. Îţi pare rău?

— De ce? întreba Hollis nervos.

— Fiindcă a fost dificil. Fiindcă ai dormit pe canapea. Fiindcă…

— Da, da. Îmi pare rău.

Aşi privi ceasul.

— La ce oră e slujba?

— La zece. Guvernul sovietic a stabilit ca slujba religioasă să aibă loc în întreaga Rusie la aceleaşi ore: zece dimineaţa şi şase seara.

— Asta simplifică lucrurile.

Hollis cerceta cu privirea turnurile ornamentate ce se

înălţau deasupra zidurilor mănăstirii.

— E un loc incredibil. Zidurile astea sunt mai frumoase decât zidurile Kremlinului. Pe unde intrăm?

— Vino cu mine!

O luară spre zidul dinspre nord, unde se afla biserica Schimbarea la Faţa. Dinspre staţia de metrou din apropiere se scurgea un şuvoi de oameni, majoritatea în vârstă, care treceau apoi pe sub portalurile masive ale bisericii. Hollis privi spre turlele şi domurile aurite în formă de ceapă ce se înălţau deasupra zidului, pe fundalul gri al cerului Moscovei, şi simţi cum o ceaţă fină i se aşterne pe obraji.

— N-am să duc dorul vremii.

— Nici eu.

Lisa îl luă de braţ şi se alăturară celor care intrau pe sub porţile arcuite.

— Despre ce-ai vorbit cu Seth până la patru dimineaţa? întreba Lisa.

— Despre sex, sport şi religie.

— Habar n-are de chestiile astea. Tu la fel.

— Aşa ne-am zis şi noi cam până la patru dimineaţa, după care am plecat.

— Ştii, viaţa fiecărui om are nevoie de o dimensiune spirituală, altfel ea nu-i completă. Simţi ca din viaţa ta lipseşte ceva?

— Da. Sexul, sportul şi religia.

— Credeam că fac parte din echipă. Voi doi nu jucaţi corect. Şi se poate să vă folosiţi de mine, fără să-mi spuneţi despre ce e vorba.

— Discuta cu Seth.

— Nu cred că vrei să vorbesc cu el.

— Poţi să stai de vorbă cu cine doreşti.

— Să nu uiţi c-ai spus asta.

Trecură prin poartă în formă de tunel şi ieşiră în curtea interioară a mănăstirii. Oamenii din jur se uitau curioşi la fulgarinul cu croială modernă al Lisei şi îi

examinau încălţămintea. Hollis era îmbrăcat în pardesiul lui larg de culoare bleumarin, pe cap avea pălăria cu boruri înguste, iar în picioare purta pantofi cu scârţ. Îşi aminti cum căpitanul O'Shea stătuse două ore la coadă ca să-i cumpere pantofi sovietici. Pielea era sintetică, pantofii erau cu un număr mai mic, iar culoarea lor cărămizie bătea mai degrabă în roşu. O'Shea susţinuse că mai mult de atât nu putu-se face, dar Hollis îl suspectase întotdeauna de o mică răzbunare pentru cele două ore de coadă.

Hollis şi Lisa mergeau la braţ pe o alee pavată, acoperită cu crengi rupte şi frunze moarte.

— Asta e palatul Lopuhin, în care a fost ales ţar Boris Godunov. Tot aici, cum zicea Saşa, şi-a exilat Petru cel Mare sora. Se spune că Petru obişnuia să-i spânzure pe susţinătorii politici ai surorii sale în faţa ferestrei ei.

Hollis cerceta cu privirea palatul de formă alungită şi ornamentat cu stucaturi.

— Dacă ferestrele erau şi atunci la fel de murdare ca acum, cred că soră-sa nici nu i-a observat.

Lisa continua fără să-l bage în seamă:

— Novodevici era mănăstire de maici, dar şi un loc în care se retrăgeau doamnele de familie bună. Era de asemenea fort, după cum vezi, o citadelă pe drumurile de acces spre Moscova dinspre sud. O combinaţie cam ciudată, dar obişnuita în Rusia de odinioară. A continuat să fie mănăstire de maici până după Revoluţie, când comuniştii au scăpat de maici – nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat cu ele – şi locul a devenit o filială a Muzeului de Istorie a Statului. De fapt, niciodată nu le-a păsat de Novodevici.

Hollis observa că grădinile erau năpădite de buruieni, iar copacii aveau atât de mare nevoie să fie curăţaţi de uscături, încât ramurile lor atingeau pământul şi blocau aleile.

— Şi totuşi locul ăsta continuă să fie frumos şi liniştit.

Oamenii vin aici să mediteze. E un fel de centru neoficial al renaşterii religioase din Moscova.

— Şi poate tocmai de aceea colcăie de kaghebişti.

— Da. Până acum însă s-au mulţumit să noteze nume şi să facă fotografii. N-a avut loc niciun incident. Lisa îl strânse de mână.

— Aţi mulţumesc c-ai venit cu mine. Poţi să vizitezi mormântul lui Gogol cât suntem aici.

— Într-adevăr, aş putea.

— M-am gândit c-ai s-o faci. De-aia te-ai îmbrăcat în costumaţia asta idioată.

— Da, e vorba de afaceri.

— Pot să vin cu tine?

— Mă tem că nu.

Aleea îi conduse pe un platou pavat, pe care se înălţa o frumoasă clopotniţa. La celălalt capăt al platoului se afla o biserică albă cu mai multe cupole aurite.

— Asta-i catedrala Fecioarei din Smolensk.

— E acasă?

— Dacă o să mă mărit vreodată, îl anunţa Lisa, cred că mi-aş dori o căsătorie oficiată după ritualul bisericii ortodoxe ruse.

Hollis se întreba dacă-i spusese şi lui Seth Alevy treaba asta.

— Te-ai căsătorit la biserică?

— Nu, ne-am căsătorit într-un avion de vânătoare cu reacţie, care mergea cu viteza de doi Mach, iar ceremonia a fost oficiată de un preot militar prin radio. Când ne-a declarat soţ şi soţie, am apăsat pe Eject şi am fost aruncaţi în spaţiu. După aia, am mers numai la vale.

— Văd că nu pot să vorbesc cu tine în dimineaţa asta.

Hollis privi mulţimea de oameni. Majoritatea erau femei bătrâne, câţiva bătrâni, dar erau şi tineri – adolescenţi, adolescente şi studenţi. Ici şi colo, văzu familii întregi.

Când treceau pe lângă catedrala Fecioarei din

Smolensk, mulţi din cei aflaţi pe platou se opreau, făceau o plecăciune, apoi semnul crucii cu faţa spre catedrala. Câteva bătrâne îngenunchează şi făcură mătănii pe pavajul ud, cei din jur fiind nevoiţi să le ocolească. Hollis îşi aminti de prima lui vizită în interiorul zidurilor Kremlinului, când o bătrână s-a închinat în faţa bisericii şi a făcut mătănii, repetând scena timp de mai multe minute. Un miliţian s-a apropiat de ea şi i-a spus să plece. Femeia nu i-a acordat niciun fel de atenţie, prosternându-se pe pavaj. În jurul ei au început să se adune turişti şi moscoviţi, iar miliţianul nu părea deloc în apele lui. În cele din urmă, femeia s-a ridicat în picioare, şi-a făcut semnul crucii şi şi-a văzut de drum spre Kremlin, ignorând timpul şi locul ori soldaţii şi stelele roşii ce luaseră locul crucilor de odinioară. Întâlnise o biserică – poate chiar a sfântului ei protector, dacă ruşii mai aveau aşa ceva – şi făcuse ceea ce trebuia să facă.

Lisa îi privea pe cei care îndeplineau ritualul în afara catedralei, închisa de şaptezeci de ani şi transformată de atunci în principalul muzeu al complexului pe care îl alcătuia mănăstirea. După şaptezeci de ani de persecuţie, spuse Lisa, în care le-au fost împuşcaţi preoţii, dărâmate bisericile, arse bibliile, ei continuă să-l venereze. Ascultă-mă pe mine, oamenii ăştia sunt speranţa Rusiei. Ei o să pornească o răzmeriţă aici.

Hollis privi, la rândul său, la ce mai rămăsese din oamenii Domnului într-o Moscova atee şi nu fu de aceeaşi părere. Ar fi fost frumos să se întâmple ceea ce spunea Lisa, dar numărul lor era redus şi nu aveau nici forţa necesară. Poate… cândva.

Traversară platoul şi Lisa îl conduse spre o altă biserică, o construcţie mai mică, ornamentată cu stuc, cu o singură cupola.

— Acolo are loc slujba, spuse ea. E biserica Adormirii Maicii Domnului.

— Ar trebui renovată.

— Ştiu. Mi s-a spus că bisericilor din Moscova, dar

mai ales ăsteia, dată fiind vecinătatea ei cu Stadionul Lenin, li s-a făcut o spoială de renovare cu ocazia Olimpiadei din 1980, dar vezi şi tu ce părăginit e locul.

Hollis dădu afirmativ din cap. Cercetă atent clădirile vechi şi copacii bătrâni ai mănăstirii-fortăreaţa aflate acum în interiorul oraşului, la nici doi kilometri de Piaţa Roşie. Înăuntrul zidurilor, totul încremenise în secolul al XVI-lea. Nu-i era greu să-şi imagineze o zi mohorâtă şi ceţoasa de octombrie de la începutul secolului al XVI-lea, cu soldaţii de la parapet scrutând pădurea şi câmpurile, gata să tragă clopotele din marele turn pentru a avertiza Kremlinul asupra eventualului pericol. Pe alei se plimbau măicuţe iar preoţii erau cufundaţi în rugăciuni. Lumea era poate mai puţin complicată atunci, dar nu şi mai puţin înfricoşătoare.

Lisa se opri la vreo zece metri de biserică. Hollis văzu că la intrare erau şase bărbaţi care-i opreau pe cei mai tineri şi familiile lor, cerându-le să prezinte actele de identitate, din care îşi notau date în nişte carneţele. Hollis observa un alt individ, care făcea pe turistul, fotografiindu-i pe cei care intrau în biserică. Unul dintre cei şase indivizi de la uşa avu o altercaţie cu o tânără, care refuza, se pare, să-i arate actul de identitate.

— Presupun că ăştia nu sunt uşierii bisericii.

— Nu, sunt nişte porci.

Hollis privi o clipă. Tânăra reuşi în cele din urmă să scape de kaghebist fără să-i prezinte actul de identitate, dar renunţa să mai intre în biserică, îndepărtându-se grăbită.

Bunicuţele treceau greoi pe lângă kaghebişti, ignorându-i şi fiind la rândul lor ignorate de aceştia. Hollis constatase că aceste femei înveşmântate în negru erau invizibile. Totodată, ele erau libere, asemenea animalelor din lumea coşmareasca a lui George Orwell. Libere, fiindcă nimeni nu mai catadicsea nici măcar să le înrobească.

— De regulă, pe cei care par a fi occidentali nu-i opresc, spuse Lisa.

— Ei bine, o să încerc să par occidental. O să zâmbesc.

— Da, numai ca pantofii tăi scârţâie.

Lisa îl luă de braţ şi se apropiară de uşa bisericii. Kaghebistul care avusese mai devreme altercaţia cu tânăra îi intercepta, adresându-i-se lui Hollis:

— *Kartocika!*

— Al naibii să fiu dacă pricep o iotă din ce spui, băiete, răspunse Hollis în engleză.

Tânărul îl măsură din cap până în picioare, apoi îi făcu semn să treacă, când o observă pe Lisa. Zâmbi şi o saluta, ducând mâna la pălărie, apoi îi spuse în ruseşte.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, îi răspunse Lisa în ruseşte. Nu vii să asculţi împreună cu noi mesajul adresat de Hristos lumii?

— Nu cred. Apoi adăugă: Dar nu uitaţi să-i spuneţi că fiul Elenei Krukova îi transmite salutări.

— Nu uit. Într-o zi, poate, o să i-o spui tu însuţi.

— Poate.

Lisa şi Hollis urcară treptele bisericii.

— Înţeleg că vii des pe-aici, spuse el.

— Mă duc pe rând la singurele şase biserici ortodoxe din Moscova. Tipul cred că e de serviciu aici în fiecare weekend. L-am văzut aproape în fiecare duminică în care am venit aici vreme de doi ani. Avem acest mic ritual. Cred că mă place.

— De asta se oferă să facă de serviciu duminica.

Intrară în pronaosul bisericii Adormirea Maicii Domnului. În dreapta, era o masă lungă de refectoriu încărcată cu pâine, prăjituri şi ouă. Masa era ornată cu flori tăiate, iar în bucate erau înfipte lumânări maro de grosimea degetului, aprinse. Hollis făcu câţiva paşi

prin mulţime ca să poată admira priveliştea.

— Ce e asta?

Lisa veni lângă el şi spuse:

— Oamenii aduc aici mâncare ca să fie sfinţita.

An timp ce Hollis privea masa, pe ea continuară să fie aşezate bucate, flori şi lumânări aprinse. Mai într-o parte, observa o bătrânică vânzând lumânări pentru trei copeici bucata. Lisa se apropie de ea, puse o rublă pe masă şi ceru două lumânări, refuzând restul. Apoi îl luă pe Hollis de braţ şi îl conduse în naos.

Biserica era luminată doar de razele palide ale soarelui ce pătrundeau prin vitraliile ferestrelor, dar altarul, situat mai sus, strălucea în lumina incandescentă a o şuta de lumânări albe de spermanţet.

Naosul nu era prevăzut cu bănci, fiind înţesat, dintr-un perete într-altul, de vreo mie de persoane. Simţul olfactiv al lui Hollis fu solicitat de un miros de tămâie, la concurenţa cu cel de trupuri nespălate. În pofida întunericului, Hollis putu să observe că în 1980 fuseseră făcute unele reparaţii în exterior, nu şi în interior. Locul necesita numeroase reparaţii, tencuiala pătată de apă era cojita, iar instalaţia de încălzire era fie defecta, fie inexistentă. Cu toate acestea, locul avea o anumită măreţie. Aurul altarului strălucea, catapeteasma era fascinantă, iar arhitectura interioară deteriorata era într-un fel mai impresionantă şi mai potrivită decât în catedralele din Europa Occidentală, întreţinute cu un exces de grijă. Lisa îl apucă de mână şi împreună îşi croiră drum mai în faţă, până ce întâlniră, pe la jumătatea naosului, un bloc masiv de trupuri.

Preoţi cu bărbi lungi, îmbrăcaţi în odăjdii ţesute cu fir, dădeau din cădelniţe, dându-şi unul altuia o biblie bătută cu pietre. Începu litania, repetitivă şi melancolică, care dura aproximativ un sfert de oră.

Când litania lua sfârşit, de undeva din spatele catapetesmei, un cor ascuns privirii începu să cânte nearmonios şi fără acompaniament, ceea ce lui Hollis i se păru a fi mai degrabă primitiv decât ecleziastic, dar nu lipsit de forţa. Hollis privi în jur la feţele oamenilor şi constată că în cei doi ani de când se afla la Moscova nu văzuse asemenea chipuri. Chipuri senine, cu ochii luminoşi şi frunţi descreţite, ca şi cum ceilalţi ar fi avut sufletele moarte, iar acestea ar fi fost ultimele fiinţe vii din Moscova.

— Sunt… pătruns de veneraţie… Mulţumesc.

— O să-ţi salvez chiar şi sufletul de spion.

Hollis asculta rusa veche în care se propovăduia dinspre altar şi, deşi îi era greu să înţeleagă, ritmul şi cadenţa aveau propria frumuseţe şi forţa, făcându-l să se simtă, pentru prima oară după mulţi ani, copleşit de o slujbă religioasă. Protestantismul sau era o religie bazată pe simplitate şi conştiinţa individuală. Serviciul religios ortodox era un amestec de fast imperial bizantin şi misticism oriental tot atât de deosebit de bisericile albe învelite cu şindrila din amintirile sale pe cât erau „casele de căsătorii” sovietice de biserica Adormirea Maicii Domnului. Şi totuşi, aici, în aceste ruine pline de măreţie, preoţi cu aspect medieval propovăduiau acelaşi mesaj pe care îl predicaseră pastorii în sutana gri din amvonul de lemn al copilăriei sale: Dumnezeu te iubeşte.

Hollis observa că cei din jurul său se închinau şi făceau temenele când li se năzărea, fără să li se facă

vreun semn dinspre altar. Din când în când, unii reuşeau, în ciuda aglomeraţiei, să se prosterneze şi să sărute pardoseala. Văzu, de asemenea, că icoanele întunecate de pe pereţi erau acum iluminate de lumânări subţiri înfipte în ramele aurite din jurul lor. Credincioşii se adunau în jurul a ceea ce păreau a fi icoanele sfinţilor lor protectori, le sărutau, apoi se retrăgeau spre a-i lăsa pe alţii să facă acelaşi lucru.

An pofida, ritualului ce avea loc în altar, îşi dădu seama Hollis, veneraţia din naos era un soi de îmbulzeala generală, foarte diferită de bisericile protestante pe care le frecventase cândva, unde se întâmpla contrariul.

Brusc, psalmodierea înceta şi, odată cu ea, cădelniţarea. Un preot înveşmântat în odăjdii strălucitoare veni la marginea podiumului din faţa altarului şi îşi desfăcu larg braţele.

Hollis îl cerceta cu atenţie pe bărbatul cu barba şi văzu, după ochi, că era tânăr, să fi avut vreo treizeci de ani.

Preotul începu să vorbească fără microfon. În liniştea bisericii, se auzeau acum doar vocea preotului cel tânăr şi sfârâitul lumânărilor de seu. Preotul ţinu o predică scurtă, în care vorbi despre conştiinţa şi fapte bune, ceea ce lui Hollis i se păru destul de lipsit de originalitate şi neînsufleţitor, deşi era conştient de faptul că congregaţia nu avea prea des prilejul să audă asemenea lucruri.

Ca şi când ar fi ştiut la ce se gândea, Lisa îi şopti:

— KGB-ul înregistrează fiecare cuvânt. În predica sunt mesaje ascunse, cuvinte şi concepte pe care clerul şi congregaţia le pricep, dar pe care KGB-ul nu le înţelege. E oricum un început, o scânteie.

Hollis încuviinţa. I se păru ciudat ca Lisa folosise pentru „scânteie” cuvântul rusesc iskra. Era un cuvânt folosit adesea de Lenin, care îl atribuise primului său ziar clandestin. Ideea predominanta atunci, ca şi acum, era aceea că Rusia era un butoi cu pulbere care n-avea nevoie decât de o scânteie ca să sară în aer.

Hollis îl auzi pe tânărul preot spunând:

— Nu este întotdeauna indicat să ştie şi alţii ca voi credeţi în Hristos. Dar dacă vă trăiţi viaţa după învăţăturile Lui, atunci nicio putere de pe acest pământ, indiferent de ceea ce va interzice în această viaţa, nu vă va putea opri să păşiţi în împărăţia Domnului.

Preotul se întoarse brusc înapoi spre altar, lăsându-i, se pare, pe credincioşii mai cultivaţi să tragă singuri concluzia sau să încheie predica fiecare cu puterea lui de judecată.

La un moment dat în timpul slujbei, către sfârşit, un mare număr din cei aflaţi în biserica s-au prosternat, iar, dacă n-au avut loc, au îngenuncheat şi şi-au înclinat feţele spre podea. Lisa îngenunche, dar Hollis rămase în picioare. Acum putea să vadă bine în toată biserica. În faţa sa, spre stânga, la o distanţa de vreo şase metri, stătea în picioare un bătrân adus de spate, cu părul răvăşit, neras, îmbrăcat într-un pardesiu jerpelit de culoare, care îi ajungea aproape până la glezne. La prima vedere, bătrânul nu avea nimic ieşit din comun şi Hollis îşi zise că, iniţial, atenţia îi fusese probabil atrasă de tânără de lângă el, care părea să aibă şaptesprezece, optsprezece ani şi era şi ea îmbrăcată într-o haină din material sintetic de culoare roşie. Înfăţişarea şi ţinuta, dacă nu frumuseţea ei neobişnuita, lăsau să se vadă că era o

persoană deosebită. Mai mult decât atât, Hollis, care se pricepea la astfel de lucruri, îşi dădu seama că haina fetei era o deghizare. Era evident că fata nu trebuia să fie văzută la Biserica Adormirea Maicii Domnului. Această descoperire îl făcu pe Hollis să-l privească mai cu atenţie pe bătrân, care, lucru neobişnuit pentru un rus, mai ales în biserică, o ţinea pe fata drăgăstos de mână.

An timp ce Hollis îl privea insistent pe bătrân, lumea începu să se ridice în picioare, obturându-i câmpul vizual. Înainte de a pierde din privire cuplul, Hollis avu revelaţia faptului că bunicul adus de spate era în realitate mai tânăr decât părea. De fapt, era generalul Valentin Surikov. Dintr-odată, lucrurile se limpeziră.

CAPITOLUL 27

Sam Hollis şi Lisa Rhodes ieşiră purtaţi de valul de credincioşi prin uşa deschisă a bisericii. Oamenii aveau cu ei în sacoşe bucatele sfinţite, mulţi dintre ei ţinând în mână câte un snop de lumânări subţiri de culoare maro. Hollis cerceta cu privirea aleile convergente. Oamenii aceia, constata el, nu păreau să se cunoască, nu-şi vorbeau şi nici nu încercau să facă cunoştinţa. Veniseră cu metroul sau cu autobuzul din toate colţurile Moscovei la o biserică amplasată într-un loc neconvenabil şi acum se împrăştiau ca nişte miei care au simţit prezenţa lupilor.

— Kaghebiştii obişnuiesc să zăbovească pe aici?

— Cine? A, oamenii ăia. Câteodată, dar acum nu-i văd.

Nici Hollis nu-i zărea şi tocmai de aceea era

îngrijorat. Se aşeza mai la o parte, privindu-i pe cei care coborau treptele.

— Cauţi pe cineva?

— Mă uit şi eu la oameni.

Hollis constata că, pe lângă faptul că oamenii se împrăştiau, preoţii nu ieşiseră afara să-şi păstorească turma.

— Unde sunt ceaiul şi conversaţia amicală de după slujbă? o întreba pe Lisa, căutându-l în tot acest timp cu privirea pe Surikov.

Lisa păru să înţeleagă.

— Creştinul ortodox vine în Casa Domnului ca să i se închine. Preoţii nu vin la tine acasă ca să te întrebe cum o mai duci.

— Cred că Kremlinului îi convine treaba asta.

— Exact. De fapt, biserica rusă a predicat întotdeauna supunerea faţa de stat. Pe vremea ţarilor, lucrul ăsta a fost atât în folosul bisericii, cât şi în al ţarilor. Când însă Lenin a devenit noul ţar au apărut efecte nedorite.

— Vrei să spui că există ceva ce nu poate fi reproşat comuniştilor?

— Comuniştii n-au îmbunătăţit situaţia.

Ultimii credincioşi părăsiră biserica, dar printre ei nu se aflau nici Surikov, nici faţa pe care o văzuse cu el. Hollis şi Lisa se îndepărtară de biserică şi se aşezară pe o bancă din piatră, ocupată de o bătrână voinică, ce părea să doarmă şezând.

— Ţi-a plăcut slujba? îl întreba Lisa.

— Foarte mult. Sunt atâtea lucruri pe care le luăm de bune în Occident.

— Ştiu. Îţi mulţumesc c-ai venit, chiar dacă ai făcut-o pentru că trebuia oricum să vizitezi cimitirul.

— Am venit ca să fiu cu tine.

Lisa îşi ridică privirea spre cer.

— Toamna asta nu seamănă cu toamna de-acasă, dar nici cu o iarnă. E altceva. Un fel de anotimp rău prevestitor, mohorât şi calm, în care lumea e învăluită într-un fel de ceaţa. Nu pot vedea soarele sau orizontul, nu văd nici măcar capătul blocului. Acum vreau acasă.

Hollis o apuca de mână.

— Mâine, pe vremea asta, o să fim într-un avion care se îndreaptă spre Vest.

Lisa se apropie mai mult de el.

— Chiar trebuie să te duci în cimitir?

— Da.

— Nu-i vorba de ceva periculos, nu-i aşa?

— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu un vechi prieten rus şi să-mi iau rămas-bun.

— Spion sau disident?

— Un fel de.

Bătrâna se ridica de pe bancă şi o porni fără ţinta în josul aleii.

— La mormântul lui Gogol. A fost ideea lui?

— Da.

Hollis îşi privi ceasul. Slujba durase aproximativ două ore, aşa că era aproape prânzul. Acum înţelegea de ce alesese Surikov această oră şi acest loc.

— N-o să lipsesc mai mult de treizeci de minute. Unde te găsesc?

— La clopotniţa de acolo. O vezi? Să nu te rătăceşti.

— Cum ajung în cimitir? se interesă Hollis ridicându-se.

— Mergi pe aleea asta şi o să dai de o altă

biserică încastrata în zid ca aceea pe sub care am intrat. Intri pe poartă şi ai să te trezeşti în cimitir.

— Mulţumesc. Ai de gând să te plimbi?

— Da. Îmi place să mă plimb pe-aici.

— Nu te plimbă prin cimitir.

— S-a făcut.

— Încearcă să te plimbi pe unde este lume.

— Dacă vin să te ia, n-are importanţa câtă lume e în preajmă. Ştii doar.

— Da, ştiu.

Apoi adăugă:

— Nu cred că ştiu că suntem aici. Oricum, ai grijă!

— Tu să ai grijă! S-ar putea ca prietenul ăsta al tău să fi fost urmărit.

Lisa îi întinse una din cele două lumânări.

— Ţine! Să-ţi lumineze drumul.

Hollis o sărută pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

Se întoarse şi o porni pe alee. După câteva minute, trecu pe lângă o altă biserică mare din cărămidă şi piatra de calcar, care părea părăsită printre rugi de mure şi tufişuri, nefiind folosită nici ca biserica, nici ca muzeu. Aleea o ocoli şi, după ce trecu de ea, Hollis văzu impunătorul zid dinspre sud al complexului mănăstiresc, apoi biserica-poarta construită în centrul lui.

Hollis privi în jur. Fu depăşit de câteva persoane, în grupuri răzleţe, care se îndreptau, se pare, spre cimitir. Îşi strecura mâinile în buzunarele pardesiului şi se sprijini cu spatele de trunchiul gros al unui copac. Mâna lui dreaptă dădu drumul luminării, pipăind pistolul polonez de 9 mm Radom, cu

amortizor, o altă copie după Colţ-Browning. Cu mâna stângă pipăi mânerul cuţitului fixat în cingătoarea de la brâu. Hollis mai arunca o privire în jur, apoi o lua în urmă a trei perechi de tineri, îndreptându-se spre biserica-poarta. Trecu pe sub portic, străbătu un coridor de forma unui tunel, după care se trezi în cimitirul învăluit în linişte.

Complexul mănăstiresc, asemenea Kremlinului, fusese construit pe una dintre puţinele înălţimi de pe malurile râului Moscova. Dincolo de zidul de cărămidă al cimitirului, la piciorul pantei, se oferea privirii panorama parţilor de sud şi vest ale oraşului. Complexul olimpic şi Stadionul Lenin se aflau la cinci sute de metri spre sud, într-o buclă a râului Moscova, pe un fost teren mlăştinos. Dincolo de stadion venea râul, iar pe malul sau dinspre sud se înălţau Colinele lui Lenin şi turnurile Universităţii Kornonosov. Zări chiar platforma de observare unde el, Lisa şi Saşa petrecuseră câteva clipe scurte şi fericite.

Hollis urma o alee pavată cu cărămidă. În cimitir erau mulţi copaci, majoritatea mormintelor fiind năpădite de buruieni. Pietrele funerare erau mai înalte decât statura unui om, în vechiul stil rusesc, creând un labirint de calcar şi granit. Cimitirul avea lăţimea complexului mănăstiresc, nu însă şi adâncimea. După calculele lui Hollis, se întindea pe o suprafaţă de şase acri. Avea să-i ia ceva timp găsirea mormântului lui Gogol.

An cimitir nu era multă lume, ceea ce era bine din punctul de vedere al intimităţii, dar suficientă ca prezenţa lui şi a lui Surikov să nu bată la ochi. Surikov alesese un loc inspirat pentru o zi de duminică.

Vizitatorii erau în majoritate studenţi, aparent în

căutarea mormintelor oamenilor celebri. Stăteau adunaţi ciorchine în faţa pietrelor funerare, gesticulând şi discutând despre cei îngropaţi acolo. Hollis văzu mormintele lui Cehov şi Stanislavski, precum şi pe cel al pictorului Isaac Levitan. Şase tineri şi tinere, în ţinuta boemă – pufoaice şic, pantaloni largi din catifea reiată şi cizme înalte – stăteau de vorbă în faţa mormântului cineastului Serghei Eisenstein. Hollis îi ocoli.

O doamnă în vârstă, îmbrăcată într-un pardesiu murdar de culoare roşie, stătea cu faţa la mormântul lui Nikita Hruşciov. Femeia îşi făcu cruce, se închina în faţa pietrei funerare, apoi plecă. Hollis se întreba dacă nu era cumva o rudă a defunctului.

Coti pe o alee laterală şi se trezi într-un nor de ceaţa. O femeie înalta şi atrăgătoare, îmbrăcată într-o haină de piele lungă, de culoare neagră, ieşi din ceaţa îndreptându-se spre el. Când se apropie de el, Hollis o întreba în ruseşte:

— Mormântul lui Gogol?

Femeia îl măsură cu privirea, apoi răspunse cu un accent ce trăda o persoană neobişnuit de cultivata:

— Încercaţi acolo, lângă pinul acela înalt. Cred că am trecut pe lângă el.

— Vă mulţumesc, spuse Hollis continuându-şi drumul.

Femeia adăuga, pentru el sau pentru sine:

— Dar nu se ştie niciodată. Până şi morţii dispar aici.

Hollis îşi văzu de drum. Cu o săptămână mai înainte s-ar fi oprit şi ar fi stat de vorbă cu femeia. Dar apetitul său pentru aventuri în Rusia era într-o vertiginoasă scădere şi încă nu vorbise cu Surikov.

Al zări pe alee, sub ramurile răsfirate ale unui pin înalt, furnand o ţigară şi contemplând o piatră funerară din calcar acoperită de muşchi, aflată într-o stare avansată de degradare. Hollis se opri lângă el, uitându-se şi el la piatra funerară.

— E citit în Vest tipul ăsta? întreba Surikov.

— Nu prea. În universităţi, presupun.

— Se găsesc cărţi în ruseşte acolo?

— Da.

— Suflete moarte, spuse Surikov. Suflete moarte.

Mai privi o vreme mormântul, apoi îl cercetă pe Hollis din cap până în picioare prin norul de fum de ţigara.

— Ne îmbrăcăm chiar atât de prost? întreba zâmbind.

— Mă tem că da.

— Pe tine arata şi mai rău.

— Mulţumesc.

Apoi adăugă:

— Dar de ce eşti tu îmbrăcat atât de prost astăzi?

Surikov îşi trecu mâna prin părul scurt.

— E duminică.

Se întoarse şi se îndepărta. Hollis aştepta un minut, apoi o lua în urma lui. Surikov se opri lângă îmbinarea dintre turnul de pază şi zidul de cărămidă al cimitirului. Pe lângă zid erau pietre funerare cu inscripţii în chirilica pe care Hollis nu le putu citi.

Din buzunarul pardesiului său lung Surikov scoase un pachet înfăşurat într-un ziar Pravda şi spuse:

— Vrei să cumperi crap proaspăt?

Mirosul peştelui ajunse până la Hollis.

— Poate.

Surikov bătu cu palma pachetul, ca şi când ar fi vrut să sublinieze virtuţile peştelui.

— Aşadar, prietene, spuse el, am aflat din Pravda că părăseşti Rusia. Am fost foarte şocat. Nu ştiam dacă mai vii astăzi. Eram îngrijorat.

Lui Hollis nu-i era greu să-şi imagineze cauza îngrijorării lui Surikov.

— Imunitatea mea diplomatică e acum pe muchie de cuţit, aşa încât nu e nevoie să mă întrebi dacă sunt sigur că n-am fost urmărit, fiindcă astăzi sunt la fel de îngrijorat ca tine.

— Da? Eu mi-aş putea pierde şi viaţa, în timp ce tu te-ai duce doar la închisoare.

— Aş prefera să fiu în locul tău şi să mi se tragă un glonţ în cap decât să fiu trimis să petrec cinci sau zece ani în Răsărit.

Surikov ridică din umeri.

— Cum va afecta plecarea ta înţelegerea noastră?

— N-avem nicio înţelegere.

— Vom avea. Când pleci?

— Nu scrie în Pravda aia a ta? replica Hollis pe un ton sarcastic.

— Nu scrie când pleci.

— Zău? Plec miercuri.

Surikov păru oarecum surprins.

— Cine o să te înlocuiască în calitate de ataşat al Aerului?

— Anca nu ştiu.

— O să pot trata cu noul ataşat sau cu cineva?

— Vom discuta asta înainte să ne despărţim?

Pe alee apăru o pereche tânără, care se apropie de pietrele funerare vechi. La baza zidului, bărbatul

îngenunche, pipăind cu degetele literele de pe una dintre pietrele funerare. Femeia avea în mână un carneţel.

— Aici e îngropata o maică. Gulia, spuse bătrânelul. N-am mai auzit de numele ăsta în ultima vreme.

Femeia îşi nota ceva în carneţel. Surikov flutura peştele pe la nasul lui Hollis.

— I-am prins azi-dimineaţă în Setun. Nevastă-mea i-a curăţat, aşa că un burlac mi-ar da bani frumoşi pe ei.

Tânăra pereche se îndepărta printre şirurile de pietre funerare.

— Cred că-mi torni mici gogoşi, spuse Surikov. Ştiu că pleci mâine şi mai ştiu că cel care te înlocuieşte este colonelul Fields.

Hollis, reţinându-şi o tresărire, dădu afirmativ din cap. S-ar fi putut să fi aflat de la cei ce supravegheau electronic ambasada care l-au auzit când le-a spus soţilor Kellum, sau chiar de la aceştia, care au informat KGB-ul. Indiferent de filieră, faptul că Surikov ştia îi produse un fior rece pe şira spinării.

— Ţi-au spus cei de la KGB

— Da. Mi-au spus numele noului ataşat al Aerului şi că pleci luni, nu miercuri.

— De ce ţi-au spus toate astea?

— Vor să impresioneze oamenii, arătându-le cât de bine informaţi sunt. Eu unul nu fac parte din serviciul de informaţii al armatei, dacă la asta te gândeşti.

Hollis nu crezuse niciodată acest lucru, fiindcă Surikov nu se comportă ca un tip din GRU şi nici nu folosea jargonul acestora.

— De fapt, adaugă Surikov, KGB-ul vrea să ştie dacă eu, vreunul dintre subofiţerii mei sau vreunul din ataşaţii noştri militari ştim ceva despre colonelul Fields. KGB-ul vrea să-i facă dosarul şi, cum s-au poticnit, au apelat la mine. Poate mă ajuţi să-i impresionez şi eu, spuse zâmbind.

— Generale, care e funcţia ta exactă în cadrul aviaţiei militare sovietice?

— Sunt ceea ce voi numiţi G-l. Şeful serviciului cadre din Forţele Aeriene Sovietice.

— La ce comandament?

— Nu e vorba de un comandament, colonele, ci de întreaga aviaţie militară. Eu deţin dosarele unei jumătăţi de milion de oameni. Nu e un post fascinant, dar pe biroul meu ajung lucruri interesante. Nu crezi?

— Cum a aflat KGB-ul numele colonelului Fields?

Surikov îl privi pe Hollis drept în ochi şi răspunse:

— Cred că v-au penetrat ambasada.

Studie faţa lui Hollis pentru a-i surprinde reacţia.

— Cum ţi-a fost adresată această solicitare din partea KGB-ului? Printr-un raport? Un telefon?

— Personal. Am fost convocat la Lefortovo. KGB-ul are dreptul de a-i chema la ordine chiar şi pe generali. Le face o nespusă plăcere să ne ceară să-i vizităm la Lubianka sau Lefortovo. De acolo, nu ştii niciodată dacă ieşi viu. Asta s-a întâmplat acum câteva zile.

— Ţi-a fost frică, generale?

— Foarte.

— Cu cine ai vorbit la Lefortovo?

— Cu un colonel pe nume Pavlicenko.

— Înalt, blond, cu buzele subţiri şi ochi albaştri?

Surikov ridică din sprâncene.

— Da. îl cunoşti?

— Sub un alt nume.

Hollis constata că Surikov era dispus să „verse sacul”. Aşa se întâmpla mai întotdeauna când tranzacţia era pe aproape. Hollis nu ştia dacă Valentin Surikov creştinul era mai demn de încredere decât generalul Surikov din Forţele Aeriene Sovietice, dar era dispus să rişte.

— După Lefortovo, spuse Surikov, sunt mai hotărât ca oricând să plec de aici.

— Ştiu ce simţi.

— Poţi să mă scoţi din ţara?

Hollis nu avea nicio împuternicire să spună „da”, dar sosise clipa să lămurească întreaga poveste.

— Pot, dacă ai taxa de călătorie.

— Jumătate acum, jumătate când ajung în Vest.

— Înţeleg.

— E periculos? Să mă scoţi din ţara, vreau să spun.

— Fireşte.

— Nu pentru mine sunt îngrijorat.

Hollis nu mai avea nevoie să i se spună.

— Ea e nepoata ta?

Surikov îşi roti capul, deschise gura, dar nu putu să rostească o vorbă.

— E periculos, dar nu e nevoie decât de sânge rece. Ea are nervii tari?

— Nepoata mea e credincioasă, spuse Surikov trăgând din ţigara. Ne-ai văzut?

— Da.

— Atunci ştii de ce vreau să plec.

— Cred că da.

Surikov privi prostit la peştele învelit în ziar pe care îl luase în mâna şi începu să vorbească, dar nu cu Hollis.

— Îmi blestem ziua în care l-am descoperit pe Dumnezeu. Din clipa aceea, viaţa mea a devenit un infern.

Hollis nu prea ştia ce să spună, dar îl înţelegea.

— Da, nepoata mea Nataşa. Unica fiică a unicei mele fiice. Lumina ochilor mei, Hollis.

— E o fată frumoasă. Ştie englezeşte?

— Da.

— Atunci o să se descurce. O să se mărite cu un american sau cu un englez bogat şi o să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi. Mă crezi?

— Aş vrea să te cred. Din păcate însă, vrea să se călugărească.

— Zău? Păi, o să facă ce vrea, generale. Pe-acolo aşa stau lucrurile.

— Într-adevăr? Şi cu mine ce-o să se întâmple?

— O să-ţi găsim o ocupaţie şi ţie.

— Mda.

Surikov o porni printre şirurile de pietre funerare. Cerul era acum mai întunecat. Câţiva stropi de ploaie căzură pe pietre şi pe frunzele umede. O rafală de vânt legăna crengile mestecenilor. Hollis îl depăşi pe Surikov, apoi se opri să se uite la următorul monument funerar.

— Borodino, generale!

— La câţiva kilometri nord de Borodino a existat cândva o şcoală de instrucţie la sol a Forţelor Aeriene Sovietice. Instrucţie de sala în ce priveşte tactica aviaţiei de vânătoare americane, potenţialul şi armamentul american.

Surikov făcu o pauză pentru a amplifica efectul, apoi spuse:

— Instructorii erau americani.

Ai arunca lui Hollis o privire fugară.

— Ceea ce urmează este o poveste incredibilă, aşa încât te rog să asculţi cu atenţie.

Hollis trase adânc aer în piept. Singura rugăciune pe care şi-o făcuse în biserica fusese ca Surikov să confirme discuţia pe care o avusese cu Alevy.

— Asta e jumătatea de secret? spuse Hollis tăios. Nu-mi spui nicio noutate.

Surikov întoarse capul spre Hollis:

— Cum…?

— Cu pontul ăsta nu ajungi la Londra, îmi pare rău.

Hollis îi întoarse spatele şi începu să se îndepărteze. Continua să meargă ca un om care a întors spatele unei afaceri proaste sau unei iubite infidele, sperând că în următorii zece paşi situaţia să se îndrepte.

Surikov îl ajunse din urmă.

— Nu se poate… dar cum de…?

— Am fost la Borodino. De asta sunt expulzat. Ştiu că acolo sunt americani, îmi pare rău. Credeam că ştii mai multe…

— Ştiu!

Hollis se opri şi se întoarse cu faţa spre Surikov, care continua să ţină peştele în mână.

— Ce aveai de gând să-mi dai la Londra? Care-i cealaltă jumătate a secretului?

Surikov îşi umezi buzele.

— Şcoala… Ştii că acolo nu mai sunt pregătiţi

piloţi…

— Ştiu. Acum transforma kaghebişti în cetăţeni americani. Cum de ştii tu asta?

— Eu… eu furnizez studenţii, care nu sunt tocmai kaghebişti. KGB-ul nu mai are încredere în metodele proprii de recrutare. În KGB vor să intre tot felul de persoane ciudate şi ei ştiu asta. Aşadar, vor patrioţi ruşi cinstiţi. Oameni care au vrut să fie piloţi în aviaţia militară. Oamenii care, e de presupus, au ceva în comun cu instructorii lor americani.

— Ca pe vremea când acolo era o şcoală de instruire pentru piloţi.

— Asta cred şi eu. Din câte am auzit, pe vremea când era o şcoală de instrucţie a Forţelor Aeriene, piloţii noştri erau mai interesaţi să afle de la americani lucruri despre America decât să înveţe tactica aviaţiei lor de vânătoare. Comisarul politic a fost extrem de furios şi de îngrijorat de situaţie, dându-i pe mai mulţi piloţi pe mâna KGB-ului. Aşa le-a venit această idee strălucită. Au preluat în cele din urmă şcoala, fără să-i anunţe în mod oficial pe prizonierii americani. Treptat, orientarea şcolii s-a schimbat de la studiul tacticii aviaţiei de vânătoare la ceea ce este: o şcoală de spioni. Asta e ce-am aflat.

— Şi ce legătură ai în momentul de faţa cu şcoala, generale?

— Nu sunt implicat direct, dar serviciul de personal al Forţelor Aeriene Sovietice este cel care pregăteşte pentru această şcoala dosarele candidaţilor, care fac cu toţii parte din aviaţia militară. Aşa că eu…

Surikov se opri.

— Mai sunt şi alte lucruri. Mult mai multe. Ce

zici, colonele, merita să mă scoţi de aici?

— Poate. Numai că ştii ceva, generale, nu mai avem nevoie de alte informaţii despre această şcoala. Ştim unde este şi deţinem suficiente informaţii că să declanşam o criză internaţionala.

Apoi, privindu-l pe Surikov, continuă: ştii însă ce-mi trebuie.

Surikov nu răspunse.

— Nume, spuse Hollis. Numele agenţilor sovietici care se afla deja în America. Presupun că ai un fel de lista, altfel n-ai încerca să încheiem un târg. Numele, ăsta-i biletul tău spre Vest, generale.

— Dar… dacă fac rost de ele… de unde să ştiu că n-o să ne laşi baltă pe mine şi pe nepoata mea? Nu mai am nimic de oferit, dacă îţi dau lista cu numele aici.

— N-ai altă soluţie decât să mă crezi pe cuvânt.

— Nu pot.

— Trebuie. Ascultă-mă, generale! Eşti, cum spunem noi în engleză, ca un prunc nevinovat rătăcit prin pădure, înţelegi? De când ai făcut primul pas în povestea asta, eşti ca şi mort. La fel stau lucrurile şi în ce-o priveşte pe Nataşa. Aş putea să te dau în vileag aici sau să te împuşc la Londra. Dar pot să-ţi redau viaţa. Aş putea să te mint, fără ca tu să ştii dacă aşa-i sau nu. Pur şi simplu n-ai altă soluţie decât să faci ce-ţi spun, să înţelegi că acum eu dictez regulile jocului.

Trupul generalului Surikov păru că se încovoie. În spatele militarului cu ţinuta dreaptă, se afla un bunic bătrân şi obosit, care încerca să facă un ultim lucru ca lumea.

— Aici, noi nu ştim ce-i aia încredere sau buna-credinţă. N-am învăţat aceste lucruri când eram copii.

Aici nu avem încredere decât în propria familie, în nimic altceva.

— Înţelegi că dacă-mi dai lista şi aş lăsa să ţi se întâmple ceva nu aş mai avea trăi cu mine însumi? înţelegi conceptul? E vorba de conştiinţa. N-ai auzit ce spunea preotul ori te gândeai aiurea?

— L-am auzit, interveni Surikov precipitat, dar pentru mine e ceva nou. Aud asta de mai puţin de doi ani. Te aşteptai să devin un sfanţ în doar doi ani de zile? Crezi că eu te consider un sfânt numai pentru că mergi la biserică şi foloseşti cuvinte sfinte?

— Nu sunt un sfânt, prietene, spuse Hollis zâmbind.

După părerea lui Hollis cuvinte ca trest, vera şi sovesti – „încredere”, „credinţa” şi „conştiinţa” – nu erau neapărat cuvinte sfinte, dar îşi imagina că, amintite din când în când, ele puteau fie să şocheze, fie să impresioneze, fie din fiecare câte puţin.

— Am nevoie de timp de gândire. O să mă întâlnesc cu înlocuitorul tău duminica viitoare…

— Nu. Nu e cazul să te mai gândeşti. Cel mai bine ar fi să te hotărăşti acum şi să-mi promiţi că te ţii de cuvânt. Pe urmă am să-ţi dau şi eu cuvântul şi o să am grijă să te scot de aici. Ne întâlnim în Vest, dacă doreşti.

Generalul Surikov păru să-şi redescopere coloana vertebrală, îndreptându-se.

— Fie. Eşti mult mai dur decât îmi imaginam, colonele. Dar poate că-ntr-adevăr ai conştiinţa. Uite ce-o să primeşti: un microfilm cu dosarul personal al fiecărui individ care a urmat Şcoala de Cetăţeni Americani, cum îi spune KGB-ul. Pe microfilm ai să găseşti fotografiile indivizilor, numele lor ruseşti,

amprentele, locul şi data naşterii, grupa sanguină, semnele particulare, amprenta dentară etc. Un dosar de cadre complet. N-ai să găseşti noile lor nume americane sau adresele şi nu pot să-ţi spun caţi dintre ei au ajuns până la urmă în America. Informaţiile acestea le deţine numai KGB-ul. Aşa că oamenii voştri de acolo – FBI-ul – o să aibă de lucru, nu glumă! Asta-i tot ce pot să-ţi ofer.

Hollis dădu afirmativ din cap. Era un început.

— Caţi sunt?

— Ceva mai mult de trei mii.

— Trei mii…? Toţi pe un microfilm?

— Da. Trei mii. Întâmplător, toţi aceşti oameni sunt, oficial, morţi. Decedaţi în accidente survenite în timpul zborurilor de antrenament. Forţele Aeriene le-au organizat funeraliile cu mare pompă.

Surikov schiţa un zâmbet.

— Un rând mi-e de-ajuns.

Apoi îi întinse peştele lui Hollis.

— Să-l fierbi înăbuşit cu smântână.

Hollis se îndoia că va face asta.

— Considera că ţi-am strâns mâna, spuse.

— Şi eu ţie, adaugă Surikov. Drum bun! Ne vedem la Londra.

Se întoarse şi o luă înapoi, pierzându-se printre pietre funerare. Hollis se uita la peştele ambalat în ziar, îl băga în buzunarul în care avea lumânarea şi pistolul şi o porni spre poarta cimitirului. La vreo zece metri de ea, cineva îl bătu pe umăr şi întreba în ruseşte:

— Ce e în pachet?

Hollis înşfăcă patul pistolului, îndrepta armă prin buzunarul pardesiului spre exterior şi se răsuci.

— Ce ţi-a dat? întreba Seth Alevy.

— Crap.

— O, toată copilăria mea am mâncat crap. E ceva specific evreiesc şi rusesc, îmi displace profund. Hollis se întoarse şi-şi continuă drumul spre poarta cimitirului. Alevy grăbi pasul şi ajunse din nou în rând cu el.

— Parcă ziceai că întâlnirea e la ora patru.

— Aveam de gând să-ţi spun la înapoiere că mi-am amintit că era mai devreme.

— Exact ce mi-am imaginat. Unde-i Lisa?

— La clopotniţa.

Trecură prin pasajul boltit şi intrară în complexul mănăstiresc. Burniţa se transformă într-o ploaie uşoară.

— Am avut noroc?

— Am câştigat lozul cel mare.

— Pensionul Doamnei Ivanova?

— Da. Apropo, KGB-ul îi zice şcoala de Cetăţeni Americani.

— Şi ce legătură are Surikov cu şcoala?

— Aţi spun mai târziu. Suntem acoperiţi?

— Da. Eu te acopăr pe tine şi tu pe mine. N-am putut să mobilizez iar trupele ca la Lefortovo. KGB-ul şi-a triplat supravegherea la ambasadă şi încearcă să provoace o confruntare. Eu am şters-o în duba care a plecat la cabana finlandeză. Dacă aş fi avut minte, m-aş fi dus acolo şi aş fi stat cu burtă în sus.

— De ce n-ai făcut-o? Nu te-a rugat nimeni să vii aici.

— Am vrut să-l văd pe Surikov.

— O să te întâlneşti cu el foarte curând.

Străbăteau cu paşi repezi aleea străjuită de

copaci care ducea clopotniţa.

— Un alt motiv pentru care am venit, spuse Alevy, este acela că azi-dimineaţă Ministerul de Externe sovietic ne-a comunicat că v-au revocat, ţie şi Lisei, imunitatea diplomatică.

— Aşa deci. Îţi mulţumesc că ai venit.

— Potrivit dreptului internaţional, imunitatea ta nu mai funcţionează decât între ambasadă şi punctul de plecare din ţara. Prin urmare, aici eşti în aer. La fel şi Lisa.

— E ca şi cum aş fi plecat la vânătoare de vampiri şi mi-aş fi pierdut crucea, remarca Hollis.

— Cam aşa. Presupun că ai totuşi cu tine ţăruşul din lemn.

— Da, spuse Hollis. Era cât pe-aci să-ţi treacă prin inimă.

Ajunseră pe micul platou pavat la marginea căruia se înalţa clopotniţa. Lisa nu se zărea nicăieri. Traversară platoul în pas normal, în aşa fel încât să nu atragă atenţia. Ploaia se înteţise, iar vizitatorii erau tot mai rari. Ajunseră în faţa clopotniţei, apoi îi dădură roata, fiecare pe altă parte.

— Fir-ar să fie! rosti apăsat Alevy.

— Linişteşte-te, Seth. Apare ea!

Alevy se întoarse cu faţa spre el şi Hollis văzu că nici prin gând nu-i trecea să se liniştească. Alevy îl ameninţa cu degetul, reproşându-i iritat:

— N-ar fi trebuit s-o iei cu tine!

— Potoleşte-te! A vrut să vină aici la biserică şi în fond poate să facă…

— Încetează cu rahatul ăsta! Aici nu-i vorba de o situaţie amuzantă, colonele, ori de o escapadă în doi. Suntem în Moscova, amice, şi…

— Ştiu unde mă aflu şi acţionez cum cred de cuviinţa.

— Ar fi trebuit să vă expediez pe amândoi acum o săptămână. Ne-aţi făcut mai multe probleme…

— Du-te dracului!

Alevy şi Hollis se apropiară ameninţători unul de celălalt apoi Alevy se întoarse şi începu să traverseze platoul.

— O să aştept la poarta principală cincisprezece minute, îi strigă el peste umăr. Pe urma plec, cu sau fără tine, ea ori amândoi.

Hollis o porni în urma lui Alevy.

— Stai o clipă! Ascultă! îi spuse, apropiindu-se de el. Dacă nu mai ajung la ambasadă, să ştii că ţi-am fixat o întâlnire cu Surikov la magazinul de antichităţi de pe strada Arbat, mâine la ora nouă dimineaţa. O să-ţi dea dosarele de cadre microfilmate ale tuturor elevilor şcolii, foşti şi actuali. Trei mii, Seth.

— Dumnezeule… trei mii… cum dracu’ a obţinut informaţiile?

— E şeful direcţiei Personal din cadrul Forţelor Aeriene.

Hollis îi relată pe scurt conversaţia avută şi conchise:

— I-am dat cuvântul meu de onoare că-l scoatem de-aici, împreună cu nepoata sa, înţelegi? Să nu te joci cu chestia asta, Seth! Să-i scoţi din ţara!

Alevy dădu afirmativ din cap.

— O să mă ocup de chestia asta.

— Şi-acum pleacă!

Alevy avu un moment de ezitare.

— Vă aştept la poartă.

— Nu. Cară-te la ambasadă şi rămâi acolo pană

te întâlneşti cu Surikov. N-am nevoie de tine aici. Ţi-am predat ştafeta, Seth, şi oricum eu n-o să mai fiu aici să mă pot întâlni cu Surikov mâine. Acum e al tău, băiete. Hai, şterge-o!

Alevy privi în jur la platoul pe care răpăia ploaia, apoi dădu aprobator din cap:

— Noroc!

O porni prin ploaie spre poarta principală. Hollis se întoarse la clopotniţa şi se lipi cu spatele de zid. Scoase pistolul din buzunar şi îl ţinu lipit de corp. îl văzu pe Alevy dispărând pe o alee flancată de copaci.

Hollis privi platoul, stropii reci de ploaie ce nu conteneau să cadă şi aburul propriei respiraţii. Minutele treceau, îşi imagina ca Surikov, Lisa şi Alevy fuseseră „săltaţi", iar pe el îl lăsau să stea pur şi simplu ca prostul în ploaie. „Trebuie să fii mai îngrijorat când nu-i vezi decât când îi vezi". Dacă i-ar fi văzut, ar fi luat câţiva cu el în mormânt. „Gata cu imunitatea diplomatică, gata şi cu bunele maniere!"

Aşi privi ceasul. Trecuseră cincizeci de minute de când se despărţise de Lisa. Se gândi la faptul că Alevy venise să-i acopere, apoi că fusese de acord să plece. Din punct de vedere profesional, era corect. Ce nu era în regulă, constata el, era meseria în sine.

Auzi paşi şi o văzu pe Lisa venind în graba prin bălţile de pe platou.

— Am pierdut noţiunea timpului, spuse îmbrăţişându-l. Iartă-mă!

— Nu-i nimic.

— Eşti ud leoarcă.

Hollis o lua de braţ şi o porniră spre poarta principală.

— Te-ai întâlnit cu prietenul tău la mormântul lui

Gogol?

— Da.

— Cum a decurs întrevederea?

— Bine.

Întrebarea, îi sugera imaginea plăcută a unei mese de conferinţe şi nişte cafea fierbinte, nicidecum o întâlnire primejdioasă, pe o ploaie rece.

— Frumos cimitir, spuse.

— Într-adevăr. Ai văzut mormintele celebrităţilor?

— Câteva.

— Mă aştepţi de mult?

— Nu chiar. Am crezut că te-au „săltat”, spuse Hollis pe un ton glumeţ.

— Când mă aflu pe pământ sfânt nu dau niciodată de bucluc. Odată, la o reuniune bisericească…

Lisa izbucni în râs.

— Ţi s-a întâmplat cumva ceva interesant?

— Nu, nu chiar.

Se apropiară de ieşire.

— Miroase a peşte, spuse Lisa.

— A, am cumpărat nişte crap de la un bătrân, îi răspunse Hollis bătându-se cu palma peste buzunar. Se fierbe înăbuşit, cu smântână, adăugă el.

— Ştiu.

— Mi-a fost dor de tine. Am fost îngrijorat.

— Mulţumesc. Crezi c-o să avem probleme cu întorsul la ambasadă?

— O să căutăm un telefon şi o să chem serviciul de securitate. Punctul Foxtrot e în apropiere. Adică statuia lui Lenin de la nord de stadion. Ţine minte, pentru eventualitatea c-ar trebui să ne despărţim.

— De ce să ne despărţim?

— Am spus „eventualitatea”.

Intrară în tunelul boltit în care se adăpostiseră de ploaie vreo duzină de persoane. Hollis se opri ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă din pasaj. Lisa îi scoase pălăria îmbibata de apă şi îl şterse pe faţa cu o batistă.

Din întunericul pasajului îşi făcu apariţia Seth Alevy, care nu spuse decât „Urmaţi-mă!”, ceea ce lui Hollis i se păru a fi de-ajuns, în circumstanţele date.

CAPITOLUL 28

În spatele porticului de la intrarea cancelariei, Sam Hollis şi Lisa Rhodes îşi luau un ultim rămas-bun de la cei care ieşiseră să-i însoţească. Lisa îşi îmbrăţişă colegii, în timp ce Hollis dădea mana şi schimba salutări cu foştii săi subordonaţi.

Ambasadorul le pusese la dispoziţie maşina sa, un Lincoln spaţios, având Marele Sigiliu pe ambele laturi. Şoferul deschise portiera din spate.

Kay Hoffman îl sărută cu foc pe Hollis şi-i spuse:

— Aştept să mă inviţi la nuntă.

— S-a făcut, răspunse Hollis, care habar n-avea de vreo nuntă.

— Ţi-am spus eu că o să te alegi cu expulzarea de pe urma fotografiatului, îi spuse Charles Banks Lisei.

Tânăra femeie zâmbi.

— Mă bucur că nu asta e motivul, Charlie. Mă bucur c-a fost vorba de ceva important.

— Trimite-mi un exemplar din carte!

— Aşa o să fac.

Hollis şi Lisa se suiră în Lincoln. Şoferul, Fred Santos, închise portiera şi se aşeza la volan.

Când Lincoln-ul se urni din loc, cei prezenţi începură să facă semne cu mâna. În dreptul gheretei santinelei americane, zece puşcaşi marini prezentară armele pentru onor. Hollis le răspunse, ridicând mâna la caschetă. Cei doi miliţieni sovietici se holbară la limuzina şi la ocupanţii acesteia, în momentul în care maşina ieşi în stradă. Cerberii ambasadei se zgâiau de la ferestrele clădirilor înconjurătoare şi din maşinile lor Ceaika de culoare neagră. Un bărbat, pe care Hollis îl recunoscu a fi Boris, stătea rezemat de Ceaika, făcându-i semn cu mâna.

— Do svidania, îi răspunse Hollis, făcându-i la rândul semn cu mâna. Apoi adăugă:

— Ticălosule!

Fred Santos izbucni în râs. Lisa se întoarse şi aruncă o ultimă privire spre clădirea cancelariei şi zidurile ambasadei americane, cu porţile de fier, pe care era aplicată stema americană, acum închise.

Hollis deschise un număr din New York Times, vechi de două zile, şi citi:

— Astăzi – adică sâmbăta – va fi o zi senină şi însorita, temperatura 21 C. Mets a câştigat al doilea joc din serie.

— Îmi vine să plâng, spuse Lisa privind drept înainte.

— Eşti suporteră a echipei din Detroit?

Lincolnul cotea pe străzile înguste ale cartierului Krasno-presnia. Hollis lasă jos ziarul şi privi prin lunetă. Erau urmaţi îndeaproape de un Ford în care se aflau Seth Alevy, pe locul din faţă, împreună cu trei oameni din corpul de pază. În spate venea dubita ambasadei, încărcată cu bagajele şi lucrurile lor personale. În faţa lor, rula un alt Ford, în care se aflau

Bert Mills, ofiţer CIA şi adjunct al lui Alevy, împreună cu alţi trei oameni din corpul de pază.

— Ne lipsesc acoperirea aeriană şi tancurile, remarca Hollis.

— Mi se pare un pic cam exagerat, spuse Lisa.

— Seth ţine foarte mult să-ţi Asigure protecţia.

Lisa nu-i răspunse, întoarse capul şi, înfuriata, începu să privească pe geam, ignorându-l.

— Cred că vă simţiţi uşuraţi, nu-i aşa? întreba Fred Santos.

— Întocmai, răspunse Hollis.

— Ciudat lucru însă, toţi cei pe care i-am condus la aeroport păreau trişti, făcând afirmaţii de genul: „Aş fi vrut să pot face mai mult aici”, ori gândindu-se la prietenii din ambasada de care se despărţiseră. Unora le părea rău după prietenii ruşi pe care n-o să-i mai revadă niciodată. Cred că omul se obişnuieşte cu locul. Deşi aici este un post greu, e poate singurul loc în care simţi că e nevoie de tine şi eşti apreciat, înţelegeţi?

— Înţeleg, răspunse Hollis. Cât mai ai de stat aici?

— Un an şi două săptămâni. Apoi mă întorc la Washington. Un an şi două săptămâni nu înseamnă prea mult.

— Timpul trece repede, spuse Hollis.

— Poate, cine ştie.

Hollis sosise la Moscova în perioada în care Departamentul de Stat hotărâse că n-ar fi fost rău că localnicii din cadrul personalului de serviciu al ambasadei să fie înlocuiţi cu americani. Fostul şofer al ambasadorului, Vasili, un domn în vârstă şi agreabil despre care toată lumea ştia că era colonel KGB,

câştiga cam două sute de dolari pe lună, ceea ce pentru departament reprezenta o afacere. Alevy atrăsese atenţia asupra riscurilor inerente pentru securitate decurgând din situaţia de a avea un colonel KGB ca şofer şi asupra faptului că, dacă ar fi fost vorba doar de bani, Vasili era în stare să plătească dublu americanilor doar ca să-şi păstreze slujba. După ce prin ambasada americană mişunaseră cetăţeni sovietici vreme de peste cincizeci de ani, Departamentul de Stat a început să înţeleagă cum stau lucrurile. „Nu e de mirare, îşi zise Hollis, ca ofiţerii de informaţii îi considerau pe diplomaţi nişte capete pătrate”.

Salariul unui angajat din cadrul personalului de serviciu, cum era Santos, se ridica la aproximativ trei mii de dolari pe lună, inclusiv beneficiile, acesta având nevoie în plus de locuinţa. Câtă vreme nu erau absolvenţi ai Pensionului Doamnei Ivanova, precum soţii Kellum, meritau cu prisosinţa banii.

— Hei, Fred, cine joacă mijlocaş la echipa ’81 Mets?

— Nu sunt pasionat de base-ball, domnule colonel. Dacă vreţi însă să vorbim despre Liga Naţionala de Fotbal, pot să vă fac capul moară.

— Poate mai târziu.

Lincolnul coti spre bulevardul Leningrad, o stradă largă cu şase benzi de circulaţie şi peluza cu copaci la mijloc. Se îndrepta spre ieşirea dinspre nord a oraşului. Hollis îşi plimbă privirea de la blocurile masive de culoare gri la copacii dezgoliţi de frunze şi la cerul mohorât, cu sentimentul că aceasta era imaginea Moscovei pe care o va păstra în amintire.

Bulevardul Leningrad se transforma în

autostrada şi convoiul alcătuit din patru automobile mări viteza.

— Mă simt mai bine. În fond, e spre binele nostru, spuse Lisa întinzând mâna şi acţionând butonul de ridicare a geamului despărţitor. Ştii, Sam, noi ne-am îndrăgostit aici, în împrejurări palpitante, care pot provoca emoţii ambigue şi trecătoare.

Hollis deschise micul frigider-bar.

— Avem aici o cutie cu ciocolata belgiană şi o şampanie franţuzeasca la sticla de jumătate.

— Mă asculţi?

— Nu.

— Atunci ascultă!

— Ascult.

— Aşadar, dragostea noastră era ferită de realitatea exterioară ceea ce e o ironie având în vedere că Moscova e ireală. Acum însă, fiind expulzaţi atât de curând după ce ne-am găsit unul pe celălalt, sentimentele noastre n-au apucat să prindă rădăcini şi mă tem că…

— Ai repetat chestia asta?

— Da.

— N-ai putea s-o redactezi sub forma unei scurte petiţii?

— Nu mai face pe idiotul!

— Vrei ciocolată sau nu?

— Nu! zise Lisa, trântind uşa frigiderului. Spune-mi un lucru: Katherine te-a părăsit pe tine sau a părăsit Moscova?

Hollis, care se chinuia să scoată dopul de la sticla cu şampanie, nu-i răspunse.

— Răspunde-mi!

— L-a părăsit pe colonelul Hollis, un spion aflat la

Moscova.

Dopul sari, izbi tavanul, iar Fred Santos săltă în scaun.

— Scuză-mă, Fred! îi striga Hollis şoferului prin geamul despărţitor.

— Doamne, colonele… spuse Santos ducând mâna la inima cu un gest teatral.

— Ţara asta îi face pe oameni cam nervoşi, remarca Hollis, adresându-i-se Lisei. Nu ţi se pare?

Turnă Şampanie în două pahare alungite, apoi îi întinse unul Lisei, spunând:

— Nu pentru sfârşit, ci pentru început!

— O… te iubesc, Sam!

Lisa îl îmbrăţişă, vărsându-i şampanie pe impermeabil. Hollis o săruta. Şoferul din escorta aflat la volanul maşinii din spate îi claxona amuzat. Hollis arunca o privire peste umărul Lisei şi-l văzu pe Alevy holbându-se la ei de pe locul din dreapta şoferului.

Intrară în principalul terminal al aeroportului Şeremetievo, în drum spre aripa rezervată diplomaţilor.

— Aşteptaţi-mă, vă rog, spuse Bert Mills, adjunctul lui Alevy.

Hollis şi Lisa se opriră în aglomeraţia din noul şi spaţiosul terminal. Hollis îşi spuse că experienţa anterioară a arhitectului trebuie să se fi rezumat la hangare pentru tractoare. Tavanul era placat cu metal de culoarea aramei, conferind locului un aspect întunecat, mohorât şi neprimitor.

Ca în toate gările şi aerogările sovietice, şi aici se constată o lipsă acută de servicii şi de solicitudine. Hollis observa un singur chioşc cu mâncare, asaltat de cel puţin o sută de persoane.

Cetăţenii sovietici care soseau din sau se îndreptau spre cursele interne târau lăzi uriaşe pe pardoseala placată cu dale a terminalului. Hollis nu înţelegea unde erau îndesate atâtea bagaje.

— Pan Am-ul îmi cântăreşte bagajele la gram, îi spuse Lisei. Cu Aeroflot, cred că se transporta şi animale vii. Ca în trenul în care am călătorit noi, îţi aminteşti?

— Nu cred c-am să pot uita vreodată.

Hollis se îndrepta spre un ghişeu de schimb valutar, puse rublele pe care le mai avea pe tejghea, păstrând câteva copeici.

— Dolari americani, vă rog.

Casiera transforma rublele în dolari cu ajutorul unui abac, apoi îi întinse lui Hollis nişte formulare să le semneze. Hollis semna, iar casiera îi întinse câţiva dolari, spunându-i: – Monede nu avem.

— Dar ciocolată?

— Şokolad?

— Las-o baltă! Do svidania, scumpo!

Reveni lângă Lisa şi-i spuse:

— Cred c-am vorbit în ruseşte pentru ultima oară.

Din locul în care se aflau, Hollis putea să vadă zona sosirilor internaţionale, cu o mulţime de oameni aşteptând să li se controleze paşaportul şi o alta şi mai mare aşteptând la vamă. Majoritatea celor sosiţi păreau a fi din lumea a treia; printre ei, numeroase grupuri de tineri, pelerini sosiţi la Moscova cu excursii sponsorizate de sovietici, ca să discute despre pace, prosperitate, dezarmare şi egalitate. Hollis nu încetase niciodată să se întrebe cum de o filosofie discreditată şi o naţiune atât de represiva mai puteau

exercita atracţie asupra idealiştilor.

Aruncă o privire şi asupra restului terminalului. Pretutindeni erau miliţieni îmbrăcaţi în uniforme gri, ba mai observă şi câţiva militari din trupele de grăniceri KGB îmbrăcaţi în uniforme de culoare verde. Observă că oamenii din corpul de pază al ambasadei ocupaseră poziţii strategice în jurul lui şi al Lisei. Remarca un bărbat îmbrăcat într-o scurtă maro din piele, cu cravată, care s-ar fi putut să fie kaghebist, dar nu mai văzu şi alţii ca el. În mod normal, într-un loc public şi aglomerat ca acesta, nu se putea întâmpla nimic, dar pentru KGB întreaga ţara nu era altceva decât o rezervaţie de vânătoare particulară. Baga de seamă că Alevy dispăruse, apoi ca Lisa părea un pic cam încordata.

— Ai zburat vreodată cu un Aeropleosc?

— Aeropleosc? întreba Lisa râzând. Da, o dată, la Leningrad, cu treburi.

— Într-o vreme călătoream cu el o dată pe lună până la Leningrad. Piloţii sunt toţi militari, în ţara asta nu e o diferenţă prea mare între aviaţia civilă şi cea militară. Ai observat cum se învârteau în cerc la mare altitudine deasupra aeroportului, pentru că apoi să revină în picaj la aterizare?

— Da şi mi-a fost o frică!

— Şi mie, şi nu uita c-am fost pilot pe avioane de vânătoare-bombardament. În State, regulă de aur pentru piloţi în privinţa băuturii este ca între sticla şi manşa să treacă douăzeci şi patru de ore. Aici, piloţilor de la Aeropleosc le este interzis să bea pe o rază mai mică de douăzeci şi patru de metri în jurul avionului.

— Eşti îngrozitor, spuse Lisa râzând. De ce-o să

te mai plângi când ai să fii acasă?

— De calitatea căpşunilor în timpul iernii.

Hollis îşi privi în graba ceasul. Lisa observa şi îl întreba:

— Crezi că s-a întâmplat ceva?

— Nu. Cred că ne isterizam. Apropo, să-ţi povestesc cum a decurs ultima mea călătorie cu Aeropleosc-ul. Era un Iakovlev 2, un trimotor cu nişte roţi uriaşe, care poate ateriza şi pe iarbă, şi pe zgură. E vorba, de fapt, de avioane de transport militare, cărora, odată îmbătrânite, le trântesc o inscripţie cu Aeroflot şi le montează scaune. Carlinga fusese vopsită cu pensulă. Dacă te uitai cu atenţie, puteai să vezi dârele de pensulă. Oricum, stewardesele arătau toate că Miss Piggy şi toaleta…

— Aşa arata avionul cu care am zburat eu. În interior mirosea a canal, iar punga de vomitat mai fusese folosită. Nu glumesc, pe cuvânt! Am o colecţie de pungi din astea de la diferitele companii cu care am zburat, aşa că am scos punga din buzunarul scaunului şi…

— Colecţionezi pungi de vomitat? Dezgustător!

Acum râdeau amândoi.

— Numai pungi nefolosite, Sam. Aşa că am…

— Gata, interveni Alevy, întrerupând-o. Totu-i în regulă. Să mergem!

Hollis şi Lisa îşi luară genţile de voiaj şi-l urmară pe Alevy, însoţiţi de cei şase oameni din corpul de pază. Intrară pe un coridor lung şi îngust ce ducea spre aripa rezervată diplomaţilor, unde erau aşteptaţi de Bert Mills, omul lui Alevy. Sectorul rezervat diplomaţilor era format dintr-un punct de acces şi un salon modern şi confortabil, cu mici săli de conferinţa

de-o parte şi de alta. Nu se deosebea prea mult de un club aviatic particular ori de salonul rezervat personalităţilor din oricare aeroport, cu excepţia prezenţei unui grănicer KGB, într-o uniformă impecabilă, lângă punctul de acces, şi a altuia înarmat cu un pistol mitralieră, lângă ieşirea pe pista.

Bagajele lui Hollis şi ale Lisei, purtând sigiliul diplomatic, trecuseră deja prin filtrul de control cu raze X şi aşteptau acum grămadă într-o camera-garderoba de lângă punctul de acces. Un ofiţer însărcinat cu controlul paşapoartelor veni şi le aplică pe paşapoarte ştampila cu viză de ieşire, apoi plecă. Hollis, Lisa şi Alevy erau aşezaţi confortabil în salon. Unul dintre oamenii ambasadei era postat lângă punctul de acces, la nici doi metri de santinelele din trupele de grăniceri ale KGB. Alţi doi ocupaseră poziţii la ieşirea din spate, ţinându-i companie grănicerului de-acolo. Bert Mills se aşezase pe partea cealaltă a salonului.

— De ce atâta paza? îl întreba Hollis pe Alevy. Unul, cel mult doi ar fi fost de-ajuns.

— Demonstraţie de forţa.

Lui Hollis îi trecu prin minte, şi nu pentru prima dată, ca Seth Alevy găsea o plăcere turbată în faptul că jocul sau de-o viaţa împotriva Moscovei se desfăşura chiar la Moscova. Hollis se întreba ce-o să se aleagă de Seth Alevy când va fi nevoit să părăsească Rusia.

An salon intrară trei bărbaţi cu aspect hispanic, care aveau insigne roşii cu chipul lui Lenin pe reverele de la costume. Le aruncară lui Hollis, Lisei şi lui Alevy o privire neprietenoasă, iar unul dintre ei spuse ceva în spaniolă, stârnind râsul celorlalţi doi. Se aşezară în

fotoliile din careul alăturat.

— E o cursă directă Aeroflot spre Havana, care pleacă peste o jumătate de oră, comenta Alevy.

— Cred c-au spus ceva jignitor, spuse Lisa. Am auzit cuvântul gringo.

— Fă-te că nu observi! o sfătui Alevy.

Pe măsuţa joasă erau liste cu băuturi în mai multe limbi.

— Câteodată au suc de portocale aici, spuse Alevy. Ce-aţi zice de nişte votca şi suc?

— Excelent!

Privi în jur după chelneriţa pe care o zărise mai devreme, apoi se ridică şi se îndrepta spre femeia de la barul aflat lângă punctul de acces. Se întoarse după un minut, zicând:

— N-au suc de portocale, aşa că am comandat Bloody Mary. E bine?

— Perfect.

Chelneriţa aduse patru pahare cu un lichid de culoare verde.

— Totul în ţara asta e de culoare roşie, comenta Alevy în engleză, numai sucul de roşii e verde. Băutura asta cum s-o fi numind? Bloody Grasshopper?

Chelneriţa lasă jos cele patru pahare, apoi puse lângă ele o farfurie cu somon şi pâine neagră.

— Pentru foame. La revedere! Drum bun!

— Mulţumesc, îi răspunse Alevy.

Apoi, adresându-i-se Lisei şi lui Hollis:

— Din când în când cineva de-aici se poartă frumos cu tine şi te pune pe gânduri. Drum bun! spuse, ridicând paharul.

Bău tot paharul dintr-o înghiţitura şi oftă.

— Votca! Iată un lucru pe care-l fac într-adevăr

ca lumea.

— Eşti bine dispus azi, remarca Lisa. Te bucuri că plecăm?

— Nu, nici vorbă. Sunt fericit pentru voi. Voi amândoi.

După câteva clipe de stânjeneala, Lisa îl întreba:

— Paharul în plus e pentru tine?

— A, am uitat. E pentru Bert Mills.

Alevy luă paharul, se ridica, păru că se dezechilibrează şi vărsă sucul de roşii de culoare verde pe capul unuia dintre cubanezi.

— O, îmi pare nespus de rău. Am fost atât de neandemanatic…

Cei trei cubanezi săriră în picioare. Hollis se ridică şi el, iar Bert Mills fu într-o clipă acolo. Cubanezii sesizară imediat situaţia, îşi adunară servietele diplomat, fluturând agitaţi o mulţime de batiste, şi se retraseră într-una dintre încăperile laterale.

— Regret din suflet, spuse Alevy.

Mills chicoti şi se înapoie în fotoliul său. Hollis observa că cei doi grăniceri rânjeau.

Hollis fusese întotdeauna uimit de mică armată de bandiţi manieraţi a lui Alevy. În afara celor vreo douăzeci şi ceva de ofiţeri de informaţii CIA, mai există vreo duzină de oameni din corpul de pază al ambasadei pe care Alevy îi putea folosi. Cândva îi spusese lui Hollis ca, dacă ar fi izbutit să-şi subordoneze şi contingentul de treizeci de puşcaşi marini, ar fi putut ocupa Kremlinul.

— Întotdeauna întâlnesc oameni interesanţi în salonul diplomatic, spuse Alevy, ştergându-se pe mână cu un şerveţel de hârtie.

Lisa zâmbi, fără să comenteze.

Hollis înţelese că Alevy încerca pentru ultima dată să iasă în evidenţa în faţa Lisei. Se scuză şi părăsi salonul.

Alevy şi Lisa stăteau în picioare, unul în faţa celuilalt.

— Nu mă bucur deloc că pleci, spuse Alevy. De fapt, sunt chiar trist.

Lisa nu răspunse.

— M-am gândit c-am fi putut încerca să reparăm lucrurile.

— Şi eu m-am gândit între timp însă, s-au întâmplat alte lucruri.

— Ştiu.

Alevy luă paharul Lisei şi sorbi din el.

— Poate că drumurile noastre se vor mai întâlni în alt loc uitat de lume. Ne-am ales o viaţă foarte ciudată.

— Ruşii au o vorbă: „E mai uşor să străbaţi un câmp decât să trăieşti o viaţă”.

— Ruşii zic multe lucruri fără nicio noimă. Ţie îţi plac, mie nu.

— Aţi place însă să fii spionul numărul unu din capitala Imperiului Râului.

— Da, asta da!

— Tocmai asta mă deranjează, încearcă să vezi şi partea rea a lucrurilor pe care le faci.

— N-am vreme pentru judecaţi morale. Meseria mea e să-i înfund pe sovietici şi ei mă respecta pentru asta.

— Bine, am mai discutat despre lucrurile astea. Nu-ţi cer decât să încerci să-i înţelegi pe oamenii ăştia din popor. Dacă ai s-o faci, o să te ajute atât

profesional cât şi personal.

— Încerc. Toţi încercam.

— Oare?

Lisa arunca o privire spre uşă, dar nu zări nici urmă de Hollis.

— Ai grijă, Seth! Mă tem pentru tine.

— Zău? Şi tu să ai grijă de tine! încă n-ai ajuns acasă.

Alevy goli paharul Lisei.

— Îţi dau un sfat, doamna mea. Vârsta lui nu contează. Şi nici starea lui civilă actuală. Dacă se întoarce însă în lumea lui de piloţi militari fanatici, cred c-o să ai de furcă.

— Nu m-am gândit să mă mărit. Apropo, despre ce aţi discutat până la şase dimineaţa? Arătaţi amândoi ca dracu'!

— Aveam nevoie de un regulament al aviaţiei militare sovietice şi îmi trebuia şi semnătura lui Hollis pe raport. Cei de la Langley îl respecta foarte mult. Îmi pare rău că v-am stricat programul. N-o să se mai întâmple.

Alevy îşi privi ceasul.

— Mă duc să-l caut pe Sam şi să ne luăm rămas-bun. Aici sunteţi în siguranţa. Aş avea mai multe să-ţi spun, dar ăştia ştiu deja prea multe despre viaţa mea personală, spuse arătând cu degetul spre tavan. Băieţii răi. Câte ponturi nu afla ei din încăperea asta!

— Niciodată nu m-am gândit la treaba asta, spuse Lisa clătinând din cap.

— Oricum, nu mai ai de ce s-o faci. Aveţi grijă ce vorbiţi, după ce se întoarce Sam. Când o să fiţi la bordul avionului companiei Pan Am, n-aveţi decât să vorbiţi ce vreţi până la Frankfurt şi mai departe. Acolo

e lumea liberă, îmi place expresia asta din perioada Războiului Rece: lumea liberă!

După un moment de stânjeneala, Lisa spuse:

— Să-mi scrii!

— Desigur.

— O să-ţi dau de veste unde mă stabilesc.

Apoi Lisa izbucni în râs.

— Ce proastă sunt! O să ştii probabil înainte să ştiu eu însămi. Cred că asta a fost una dintre problemele noastre. Unei femei îi place să aibă intimitatea ei, să fie învăluită de un dram de mister. Tu ştiai tot despre toată lumea din interiorul zidurilor castelului. Erai un fel de Merlin al nostru.

— Niciodată nu m-am gândit că lucrurile ar sta chiar aşa. De asta, probabil, nu mă invita nimeni la bowling, spuse Alevy zâmbind.

Lisa îl sărută pe obraz.

— La revedere, Seth. Îţi mulţumesc pentru tot…

Apoi, ştergându-şi lacrimile:

— Ne mai întâlnim noi!

— Sunt sigur de asta!

Alevy o trase brusc spre el, îşi lipi gura de urechea ei şi-i şopti:

— Ascultă-mă! Nu eşti obligată să pleci cu cursa asta… trebuie să părăseşti Rusia până la miezul nopţii. Mai sunt două curse spre Frankfurt. Spune-i lui Sam că nu te simţi bine şi ca…

— De ce?

— M-am gândit că am putea… să mai fim împreună… să ne despărţim altfel.

— E o propunere?

— Nu. De fapt, n-am vrut decât… ascultă, vreau să spun că Hollis e o ţinta şi nu-mi place să te ştiu

lângă el…

— Ştiu. Mi-a spus-o chiar el, şi, de altfel, puteam să-mi imaginez. Nu sunt o floare plăpândă, Seth. Cu tine eram dispusă să împart orice pericol. La fel o să fac şi cu el.

— De asta te iubesc, spuse Alevy dând resemnat din cap. Un zâmbet trist i se înfiripa pe chip.

Se sărutară, apoi Seth Alevy se întoarse şi ieşi în grabă din sala de aşteptare. Lisa se aşeza din nou şi începu să frunzărească un exemplar vechi din revista Time, ştergându-şi ochii cu o batistă.

— Lua-te-ar naiba, Alevy! Lua-v-ar naiba de bărbaţi!

Lisa îşi privi ceasul.

— Hai odată, Sam!

Alevy îl găsi pe Hollis în coridorul îngust ce ducea spre sala de aşteptare principală a aeroportului, îi făcu semn cu degetul spre plafon şi amândoi se îndreptară spre aripa aglomerată a terminalului. Preţ de un minut, rămaseră liniştiţi în mijlocul mulţimii, apoi Alevy îl întreba:

— Vrei să stăm de vorbă?

— Presupun că întâlnirea a decurs bine, răspunse Hollis, altfel n-ai fi fost bine dispus.

— A decurs perfect.

— Ai obţinut microfilmul?

— Da.

— Te-ai uitat pe el?

— În grabă.

Iritat, Hollis trase adânc aer în piept.

— Pot să-ţi scot vorbele cu cleştele, dar pot să-ţi ard şi un pumn să ţi le scot pe toate dintr-odată.

Alevy îl privi o clipă, apoi privirea îi deveni

difuza, ca şi cum mintea lui tocmai primise un telefon. Îşi concentră din nou privirea spre Hollis şi-i spuse:

— Sam, ţi-am promis că te voi ţine la curent cu cazul ăsta. Ai cuvântul meu de onoare.

— Bun, replică Hollis, examinând o clipă chipul lui Alevy. Ce zici de microfilm? E bună marfa?

— E jackpotul, Sam. Mă întreb însă cum o să procedeze FBI-ul.

— E treaba lor, nu a noastră.

— Ba e treabă tuturor. Aş vrea să putem da publicităţii fotografii – la televiziune, în ziare, în cinematografe, în complexele comerciale. Să-i dăm în vileag pe toţi agenţii ruşi, indiferent că sunt paznici la Casa Albă, funcţionari la Departamentul Apărării sau la Congres. Cred totuşi, adăugă el, ca FBI-ul o să vrea să-i salte pe tăcute.

— Ţie însă ţi-ar plăcea ca toată povestea să fie făcută publică. Asta ar pune capăt definitiv convorbirilor privind reducerea armamentelor. Prostiile astea trebuie uitate şi îngropate. La ce bun să discutăm cu sovieticii despre pace şi comerţ, când ei au probleme economice şi tulburări sociale atât de mari? Aşa cum spunea eroul nostru comun, Napoleon Bonaparte „Nu-l întrerupe niciodată pe inamic atunci când greşeşte”.

— Eşti într-adevăr un pungaş care trage sforile, îi spuse Hollis zâmbind.

— Mulţumesc. Fiindcă veni vorba de manipulatori, ştii pentru cine lucrează Charlie Banks?

— Probabil pentru Serviciul de Informaţii al Departamentului de Stat.

— Exact. Eşti mai isteţ decât pari.

Alevy se deplasa spre un grup de oameni de

afaceri japonezi care vorbeau tare, oferind o bună acoperire microfoanelor direcţionale. Hollis îl urmă.

— Aici, la Moscova, serviciul îşi petrece majoritatea timpului spionând oameni ca tine şi ca mine. Ei cred că încercam să le sabotăm iniţiativele diplomatice.

— De unde au mai scos-o şi pe-asta?

— Naiba ştie. Oricum, ar fi inofensivi, dacă n-ar fi o diviziune a venerabilului şi puternicului Departament de Stat. Iar în ceea ce priveşte Pensionul Doamnei Ivanova, Charles Banks urmăreşte cu foarte mare atenţie situaţia, comunicând, presupun, direct cu preşedintele.

— Şi pe tine te urmăreşte cu foarte mare atenţie. Ce nu înţeleg este cum va putea rezolva cineva problema pensionului fără ca tot rahatul ăsta să iasă la suprafaţa.

— Există modalităţi de rezolvare discretă, cât timp nu apare Dodson.

— Şi dacă apare?

— Mă îndoiesc că o să reuşească să treacă zidul, răspunse Alevy. Miliţienii şi KGB-ul au ordin să tragă fără somaţie. Dar dacă, printr-o minune, ajunge în interiorul ambasadei sau în legătură cu un reporter occidental din Moscova, atunci Banks, Secretarul de Stat şi preşedintele o să joace cum le dictează compania mea.

— Nu pot să nu mă gândesc, spuse Hollis, la faptul că, dacă Dodson reuşeşte totuşi să treacă zidul, s-ar putea să nu mai fie în siguranţa. Nu e curată nebunie?

— Ba da, dar ai dreptate să gândeşti aşa. Cred că bătrânul şi afabilul Charlie Banks a primit ordin să-l

lichideze pe Dodson ca să-i închidă gura.

Alevy adaugă după o scurtă pauză:

— Şi tu zici că eu sunt nebun de legat? Guvernul nostru e gata să facă pierduţi trei sute de aviatori americani pentru o abstracţiune căreia îi zic detente – destindere. Să fiu al dracului dacă pot să pronunţ cuvântul ăsta, iar nenorociţii de ruşi n-au nici măcar un echivalent pentru el.

— Seth, în avion o să încerc să separ bunii de rai. Îţi propun să ne întâlnim la Washington şi să stăm de vorbă cu câţiva dintre oamenii mei de la Pentagon. Nu vreau să intru în conspiraţii, dar putem discuta despre felul în care oamenii ăia pot fi aduşi acasă, în loc să-i abandonăm ca pe nişte chiori în jocul de putere al unuia sau al altuia.

— S-a făcut. Ne întâlnim la Washington.

— Apropo, ce crezi despre generalul Surikov? întreba Hollis.

— Am vorbit cu el în subsolul magazinului de antichităţi vreme de jumătate de oră. Nu cred că m-a plăcut.

— Nu trebuia să te placă. N-ai să fii contactul lui. Tipul pleacă.

— Tocmai aici e problema. Sunt de acord cu tine că are toate motivele s-o şteargă, dar nu cred că în Vest o să reuşească.

— O groază de indivizi care trăiesc deja în Vest nu s-au adaptat, dar asta e treaba lor. Tu ajută-l să ajungă acolo.

— Ascultă-mă pe mine, Sam, asta o să moară, când o să părăsească maica Rusie. Cunosc genul.

— E un om credincios.

— Mi-ar plăcea să-l păstrez în funcţia în care e.

Ar fi agentul cu funcţia cea mai mare pe care l-am avut vreodată în armata sovietică. O să-l încredinţez lui Bert Mills şi…

— Nu-mi servi mie povestea asta cu incapacitatea de a supravieţui în Vest. Dacă ai avea măcar un dram de compasiune omenească în tine, ai vedea ca omul suferă. Dacă o să învingem vreodată sistemul ăsta, o să fie pentru că o să le oferim oamenilor de aici puţina onestitate. N-am înţeles niciodată motivele lui Surikov, fiindcă nu m-am gândit la cel mai evident dintre ele – omul vrea să fie liber, indiferent cât l-ar costa. El ne-a livrat marfa, acum e rândul tău.

— Bine… mă gândeam doar…

— Ia-ţi o vacanţa, Seth. Ai nevoie de ea.

— Ştiu. Apropo, m-am uitat prin microfilm şi am găsit o fotografie a îngrijitorului tău, domnul Kellum, pe numele lui adevărat Anatoli Vladimirovici Kulaghin, născut la Kursk, U.R.S.S.

— Aşadar, l-am prins pe primul, zise Hollis. Dar doamna Kellum?

— N-am dat încă de ea. E mult de lucru. S-ar putea să fie americanca get-beget, care ştie sau nu ştie cine e soţul ei.

— Ce-o să faci cu soţii Kellum?

— O să-i storc de informaţii în subsolul ambasadei câteva luni la rând. Aşa cum ştim, Dick e vinovat, în ce-o priveşte pe Ann, şi ea e vinovată, prin asociere, îi putem trimite acasă, să fie judecaţi. Oricum, nu pot să-i ţin aici sub cheie la infinit. Pe de altă parte, ca monedă de schimb, n-au nicio valoare, fiindcă sovieticii n-o să-i revendice niciodată. Aşa încât…

Alevy se scarpină în cap.

— Nu ştiu. Ai vreo idee? Ce să fac cu Dick şi Ann, Sam?

— Eu zic să le tragi un glonţ în cap şi să-i arunci în râul Moscova.

— Excelentă idee! De ce nu mi-a trecut prin minte?

— Trebuie să plec, spuse Hollis.

Alevy îl apucă pe Hollis de braţ.

— Când eram un tânăr student cu vederi liberale, mă întrebam cum de puteau piloţii americani să-i bombardeze pe vietnamezi. Sunt cât se poate de adult, reflectez asupra unei crime comise cu sânge rece împotriva ţarii mele şi vine un pilot şi mă ia peste picior. Nu ţine!

— Ai dreptate. Te rog să mă ierţi. Fă ceea ce trebuie să faci.

— Mersi. Aşa o să fac. Dar hai să terminăm cu afacerile murdare. Vestea bună e ca microfilmul înseamnă o lovitură de contrainformaţii incredibilă. E vorba de trei mii de agenţi. Dumnezeule, Sam, asta-i cea mai mare captură din istorie. Iar acum că-i avem pe americanii ăştia contrafăcuţi în buzunar, putem aborda chestiunea Pensionului Doamnei Ivanova ca atare.

— Un târg?

Alevy dădu din cap afirmativ.

— Trei mii de-ai lor pentru trei sute de-ai noştri. E o posibilitate. Şi cel căruia trebuie să-i mulţumim eşti tu. E opera ta. Cred c-o să izbuteşti să-ţi aduci oamenii acasă.

— Dar am înţeles că la Washington sunt persoane care nu vor să-i vadă acasă.

— O să aranjăm noi asta. Acum ai şi tu un atu. Când o să ajungi la Washington, ai să fii tratat ca un erou. Fără parade, fireşte, ci foarte discret. Dar conducerea CIA şi şefii tăi de la Pentagon o să-ţi înmâneze decoraţii. Decoraţii adevărate. Şi ai să ai o întrevedere cu preşedintele şi să nu te surprindă dacă o să-ţi prindă o stea de general pe veston. Am fost informat în legătură cu toate astea prin telefon. Aş vrea să fiu şi eu de faţa, dacă n-ai nimic împotrivă.

— S-a făcut.

— De data asta mi-ai luat-o înainte, Sam.

— Surikov mi-a căzut în braţe, Seth. Ştii la fel de bine ca mine că aşa e.

— Hai lasă modestia! O remarcă personală… în privinţa Lisei. Ţin să-ţi spun că mă bucur că e vorba de tine şi nu de vreun maimuţoi din Serviciul Extern.

Hollis nu-i răspunse.

— Noroc! Şi vă doresc fericire amândurora.

— Mulţumesc, spuse Hollis întinzându-i mâna. Mulţumesc şi pentru că m-ai condus.

— Ne mai întâlnim noi, şi încă într-un loc mai bun ca asta, spuse Alevy strângându-i mâna. Hollis se întoarse şi o luă spre aripa rezervată diplomaţilor.

— Adică oriunde numai aici nu, Seth, spuse Hollis pentru sine.

Impresia lui Hollis era însă ca Alevy nu credea că există alt loc mai bun. Adevărul era ca lui Seth Alevy îi plăcea în Rusia, mai exact spus, simţea nevoia să fie acolo. Avea nevoie de aerul Moscovei, de mirosul ceţii de pe râul cu acelaşi nume. Avea nevoie de KGB şi, într-un soi de aranjament pervers reciproc, KGB-ul avea nevoie de el, altfel i-ar fi cerut expulzarea sau l-ar fi omorât de mult.

Nu era exclus ca, la Lubianka, Seth Alevy să fie o legendă vie, aura lui de spion nefăcând altceva decât să sporească valoarea adversarilor. Jocul lor macabru de-a moartea şi destinul se apropia însă de sfârşit.

Un alt gând îi trecu prin minte şi anume ca în cele spuse de Seth Alevy despre Pensionul Doamnei Ivanova ceva nu era în regulă. Dacă trei mii de ruşi o luau spre Est şi trei sute de americani spre Vest şi prin aceasta se echilibra situaţia, ce rol mai avea Seth Alevy? Răspuns: niciunul. Aşadar, problema rămânea deschisă.

CAPITOLUL 29

Un bărbat îmbrăcat cu un palton greu deschise uşa dinspre exterior a salonului diplomatic, adresându-i-se Lisei şi lui Hollis:

— Pentru cursa Pan Am de Frankfurt. Vă rog să mă urmaţi!

Hollis şi Lisa îşi îmbrăcară hainele şi-şi luară genţile de voiaj.

— Merg cu voi, spuse Bert Mills venind lângă ei.

— Nu e nevoie, spuse Hollis.

— Am ordinele mele.

Hollis, Mills şi Lisa trecură de grănicerul cu pistolul-mitralieră, urmându-l pe rusul îmbrăcat în palton în josul câtorva trepte, la baza cărora, pe pistă, aştepta un microbuz de serviciu al aeroportului. Din cerul acoperit cernea o ninsoare fină, ca o pudră, iar soarele ce se ghicea vag dincolo de nori învăluia într-o lumină gălbuie, bolnăvicioasă, pistă acoperită de zăpadă. Se urcară în microbuz, fiind singurii pasageri ai acestuia, iar şoferul porni spre o pistă de rulare, unde se afla parcat un uriaş Boeing 747 purtând

însemnele alb-albastru ale companiei Pan Am.

— Priviţi! spuse Mills. Priviţi!

— Arată bine, băieţi, comenta Hollis.

— Hai să facem schimb de identităţi, Sam, propuse Mills.

— Pot să mă întorc la ambasadă şi să mă culc cu nevastă-ta?

Mills izbucni în râs.

— Sigur că da. O s-o sun de la Frankfurt.

— Porci, bombăni Lisa.

Când se apropiară de avion, Hollis remarca prezenţa a patru grăniceri înarmaţi cu pistoale-mitraliera. Coborâră din microbuz.

— Eu o să mai stau pe-aici, spuse Mills, deşi cred că sunteţi cu un picior acasă.

Ai strânse mâna lui Hollis, mărturisindu-i:

— A fost o plăcere să lucrez cu un profesionist.

Apoi strânse mâna Lisei, urându-i drum bun.

Hollis şi Lisa urcară scara avionului, fiind întâmpinaţi de o femeie zâmbitoare care li se adresa cu o voce nazală:

— Bună! Sunt Jo, stewardesa voastră de la clasa Clipper. Cum vă simţiţi în dimineaţa asta?

Hollis observa că stewardesa era foarte bronzată, un lucru pe care nu mai avusese ocazia să-l constate de multişor.

— Bine, Jo. Dar tu?

— Foarte bine. Călătoriţi împreună?

— Da, răspunse Lisa.

Jo examina lista pasagerilor.

— Voi sunteţi pasagerii noştri cei mai importanţi, nu-i aşa?

— Exact, răspunse Hollis. De-aia am avut

autobuz şi garda personală.

Lisa îi arse un ghiont în spate.

— Clasa Clipper e la etaj, spuse Jo zâmbind. Nu trebuie decât să urcaţi scăriţa în spirală. Pot să vă ajut la bagaje?

— Nu, nu e nevoie, răspunse Hollis.

— Cât aţi stat aici?

— Vreo doi ani, răspunse Lisa.

— Dumnezeule! Cred că sunteţi fericiţi că plecaţi acasă.

— O, da!

— Sunt foarte bucuroasă că vă putem ajuta să ajungeţi acasă.

Hollis realiză faptul că de multă vreme nu mai fusese tratat cu atâtea zâmbete şi lucrul ăsta îi dădu o senzaţie ciudată.

— Şi eu sunt bucuros, spuse.

— Simţiţi-vă ca acasă! Cum sosesc autobuzele cu pasageri, vin şi eu sus.

Hollis şi Lisa urcară scara în spirală ce ducea în sectorul rezervat oamenilor de afaceri, amplasat în „cocoaşa" Boeingului 747. Îşi puseră hainele şi genţile într-un dulap, apoi îşi aleseră două locuri mai în faţă. Vizavi de ei, erau două locuri orientate cu faţa spre coada avionului.

Cabina boltita părea ciudat de pustie şi Hollis se gândi o clipă ca toată chestia cu Boeingul era aranjată şi ca Jo era absolventa a Pensionului Doamnei Ivanova, izbucni în râs.

— Ce-i aşa de nostim?

— Cred că, până la urmă, locul ăsta îmi place.

Uşa de la cabina pilotului se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat în uniforma albastră.

— Salut! Sunt Ed Johnson, căpitanul. Sunteţi colonelul Hollis şi doamna Rhodes?

— Exact.

Johnson arunca o privire prin cabina goală, apoi se aplecă sprijinindu-se cu mâinile de braţele fotoliului.

— Am primit un mesaj de la ambasada din Bonn în care se spune că voi doi aţi dat de bucluc aici.

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Echipajul e sfătuit să fie cu ochii în patru. Nu ştiu nimic mai mult decât am citit în ziare.

— Păi, cam asta-i tot.

— Sunteţi colonel de aviaţie?

— Da.

— Pe ce-aţi zburat?

— În general, pe F-4.

— Frumos.

Johnson şi Hollis se conversară o vreme despre avioane, în timp ce Lisa frunzări ultimul număr din revista Time. Când Johnson se întoarse în cabina sa, Lisa remarca:

— Parcă spuneai că ai vrea să schimbi subiectul.

— Nu mă interesează decât femeile, sportul şi religia.

— Ai luat vreo hotărâre în legătură cu pilotajul?

— Nu cred că eu trebuie să iau hotărârea.

— Dar te-ai întoarce la pilotaj, dacă ai putea?

— Nu ştiu. Ştiu că ultimul avion pe care l-am pilotat a ajuns jos fără mine. Şi totuşi… uneori îmi imaginez că sunt cu mâna pe manşe, motoarele încep să se rotească, simt vibraţiile din sistemul de ventilaţie, motoarele ating turaţia maximă, apoi urmează goană pe pistă şi urc… înţelegi?

— Dacă mi-o spui aşa, cred că da.

Lisa îşi aruncă ochii pe revista, apoi îl privi din nou.

— De câte ori mă duc acasă în concediu, mă simt ca un străin în propria ţara.

— În orice ţara ai nevoie de câteva săptămâni ca să te acomodezi, inclusiv în propria ţara, răspunse Hollis.

— Ştiu.

Apoi adăugă:

— Ştii, Sam, mă simt de parcă Moscova şi ambasada ar fi aşa, a mea, iar eu mă îndrept acum spre o ţară străină. Mi-e dor de apartamentul meu, de biroul meu, de prieteni. Mi-e dor de Moscova. Cred că iar o să plâng.

— Te înţeleg.

Într-adevăr o înţelegea, fiindcă şi el simţea o inexplicabilă unda de nostalgie. Deşi, de ce trebuia să simtă el aşa pentru o ţară care era cât pe-aci să-i omoare rămânea un mister. La fel simţise însă şi pentru Vietnam. Probabil pentru că există ţari care, într-un mod absolut pervers, îţi alterează simţurile, punându-te pe jar în fiecare zi. Ce urmează după nu e decât viaţa în regim de croazieră.

— E o stare emoţionala obişnuita. În posturile dificile se leagă prietenii trainice. O să-ţi treacă.

— Iartă-mă, spuse Lisa ştergându-şi ochii cu un şerveţel.

Pasagerii începură să urce la bord şi Hollis auzi paşi pe scară. Primul ajuns sus fu Mike Salerno, care se aşeza pe unul dintre locurile din faţa lor.

— Hei, tipilor, aţi fost îmbarcaţi înaintea pasagerilor de la clasa întâi.

— E un avantaj minor, replică Hollis. Cum ai ajuns aici sus atât de repede?

— Am împins şi am dat din coate. Doar sunt reporter.

— Te întorci acasă definitiv? îl întreba Lisa.

— Nu, e un concediu terapeutic de două săptămâni.

Jos, pe pistă, Hollis remarca doi bărbaţi îmbrăcaţi în pardesie maro care stăteau de vorbă cu doi soldaţi în uniformă verde a trupelor de grăniceri din subordinea KGB-ului.

Lisa îşi privi ceasul.

— Sper că ninsoarea să nu întârzie decolarea.

Hollis observa că în sectorul clasei Clipper, care putea să primească aproximativ paisprezece pasageri, mai urcaseră doar şase persoane. Era vorba de un cuplu între două vârste care ocupa locurile de lângă scara şi pe care Hollis îi auzise cu accent englezesc şi de patru oameni de afaceri germani, ce ocupaseră celelalte patru locuri, orientate faţă în faţă două câte două, de pe partea opusă a culoarului de trecere. Unul dintre ei vorbise cu Jo în engleză.

Jo se duse la partea din faţa a cabinei şi anunţa fără microfon.

— Mai durează câteva minute până primim aprobarea de decolare. Decolările sunt încetinite din cauza vremii. Imediat după decolare, vă vom servi băuturi gratuite.

Apoi, întorcându-se spre pasagerii germani:

— E în regulă, domnilor?

Cel care vorbea engleza făcu semn că da şi le traduse anunţul celorlalţi trei.

Hollis se ridica, se duse spre partea din spate a

cabinei boltite şi privi pe fereastră. Microbuzul lor era încă acolo, iar Bert Mills stătea rezemat de el. Unul dintre bărbaţii în pardesie maro se apropie de Mills însoţit de un grănicer înarmat şi schimbă câteva cuvinte cu el. Mills îşi scoase paşaportul diplomatic şi îl flutura pe sub nasul kaghebiştilor. Hollis observa că şoferul microbuzului deveni agitat, probabil datorită faptului că nu văzuse niciodată pe cineva care să se ia la harţa cu un domn din Komitet. Mills nu ştia prea bine ruseşte, lucru care, îşi zise Hollis, dată fiind situaţia, era probabil un avantaj. Mills arata cu mâna în jos, spre pământul de sub picioare, şi Hollis şi-l putu imagina zicând:

„Nu mă mişc de-aici până nu pleacă avionul”.

An cele din urmă, kaghebistul în pardesiu maro îi spuse ceva şoferului microbuzului, care porni maşina, abandonându-l pe Mills pe pistă acoperită cu zăpadă, la o distanţa de o jumătate de kilometru de aerogară. Kaghebistul zâmbi satisfăcut şi se întoarse la maşina lui. Mills făcu un gest nepoliticos cu degetul mijlociu, după care îşi înfunda mâinile în buzunare. Kaghebistul îl urmărea din maşină. Hollis se înapoie la locul lui.

— E totul în regulă? îl întreba Lisa.

— Da.

— Sunteţi nervoşi? comentă Salerno. Nu vă condamn.

Hollis răsfoi numărul din acea dimineaţă al ziarului International Herald Tribune, Salerno – un roman poliţist al cărui erou, pe nume Joe Ryker, lucra la Departamentul de Poliţie al oraşulu1 New York, iar Lisa renunţase la Time pentru Vogue.

— Dacă o să locuim în State, o să am nevoie de haine ca ea, îi spuse lui Hollis. Hollis îşi aruncă în

treacăt privirea pe revista Lisei.

— Poate c-ar trebui să locuim în altă parte.

— Aş fi putut să-mi cumpăr de aici o haină neagră din blană de samur cu zece mii şi s-o vând în State cu patruzeci.

Hollis mormăi ceva din spatele ziarului.

— Ce ne ţine pe loc?

— Vremea.

Hollis auzi motoarele pornind, apoi încetinind turaţia. Jo ieşi din cabina pilotului şi spuse:

— Avem aprobare de decolare. Puneţi-vă centurile, vă rog! Nu fumaţi!

Turui ca o morişca regulile de siguranţa de dinaintea decolării, apoi se aşeza într-un fotoliu gol. Boeingul se urni din loc.

Când avionul începu să ruleze spre pistă, Hollis îl văzu pe Bert Mills care îi făcea semn cu mâna şi îi răspunse. Aparatul ajunse în capătul pistei de decolare. Motoarele mugiră, avionul începu să vibreze ţinut de frâne, apoi ţâşni înainte pe pista betonată acoperită cu zăpadă. Nimeni nu scoase o vorbă. Boeingul îşi ridică botul în aer, apoi roţile trenului de aterizare intrară cu o bufnitură în locaşul lor.

— Zburăm! exclamă Salerno.

Uriaşul avion îşi începu ascensiunea peste colinele acoperite cu zăpadă din nord-vestul Moscovei.

— Do svidania, spuse Lisa mai mult pentru sine.

Salerno râse zgomotos.

— Bine c-am scăpat! Măcar două săptămâni.

Lisa privi pe fereastră la peisajul pudrat cu zăpadă. Spre sud erau şoseaua Minsk-Moscova, sătuleţele ca nişte aglomerări de puncte pe fundalul câmpiilor şi pădurile de pin de un verde intens ce

acopereau cea mai mare parte a zonei. Urmări cu privirea drumul descris de răul Moscova spre vest, spre Mojaisk şi Borodino.

Avionul se ridica deasupra plafonului de nori şi Lisa îşi întoarse faţa de la fereastră.

— N-am să mai revăd acest loc niciodată.

— Fericită de tine! comentă Salerno.

— Ei îi place Rusia, interveni Hollis.

— E uşor de spus, bombăni Salerno, când locuieşti în condiţii decente şi-ţi faci aprovizionarea de la magazia ambasadei. Ia să trăieşti ca un rus. Eu am simţit-o pe pielea mea.

— Bun, spuse Lisa, toţi simţim asta. Dar pot să-ţi placă oamenii, chiar dacă nu-ţi place sistemul.

— Oamenii sunt sistemul. KGB-ul e format din ruşi.

— Vorbeşti ca el, spuse Lisa arătând spre Hollis.

Hollis întoarse pagina ziarului.

— Nici măcar nu ştiu despre ce vorbiţi. Cine mai sunt şi ruşii ăştia?

Salerno rase.

— Mi-ai plăcut, Sam!

Apoi, adresându-i-se Lisei:

— Ascultă, Lisa, am lucrat ca ziarist într-o jumătate de duzină de ţari. În toate am găsit şi lucruri bune, şi lucruri rele. Locul ăsta însă e lipsit de orice speranţa.

Lisa oftă exasperată.

— Ai putea să soliciţi statutul de persoana inexistentă. Uneori, sovieticii reabilitează oameni din motive numai de ei ştiute.

— Cine sunt sovieticii? întreba Hollis.

Salerno râse iar.

— Uite ce e, Lisa, înţeleg că sentimentele tale sunt amestecate, dar, una peste alta, nu te simţi deja un pic mai uşurata? Locul ăla-şi Salerno arata cu degetul mare spre hublou – înseamnă încordare. Paranoia. De cum pleci de-acolo, începi să respiri normal. Am constatat lucrul ăsta în curse care plecau de aici. Turiştii şi oamenii de afaceri erau zâmbitori şi volubili. Ştii că pilotul anunţa pasagerii în momentul în care intram în spaţiul aerian al Germaniei Federale? Ce-ţi spune asta?

Hollis casca. Lisa lua o revistă.

— Şi să-ţi mai spun ceva ce-am aflat despre afacerea Fisher.

Nici Hollis, nici Lisa nu reacţionară.

— Am aflat de la părinţii lui, continuă Salerno, ca Fisher avea camera rezervată la Rossia, aşa că am dat o raită pe-acolo, presupunând că băiatul a ajuns într-adevăr la Moscova. Şi ce credeţi? Am găsit un turist englez care şi-a amintit că a văzut o maşină cu număr de Connecticut parcată în faţa hotelului.

Lisa cobora revista şi-i aruncă ziaristului o privire scurtă.

— Şi ce crezi că-nseamnă asta, Mike? întreba Hollis.

— Nu ştiu sigur. Ce cred cei de la ambasadă?

— De unde să ştiu dacă acum aud pentru prima oară chestia asta de la tine?

Salerno se aplecă înspre el.

— Ştii al dracului de bine ca Fisher a ajuns la Rossia. De altfel, a telefonat de la hotel şi a vorbit cu tine, Lisa.

— De unde ştii? întreba Lisa.

— Scurgere de informaţii. Aşadar, ce-au de gând

să facă cei de la ambasadă? Ce face biroul lui Seth Alevy în această privinţa?

— Seth Alevy se ocupa de probleme politice şi n-are nicio legătură cu afacerea Fisher, răspunse Hollis.

— Las-o baltă, Sam!

Hollis reflecta o clipă. Nu înţelegea cum putuse să transpire din ambasada povestea cu telefonul lui Fisher. De treaba asta nu ştiau decât el, Lisa, Alevy, Banks şi ambasadorul. Să fi fost oare puşcaşul marin care a facilitat legătura telefonică?

— În legătura cu povestea asta stăm de vorbă după ce am părăsit U.R.S.S., spuse Hollis.

— Eşti într-un avion american, la o înălţime de şase mii de metri, spuse Salerno.

— Şi totuşi mă abţin de la comentarii până ajungem la Frankfurt.

Jo sosi cu şampanie şi fiecare lua câte un pahar.

— Na zdarovie, toasta Salerno ridicând paharul.

Băură, apoi Hollis comentă:

— Ai un accent înfiorător.

— Zău? Se pare însă că mă descurc.

— Unde ai învăţat ruseşte?

— La Berlitz.

— Cere-le banii înapoi, dacă nu eşti în stare să pronunţi nici măcar un toast clasic.

— Sam, putem sta de vorbă între patru ochi un minut? întreba Salerno. N-are nicio legătură cu afacerea Fisher. Jur. şi Salerno făcu semn spre două fotolii neocupate.

— Lisa Rhodes este reprezentanta a guvernului american, spuse Hollis. Aşa că poţi vorbi în prezenţa ei. Dă-i drumul!

Salerno accepta, clătinând afirmativ din cap.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, se scuză el. Bun. Ascultaţi, am aflat o treabă cam ciudată. Am auzit că la voi în ambasadă a fost reţinut un american. Nu ştiu dacă e vorba de un tip bănuit de spionaj, ori de cineva care a dat de bucluc în Moscova şi a ajuns la ambasadă, ori şi de una şi de alta. Oricum, povestea mi s-a părut foarte ciudată.

— Aşa pare, fu de acord Hollis.

— Vă deranjează dacă fumez? spuse Lisa scoţând o ţigară din poşeta. Mike, eşti fumător. Dă-i drumul!

— Da, desigur.

Salerno scoase din buzunar un pachet de Marlboro şi-şi aprinse o ţigară.

— Haide, nu mă mai fierbeţi! Ţineţi pe cineva în ambasadă? Ştiu că la subsol aveţi celule. Mi-a vândut pontul cineva din personalul de serviciu.

Salerno trase din ţigara, apoi continuă:

— Se zice că e vorba de cel puţin un american, dacă nu chiar de doi, deţinuţi în celule izolate.

Hollis îl studie o clipă pe Salerno, întrebându-se dacă încerca să „pescuiască” ceva în legătură cu soţii Kellum sau cu Dodson. Se mai întreba, de asemenea, de unde obţinuse aceste informaţii. Salerno nu ştia încă, dar pentru el călătoria avea să ia sfârşit, deocamdată, la Frankfurt.

— Dar e absurd, îi spuse Lisa lui Salerno.

— Nu, nu e. Şi am mai auzit că tipul din celula izolată e vânat şi de KGB. E fie unul de-ai lor, fie un transfug, în fine, ceva de genul ăsta. Oricum, KGB-ul vrea să pună mâna pe el.

Hollis baga de seamă că degetele cu care Salerno ţinea ţigara aveau ticul fumătorului de ţigări fără filtru, care îndeasă ţigara la un capăt ca să nu i se

scuture tutunul. Acum însă fumă o ţigară americană, care n-avea nevoie de tot acest ritual, ceea ce-l făcu pe Hollis să presupună că, uneori, Mike Salerno fuma ţigări fără filtru.

— Vă place tutunul, nu? spuse Hollis zâmbind fugar.

Apoi, către Salerno:

— Fumezi şi din mărcile locale?

— Doamne, fereşte!

— Dar ai fumat vreodată?

Salerno îi aruncă o privire piezişa.

— Nu. De ce?

— Întrebam şi eu, aşa. Salerno stinse ţigara şi se întoarse la romanul sau poliţist. Jo, stewardesă, se apropie de ei, aducând un pachet de culoare maro.

— Doamna Rhodes?

— Da?

— Am fost rugată să vă înmânez acest pachet după ce decolam, spuse întinzându-i Lisei coletul.

— Cine vi l-a dat? întreba Lisa.

— Un rus, un funcţionar de la aeroport, răspunse Jo, adăugând: De obicei nu primim la bord asemenea colete, întrucât acest lucru contravine regulamentului, dar cum era adus de un angajat al aeroportului, şi care, pe deasupra, mi-a spus că pachetul a trecut prin filtru, mi-am zis că totul e în regulă.

Jo se uita la Hollis, apoi îi spuse Lisei:

— Rusul zice că e un cadou de despărţire.

Stewardesa zâmbi şi se retrase.

Lisa nu-şi putea lua ochii de la pachet, aşezat pe măsuţă rabatabilă a fotoliului.

— E icoană, Sam, spuse Lisa, pe care am trecut adresa Serviciului de Informaţii al Statelor Unite de la

Washington.

Lisa fixă din ochi coletul o vreme, apoi îşi întoarse privirea spre Hollis.

— Mi-ai spus că o să intre în valiza diplomatică.

— Aşa e, replică Hollis. Am vorbit cu cei de la serviciul de expediţie. Ce ţi-au spus când le-ai dus pachetul?

— Nu l-am adus eu… Doamna Kellum l-a văzut şi a spus că oricum se ducea la serviciul de expediţie, aşa că l-a luat cu ea. I-am spus că am aprobare pentru valiza diplomatică.

Lisa îl privi pe Hollis.

— Probabil a fost deschis. Bandă adezivă e ruptă.

Pipăi hârtia de culoare maro.

— Şi a dispărut şi învelişul de burete protector.

Hollis nu comenta.

— O să-l deschid.

— Nu.

Lisa începu să rupă hârtia, dar Hollis o apuca de încheietura mâinii. Lisa îşi smulse mâna din strânsoare şi sfâşie hârtia, apoi scoase un suspin înăbuşit.

— Oh… oh, Dumnezeule… Sam…

Hollis privi icoana aşezată pe măsuţă. În lemnul pictat peste chipul arhanghelului, fuseseră scrijelite adânc o seceră şi un ciocan.

Lisa îl privea pe Sam, încercând să spună ceva, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt. Ochii i se umplură de lacrimi.

Hollis arunca o bucată de hârtie peste icoana şi luă mâna Lisei într-a lui. Salerno îşi ridică privirea de pe carte şi întreba:

— Ce e aia? Ce s-a întâmplat?

Interfonul parai şi se auzi o voce din difuzoare:

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul Johnson. Avem o defecţiune electrică minoră şi am fost sfătuiţi să aterizăm la Minsk. Nu trebuie să vă neliniştiţi. Vom ateriza peste cincisprezece minute şi sperам să putem decola din nou în scurtă vreme. Vă rog să vă fixaţi centurile de siguranţa, întrucât începem pregătirea de aterizare. Vă mulţumesc.

Anunţurile luminoase cu inscripţiile „Nu fumaţi!” şi „Fixaţi-vă centurile” începură să clipească.

— Se pare că salutul de adio adresat Rusiei a fost prematur, zise Salerno zâmbind.

CAPITOLUL 30

Pan Am-ul ateriza pe aeroportul din Minsk, oprindu-se din rulaj aproape de capătul pistei scurte. Cerul era tot acoperit, dar Hollis baga de seamă că la Minsk nu ninsese. Lisa despachetase din nou icoana şi o privea pierdută.

— Cum te simţi? o întreba Hollis.

Lisa nu-i răspunse.

Avionul rula spre clădirea mică dar, modernă a aerogării şi Hollis observa patru scări mobile ce se grăbeau să le iasă în întâmpinare, lucru anormal pentru o debarcare de rutină, în spatele celor patru scări veneau patru autobuze. Lui Hollis nu-i scapă nici faptul că avionul oprise la o oarecare distanţa de aerogară.

O privi din nou pe Lisa.

— Se poate repara. Nici nu ştii ce minuni poate face un restaurator de muzeu.

Chipul Lisei era inexpresiv.

— Doamne, ce ruşine! spuse Salerno întorcând icoana cu faţa spre el. Cine a putut face una ca asta?

— Aş putea să-ţi spun cine fără să mă gândesc prea mult, răspunse Hollis.

— KGB-ul? întreba Salerno muşcându-şi buzele. Vrei să spui că s-au infiltrat în ambasadă? Hei, v-aduceţi aminte ce i s-a întâmplat ambasadorului cu pianul Steinway? Ce nenorociţi! Şi eu care credeam că voi, cei de la ambasadă, sunteţi acum în siguranţa. Poate că autorul e grădinarul ăla al vostru, Vania.

Lisa îl apucă pe Hollis de mână.

— Mă simt atât de… violată, spuse, uitându-se în ochii lui. De ce, Sam? De ce?

— Ştii de ce.

— Ştiu… dar e atât de absurd. Atât de meschin şi de barbar

— Ăştia sunt!

— Nişte ticăloşi… ticăloşi nenorociţi!

Cei patru nemţi întoarseră capetele spre ei.

— Şi eu cred că poate fi reparată. Puţina umplutură de lemn, nişte vopsea şi e ca nouă. Putea să fie şi mai rău.

Lisa privi icoană. Ciocanul şi secera fuseseră scrijelite cu un obiect tăios, lama curbată a secerii întinzându-se pe trei laturi ale icoanei. Mânerul ciocanului tăia în diagonală trupul arhanghelului, în vreme ce capul ciocanului era un dreptunghi de lemn scrijelit pe locul unde fusese faţa acestuia.

Lisa trase adânc aer în piept.

— O s-o păstrez aşa cum e.

— Bine faci, spuse Hollis, strângând-o de mână.

— Aşa cum mi-au dat-o.

Salerno ridică din umeri şi privi prin hublou.

— N-am fost niciodată la Minsk. Tu?

— Nici eu, răspunse Hollis.

— Hei, tipilor, spuse Salerno, schiţând un zâmbet, imunitatea voastră diplomatică e valabilă aici?

Lisa îşi ridică privirea de pe icoană.

— Ştii doar că e valabilă oriunde în Uniunea Sovietică. Dar de ce-am avea nevoie de imunitate diplomatică?

— Nu se ştie niciodată.

Înainte ca Boeingul să se oprească, Jo se plasa lângă uşa oficiului din faţă.

— Doamnelor şi domnilor! anunţa ea. Întrucât remedierea defecţiunii de la instalaţia electrică ar putea să dureze, pasagerii sunt rugaţi să coboare la sol. Vă rugăm să vă luaţi obiectele personale!

Jo deschise dulăpiorul şi începu să scoată hainele şi genţile de voiaj ale pasagerilor. În sfârşit, avionul se opri.

An uşa care despărţea oficiul de cabina de pilotaj se ivi Ed Johnson, pilotul, care îi făcu semn lui Hollis.

— Luaţi-o înainte, le spuse acesta din urmă Lisei şi lui Salerno.

Când Hollis ajunse în dreptul lui Johnson, acesta îi spuse:

— Nu e vorba de o defecţiune electrică. Turnul de control de la Şeremetievo ne-a anunţat prin radio că am avea o bombă la bord.

Hollis clătină din cap.

— M-au sfătuit să aterizez la Minsk, cel mai apropiat aeroport care poate să ne primească, adaugă pilotul.

— În cazul ăsta, de ce nu coborâm pe topoganul

gonflabil utilizat în cazuri de forţa majoră?

— Păi, acum vine partea interesantă. Când ne pregăteam să venim la aterizare, Şeremetievo a luat din nou legătura cu noi şi ne-a spus că bomba este cuplată la un dispozitiv care o face să explodeze numai la o anumită altitudine, aşa încât acum suntem în afara oricărui pericol. Mi se pare cam ciudat. Vreau să spun, l-au prins deja pe tipul care a făcut anunţul? Şi pe urmă, îl cred oare pe cuvânt în legătură cu tipul de bombă? N-au vrut să ne răspundă la nicio întrebare, ne-au spus doar să aterizăm la Minsk şi să nu procedăm la o evacuare forţata. Au motivat că nu vor ca pasagerii să se sperie sau să se rănească în coborârea pe tobogan. Am cerut să ni se aducă patru scări mobile, ceea ce am obţinut.

Johnson îl privi pe Hollis cu subînţeles.

— Cred că toată povestea e o cacealma. Cineva a vrut ca avionul să aterizeze la Minsk.

— Tot ce se poate.

— Are povestea asta vreo legătură cu problema dumneavoastră?

— Posibil.

— Putem să vă ajutăm în vreun fel?

— Nu fără să vă expuneţi pericolului. Dacă nu ajung la

Frankfurt cu dumneavoastră, sunaţi-l pe generalul Vandermillen la Pentagon. E şeful meu…

Hollis nota un număr de telefon pe un şerveţel de hârtie şi i-l întinse pilotului.

— Comunicaţi-i doar părerea dumneavoastră ca specialist despre aceasta aterizare forţata.

— Aşa voi face.

— Şi nu suflaţi o vorbă nimănui cât timp vă aflaţi

în spaţiul aerian al Blocului Răsăritean. Nici măcar copilotului.

— În regulă. Baftă!

Aşi strânseră mâinile, apoi Hollis cobora scara în spirală până la uşă, în dreptul căreia fusese montată deja o scară mobilă. Cobora scara, în autobuz se aflau Lisa, Salerno, un cuplu englez şi cei patru nemţi de la clasa Clipper, precum şi vreo duzină de pasageri de la clasa I. Uşa se închise în urma lui şi autobuzul se urni din loc. Hollis se aşeza pe un scaun liber lângă Lisa.

— Ce a vrut pilotul? întreba ea.

— Numărul tău de telefon.

— De ce oare te mai întreb?

— Zău dacă ştiu!

De pe un scaun din spate, Salerno întreba:

— Ţi-a spus ce naiba se-ntâmplă?

— Nu.

Autobuzul îi aduse până în dreptul clădirii aerogării, de unde fură conduşi într-o mică sală de aşteptare, insuficient de încăpătoare ca să-i poată primi şi pe pasagerii de la clasa Turist. Hollis avu sentimentul că el şi Lisa fuseseră astfel rupţi de grosul pasagerilor, urmând a fi şi mai izolaţi în clipa în care cineva avea să le ofere privilegiile rezervate diplomaţilor.

An încăpere intră un bărbat bondoc îmbrăcat într-un costum caraghios de culoarea muştarului, însoţit de o femeie atrăgătoare. Bărbatul ridică mâna şi spuse într-o engleză cu accent:

— Vă rog, vă rog!

An sala se făcu linişte şi bărbatul continuă:

— Mă numesc Marcenko şi sunt reprezentantul Intourist-ului. Trebuie să vă informez că nu este vorba

de nicio defecţiune electrică. Autorităţile sovietice au fost anunţate ca la bord ar exista o bombă…

O rumoare străbătu asistenta.

— Vă rog, vă rog! N-aveţi de ce să vă temeţi. Asta înseamnă însă că trebuie cercetat tot avionul şi trebuie verificate toate bagajele, ceea ce necesită timp. De aceea, Intourist vă va conduce pe toţi la hotelul Sputnik pentru masa de prânz şi poate că veţi rămâne acolo şi peste noapte.

Femeia care îl însoţea repeta anunţul în germană, apoi în franceză. Hollis fu impresionat de această eficienţa cu totul ieşita în comun, având în vedere mai cu seamă intervalul scurt de timp în care se producea. Era evident că fuseseră ajutaţi de o altă instituţie sovietică, mai eficientă.

— Nu-mi place povestea asta, Sam! comentă Lisa.

— Sper că nenorocitul ăla de hotel să aibă un bar, spuse Salerno aprinzându-şi o ţigară.

— Mă întorc imediat, zise Hollis.

— Unde te duci? întreba Salerno.

— La toaletă.

Hollis ieşi pe coridor, dar un grănicer cu un pistol-mitralieră în bandulieră îi făcu semn să se întoarcă în sala de aşteptare.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

Grănicerul păru surprins să-l audă vorbind ruseşte.

— Aveţi o toaletă la sala de aşteptare.

— E ocupată.

— Şi nu puteţi aştepta?

— Nu. Sunt slab de băşica.

Grănicerul îi făcu semn s-o ia în sus pe coridor.

Hollis intra în toaletă, lua capacul metalic al unei cutii de gunoi şi îl azvârli în peretele îmbrăcat în faianţa.

O secundă mai târziu, uşa se izbi de perete şi grănicerul dădu buzna înăuntru, unde îl aştepta Hollis, care îi arse o lovitură cu piciorul în vintre. Soldatul scoase un geamăt şi se încovoie. Hollis îl înşfăcă de gulerul înalt al tunicii şi de centura şi-l expedie cu capul înainte în zid. Omul gemu şi căzu în genunchi. Continuând să-l ţină de guler, Hollis îl târa într-o cabină şi-l azvârli pe scaunul WC-ului, apoi închise uşa cabinei, aranja cutia de gunoi şi arunca chipiul grănicerului în ea. Ieşi pe culoar şi se îndrepta în grabă spre holul principal al aerogării. Găsi telefoanele publice într-o nişa din zid, introduse o fisă de două copeici şi forma umărul serviciului de convorbiri interurbane din Minsk.

— Daţi-mi vă rog Moscova, 252 00 17.

— Pregătiţi şaizeci de copeici.

Hollis auzi mai multe clicuri, unul dintre ele fiind fără îndoiala produs de declanşarea staţiei de ascultare a KGB-ului. Telefonul sună de două ori până ca cineva să-i răspundă la numărul cerut, care era fostul său telefon direct. Desluşi cu greu o voce îndepărtată.

— Căpitan O’Shea!

— Introduceţi şaizeci de copeici, interveni centralista.

Hollis introduse în aparat prima fisa de douăzeci şi cinci de copeici. O’Shea, care îşi dăduse seama după bâzâitul puternic că era vorba de un apel interurban, aştepta pe fir. Hollis introduse şi restul de copeici, înjurând sistemul telefonic sovietic. Bâzâitul

înceta şi Hollis îl auzi clar pe O'Shea:

— Al…

O mână se întinse peste umărul lui Hollis şi apasă pe furcă. Hollis se întoarse şi se trezi privind în jos spre bondocul domn Marcenko, îmbrăcat acum într-un pardesiu şi flancat de doi grăniceri, ai căror umeri laţi se aflau undeva deasupra capului său.

— Totul e aranjat, domnule colonel Hollis. Nu e nevoie să daţi niciun telefon.

— Cine dracu' îţi dă voie să-mi întrerupi convorbirea telefonică? izbucni Hollins.

— Poftim?

— Cară-te! spuse Hollis întorcându-se şi introducând o nouă fisa de două copeici în aparat.

— Haideţi, domnule! spuse Marcenko. Domnişoara Rhodes vă aşteaptă. Părea să-şi facă griji în legătură cu dumneavoastră.

— Unde e? întreba Hollis întorcându-se.

— În maşină. Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint din nou. Sunt Marcenko, şeful reprezentanţei Intourist din Minsk. Am fost sunat de Ministerul de Externe sovietic, care mi-a cerut să vă asigur condiţii speciale dumneavoastră şi domnişoarei Rhodes. Vă rog să mă urmaţi!

— N-avem nevoie de condiţii speciale. Vom rămâne aici, la aeroport.

Marcenko clătină din cap.

— Nu, domnule colonel! Instrucţiunile pe care le-am primit sunt foarte precise. De altfel, domnişoara Rhodes se afla deja în maşină şi vă aşteaptă.

Hollis privi dincolo de cei doi grăniceri în uniformă şi observa trei bărbaţi îmbrăcaţi în haine de piele lungi de culoare neagră care stăteau în mijlocul

holului aglomerat, cu mâinile în buzunare şi ochii aţintiţi asupra lui.

— Vreau să mi-o aduceţi pe domnişoara Rhodes aici, îi spuse lui Marcenko. În clipa asta! Se întoarse şi forma din nou numărul interurbanului şi spuse în ruseşte:

— Daţi-mi Moscova, 252 00 17.

— Domnule colonel, nu e nevoie să daţi telefon! O să întârziem!

— Unde o să întârziem?

Hollis auzi din nou bâzâitul, pârâitul şi voci îndepărtate în receptor.

— Suntem aşteptaţi de un elicopter, care vă va duce înapoi la Şeremetievo. E o cursă Lufthansa care pleacă la trei cincizeci şi cinci spre Frankfurt. Ca să fiu sincer, Pan Am-ul nu mai pleacă astăzi. Haideţi!

Hollis trecu în revistă mai multe posibilităţi de acţiune, dar niciuna nu i se păru promiţătoare.

— Nu ne grăbim. O să stăm aici. V-am spus că vreau s-o aduceţi pe domnişoara Rhodes aici.

— N-avem încotro, domnule. Am primit o telegramă de la Moscova.

— Nu mă îndoiesc de lucrul ăsta. Problema e dacă telegrama vine de la Ministerul de Externe sau din Piaţa Dzerjinski.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Vă rog să veniţi măcar până la maşina şi să vedeţi ce doreşte domnişoara Rhodes. Haideţi, e foarte îngrijorata în legătură cu dumneavoastră.

Hollis auzi o voce pe fir.

— Centrala telefonică Moscova.

— Daţi-mi 252 00 17, spuse.

— Şi poate că şi dumneavoastră sunteţi îngrijorat

de soarta ei, adaugă Marcenko.

— Ticălos…

— Nu pot să vă fac legătura, se auzi din nou vocea centralistei.

Hollis ar fi ştiut ce să-i spună unei centraliste americane, dar dacă centrala moscovită îţi spune că nu-ţi poate face legătura, asta înseamnă orice, de la telefon ocupat până la linie interceptata de KGB. Hollis ar fi simulat o convorbire cu O'Shea, numai că fişa lui era intrata doar pe jumătate în fantă şi nu putea s-o bage complet decât în momentul în care i se făcea legătura. Hollis puse telefonul înapoi în furcă.

— Intourist a anunţat deja ambasada dumneavoastră în legătură cu modificarea orei de decolare. Vă rog, domnule, domnişoara Rhodes…

— Aici erai? întreba Salerno, apărând brusc de pe coridor. Ce-i cu toată povestea asta?

— E răspunsul la întrebarea ta în legătură cu statutul meu diplomatic. După cum vezi, funcţionează.

— Aveţi paşaport diplomatic? îl întreba Marcenko pe Salerno.

— Pe naiba! Eu îmi câştig existenţa muncind, spuse Salerno scoţând din buzunar acreditarea de presă data de sovietici. Jurnalista.

— Atunci am să vă rog să vă înapoiaţi în sala de aşteptare. Autobuzul dumneavoastră va pleca nu peste mult timp.

— Uşurel, amice! spuse Salerno.

Apoi, adresându-i-se lui Hollis:

— Ăştia i-au spus Lisei c-ai chemat-o tu. Ce dracu' se întâmplă aici?

— Ni se oferă o călătorie cu elicopterul până la Şeremetievo, ca să prindem o cursă Lufthansa spre

Frankfurt.

— Sunteţi băftoşi, n-am ce zice. În timp ce eu o să mănânc slănina cu zeama de ciuperci la hotel Sputnik, voi o să aterizaţi la Frankfurt. Într-o viaţă viitoare aş vrea să fiu diplomat.

— Ce-ai fost în viaţa anterioară?

— Rus. Salerno chicoti, pe urmă îl întreba pe Marcenko: N-aţi putea să mă luaţi şi pe mine până la Şeremetievo?

— Imposibil.

— Nelzia, îi spuse Salerno lui Hollis. Numai asta auzi aici. Nelzia şi iar nelzia. Cineva ar trebui să-i înveţe să mai zică şi „se poate”.

Marcenko era la capătul răbdării.

— Vă rog, domnule colonel! însoţitoarea dumneavoastră aşteaptă.

— Nu cred, Sam, că poţi să refuzi onoarea care ţi se face, spuse Salerno, făcând apoi semn cu capul înspre telefoane. O să sun chiar acum la ambasadă şi o să le spun că ăştia de la Intourist ţi-au aşternut covorul roşu. Mă îndoiesc că e ceva nostim în chestia asta, dar poate totuşi ambasadorul o să scoată untul din ei. Aşa că nu-ţi face griji. Poate că vă prind din urmă la Frankfurt.

— Ţigara te-a dat de gol, Michael, îi spuse Hollis lui Salerno în ruseşte. Prea o îndreptai cu degetele.

Salerno zâmbi şi îi făcu cu ochiul, apoi răspunse în ruseşte:

— Ţine-o pentru tine şi-ţi rămân dator. O să ai nevoie de o favoare curând.

Salerno îl bătu pe Hollis pe umăr, se întoarse şi se îndepărta.

Marcenko făcu semn spre ieşirea principală a

aerogării. Hollis traversă holul, flancat de cei doi grăniceri. Ieşiră pe uşile din sticlă, după care Marcenko deschise portiera din spate a unei limuzine Volga, care îi aştepta.

Hollis o văzu pe Lisa pe bancheta din spate.

— Coboară, Lisa!

Înainte ca Lisa să poată răspunde, şoferul trase maşina câţiva metri mai în faţa şi Marcenko trânti portiera.

— Domnule colonel, spuse Marcenko, nu complicaţi şi mai mult lucrurile!

Hollis se trezi înghesuit de cei doi grăniceri. Cei trei bărbaţi în haine de piele pe care îi zărise mai devreme stăteau postaţi la câţiva metri distanţa, în faţa intrării în aerogară. O clipă se gândi că n-ar strica să le dea un pic de furcă, dar până la urma s-ar fi ales doar cu pumni sau cloroform, cătuşe la mâini şi o durere îngrozitoare de cap. O porni spre maşina şi Marcenko îi deschise din nou portiera cu o curtoazie nătângă. Cum se urcă în maşină, Lisa i se aruncă de gât.

— Sam! Eram îngrijorata… Ce se întâmplă?

— Nimic. Totu-i în regulă.

Marcenko se aşeza pe locul de lângă şofer şi maşina se urni din loc. Lisa lua mâna lui Hollis în mâinile sale.

— Mi-au spus că mă aştepţi, pe urmă…

— Ştiu.

— Ne întoarcem la Şeremetievo?

— Bună întrebare.

Hollis împinse mânerul portierei, care n-apucă să se clintească decât un milimetru că se şi declanşa o sonerie, iar pe bordul maşinii apăru o luminiţa

semnalizatoare.

— Domnule colonel Hollis, am impresia că vă sprijiniţi de mânerul portierei.

Hollis nu răspunse. Aruncă o privire prin lunetă şi văzu că erau însoţiţi de o altă Volga, în care se aflau cei trei bărbaţi în haine de piele maro.

— Am fost răpiţi? îi şopti Lisa la ureche.

— În ţara asta, e greu de spus. Uneori nu trebuie decât să întrebi şi Hollis se aplecă înspre Marcenko:

— Komitet?

Marcenko se răsuci în scaun şi privi în spate.

— Nu, nu. Vă rog! Intourist, spuse Marcenko, zâmbind. Aşa cum şi dumneavoastră sunteţi ataşat al Aerului.

Râse.

— Deci, a venit iarna şi aici. Cum era la Moscova?

— Mai frig, răspunse Hollis.

— La Moscova întotdeauna e mai frig. Ştiţi de ce?

— Nu. De ce?

— Fiindcă în Moscova sunt opt milioane de inimi reci. De aia! Eu sunt bielorus. Velicoruşii sunt toţi pe jumătate tătari. Noi, cei de-aici, suntem mai occidentali. V-a plăcut Moscova?

— La nebunie.

— Zău? glumiţi! Eu urăsc Moscova, dar uneori mă duc acolo cu treburi. Minsk-ul e un oraş frumos. Nemţii l-au distrus în proporţie de nouăzeci la sută şi au ucis o treime din populaţie, inclusiv cea mai mare parte a familiei mele. Nişte ticăloşi! Dar l-am reconstruit, fără ca Moscova să ne ajute cine ştie cât. Înţelegeţi? De-o parte nemţii aroganţi, de cealaltă – moscoviţii lipsiţi de inimă. Iar la mijloc, noi.

— Cunosc sentimentul ăsta.

Volga o lua pe un drum betonat paralel cu gardul ce împrejmuia aeroportul. Marcenko se răsuci în scaun, întorcându-şi spatele masiv spre direcţia de mers.

— Dar când Moscova răceşte, noi strănutam. Parc-aşa se spune, nu?

— Invers, spuse Hollis.

— Zău? Când Moscova strănuta, noi răcim?

Ridică indiferent din umeri, apoi întoarse capul spre Lisa şi Hollis.

— Mergem, Bineînţeles, spre elicodrom. N-am mai avut timp să vă separam bagajele de ale celorlalţi, aşa încât vor ajunge mâine la aeroportul din Frankfurt. Puteţi cere să vă fie trimise la hotelul din Frankfurt la care veţi sta. Pentru seara asta însă aveţi genţile de voiaj în portbagaj. Dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră prin Intourist, vă rog să-mi spuneţi.

— Aţi făcut destul, spuse Lisa.

Marcenko chicoti.

Volga coti pe o platformă betonată, pe care era marcată cu culoare galbenă litera „X”.

— A, spuse Marcenko, am ajuns. Dar nu văd niciun elicopter. Ne-am grăbit degeaba.

— Poate că l-a deturnat cineva, spuse Hollis.

— Da, avem necazuri de-astea pe-aici. Au loc prea multe deturnări. În cazul ăsta cred că-i vorba de o altă problemă de-a noastră: lipsa de punctualitate.

Volga se opri la marginea platformei betonate, cu motorul mergând. Maşina de escorta trase alături. Cei trei tipi coborâră, dar rămaseră lângă maşina.

Marcenko îşi privi ceasul, apoi se aplecă în faţă

că să se poată uita prin parbriz la cer.

— A, iată-l! O să prindeţi cursa Lufthansa, spuse Marcenko, fără să se mai ostenească să imprime vocii sale o notă de sinceritate.

— Spune-mi că n-am de ce să mă tem, îi şopti Lisa în ureche lui Hollis. Spune-mi că totul e în regulă.

— Cred că poţi să fii puţin îngrijorata. Să vedem ce-au de gând. Poate că vor doar să stea de vorbă.

— Nici mie nu-mi plac elicopterele, spuse Marcenko. De fapt, chiar azi s-a prăbuşit unul nu departe de-aici. Pilotul, copilotul şi doi pasageri, un bărbat şi o femeie, au murit. Au fost atât de arşi că sunt de nerecunoscut. Practic, carbonizaţi. Cum să-şi mai dea seama familiile dacă ceea ce primesc sunt rămăşiţele lor pământeşti ori ba?

Hollis pricepu cum stau lucrurile. Auzi zgomotul făcut de elicele elicopterului, care despicau aerul umed şi greu. Deasupra lizierei de copaci desfrunziţi apăru o siluetă întunecata, al cărei contur se profila pe fundalul gri al cerului. Elicopterul rămas suspendat o clipă, apoi începu să coboare spre ei. După formă Hollis îl recunoscu a fi un Mi-28 cu motoare turbo şi şase locuri ceva în genul lui Bell Jet Ranger. De fapt, Aeroflotul le utiliza pentru transport VIP de la aeroporturile Moscovei la elicodroamele oraşului. Când elicopterul se apropie însă, Hollis observa că purta însemnele aviaţiei militare sovietice.

— Văd că ne aplicaţi un tratament foarte special, domnule.

Marcenko, spuse Hollins.

— Aşa-i, replică Marcenko. Sunteţi persoane foarte importante. De fapt, mi s-a cerut să vă însoţesc. Coboraţi din maşina, vă rog!

Hollis şi Lisa coborâră din Volga. Şoferul scoase sacoşele şi icoana Lisei din portbagaj şi le aşeza la picioarele lor, pe platforma betonată. Unul dintre bărbaţii din cealaltă Volga veni în spatele lui Hollis. Marcenko se apropie de Hollis şi zbieră, încercând să se facă auzit în zgomotul produs de elicopterul ce se apropia:

— Domnul din spatele dumneavoastră se numeşte Vadim şi o să ne însoţească.

Hollis se gândi că poate avea norocul să-şi încerce mâna pe un Mi-28, dar se pare că Marcenko hotărâse să-l ferească de aceasta ispită.

Când elicopterul ateriza pe „X”-ul galben, Marcenko strigă:

— Daţi-i drumul!

Hollis şi Lisa o porniră spre elicopter, urmaţi de Marcenko şi Vadim. Un membru al echipajului deschise o mică uşa de pe partea laterală a fuzelajului. Primul urca Hollis, care o ajuta apoi pe Lisa. Militarul sovietic le făcu semn să treacă pe cele două locuri din spate. Hollis şi Lisa îşi înghesuiră gentile sub scaune şi se aşezară. Vadim se urcă în elicopter şi se aşeza în faţa Lisei. Marcenko se chinuia să urce, dar cum tipul din echipaj nu părea dispus să-l ajute, Vadim întinse o mână şi-l trase în cabină. Militarul închise uşa şi se aşeza pe scaunul copilotului. Elicopterul decola.

Marcenko se prăbuşi pe ultimul scaun liber, în faţa lui Hollis, încercând să-şi recapete suflul.

— Ah… spuse întorcându-se spre Hollis. îmbătrânesc.

— Şi te îngraşi, completa Hollis în ruseşte.

Vadim întoarse capul şi îi aruncă lui Hollis o privire chiorâşă, întărindu-i bănuiala că Marcenko îi

era şef şi că niciunul, nici celălalt nu erau ghizi ai Intourist.

Elicopterul se roti o clipă, apoi o luă spre est, înapoi spre Moscova. Hollis observa că atât pilotul, cât şi copilotul erau ofiţeri din aviaţia militară sovietică. Studie apoi profilul lui Vadim. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, musculos. Avea una dintre cele mai late cefe pe care le văzuse Hollis vreodată altundeva decât la grădina zoologică. Hollis se îndoia că ar fi putut să-i cuprindă gâtul cu mâinile, deşi l-ar fi putut strangula cu propria cravata, încercând apoi să-i ia pistolul. Ştia însă că nu trebuia să-l subestimeze pe grăsanul de Marcenko ori pe cei doi ofiţeri de aviaţie. De aceea, se tot gândea cum ar fi putut să procedeze.

Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Marcenko se răsuci în scaun şi spuse:

— Relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă de această călătorie cu elicopterul. Peste trei ore, o să fim la Şeremetievo, numai bine ca să prindeţi cursa Lufthansa.

— Ce de gogoşi ne vinzi, Marcenko! replică Lisa.

— Gogoşi?

Hollis observa că elicopterul zbura la o altitudine de vreo şase sute de metri în direcţia est, pilotul orientându-se după repere terestre, în cazul lor şoseaua Minsk-Moscova. Pe sol, începu să-şi facă apariţia zăpada, iar dinspre nord sufla un vânt puternic, obligându-l pe pilot să vireze spre stânga pentru a echilibra aparatul. Elicopterul Mi-28 era capabil să dezvolte o viteză de aproximativ cinci sute cincizeci de kilometri pe oră, ceea ce-l făcu pe Hollis să înţeleagă că aveau să ajungă foarte repede la locul de destinaţie.

Aşi întinse braţul, cuprinzând-o pe Lisa pe după

umeri.

— Cum te mai simţi, copile?

— Groaznic, răspunse Lisa, uitându-se la icoana din poală. În fond, credinţa adevărată asta înseamnă, nu? Credinţa că cineva acolo sus are grijă de tine.

— Da.

Totul era, îşi dădu seama Hollis, să-l scoată din cursă rapid pe Vadim, apoi să-i ia pistolul înainte ca Marcenko să-l poată scoate pe al său. Să-i împuşte pe Marcenko şi pe cei doi piloţi şi pe urmă să piloteze elicopterul până în curtea interioară a ambasadei. Toate acestea presupunând, desigur, ca Marcenko nu era un simplu funcţionar plin de solicitudine de la Intourist, care primise ordine stricte din partea Ministerului de Externe sovietic să-i îmbarce pe diplomaţii americani în cursa Lufthansa pentru Frankfurt. Hollis trebuia să se bizui pe intuiţia lui şi nu pe ceea ce voia Marcenko să-l facă să creadă. Se gândi cum să-l anihileze pe Vadim cât mai repede.

— Icoana asta a fost probabil sărutata de zeci de mii de ori în ultimele trei secole, îi spuse Lisa. Eu n-am sărutat-o niciodată.

— Dă-i drumu'! N-are ce să ţi se întâmple.

Lisa îşi apropie icoana de faţa şi-şi lipi buzele de ea.

Vadim sesiza mişcarea şi se răsuci rapid în scaun. Privi icoana grea de lemn, văzând şi înţelegând lucrul la care se gândea şi Hollis în acel moment, în timp ce Lisa lasă în jos icoană, Vadim întinse mâna dreaptă în spate şi i-o înşfăca. Hollis îşi ridică genunchiul stâng până sub antebraţul lui Vadim şi izbi cu muchia palmei încheietura mâinii acestuia. Geamătul lui Vadim nu putu să acopere pârâitul osului. Hollis smulse icoana

din poală Lisei şi o ridică, ţintind cu unul dintre colţurile ei moalele capului lui Vadim, unde ar fi străpuns sutura oaselor craniului.

Marcenko reacţionase mai rapid decât se aşteptase Hollis, aruncându-se la podea, iar acum stătea sprijinit pe un genunchi şi ţinea un revolver de mare calibru îndreptat spre pieptul lui Hollis.

— Stai! Nu mişca!

Hollis ezită un moment, dar Vadim se lasă să alunece în scaun, apoi reapăru cu un pistol în mâna stângă. Hollis baga de seamă că era livid, iar braţul drept îi atârna inert. Copilotul revenise în cabină, având în mână un pistol de calibru mic, numai bun pentru joacă de-a hoţii şi vardiştii în timpul zborului, pe care îl îndrepta spre Lisa.

— Las-o jos! îi spuse Marcenko lui Hollis. Uşor!

Hollis lasă jos icoană, pe care Marcenko i-o smulse din mână, adresându-i-se lui Vadim în ruseşte:

— Lasă pistolul!

Vadim clătină din cap.

— Îl omor!

— Iar eu am să te omor pe tine. Lasă pistolul! ordonă Marcenko cu o voce autoritară.

Vadim baga pistolul în buzunarul hainei de piele. Ruşii, îşi aminti cu întârziere Hollis, asemenea multor europeni, preferau să-şi ţină pistolul în buzunare şi nu în tocuri, ceea ce explica iuţeala cu care îşi scosese pistolul Marcenko.

Marcenko se ridica în picioare, atingând cu capul plafonul cabinei.

— Din experienţa mea, îi spuse lui Hollis, am constatat că oamenii sunt dispuşi să creadă orice minciună care i-ar putea linişti, permiţându-le să se

comporte cum se cuvine în drum spre locul execuţiei. Văd că dumneavoastră nu credeţi că vă îndreptăţi spre Şeremetievo pentru a lua o cursă Lufthansa şi aveţi perfectă dreptate.

— Ştiu că nu mă îndrept spre execuţie, replică Hollis, căci, dacă lucrurile ar fi stat aşa, aţi fi rezolvat problema la Minsk.

— Mda, vor mai întâi să staţi de vorbă. şi, într-adevăr, am ordin să nu vă ucid în timpul tranzitului, oricare ar fi circumstanţele. Pot, în schimb, s-o ucid pe domnişoara Rhodes şi o voi face, dacă mai faceţi vreun gest necugetat.

Marcenko baga mâna în buzunar şi scoase o pereche de cătuşe.

— Aici nu prea avem nevoie de chestii de astea, fiindcă cetăţenii sovietici fac ceea ce le spunem. Le-am luat totuşi cu mine, întrucât ştiu că americanii n-au respect faţa de lege. Puneţi-vi-le!

Hollis o privi pe Lisa, care era palidă, dar calma.

— N-am nimic, îi spuse ea.

Hollis îşi puse cătuşele la mână şi se aşeza înapoi în scaun. Marcenko îi făcu un semn cu capul copilotului şi acesta se întoarse la locul lui. Apoi se aşeza, întrebându-l pe Vadim în ruseşte:

— E rupt?

— Da.

— O să întrebi ce-i de făcut în legătură cu asta, când aterizăm.

Hollis avu impresia că ceea ce insinuase Marcenko era nu cum putea fi pus în ghips braţul lui Vadim, ci cum putea fi ruptă splina lui. Marcenko examina icoană, care se afla acum pe genunchii săi.

— Ce masacru! Noi am făcut asta?

— Cine altcineva? replica Lisa.

Marcenko plescăi din limba.

— Nu sunt de acord cu distrugerea comorilor culturale. Am eu conflictele mele cu ruşii, dar până la urma slavi suntem cu toţii. E-ngrozitor.

Hollis avu impresia că Marcenko era sincer dar dacă i s-ar fi ordonat să ardă până-n temelii toate bisericile din Bielorusia, ar fi făcut-o, protestul lui moral rezumându-se la un simplu plescăit.

— Tacă-ţi gura!

Marcenko se întoarse şi îl privi pe Hollis cu un aer jignit.

— Nu-i nevoie să fii bădăran!

— Dimpotrivă, umflatule. Eşti mai demn de dispreţ decât porcii ăia din Moscova, fiindcă ţi-ai trădat ţara şi eşti un lacheu al Moscovei.

Marcenko păru să facă efortul să se controleze. Trase adânc aer în piept, apoi afişa un zâmbet forţat.

— Vezi? îţi spune omul câte ceva despre el şi pe urma profiţi. Perfidie tipic occidentală. Îţi închipui că poţi să mă jigneşti, fiindcă ştii că trebuie să ajungi la destinaţie în viaţă. Ei bine, să-ţi spun ceva: o să fii judecat pentru uciderea a doi grăniceri şi poate chiar a unui al treilea, dacă cel pe care l-ai doborât în W.C. moare. Aşa cum ştii, nu lăsăm astfel de lucruri nepedepsite. Vei fi probabil condamnat la moarte, îţi vor spune să faci o cerere de recurs adresată preşedintelui Sovietului Suprem, întrucât acesta e un drept înscris în Constituţia sovietică. În timp ce o să scrii cererea de recurs, cineva o să te împuşte în ceafă. Aşa se procedează. Mi se pare foarte uman să nu ştii când ţi se întâmplă. Dar eu am vrut ca dumneata să ştii, colonele Hollis, aşa încât, când îţi

vor spune să faci cerere de recurs la sentinţa de condamnare la moarte, să ştii ce te-aşteaptă. M-am gândit să-ţi fac această favoare, deşi eşti un criminal.

— Tacă-ţi fleanca, Marcenko!

Pentru prima oară Marcenko părea furios. Se întoarse spre Lisa.

— Dumneata pari să fii de treaba şi de aia nu vreau să te împuşc; dar prietenul ăsta al dumitale… ce să zic, n-am întâlnit prea mulţi occidentali. Poate că n-ar trebui să-i judec după un spion, nu?

— Vreţi să-mi înapoiaţi icoană? spuse Lisa. Promit să nu vă pocnesc cu ea în cap.

Marcenko rase.

— Trebuie să juraţi pe Dumnezeu.

— Jur pe Dumnezeu că n-o să vă dau cu ea în cap.

— Bine.

Marcenko se lăsă pe spate şi-i întinse icoană.

— Vedeţi? Relicvă asta religioasă a creat toată această situaţie neplăcută. îi respect pe credincioşi. Am o verişoară de vârsta mea care crede în Dumnezeu. Nu ştiu de ce a devenit baptistă. Religia asta baptistă e o altă formă de corupţie occidentală. Dacă voia să fie martira, să fi ales religia ortodoxă. Găsiţi alinare în religie chiar şi acum?

— Da.

— Bine. Poate că într-o zi, când o să fiu bătrân, înainte de a mă sfârşi, o să vorbesc cu un popă ca să ajung în rai. Dumnezeu o să înţeleagă, nu-i aşa?

— Chiar şi lui Dumnezeu îi poate fi lehamite de unii oameni.

— Lehamite?

— Marcenko, te rog, te implor, taci naibii odată!

exclamă Hollis.

— Zău? S-ar putea să vorbesc prea mult. Şi pentru meseria mea nu e bine. Poate c-ar trebui într-adevăr să lucrez pentru Intourist. Aş putea vorbi cât e ziua de mare cu occidentalii.

Se întoarse spre Vadim şi îl întreba în ruseşte:

— Vorbesc prea mult?

— Nu, domnule

— Vedeţi? Fie, am să tac din gură o vreme, spuse Marcenko, lăsându-se pe speteaza scaunului.

Hollis o privi pe Lisa.

— Relaxează-te!

Lisa stoarse un zâmbet şi îi luă mâinile încătuşate într-ale ei.

— Nu te simţi jenat!

An următoarele două ore nu prea vorbiră, iar Marcenko, ţinându-se de cuvânt, fu şi el tăcut. Pe Vadim îl durea tot mai rău pentru ca încheietura se umflase. Slobozea din când în când o înjurătură. Copilotul îşi aduse aminte cu întârziere de trusa de prim ajutor, în care Vadim găsi nişte codeină. Lua mai multe tablete.

Hollis era sigur că atât pilotul, cât şi copilotul au ştiut tot timpul că aveau o trusă de prim ajutor. Observase la ruşi mai dinainte acest soi de cruzime, o indiferenţa totală faţa de suferinţele străinilor. Dacă ai apucat să bei ori să mănânci cu ei sau să vorbeşti cu ei la duş, de la suflet la suflet, sunt în stare să-ţi dea şi cămaşa de pe ei, chiar dacă te cunosc de puţina vreme. Dar dacă nu le erai cunoscut, rudă, iubita ori tovarăş de suflet nu trebuia să te aştepţi ca cineva să-ţi ofere calmante pentru o mână ruptă. Hollis auzise de o astfel de indiferenţa chiar în spitale. Iar ca

cruzimea să fie şi insultătoare, copilotul îi oferise lui Vadim calmante după două ore nu ca să-l facă să se simtă mai bine, ci ca să ştie că le-a avut la dispoziţie tot timpul. Totodată, dat fiind că echipajul aparţinea aviaţiei militare sovietice, iar pasagerii erau kagebişti, cruzimea aceasta nu era chiar întâmplătoare. Şi mai ciudat i se părea lui Hollis făptui că Vadim nu se supărase pe piloţi pentru lipsa lor de simpatie, ci continuă să-l considere pe el, Hollis, a fi cauza durerilor sale. „Primitiv", gândi Sam. Ruşii însă reacţionau la situaţii de moment, nu la abstracţiuni, lucru de reţinut pentru viitor.

— Vrei cumva să-mi spui chestia aia cu „eu mă retrag"? îi zise Hollis Lisei pe un ton glumeţ.

Lisa îl privi şi-i şopti încetişor, în aşa fel încât să n-o poată auzi ceilalţi:

— Mă tot gândesc la treaba asta. Tu şi Seth mi-aţi promis că, în schimbul ajutorului pe care vi-l dau, mă ţineţi la curent cu ceea ce se întâmplă.

— Păi asta şi fac. Am fost răpiţi.

— Nu-i deloc amuzant, Sam. Cred că amândoi ştiaţi că acest lucru s-ar putea întâmpla.

Hollis tăcu o clipă, apoi replică:

— Am bănuit.

— Cred că e vorba de mai mult decât atât. Ştii că Seth a vrut să nu mă urc în cursa Pan Am?

— Nu, n-am ştiut.

„Dar era o treabă interesantă", gândi Hollis.

— Nimeni nu ţi-a promis vreodată c-o să te informeze în legătură cu ceea ce se întâmpla, Lisa. Nu în meseria asta. Nici eu nu deţin toate informaţiile. Lisa dădu afirmativ din cap.

— A... încercat să-mi spună ceva, dar cred că nu

l-am ascultat cu atenţie.

— Şi nu mi-ai spus nici mie ce ţi-a zis.

— Îmi pare rău. Apoi adăugă: A spus că tu eşti o ţinta şi că ar trebui să evit să fim împreună.

— Dar, până la urmă, ai venit cu mine.

— Fiindcă te iubesc, prostule!

— Aud şoapte, interveni Marcenko. Fără şoapte! Fără secrete!

Ignorându-l pe Marcenko, Lisa continuă:

— Puţin mi-ar păsa de tine, dacă nu te-aş iubi.

— O să te răsplătesc pentru asta. Ce zici de o invitaţie la masă?

— La Claridge’s.

— S-a făcut.

— Masa? spuse Marcenko. Într-adevăr, am ratat prânzul. Mi-e foame.

— Tu poţi să trăieşti şi o lună din grăsime, îi spune Hollis.

Marcenko se întoarse şi îi aruncă o privire piezişa.

— Ca să supravieţuieşti în gulag, ai să mănânci şi şobolani.

— Du-te dracului! Gulag!

— Acolo şi mergem, prietene!

După aproape trei ore de zbor, elicopterul începu să coboare. Hollis repera vechiul drum spre Minsk, care urma cursul râului Moscova, şi observa vreo duzină de aglomerări de izbe, oricare dintre ele putând fi Iablonia. Apoi, pe neaşteptate, zări chiar satul Iablonia. Ştia că nu se înşela, fiindcă era vorba de un şir de colibe din bârne carbonizate ce se întindeau în lungul unui drum de ţara. Pe locul în care se aflaseră grădinile de zarzavat şi căpiţele de fân, se

găseau acum grămezi de scrum de culoare gri. Un buldozer săpase un şanţ lung, în care fusese împinsa deja jumătate din sat. Hollis îşi întoarse privirea de la hublou. Pe lista victimelor – Fisher, Bill Brennan, cei trei sute de aviatori americani – se adaugă acum şi sătul.

Trei minute mai târziu, Hollis privi din nou prin hublou. Se aflau acum la o înălţime de aproximativ o sută cincizeci de metri. Zări câmpul de la Borodino – fortificaţiile, monumentele, muzeul. Apoi apăru pădurea de pini şi elicopterul cobora şi mai mult. Văzu gardul de sârmă ghimpată, fâşia defrişata din spatele lui, pe urma zona de aterizare pentru elicoptere pe care i-o arătase Alevy în fotografia făcută de satelit.

Lisa se aplecă spre el şi privi prin hublou.

— Aterizăm?

— Da.

— Unde?

— La Pension.

PARTEA A PATRA

„Oriunde v-ar purta paşii prin Uniunea Sovietică, consultaţi ghidul nostru şi veţi găsi adresele lagărelor, a puşcăriilor şi a spitalelor psihiatrice din zona în care vă aflaţi: slavii construiesc comunismul... Vizitaţi-i!”

AVRAHAM SHIFRIN – Ghidul închisorilor şi al lagărelor de concentrare din Uniunea Sovietică

CAPITOLUL 31

— Pension, repeta Lisa. Pensionul Doamnei Ivanova.

— Da.

— Locul pe care l-a pomenit Gregory Fisher,

spuse Lisa ca pentru sine, locul de unde venea maiorul Dodson, unde am fost noi în drum spre Mojaisk... Acum o să-l putem privi mai îndeaproape, nu-i aşa?

— Da.

Apoi Hollis adăugă:

— O să fii chestionata, aşa încât cu cât ştii mai puţin, cu atât e mai bine.

— Chestionată? Adică interogată?

— Da.

Hollis simţi mâna Lisei încleştându-se de a sa.

— Pregăteşte-te pentru nişte momente neplăcute. Fii curajoasă!

Lisa trase adânc aer în piept şi dădu din cap în semn că aşa va face.

Marcenko se răsuci în scaun şi le zâmbi.

— N-am ajuns la Şeremetievo, lucru pe care, de altfel, îl ştiaţi...

— Leb vas, spuse Hollis.

— Leb vas, fu de acord Lisa.

— Va f... le-o întoarse pe englezeşte.

Vadim îşi iţi capul printre scaune, le aruncă o privire chiorâşă lui Hollis şi Lisei, făcându-le cu mâna semnul clasic pentru beregata tăiată.

Elicopterul continuă să coboare spre zona de aterizare, o poiană naturală, cu iarba înaltă şi uscată, din pădurea de pini. Pe latura sudică a poienii era coliba de bârne pe care o văzuse în fotografia luată de satelit. Din dreptul ei pornea un drum de ţara îngust, care abia dacă se zărea printre pini, ce dădea, o sută de metri mai la sud, în principalul drum al lagărului.

Hollis constata că o mare parte a lagărului, care se întindea pe o suprafaţă de aproape doi kilometri, nu era mai vizibilă de la o altitudine de o sută de metri

decât fusese din satelit, respectiv de la câteva sute de kilometri înălţime. Totuşi, cum el văzuse lumea mai mult din aer, putu să-şi dea seama de planul general al lagărului în interiorul perimetrului. Exista un drum prunduit de forma aproximativ circulară, probabil drumul care Asigură legătura între turnurile de pază. Drumul principal al lagărului, asfaltat şi cu o bandă pe sens, împărţea lagărul în două pe direcţia est-vest. Acesta trecea prin poarta principală de acces, fiind practic o continuare a drumului pe care veniseră pe câmpia de la Borodino.

Când coborâră la o altitudine de aproximativ treizeci de metri, Hollis văzu pe drumul principal, în centrul lagărului, o clădire de beton cu aspect sumbru, care adăpostea probabil comenduirea. Nu departe, se găsea o construcţie lunguiaţa din lemn cu acoperiş verde, a cărei destinaţie îi era greu s-o ghicească.

La o oarecare distanţa de cele două clădiri, se deschidea o altă poiana, care era însă rezultatul intervenţiei omului: având formă unui dreptunghi perfect şi dimensiunile unui teren de fotbal, ceea ce şi era, fără îndoială, ea mai putea servi şi ca teren pentru parade şi platou de adunare, accesoriu standard pentru orice şcoala sau lagăr de concentrare. De fapt, pe măsură ce elicopterul cobora, Hollis putu să vadă şi tribune acoperite, capabile să adăpostească aproape cinci sute de oameni.

Între terenul de fotbal şi perimetrul sudic al lagărului, se distingeau acoperişurile de tablă ale unor clădiri alungite de forma unor barăci, care alcătuiau complexul separat rezervat detaşamentului de grăniceri KGB ai lagărului.

Hollis schiţa în minte harta aeriană a lagărului, încercând să reţină cel mai neînsemnat detaliu.

Când ajunseră la o înălţime de aproximativ cincisprezece metri, zări ceva ciudat la nivelul vârfurilor copacilor, într-o zonă situată cam la jumătatea distanţei dintre barăci şi clădirea comenduirei. Îşi dădu seama că era vorba de o uriaşa plasa de camuflaj, care acoperea o suprafaţă de un pogon; prin ochiurile plasei, sprijinită pe copaci, ieşeau vârfurile pinilor. O axiomă atât a pilotajului militar, cât şi a spionajului spune că nici fotografiile aeriene, nici survolul nu pot face cât un om la faţa locului, iar el era pe cale să devină omul de la faţa locului.

Elicopterul se aşeza pe terenul de aterizare acoperit cu zăpadă. Copilotul îşi scoase pistolul şi deschise uşa. Primul cobora Marcenko, urmat de Vadim. Copilotul îi făcu semn Lisei să coboare. Lisa îşi lua sacoşa şi icoana şi sări din elicopter, refuzând mana oferită de Marcenko. Copilotul îl privi o clipă pe Hollis apoi îl întreba:

— Şi unde intenţionai să ajungi cu elicopterul ăsta?

— Mă priveşte.

— Nu cumva la ambasada americană?

Aruncă o privire furişa pilotului, apoi continuă:

— Niciunul din noi nu te-ar fi dus până acolo.

Hollis apuca geanta de voiaj, cu mâinile încătuşate. Se ridica în picioare, fiind nevoit să se aplece din cauza plafonului scund al cabinei.

— Atunci v-aş fi ucis pe amândoi şi aş fi pilotat elicopterul eu însumi.

Copilotul se îndepărta de Hollis.

— Eşti într-adevăr un ucigaş.

— Nu, sunt un ofiţer de aviaţie american care a fost răpit.

Copilotul făcu ochii mari, surprins:

— Zău?

— Haide odată! strigă Marcenko.

— Sună la ambasada mea şi spune-le că eu, colonelul Hollis, sunt aici. O să am grijă ca tu şi prietenul tău să primiţi cincizeci de mii de ruble.

Copilotul privi din nou peste umăr.

— Dă-i drumu'!

Hollis se îndrepta spre uşa deschisă.

— N-ar fi trebuit să-i rupi mâna tipului ăluia, spuse copilotul încet. Ştii cine sunt ăştia doi?

— Ghizi de la Intourist. Nu uita oferta pe care ţi-am făcut-o.

Hollis sari din elicopter în locul în care se aflau Marcenko, Lisa şi Vadim, lângă un ZIL-6, un vehicul militar sovietic în genul Jeepului american, doar ca ceva mai mare. Auzi zgomotul elicopterului care decola şi simţi pala de vânt împingându-l din spate.

Marcenko deschise portiera din spate a ZIL-ului şi spuse:

— Colonelul Hollis, apoi Vadim, apoi domnişoara Rhodes.

Hollis îşi băgă mâinile cu cătuşe sub nasul lui Marcenko.

— Desfă-mi-le!

Marcenko clătină din cap.

— Urcă, te rog!

— Urcă tu prima! îi spuse Hollis Lisei.

Lisa urca, iar când Vadim încerca să o urmeze, Hollis îi dădu brânci şi se aşeza la mijloc, lângă Lisa.

Vadim se aşeza lângă Hollis şi-i spuse în ruseşte:

— Am să te bat până o să-ţi fac faţa chiseliţă!

— Cu care mână?

— Ticălos…

— Vă rog! strigă Marcenko, încetaţi! Marcenko se aşeza pe locul de lângă şofer, spunându-i: La comenduire!

ZIL-ul o luă prin iarba spre coliba de bârne aflată la vreo sută de metri mai încolo.

Trecând prin dreptul ei, Hollis îşi zise că probabil aceasta fusese cândva izba pădurarului, o relicvă din vremurile în care în Rusia mai existau pădurari simpatici. Coliba avea acum două antene, funcţionând probabil ca staţie radio pentru rampa de aterizare a elicopterelor.

ZIL-ul o lua pe drumul îngust ce tăia prin pădurea de pini. Lisa îl apucă pe Hollis de mână şi îi şopti la ureche:

— O să fiu curajoasă.

— Eşti deja.

Ajunşi la capătul drumului, maşina coti la stânga, pe drumul principal asfaltat. Hollis observa că pinii de pe ambele laturi ale drumului erau uriaşi, având o înălţime de doisprezece – cincisprezece metri, iar bolta de crengi era atât de deasă, încât foarte puţina lumină mai pătrundea dedesubt. Din loc în loc, din drumul principal se desprindeau alei pavate cu bârne sau ceea ce militarii numesc poduri de bârne. Pe unele dintre acestea erau case, pe care Hollis nu le putuse vedea din aer. Fu surprins, dar nu şocat, să vadă o fermă americană, apoi un bungalou îmbrăcat în sită. Era vorba, probabil, de locuinţe pentru studenţii şcolii şi instructorii lor americani, amplasate în pădurea

rusească, pentru a spori iluziile ce făceau din acest loc unul aparte.

Lisa zări una dintre aceste case şi spuse:

— Priveşte!

— Le-am văzut.

— Ce ciudăţenie! Ce e…

— Fără întrebări.

Lisa dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate.

Şi Marcenko se zgâi pe fereastră.

— Foarte ciudat, într-adevăr, spuse, adresându-i-se lui Hollis. Ştii cumva ce-i cu locul ăsta?

Hollis presupuse că Marcenko nu ştia prea multe lucruri în afara misiunii pe care o primise, anume aceea de a-l răpi.

— E o bază secretă CIA, iar tu eşti arestat, Marcenko.

Marcenko se răsuci în scaun şi îl privi pe Hollis cu nişte ochi ce trădau faptul că omul aproape îl crezuse. „Dumnezeule, ce ţara!” în cele din urmă, Marcenko zâmbi:

— Glumeşti. Spune-mi, ce sunt construcţiile alea din pădure?

— Alea se numesc case.

— Zău? Am văzut odată case americane într-un film. Astea sunt case americane.

— Aşa-i.

Marcenko se întoarse din nou cu faţa spre direcţia de mers, continuând să privească pe fereastră.

— Nu înţeleg ce-i cu locul ăsta.

Hollis observa că zăpada era aşezată într-un strat subţire mai mult pe crengile pinilor şi doar în mică

măsură pe pământul acoperit de muşchi. „Acest loc e condamnat la un întuneric perpetuu, îşi zise, un loc în care chiar şi în nopţile de vară cu lună plină pătrunde foarte puţina lumină”.

— N-am zărit niciun suflet de om, spuse Lisa.

Hollis dădu din cap în semn că şi el remarcase acest lucru. îi trecu prin minte un gând neliniştitor, anume că prizonierii dispăruseră, fiind mutaţi în altă parte, aşa cum se întâmplase când forţele de salvare americane întreprinseseră un raid asupra lagărului de prizonieri de război de la Son Tay, din Vietnamul de Nord. Cercetând mai cu atenţie adâncul pădurii, văzu că unele case aveau ferestrele luminate, iar pe coşuri ieşea fum. „Nu, îşi zise, ei sunt în continuare aici”. KGB-ul nu apreciase corect situaţia şi nu evacuase încă lagărul.

ZIL-ul rula cu viteză mică. În dreapta, îşi făcu apariţia clădirea lunguiaţa cu acoperiş verde pe care Hollis o reperase din aer. Era o construcţie dichisită, cu un singur nivel şi o verandă cu aspect foarte familiar. Pe verandă, se aflau balansoare şi un automat de Coca-Cola, roşu cu alb, sprijinit de zid. Lângă erau uşi duble ce constituiau intrarea principală. Printr-o fereastră mare panoramică, Hollis zări câţiva bărbaţi şi femei, iar pe un perete atârna un drapel american de mari dimensiuni. Ceea ce vedea aducea cu sala comemorativă a veteranilor războaielor de peste mări dintr-un orăşel de provincie american. Când ZIL-ul trecu prin dreptul clădirii, deasupra uşii duble de la intrare zări n inscripţie în alb şi negru: „VFW, POST.000”.

ZIL-ul continua să ruleze, apoi se opri în faţa clădirii comenduirei, o construcţie cu două etaje din

panouri prefabricate, majoritatea prezentând familiarele crăpături ce constituiau un fel de emblemă a industriei de prefabricate de pe aceste meleaguri. Ici colo fierul beton folosit la consolidarea plăcilor ieşise la suprafaţa, din el prelingându-se dare de rugină pe betonul aflat în stare de degradare. Un grănicer KGB făcea de planton într-o gheretă de lemn, iar în dreapta gheretei era intrarea în clădirea comenduirei. În faţa intrării, îmbrăcat într-o mantă lungă de culoare verde cu epoleţii roşii a KGB-ului, îi aştepta colonelul Piotr Burov.

Marcenko cobori şi spuse:

— Coboraţi! Un colonel nu poate fi lăsat să aştepte!

Vadim deschise portiera din spate şi coborî, urmat de Hollis şi Lisa.

Burov îi privi îndelung, apoi spuse:

— Ei bine, Hollis, asta-i vrut să vezi, nu-i aşa?

Hollis nu-i răspunse.

— De ce are cătuşe? îl întreba Burov pe Marcenko.

— A încercat să deturneze elicopterul.

Marcenko îi relata lui Burov cu o voce ezitantă şi întrucâtva inexact cele petrecute la aeroport şi în elicopter.

Burov se uita la încheietura mâinii lui Vadim, care era acum de mărimea unei portocale, pe urma la Hollis, fără să comenteze, îşi opri apoi privirea asupra icoanei din lemn a Lisei, spunându-i:

— Dacă ai fi fost catolică sau protestantă, n-ai fi fost nevoită să cari decât o cruciuliţa, pentru alinare.

Râse. Marcenko şi Vadim îi ţinură isonul.

— Du-te dracului! spuse Lisa în ruseşte.

Burov o plesni cu putere peste faţă, doborând-o la pământ.

Hollis se aplecă s-o ajute să se ridice, dar Burov se întoarse spre el şi îi arse un pumn în falca. Genunchii i se înmuiară şi căzu la pământ, după care se ridica în picioare, cu mişcări nesigure.

Burov îşi flexă mâna dreaptă, privindu-l.

— Asta-i pentru Lefortovo, spuse. Acum suntem chit.

Burov îi aruncă o privire lui Vadim, spunându-i în ruseşte:

— Stomacul.

Vadim îi aplică lui Hollis o lovitură cu piciorul în abdomen, făcându-l să se încovoie. Reuşi să rămână în picioare. Se îndrepta de spate, încercând să-şi recapete suflul. Ca într-un coşmar, de el se apropie silueta masivă a lui Viktor, cel de la Lefortovo.

Hollis îl auzi pe Burov spunând:

— La boaşe!

Piciorul lui Viktor ţinti drept între picioarele lui Hollis, lovindu-l din plin în testicule. Hollis se auzi urlând, apoi se trezi pe pământul îngheţat, zvârcolindu-se de durere. O auzi pe Lisa ţipând, apoi ţipatul ei fu curmat de sunetul unei lovituri. Lisa se prăbuşi lângă el, ţinându-se de abdomen, cu ochii împăienjeniţi de durere.

Când Viktor trecu pe lângă Hollis, acesta din urmă îi strecură lanţul de la cătuşe pe sub laba piciorului şi în jurul gleznei, apoi trase de lanţ şi Viktor se lungi pe jos cât era de lung, cu o bufnitură surdă.

Burov veni spre Hollis, dar paşi peste el, lovind-o pe Lisa cu cizma lui grea în coaste şi făcând-o să ţipe.

— Mai faci pe eroul? îl întreba pe Hollis.

Apoi puse cizma pe capul Lisei.

— Da? Scoală-te!

Hollis se ridica în picioare odată cu Viktor, care o înşfăcă pe Lisa de gulerul hainei şi-o săltă în picioare.

— Desfă-i cătuşele! îi porunci Burov lui Marcenko.

Lisa se îndrepta cu paşi nesiguri spre Hollis, dar Burov o dădu la o parte.

— Maşina asta o să vă ducă, pe tine şi pe subordonatul tău, la Centru, spuse Burov adresându-i-se lui Marcenko în rusă, unde veţi întocmi un raport amănunţit. Dacă suflaţi cumva vreo vorbă despre cele văzute, veţi fi împuşcaţi. Sunteţi liberi.

Marcenko şi Vadim salutara, făcură stânga împrejur şi urcară înapoi în ZIL.

— Înăuntru! le porunci Burov lui Hollis şi Lisei.

Grănicerul deschise uşa şi cei doi intrară în clădire, urmaţi de Burov şi Viktor.

Se treziră într-un hol sau sala de aşteptare, în care se afla un ofiţer de serviciu, aşezat la un birou orientat cu faţa spre uşă. La vederea lui Burov, ofiţerul se ridica în picioare.

— Lăsaţi aici genţile de voiaj şi obiectul ăla religios! ordonă Burov.

Hollis lasă geantă pe podea şi observă în stânga o uşă deschisă, prin care putu să zărească o centrală telefonică şi un emiţător radio.

— Acum scoateţi-vă hainele şi încălţămintea!

Hollis îşi scoate fulgarinul şi pantofii, iar Lisa cizmele şi pardesiul. Ofiţerul de serviciu aşeza hainele şi încălţămintea pe biroul său, nu înainte de a le examina.

Viktor pipăi cravata lui Hollis, apoi i-o smulse de la gât şi şi-o îndesa în buzunar, îi desfăcu rapid catarama şi îi smulse cureaua de la brâu, după care o aruncă pe birou, apoi îi lua ceasul şi şi-l puse la mână.

— Pe aici, spuse sec Burov.

Ai conduse printr-un coridor lung spre partea din spate a clădirii. îi urmă îndeaproape un grănicer, înarmat cu un pistol-mitralieră AK-47. Grănicerul deschise larg o uşă metalică şi o îmbrânci pe Lisa înăuntru.

— Scoateţi hainele, îi spuse Burov, şi aşteaptă să vină gardiana să te percheziţioneze. Sau, dacă ai posibilitatea să-ţi pui capăt zilelor, fă-o până vine ea. Ai la dispoziţie câteva minute.

— N-am terminat cu tine, târfă, îi spuse Viktor în rusă. Trânti uşa şi o zăvora.

Burov deschise uşa următoare şi-l împinse pe Hollis într-o celulă mică, fără fereastră, apoi intră în urma lui.

— Pentru informarea ta, îi spuse lui Hollis, eu sunt comandantul lagărului. În cei zece ani de când sunt aici, n-am avut nicio evadare. Pe urmă a evadat Dodson şi doi dintre oamenii mei au fost ucişi.

Se opri şi-l ţintui cu privirea, continuând:

— Ştiu că tu i-ai ucis şi cred că tu şi amicul tău evreu Alevy ştiţi cam multe despre locul ăsta. Nu-i aşa?

Hollis nu răspunse, iar Burov îi trase un pumn în stomac. Aştepta ca Hollis să se îndrepte de şale, apoi îi spuse:

— Să-ţi mai spun ceva, isteţule: din clipa în care am pus ochii tine şi pe mucoasa aia de prietenă a ta, mi-am pus în gând să te aduc aici. Centrul mi-a spus

că e imposibil, dar eu le-am cum pot fi răpiţi doi diplomaţi americani. Ideea li s-a părut de-a dreptul strălucită. Ambasadei voastre i se raportează decesul vostru într-un accident de elicopter. Rămăşiţele voastre carbonizate – în realitate ale unor deţinuţi, o femeie şi un bărbat – sunt adunate de la locul accidentului. Nu ştie nimeni că sunteţi aici, Hollis. Nu va caută nimeni. Sunteţi la discreţia mea totală şi sunteţi nişte oameni morţi.

Hollis încerca să-şi limpezească gândurile. Citi printre rânduri că Burov avea necazuri şi încerca să se reabiliteze în ochii celor de la Lubianka. Deocamdată, Burov se descurca excelent.

— Scoate-ţi hainele, şuiera Burov, şi dă-i-le lui Viktor.

Hollis îşi scoase costumul, cămaşa şi lenjeria de corp, predându-i fiecare articol vestimentar lui Viktor. În tot acest timp, grănicerul îşi ţinuse pistolul-mitralieră aţintit asupra lui.

— Dacă găsesc vreunul dintre accesoriile alea stupide de spion asupra ta, te omor cu mâinile mele. O să vină imediat cineva să vadă dacă n-ai ceva ascuns în fund. Bun venit la Pension, Hollis.

Burov, Viktor şi grănicerul ieşiră. Uşa fu trântita şi zăvorâta.

Rămas gol puşca în mijlocul celulei, Hollis privi în jur. Un spaţiu de aproximativ trei metri pătraţi, înconjurat de patru pereţi goi din beton. Nu exista fereastra, singura lumină provenind de la un bec anemic fixat într-o scobitură din plafon, protejat de un grătar metalic. Chiar dacă nu-l putea vedea, ştia că undeva în tavan se afla montat un dispozitiv cu fibră optică, pentru supraveghere.

An celula nu exista niciun fel de mobilier şi, din câte putea să-şi dea seama, nici vreo sursă de încălzire. În colţul din stânga se găsea un robinet de apă montat în zid la o înălţime de un metru şi ceva de podea. Sub robinet se deschidea o gaură de canal. Hollis deschise robinetul şi îşi clăti de sânge gura, apoi se stropi cu apă rece pe faţă. Simţea că i se umfla falca şi i se rupe un dinte. Şi testiculele începeau să i se umfle, iar în zona abdomenului pielea i se învineţise. Se spală pe mâini, apoi bău puţina apă, dar stomacul refuza s-o primească, aşa că o vomita în canal.

Uşa de deschise şi în celula intrară doi bărbaţi în uniformă. Unul din ei avea un pistol în mână, celălalt îi făcu un control corporal, apoi plecară.

Hollis stătea în picioare, în mijlocul celulei reci din beton. Petrecuse cândva zece zile extrem de neplăcute într-o închisoare care nu era altceva decât o unitate de antrenament a şcolii de Ofiţeri de Informaţii, găzduita de o clădire asemănătoare celei în care se afla acum, numită Lubianka West, din nord-vestul capitalei americane. Primele zile petrecute acolo, şi probabil primele zile de aici, erau „zilele şoc” standard, un amestec de tratament dezumanizam, tortura psihică şi abuz fizic. Acest tratament era menit să te înmoaie golindu-te de orice urmă de autorespect şi să te pregătească pentru ceea ce avea să urmeze. Pe urmă erai lăsat singur ca să meditezi, numai că, dacă la început solitudinea era bine venită, ea se transforma curând într-o izolare înnebunitoare. Apoi, când arzi de nerăbdare să auzi şi să vezi o altă fiinţa omenească, ţi se programau „interviuri”, în care „interlocutorii” se purtau frumos cu tine condiţionat,

iar ţie începea să-ţi placă, fiindcă te lăsau să trăieşti. Începeai să vorbeşti, să-ţi placă societatea lor, iar când nu mai aveai nimic de deşertat din sac, erai fie trimis într-un lagăr cu regim de puşcărie, fie împuşcat.

„A şti ce te aşteaptă prezintă anumite avantaje, gândi Hollis. Dar nu şi o consolare”. Era bucuros că Lisa nu ştia nimic din toate acestea.

Se duse spre peretele care le despărţea celulele şi îl lovi cu palma, dar peretele era gros şi de dincolo nu primi niciun răspuns. Se aşeza pe jos într-un colţ, cu spatele la peretele interior, care era mai cald. Îşi trase picioarele spre piept şi îşi cuprinse genunchii cu braţele. Dormi cu intermitenţe.

An ceea ce bănuia a fi a doua zi, uşa se deschise. Cineva îi zvârli o grămadă de haine pe podea, apoi închise uşa la loc. Hollis găsi un trening albastru şi şosete, dar nimic de încălţat. Se îmbrăca şi bău puţina apă. Se simţea foarte slăbit. Lumina din tavan se stinse şi celula se cufunda în întuneric. Remarcase că se aprindea şi se stingea la intervale întâmplătoare, fără vreo regulă şi fără vreun alt motiv decât acela de a se jucau bioritmul deţinutului. Hollis umbla o vreme prin întuneric, se ghemui şi adormi.

An ceea ce, după socoteala lui, ar fi trebuit să fie ziua a treia, uşa se deschise din nou şi cineva îi azvârli un sac de dormit şi un cartof fiert din care ieşeau aburi. Hollis se uita la cartof, dar nu se clinti să-l ia câtă vreme gardianul încă mai era în cadrul uşii.

— Cum te simţi? îl întreba acesta în rusă.

— Excelent.

Gardianul râse zgomotos, adresându-i tradiţionala fraza cu care erau îndeobşte întâmpinaţi prizonierii nou veniţi în gulag.

— Jiti budeşi, no est ne zahoceşi.

Ceea ce însemna „De trăit ai să trăieşti, dar de regulat n-o să-ţi prea mai ardă”. Gardianul rase şi închise uşa.

An clipa în care Hollis se întinse să ia cartoful, lumina se stinse, obligându-l să-şi caute mâncarea în patru labe. Se strecura în sacul de dormit pentru a-şi conserva căldura trupului şi înghiţi cartoful cald.

Câteva ore mai târziu, uşa se deschise din nou şi un gardian zbiera în rusă:

— În picioare! Vino aici!

Hollis se ridică şi o porni în urma gardianului. Străbătu coridorul lung, apoi urcă o scară îngusta din beton. Fu condus într-o încăpere mică, pregătită, aşa cum constata din primul moment, spre a servi de tribunal. La capătul celălalt al încăperii se găsea o masă lungă, la care erau aşezaţi, cu faţa spre el, cinci ofiţeri KGB. La mijloc era Burov, care părea a fi ofiţerul cel mai mare în grad. Ceilalţi patru se holbau la el cu o expresie neghioabă întipărită pe mutrele lor de ruşi.

Pe peretele din spatele mesei atârna o fotografie a lui Felix Dzerjinski, fondatorul poliţiei secrete, şi lângă ea – fotografia color a unui bărbat pe care Hollis îl recunoscu a fi actualul şef al KGB-ului. Deasupra celor două tablouri, erau pictate o sabie şi un scut de mari dimensiuni, reprezentând emblema Comitetului pentru Securitatea Statului. Hollis observa că nu exista niciun drapel sovietic, după cum nu exista nici vreo fotografie a vreunui lider politic sau de partid. Simbolistica era evidentă. KGB-ul însuşi era legea!

Raze slabe de soare se strecurau pe fereastră, arătând mai mult a asfinţit decât a răsărit.

— Stai jos! îi ordonă sec grănicerul KGB

Hollis se aşeza pe un scaun de lemn cu faţa la cei cinci Colonelul Burov vorbi ruseşte, fără să se ridice în picioare.

— S-a convocat acest tribunal special al Comitetului pentru Securitatea Statului în scopul judecării colonelului Samuel Hollis din Forţele Aeriene ale Statelor Unite pentru uciderea soldaţilor Nikolai Kulnev şi Mihail Kolotilov, subordonaţi ai Direcţiei Trupe de Grăniceri a KGB.

Burov enumera data şi circumstanţele, apoi întreba:

— Colonel Hollis, ce-ai de spus în legătură cu acuzaţia de crimă?

Grănicerul din spatele lui Hollis izbi scaunul cu piciorul şi Hollis se ridica în picioare.

— Sunt vinovat, spuse.

Dacă Burov şi ceilalţi patru ofiţeri au fost surprinşi de răspuns, în orice caz nu şi-au trădat surprinderea.

— Doreşti să spui ceva pentru atenuarea vinovăţiei? întreba Burov.

— Nu.

Burov îşi drese vocea şi spuse:

— Foarte bine. Întrucât acuzatul nu invoca niciun fel de circumstanţe atenuante, pedeapsa pe care acest tribunal o poate pronunţa pentru uciderea unui subordonat al KGB-ului este una singură, anume moartea prin împuşcare.

Burov se uita cu atenţie la Hollis, care privea fix înainte.

— Ţi se cere să faci o mărturisire scrisă a crimei pentru care ai fost condamnat. Dacă ea este

satisfăcătoare, ţi se va permite să adresezi o cerere de recurs la sentinţa de condamnare la moarte şefului Comitetului pentru Securitatea Statului. Dacă cererea de recurs este respinsă, nu mai există posibilitatea altor recursuri şi vei fi executat, înţelegi?

— Da.

— Duceţi prizonierul în celulă! Aduceţi-l pe următorul!

Gardienii îl conduseră pe Hollis spre uşă. Când ajunse în dreptul ei, uşa se deschise şi în încăpere intră Lisa, îmbrăcată în ţinuta gri de puşcăriaş. Era palidă, slăbită şi dezorientată.

— Recunoaşte-ţi vinovăţia! Fii curajoasă! Te iubesc!

Lisa îşi fixă privirea asupra lui ca şi când n-ar fi ştiut de unde să-l ia, apoi gardienii îi împinseră pe fiecare în altă direcţie şi Hollis se trezi pe coridor. Fu condus înapoi în celula sa de la parter. În celula era întuneric, dar la un moment dat lumina se aprinse şi pe podea văzu un blocnotes. Aplecându-se să-l ridice, observa şi un pix american.

Se aşeza pe sacul de dormit, cu blocnotesul sprijinit pe genunchi. Instrucţiunile pe care le primise ca ofiţer de informaţii treceau înaintea regulilor de comportare prevăzute pentru un prizonier de război. Trebuia să mărturisească totul şi orice şi să scrie tot ce i se cerea câtă vreme prin aceasta nu punea în pericol viaţa unui alt prizonier sau nu compromitea securitatea naţională ori unele operaţii aflate în plină desfăşurare. Pe scurt, trebuia să le facă jocul, deoarece ţineau atât de mult la el.

Principala lui îndatorire era aceea de a evada şi în acest scop trebuia să-şi păstreze integritatea fizică

şi mintală. Primise Asigurări că, dacă acţiona în limitele instrucţiunilor date, nimic din ceea ce semnă, scria sau spunea nu avea să fie folosit împotriva lui, în eventualitatea că ar fi reuşit să scape din captivitate. Hollis ar fi preferat certitudinea morală şi regulile stricte pe care le implicau numele, gradul şi numărul matricol. Numai că el nu mai era pilot, iar în noua sa meserie nu existau niciun fel de certitudini, morale ori de alt fel. Începu să-şi scrie mărturisirea. Se hotăra să o scrie în ruseşte, astfel încât, dacă ar fi apărut vreo problemă, să poată da totul pe necunoaşterea subtilităţilor limbii.

Ştia că, dacă ar fi avut timp, kaghebiştii l-ar fi făcut să-şi rescrie mărturisirea la nesfârşit. Ruşii luau foarte în serios cuvântul scris, iar ca foşti creştini ortodocşi aveau obsesia mărturisirii vinovăţiei; aşa se explica legendarele mărturisiri scrise ce s-au revărsat din Lubianka. Hollis bănuia însă ca Burov era foarte presat să continue lucrurile importante, respectiv interogatoriul, pentru a vedea ce ştiau el şi Alevy, ce ştia ambasadă şi ce Washington-ul. Reflectă asupra succesiunii fazelor sistemului justiţiei penale de aici – proces, mărturisire, interogatoriu – dar îşi zise că oricum lucrul acesta n-avea importanţa. Oricum ar fi fost, finalul era acelaşi. Continua să scrie.

Făcu o pauză, pentru a-şi aduna gândurile. De fapt, nu prea erau multe de zis. Spiona în împrejurimile şcolii, dăduse peste cei doi grăniceri şi îi împuşcase. Şansa de a fi văzut din elicopter ce se întâmplase cu Iablonia îl scutea de o povară morală, dându-i posibilitatea de a trăda oameni care fuseseră deja lichidaţi. Ştia de asemenea, ca KGB-ul voia nu numai detalii, ci şi motivaţi; filosofice pentru ceea ce

făcuse, conştientizarea lipsurilor pe care le avea ca produs decadent al capitalismului occidental. Mai voiau, totodată, şi scuze. Scrisese mai multe mostre de astfel de confesiuni la Lubianka din Washington, dar nu voia să lase impresia că în această privinţa era un profesionist.

Pe când începea o pagină nouă, Hollis se gândi la Lubianka West, la Pension şi la alte numeroase manifestări ale obsesiei şi emulaţiei reciproce existente la Washington şi Moscova. Întotdeauna îşi spusese că, dacă într-un război viitor una din parţi era până la urma învinsa, învingătorul avea să trăiască sentimentul unei pierderi şi al unei lipse de scop. Îşi reaminti expresia de dezamăgire de pe faţa lui Burov în momentul în care dăduse citire condamnării la moarte. Nu mai încăpea nicio îndoială că fiecare tabără se alegea cu ceva din acest conflict, extrăgând din el un soi de energie psihică neobişnuita.

Hollis umplu blocnotesul de cuvinte, apoi citi ce scrisese. Era o mărturisire bună, un amestec de fapte reale şi de ficţiune greu de dovedit. Faptele erau lucruri cunoscute probabil de Burov. Ficţiunea consta în aceea că, în cursul convorbirii telefonice avute cu Greg Fisher, auziseră pentru prima oară de existenţa unui prizonier de război american în Rusia. Burov avea să creadă acest lucru pentru că voia să-l creadă. După două ore de când începuse să scrie, Hollis semna mărturisirea şi se bagă în sacul de dormit. O clipă gândul îi zbură la Lisa, apoi se forţa să şi-o scoată din minte, dar se cufundă într-un somn agitat, în care o visă vrând-nevrând.

În a cincea sau a şasea zi de încarcerare, după ce îşi redactase a treia oară confesiunea, uşa se deschise

şi în celula intra locotenentul care fusese ofiţer de serviciu în ziua când sosise.

— Mărturisirea ta a fost acceptată, spuse în ruseşte. Acum o faci o cerere de recurs la sentinţa de pedeapsa cu moartea. Fă-o cu mine!

Pe jumătate mort de foame, Hollis se sculă în picioare cu mişcări nesigure şi îl urmă pe locotenent afară, pe coridor. Omul îi arătă cu mâna încotro s-o ia, respectiv spre partea din spate a clădirii. Acesta era momentul în care, de regulă, ţi se trăgea glonţul în ceafă. Cum de mai persista acest obicei ciudat de a executa prizonierul pe coridor – început în anii ’30 la Lubianka – era o chestiune pe care n-o putea înţelege. Ar fi fost uman dacă nimeni n-ar fi cunoscut procedura, dar, cum lucrurile erau destul de cunoscute în Uniunea Sovietică, Hollis se gândi că va fi dus în afara clădirii, în faţa unui pluton de execuţie.

Auzea în urma lui zgomotul cizmelor locotenentului pe podeaua de beton şi aştepta încordat pocnetul capacului de la tocul pistolului, gândindu-se că apreciase greşit nevoia lui Burov de a-l interoga. Îşi reaminti ce-i spusese Lisei în restaurantul din Arbat, şi anume că mişcările KGB-ului nu erau guvernate de logică. Era de crezut că Burov urmarea ca emoţiile să-i provoace o reacţie intelectuală mai bună.

— Stai!

Hollis se opri şi auzi o uşă deschizându-se în dreapta. Locotenentul îi spuse:

— Înăuntru!

Hollis intra într-o încăpere mică, fără fereastră, care nu era decât o replică a celulei sale, doar că aici se găseau o masă şi un scaun. Pe masă erau o foaie de

hârtie şi un pix.

— Stai jos!

Hollis se aşeza, iar locotenentul trecu în spatele lui. Masa era din lemn galben de pin, iar pe scândurile ei erau nişte urme de pete, care ar fi putut foarte bine să fie de sânge. Pe peretele din faţă erau stivuite baloturi de paie, o măsură menită să prevină ricoşeul gloanţelor.

— Cererea o adresezi Preşedintelui Comitetului pentru Securitatea Statului.

Hollis lua pixul şi întreba:

— În rusa sau în engleză?

— N-are importanţa.

Hollis începu să scrie, în timp ce locotenentul continua stea în spatele lui. Spre deosebire de declaraţii, cererea trebuia să fie evident scurtă, întrucât nu i se dăduse decât o singură foaie de hârtie.

Auzi sunetul metalic produs de deschiderea tocului pistolului, apoi fâsâitul pistolului în toc şi declicul piedicii trase. Continua să scrie. Gura i se uscase, iar palmele îi transpiraseră. Ajuns la ultimul rând al cererii, îşi controla tremuratul mâinii. Semnă cererea, puse pixul jos şi aştepta, întrebându-se când va auzi detonarea ori dacă va simţi ceva.

Auzi din nou declicul piedicii, apoi fâsâitul pistolului în toc şi zgomotul făcut de închiderea capacului.

— Las-o aici! spuse locotenentul, chicotind uşor. În picioare!

Hollis se ridică şi locotenentul îl conduse înapoi în celulă.

— Răspunsul la cererea de recurs va sosi în douăzeci şi patru de ore, spuse rusul. Nu e uman să ai

mai mult de aşteptat ca să afli care ţi-e soarta.

Închise uşa şi o zăvorî.

Lumina se aprinse şi Hollis ştiu că Burov voia să se amuze un pic, spionându-l. Simţi nevoia să urineze, dar se abţinu. Se aşeza pe sacul de dormit şi închise ochii. Ştia că trebuia să joace teatru pentru Burov, să tremure de frica urinând la gura de canal, să bea apa pentru a-şi umezi gura uscată. Ştia că, dacă nu-i oferea lui Burov nicio plăcere, atunci acesta, având în vedere pică pe care i-o purta, îl va considera o jucărie defecta şi va încerca să se debaraseze de el.

Hollis se ridică încet, se duse la gura de canal şi urina. Bău apa de la robinet, icni şi vomă, apoi bău din nou. Trase adânc aer în piept, se bagă în sacul de dormit şi şi-l trase peste cap. Lumina se stinse.

Imaginea Lisei mergând alături de el pe strada Arbat, în acea sâmbătă însorita, invada întunericul din spatele pleoapelor. Chipul ei avea o multitudine de expresii, fiecare încremenita pentru o clipă, ca şi când ar fi făcut fotografii cu mintea. Îşi dădu seama că aluneca într-un soi de somn narcotizat, singurul de altfel de care fusese capabil în ultima vreme. Deosebirea între perioadele de trezie şi aceste perioade de semiconştiinţă părea să fie tot mai mică, nemaifiind în stare să sesizeze diferenţa dintre vise şi halucinaţii. Îşi dorea cu disperare un somn profund, recuperator, dar acest lucru nu părea să mai fie cu putinţa.

An cele din urmă, se cufundă într-un somn adevărat şi avu un vis adevărat, un vis pe care nu dorea să-l mai aibă vreodată, avionul sau F-4, comenzile care nu mai răspund, cabina plină de fum albăstrui şi de sânge roşu şi marea care se năpustea

asupra lui, apoi cerul – marea, din nou cerul, care începe să se rostogolească, şi mâna lui încleştata pe mânerul de catapultare.

Hollis sari în picioare. Faţa îi era acoperită de transpiraţie, iar inima i se zbătea să-i spargă pieptul. Urlă „Simms! Simms!”, apoi se prăbuşi pe podea, îşi acoperi faţa şi rămase nemişcat.

Uşa se deschise şi un gardian îi spuse cu o voce inexpresivă:

— Vino cu mine!

Hollis se ridică şi-l urma afară din celulă. Din spate, îl încadra un alt gardian şi o porniră pe coridor. Gardianul din spate îi spuse:

— Mihail Kolotilov mi-a fost prieten, ucigaş nenorocit!

Hollis nu-i răspunse. Gardianul din faţa coti spre scara îngusta şi urcă la etajul al doilea. Rusul bătu la o uşă şi o deschise. Soldatul din spate îl înghionti pe Hollis în direcţia uşii şi acesta intră în încăpere.

Aşezat la un birou, într-o cameră din beton prefabricat cu aspect spartan, era colonelul Burov. Încăperea avea o singură fereastră şi Hollis văzu că era seară. Pereţii din beton arătau zugrăviţi în culoarea şi textura cremei de zahăr ars, iar pe pardoseala de beton era întins un covor cărămiziu cu un motiv asiatic în mijloc. Pe peretele din spatele biroului lui Burov atârnau cele două portrete pe care le văzuse în sala tribunalului, numai că aici se mai află şi nelipsita fotografie a lui Lenin.

— Stai jos, Hollis!

Hollis se aşeza pe un scaun de lemn cu faţa spre birou, iar în urma lui uşa se închise.

Burov ţinea în mâna declaraţia scrisă a lui Hollis.

— Fascinant! Sunt impresionat de talentul tău de a evita capturarea. După cum ştii, ţi-am descoperit maşina la gara Gagarin. Ce nu ştii e c-am aflat şi de Iablonia. Mă bucur să constat că ai relatat acest episod.

Hollis îşi frecă barba nerasă şi se abţinu să nu tuşească.

— Prietena ta însă n-a făcut-o. De fapt, confesiunea ei conţine mai puţine detalii interesante decât a ta.

— Ea nu ştie mare lucru.

— Nu mai spune! Ştia de Iablonia şi n-a suflat o vorbă în declaraţie. Şi pe ea a condamnat-o tribunalul la moarte. Întrucât mărturisirea ei nu e satisfăcătoare, n-o să aibă dreptul să facă cerere de recurs. Hollis nu comenta. Şi va fi împuşcata.

Burov studie o clipă figura lui Hollis, apoi luă de pe birou o foaie de hârtie şi îşi aruncă privirea pe ea.

— Cererea ta de clemenţa mi se pare interesantă. Spui că dacă nu eşti împuşcat, ai vrea să lucrezi aici.

— Da.

— Ce crezi că facem noi aici?

— Pregătiţi agenţi KGB care să se dea drept americani.

Burov îl privi o clipă, apoi îl întreba:

— De unde ştii asta?

— Am bănuit.

— Tu şi Alevy?

— Da.

— Aşa deci. Şi aţi prins vreun absolvent al acestei şcoli?

— Da. Pe soţii Kellum.

Burov se aplecă spre el.

— Când i-aţi descoperit?

— Abia… cred că joia sau vinerea trecută. Ce zi e azi?

Burov îi răspunse tot cu o întrebare:

— Şi Dodson? Unde e Dodson?

— Nu ştiu.

Burov se ridica în picioare şi se duse la fereastră. Privi stăruitor prin întunericul pădurii de pini, apoi îl întreba:

— Dacă ştiţi de locul ăsta, de ce nu faceţi nimic?

— În momentul de faţa, guvernul meu promovează o politică de pace.

— Deci vor să treacă lucrurile sub tăcere?

— Aşa se pare.

— Dar dacă Dodson ajunge până la urmă la ambasadă…?

— O să fie lichidat.

— Oare?

— Aşa cred. Eu nu ştiu tot ce se petrece acolo.

— Într-adevăr. Ar fi fost mai bine dacă l-aş fi avut pe Alevy. Deocamdată însă mi-e de-ajuns că te am pe tine.

Hollis se freca la ochi. ştia că tot ceea ce spunea era înregistrat, fiind probabil introdus într-un analizator al stresului din voce. Ulterior, aveau să i se pună aceleaşi întrebări, după ce va fi fost conectat la un detector de minciuni şi i se vor fi administra din nou narcotice. Eventualele nepotriviri aveau să fie rezolute printr-un interogatoriu cu şocuri electrice. Burov continua ceea ce în meseria lor se chema interogatoriu „cu mănuşi”, iar Hollis răspundea la întrebări cu o voce inexpresivă şi făcând economie de vorbe. Burov se descurcă bine, dar nu ca un

anchetator KGB de profesie din cadrul Serviciului Special II. După părerea lui Hollis, imitaţiile de anchetatori SS II de la Lubianka West din Washington erau mai reuşite. Pe de-alta parte, era de presupus că Hollis, în calitatea sa de ataşat al Aerului cu imunitate diplomatică, n-avea de ce să ajungă într-o astfel de situaţie, aşa încât pregătirea lui era întrucâtva limitată.

Bănuia totuşi ca Burov era îndeajuns de egoist că să-şi închipuie că poate rezolva situaţia singur. Acesta era, de altfel, şi motivul pentru care Burov, comandantul lagărului, se deplasase la Mojaisk şi la restaurantul Lefortovo, în ambele cazuri fiind vorba de misiuni de contrainformaţii întreprinse pe cont propriu. Hollis îşi reaminti totodată că Burov şi întreaga sa operaţie „Mică America" se aflau probabil în conflict cu oamenii politici, dacă nu chiar şi cu cei de la Lubianka. Ca atare, îi revenea sarcina să-l asigure pe Burov ca totul era în ordine. Nu de alta, dar nu voia ca locul acela să se volatilizeze. Cel puţin nu deocamdată.

— Nu pot să-mi imaginez, spuse Burov, ca guvernul tău va lăsa această operaţiune să continue. Fie şi în interesul păcii, în America exista deja mii de agenţi de-ai noştri şi avem peste două sute de absolvenţi în fiecare an. Ce are de gând să întreprindă Washington-ul în această privinţa?

„Asta e, îşi zise Hollis, miezul problemei".

— Din câte am înţeles, Departamentul de Stat are în vedere o rezolvare negociabilă.

— Chiar aşa? Diplomaţii se comportă ca nişte muieri. Ce intenţii are CIA?

— Să dea cărţile pe faţa, făcând dezvăluiri presei

de pretutindeni.

— Aha! Dar Casa Albă?

— E undeva pe la mijloc.

— Dar şefii tăi din Serviciul de Informaţii al Departamentului Apărării?

— Sunt interesaţi moral de soarta aviatorilor capturaţi.

— Dar tu, colonele Sam Hollis?

Hollis îşi îngădui să schiţeze un zâmbet.

— Eu nu vreau decât să te ucid.

Burov zâmbi, la rândul său.

— Zău? Parcă spuneai că vrei să lucrezi pentru mine.

— Depinde.

Burov clătină din cap ca pentru sine, apoi spuse:

— A propus cineva iniţierea unei acţiuni directe împotriva şcolii?

— Ce vrei să spui?

— Să zicem pentru a salva câţiva dintre aceşti oameni, care să fie arătaţi, ca dovadă, lumii.

— N-am auzit de aşa ceva. Şi, pe urmă, din ceea ce-am văzut aici, aşa ceva nici nu se poate.

— Exact. Iar evadarea lui Dodson a fost rezultatul exclusiv al unei conspiraţii interne, fără vreun ajutor din afară. Corect?

— Noi n-am avut niciun amestec.

— Iar întâlnirea lui Fisher cu Dodson a fost o pură întâmplare?

— Desigur. L-ai auzit doar ce-a spus în convorbirea pe care aţi înregistrat-o. Fisher nu era omul nostru.

— Dar faptul că aţi dat târcoale pe-aici n-a fost o încercare de a salva vreun prizonier?

— Nu. N-am fost decât eu şi Lisa Rhodes şi ce-am făcut am făcut de capul nostru.

— Aţi stabilit cumva contacte cu prizonieri din interiorul lagărului?

— Nu.

— Nici cu vreunul dintre subordonaţii mei?

— Nu.

— Exista cetăţeni sovietici care sunt agenţii voştri?

— Niciunul care să aibă vreo legătură cu acest lagăr.

— Plătiţi însă cetăţeni sovietici că agenţi.

Hollis îşi spuse că era momentul să marcheze un punct.

— Nu-i plătim, fiindcă nu primesc nicio copeică. Ce fac ei fac pentru că urăsc Partidul Comunist şi KGB-ul.

Burov tăcu o vreme, apoi spuse: – Vreau numele lor!

— Nu cunosc numele lor reale, doar numele de cod.

— Vom vedea.

— De ce să-ţi mai fac vreo confidenţa, dacă tot o să fiu împuşcat?

— Pentru că a fi împuşcat nu înseamnă mimic pe lângă ceea ce aş putea să-ţi fac.

— Nu uita că m-aş putea sinucide înainte ca tu să-mi poţi face ceva.

— Nu cred că dispui de vreo armă mortală.

— Aş fi putut să-mi străpung jugulara cu pixul. Ofiţerilor de informaţii cu o anumită pregătire nu trebuie să le laşi la îndemâna astfel de lucruri.

— A, da. Pixul. Aşadar, după tine, creierii unui

ofiţer de informaţii sunt prea preţioşi ca să fie zburaţi?

— Poate.

— Ei bine, atunci să te-ntreb eu ceva. Ce propui? Aşa, ca de la ofiţer de informaţii la ofiţer de informaţii.

— Cererea mea a fost clară, îmi dau seama că, oficial, sunt mort. Prefer să lucrez aici, printre colegii mei, decât să mă duc în Siberia ori să fiu împuşcat. Şi o vreau pe Lisa Rhodes cu mine.

— Da, oficial eşti mort. O să-ţi arăt relatările din presă americană. Centrul te vrea, practic, mort, după ce te voi fi stors de informaţii. Poate-i conving însă ca prezenţa ta şi a prietenei tale aici reprezintă un avantaj. Şi poate că ispăşirea unei sentinţe de condamnare pe viaţa aici, ajutându-ne să distrugem America, va fi mai grea decât moartea. Îmi place ideea, Hollis.

— Ştiam c-o să-ţi placă.

Burov zâmbi, apoi spuse:

— Nu cred că voi, ataşaţii militari, sunteţi la fel de buni ca agenţii CIA. Dacă însă încep să bănuiesc că aceasta capitulare a ta nu e decât un şiretlic oarecare, o să-ţi torturez prietena până o omor. Şi asta chiar sub ochii tăi.

Hollis nu-i răspunse. Burov se apropie de el şi îl privi dispreţuitor.

— Te credeai mare şi tare, nu-i aşa? La morga din Mojaisk, pe urma la restaurantul Lefortovo, apoi când am vorbit la telefon. Câtă umilinţa a trebuit să înghit!

— Aveam imunitate diplomatică.

— Da, aveai, rase Burov. Mare scofală! Acum pot să fac vreau cu tine.

Al înşfăcă de păr şi-i trase capul spre spate.

— Uită-te la mine, american nenorocit! Jegurile

alea din ambasada voastră ne dispreţuiesc, nu? Am ascultat înregistrările unor conversaţii din ambasada. Vă bateţi joc de faptul că bem, consideraţi că nu ne spălăm suficient, vă bateţi joc de femeile noastre, faceţi glume pe seama Moscovei, a mâncării, a locuinţelor şi, în general, despre tot ce are legătură cu noi.

Burov îl trase şi mai tare de păr.

— Ai impresia, ticălos nenorocit, ca acum araţi sau miroşi mai bine?

Burov dădu drumul părului lui Hollis şi îl pocni cu palma peste frunte.

— Crezi cumva ca gingaşa ta prietenă arata sau miroase mai bine acum? Credeţi că acum arătaţi ca nişte oameni civilizaţi? Ce-aţi fi fără hainele voastre bine croite şi fără deodorante? Nimic, asta aţi fi. Un rus poate să îndure mai multă suferinţa, pentru că noi pornim în viaţa de la mult mai puţin. Şi pentru că avem mai multă forţa interioară. Voi vă prăbuşiţi de îndată ce vi se ia duşul sau mâncarea.

Burov măsura cu paşi mărunţi încăperea, apoi veni în dreptul lui Hollis şi urlă:

— În picioare!

Hollis se ridica.

— Mâinile pe cap!

Hollis îşi puse mâinile pe cap. Burov îl fixa cu privirea.

— Te-ai gândit vreodată la câte aş putea să vă fac ţie şi Lisei Rhodes? Lucruri care n-ar lăsa nicio urmă pe trupurile voastre, dar care v-ar distruge complet pe dinăuntru, v-ar anihila sentimentele omeneşti, sufletele, minţile. Răspunde!

— Da. M-am gândit.

— Prietena ta e o admiratoare a culturii ruse. Poate că şi-ar dori un iubit rus. Sau chiar mai multe duzini.

Hollis nu răspunse.

— Ştiai că ea şi Alevy au fost amanţi? Răspunde!

— Da.

— Ţi-am spus că nevastă-ta s-a încurcat cu un englez.

— Nu-mi pasă.

— Acum e la Washington, la înmormântarea ta, care cred că se abţine să comenteze.

— Cine e Simms?

— Nu ştiu.

— Cred că ştiu eu.

Burov îşi privi ceasul şi spuse:

— Vrei să-ţi vezi târfă, Hollis?

Hollis dădu afirmativ din cap. Burov deschise uşa biroului şi-i spuse ceva gardianului, apoi i se adresa lui Hollis:

— Poţi să laşi mâinile jos. Ieşi!

An timp ce Hollis se îndrepta spre uşă, Burov îi spuse:

— Poţi să te culci cu ea, dacă vrei.

— Mulţumesc.

Burov zâmbi şi închise uşa.

Gardianul şi Hollis coborâră scările. Gardianul deschise uşa de la celula Lisei şi îl îmbrânci pe Hollis înăuntru, închizând uşa în urma lui.

Lisa stătea ghemuită în sacul de dormit, într-un colţ al celulei. îl privi fără să scoată o vorbă. Hollis îngenunche lângă ea şi îi examina chipul. Obrajii îi erau supţi, iar ochii i se duseseră în fundul capului. Baga de seamă că avea buzele uscate şi crăpate, iar

pe gât avea o vânătaie. Pe obrazul stâng continua să aibă o pată roşie şi într-un fel lucrul ăsta îi provoca o suferinţă mai mare decât restul înfăţişării.

— Cum te simţi?

Lisa nu-i răspunse.

— Ai nevoie de un doctor?

Lisa clătină din cap.

Hollis avu un moment de slăbiciune şi se aşeza lângă ea, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri. Ea nu se trase înspre el, nici nu se depărta. Stătea nemişcată, privind în gol.

Statura aşa, fără să scoată o vorbă, multă vreme, apoi Lisa îşi cuprinse faţa cu palmele şi începu să plângă.

Hollis aţipi de câteva ori, dar frigul şi stomacul gol îl trezeau aproape din sfert în sfert de oră.

Lumina se aprinse, apoi se stinse, pe coridor se auzi de cizme care se opriră în faţa uşii, pe urmă se îndepărtară. Când în când, cineva trăgea zăvorul uşii, fără s-o deschidă. Câteva minute mai târziu, zăvorul era împins la loc.

Cu ochii aţintiţi în tavan, Lisa spuse cu o voce abia auzită:

— Am fost condamnată la moarte.

Hollis tăcu.

Lisa pipăi cu mâna pe lângă perete, apoi întinse braţul în faţa lui Hollis. La început, Hollis nu-şi dădea seama ce ţinea în mâna apoi văzu că era vorba de o grămadă de scrum amestecat cu bucăţi de hârtie arse. Fotografii. Fotografiile făcute de Lisa în Moscova. Lisa întoarse palma cu faţa în jos, împrăştiind scrumul, după care şi-o şterse de genunchi.

— Nu mai contează.

Hollis ştia că celula era „aranjată” să capteze şi cea mai slabă şoapta, iar cu ajutorul dispozitivelor cu fibre optice puteau fi văzuţi chiar şi pe întuneric. Ar fi vrut s-o consoleze, dar se gândi că era mai bine să se abţină, decât să spună lucruri ce ar fi putut fi folosite de Burov împotriva lor. De altfel, ştia că n-ar fi trebuit nici măcar să-i spună lui Burov că voia s-o vadă.

— De ce le-ai spus de Iablonia? îl întreba Lisa.

— Îmi pare rău.

Lisa se ridică cu mişcări nesigure şi se îndrepta spre gura de canal din podea, pe care o folosi. Gardianul alese tocmai acel moment să intre, ceea ce-i întări lui Hollis convingerea că erau nu numai auziţi, ci şi văzuţi. Lisa se ridică şi-şi trase pantalonii sub privirile pofticioase ale gardianului. Rusul îl privi pe Hollis, după care zvârli o bucată de pâine neagră pe podea, în mijlocul celulei.

— Ţi-am zis eu, îi spuse lui Hollis, că n-o să-ţi prea mai ardă de regulat.

Râse şi trase uşa după el.

Lisa se spălă cu apă rece, apoi îşi baga gura sub robinet şi bău. Ridică bucata de pâine de pe jos şi se întoarse la sacul de dormit. Se strecura în sac şi muşca din pâine, mestecând cu grijă, mai degrabă ca un om hămesit decât ca unul căruia îi era doar foame.

După calculul lui Hollis, li se dădeau cam trei sute de grame de pâine pe zi, ceea ce însemna patru sute de calorii. Se aflau acolo de vreo opt zile, deşi s-ar fi putut să fie şi mai mult. Caloriile erau suficiente ca să supravieţuiască, dar, aşa cum spusese gardianul, nu prea mai avea chef de nimic altceva în afara respiratului. Bănuia, de asemenea, ca mâncarea era drogată, probabil cu pentostal de sodiu sau cu o

substanţă similară; dacă la asta provocau atenuarea percepţiei senzoriale şi frigul, aveau explicaţia stării de letargie extremă în care se aflau.

Lisa privi îndelung bucata de pâine, după care i-o întinse lui, care rupse cam o treime din ea, înapoindu-i restul.

După ce terminară de mâncat pâinea, Hollis o întreba:

— Te simţi mai bine?

Lisa ridică din umeri. După câteva minute, îl apucă de mână:

— Ţi-e frig. Nu ţi-au dat un sac?

— Mi-e bine.

— Vino aici! E loc pentru amândoi.

Hollis se strecura în sacul de dormit alături de ea.

— Nu-ţi reproşa nimic, spuse Lisa. M-ai prevenit doar.

Hollis nu-i răspunse.

Dormiră cu intermitenţe. Lisa striga în somn de mai multe ori, dar el nu putu să desluşească ce spunea.

Hollis se scula să bea apa. Presiunea era scăzută, ceea ce, ştia din experienţa, însemna că erau zorii zilei. Auzi paşi pe coridor şi uşa se deschise.

— În picioare! Urmaţi-mă! N-aveţi voie să vorbiţi!

Hollis o ajuta pe Lisa să se ridice.

— Te iubesc, Sam, spuse ea.

— Şi eu te iubesc.

— Nu vorbiţi!

Hollis o apuca pe Lisa de mână, dar gardianul îi desparţi cu brutalitate.

— Mişcaţi-vă!

Străbătură coridorul lung, apoi un alt gardian deschise uşa încăperii în care Hollis scrisese cererea de recurs împotriva sentinţei de condamnare la moarte. Încăperea cu masa pătată cu sânge şi baloturile de paie sprijinite de perete. Camera de execuţie. Lisa avu un moment de ezitare, dar gardianul o împinse înăuntru.

CAPITOLUL 32

Pe masa pătată cu sânge erau ouă fierte, pâine, gem şi ceai fierbinte.

— Mâncaţi tot ce vreţi, zise gardianul, dar, dacă boraţi, voi spălaţi. Şi fără să vorbiţi!

Hollis şi Lisa se aşezară la masă. Hollis se uita la petele de sânge de sub mâncare. Cum erau, practic, de culoarea ruginii şi nu roşu-aprins, bănui că Lisa n-o să-şi dea seama despre ce e vorba. Se întreba, în acelaşi timp, dacă nu cumva sângele era de provenienţa animală, pus acolo doar ca să-i înspăimânte pe prizonieri şi să-i distreze pe gardieni.

Mâncară încet, dar tot avură crampe stomacale. Gardianul îi scoase din încăpere şi îi conduse într-un vestiar, folosit, probabil, gândi Hollis, de gardianul de noapte, în care se aflau dulapuri individuale, o chiuvetă, un closet şi un duş într-un colţ.

— Daţi-i drumu’! Folosiţi-l! le spuse gardianul făcându-le semn spre duş.

Hollis şi Lisa se dezbrăcară şi se spălară cu apa caldă şi săpun. O intendenţă le aduse prosoape, un aparat de ras, lenjerie de corp şi treninguri curate. Hollis se bărbieri, pe urmă se îmbracă, observând că hainele aveau pe ele etichete Jockey. Lisa se îmbracă

repede, evitând privirile gardianului. Intendenta le arata o cutie plină cu pantofi Adidas, invitându-i să-şi aleagă o pereche potrivită.

— Urmaţi-mă, le spuse gardianul.

Ai conduse spre aripa estică a clădirii, unde intrară pe o uşă pe care scria Klinika. Acolo fura întâmpinaţi de o soră, care îi conduse în două cabinete separate. Gardianul rămase cu Hollis. După multă vreme, în cabinet intra o femeie durdulie de statura mijlocie, care se prezenta a fi medicul lagărului. îl examina sumar, fiind interesată în special de starea inimii, ea ce-i reaminti lui Hollis obsesia ruşilor în privinţa bolilor cardiace.

— Sunt subnutrit şi am stat pe pardoseala unei celule neîncălzite aproximativ două săptămâni, spuse Hollis tăios în rusă. Am primit un pumn în falca, şuturi în testicule şi în stomac. Iar în plămâni aud un hârâit.

Doctoriţa îşi deplasă stetoscopul înapoi în zona plămânilor, îl puse să respire adânc, asculta şi îl ciocăni cu degetele peste piept.

— Da. O uşoară congestie. O să te faci bine.

— Bine pentru încă două săptămâni de înfometare?

— Fără vorbă! interveni gardianul.

Hollis îl privi.

— Vorbeam cu doctoriţa. Ce-ar fi ca tu să taci?

— Doar chestii medicale, riposta sec gardianul.

Doctoriţa îi dădu lui Hollis o pilulă şi un pahar cu apa, care, judecând după aspect, ar fi trebuit de mult spălat.

— Ce-i asta? întreba Hollis.

— O vitamină şi nimic mai mult.

— Atunci, luaţi-o dumneavoastră, spuse dându-i

înapoi pilula.

Doctoriţa îl privi o clipă, apoi băgă pilula în gură şi o înghiţi cu apa.

— Şi eu sunt prizonieră, spuse ea în şoaptă. Deţinut politic.

— Înţeleg, îmi cer scuze pentru lipsa de politeţe.

Doctoriţa îi dădu o altă vitamina, pe care Hollis o înghiţi.

— O să te faci bine. Ai inimă bună.

Hollis cobora de pe pat şi se îmbrăca.

— Ce moare mai întâi aici, o întreba, inimă sau sufletul?

— Sufletul moare, inima se frânge.

Hollis o examina mai atent. Ar fi trebuit să-şi dea imediat seama că nu era o femeie liberă, dar în Rusia aşa ceva era greu de apreciat şi foarte relativ.

— Mulţumesc, îi spuse.

Gardianul îl conduse pe Hollis în sala de aşteptare, unde, după vreo cinci minute, apăru şi Lisa.

— Urmaţi-mă! le ordona gardianul.

Ai duse la etaj, în biroul lui Burov, care le spuse să se aşeze. Luară loc pe nişte scaune îndreptate cu faţa spre Burov.

— Acum sunteţi din nou americani, spuse Burov. Nu-i aşa, Hollis?

— Da.

— Vă simţiţi bine?

— Da.

— Bun. O să vă simţiţi şi mai bine când am să vă spun că sentinţele voastre de condamnare la moarte au fost comutate condiţionat în închisoare pe viaţă.

— Despre ce condiţie e vorba? întreba Hollis.

— Sunt două condiţii. Una – să treceţi testul cu

detectorul de minciuni. Cealaltă – să acceptaţi să lucraţi pentru noi aici.

Lisa şi Hollis nu răspunseră.

— Dacă refuzaţi, adaugă Burov, veţi fi executaţi pentru crimă.

— Ne ceri să devenim trădători. Răspunsul meu e „nu”, spuse Lisa.

Burov, părând că nu a auzit-o, continuă:

— Ţin să-ţi spun, domnişoara Rhodes, ca prietenul dumitale ne-a comunicat că este gata să lucreze pentru noi, în schimbul vieţii sale.

Lisa îl privi pe Hollis.

— N-am spus că mă voi supune unui interogatoriu cu detectorul de minciuni, zise Hollis.

— E-adevărat, replică Burov. Cu toate acestea, trebuie să fiţi storşi de informaţii temeinic. Există mai multe metode de anchetare. Eu prefer detectorul de minciuni şi pentostalul de sodiu în locul şocurilor electrice şi al bastonului de cauciuc. Mai ales că rezultatele celor dintâi sunt mai sigure. Nu mă îndoiesc că le veţi prefera şi voi.

— Să lucrez aici pentru tine e una, zise Hollis, dar nu pot să dezvălui secrete care ar pune în pericol viaţa altor agenţi.

Burov bătea cu degetele în tăblia biroului, privindu-l când pe unul, când pe celălalt.

— Vă aflaţi într-o situaţie care nu va permite niciun fel de târguiala. Sunteţi morţi şi nimeni nu ştie că sunteţi aici. În plus, motivul pentru care vă aflaţi aici este că ştiţi mult prea multe despre acest loc, iar noi vrem să aflăm ce ştiţi.

— Ne aflăm aici pentru c-am ucis doi grăniceri, îi reaminti Hollis. Acesta e motivul pentru care am fost

condamnaţi la moarte.

— Şi asta, Bineînţeles. Burov îl privi pe Hollis o clipă. Ştii, de îndată ce glicemia creşte, omul revine la eul său anterior. În ce te priveşte, Hollis, eul tău anterior îmi displace. Încearcă, te rog, să-ţi controlezi sarcasmul.

— Da, domnule.

— Cât despre tine, spuse Burov adresându-i-se Lisei, stoarcerea de informaţii ar conduce probabil la foarte puţine date şi nu ar pune în pericol viaţa nimănui. Corect?

Lisa dădu din cap.

— Aşadar, pentru tine problema se pune în felul următor: vrei să trăieşti şi să lucrezi aici sau vrei să fii împuşcata? Răspunde!

— Vreau… să fiu cu colonelul Hollis.

— Aici sau în ceruri? rânji Burov.

— Oriunde.

— Câtă loialitate, comenta Burov, întorcându-şi privirea spre Hollis. Ei, ce-ai hotărât?

Hollis reflecta o clipă, apoi răspunse:

— Aş dori să fim amândoi scoşi din celule şi să fim lăsaţi să trăim aici o bucată de vreme înainte de a hotăra dacă dorim să devenim de bunăvoie instructori ai acestei şcoli.

Burov încuviinţa.

— Bine. Cred că, după ce-o să vedeţi cât de bine o puteţi duce aici, n-o să mai vreţi să muriţi în faţa unui pluton de execuţie. Dar n-am rezolvat problema interogatoriului.

— Să rezolvăm această problemă după ce domnişoara Rhodes şi cu mine hotărâm dacă vom lucra aici sau nu, spuse Hollis. Avem nevoie de zece

zile.

Burov zâmbi.

— Trageţi de timp.

— Pentru ce? Sunt un om mort. Amândoi suntem morţi.

Burov se ridica în picioare şi se apropie de fereastră. Privi îndelung în întunericul de-afară, apoi încuviinţa cu o mişcare a capului.

— O săptămână.

Se întoarse cu faţa spre Hollis şi îl fixa cu privirea.

— În clipa în care am impresia că pui ceva la cale ori minţi – Burov arata cu degetul spre Lisa –, ea moare. Şi aşa cum ţi-am spus, nu în faţa plutonului de execuţie.

Hollis şi Lisa se abţinură să comenteze. Burov se răsti la ei.

— Eşti îndeajuns de inteligent, îi spuse lui Hollis, să înţelegi că te las să te târguieşti cu mine pentru că te prefer viu. Şi te prefer viu ca să te pot chestiona, nu numai acum, ci ori de câte ori se iveşte vreo problemă referitoare la serviciile de informaţii americane în legătură cu care ne-ai putea lămuri. Te mai vreau viu şi pentru că am avut mare bătaie de cap ca să te „omorâm”. Amândoi sunteţi nişte articole de preţ aici, potenţiale achiziţii pentru această şcoala. Şi, în fine, dar nu mai puţin important, vreau să fiţi la cheremul meu. Pe veci. Sunteţi amuzanţi.

— Dacă-i aşa, atunci de ce nu zâmbeşti? observă Hollis.

Burov îl privi stăruitor, cu o expresie calmă pe faţa, apoi se întoarse şi se duse spre birou. Scoase un revolver din sertarul de sus şi goli cinci din cele şase

găuri ale butoiaşului. Se întoarse apoi lângă Hollis şi Lisa.

— Nu, nu e vorba de ceea ce voi numiţi ruleta rusească.

Ai întinse revolverul lui Hollis.

— Ai grijă ca, atunci când apeşi pe trăgaci, să percuteze pe camera încărcată.

Hollis verifica butoiaşul. Burov făcu un pas înapoi.

— Dă-i drumu'!

Hollis era în picioare, cu revolverul în mână.

— Îţi dau ocazia să te comporţi ca un erou faţa de ţara ta, chiar dacă unul necunoscut, şi să dai frâu liber fanteziei. Dă-i drumu'!

Hollis o privi pe Lisa.

— Ei? continua Burov. Măcar fă-mă să mă târăsc în patru labe. Spune-mi să mă aşez în genunchi şi să te implor să-mi cruţi viaţa.

Hollis nu-i răspunse.

— Nu? Ai învăţat ceva? Să zicem referitor la puterea care iese pe ţeava unui revolver şi care depinde de cel care are revolverul. Eu sau tu. Dar autoritatea nu vine niciodată pe ţeava puştii.

Aşi întoarse privirea spre Lisa.

— În picioare!

Lisa se ridica.

— Ia revolverul!

Lisa ezită, apoi luă revolverul din mâna lui Hollis.

— Vezi, spuse Burov, faci ce-ţi spun, deşi tu eşti cea care are acum revolverul. împuşcă-mă!

— Nu.

— A! şi ce-am mai învăţat? Ca oamenii civilizaţi merg cu gândul mai departe. Ce se întâmplă după ce

mă ucizi? Se rezolva, oare problemele voastre? Nu, ele abia încep.

Burov rase afectat.

— Un adevărat patriot însă şi-ar fi sacrificat viaţa, ca să mi-o curme pe a mea.

Lisa privi revolverul din mâna sa.

— Un singur motiv mă face să nu te împuşc. Cred că poţi înţelege. Eu cred în Dumnezeu şi nu voi lua viaţa nimănui, nici măcar a ta.

Burov îi smulse pistolul din mână.

— Zău? Creştinii nu ucid? Poate c-ar trebui să mă întorc la cărţile mele de istorie. Ia să vedem noi, cu ce rimează „Două mii de ani de acatiste”? Nu cumva cu „gaze toxice”? Cât de ipocriţi sunteţi cu toţii!

— Noi cel puţin ne străduim să nu mai fim.

Burov se aşeza pe marginea biroului şi o privi insistent.

— Îţi dau un sfat, domnişoara Rhodes. Dacă-l poţi convinge pe prietenul dumitale să cedeze, o să scapi teafără. Fără el, nu însemni nimic. Eşti o femeie şi atât. Îţi aminteşti cum, la morga din Mojaisk, ţi-ai tras scârbita mâna când te-am atins? Ei bine, închipuie-ţi că ai fi atinsă de mult mai multe mâini murdare de ruşi! Nu, nu te gândi să mă-njuri. Ştiu că v-a mai rămas un pic de coloană vertebrală. Ţineţi-vă naibii gura şi gândiţi-vă la tot ce-am discutat aici. În picioare!

Burov arunca pistolul pe birou şi le vorbi pe un ton aproape prietenesc:

— Aşadar, vă simţiţi în stare de o plimbare prin aerul proaspăt de-afară? Sunt sigur că sunteţi curioşi.

Burov le făcu semn s-o ia spre uşa şi îi şopti ceva gardianului.

— Vin şi eu imediat, le spuse.

Gardianul îi conduse la parter şi le făcu semn să se aşeze pe o bancă de lângă uşa principală, pe care intraseră în prima zi apoi îi lasă singuri.

Hollis cerceta cu privirea holul. Asemenea celorlalte încăperi, şi acesta avea un aer auster, nelipsind, firește, portretul lui Lenin, care se zgâia la ei. Portretul era atârnat deasupra postului de control de la intrare. Hollis observa că ofiţerul de serviciu era locotenentul care se „jucase" cu pistolul în timp ce el îşi scria cererea de recurs. Locotenentul îşi ridică privirea şi îi zâmbi.

Din locul în care stătea, Hollis putea să-l vadă, prin uşa deschisă a sălii de transmisiuni, pe telefonist, aşezat în faţa tabloului de circuite. Cum tocmai făcea o legătură manual, Hollis înţelese că nu era vorba de o centrală telefonică automată. În stânga telefonistului, se afla pupitrul de comandă radio pe care îl zărise când intrase prima oară în clădire. Identifică un aparat de unde scurte, dar nu putu să vadă şi restul pupitrului.

— Din cauza curiozităţii aţi ajuns aici, le spuse locotenentul în rusă.

Se ridică şi închise uşa sălii de transmisiuni, după care se întoarse spre Hollis şi Lisa, întinzându-le un pachet de ţigări.

— Fumaţi?

Cei doi clătinară din cap.

— Numele meu e Celţov.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin, răspunse Hollis în rusă.

Locotenentul Celţov ridică din umeri şi se aşeza înapoi la biroul său.

— Am ajuns să-mi placă americanii.

— Dar tu lor? întreba Hollis.

Locotenentul zâmbi.

— Aici, fiecare se descurca cum poate. Nu suntem la închisoare.

— Măi, mai să te cred.

— Bine, o să vedeţi. Colonelul Burov e un om foarte inteligent. Exista aici multă libertate pentru americani, asta pentru că americanii sunt obişnuiţi să aibă mai multă libertate. Corect?

— Mai puţin comuniştii americani.

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Noi ştim ce se petrece în America.

— Şi cum se împacă asta cu ce-aţi învăţat la şcoala? Să zicem în legătură cu comuniştii americani?

Tânărul ofiţer ridică din umeri.

— Partidul ştie cel mai bine ce trebuie să ştim noi.

— Doar nu mai crezi treaba asta, interveni Lisa.

Celtov îşi aprinse o ţigară.

— Bineînţeles. Cred. Aşadar, o să fiţi instructori aici?

— Mai reflectam asupra ofertei, răspunse Hollis. Mai povesteşte-mi cât de deştept e colonelul Burov.

Locotenentul zâmbi.

— Suficient de deştept ca să vă lase să conduceţi şcoala asta atâta vreme cât aveţi rezultate. Dacă descoperă că un instructor american l-a minţit pe un student rus în legătură cu America, atunci- locotenentul îşi duse degetul arătător la tâmplă, mimând cu degetul mare cocoşul revolverului.

— Aţi priceput?

— Şi tu eşti călăul, Celtov? întreba Hollis.

Locotenentul nu răspunse.

— Vorbeşti englezeşte? îl întreba Lisa.

— Nu. Nimeni din cadrele KGB nu vorbeşte englezeşte.

— Dar instructorii americani? întreba Hollis. Ei ştiu rusa?

— Nu trebuie să ştie, dar o mai rup şi ei niţel pe ruseşte. Vedeţi, aici studenţii ruşi şi instructorii americani au voie să comunice doar în engleză. Grănicerii nu trebuie să li se adreseze studenţilor sau instructorilor decât dacă este absolut necesar.

— Atunci cum se face, întreba Lisa, că ştii atâtea despre America.

Celtov zâmbi.

— Ei, am mai ciugulit şi eu pe ici, pe colo.

— Şi ce se întâmplă dacă afla Burov c-ai mai ciugulit pe ici, pe colo? îl întreba Lisa, ducându-şi degetul arătător la tâmplă.

Locotenentul îşi vară din nou nasul în hârtiile de pe birou.

— Rusa dumitale e excelentă. Fii atentă cum o foloseşti.

Urmă un moment de linişte, apoi Hollis o întreba pe Lisa în engleză:

— Te-ai lăsat de fumat?

— Cred că da, dar trebuie să existe şi căi mai uşoare.

— O să trăieşti mai mult.

— Crezi?

După câteva minute, Lisa spuse:

— Sam… ştiu că situaţia noastră aici e dificilă, dar… n-am, de gând să… cedez.

Hollis îşi frecă degetul mare de cel arătător, un

semn în interiorul ambasadei, când voiai să aminteşti cuiva de ascultarea electronică.

Lisa îşi pipăi bărbia în semn că înţelesese şi îi ureche:

— Te-ai prefăcut, nu-i aşa? Vreau să spun… faptul că…

— Am cedat.

— Da.

— Vorbim mai târziu.

Aşteptară aproape o jumătate de oră şi Hollis bănui că Burov le oferea o perioadă de adaptare psihologică, un loc în care să reflecteze la relativa libertate de afară şi la iadul din interiorul clădirii.

An cele din urmă, îşi făcu apariţia şi Burov, îmbrăcat în manta, iar locotenentul Celţov lua poziţie de drepţi.

— Adu-le nişte hanorace îmblănite, îi spuse Burov.

Apoi, adresându-li-se lui Hollis şi Lisei:

— Aş vrea să vă rog două lucruri. Primul: când o să ieşiţi pe uşa asta, să uitaţi ce vi s-a întâmplat aici. Al doilea: să vă amintiţi ce vi s-a întâmplat aici, înăuntru. Clar?

— Am înţeles, răspunse Hollis.

— Bun.

Locotenentul le aduse câte un hanorac îmblănit de culoare albastră. Se îmbrăcară.

— Urmaţi-mă! le spuse Burov.

Ieşiră împreună cu el din clădirea comenduirei în aerul rece al dimineţii. Hollis observa cât de livid era chipul Lisei în lumina razelor palide ale soarelui. Inspira aerul cu parfum de pin. Şi Burov părea să se bucure de acea dimineaţă.

— E o zi plăcută, deşi un pic cam rece, spuse. Presupun că simţiţi mai tare frigul, fără stratul subţire de grăsime pe care îl aveaţi.

— N-ai putea să nu mai faci aluzii inutile la ce s-a petrecut în trecut?

Burov schiţa un zâmbet.

— Aţi mulţumesc că mi-ai reamintit. Aici totul începe de la zero. Nu există trecut. Asta-i concepţia ce stă la baza instituţiei. Instructorii nu au trecut personal, ci doar un trecut cultural, pe care îl transmit studenţilor. Studenţii n-au trecut personal sau cultural, ci doar un trecut politic, pe care-l preţuiesc fără să-l uite.

Hollis avu impresia clară ca Burov anticipase acest moment şi că ardea de nerăbdare să le prezinte şcoala şi să le înregistreze reacţiile.

— Fascinant, spuse Hollis.

— Foarte, admise Burov. Şi vă rog să vă spuneţi părerea. Aveţi toată libertatea să criticaţi, să vă plângeţi, ba chiar să vă lăsaţi inteligenţa sarcastică să zburde. Să mergem!

Ocoliră clădirea comenduirei, apoi o luară pe o alee pavată cu bârne ce ducea spre sud, spre ceea ce Hollis constatase a fi un teren sportiv. Ieşiră chiar în spatele tribunelor acoperite pe care le văzuse la sosire. Pe teren, două echipe de tineri jucau fotbal american. Fundaşul făcu strigările, mingea fu pusă în joc şi jucătorul de la interceptare fenta. Linia ofensiva îl blocă, dar apărarea fu străpunsă cu uşurinţa. Fundaşul zări un înaintaş liber pe extrema dreaptă. Aruncă balonul, dar prea tare; atacantul plonja să-l prindă, însă căzu la pământ.

— E un joc dificil, remarca Burov.

— Al complica ei mai mult decât trebuie, replică Hollis sec.

— Zău?

Hollis observa doi bărbaţi de vârstă mijlocie pe tuşa opusă şi alţi doi în teren.

— Antrenorii şi doi arbitri, spuse Burov. Aş vrea ca studenţii să poată să joace cu instructorii lor aşa cum făceau cu ani în urmă. Aveam atunci nişte partide excelente. Adevărul e ca instructorii au început să-mbătrânească.

— Americanii, vrei să spui.

— Atât instructorii, cât şi studenţii sunt americani, aşa că nu folosim acest termen pentru a-i deosebi.

— Înţeleg.

— Oricum, ideea e să se înveţe elementele de bază. Aici se practica sporturile americane sau universale. Activitatea noastră este însă îngrădită de sateliţii voştri. Se învaţă şi un pic de baseball, dar dacă am fi amenajat aici un teren de baseball, ai voştri s-ar fi întrebat ce caută aşa ceva în inima Rusiei.

Burov zâmbi.

— Acum însă că s-a descoperit că noi am inventat beisbalul, o să începem să perfecţionam jocul şi s-ar putea să construim un teren aici.

— De baseball?

— Indiferent.

— Cred că treaba asta cu sateliţii e foarte sâcâitoare pentru voi, spuse Hollis.

— O, da. E un impediment pentru unele dintre activităţile noastre. Aşa că ne-am retras în pădure, cum am făcut cu tătarii şi cu Napoleon, Hitler şi toţi ceilalţi.

Burov privi ceasul.

— Din când în când venim pe terenul ăsta ca să vedem cerul şi să simţim căldura soarelui, înţelegeţi?

— Da.

Burov dădu din cap şi spuse:

— Haideţi!

Începu să traverseze terenul de sport, continuând să vorbească.

— Acum, în America se joacă mult fotbal european, aşa încât studenţii mei, odată ajunşi acolo, pot excela la acest capitol, dacă au aptitudini sportive. Apropo, una dintre cele mai bune echipe de fotbal amator din nordul statului New Jersey este antrenată de un absolvent al nostru.

— Nu zău? Ştii ce se întâmpla cu studenţii voştri după absolvire?

— Din păcate, nu. Ei au fost predaţi Direcţiei S, în vederea infiltrării în State. Ai auzit de Direcţia S?

— Da, e o diviziune a Direcţiei I.

— Oricum, Direcţia S ne-a comunicat câteva întâmplări cu caracter anecdotic. Asta ne menţine moralul.

— Ce se întâmpla cu studenţii care cad la examene? întreba Lisa.

Burov tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Li se cere să semneze o declaraţie prin care jura că nu vor sufla o vorbă despre ceea ce-au văzut aici. Ca în orice altă operaţiune secretă.

— Eu cred că-i omorâţi, remarca Lisa.

— Ei, haideţi, domnişoara Rhodes! Zău aşa!

Traversară în linişte terenul de sport şi intrară în pădure pe potecă ce îi conduse spre o construcţie mică din beton, care aducea cu un buncăr. Intrară.

Buncărul era complet gol şi Hollis se întreba de ce se aflau acolo. Burov îi conduse spre mijlocul pardoselii din plăci metalice, apasă pe un buton din perete şi se aşeza lângă ei. Placa centrală a pardoselii începu să coboare.

Coborâră într-un puţ şi, după câteva secunde, platforma se opri în faţa unei uşi duble. Uşile glisante se deschiseră şi Burov îi pofti într-o încăpere aranjată cu gust, cu mobilier cromat şi pereţii îmbrăcaţi în tapet de culoarea pieii de căprioară. Într-un colţ la un soi de tejghea, stătea un tânăr cu un tricou, care citea New York Times.

— Bine aţi venit în Staţiunea de Vacanţa! le ura Burov. Hollis simţi miros de clor şi observa aburul specific cluburilor pentru exerciţii fizice. Tânărul din spatele tejghelei lasă de-o parte ziarul şi spuse jovial în engleză:

— Bună colonele! Pe cine ne-ai adus?

— Membri noi, Frank. Colonelul Hollis şi domnişoara Rhodes.

— Grozav!

— Frank Chapman. Ţi-am citit necrologul săptămâna trecută, colonele.

Hollis ezită, apoi dădu mâna cu el şi-i spuse:

— Dacă tu eşti Frank Chapman, eu sunt Lev Tolstoi.

Chapman nu zâmbi.

— Le arăt un pic locurile, îi spuse Burov.

— Desigur.

Burov îi conduse dincolo de nişte uşi aburite, într-un vestibul.

— Aici e vestiarul pentru bărbaţi, dincolo cel pentru femei. Nu avem multe studente, fiindcă

dispunem doar de şase instructori femei. Poate că acum o să fie şapte.

Lisa se abţinu să comenteze.

— Locul ăsta e nestemata noastră, spuse Burov. Amenajarea subterană occidentală ne-a costat peste un milion de ruble, iar dotarea cu echipament occidental – jumătate de milion de dolari. Existenţa lui le-a ridicat moralul studenţilor, instructorilor şi personalului.

Al urmară pe Burov de-a lungul unui coridor lung.

— Aici sunt saunele finlandeze, dincolo băile cu aburi, camerele de bronzaj, bazinele de masaj acvatic. Cele două femei pe care le vedeţi sunt studente noi, care încearcă să dobândească silueta americană, că a dumitale, domnişoara Rhodes.

Burov zâmbi, urmărindu-le cu privirea pe cele două rusoaice care transpirau de efort pe biciclete statice.

— Ştim că foarte multe contacte importante se realizează în cluburi de sport şi ca majoritatea americanilor practică un sport sau altul în timpul liber. Ştim că golful şi tenisul sunt sporturile practicate de clasa dominanta şi cea conducătoare. Dar cum în toată Rusia nu găseşti un singur teren de golf, studenţii noştri urmăresc turnee de golf pe casete video, apoi se înscriu să urmeze cursuri în America. Tenisul se practică un pic aici, dar jocul adevărat se învaţă acolo. Aici se pune accentul mai ales pe condiţia fizică în sine. Sportul monden urmează mai târziu. Pe aici, vă rog!

Străbătură coridorul până la capăt, ajungând într-o sală mare de gimnastică. Mai mulţi tineri

efectuau exerciţii la bară fixa, paralele şi inele.

— Iată un sport în care suntem maeştri, spuse Burov, şi care produce corpuri foarte frumoase. Studenţii noştri, băieţi şi fete, sunt aleşi în parte pentru calităţile lor fizice. Mulţi dintre ei, odată ajunşi în Vest, au idile romantice cu tinere şi tineri americani de pe urma cărora putem profita, înţelegi?

— Vă daţi seama cât de corupţi moral sunteţi? replică sec Lisa.

— Da, după standardele voastre. Standardele noastre sunt altele.

— Voi nu aveţi niciun fel de standarde. De-aia ţara asta se afla într-un faliment moral şi spiritual. Le predicaţi studenţilor voştri morala iudeo-creştina?

— Din câte-mi dau eu seama, nici în Vest nu se preda într-o proporţie copleşitoare.

— Ai fost vreodată în America?

— Din păcate, nu. Crezi că mi-ar folosi la ceva, domnişoara Rhodes?

— Probabil că nu.

Burov zâmbi. Arătă spre capătul celălalt al sălii, unde şase tineri în şorturi aruncau mingea de baschet la coş.

— Veniţi cu mine!

Ocoliră pardoseala de parchet a sălii de gimnastică şi se apropiară de cei şase studenţi. Hollis observa că tunsoarea lor era foarte americană şi fu surprins de ţinuta corpului: mersul, zâmbetul, expresia feţei şi mişcările mâinilor. Nu semănau cu niciun rus pe care-l întâlnise vreodată, apropiindu-se foarte mult de specificul aspectului fizic american.

— Domnilor, li se adresa Burov, vi-i prezint pe Sam Hollis şi Lisa Rhodes. S-ar putea să se alăture

personalului şcolii. Prezentaţi-vă!

Cei şase tineri îi salutara elegant, strângându-le mana şi spunând lucruri de genul: „Mi-a făcut plăcere să vă cunosc”, „Îmi pare bine c-aţi putut veni” şi „bun venit la bord”.

Hollis afla că se numeau Jim Hull, Stan Kuchick, John Fleming, Kevin Sullivan, Fred Baur şi Vice Panzarello şi fu de părere că numele lor anglo-etnice se potriveau întrucâtva cu aspectul lor fizic.

— N-am citit cumva despre voi doi în ziare? întreba Fred Baur.

— Ba da, replică Burov. Au murit într-un accident de elicopter.

Tinerii părură edificaţi şi chipurile li se luminară. Stătură de vorbă o vreme şi Hollis fu impresionat nu numai de engleză pe care o vorbeau, ci şi de aerul lor degajat în prezenţa colonelului Burov şi în dialogul cu acesta. Era conştient de faptul că pentru ei, dar şi pentru Burov, aceasta trebuie să fi fost o schimbare de mentalitate extrem de dificilă.

Lisa urmări o vreme conversaţia, apoi îşi opri privirea asupra tânărului al cărui nume era Jim Hull. Avea vreo douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani, era blond şi arata destul de bine în şort şi adidaşi. Lisa îl măsură din cap până în picioare, apoi, când privirile li se întâlniră, îl privi într-un fel anume, de neconfundat. Hull păru stânjenit şi interesat totodată, în cele din urmă, zâmbi prosteşte, cobora privirea şi lasă capul în jos. Scena fu remarcată atât de Burov, cât şi de Hollis, acesta din urmă realizând că, dintr-odată, Jim Hull nu mai arata deloc a american. Hollis ştia că tinerii americani de aceeaşi vârstă puteau fi timizi şi stângaci în prezenţa fetelor, numai că felul lui Hull de a-şi

exprima timiditatea şi stânjeneala trăda puştanul rus din spatele măştii.

— Tânărul ăsta nu se descurca prea bine, ce zici? comentă Llsa, adresându-i-se lui Burov.

Burov păru agasat.

— Mă tem că studenţii mei nu sunt obişnuiţi cu americane agresive, replică el tăios. Apoi adăugă: Să mergem.

Lisa i se adresa lui Hollis, ca şi când Burov n-ar fi fost de faţă.

— Ştii, Sam, când hormonii unui tânăr fierb, inima-i bate să-i spargă pieptul şi se face roşu ca racul, el nu se mai poate controla pe deplin.

— O să ţin minte.

— Lăsând aspectul ăsta la o parte, interveni Burov, ce părere ţi-au făcut? Cinstit!

— După mine, răspunse Hollis, cei şase jucători de baschet ai tăi miros a k*olbassa* şi a varză.

— La propriu sau la figurat?

— Şi una, şi alta.

— Nu cred.

— Atunci, nu te mai osteni să mă întrebi.

Burov îi conduse pe un coridor scurt, în capătul căruia, dincolo de nişte uşi de sticlă, se afla o piscină mare. În bazin, înotau doi bărbaţi şi două femei.

— Asta e un punct central al activităţii mondene nocturne şi mă tem că şi al unor petreceri lipsite de prejudecăţi, care au loc vineri noaptea. E noaptea în care aici se aduna tipii cei mai trăsniţi şi fac baie în pielea goală. Nu ştiu dacă e vorba de decadenţa rusească sau americană.

Burov reflecta o clipă, apoi continuă:

— Să vă spun ce-am descoperit. În America, la fel

ca în Rusia, exista o puternică atitudine puritană, o moralitate publică accentuată, dar în viaţa particulară exista o mare doză de desfrâu. Că mari imperii, cred că noi asociem decadenţa spirituală şi morală cu declinul şi prăbuşirea politică. Avem în vedere cazul Romei. Ce părere aveţi?

Hollis îşi spuse că, prin funcţia pe care o avea, Burov fusese obligat la o anumită gândire independenta. Nu era sclipitor de inteligent, dar era şiret, un supravieţuitor, şi ca atare permeabil la realitatea exterioară.

— Exista exemple mai bune de similitudini între ruşi şi americani, spuse Lisa.

— Da, dar niciuna nu e atât de interesantă că atitudinea lor faţa de sex. Urmaţi-mă, vă rog.

Trecură în revista restul complexului sportiv subteran şi Hollis înţelese că acesta constituia, fie şi doar în parte, motivul pentru care Burov nu dorea să dezafecteze lagărul şi să mute întreaga operaţie în altă parte. Când Pensionul Doamnei Ivanova se afla într-o formă iniţială, mai rusească, putea fi mai uşor reamplasat, însă odată cu introducerea unor condiţii de cazare mai bune şi cu amenajarea acestui complex sportiv, Burov se trezise împotmolit în ceea ce numea decadenţa americană, dacă tot veni vorba de ea.

Părăsiră complexul subteran, luând liftul, care îi aduse înapoi în buncărul de beton. Burov îi conduse afară.

— Sarma aia ghimpata, spuse arătând spre sud, delimitează cazarma Direcţiei Grăniceri a KGB-ului, care Asigură santinelele pentru turnurile de pază şi patrularea perimetrului. Câţiva dintre ei se afla în interiorul lagărului, mai ales la comenduire. Nu aveţi

niciun motiv să vă apropiaţi vreodată de cazărmi ori să vorbiţi cu vreunul dintre ei. De altfel, nu va prea iubesc, întrucât le-aţi ucis doi camarazi. E limpede?

— Foarte, replică Hollis.

Dincolo de sârmă ghimpată şi de turnurile de paza ale acestui lagăr, ca şi ale tuturor celorlalte lagăre din această ţara, reflecta Hollis, se afla gulagul mai mare numit Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Şi fiecare metru al acestor ziduri de închisoare atotcuprinzătoare era păzit de arma paramilitara de elită a KGB-ului numită Direcţia Grăniceri. Având un efectiv de o jumătate de milion de oameni, aceste trupe erau adesea mai bine pregătite şi echipate decât Armata Roşie, iar existenţa lor oferea KGB-ului posibilitatea de a intimida nu numai populaţia, dar şi pe militari şi chiar partidul pe care juraseră să-l apere.

Cum mergeau pe o cărare, Hollis îl întreba pe Burov:

— Tu nu faci parte din Direcţia Grăniceri?

— M-ai mai întrebat odată chestia asta la telefon, nu-i aşa? Acum pot să-ţi răspund. Eu ţin de Departamentul Acţiune Executivă. Nu mă-ndoiesc că ştii despre ce e vorba.

— Desigur. Asasini politici, sabotori, răpitori şi şantajişti.

— Noi n-avem despre noi aceeaşi părere, dar, în general, cam asta facem. Mi-am început cariera în acest departament, lucrând câţiva ani în Peninsulă Scandinavă. Aşa cum ţi-am spus, sunt aici de zece ani: cinci ani am fost comandant adjunct, iar de cinci ani sunt comandant. Ca toţi cei de-aici, misiunea mea e pe viaţă. Centrul nu încurajează transferurile din acest

loc. Mulţi dintre ruşii care lucrează aici, inclusiv întregul corp medical, sunt deţinuţi politic, care au fost trimişi aici din gulag. Apoi adăugă: din înregistrarea convorbirii cu Fisher am aflat că instructorii americani numesc acest loc Pensionul Doamnei Ivanova. E sarcasmul o trăsătură specifică piloţilor americani sau se regăseşte în toată societatea americană?

— E o chestiune endemică, replică Hollis. Există cursuri serale de sarcasm.

— Acum tu eşti sarcastic!

Aşi continuară toţi trei plimbarea prin pădure. Unui observator din afara scena i s-ar fi părut a fi o întâlnire între prieteni. Hollis îi punea lui Burov tot felul de întrebări, iar Burov îi răspundea cu dezinvoltură, făcând în câteva rânduri observaţia că erau puţine la număr secretele existente în perimetrul lagărului.

— O deficienţă reală a acestei şcoli, sublime Burov, e ca toţi instructorii bărbaţi sunt foşti piloţi. Experienţa lor premilitara e cât de cât variată, ceea ce e bine, dar experienţa lor profesională şi personală, ca adulţi, este în mod firesc prea asemănătoare şi limitată pentru a ne putea oferi o bună secţiune transversală în societatea americană. Prezenţa voastră, cu unele variaţii pe care le-aţi aduce ca formaţie, ar reprezenta un câştig excelent pentru şcoala.

— Te rog, spuse Hollis, scuteşte-mă de jargonul universitar.

— Dar îl folosim aici.

— Şi cum le ziceţi, mă rog, băieţilor cu pistoale-mitraliera? Personal de pază al campusului?

— Nu, ei sunt grăniceri KGB cu o bună pregătire şi cu ordinul expres că, atunci când trag, să ucidă.

— Deci, zise Hollis, atunci când am omorât doi dintre ei, n-am făcut probabil altceva decât să acţionez în legitimă apărare. Tu te-ai aflat în legitimă apărare când l-ai asasinat pe Gregory Fisher?

Burov se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Într-un anume fel, da.

— Nu cred, colonele Burov, spuse Lisa sec. M-am tot gândit la treaba asta. Vreau să spun la felul în care ar fi trebuit s-o faci – ar fi trebuit să-i zdrobeşti capul izbindu-l de parbriz, să-i zdrobeşti toracele lovindu-l de volan…

— Te rog, domnişoara Rhodes, nu avem nevoie de descrieri cinematografice. În plus, sentimentul dumitale de revolta morală a început să mă plictisească.

— Ai zis că putem spune ce gândim. Nu vrei să cunoşti sentimentul de revolta morala occidental?

— Nu, iar răbdarea mea are şi ea limite.

— Şi a mea.

Burov păru literalmente că-şi muşca buzele şi Hollis îşi zise că probabil regreta că îi scosese din celule.

Traversară din nou terenul de fotbal şi ajunseră la drumul principal în dreptul clădirii comenduirei. Burov făcu la stânga, în direcţia porţii principale. După vreo sută de metri, ajunseră la construcţia din bârne care avea o frumoasă veranda în faţa şi automatul de Coca-Cola. Urcară pe verandă şi Burov le spuse:

— Arătaţi amândoi destul de obosiţi.

Bagă o fisă de cincizeci de copeici în aparat.

— Merge cu monedele noastre.

Ai oferi o cutie cu Coca-Cola Lisei, pe următoarea lui Hollis, păstrând-o pe cea de-a treia pentru el.

— E băutura adevărată, spuse râzând.

Hollis şi Lisa sorbiră din Coca-Cola şi descoperiră că era, într-adevăr, băutura adevărată. La invitaţia lui Burov, se aşezară în balansoare şi admirară pinii de pe partea cealaltă a drumului. Cândva, Hollis stătuse pe o verandă asemănătoare, veranda unei cabane de vânătoare din Carolina de Nord; sorbise o băutură răcoritoare din cutie, mirosise parfumul pinilor şi se conversase cu soţia.

Burov privea şi el pierdut în depărtare şi se legăna încet, dându-i lui Hollis impresia că şi pe el îl cuprinsese nostalgia după ceva, deşi îi era greu să-şi imagineze după ce anume. Poate după zilele petrecute ca asasin în Peninsulă Scandinavă.

— În ţara asta există un singur stăpân, spuse Burov. Noi. KGB-ul. Suntem cunoscuţi a fi sabia şi scutul partidului, dar în realitate noi nu servim nici partidul, nici statul şi cu atât mai puţin poporul. Noi ne servim pe noi. Până şi militarilor le e frică de noi şi au şi ei arme. Dar noi am descoperit că arma supremă e iluzia. Noi creăm iluzia că ne aflam pretutindeni, aşa încât oamenii nu îndrăznesc nici măcar să ne şoptească numele. Şi vedeţi aici – făcu un semn larg cu mâna – e tot iluzie. Ce-au crezut analiştii voştri că-i aici? îl întreba pe Hollis.

— Au crezut că e varianta rusească a unei baze de antrenament abandonate.

Lisa se stăpâni să nu râdă.

Burov îl privi insistent pe Hollis şi se încrunta. Degetele băteau ritmic în braţele balansoarului.

— Aveţi dreptate să vă distraţi, spuse ridicându-se. Să mergem înăuntru.

Burov îi conduse în clădirea numită VFW, POST.000. În dreapta vestibulului, se deschidea un club încăpător. Se opriră în uşa, privind la cele aproximativ douăzeci de persoane din încăperea puternic luminată.

Pe peretele din faţa era desfăşurat drapelul american pe care îl zărise Hollis prin fereastră. Pe pereţi mai atârnau, la întâmplare, butaforie de sezon: dovleci, sperietori de ciori, o pisică neagră, câţiva curcani şi un cuplu de puritani protestanţi. Toate arătau a fi accesorii de petrecere de bună calitate, confecţionate, probabil, în State.

Lisa trecu în revista decorul autumnal şi zise:

— E deprimant.

Hollis îşi aminti de pomul de Crăciun din clubul de la baza aeriană Phu Bai. În unele anotimpuri, lucrurile ies pe dos.

Observă un stativ de reviste fixat în perete, în care se găseau zeci de periodice americane, de la Time la Road and Track, de la Playboy la Ladies Home Journal. În colţul îndepărtat, se afla un spaţiu de lectură, cu rafturi înţesate cu sute de cărţi. Existau mese de joc pentru cărţi, o masă de biliard şi chiar jocuri video.

— Bărbaţii mai în vârstă sunt, firește, compatrioţii tăi. Ei sunt informaţi la zi în legătură cu viaţa din America prin intermediul casetelor video ce ne sunt trimise cu poşta diplomatică de ambasadă şi consulatele noastre din Washington, New York şi San Francisco. Cărţile, revistele şi ziarele vin zilnic cu cursele aeriene obişnuite ce sosesc la Moscova.

Câţiva dintre bărbaţii de vârstă mijlocie îşi opriră privirile asupra lui Hollis şi a Lisei, dar Hollis baga de seamă că niciunul dintre ei nu lua aminte la Burov, după cum niciunul nu se apropie de ei.

Hollis îşi opri privirea asupra unui bărbat de vreo cincizeci ani, frumos, îmbrăcat foarte îngrijit în pantaloni de catifea reiata, cămaşa şi jacheta de lână. Lângă el, stătea un bărbat mai tânăr şi amândoi priveau la televizor. Hollis avea posibilitatea să vadă ecranul: Tony Randall şi Jack Klugman se certau în bucătăria apartamentului lor. Nu auzea sonorul, dar recunoscu secvenţa ca fiind din filmul „Un cuplu ciudat”.

Tânăral râse în hohote de ceva, apoi se întoarse spre bărbatul de vârstă mijlocie şi vorbi într-o engleză cu accent new yorkez.

— Anca nu înţeleg dacă tipii ăştia se vor evrei sau nu.

— E cam neclar, replica instructorul american.

— Unger e un nume evreiesc, nu-i aşa?

— Da’

— Deci Unger e probabil un evreu alb.

— Ce-i aia un evreu alb? întreba americanul.

— N-ai auzit niciodată expresia asta? E un evreu care se comportă ca un non-evreu.

— N-am auzit-o niciodată, spuse instructorul.

Studentul reflecta o clipă.

— Bill mi-a spus-o. El zicea că-i un compliment. Dar altcineva mi-a spus că e o jignire. Iar acum tu spui că n-ai auzit de ea.

Americanul ridică din umeri.

— Nu ştiu nici eu totul.

— E o jignire sau un compliment? îl întreba

Burov pe Hollis.

— E un compliment destul de drăguţ, răspunse Hollis.

Burov zâmbi.

— Cred că minţi. Cineva aici minte. Asta a fost întotdeauna problema. De regulă însă, aceste lucruri pot fi verificate.

Hollis îi privi pe americanii din încăpere, camarazii săi de zbor de odinioară, şi inima începu să-i bată cu putere. O apuca pe Lisa de mână şi o trase după el spre uşă. Burov se grăbi şi el în urma lor şi cu toţii se opriră pe veranda acoperită din faţa clădirii.

Burov îşi continuă ideea anterioară.

— Vezi, minciunile prin omisiune sunt cel mai greu de depistat. Instructorii noştri nu sunt prea zeloşi, aşa încât... Se opri şi-l privi pe Hollis. S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Ba da, oamenii ăia. Cât sunt de insensibil! Ei sunt bine, Hollis. S-au adaptat.

Lisa puse o mână pe umărul lui Hollis, care îi spuse:

— Mi-a trecut.

Burov aşeza cutia goală de Coca-Cola pe aparat. Făcu o pauză, apoi îi spuse lui Hollis:

— M-a sunat din Minsk un tip pe nume Felix Vasilievici. Era supărat în legătură cu ceva ce ai spus despre el, deşi explicaţiile sale au fost cam neclare. Mă întreb dacă ştii la ce şi la cine mă refer.

— Te referi la Mark Salerno.

— Da, aşa-i. Cum de te-ai prins în ceea ce-l priveşte?

— Luă poziţia de drepţi şi salută ori de câte ori

trecea pe lângă el un ofiţer sovietic.

— Zău, colonele Hollis! îţi permit să fii sarcastic, dar asta-i minciuna, iar cu minciuna ţi-am spus cum e.

— După felul în care ţinea ţigara, spuse Hollis, explicându-i pe scurt cum stătuseră lucrurile.

— Înţeleg, spuse Burov, clătinând din cap.

Lisa îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Mike…? îl întreba pe Hollis.

— Da, răspunse Burov în locul lui Hollis. Pe dumneata te-a păcălit, domnişoara Rhodes? Asta-i bine.

Apoi, adresându-i-se lui Hollis:

— Dar, colonele, dacă cineva n-ar fi fost avizat, aşa cum erai tu, în legătură cu experienţa unor lupi în blană de oaie, această greşeala minoră ar fi trecut neobservată. Nu-ţi subestimez inteligenţa, dar persoane mai isteţe decât tine au fost păcălite fără drept de apel de absolvenţii mei. Bunul prieten al domnişoarei Rhodes, Seth Alevy, de exemplu, a fost păcălit de mai multe ori de unii dintre „americanii” noştri: soţii Kellum, ca să numesc doar doi dintre ei.

— Soţii Kellum? repetă Lisa. Dick şi Ann?

Al privi pe Hollis, care dădu afirmativ din cap.

— Dumnezeule… Dumnezeule… Nu pot să cred, spuse Lisa, clătinând din cap.

Burov zâmbi încântat.

— Şi exista alte trei mii în America, în ambasadele voastre, în bazele voastre militare de peste mări. Fantastic, nu-i aşa?

Lisa se holba la Burov. Hollis îşi plimbă privirea de la unul ia celălalt. Spera ca Burov să-şi fi dat seama cât de puţine ştia Lisa şi să creadă acest lucru. Pe de-alta parte, spera ca şi Lisa să fi înţeles de ce nu fusese

informată atât cât ar fi dorit.

Burov se întoarse spre Hollis şi îl întreba:

— Şi cum i-aţi descoperit pe soţii Kellum?

— O simplă verificare a trecutului. Oricum, sunt nişte actori foarte buni.

Burov păru îngândurat.

— N-am mai primit nicio veste de la ei de zece zile, aşa că presupunem că domnul Alevy îi stoarce de informaţii, ceea ce e treaba foarte neplăcută. E un bun anchetator?

— Habar n-am, răspunse Hollis. Apoi îl întreba: Cu Dodson evadat şi soţii Kellum în mâinile lui Alevy, ai de gând să muţi şcoala?

Burov ridică din umeri.

— Aş prefera să n-o fac. Dar lucrurile iau o întorsătură neplăcută, după cum spui. Ce-ai face, dacă ai fi în locul meu?

— Ştiu şi eu, aş spune că e vorba de ţara mea şi că eu o conduc, nu americanii. N-aş ceda presiunilor americanilor sau ale Kremlinului, fugind şi ascunzându-mă în altă parte. Hollis adaugă în bătaie de joc: Creează o iluzie!

— Poate tu eşti acela care încearcă să creeze o iluzie. Vom vedea.

Lisa stătea lângă balustrada verandei şi se uita la câţiva tineri care făceau jogging, vreo doisprezece la număr, alergând pe porţiunea cu nisip ce mărginea drumul. Tinerii alergau şi cântau Anchors Aweigh.

Burov îi privea şi el.

— Se pare că studenţilor le place cântecul ăsta. Personal, eu îl prefer pe al vostru, al forţelor aeriene.

Burov se uita la ceas.

— Haideţi să ne mai plimbam, dacă vă simţiţi în

stare.

Coborâră treptele verandei şi o luară pe drum. Burov coti o alee pavată cu bârne şi ajunseră în faţa unei mici cabane îmbrăcate în şindrila, cu aspect oarecum american.

— Asta e o locuinţa pentru studenţi, spuse Burov.

Bătu la uşa şi o deschise. În camera de zi, aşezaţi pe podea patru tineri jucau Trivial Pursuit, un fel de Cine ştie câştigă. Burov le făcu semn să continue.

Hollis fu din nou izbit de dezinvoltura americană a tinerilor de atitudinea lor extrem de nerusească: întinşi pe jos, desculţi, îmbrăcaţi în blugi şi tricouri. „Cu atât mai mult cu cât erau singuri, îşi spuse Hollis, şi nu se aşteptau la vizitatori”. Observă că pe unul dintre tricouri scria „Iisus e Dumnezeu”, iar pe altul „Ocrotiţi balenele”.

Unul dintre tineri i se adresa lui Burov într-o engleză cu accent de Washington, D.C.

— Ediţia asta Baby Bommer e-o nenorocire. De obicei, prostiile astea se referă la cunoştinţe de cultura generală, dar întrebările din Boomer sunt dure de tot. Cred că nici americanii nu ştiu prostiile astea.

— Chiar aşa? spuse Burov, întorcându-se spre Hollis. Tu ştii să joci jocul ăsta?

Hollis clătină din cap.

— Să mă omori şi nu ştiu.

— Dar tu? o întreba Burov pe Lisa.

— Nu ştiu.

Burov ridică din umeri, apoi îi spuse lui Hollis.

— Fă-mi o plăcere, colonele. Pune-le studenţilor mei o întrebare de cultura generală. Te rog. Va fi edificatoare şi pentru tine.

Hollis se gândi o clipă, apoi se adresă celor patru

tineri aşezaţi pe jos:

— Care e cifra exactă a sovieticilor – bărbaţi, femei şi copii – ucişi în timpul regimului de teroare instaurat de Stalin?

Cei patru se priviră unii pe alţii, apoi se uitară la Burov, care încuviinţa, dând din cap.

— Răspundeţi, dacă ştiţi!

— Am citit în cărţi şi reviste, răspunse unul dintre tineri. Cred că cifra exactă este douăzeci de milioane.

— Şi ce părere ai? întreba Hollis.

Urmă un moment de linişte.

— Eu nu cred că-i aşa, interveni Burov, şi nici ei nu cred. Când o să ajungă însă în America, vor spune că aşa e. Apoi strigă cu răceală: Nu ăsta-i genul de întrebare la care m-am referit. Pune-le într-adevăr nişte întrebări de cultura generală, dumneata, domnişoara Rhodes. Haide!

— Nu ştiu astfel de întrebări, spuse Lisa.

Burov îi întinse un teanc de cartonaşe din Trivial Pursuit. Lisa ridică din umeri şi începu să le frunzărească.

— Ce ţara a construit Tu-144, primul avion supersonic de pasageri care a zburat şi apoi s-a prăbuşit?

— Uniunea Sovietică, răspunse tânărul îmbrăcat cu tricoul pe care scria „Ocrotiţi balenele”.

Lisa citi întrebarea de pe alt cartonaş.

— Ce construcţie rusească a început să fie ridicată la lumina reflectoarelor, puţin după miezul nopţii, în fatidica zi de 13 august 1961?

— Zidul Berlinului, răspunse tânărul pe al cărui tricou scria „Iisus e Dumnezeu”.

— Mulţumesc, domnişoara Rhodes, spuse Burov. Ajunge.

Tânărul cu accent de Virginia îi spuse Lisei:

— Ştiţi, nouă, americanilor, aceste întrebări ni se par banale, dar pentru voi, ruşii obişnuiţi, unele dintre ele sunt o adevărată belea.

Lisa îl privi pe Hollis, care citi în ochii ei faptul că nu-i venea să creadă că tinerii aceia erau ruşi. Burov observa şi el privirea Lisei şi îi spuse celui cu tricoul pe care scria „Iisus…”:

— O să încălcăm regulă. Ai permisiunea pentru câteva clipe să fii din nou rus. Tânărul sari în picioare şi spuse în rusă: – Am înţeles, tovarăşe colonel. Apoi tânărul se adresa lui Hollis şi Lisei în ruseşte:

— Numele meu a fost cândva Evgheni Petrovici Kornienko.

Acum unsprezece luni am intrat în această şcoala, căreia noi îi zicem „CRISALIDA” – acea stare protejată în cursul căreia mă voi metamorfoza complet, devenind fluture. Numele meu va fi Patrik Larson. Voi păstra unele vagi amintiri din perioada în care am fost omida, dar voi avea aripi frumos colorate şi voi zbura în lumina soarelui. Nimeni din cei care mă vor vedea nu se va gândi la omida.

Burov făcu un semn cu capul şi tânărul se aşeza. După părerea lui Hollis, Evgheni Petrovici era mai plauzibil în rolul lui Erik Larson. Constata, totodată, aşa cum îi spusese Burov ca mulţi dintre aceşti tineri erau aleşi atât pentru calităţile lor fizice cât şi pentru inteligenţa lor. Cei mai mulţi dintre cei pe care îi văzuse erau foarte arătoşi, având aspectul blond al ruşilor nordici ceea ce, odată adăugate recuzita şi costumaţia adecvate, le conferea o înfăţişare absolut

americană.

Burov le mulţumi celor patru tineri şi făcu semn spre uşa dar Hollis se întoarse şi-i întreba:

— Cine ştie cine a câştigat bătălia de la Borodino?

— Nu prea mă pricep la istorie, răspunse Larson, dar cred că Napoleon a scăpat ca prin urechile acului. Nu-i aşa, băieţi?

Ceilalţi tineri dădură aprobator din cap.

— Trebuie să-i mai reciteşti istoria, colonele, îi spuse Hollis lui Burov.

Burov nu răspunse, conducându-i pe Hollis şi Lisa afară. Îşi continuară plimbarea. Clădirile lagărului, constata Hollis, erau răsfirate, lăsându-le uneori impresia că se aflau într-o pădure. Apoi apărea o nouă clădire ori apăreau oameni care se plimbau. Zări trei bărbaţi îmbrăcaţi în pardesie care veneau în direcţia lor pe aleea pavată cu bârne.

— Instructori, le spuse Burov.

Hollis îi privi cum mergeau şi vorbeau. Semănau cu nişte profesori universitari, retraşi într-un refugiu silvic, care discutau despre dreptul de posesiune sau despre poetul Geoffrey Chaucer. Când se întâlniră, Burov făcu prezentările:

— Comandor Poole, căpitan Schuyler, locotenent-colonel Mead, permiteţi-mi să vi-i prezint pe colonelul Hollis din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, fost ataşat al Aerului la ambasada americană, şi domnişoara Lisa Rhodes, din Serviciul de Informaţii al Statelor Unite, şi ea fosta funcţionara la ambasada americană.

Cei cinci americani schimbară priviri. Colonelul Mead rupse tăcerea:

— Cum dracu’ aţi ajuns aici?

— Am fost răpiţi, răspunse Hollis.

— Dumnezeule, îi spuse Mead lui Burov, de data asta aţi făcut-o de oaie!

Burov schiţa un zâmbet.

— Dacă aţi fi citit mai cu atenţie ziarele, aşa cum ar fi trebuit, domnilor, aţi fi aflat de decesul colonelului Hollis şi al domnişoarei Rhodes într-un accident de elicopter.

— Exact! dădu aprobator din cap comandorul Poole. Tu eşti ataşatul Aerului.

— Am fost.

— Aşadar, sunteţi reali? spuse căpitanul Schuyler. Am crezut că sunteţi două dintre omizile zburătoare ale colonelului Burov dintr-o promoţie mai veche.

— Nu, răspunse Hollis, suntem reali.

Locotenent-colonelul Mead continua să pară sceptic.

— Am citit despre voi, dar oare voi sunteţi voi?

— O să primiţi revistele de săptămâna trecută, care publica şi poze, interveni Burov. Şi casete video cu programele de ştiri ale reţelelor de televiziune.

— Regret că vă văd aici, spuse Schuyler cu un aer grav.

— Şi nouă ne pare rău că suntem aici, replică Hollis.

Intui că cei trei ar fi vrut să-i pună o groază de întrebări, între care una referitoare la Dodson, dar nu era momentul potrivit.

— O să stăm de vorbă curând.

Cei trei dădură afirmativ din cap. Se despărţiră în grabă.

— După cum puteţi constata, spuse Burov, majoritatea caselor sunt americane. Într-o altă zonă subterană, exista mai multe spaţii de pregătire – bucătăria americană, mai multe birouri de afaceri şi profesionale, încăperi umplute cu tot felul de accesorii americane. O să v-o prezint cu un alt prilej. În general însă, ne concentrăm asupra nuanţelor de limba şi cultura: expresii faciale, îmbrăcăminte, relaţii interpersonale şi alte lucruri de soiul ăsta. Lucrurile cotidiene, cum ar fi supermarket-urile şi staţiile de benzină, pot fi uşor asimilate în State.

— Sau cum să fumezi o ţigară, remarca Hollis.

Burov tăcu o vreme, apoi replică:

— Mici greşeli, care pot fi fatale. Apoi continuă: Una dintre cele mai mari probleme pentru noi pare să fie expresia feţei. Unicitatea expresiei, modul aparte în care diferite culturi fac diferite lucruri cu feţele lor pentru a exprima lucruri diferite.

— Moscoviţii au întotdeauna o expresie de disperare, comenta Lisa, mai puţin atunci când beau şi când devin melancolici. Nu obişnuiesc să zâmbească decât când îşi privesc copii.

— Chiar aşa? spuse Burov. Să fiu cinstit, n-am observat. Da, tocmai asta e, ai observat tu. Dacă ar fi să luăm numai numărul de cuvinte şi e ceva copleşitor. Aveţi aproape o jumătate de milion de cuvinte în timp ce noi avem mai puţin de o sută de mii. Engleza este, fără îndoială, o limbă bogată. Vă invidiez pentru limba, mai puţin pentru ortografia şi gramatica ei.

Burov continua să vorbească în timp ce se plimbau pe potecile pavate cu bârne din pădure.

— Îmi amintesc o păţanie a unuia dintre absolvenţii noştri proaspăt sosit în America. E vorba

de o experienţă neplăcută pe care a avut-o la un supermarket cu o maşină de tăiat conserve. Se pare că, din motive care îmi scapă, a băgat în maşina o cutie de Cola plină. Zâmbi, imaginându-şi scena, apoi adăugă: Cred că e la fel ca atunci când citeşti o hartă luată prin satelit. Vezi totul, dar nu e ca şi când ai fi în teren. Trebuie să pui piciorul într-o ţara, să-i respiri aerul şi să-i asculţi ritmul ca s-o cunoşti cu adevărat.

— Şi ce se întâmplă dacă ajungi s-o cunoşti şi s-o îndrăgeşti? întreba Lisa.

— Asta, replică Burov, poate fi o problemă. Dar am găsit o soluţie. Din nou, e vorba de o iluzie. Absolvenţii noştri sunt loiali, dar, dincolo de asta, le-am creat impresia că sunt în permanenţa supravegheaţi, chiar şi în America. Ei ştiu, de asemenea, că ne ocupăm îndeaproape de familiile lor rămase aici. Înţelegeţi, nu-i aşa?

— Colonele, e limpede că stăpâneşti limba noastră până la cele mai mici nuanţe.

— Mulţumesc.

Traversară din nou drumul principal şi o apucară pe o potecă ce trecea prin spatele sălii VFW, coborând uşor în pantă prin pădure.

— Încercam ceva nou, spuse Burov. Absolvenţii care au petrecut cel puţin şase ani în America revin să lucreze ca instructori. Acest program trebuie să continue şi să se extindă. Nu ne putem bizui la infinit pe instructori străini. După care adăugă: Petru cel Mare a înţeles în cele din urmă acest lucru. La început, a importat prea mulţi străini. Asta-i istoria ţarii mele: s-a încercat grefarea cunoştinţelor şi a culturii occidentale pe aceste meleaguri neprimitoare. Până la urmă, suntem nevoiţi să luăm ce ne trebuie de

la Occident şi să perpetuăm învăţarea acestor lucruri aici. Şcoala asta nu va muri doar fiindcă mor profesorii străini, cum i s-a întâmplat lui Petru. Nu. Noi vom pregăti profesori, iar ei, la jindul lor, îi vor pregăti pe alţii. Într-o bună zi, şcoala va produce două mii de americani pe zi. La sfârşitul secolului, vom avea o coloană a 5-a în ţara voastră, coloana a cărei dimensiune şi influenţa vor fi suficient de mari pentru a îndreptăţi Uniunea Sovietică să se considere o acţionara minoritara în America, chiar dacă o minoritate muta. Cândva, s-ar putea să ocupăm fotoliile de preşedinte din consiliile de administraţie.

Hollis şi Lisa nu comentară.

Burov îi conduse spre o cabană micuţa din sita, construită în stilul Cape Cod, cu obloane verzi şi acoperiş de şindrila din lemn de cedru.

— Asta a fost locuinţa maiorului Dodson. Puteţi s-o folosiţi în săptămâna de reflecţie de care aveţi nevoie. Să intrăm!

Burov deschise uşa şi îi invită să se dezbrace, apoi dădu drumul la câteva radiatoare electrice portabile. Hollis aprinse, la îndemnul lui Burov, vreascurile din cămin. Apoi aruncă o privire prin încăpere, care i se păru rustică, dar confortabilă. Examina cărţile aşezate pe rafturile de lângă cămin şi constată predilecţia lui Dodson pentru autorii britanici de romane poliţiste.

— După uşa aia e o bucătărioară, îi spuse Burov Lisei. Găseşti acolo pahare şi ceva de băut.

— Zău?

Burov avu o ezitare, apoi spuse:

— Eşti atât de amabilă să pregăteşti ceva de băut? Lisa îi aruncă o privire chiorâşă, apoi intră în

bucătărie.

— Femeia asta este, îi spuse Burov lui Hollis cu o voce joasă, foarte… independenţa. Americancele! Cum o scoateţi la capăt cu ele?

— Sunt interesante, spuse Hollis.

— Nişte sclifosite, replică Burov, aşezându-se într-un fotoliu, lângă foc. A sosit iarna. Te-ai obişnuit cu iernile ruseşti?

— Destul de bine. Doar sunt laureat al Premiului Joel Barlov.

Burov dădu uşor din cap.

— Am ascultat banda, să ştii.

Hollis nu-i răspunse.

— N-am înţeles totul, dar trebuie să-ţi spun că m-a scos din sărite. Am găsit-o insultătoare, abjecta şi odioasă.

— A fost într-adevăr cam de prost gust, fu de acord Hollis. Poate că n-ar trebui să mai asculţi conversaţiile altora.

— Prietenei tale de-acolo îi place Rusia.

— Nu-i plac însă cei care o conduc acum.

— Acum şi pururea.

— Cred că nu, colonele Burov.

— Fii realist, colonele Hollis.

— Mă străduiesc.

Burov ridică din umeri.

— Îţi dau un sfat, spuse, încearcă s-o faci să-şi ţină gura. Aici suntem foarte îngăduitori, pentru că e singurul mod în care putem să vă stoarcem creierul an după an. Câţiva instructori au mers însă prea departe.

— Şi i-aţi împuşcat.

— Numai când n-am avut încotro, replică Burov. Ia loc! Nu pari întremat. Şezi!

Hollis se aşeza într-un fotoliu, cu faţa spre foc. Lisa reveni, aducând trei pahare pe o tăviţă metalică.

— Coniac, spuse, oferindu-i un pahar lui Hollis.

Luă un pahar pentru ea şi aşeza tava pe o măsuţă. Burov îşi lua singur paharul şi îl ridică.

— Pentru noua voastră casa!

Fu singurul care bău.

— Ei, ce ziceţi, o găsiţi de preferat torturii, foametei şi morţii?

— Nu încă, replică Lisa.

Burov o privi stăruitor o clipă, apoi spuse:

— Sex. Amândoi v-aţi gândit la asta. Aţi văzut câteva femei. Unele erau studente şi mai exista şi cele şase femei instructor americane pe care nu le-aţi cunoscut încă. Mai sunt multe alte femei aici, care au fost aduse pentru instructorii americani. Rusoaice. Ar fi fost nerealist din partea noastră să ne aşteptăm a aceşti bărbaţi să funcţioneze bine în toţi aceşti ani fără femei. Dodson s-a numărat printre cei care lăsau impresia că nu-şi doresc compania unei femei. Unii spun că era un celibatar convins, dar eu am auzit că avea o soţie pe care nu voia s-o înşele. Poţi să crezi aşa ceva? Burov sorbi din coniac. La început, mai toţi bărbaţii ăştia au dus o viaţă plină de promiscuitate. Acum însă cei mai mulţi s-au potolit, având o relaţie monogamă. Femeile sunt toate din gulag, în special deţinute politic, dar sunt şi câteva condamnate pentru infracţiuni de drept comun, îndeosebi infracţiuni cu caracter economic. După cum vedeţi, femeile provin din categoriile educate, aşa încât americanii se împacă destul de bine cu ele. Majoritatea femeilor au sentimente antisovietice, lucru pentru care, de altfel, au şi ajuns în gulag. Multe dintre ele au condamnări

pe viaţa, iar cele care n-aveau au acum.

— Cuplurile astea sunt căsătorite legal? întreba Lisa.

— Potrivit legislaţiei sovietice, nu. Ştiu că s-au făcut unele căsătorii cvasi-religioase. De asemenea, vă spuneam, mai exista şi sturiubaticii, cei care coboară în „staţiune" vinerea. Totul în noaptea aia e turbat. Viaţa aici e cum o faci. Ca în Vest. Şi Burov adăugă: Ca o ironie, cred c-aici o să vă fie mai puţin dor de casă decât vă era la ambasadă.

Hollis simţi ca băutura i se urcase la cap şi mai simţi că se săturase peste poate de Burov.

— Am dori să rămânem singuri, îi spuse.

— Desigur, spuse Burov ridicându-se. Aţi avut amândoi câteva săptămâni grele.

Se îndrepta spre uşă.

— Luaţi legătura cu intendentul de la comenduire, dacă aveţi nevoie de ceva. Exista un centru comercial la capătul dinspre sud al drumului principal. Aici toată lumea primeşte salariu. Am să vă dau banii pentru săptămâna asta în avans. În dormitor, o să găsiţi lenjerie de noapte. Din păcate, bagajele voastre au fost trimise rudelor apropiate.

— Dar icoana domnişoarei Rhodes? întreba Hollis.

— A, o să v-o trimit, dacă doriţi. Cine a scrijelit secera şi ciocanul pe ea?

— Bănuiesc că soţii Kellum, răspunse Hollis.

— Zău? Mi-i amintesc din perioada când erau aici. Asta se întâmpla acum zece ani. Nu prea obişnuiam să-i trimitem în cupluri, dar ei au avut ideea să se angajeze ca servitori la familia unui om politic influent. Din câte ştiu, în America e greu să

găseşti servitori şi de aceea e uşor să-i plasezi. Odată intraţi în casă, ei au acces nelimitat la tot felul de lucruri. Apoi adăugă: Aici îi învăţăm să aibă iniţiativa individuală, lucru care, din păcate, nu reprezintă o trăsătură caracteristică a ruşilor. În activitatea unui spion însă ea rezolva jumătate din treabă. De acord, colonele?

— Dacă profanarea unui obiect de cult e un exemplu al felului în care îi învăţaţi să aibă iniţiativa, aţi înţeles greşit.

— Recunosc c-a fost un gest destul de crud din partea lor. Dacă doriţi, v-o trimit. Altceva? Nimic? Ei, a fost o dimineaţă plăcută. Sper că şi pentru voi.

Burov pleca.

Hollis inspecta încăperea, apoi dormitorul.

— N-aş zice că-i pe gustul meu.

Lisa îl îmbrăţişă.

— Vreau să ştii şi să nu uiţi nicio clipă că te iubesc.

— Sper să fie aşa, fiindcă se pare c-o să ne petrecem aici tot restul vieţii. Şi tu care spuneai că ambasadă te face claustrofoba!

— N-o să ne petrecem aici tot restul vieţii. Nu! Ori o să ajungem acasă, ori o să murim încercând s-o facem.

— Nu fi proastă, spuse Hollis, frecându-şi vârfurile degetelor.

Lisa dădu afirmativ din cap.

— O să ne plimbăm ceva mai încolo, spuse el.

— Bine. Sunt epuizată. Nu mă simt bine. O, Doamne, Sam, celula aia… a fost groaznică. îl urăsc pe omul ăsta.

— Întinde-te aici, pe canapea.

Hollis o conduse spre canapea, o acoperi cu un hanorac, apoi se aşeza într-un fotoliu.

— Am fost curajoasă?

— Foarte.

— Nu vreau să mă las pradă urii.

— Acum dormi. Vorbim mai târziu.

Privi o vreme focul din cămin. Gândul îi zbură la personalitatea schizofrenică a lui Burov: vicios şi sadic, apoi aproape amabil. Impresia lui era că niciuna dintre feţele acestuia nu era „jucată”. Ura lui Burov faţa de el şi de întreaga lume occidentală era veritabilă şi profundă. Pe de-alta parte, când era puţin încurajat şi cointeresat, putea deveni politicos, ba chiar prietenos.

Încerca să se împace cu ideea morţii sale – cea regizata şi ea, care plana deasupra lui. Se gândi la cei trei americani pe care-i întâlnise pe cărare. Păreau pierduţi, asemenea unor stafii nefericite, suflete rătăcitoare plutind în derivă în vidul dintre vii şi morţi. Încerca să-şi imagineze două decenii trăite în acest loc, dar îi fu cu neputinţa. Încerca să înţeleagă sistemul monstruos care putuse să creeze un loc precum acesta, dar îi fu imposibil.

CAPITOLUL 33

Spre înserat, Hollis şi Lisa ieşiră din cabană şi o luară spre sud, către terenul de fotbal.

— Putem vorbi aici? întreba ea.

— Nu pe cărări. Mai încolo.

Ajunseră la terenul de fotbal, pustiu la acea oră, şi îşi continuară drumul spre sud, dincolo de buncărul din beton care adăpostea liftul spre staţiunea

subterană.

— Coborâm în complexul de recreere?

— Nu, ne plimbam doar…

— Ca ultima oară când m-ai adus în pădurea asta?

— De data asta nu-i chiar aşa de periculos, fiindcă suntem în interiorul gardului de sârmă ghimpată.

Cărarea se sfârşi şi Hollis se căţăra pe ramurile ca nişte trepte ale unui pin impunător. Dispăru printre crengi vreme de zece minute, apoi cobora şi îşi scutură hainele.

— Ce-ai văzut? întreba Lisa.

— Cazarma trupelor de grăniceri.

— De ce-ai vrut s-o vezi?

— Aşa, fiindcă-i acolo. Asta face parte din pregătirea mea. Zâmbi. Nu mă pot abţine.

— Cred că nu.

O luară înapoi pe potecă, apoi Hollis se abătu de la drum, trăgând-o pe Lisa într-o mică râpă. Se aşezară unul lângă celălalt, pe terenul în pantă, şi Hollis îi spuse în şoaptă:

— S-ar putea să aibă dispozitive de ascultare pe cărări şi microfoane direcţionale cu care ne urmăresc. Aici însă putem vorbi, cu condiţia să vorbim în şoaptă.

— La ora asta ar fi trebuit să fim într-o ţara în care nimeni nu-şi face griji pentru asemenea lucruri. La naiba! Lisa ridica o crenguţa de jos şi începu să cureţe covorul de iarbă.

— O să stăm aici tot restul vieţii?

— Sper că nu.

— Seth ştie oare că suntem aici?

— Cred că ştie că n-am murit în accidentul de

elicopter. Probabil spera să fim aici şi nu în altă parte. De fapt, suntem norocoşi că ne aflăm aici, nu la Lubianka.

— Deci o să fim salvaţi sau schimbaţi cu alţii?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. De ce nu poţi să-mi dai nişte speranţe?

Hollis o apuca de mână.

— Ţi-am mai spus: cu cât ştii mai puţin, cu atât e mai bine pentru tine. Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Aminteşte-ţi de aparatele şi substanţele de detectat minciuni. Burov e departe de a fi încheiat conturile cu noi.

Lisa dădu afirmativ din cap.

— Sam, i-am spus lui Burov aproape tot ce ştiam. N-am avut încotro. Dar nu i-am trădat pe cei din Iablonia.

Hollis o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— S-a terminat, Lisa. Am văzut satul din aer. L-au ars.

Lisa scutura acele de pin o vreme, apoi spuse încetişor:

— O… ticăloşii…

— A fost un gest de curaj din partea ta să-ncerci să-i aperi.

Lisa clătină din cap.

— N-am fost curajoasă. După o pauză, continuă: Am crezut întotdeauna că pot rezista… dar după prima săptămână nu mai eram nimic. Nu mai eram Lisa. Mi-e ruşine de mine.

— Sunt profesionişti, Lisa, replică Hollis. Ei pot îngenunchea pe oricine. Au practicat treaba asta pe milioane de oameni până la tine. Nu fi prea aspră cu tine însăţi.

Lisa clătina uşor din cap.

— Dar nu mi-am imaginat ce sunt în stare să facă unui om…

— Ba cred că da.

— Da. Acum înţeleg. KGB-ul a fost întotdeauna pentru mine o abstracţie, un fel de bău bău pe care tu şi Seth mi-l vânturaţi pe la nas, spunându-mi să fiu atentă cu prietenii mei ruşi, cu mersul la biserică… dar acum… Doamne, cât pot să fie de mârşavi. Şi cât de naivi.

— Nu te mai gândi.

— Nu pot să-mi revin.

Hollis o trase mai aproape de el şi Lisa îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Burov a încercat să mă facă să te urăsc, spuse ea încetişor. Mi-a spus c-am ajuns aici, fiindcă am fost complice la crimele pe care le-ai comis. Eu însă ştiam că minte. Pe ei nu-i interesează faptul că au murit doi oameni, ci ceea ce ştim şi ceea ce suntem.

— Aşa-i. Puţin le păsa lor de moralitatea noastră, pe care însă o folosesc cu orice prilej împotriva noastră. Tu nu eşti o criminală, ci o deţinuta politic.

— Da, o deţinuta politic.

— Cei doi grăniceri n-au fost decât nişte victime nefericite ale operaţiunii lor ilegale.

— Da. O să ţin minte.

Lisa trase adânc aer în piept.

— M-am rugat, dar au fost momente când mi-am pierdut credinţa.

— Şi lui Iisus i s-a întâmplat asta, pe cruce. Şi el era om.

Lisa îi luă mâna într-a ei.

— M-ai făcut să mă simt mai bine.

— Şi o să te simţi mult mai bine, dacă o să putem egala scorul aici.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Sam. M-am săturat de aceasta interminabilă vendetă. Tot ce-mi doresc e să scap şi să-i scoatem şi pe ai noştri de-aici.

— OK, spuse Hollis, ridicându-se. Atunci, hai să stăm de vorbă cu câţiva dintre oamenii noştri de-aici şi să vedem cum îi putem ajuta.

Lisa se ridică şi îl apucă de braţ.

— Sam… sper să înţelegi… nu cred c-ar trebui să dormim împreună… măcar o vreme.

— Înţeleg.

— Oare? N-are nicio legătură cu tine.

— E-n regulă.

— Te iubesc.

Al săruta, apoi o porniră înlănţuiţi înapoi spre potecă.

— Crezi c-o să-mi dea o Biblie? întreba Lisa.

— Cred c-o să-ţi dea aproape tot ce vrei. Tocmai asta e. N-au de gând să ne spele creierul aici. Dimpotrivă, ei vor ca tu să fii Lisa şi să „produci” alte Lise la rândul tău.

— N-o voi face.

— Ba ai s-o faci cu siguranţa.

— Eu n-am spus niciodată c-am să accept. Tu ai spus.

— Vrei să fii împuşcata?

— Poate.

Hollis o privi stăruitor.

— Încearcă să câştigi timp, Lisa. Bine?

— Ştii ceva, piloţii ăştia de-aici încearcă să câştige timp de vreo douăzeci de ani.

— O săptămână. Promite-mi!

Lisa dădu aprobator din cap.

— O săptămână.

Ajunseră la potecă. „Pădurea de pini e foarte frumoasă, îşi zise Hollis, o adevărată pădure rusească, fremătând de păsărele şi animale mici”. Conuri de pin zăceau împrăştiate pe poteca pavată cu bârne, iar pământul era acoperit de un covor de ace de pin. Printre pini erau câţiva stejari pitici, la rădăcina cărora veveriţe roşcate culegeau ghinde. După un cot al potecii, Hollis şi Lisa se treziră în faţa unei movile de pământ acoperite cu iarbă, în vârful căreia se înălţau vreo doisprezece mesteceni luminaţi de soarele slab al după-amiezii. Lisa îl luă pe Hollis de mână şi amândoi urcară pe culmea movilei, oprindu-se în mijlocul pâlcului de mesteceni.

— Lăsând la o parte circumstanţele, spuse Lisa, peisajul e încântător. Apoi, arătând cu mâna, întreba: Ce-i aia?

Hollis se întoarse cu faţa spre soarele ce apunea, ducându-şi mâna streaşina la ochi. La o distanţa de vreo sută de metri, printr-o rarişte între pini, se vedea un turn de paza înalt, din lemn, care arata posomorât şi melancolic în lumina apusului de soare.

— Asta-i ceea ce a înlocuit, că trăsătura predominantă a peisajului rustic, cupolele în formă de ceapă ale bisericilor. E un turn de pază.

Gardul de sârmă ghimpată şi zona defrişata nu se vedeau, dar el ştia că erau acolo. Zări un alt turn, la vreo două sute de metri depărtare de primul. După socoteala lui, dacă lagărul avea o suprafaţă de aproximativ doi kilometri pătraţi, iar turnurile de paza se aflau la o distanţa de circa două sute de metri unul faţa de altul, însemna că în jurul lagărului existau

patruzeci de turnuri de pază. Fiecare dintre ele era probabil străjuit de cel puţin cinci grăniceri în schimburi de opt ore, ceea ce însemna că numai pentru turnuri erau două sute patruzeci de grăniceri. Mai exista probabil încă două sute care patrulau întregul perimetru şi asigurau paza porţii principale, cărora li se adăugau personalul comenduirei şi cel de la elicodrom. Bazându-se doar pe ceea ce văzuse, în teren şi din aer, Hollis aprecie că efectivele trupelor de grăniceri KGB existente în lagăr se ridicau la şase sute de oameni, ceea ce reprezenta o forţa redutabilă. O groază de oameni pentru a păzi aproximativ trei sute de deţinuţi americani. Pentru KGB era însă extrem de important să nu scape niciun prizonier. Şi se pare că vreme de două decenii aşa şi fusese. Apoi Dodson reuşise ceea ce părea imposibil, iar acum tot lanţul de comandă, de la Burov până la Politbiro, era îngrijorat. Hollis se întreba cum reuşise oare Dodson să evadeze. Lisa privi în direcţia turnului şi spuse:

— Asta-i limita universului nostru acum, nu-i aşa?

— Aşa se pare. Aş vrea să am aripi.

— Sunt sigur că piloţii închişi aici îşi amintesc de vremurile când aveau aşa ceva.

Coborâră movila până în poteca şi o luară în direcţia de unde veniseră.

— Anca mă mai simt slăbită, spuse Lisa.

— Vrei să ne oprim?

— Mai târziu. Vreau să mă plimb cât mai e soare. O să mă sprijin de braţul tău.

După o cotitură a drumului, văzură venind spre ei o pereche tânără, îmbrăcată în blugi şi canadiene de schi.

— Fii prietenoasă şi comportă-te ca un instructor,

o îndemna Hollis pe Lisa.

— O săptămână.

Când se apropiară, cei doi tineri le zâmbiră şi bărbatul se prezentă:

— Salut. Sunt Jeff Rooney şi ea e Suzie Trent. Voi trebuie să fiţi colonelul Hollis şi Lisa Rhodes.

Tânărul întinse mâna.

Hollis i-o întinse pe a lui şi simţi o strânsoare fermă, puternică.

— E grozav să vă cunosc, spuse Rooney, strângând mâna Lisei.

Hollis îl studie pe tânăr. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi făcuse probabil un stagiu de doi-trei ani în Forţele Aeriene Sovietice. S-ar fi putut să aibă ceva studii universitare şi poate trecuse printr-o şcoala de ofiţeri de informaţii a forţelor aeriene. În mod sigur însă absolvise cursul de un an la Institutul de Studii Canadiene şi Americane din Moscova. Era brunet, destul de scund şi nu părea a fi irlandezul pe care îl sugera numele, dar legenda lui avea să includă probabil o mamă de origine slavă.

— De fapt, vă căutam, tipilor, spuse Rooney. Am fost la voi acasă, dar cineva ne-a spus că v-a văzut luând-o încoace.

Hollis şi Lisa nu comentară, dar Jeff Rooney părea de nestăvilit.

— Colonelul ne-a sunat să vă căutăm. Voia ca Suzie s-o cunoască pe Lisa.

Suzie Trent zâmbi. Era o tânără mărunţica, de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu păr blond nespălat, nas ascuţit, acnee şi nişte sâni prea mari pentru construcţia ei generală. Vorbea engleza cu accent.

— Mă bucur că eşti aici, Lisa. Eu sunt aici de

şase luni şi urmez cursurile la clasa de femei. E o clasă mică. Suntem douăsprezece studente şi numai şase femei instructor. E momentul să am şi eu instructoarea mea, dar n-avem destui mentori femei. Aşa că sper să devii mentorul meu şi să mă înveţi să fiu tu.

Lisa trase o gură de aer.

— Bine, dacă vrei, spuse storcând un zâmbet. Dar nu-ţi permit să te culci cu prietenul meu.

Jeff şi Suzie râseră zgomotos.

— Lisa, poţi să vii să iei ceaiul cu noi după-amiaza? întreba Suzie. Ne întâlnim la cinci şi jumătate, după ore. Toate fetele.

— Femeile.

— Da. Ne întâlnim în zona dintre etaje. Oricine are permisiunea să-ţi spună unde e.

— Poate să-mi spună.

— Da, mulţumesc. Poate. Cunosc regulă, dar nu ştiu încă întotdeauna pe care dintre cele două verbe să-l folosesc.

— Când nu eşti sigură, foloseşte-l pe *can*. Majoritatea americanilor fac această greşeala. Când vorbesc englezeşte, ruşii au tendinţa să greşească în sens invers, adică folosindu-l excesiv *may*, şi lucrul ăsta bate la ochi.

— O să ţin minte.

— Mai ţine minte şi faptul că americanii nu stau atât de aproape cum stai tu acum de mine.

— A, da. Iartă-mă, spuse Suzie, făcând un pas înapoi. Ai fost bogată în viaţa ta dinainte? Va trebui să învăţ manierele şi obiceiurile celor bogaţi?

Lisa îi aruncă o privire furişa lui Hollis şi răspunse:

— M-am născut într-o familie din clasa de mijloc.

— Unde?

— În Long Island, în afara New York-ului.

— O… atunci o să mă trimită în altă parte. Mi-ar fi plăcut să merg la New York.

— Suzie, interveni Jeff Rooney, nu cred că pe Lisa o interesează asta. Nu eşti deloc atentă, ce naiba!

— Aşa-i. Iartă-mă!

— Babacu' lucrează la Ministerul de Externe, îi spuse Rooney lui Hollis, aşa c-am învăţat jargonul acasă. Mă gândesc că ce-am putea face în ultimele câteva luni pe care le am de stat aici e să insistăm pe jargonul de ambasadă, ca de cel din aviaţia şi marina americană sunt sătul până peste cap. Apropo, avem aici şi câţiva tipi din trupele de uscat, mai ales piloţi de elicoptere. Ei, ce zici?

— De acord.

— Mă bucur, spuse Rooney, ca şi când Hollis ar fi putut să-l refuze. Apoi adăugă: Am înţeles însă că s-ar putea să vă hotărâţi să nu rămâneţi. îl privi stăruitor pe Hollis, apoi masca îi alunecă o jumătate de centimetru, când spuse: Ar fi o greşeală.

Hollis nu-i răspunse.

Rooney zâmbi şi continuă în tonalitatea de mai înainte.

— Oricum, când voi absolvi şcoala, mă gândeam să lucrez în domeniul informaţiilor militare şi să ocup, ca tine, un post de ataşat. Până la urmă, mi-ar plăcea să lucrez la NATO.

— N-ai gusturi rele.

— Ştiu. Treaba e ca cei de-aici care se ocupa de plasament nu cred c-aş putea trece de verificare. Vreau să spun cu biografia mea: născut la Moscova,

tata – membru de partid şi aşa mai departe. Rooney rase. Adică, trebuie să vin cu o întreagă legendă. Ar fi însă o lovitură trăsnet dacă aş reuşi să intru în spionajul militar american. Am dat nişte examene, vreau să spun – şi le-am luat destul de bine. Cu tine instructor, cred că m-aş descurca într-adevăr foarte bine.

Hollis îşi drese vocea.

— Ai ambiţii mari. Mă îndoiesc totuşi c-ai să poţi trece de verificare. Cum o să faci?

— Păi, acum că-i avem pe toţi ai noştri acolo, o să fie ceva mai uşor. O să spun că sunt orfan şi o să le dau un orfelinat care nu mai exista şi nişte părinţi adoptivi decedaţi. Certificatele de naştere nu mai constituie o problemă. Avem câţiva tipi care lucrează la birourile de stare civilă din mai multe oraşe, care se pot ocupa de toate treburile astea.

— Şi ce faci cu referinţele?

— Programul şcolii a început acum cincisprezece ani, colonele, aşa că pot să-ţi înşir tipi a căror credibilitate acolo e destul de bună. E vorba deja de o reţea de old boys, de camarazi de şcoala, cu tot ce decurge din asta. Mai greu a fost pentru primul val care a debarcat. Noi, cei tineri, ne ducem acolo având nişte capete de pod deja stabilite.

— Am înţeles că, din motive de securitate, absolvenţii nu iau niciodată legătura unul cu celălalt.

— Zău? Cine ţi-a spus asta?

— Nu-mi mai amintesc.

Jeff Rooney clătină din cap.

— Exista nişte celule, ca pretutindeni în lume. Aşa am făcut o revoluţie aici şi în alte locuri. Celule, izolate unele de celelalte din motive de securitate, dar

urmărind toate acelaşi scop. Conceptul datează din perioadă anterioară Revoluţiei, dar mai e valabil şi astăzi, în felul ăsta, e imposibil să distrugi întreaga organizaţie. Am înţeles că acolo aşa stau lucrurile. Fiecare celulă se străduieşte să întărească poziţia profesională a membrilor săi.

— Interesant.

— Exact, Aşa că nu te mai preocupa de verificarea mea, colonele. Ajută-mă să înţeleg cum stau lucrurile în Serviciul de informaţii al Forţelor Aeriene Americane, să învăţ poate ceva jargon de ambasadă şi cum se procedează ca să ajungi în asemenea posturi. Restul mă priveşte, OK?

— OK.

— Aş fi vrut ca babacu' să fie general de aviaţie, aşa că tatăl tău, adaugă Rooney. Într-o bună zi însă eu am să fiu general american de aviaţie, iar copiilor mei o să le fie mai uşor. Marele Vis American, nu-i aşa, colonele? începutul e întotdeauna ceva mai greu pentru noi, imigranţii. Râse şi continuă: Legali sau ilegali. Dar o să reuşim. O să ne străduim din răsputeri.

Hollis îl examină pe Rooney cu atenţie. „Pensionul Doamnei Ivanova, îşi spuse, împinge arta spionajului în materie de acoperire până la ultima ei expresie; ea atacă însăşi noţiunea de identitate, pe care toate fiinţele umane o luau de bună. Fiecare bărbat şi femeie de pe suprafaţa pământului, reflecta Hollis reprezintă o matrice complexă de limbaj, obiceiuri, nuanţe, gesturi şi mitologie comună, care, însumate, îi singularizează ca membri ai unei anumite naţiuni, culturi sau societăţi. Gândul că toate acestea puteau fi copiate îi dădea fiori. „Ideea însă e extrem

de rusească”, gândi Hollis. Ce altceva era faptul că nobilimea şi clasele sus-puse din Rusia vorbeau franţuzeşte, se îmbrăcau englezeşte şi gândeau nemţeşte decât obsesia de a încerca să fie ceea ce nu erau. Iar locul acesta, îşi spuse Hollis, e o versiune îmbunătăţită a metodei actoriceşti a lui Stanislavski, o scenă bizară şi grotescă, de pe care actorii ieşeau, urmând să-şi joace rolurile pe scena lumii. „Un loc, îşi zise Hollis, în care trebuie trasă cortina finală”.

— Colonele, spuse Rooney, mai eşti pe-aici?

Hollis îşi concentră atenţia asupra lui Rooney.

— Sunt.

— Ei, zâmbi Rooney, poate că vreţi să mai daţi puţin târcoale pe-aici, aşa că n-o să vă mai reţin. Vineri seara avem însă o petrecere. O să aveţi ocazia să întâlniţi o groază de lume de pe-aici. Treceţi pe la Chuck să vă dea măşti.

— Măşti?

— Da. Pentru Halloween, vineri e Halloween.

— A, da.

Suzie o privi pe Lisa şi îi spuse:

— Zâmbeşte! Aici nu-i chiar atât de rău.

Lisa nici nu zâmbi, nici nu-i răspunse.

— Nimeni n-o să vă sâcâie, dacă sunteţi corecţi cu noi, adaugă Jeff. Întrebaţi-i pe ceilalţi instructori şi-o să vedeţi că aşa e. Ne vedem la petrecere.

Suzie le făcu semn cu mâna.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Nu vă daţi la fund!

— Bun venit în campus, adaugă Jeff. Şi nu vă apropiaţi prea mult de perimetru.

Se îndepărtară în josul potecii.

Hollis şi Lisa nu scoaseră o vorbă preţ de un

minut, apoi Hollis spuse sec:

— Drăguţi copii. Şi foarte ambiţioşi.

— Dumnezeu să mă ierte, dar îmi venea să le tai beregata, replică Lisa.

— Poate şi lor le venea să ne-o taie nouă, spuse Hollis. Reflectă o clipă, apoi adăugă: înspăimântător.

— Oribil, încuviinţa Lisa. Aştepta ca cei doi să dispară la o cotitură a potecii, apoi comentă: El e un produs aproape finit. Ea, în schimb, e încă foarte neşlefuita. Şi când te gândeşti ca ei se aşteaptă ca eu s-o şlefuiesc. Nu-mi vine să cred, Sam!

— Toată povestea e cam suprarealista.

Hollis privi în adâncul bătrânei păduri de pini, în care se întindeau umbre purpurii, şi la potecă pavată cu bârne care ducea de nicăieri spre niciunde. Vântul se potolise şi în jurul lor totul era nemişcat. „Iată-mă, gândi Hollis, în inima Rusiei, mort pentru lume, înconjurat de sârmă ghimpată şi băgat până peste cap într-un experiment dement. Cu cincisprezece ani mai târziu, dar în sfârşit aici”.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră, dar o luară pe o potecă laterală, orientată spre răsărit.

— Mă descurc bine? îl întreba Lisa. Mă refer la partea cu verbele may şi can.

— Perfect. Numai că ei n-au crezut nicio clipă c-o facem de bunăvoie…

— Bun. Nu prea ştiu să mă prefac.

— Aşa-i. Nu prea ştii.

Ajunseră la o casă în stilul fermelor americane, amplasată confortabil între pini. Era din cărămidă roşie, cu un brâu alb şi acoperişul învelit cu bitum verde. O alee prunduită ducea spre un garaj pentru o maşină, dar pe pietriş nu se zărea nicio urmă care să

fi arătat ca pe-acolo trecuse vreodată vreo maşină. În dreptul garajului, un bărbat de vreo cincizeci de ani stivuia nişte lemne de foc. Un copil cam de cinci anişori se dădea în leagăn pe o anvelopă suspendată cu o funie de creanga unui copac. Hollis o lua în sus pe aleea cu pietriş, urmat de Lisa. Bărbatul se întoarse cu faţa spre ei.

— Bună, spuse Hollis. Sunt nou pe-aici.

Bărbatul se uita la el, apoi la Lisa.

— Sam Hollis! Am auzit că eşti aici. Şi tu trebuie să fii Lisa Rhodes.

Bărbatul îşi şterse palmele de pantalonii de catifea reiată şi dădu mâna cu Hollis.

— Sunt Tim Landis, spuse el cu accent texan. Cred că noi doi ne cunoaştem, Sam.

Hollis avu un moment de descumpănire.

— Aşa-i… Dumnezeule! Erai comandant de patrula în grupul nostru de aviaţie de vânătoare.

— Exact. Am participat împreună la nişte instructaje furtunoase. Mi-amintesc că obişnuiai să-i faci zile fripte bătrânului general Fuller.

Landis se adresa Lisei:

— Odată, Sam s-a luat de toate restricţiile referitoare la obiective, spunându-i lui Fuller că mai bine am fi lansat baloane cu apa, ca să nu se mai supere nimeni pe noi.

Hollis i-o prezenta pe Lisa şi cei doi îşi strânseră mâinile.

— Ce-i aici? E un fel de purgatoriu sau iadul pe pământ? îl întreba Lisa.

Landis păru să înţeleagă.

— Depinde de cum te scoli dimineaţa şi cum visezi noaptea. Se freca pe frunte. Vezi, sunt aici de

aproape douăzeci de ani şi n-am sentimentul că sunt acasă. De fapt, nu mai ştiu ce-nseamnă să fii acasă. Apoi adăugă: Uneori însă mă trezesc în miez de noapte şi-mi amintesc de toate şi mă simt din nou acasă.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Landis îi spuse lui Hollis zâmbind:

— Sam, mă bucur că n-ai fost doborât.

— Ba am fost. În portul Haiphong, în ultima zi de război. Am fost însă pescuit din baltă.

Hollis avu un moment de ezitare, apoi îl întreba:

— Copilotul meu era Ernie Simms. E cumva aici?

— Nu mai e, răspunse Landis.

— A fost aici?

— Da.

— Şi?

— Păi… să vedem… era prin ’74. Tocmai sosise aici de la Hanoi. Acum, c-ai pomenit de el, îmi dau seama că de tine vorbea. Zicea că o dăduseşi în bară şi tu, dar nu ştia ce se întâmplase cu tine. Şi el a fost pescuit din baltă, bănuiesc. Avea o arteră deschisă, dar gălbejiţii de vietnamezi l-au făcut bine, aşa încât, atunci când a ajuns aici, era întremat.

— Ce s-a întâmplat cu el aici?

— L-au împuşcat.

— De ce?

— Cum să-ţi spun… Landis păru deodată stânjenit. I-a trimis la plimbare. I-a spus şefului ăl mare de-aici, o javră de ofiţer de aviaţie al cărui nume îmi scapă acum, că n-are de gând să colaboreze. Aşa că l-au împuşcat. Clătină din cap. Au obţinut atunci de la gălbejiţi toţi piloţii de care-aveau nevoie, aşa că, dacă făceai pe nebunu’ cu ei, te-mpuşcau. Pe urma

războiul s-a sfârşit şi locul ăsta a fost preluat de KGB. Ştii despre ce-i vorba?

— Nu.

— Vrei să-ţi povestesc?

— Cu altă ocazie.

— OK. Îmi pare rău de Simms. Aici mai sunt însă şi alţi băieţi pe care cred că-i cunoşti. Jessie Gates, de pildă.

— Gates, Nebunu'?

— Chiar el.

Landis turui o duzină de nume, din care Hollis recunoscu trei sau patru.

— Apropo, să vi-l prezint pe puştiul meu, spuse Landis. Se întoarse spre băieţel şi îi strigă: Timmy! Vino să-ţi prezint un vechi prieten.

Băieţelul sari de pe anvelopa şi alergă spre ei.

— Timmy, el e… ce eşti acum, Sam, general?

— Colonel.

— Grozav. Timmy, el e colonelul Hollis şi ea e domnişoara Rhodes. Vi-l prezint pe Timothy junior. Dădură mana şi băieţelul zâmbi timid.

— Timmy are aproape şase ani. Mai sunt câţiva copii de vârsta lui aici, dar nu prea mulţi. Oricum, lui îi plac copiii mai mari. Am dreptate, şoricel?

Puştiul dădu afirmativ din cap.

— Joey Reeves, cel mai bun prieten al meu, are nouă ani, spuse, ridicându-şi privirea spre Hollis. Sunteţi din America?

— Da.

— Într-o zi, şi eu am să merg în America.

— Grozav. O să-ţi placă.

— O să mă duc acolo să construiesc pacea.

Hollis nu comenta.

— America e o ţară bună.

— Aşa-i.

— Da’ e condusă de oameni răi.

Hollis îi aruncă o privire furişa lui Landis.

— Ştii rusa? îl întreba Lisa.

— Nu. Învăţăm lucruri despre Rusia, dar în engleză.

— Ce învăţaţi?

— Rusia e o ţară mare, care construieşte pacea. Într-o bună zi, Rusia şi America o să fie prietene. Atunci taţi, mami şi cu mine o să plecăm de-aici ca să trăim în America, dacă vrem. Sau în Rusia. Rusia e aici, aproape. America e departe.

Lisa îngenunche şi lua mânuţele băieţelului într-ale sale.

— Şi America vrea pace.

— Da, dar guvernul e condus de oameni răi.

Hollis puse o mână pe umărul Lisei, care se ridica.

— Du-te şi te joacă! îi spuse Landis puştiului.

Băieţelul se îndepărta în fugă.

Landis îl urmări cu privirea, apoi spuse:

— La început, au crezut că relaţiile sexuale erau suficiente; pe urmă, au înţeles că unii dintre noi aveau practic instincte paterne, iar femeile noastre, impulsuri materne. Aşa că ne-au lăsat să facem copii. Vor să fim mulţumiţi aici, preocupaţi de treburile cotidiene. Au apărut însă probleme noi. Cum e asta cu copiii. În prezent, sunt vreo şaizeci. Cel mai mare e Rick Brewer. Are zece ani. Soţia lui Ted Brewer, Svetlana, a fost prima care a născut, după ridicarea interdicţiei.

— Şi care e problema? întreba Hollis.

— N-au ştiut cum să-i educe pe copii. Aşa că au optat pentru un sistem hibrid, în care copiilor li se preda o programă americană modificată, în engleză, dar şi istoria Rusiei şi ideologia sovietică. Un eşec. Ei îşi imaginează că-i pot trimite pe copiii aceştia în America aşa cum fac cu studenţii ruşi. Eu însă mă-ndoiesc. Cred că pe măsura ce-o să crească şi o să-şi dea seama că se afla într-o puşcărie, o să-şi iasă din minţi.

Landis îşi privi fiul, care se legăna din nou, căţărat pe anvelopă.

— Sarăcuţu' de el!

— Acasă îi spuneţi adevărul? îl întreba Lisa pe Landis.

— Nu.

— De ce? Aţi putea s-o faceţi cu subtilitate…

— Domnişoara Rhodes, mi-au spus că, dacă descoperă că fac asta, îl omoară pe copil. Nu mi-l iau, ci îl omoară. Şi o omoară şi pe nevastă-mea.

— Dumnezeule… îmi pare rău.

Landis ridică din umeri.

— După cum vedeţi, aici sub mănuşă de catifea se ascunde un pumn de oţel. Îşi întoarse privirea spre Hollis. Apropo, Sam, ţi s-a întâmplat să ai vreo veste despre nevastă-mea? Vreau să spun nevasta mea americană, Maggie.

— Nu, nu cred. O să-ncerc să-mi aduc aminte.

— Faci tu asta? Ţi-aş fi recunoscător. Aveam doi băieţi, Timothy… celălalt Timothy… şi Josh. Acum trebuie să fie bărbaţi în toată firea. Tim trebuie să aibă treizeci de ani, iar Josh douăzeci şi patru. Sper din tot sufletul să se fi descurcat. Sper şi că Maggie să se fi recăsătorit.

Landis îşi trecu mâna peste faţa. Hollis simţi un gol ciudat în stomac.

— Ascultă, Tim, spuse, am impresia că prezenţa mea te-a cam răscolit, aşa că noi o să…

— Nu, nu. Uite, nu-ţi mai pun întrebări de-astea. Şi voi sunteţi probabil dezorientaţi. Haideţi înăuntru să v-o prezint pe Jane, nevastă-mea. E rusoaică, dar îi place numele de Jane.

— Nu, mulţumesc…

— Haideţi! O să vă placă. E deţinuta politic veritabila. Are o condamnare de treizeci de ani, dar în lagăr asta echivalează cu o condamnare la moarte. A stat doi ani în lagăr, apoi i s-a oferit o slujbă aici, fiindcă făcuse ceva engleză în şcoala. Aş vrea s-o cunoaşteţi.

Lisa şi Hollis schimbară priviri, apoi Lisa spuse:

— Ne-ar face plăcere s-o cunoaştem.

— Perfect.

An timp ce se îndreptau spre uşa din faţă, Landis continua.

— A sosit aici acum, aaa… cincisprezece ani. A avut nişte combinaţii vreo doi ani, ca noi toţi de altfel. A fost o perioadă agitată. Apoi, odată cu trecerea anilor, cei mai mulţi dintre noi ne-am „aşezat”.

Landis deschise uşa şi strigă:

— Scumpo, avem musafiri!

— O… Tim, dar e dezordine în casă, îi răspunse o voce într-o engleză cu accent.

Hollis şi Lisa se uitară unul la celălalt, neştiind dacă să râdă ori să plece.

Landis le arăta drumul spre bucătărie. Hollis observa că mobila din living era destul de ponosită şi nu avea un fason american deosebit. Era din lemn de

culoare deschisă, cam cum era la modă prin anii ’50, şi s-ar fi putut să fie de provenienţa scandinavă. Pe jos, era parchet rusesc, de zada, nu de stejar, iar covorul era oriental, dintr-una din republicile sovietice dintre Orientul Apropiat. Hollis mai remarca prezenţa unui televizor Sony modern, a unui video şi a unui casetofon, toate aşezate într-un sistem de rafturi speciale.

Când intrară în bucătărie, Hollis avu într-adevăr sentimentul că dăduse peste o mică America. Bucătăria era foarte modernă, cu o nişa pentru micul dejun, şi bine utilata. Singurul obiect ce părea să lipsească era maşina de spălat vase. Pe tejgheaua din plastic alb trona un ibric de cafea General Electric. Doamna Landis curata nişte sfecla în chiuvetă.

— Jane, ţi-i prezint pe noii noştri vecini. Lisa Rhodes şi un vechi camarad de arme, căpitanul, adică nu, colonelul Sam Hollis.

Jane Landis îşi şterse mâinile pe şorţ, îi privi pe amândoi. Apoi strânse mana Lisei.

— Bună.

După părerea lui Hollis, Jane avea vreo patruzeci de ani. Destul de atrăgătoare şi se ţinea bine, cu părul negru grizonant. Era îmbrăcată cu un pulover pe gât, fusta ecosez, iar în picioare avea mocasini. O clipă, Hollis avu impresia că se afla într-o zi târzie de toamna, undeva în nord-estul Statelor Unite. Sâmbătă după-amiaza, stăpânul casei stivuia lemne de foc, în vreme ce soţia sa, încă apetisanta, în pofida vârstei, pregătea cafeaua. Prin fereastra boltită a nişei pentru micul dejun, putea fi văzut fiul lor jucându-se printre pini. Iluzii. Jane Landis îi strânse mâna şi-i spuse:

— Deci ticăloşii v-au răpit pe amândoi?

Hollis îi zâmbi. O clipă îi veni s-o îmbrăţişeze.

— Da, ticăloşii ne-au răpit.

— De ce? De fapt, ei n-au nevoie de un motiv anume. Luaţi loc şi serviţi nişte cafea.

Trânti patru ceşti pe masă, care ajungea până în dreptul ferestrei boltite, apoi aduse zahărul şi frişca.

— Şi ce ne aduce prezenţa voastră? Suntem salvaţi sau condamnaţi?

— Niciuna, nici alta, cred, răspunse Hollis aşezându-se.

Făcu semn cu degetul mare înspre tavan, gest pe care Jane îi înţelese imediat.

— O, spuse ea, nu cred că după cincisprezece ani le mai pasă ce spui. Nu ştim nimic care să nu fie ştiut şi de ei. Acum însă, dată fiind prezenţa voastră aici, s-ar putea să înceapă din nou să asculte. Aşa că răspunde-mi altă dată.

Umplu ceştile cu cafea.

— Cafeaua nu-i americană, ci etiopiana. De câte ori mai pun laba pe o ţară, trimit acolo arme şi primesc câte o trăsnaie în schimb. Acum o să începem să aducem banane din Nicaragua. Din Afghanistan s-au procopsit doar cu saci de plastic pentru cadavre.

Landis se aşeza în faţa lui Hollis şi îi spuse:

— Ţi-am spus că e anticomunista, într-o bună zi o s-o încurce. Am dreptate, Jane?

— Să-i ia dracu'! Sper că asculta. Se întoarse spre Lisa şi continuă: Am stat doi ani în lagărul de la Kandalakşa, din regiunea Murmansk, în apropierea cercului polar. Şi pentru ce? Fiindcă am trimis o scrisoare porcului ăluia de Brejnev, prin care protestam împotriva folosirii trupelor sovietice pentru înăbuşirea mişcărilor revendicative din Polonia. Asta

se întâmpla în decembrie 1970. Am un soţ şi două fiice, care au fost informaţi că am murit la Kandalakşa. N-o să-i mai văd niciodată.

— Îmi pare rău.

— Da. Tuturor ne pare rău. Mie îmi pare rău c-am venit aici. Dacă rămâneam la Kandalakşa, acum eram moartă. Îmi vine să vărs când mă gândesc că mai lucrez pentru ei. Americanii de aici, inclusiv Tim, îi urăsc, dar o fac în maniera americană – când îşi aduc aminte – şi cu aerul idiot al condamnatului la spânzurătoare. Ei nu înţeleg cum poate să-i urască un rus.

— Bunica mea a fost rusoaica, replică Lisa în rusă. Eu cred că înţeleg.

Jane făcu ochii mari.

— A, spuse în engleză, o să fim prietene.

— Lisa are sânge aristocratic, spuse Hollis în engleză.

— O iert, spuse Jane strâmbându-se.

Zâmbiră cu toţii. Hollis se mirase întotdeauna cum de până şi ruşii cu sentimente antisovietice fuseseră determinaţi să-i urască pe Romanovi şi vechea aristocraţie. Era vorba aici, probabil, de unul dintre marile succese dobândite de sovietici în acţiunea de creare a cetăţeanului sovietic. În plus, fără un trecut spre care să vrea să se întoarcă şi cu o teamă înnăscuta de viitor, rusul era controlabil. Nimeni nu părea să aibă vreo idee în legătură cu cine sau ce ar trebui să ia locul comuniştilor. Rusia era o ţară de imaginaţie.

— Nu trebuie să vorbiţi ruseşte, îi spuse Tim Landis Lisei. E o infracţiune gravă.

— Ce ironie! replică Lisa.

— N-am voie să-l învăţ pe Tim ruseşte, spuse Jane Landis. E un fel de-ai ţine pe grăniceri izolaţi de americani. Le e teamă de contaminarea occidentală.

— Dar în studenţi au încredere? întreba Lisa.

— Trebuie să aibă, replică Jane, până la un punct. Şi trebuie să aibă şi o modalitate de a-i controla în State. Am înţeles că-i urmăresc prin detectorul de minciuni de-i înnebunesc până să le dea drumul de-aici. Dacă apare o singură nepotrivire, studentul e maturat.

Tim Landis bătu cu degetul în masă, făcând semn cu mâna spre tavan. Jane Landis ridică din umeri.

— Să-i ia dracu'!

O vreme băură cafeaua în linişte, apoi Lisa întreba:

— Casa asta… e doar pentru voi ori e folosită ca unitate de instrucţie sau cum s-o fi chemând?

— Da. E o unitate de instrucţie, nu doar pentru confortul nostru. În momentul de faţa avem doi interni. Aşa trebuie să le punem. Doi porci care locuiesc aici. La noi stau numai câteva luni înainte de a-şi lua tălpăşiţa, aşa că, slavă Domnului, nu-i avem pe capul nostru tot timpul. Când stau cu noi însă, devin insuportabili. Nu-i aşa, Tim?

— Aha.

— Şi voi îi învăţaţi cum să se poarte într-o casă? întreba Hollis.

— Exact, spuse Jane zâmbind. îi învăţăm cum se trage apa la toaletă.

Izbucni în râs.

— Jane le găteşte şi le spală rufele, adaugă Tim Landis binevoitor. Ei mă ajută la unele reparaţii casnice şi la curăţenia mai grea. Învaţă câte ceva

despre activitatea dintr-o gospodărie, meserii etc.

— Ăştia doi sunt nişte măgari, spuse Jane. Unul dintre ei mi-a făcut avansuri, apoi a fost atât de laş să spună că toată chestia făcea parte din instrucţie.

Lisa zâmbi şi întreba:

— Unde sunt acum?

Landis îşi privi ceasul.

— Azi au avut ore de conducere auto. Se plimba în sus şi în jos pe drumul principal. Sovieticii cumpăra maşini vechi de la ambasadă şi le aduc aici.

Hollis dădu din cap uimit.

— Întotdeauna m-am întrebat ce fac cu ele, ca-n Moscova n-am văzut niciuna.

— Ei, acum ştii, spuse Landis. După cum ştii, cei mai mulţi ruşi nu ştiu să şofeze. Chiar şi tineri ca ăştia doi, care se pregătesc să devină piloţi, dacă poţi să-ţi imaginezi. În fine, cei doi – Sonny şi Marty – trebuie să fie aici în câteva minute, dacă vreţi să-i cunoaşteţi.

— În regulă, replică Hollis.

— Sonny e cel care voia să-mi umble în chiloţi, îi spuse Lisei. Fii atentă la porcul ăsta! Are nişte probleme hormonale.

— Bine.

Hollis termina de băut cafeaua şi privi prin fereastra boltită. Încerca să se pună în locul lui Tim Landis, să-şi imagineze cu ar fi fost într-un lagăr de prizonieri de război din Vietnamul de Nord, apoi să fie transferat într-un lagăr de prizonieri de război al Forţelor Aeriene Sovietice pentru a instrui piloţi, apoi transformarea lagărului de prizonieri de război în Pensionul Doamnei Ivanova. Apoi o nevastă, un fiu. Aproape două decenii. Cine era Tim Landis acum? Nici el nu mai ştia. Voiau oare oamenii ăştia să se

întoarcă acasă? Cum ar reacţiona Maggie Landis? Se recăsătorise cu zece ani în urmă. Hollis ştia asta de la un ofiţer care fusese la San Diego la nuntă. Şi dacă oamenii ăştia pleacă de aici, trebuie să-şi ia cu ei şi noile lor neveste şi copiii? Cu fiecare oră în plus petrecută în acest loc, Hollis avea tot mai multe întrebări şi tot mai puţine răspunsuri. În final, răspunsul s-ar fi putut să fie acela că voiau cu toţii să moară acolo de bătrâneţe.

Tim Landis se ridica de la masă, lua un creion şi o foaie de hârtie, scrise ceva pe ea şi i-o întinse lui Hollis, care citi: „Ai aflat de maiorul Dodson? A reuşit să ajungă la ambasadă?”

Hollis îi răspunse în scris: „Am aflat despre el indirect, prin Gregory Fisher. Cazul Fisher a ajuns în presa americană. Dodson continua să fie dispărut”.

Landis citi, dădu afirmativ din cap şi se îndepărta. Hollis avu impresia că plângea. Mototoli hârtia şi o băga în buzunar.

Jane Landis tocmai se pregătea să spună ceva, când uşa din spate, care dădea direct în bucătărie, se deschise şi în încăpere intrară doi bărbaţi de vreo douăzeci şi cinci de ani.

— Salut! Cine-s ăştia?

Tim Landis, care părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine, făcu prezentările. Hollis îi examina cu atenţie pe cei doi. Marty era cam îndesat, îmbrăcat într-un trening gri şi hanorac. Avea o faţă plăcută, zâmbitoare, care îl făcea să pară destul de inofensiv. Sonny era extraordinar de frumos, cu părul negru şi ondulat, ochii negri şi cu un zâmbet sarcastic, pe care unele femei îl găseau senzual.

— Mă bucur să te cunosc, îi spuse Sonny Lisei

zâmbind. Atâta lumea vorbeşte de tine.

— Nu mai spune!

Sonny o fixa cu privirea.

— Zău. Nu mai sunt decât şase americance veritabile aici.

— De ce nu le copiaţi la Photostat?

Sonny rase.

— Ascultă, tu şi Sam sunteţi combinaţi, cum se spune, sau numai prieteni?

— Las-o baltă, Sonny, interveni Marty.

Lisa îl pironi cu privirea.

— Nu-i treaba ta!

— Ba e. Înainte să trec oceanul, vreau să cunosc măcar o americancă adevărată.

Zâmbi.

Pumnul lui Hollis îl lovi pe Sonny direct în stomac, încovoindu-l. Făcu câţiva paşi împleticiţi, scoţând nişte sunete ciudate, apoi se prăbuşi în genunchi, încercând să-şi recapete suflul.

— Credeţi c-o să aveţi probleme? îi întreba Hollis pe Landis şi pe nevastă-sa.

Tim Landis clătină din cap.

— O caută cu lumânarea. Rezolv eu treaba cu ofiţerul de control rus.

— E o lecţie numai bună pentru el, adaugă Jane Landis, dacă vrea să înţeleagă că există o etichetă, când e vorba de abordarea unei femei.

— Băiatul ăsta o să fie până la urma omorât în State de un amant furios, adaugă Marty, ajutându-l pe Sonny să iasă din bucătărie.

— Mulţumim pentru cafea, le spuse Hollis soţilor Landis.

Tini Landis scoase o lanternă din bufet.

— O să aveţi nevoie de ea ca să nu vă rătăciţi.

— Ne mai vedem, spuse Lisa.

— Mi-aţi căzut deja cu tronc, replică Jane.

Tim Landis îi conduse afară şi îi dădu lanterna lui Hollis.

— Vă mulţumesc c-aţi trecut pe la noi, spuse. Poate cinam împreună într-o seară. Jane găteşte după bucătăria americană.

— Lisa găteşte ruseşte, spuse Hollis.

Landis zâmbi.

— Noapte bună!

Dădu să plece, dar se întoarse.

— A, mi-am amintit ceva, Sam. Ce-a spus Simms. N-a spus că nu ştia ce s-a întâmplat cu tine. Mă gândeam la altcineva.

Hollis rămase tăcut în bezna nopţii, cu lanterna în mână. Landis veni mai aproape de el.

— Simms a spus că amândoi aţi ajuns în baltă odată. Gălbejiţii au trimis şalupe să vă ridice, că l-au luat pe el, dar ca pe tine te-a pescuit elicopterul nostru. Destinul, nu-i aşa?

— Da.

Landis se apropie şi mai mult şi spuse în şoaptă:

— Emie Simms a spus că înotai spre el, urlând la el să vină spre tine. Ca el ţi-a făcut semn să te îndepărtezi fiindcă credea că nu mai avea scăpare, dar ca tu continuai să vii spre el şi să strigi. A spus că s-a bucurat când a văzut că te-a salvat elicopterul, pentru tine, dar şi fiindcă exista un martor că fusese capturat viu. Şi Landis adăugă: Vorbea foarte frumos despre tine, Sam.

Hollis dădu aprobator din cap.

— Aţi mulţumesc.

Se întoarse şi se îndepărta împreună cu Lisa. Lisa îl strânse de mână:

— Ţi-ai revenit?

Hollis făcu semn că da. „Şi astfel, îşi zise, voi face ultima însemnare în jurnalul de bord al pilotului, după care îl voi închide”. O vreme nu scoase un cuvânt, apoi Lisa îl întreba:

— Vrei să te las singur?

— Nu, stai cu mine. Vorbeşte-mi!

— Bun… întrebare: Pe Sonny l-ai pocnit fiindcă e rus sau fiindcă s-a luat de mine?

— Habar n-am. Cred c-a fost orgoliul meu de mascul. Practic, îmi vine cam greu să-i percep pe oamenii ăştia ca ruşi. N-am văzut decât un derbedeu tânăr şi impertinent.

— N-arată rău.

— Putoare!

Lisa zâmbi şi îl apucă de braţ. Se îmbrăţişară şi se sărutară.

— Sam… Sam… şopti ea.

— Ce e?

— Nu mă părăsi! Dacă mă părăseşti, mor. Dacă rămânem aici nu-ţi lua nevasta rusoaică.

— Dar o amantă?

— Nu fi rău!

— Iartă-mă.

Aşi continuară drumul pe potecă, îndreptându-se spre casă.

— Cum se căsătoresc aici oamenii? întreba Lisa.

— Cred că pur şi simplu anunţa că s-au căsătorit.

— Mă iei de nevastă?

— Da. Să înţeleg c-ai de gând să lucrezi aici?

— O să trăiesc aici. De lucrat o să lucrez

împotriva lor. Într-o bună zi o să fim liberi. Sunt sigură.

Hollis o apuca de braţ.

— Eu mă simt liber. Bietul Tim Landis mi-a redat libertatea.

— Ştiu.

Aşi continuară drumul până la cabana lor. Pe celelalte poteci se zăreau alte luminiţe mişcătoare, semănând cu nişte avioane pierdute în noapte, care-şi caută drumul înapoi spre bază. Îşi reaminti brusc de o pancartă agăţată în capela bazei aeriene de la Phu Bai, pe care era scris mesajul de Anul Nou adresat de regele George al Angliei supuşilor săi aflaţi pe poziţii de luptă la începutul celui de al Doilea Război Mondial. Constata că-şi amintea perfect textul: „I-am spus bărbatului ce străjuia poarta anului: Dă-mi o făclie ca să pot păşi în necunoscut. Şi bărbatul mi-a răspuns: Aşază-ţi mâna pe mâna Domnului. Asta te va ajuta mai mult decât o făclie, te va ocroti mai mult decât o cale cunoscută”.

CAPITOLUL 34

Sam Hollis îngenunche în faţa căminului din micul living al cabanei şi aprinse vreascurile de sub buşteni.

— Îmi plăcea să stau la gura sobei în nopţile reci de iarnă, spuse Lisa. E unul dintre lucrurile care mi-au lipsit la Moscova şi în alte locuri pe unde am lucrat.

— Ei bine, aici n-o să-ţi lipsească.

Suflă în foc.

Lisa privi flăcările care creşteau în intensitate şi spuse:

— Presupun că ne putem preface. Vreau să spun, aici, în camera asta, doar tu şi eu. Ne putem închipui că suntem acasă, nu la aproape o sută de kilometri de Moscova. Poate că tocmai aşa au reuşit prizonierii de-aici să-şi păstreze mintea întreagă.

Hollis nu era sigur că şi-o păstraseră. Îşi aminti ce-i povestise Tim Landis despre tristeţea primelor ore ale dimineţii.

— Vrei să dai drumul la video?

Lisa se duse la rafturile cu cărţi de lângă cămin şi examina casetele.

— Ai vreo preferinţa?

— Ceva zgomotos.

Lisa alese Rocky IV şi derulă caseta până la secvenţa meciului cu rusul, apoi se aşeza pe canapea alături de Hollis. El o cuprinse pe după umeri şi o întrebă în şoaptă:

— Cum a fost ceaiul cu Suzie şi prietenul ei?

— Groaznic. A trebuit să mă ridic şi să plec. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Sam, mai sunt şase americance aici. Două au fost răpite în Finlanda, unde se duseseră să schieze; alta, pe care o cheamă Samantha, a fost răpită în timp ce făcea autostopul pe o şosea din munţii Carpaţi, în România. Celelalte trei s-au înecat, chipurile, în Marea Neagră, două din ele, şi una în Marea Baltica, în largul coastelor Germaniei. Au mai fost două, dar s-au sinucis.

Hollis nu comenta.

— Sam, treaba asta mi-a frânt inima. Cum pot ticăloşii ăştia să facă aşa ceva unor oameni? Să-i smulgă de lângă familiile lor… să le distrugă viaţa…?

Hollis privi o clipă focul din cămin, apoi spuse:

— Ei ne spun INAMICUL PRINCIPAL, cu majuscule, şi considera că se afla într-o luptă pe viaţa şi pe moarte cu noi. Şi nu greşesc. Ei ştiu că dacă INAMICUL PRINCIPAL e învins, majoritatea problemelor lor se rezolva. Între timp, America acorda sovieticilor aproximativ zece procente de atenţie.

Lisa privi ecranul televizorului. Rocky şi rusul se băteau, nu glumă, iar Asistenţa era în pragul isteriei.

— Filmul ăsta e stupid. Ştiu că-i stupid. Dar de ce nu mi se pare la fel de idiot ca atunci când l-am văzut prima oară?

Hollis zâmbi.

— Ştiu unde baţi.

— Tu îi consideri pe ei inamicul principal?

Hollis îşi aşeza picioarele pe măsuţa de cafea.

— Ştii, uneori îmi place să cred că eu fac ceva pentru ei. Nu pentru Partid sau KGB, desigur, ci pentru nărod, pentru masele de ruşi şi celelalte naţionalităţi întemniţate din afara închisorii noastre. Mă tot gândesc la Iablonia, Lisa. Cum era când am fost acolo, cum arata când am văzut-o din elicopter şi cum ar fi putut să fie, dacă la Moscova erau alt fel de oameni.

Lisa îl privi, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui şi după o vreme îl întreba:

— Cum a scăpat maiorul Dodson de aici?

— N-am aflat încă.

— Ce-ai făcut cât am fost plecată?

— A trecut Burov pe-aici.

— Ce-a vrut?

— A vrut doar să vadă ce mai facem.

— Ce ticălos!

— Nu te lasă intimidată de oamenii ăştia, Lisa.

— E vorba de el. El… te-a lovit, m-a pălmuit… a…

— Ce?

— A… fost în celula mea… când intendenţă… m-a percheziţionat…

— Lasă. Nu te mai gândi la asta. Trebuie să-nţelegi că a urmărit întotdeauna să ne facă să lucrăm pentru ei. De asta ne aflăm aici şi nu în Lubianka. De aceea, nici nu ne-a făcut nimic din ceea ce-am fi putut considera de neiertat.

— Înţeleg.

— Ne-a lăsat şi ceva de citit, adaugă Hollis. Eşti pregătită să citeşti despre propria moarte?

Lisa privi câteva clipe în gol, apoi dădu afirmativ din cap. Hollis se ridică şi se duse la un dulăpior de sub raftul de cărţi. Se întoarse cu ziare şi reviste şi se aşeza lângă ea. îi întinse un News Day, care apare în Long Island, deschis la pagina cu necrologuri. Lisa îşi privi fotografia şi citi titlul: „Lisa Rhodes – victima a unui accident”, îşi drese vocea.

— Poza asta veche le-a dat-o probabil mama. Ei i-a plăcut întotdeauna…

O lacrimă îi picura pe ziar. Hollis i-l lua din faţă, se ridică şi umplu două pahare cu coniac, îi întinse unul Lisei. Lisa se linişti şi spuse:

— Familia m-a înmormântat… bietul tată… parca-l văd încercând să nu plângă.

Aşi întoarse privirea spre Hollis.

— Dar tu? Familia ta…?

Hollis deschise un număr din The Washington Post la pagina cu decese.

— Am fost înmormântat cu onoruri militare la cimitirul Arlington. Părinţii mei au bombănit probabil

fiindcă au fost nevoiţi să vină din Japonia.

Lisa citi necrologul în linişte.

— N-am ştiut că eşti o persoană atât de importantă.

— Circumstanţele morţii noastre au fost acelea care au generat un oarecare interes. Uite…

Hollis deschise o ediţie ulterioară din The Washington Post la un articol cu următorul titlu: „Statele Unite accepta pretenţia sovieticilor de a numi fatală prăbuşire «accident»”.

Lisa îl privi, apoi îşi concentră atenţia asupra articolului:

„Departamentul de Stat a anunţat că este în mare măsură satisfăcut de explicaţia oferită de Uniunea Sovietică în legătură cu moartea a doi americani, care au decedat săptămâna trecută, când un elicopter militar sovietic s-a prăbuşit lângă Minsk. Într-o declaraţie dată publicităţii aici şi la Moscova, Departamentul de Stat a numit prăbuşirea un tragic accident, afirmând că nu există motive de a suspecta o afacere murdară.

Ambasada americană din Moscova le-a cerut sovieticilor să întreprindă o investigaţie completă în legătură cu moartea colonelului de aviaţie Samuel G. Hollis, patruzeci şi şase de ani, ataşat militar, şi a Lisei Rhodes, douăzeci şi nouă de ani, funcţionar însărcinat cu afaceri publice în cadrul Serviciul de Informaţii al Statelor Unite. Cei doi erau expulzaţi din ţara, când elicopterul în care se aflau s-a prăbuşit din motive necunoscute. Faptul că Hollis şi Rhodes fuseseră declaraţi persona non grata de către sovietici şi că se aflau într-un elicopter militar rus, fără a mai fi

prezenţi şi alţi occidentali când au decedat, a îngrijorat Departamentul de Stat.

An declaraţia de ieri a fost citat Charles Banks, funcţionar superior al ambasadei de la Moscova, care a afirmat că ambasadă este în mare măsură satisfăcută de explicaţia oferită de sovietici în legătură cu accidentul. Banks a spus că nu exista niciun motiv să credem că Hollis sau Rhodes au constituit ţinta unui joc murdar.

(În ediţiile de ieri ale ziarului moscovit Pravda a fost publicat un articol de trei paragrafe despre accident, în care se afirmă că în împrejurarea dată au decedat pilotul şi copilotul elicopterului sovietic, întrucât Pravda publica rar relatări despre accidente ce au loc în Uniunea Sovietică, faptul a fost considerat de diplomaţii americani drept un fel de scuza publica prezentată de Kremlin.)

Declaraţia Departamentului de Stat a fost dată publicităţii ieri, la câteva ore după înhumarea cu onoruri militare a lui Hollis la Cimitirul Naţional Arlington. Rhodes a fost înmormântată tot ieri, la Sea Cliff, o mică aşezare rurală din Long Island. O sursă importantă din Departamentul de Stat ne-a comunicat că declaraţia de ieri a fost dată pentru liniştirea familiilor Hollis şi Rhodes şi pentru a se pune capăt speculaţiilor neîntemeiate apărute în presa în legătură cu moartea lor.

Guvernul sovietic le-a ordonat lui Hollis şi Rhodes să părăsească ţara în urmă cu aproximativ două săptămâni, după ce ia acuzat că au efectuat o călătorie neautorizată cu automobilul. Departamentul de Stat a refuzat să confirme sau să respingă acuzaţia formulată de sovietici, dar un purtător de cuvânt al

ambasadei americane de la Moscova a recunoscut la vremea respectivă ca Hollis fusese trimis de ambasada la Mojaisk, în deplină cunoştinţa şi permisiune a guvernului sovietic, pentru a ridica trupul neînsufleţit al unui turist american în vârstă de douăzeci şi trei de ani, Gregory Fisher, din New Cannan, Conneticut. Fisher decedase într-un accident de automobil în afara Moscovei, la începutul lunii, iar Hollis investiga afacerea, a declarat purtătorul de cuvânt. Rhodes l-a însoţit pe Hollis la ridicarea cadavrului lui Fisher, întrucât ea şi Hollis erau prieteni, nu pentru că ar fi fost trimisă de ambasadă, a sublimat purtătorul de cuvânt. Amândoi însă aveau permise eliberate de guvernul sovietic, necesare personalului ambasadelor pentru a se putea deplasa în afara Moscovei.

Ca represalii la expulzarea lui Hollis şi Rhodes, Departamentul de Stat a ordonat expulzarea a doi funcţionari ai ambasadei sovietice din Washington. O oficialitate a Departamentului de Stat a negat că această serie de expulzări, după ani de relaţii diplomatice relativ bune, ar fi un semn de încetinire a dezgheţului diplomatic. E vorba de un incident izolat, a declarat oficialitatea în cauză, care nu va afecta iniţiativele în curs dintre cele două ţări.

Membri ai familiei Fisher au afirmat ieri că sunt în continuare nemulţumiţi de explicaţia oferită de sovietici şi de Departamentul de Stat în legătură cu moartea lui Gregory Fisher. Un membru al familiei a afirmat că i se pare ciudat ca Hollis şi Rhodes au fost expulzaţi şi ulterior au murit, după ce au început să investigheze moartea lui Fisher. Departamentul de Stat a declarat însă că nu considera că există o

legătură între cele două chestiuni.

Hotărârea Kremlinului de a-i expulza pe Hollis şi Rhodes a fost considerată severă de diplomaţii americani, care au afirmat că, de regulă, când se descoperă că un diplomat a încălcat restricţiile de călătorie, Statele Unite şi Uniunea Sovietică fac doar un schimb de plângeri de rutină. Severitatea deciziei sovietice i-a determinat pe unii diplomaţi occidentali să facă speculaţii în sensul că Hollis şi Rhodes ar fi folosit pretextul călătoriei pentru a desfăşura acţiuni de supraveghere asupra unităţilor militare sovietice din zona aflate sub pază strictă. Pentagonul şi SISU au negat categoric că Hollis şi Rhodes ar fi fost implicaţi în acţiuni de supraveghere sau spionaj. SISU a dat publicităţii ca personalul său nu a participat şi nu va participa niciodată la activităţi de spionaj. SISU nu face parte din lumea aceea, a declarat un purtător de cuvânt al SISU. Un purtător de cuvânt al Pentagonului a admis faptul că unele ţari – inclusiv Uniunea Sovietică – folosesc ataşaţii militari din ambasade pentru culegere de informaţii, dar a negat că Hollis ar fi fost implicat în vreo astfel de activitate.

Apropiaţi ai familiei Hollis au afirmat că tatăl lui Hollis, general de aviaţie în retragere Benjamin Hollis, a solicitat Pentagonului o informare în legătură cu moartea fiului său. Un prieten al familiei a spus că generalul Hollis este preocupat de faptul că, trupul fiului său fiind calcinat, nu putea fi identificat cu certitudine.

(Un funcţionar superior al ambasadei de la Moscova, care s-a deplasat la locul accidentului, i-a declarat Geraldinei Callahan de la biroul din Moscova al ziarului nostru ca, după prăbuşire, elicopterul a ars

cu o intensitate surprinzătoare. Focul a fost atât de puternic încât a carbonizat complet trupurile celor patru pasageri aflaţi la bord, a declarat înaltul funcţionar. Rămăşiţele nu erau altceva decât cenuşa şi nişte oase şi, ca atare, imposibil de identificat, a spus el.)

Pentagonul a refuzat să comenteze starea cadavrelor sau solicitarea generalului Hollis. Un purtător de cuvânt al Pentagonului, generalul Earl Vandermullen, a afirmat totuşi ieri că elicopterul aviaţiei militare sovietice care s-a prăbuşit era un turbo jet şi ca un incendiu de intensitate extremă ar fi posibil la acest tip de aparat, mai ales dacă rezervoarele de combustibil erau pline. Familia Hollis nu a făcut nicio declaraţie şi nu a stat fă vorba cu reporterii cu ocazia funeraliilor.

Departamentul de Stat a comunicat relatarea accidentului difuzata de sovietici. Lunea trecută, Hollis şi Rhodes s-au îmbarcat la bordul cursei 415 Pan Am pentru un zbor Moscova-Frankfurt. Avionul a fost obligat să aterizeze la Minsk, după ce pilotul a fost informat prin radio de către autorităţile sovietice ca la bord ar fi existat o bombă. Având statut diplomatic, au fost informaţi de oficialităţile din Minsk că se puteau întoarce fără întârziere la Moscova la bordul unui elicopter militar, ceea ce le-ar fi permis să ia o cursă Lufthansa spre Frankfurt. Elicopterul în care se aflau Hollis şi Rhodes s-a prăbuşit, după toate aparenţele, la cincisprezece minute după decolarea de pe aeroportul Minsk.

Mike Salerno, corespondentul la Moscova al agenţiei de ştiri Pacific News Service, a declarat că s-a aflat lângă Hollis şi Rhodes în avionul Pan Am care a

părăsit Moscova. El a spus că atât Hollis, cât şi Rhodes păreau recunoscători pentru şansa oferită de a se reîntoarce la Moscova la bordul unui elicopter. A mai spus că aceştia l-au rugat să anunţe ambasada americană în legătură cu modificarea intervenită, lucru pe care l-a făcut. «Autorităţile din Minsk mi-au oferit posibilitatea de a mă reîntoarce la Moscova cu elicopterul, a afirmat Salerno. Pe mine însă nu mă deranja să rămân în Minsk. Sam şi Lisa (Hollis şi Rhodes) erau însă preocupaţi să nu piardă legătura din Frankfurt.» Un purtător de cuvânt al companiei Pan Am a declarat că autorităţile sovietice au reţinut avionul peste noapte la Minsk, înainte de a-i permite să decoleze, iar pasagerii au fost cazaţi într-un hotel din localitate. Sovieticii au refuzat să declare dacă s-a găsit vreo bombă sau nu.

Prieteni de familie au informat că miercuri generalul Hollis a ridicat trupul neînsufleţit al fiului său de la baza aeriană Andrews. Colonelul Hollis era căsătorit, dar se separase de soţia să Katherine în ultimele şase luni, a afirmat un apropiat al familiei Hollis. Katherine Hollis a sosit ieri de la locuinţa sa din Londra pentru înmormântare, dar a refuzat să stea de vorbă cu reporterii.

Rhodes a fost înmormântată săptămâna trecută la Sea Cliff New York. Mama ei, Eva Rhodes, a descris-o ca fiind o femeie energică, mândră de munca ei şi care iubea limba şi cultura rusă. Un purtător de cuvânt al SISU a declarat că Rhodes era considerată de colegi drept o persoană foarte muncitoare, pasionată de istoria Rusiei. Lucra în cadrul SISU de şase ani, din care doi îi petrecuse la Moscova.

Hollis, veteran al Războiului din Vietnam, distins

cu numeroase decoraţii, a intrat în Forţele Aeriene ale Statelor Unite în 1952 şi a absolvit Academia Militară de Aviaţie a Statelor Unite. În Rusia avea misiunea de a menţine legătura cu Forţele Aeriene Sovietice în chestiuni de interes reciproc pentru cele două ţări.

Departamentul de Stat a declarat că apreciază incidentul ca închis, cu excepţia cazului în care ar apărea informaţii noi, substanţiale şi în legătură cu prăbuşirea elicopterului”.

Lisa împături ziarul şi privi buştenii care ardeau în cămin. Hollis mai turnă un rând de coniac. Obrajii Lisei erau umezi de lacrimi- în cele din urmă, spuse:

— Nu bănuiesc nimic.

— Nu în declaraţii date presei.

— Dar Seth…

Hollis se simţi cuprins de o oarecare iritare, dar răspunse:

— Da, probabil că Seth ştie.

Lisa păru să sesizeze enervarea lui Hollis şi adăugă:

— N-avem nevoie de el ca să scăpăm de-aici. Putem s-o facem şi singuri. Am reuşit noi să scăpăm din Mojaisk şi de la gospodăria de stat.

— Exact. O să ne gândim la treaba asta împreună.

Lisa arunca o privire peste ziarele împrăştiate pe măsuţă, se ridica, le strânse şi le aruncă în foc. Hollis studie chipul Lisei luminat brusc de vâlvătaie. Părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine. Remarca însă că, în intervalul ce se scursese de la vizita lor la cartierul Arbat şi până în acel moment, Lisa se maturizase extrem de mult. Veni din nou lângă el, pe canapea;

aparatul video continua să meargă, focul ardea, iar coniacul îşi făcu efectul. Adormiră amândoi.

Hollis fu trezit de o bătaie în uşă. Se ridica în capul oaselor. Caseta se terminase, iar focul era pe cale să se stingă. Ceasul de pe poliţa de deasupra căminului arata ora zece şi un sfert seara. Hollis se ridica de pe canapea.

Lisa se trezi şi ea şi mormăi:

— Unde te duci?

În uşa se auzi o nouă bătaie. Hollis se îndrepta spre uşă. O deschise. În faţa lui, în aerul rece al nopţii, se afla un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un hanorac.

— Iartă-mă că te deranjez, colonele. Ne-am întâlnit mai devreme în pădure. Numele meu e Lewis Poole. Pot să intru o clipă?

— Depinde. Eşti născut Lewis Poole sau eşti unul dintre cei câţiva mii de zburători ai lui Burov?

Comandorul Poole zâmbi.

— Nu neg că întâlnirea de pe potecă ar fi putut să fie aranjată. Dar aş putea să-ţi aduc vreo cincizeci de tipi care să confirme c-au locuit cu mine în Hilton-ul din Hanoi.

— Intra!

Poole intra în living şi o salută pe Lisa. Se apropie de foc încercând să se încălzească, apoi spuse:

— Putem asculta niţica muzica?

Lisa introduse una dintre casetele lui Dodson într-un casetofon potrivit şi încăperea fu învăluită de vocile unor cântăreţi de muzica neagră religioasă.

— Aproape c-au renunţat să ne mai bage microfoane prin casă, spuse Poole, fiindcă noi le găsim

şi le facem zob. În plus, dăm drumu’ la muzică sau comunicam prin scris şi prin semne. Toţi cei de-aici ştim să comunicăm prin semne. Cineva a găsit o carte despre treaba asta în bibliotecă cu ani în urmă, aşa că, până să se prindă ruşii, învăţasem cu toţii să folosim destul de bine limbajul semnelor.

Lisa dădu din cap cu un aer cunoscător.

— La ambasada foloseam un cod simplu de semne.

— Bun. Deci ştiţi despre ce e vorba. Cabana asta a fost probabil împănata cu microfoane pentru voi. Tehnologie sovietică. Nu cred să fi inventat o singură pâlnie, cu care să asculte o întreagă familie.

— Coniac? îl întreba Hollis.

— Excelent

Hollis îi turna nişte coniac. Poole trase o duşcă, apoi continuă.

— Trebuie să fiţi foarte atenţi la microfoanele direcţionale de-afară. Sunt amplasate în turnurile de pază. Trebuie să vă lăsaţi în jos, în gropi şi râpe, şi să foşniţi crengile de pin când vorbiţi.

— Presupun că sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le aflăm, comenta Hollis.

— Aşa-i. Pot să vă aranjez un instructaj în următoarele câteva zile.

— Eşti foarte amabil, comandore.

— Să continui prezentarea. Sunt aghiotantul generalului Austin. Îţi spune ceva numele?

— Desigur, replică Hollis. A comandat aripă a 8-a tactica de aviaţie la Cu Chi. Singurul general de aviaţie american doborât. Dat dispărut, presupus mort.

— Exact, numai că e cât se poate de viu. Potrivit

regulamentului lagărului, între noi nu exista ofiţeri superiori, aghiotanţi sau vreo structură de comandă. Dar suntem militari, ce naiba! Aşa că am pus pe picioare, în secret, o organizaţie după modelul celor pe care am fost instruiţi să le înfiinţăm în lagărele de prizonieri de război, înţelegi?

Hollis dădu din cap în semn că da.

— Constatarea faptului că aici spiritul de rezistenţa continua să fie viu după aproape două decenii s-ar putea să te surprindă, colonele Hollis. Sper însă că nu.

Hollis nu comenta.

— Deşi, ca să fiu foarte sincer, continuă Poole, n-am reuşit să facem mare lucru, în afară de sabotarea programei de învăţământ ori de câte ori avem prilejul. Concret, adică dacă tragem linie şi socotim, Jack Dodson este abia a doua persoană pe care am reuşit s-o scoatem de-aici. Comitetul de evadări a încercat practic tot ceea ce se cunoaşte în analele evadărilor din lagărele de prizonieri, inclusiv balonul cu aer cald. Cred că de vină sunt fie cei câţiva cameleoni aflaţi printre noi, fie nevestele rusoaice, deşi lor nu li se spune nimic despre planurile de evadare. Sau e vorba pur şi simplu de o foarte bună activitate de informaţii a KGB. Indiferent de cauze, am avut al naibii de multe eşecuri.

— Ce s-a întâmplat cu primul evadat? întreba Lisa.

— E vorba de căpitanul de aviaţie Gene Romero. A fost prins şi împuşcat pe terenul de sport împreună cu alte cinci persoane, ca să servească de exemplu. Asta s-a întâmplat acum nouă ani.

— Şi Dodson? întreba Hollis. Cum a scăpat?

— Nu pot să vă spun.

— Înţeleg.

Poole le aruncă o privire scurtă, după care spuse:

— Prezenţa voastră aici a trezit o mulţime de speranţe. Am dreptate sau mă înşel?

— Nu sunt pregătit să comentez în acest moment, răspunse Hollis.

Poole păru să atribuie răspunsului un sens pozitiv. Spuse:

— Ei bine, motivul pentru care mă aflu aici e să vă invit la întâlnire cu generalul Austin.

— Acum?

— Da, acum.

Hollis reflecta o clipă, apoi spuse:

— Aş vrea să înţelegeţi că în actualele circumstanţe nu accept autoritatea generalului Austin.

— Cred că înţeleg.

— Ei bine, o să ţi-o spun mai pe şleau, ca să înţelegi. Eu am statutul onorabil de colonel activ în Forţele Aeriene ale SUA. Statutul vostru este, într-o anumită măsură, îndoielnic.

Poole îl pironi pe Hollis cu privirea, apoi se întoarse cu faţa spre foc.

— Fie. Cred că generalul Austin se aştepta să-mi spui asta. Invitaţia lui nu este un ordin. De fapt, dacă vreţi, pot să-i spun să vină aici.

— Nu e nevoie, dacă accepţi punctul meu de vedere.

— Al accept.

Hollis lua hanoracele din cuier.

— Ia-o înainte, comandore!

Hollis, Lisa şi Poole ieşiră afară, în aerul rece al nopţii. Poole, care avea în mână o lanternă, mergea în

faţă.

— Nu exista interdicţii de circulaţie pe timpul nopţii? întreba Hollis.

— Nu. La început erau o grămadă de reguli. Acum au rămas foarte puţine. Şi Poole adăugă: Ruşii sunt cam grei de cap, dar până la urma şi-au dat seama că aici totalitarismul nu le serveşte scopurile şi le consuma o groază de timp. Or fi stăpânind ei restul acestei ţari cufundate în bezna prin teroare şi frica, dar aici ne aflam pe suprafaţa cea mai liberă din întreaga Uniune Sovietică.

— Înţeleg. A fost ideea lui Burov?

— Da, în mare măsură. A petrecut câţiva ani în ţările scandinave şi a învăţat că o populaţie bine hrănită şi libera poate fi la fel de cooperantă şi de productiva ca o populaţie terorizată. Pentru un rus e un mare pas înainte. Poole râse fără chef.

Ieşiră în drumul principal în apropierea Clubului Veteranilor Războaielor de peste Mări şi o luară spre dreapta, în direcţia comenduirei, mergând pe marginea drumului neluminat.

— Urmărim cu mare atenţie evenimentele internaţionale, spuse Poole. Şi suntem probabil mai bine informaţi despre relaţiile sovieto-americane decât americanul mijlociu de-acasă. Neîndoielnic, ştim mai mult decât orice rus din afara zidurilor Kremlinului.

La un moment dat, în faţa lor se zări lumina farurilor unei maşini care se apropia. Când vehiculul ajunse lângă ei, încetini, apoi se opri, orbindu-i cu lumina farurilor.

Hollis, Lisa şi Poole se îndreptară spre locul şoferului, ieşind din lumină farurilor, şi Hollis văzu că maşina era un Pontiac Trans Am. La volan se afla

colonelul Burov.

— Bună seara, domnişoara Rhodes, comandore Poole, colonele Hollis!

Numai Poole răspunse la salut. Hollis observa că parbrizul Trans Am-ului era intact şi nici caroseria nu părea să fi fost deteriorată.

— Da, spuse Burov, e maşina domnului Fisher, care, până la urmă, cred că n-a avut niciun accident, în orice caz, nu cu maşina asta. Burov bătu cu palma volanul. Frumoasă maşina!

Lisa veni lângă Hollis şi se uita în ochii lui Burov.

— Ticălosule!

Burov n-o băga în seamă, adresându-i-se lui Hollis:

— Scaunele sunt din piele veritabilă şi are chiar şi aer condiţionat. Toţi aveţi maşini ca astea?

Hollis nu înceta să examineze maşina joasă şi lustruită, care stătea, cu motorul torcând, pe acest drum pustiu dintr-o pădure rusească, cu un ofiţer în uniforma KGB-ului la volan.

Înţelegând că n-o să primească un răspuns, Burov continuă:

— Mă duc să fac o plimbare. Te-aş fi rugat să mă însoţeşti şi să-mi dai nişte sfaturi, dar ies din lagăr. Vreau s-o scot pe şoseaua spre Minsk, să văd dacă poate, într-adevăr, să meargă cu două sute douăzeci de kilometri la oră.

Apoi adăugă:

— Din păcate, nu pot s-o scot decât noaptea, când nu sunt străini prin preajmă. Ar putea s-o vadă cineva şi să facă le pară cunoscută.

— Sper să-ţi frângi gâtul cu ea, spuse Lisa.

Burov o privi.

— Nu spera, fiindcă sunt Dumnezeul acestui lagăr. După mine, cine ştie ce vă mai fi. Îşi întoarse din nou privirea spre Hollis.

— Presupun că vă pregătiţi să-i faceţi o vizită de curtoazie generalului Austin. Sau aţi plecat la cules de ciuperci?

— La generalul Austin, spuse Hollis. Nu ne iei şi pe noi?

Burov rase.

— Mă tem că, dacă vă las să vă suiţi în maşină, tentaţia de a încerca un gest necugetat ar fi prea mare pentru voi. Am descoperit că tu şi domnişoara Rhodes sunteţi nişte firi alunecoase. Burov ridică mâna dreaptă, în care ţinea un revolver. Aşa că va trebui să mergeţi pe jos. Va face bine la inimă. Bună seara!

Burov ridica piciorul de pe ambreiaj şi apasă pe acceleraţie. Motorul Pontiac-ului se îneca şi se opri. Porni din nou motorul şi demară vertiginos, roţile lăsând o uşoară dara pe asfalt. Hollis privi în urma maşinii, care dispărea în beznă, în direcţia porţii principale. Sub plăcuta de înmatriculare luminată, pe bară, era lipită o hârtie, pe care se putea citi: „Prizonierii de război şi dispăruţii n-au fost uitaţi”.

— Sper în continuare să-şi frângă gâtul, spuse Lisa. Se întoarse spre Hollis şi continuă: E macabru să conduci maşina omului pe care l-ai ucis! Tipul e bolnav!

— Era maşina puştiului omorât în accident? întreba Poole. Maşina lui Fisher?

— Da.

— Am citit despre asta în ziarele americane. Landis ne-a spus c-ai aflat de Jack Dodson prin Fisher. Cum a fost? S-au întâlnit şi pe urma Fisher a luat

legătura cu ambasada?

— Nu pot să discut despre povestea asta acum, spuse Hollis.

Poole dădu afirmativ din cap, apoi întreba:

— Unde ne aflam exact?

Hollis îşi întoarse privirea spre el.

— Tu unde crezi că te afli?

— La câţiva kilometri nord de câmpul de luptă de la Borodino.

Hollis confirma printr-o mişcare a capului.

— Ştiam de când am zburat cu avionul de la Hanoi că vom ateriza-n partea europeană a Rusiei. Ne-am orientat după poziţia soarelui şi a stelelor şi ne-am convins de acest lucru. Clima e temperat-rusească, nu siberiana. Cel mai important indiciu l-au constituit avioanele, pe care le vedeam coborând spre sud-est. Circulaţia lor a crescut cu trecerea anilor, ceea ce ne-a făcut să credem că e vorba de Moscova.

— Şi de Borodino cum v-aţi dat seama?

— După salvele de tun, replică Poole. În fiecare an, de 7 septembrie şi 15 octombrie, auzim douăzeci şi una de salve de tun trase undeva, la câţiva kilometri, mai la sud. Or, acestea sunt aniversările celor două bătălii de la Borodino, nu-i aşa?

Hollis confirma cu o mişcare a capului. La ceremonia ce avusese loc cu un an înainte, în septembrie, chiar luase parte.

— Ei bine, spuse Poole, întrebarea care se pune e: a ajuns Jack Dodson la ambasada sau nu?

— Asta-i întrebarea, replică Hollis.

Aşi continuară drumul. Când trecură prin faţa clădirii masive de culoare gri a comenduirei, Poole întreba:

— Aţi petrecut şi voi ceva vreme în încăperile din spate, nu-i aşa?

— Nu prea multă după standardele ruseşti, răspunse Hollis.

— Aproape toţi cei de-aici au trecut pe la „mititica”, dar Burov are nişte metode de pedeapsă mai subtile. E contraproductiv să-i bagi pe instructori în celule, aşa că, dacă unul dintre noi comite o infracţiune, îi ia nevasta sau prietena rusoaică. Cei mai mulţi dintre noi avem neveste sau, acum, copii – adevăraţi prizonieri ai destinului –, astfel încât ne este greu să acţionam.

La o curbă, drumul începu să coboare şi Hollis baga de seamă că acum era mai întuneric. Privi în sus spre cer, dar nu văzu decât beznă şi iar bezna.

— E o plasă de camuflaj, spuse Poole.

Hollis înţelese că aceasta era zona camuflată pe care o văzuse din elicopter.

— Priveşte, Sam! spuse Lisa.

Hollis privi în faţa şi văzu nişte lumini slabe suspendate de stâlpi de iluminat. Când ajunseră mai aproape, văzu că se afla în faţa unui spaţiu de parcare pavat, cu marcaje din dungi albe. Amplasate ceva mai în spate, unul lângă altul, se găseau faţadele neluminate ale unor magazine, semănând foarte mult cu un centru comercial suburban american. Principalul magazin din acest şir era un Seven-Eleven, care purta emblema să distinctă albă, verde şi roşie.

— Vezi, îi spuse Hollis Lisei, asta-i magazinul Seven-Eleven pe care-l căutam pe drumul spre Mojaisk.

Lisa se holba la şirul de magazine.

— Incredibil!

Traversă parcarea slab luminată, îndreptându-se spre magazinele din cărămidă roşie. Hollis şi Poole o urmară.

În stânga magazinului Seven-Eleven se înşirau o spălătorie automatizată, clădirea Băncii Nord-Americane cu emblema ei specifică, un local numit Sweeney's Liquors, o frizerie care se chema Main Event şi un salon de frumuseţe numit Tresses. În dreapta magazinului Seven-Eleven se aflau magazinul de feronerie Kruger's, un magazin care adăpostea o papetărie şi o tutungerie, apoi o farmacie, o librărie care avea şi casete audio şi video, iar la capătul şirului un fel de bodega-cafenea numită Dunkin-Donuts.

— Aveţi autorizaţie pentru toate astea? întreba Hollis.

— Nu, dar o să-ncercăm să deschidem o agenţie de voiaj American Express.

Hollis trecu de bodega şi iscodi cu privirea librăria.

— Magazinele funcţionează toate, dar într-o măsură mai mare sau mai mică. Ca să cumperi din ele, ai nevoie de obligaţiuni cu valoare eliberate de lagăr. Nu şi în cazul magazinului cu cărţi şi casete, care sunt doar de închiriat. Asta e un fel de departament audio-vizual al lagărului, în scopuri didactice. Are o gamă largă de publicaţii, casete video, precum şi unele casete şi discuri audio de calitate.

Lisa privea etalarea de literatură beletristică şi nu numai-americană şi britanică, din vitrină.

— Unele dintre cărţile astea nu exista nici în librăria ambasadei.

Văzu un exemplar din lucrarea clasică a lui John Barron intitulată „KGB şi cartea transfugului sovietic”

Arkadi Şevcenko, Apropierea de Moscova”.

— Şi va lăsa pe voi… şi pe aşa-numiţii studenţi să citiţi chestiilt astea?

— N-au de ales, nu-i aşa? replică Poole. Dacă nu le citesc aici, le vor citi în State, unde s-ar putea să-i zdruncine. Aşa că adevărul îl inoculează de-aici. Hollis cerceta cu atenţie interiorul farmaciei şi al papetăriei.

— Văd că nu va prea lipseşte nimic pe-aici.

— Din punct de vedere material, aşa-i. Ştiu însă ce ne lipseşte.

Hollis nu-i răspunse, trecând mai departe, în dreptul magazinului de feronerie.

— Cele mai multe sunt produse americane.

— Da, confirma Poole. Cele mai multe articole de feronerie şi scule din lagăr sunt americane. Asta face ca lucrurile să fie standard şi uşor de reparat. Este şi motivul pentru care instalaţia de canalizare funcţionează.

— Voi vă faceţi reparaţiile?

— Da, împreună cu studenţii noştri. După cum ştii, în general, sovieticii nu prea se pricep la treburi de-astea, poate şi din cauza faptului că locuiesc în case de stat, care sunt gata să se prăbuşească. îi învăţăm cum să fie meşteri la toate, când e nevoie.

Poole zâmbi.

— Aşa că, într-o bună zi, când nevestele lor americane o să-i piseze să înlocuiască o ţeavă spartă, n-o să fie nevoie să cheme un instalator. Apoi, adăugă: Sau, cum zicem noi pe-aici, de caţi ruşi e nevoie ca să schimbi un bec? De zece. Nouă care să completeze formularele prin care se solicita becul şi unul care să-l înşurubeze.

Hollis, Lisa şi Poole se opriră în faţa vitrinelor din

sticla fină a magazinului Seven-Eleven.

— Cea mai mare parte a alimentelor ambalate şi conservate le luăm de-aici, spuse Poole. Unele sunt americane, altele finlandeze, altele sovietice. Cantităţile variază. Cât priveşte carnea şi produsele preparate, ne ducem la un depozit de lângă poarta principală, de unde luăm ce se găseşte, în sistem raţionalizat. În această privinţa situaţia este aceeaşi ca pretutindeni în ţara asta.

— Practic, sunteţi plătiţi? întreba Hollis.

— Da. Cu obligaţiunile astea… spuse Poole, scoţând din portofel o bancnotă de cinci dolari, pe care i-o întinse lui Hollis.

Hollis şi Lisa o examinară în lumina slabă a unui stâlp de iluminat. Bancnota arata ca o bancnotă de cinci dolari, fiind o fotocopie color a acesteia. Deosebirea consta în calitatea proastă hârtiei şi reversul bancnotei, care era alb.

— Asta face parte dintr-o anumită psihologie, prin care urmăreşte să nu devenim complet depersonalizaţi. Trebuie să ne chivernisim bugetele personale, cu tot ce presupune acest fapt. Studenţii fac la fel. De exemplu, ne plătesc pensiunea. Tranzacţiile bancare şi financiare reprezintă una dintre părţile cele mai importante din programa de studiu. Nici nu-ţi închipui ce greu e să-i înveţi pe oamenii ăştia ce-i aia responsabilitate salarială. Sunt obişnuiţi să facă praf salariul pe o lună pe primele bunuri de consum pe care le întâlnesc pe drumul dintre serviciu şi casa. Şi Poole adăugă: Modelul economic de aici nu e încă foarte realist, fiindcă noi, de exemplu, nu plătim impozite.

Zâmbi.

— De unde au toate accesoriile astea americane pentru magazine? întreba Lisa. Emblema de la Seven-Eleven, de exemplu.

— Asta vine de la Mosfilm, de la magazinul lor de recuzită. Acelaşi lucru e valabil şi pentru însemnele Băncii Nord-Americane. Articolele mai mici, produse de larg consum şi aşa mai departe sosesc prin poşta diplomatică sau prin Centrul Comercial International din Moscova. Am văzut o fotografie a lui într-o revistă. A fost construit de Armand Hammer şi seamănă cu unul dintre zgârie-norii lui Trump din New York. E tot numai sticla, alama şi marmură, o adevărată Mica America. Aţi fost acolo, nu?

— Da, răspunse Lisa. E într-adevăr impunător. O deschidere spre Vest.

— Mai mult decât vă-nchipuiţi, comenta Poole. Studenţii sunt trimişi să stea în hotelul de-acolo ca dar de absolvire. Ei petrec acolo o lună, amestecându-se cu oamenii de afaceri şi persoane foarte importante din Occident. Un fel de popas la jumătatea drumului, după care o pornesc spre Vest.

Hollis trecu de spălătoria automată şi de bancă şi se opri în faţa la Sweeney’s Liquors, examinând stocul de băuturi şi produsele expuse în vitrină, aparţinând unor distilerii şi producători de vinuri din Occident. Erau prezentate cu profesionalism, podgorii italiene de clasa mondială, însoţite de postere cu însorita Italie şi steguleţe italieneşti din carton. Într-un coş de răchită erau etalate sticle de vin Principessa Gravi şi Banii Brunello di viontalcino, ambele vinuri cunoscute şi importate în cantitate mare în America.

— Sunt vinuri foarte bune, spuse Lisa. Voi le puteţi cumpăra?

— Vinurile le putem cumpăra când se schimba vitrină. Uneori i putem cumpăra băuturi alcoolice occidentale. Depinde de stoc. Putem cumpăra, în schimb, orice produs sovietic. Şi adăugă: Ne-am amuzat, când am citit ca, în America, Stolicinaia a devenit o băutură la modă. Eu unul aş bea un whisky de Kentucky oricând.

— Mi s-a spus că mai exista o zonă de instrucţie prin preajmă, comenta Hollis. Bucătarii, birouri etc.

— Da, sunt chiar aici, sub noi, într-un pasaj subteran mare. Sunt nişte scări care coboară acolo, în spatele magazinelor. Există câteva birouri şi o cameră de primire, în care studenţii se familiarizează cu regulile de comportare în cadrul unui birou şi cu birotica. Computere, copiatoare Photostat, capsatoare electrice, răcitoare de apă şi altele de genul ăsta. Exista şi o sală de proiecţie, unde ne sunt prezentate filme în premieră, care nu exista încă pe casete. Nu înţeleg cum reuşesc să facă rost de ele. Mai exista, de asemenea, două bucătarii moderne, o bibliotecă cuprinzătoare cu lucrări de referinţa, o recepţie de hotel şi de motel, un serviciu vamal de aeroport şi un birou de înregistrare a autovehiculelor, unde două rusoaice impertinente tracasează clienţii. N-au nevoie să joace teatru, fiindcă amândouă au lucrat cândva în birocraţia guvernamentală. Studenţii zic că e nostim ca într-un birou de stat pentru înregistrarea vehiculelor să regăseşti în mic viaţa din Uniunea Sovietică în general. Poole zâmbi, apoi continuă: Tot aici se mai fac vânzări de case, interviuri de angajare şi altele. Cea mai distractivă chestie de-aici e firma de agenţi de bursă E.F. Hutton.

— Vă jucaţi de-a bursa aici? îl întreba Lisa.

Poole zâmbi.

— Cuhnea parazitismului capitalist. Toţi cei de-aici joaca – studenţi, instructori, neveste. Ruşii primesc o casetă video cu cotaţiile de bursa, în aşa fel încât Pensionul Doamnei Ivanova e doar cu două zile în urma bursei din Wall Street. Toţi am avut de suferit de pe urma crahului din ’87. Râse fără prea mult chef.

— Acum însă am ajuns să am vreo şase mii de dolari.

Hollis şi Lisa schimbară priviri.

— Programa de aici e extrem de cuprinzătoare, dar, lăsând la o parte chestiunile de limba şi uzanţele sociale, e imposibil să aprofundezi lucrurile, să îndesi cunoştinţele şi experienţa de viaţa ale unui american de douăzeci şi cinci de ani în capul unui rus de aproximativ aceeaşi vârstă în treisprezece, paisprezece luni, adică perioada pe care o petrec cei mai mulţi dintre studenţi aici. Fireşte, când vin aici, ei vorbesc bine engleza şi au unele cunoştinţe despre America. Sunt toţi absolvenţi ai şcolii de Ofiţeri de Informaţii a Forţelor Aeriene de lângă Moscova şi a Institutului de Studii Canadiene şi Americane.

Hollis dădu afirmativ din cap. Ca ofiţer de informaţii, avea idee de ceea ce însemna un program bun. În vreme ce serviciile de spionaj americane deplasaseră accentul de pe spioni pe sateliţi, analize statistice şi alte mijloace pasive de culegere a informaţiilor, sovieticii continuau să se bizui foarte mult pe factorul uman. „O ironie, gândi Hollis, având în vedere valoarea pe care o acorda fiecare din cele două societăţi individului”. Hollis considerase întotdeauna că accentul pus de sovietici pe spionul-om reprezenta un punct de vedere corect. Şi Alevy credea

în rolul individului în culegerea de informaţii. De altminteri, din această cauză, poate, el şi Lisa se aflau acum la Pensionul Doamnei Ivanova.

Lisa se uita în vitrinele frizeriei şi ale salonului de frumuseţe, apoi îl întreba pe Poole:

— Femeile din lagăr chiar vin aici să-şi aranjeze părul?

— O, da. Coaforii din ambele localuri sunt frizeri din gulag. Angajaţii de aici, în majoritate femei, şi cele mai multe măritate acum sau combinate cu instructori americani, provin din gulag. Am constituit aici un mic univers. Mediul e, după cum vedeţi, mai ales suburban, şi asta fiindcă cei mai mulţi dintre noi eram suburbani.

— Vă lipsesc automobilele şi asociaţiile de părinţi şi profesori, spuse Hollis.

— Da. Şi agenţiile de voiaj. Poole păru o clipă furat de gânduri, apoi continua. Populaţia oraşului Oarecare număra puţin peste o mie de locuitori. Există două sute optzeci şi doi de foşti idioţi americani, după ultimul recensământ, şi un număr aproximativ egal de neveste rusoaice, plus copiii noştri. Există apoi fete americance răpite – şapte acum – şi câţiva îngrijitori şi cadre sindicale tot din gulag. Apoi vin studenţii, aproximativ trei sute. Şi mai sunt cincizeci de monitori ruşi, cum le zic ei, practic ofiţeri de control, câte unul la şase studenţi. Aceştia sunt ofiţeri de informaţii KGB, care vorbesc şi înţeleg engleza. Mai avem batalionul de grăniceri KGB, respectiv vreo şase sute de oameni, care stau mai ales în cazarmă lor şi patrulează perimetrul. În realitate, pe ei nu-i considerăm ca făcând parte din populaţia lagărului, întrucât noi nu trebuie să avem de-a face cu

ei, iar lor le e interzis să-ncerce să comunice cu noi. Poole tăcu o vreme, apoi trase adânc aer în piept: Deci, asta e. O mie de suflete, care trăiesc pe aceşti nenorociţi doi kilometri şi jumătate pătraţi, prefăcându-se zilnic. Prefăcându-se până când închipuirea începe să devină realitate, iar realitatea despre care citim sau pe care o vedem pe casete video pare a veni de pe altă planetă. Vă spun drept, uneori am impresia că sunt nebun cu acte-n regulă, alteori mi se pare că nebuni sunt ruşii. Îşi plimbă privirea de la Hollis la Lisa. Voi abia aţi venit. Ce părere aveţi? Hollis îşi drese vocea:

— Mă abţin să comentez, deşi nu cred c-ar avea vreo importanţa dacă aţi fi cu toţii nebuni. Ce mă preocupă e faptul că acest loc funcţionează.

— De lucrul ăsta poţi să fii sigur, confirma comandorul Poole. Am clocit mii de monştri până acum. Doamne, iartă-ne!

Traversară parcarea în sens invers şi ajunseră din nou în drumul principal.

— Aş vrea să te întreb ceva, comandore… spuse Lisa. Ai avut vreodată impresia că studenţii sunt… seduşi de modul nostru de viaţa?

Poole le făcu senin să se apropie şi răspunse în şoaptă.

— Da, dar cred că numai superficial. Aşa cum ar putea fi un american de Paris sau de Tahiti. Ei nu-şi doresc în mod necesar ca ceva din acest mod de viaţa să existe şi în ţara lor. Sau poate că unii ar vrea, dar în condiţiile puse de ei.

Lisa clătina uşor din cap.

— Ruşii continua să echivaleze bunăstarea materială cu concepţia spirituală.

Poole îi aruncă o privire furişa, continuând să meargă.

— Văd că-ţi cunoşti bine ruşii. În această privinţa, sunt schizofrenici. N-au Dumnezeu, dar sunt îngrijoraţi de viaţa lor spirituală; trăiesc în sărăcie, despre care se spune că e un lucru bun pentru sufletele lor de ruşi, dar cumpăra sau fura orice lucru pe care pun mâna şi vor să aibă şi mai mult. Şi cei puţini care ajung bogaţi aluneca repede în hedonism şi se îneacă în el, pentru că n-au nicio lumină călăuzitoare, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Treaba asta nu e specifica numai ruşilor, spuse Hollis.

— Nu, fu de acord Poole, dar o să vă spun ce le este specific. Cei mai mulţi par să aibă în ei un miez întunecat, un centimetru impenetrabil, care nu permite luminii să pătrundă în interior. Nu contează cât de mult citesc sau câte casete video văd. Nu vor să audă şi nici să vadă. Desigur, există câţiva – mai mult de-atât, poate douăzeci şi cinci la sută dintre ei – la care acest miez crapă. Dar când acest lucru se întâmpla, ei sunt foarte repede detectaţi de monitor, deşi noi încercam să le ţinem spatele, şi sunt săltaţi de KGB. Poate că pe unii reuşim să-i convertim, dar nu cred că vor trece de examenul oral – aşa numim noi şedinţele-maraton în cursul cărora sunt supuşi detectorului de minciuni. Poole continua şoptit: Am sperat întotdeauna ca unul dintre ei, odată ajuns în America, să se ducă direct la cel mai apropiat birou al FBI-ului şi să le spună povestea secolului în materie de spionaj. Ai auzit să se fi întâmplat aşa ceva?

Hollis clătină din cap.

— Incredibil.

Hollis fu bucuros să descopere prin intermediul lui Poole că oamenii de acolo încă se mai considerau militari americani, continuând să manifeste un anumit dispreţ faţa de ruşi.

— Caţi aţi fost întemniţaţi aici? îl întreba pe Poole.

— Greu de spus. În primele zile, de prin 1965 şi până la sfârşitul războiului aerian împotriva Vietnamului de Nord, în decembrie 1973, pe-aici au trecut sute de oameni. Cei mai mulţi dintre ei sunt morţi. Am întocmit o listă cu aproximativ patru sute şi cincizeci de aviatori despre care ştim că au fost împuşcaţi, au murit din lipsă de îngrijire sau s-au sinucis. A fost o perioadă agitată, când situaţia noastră era de aşa natură că nu le-am ţine o evidenţa exactă. Poole adaugă în şoaptă: Dar lista exista, avem mai multe copii ascunse prin lagăr.

Hollis se opri şi, după ce se adunară în cerc, îl întreba:

— Poţi să-mi dai o listă a morţilor?

— Da, desigur.

— Şi o evidenţa! celor care se afla acum în lagăr?

— Da.

— Jack Dodson avea aceste informaţii asupra lui?

— Bineînţeles. Vrei să spui c-ai putea să scoţi aceste informaţii de aici?

— Nu, dar e limpede ca asta intenţionez.

Poole dădu afirmativ din cap, apoi spuse:

— Mai e ceva ce-ar trebui să ştii. După încheierea Tratatului de Pace de la Paris şi după ce s-a presupus c-au fost eliberaţi toţi prizonierii de război, aici continuau să sosească piloţi americani din închisorile nord-vietnameze. Aceştia erau într-o stare

jalnică, după cum cred că-ţi imaginezi. Au fost vreo cincizeci la număr şi au sosit pe la mijlocul şi sfârşitul anilor ’70. Ultimul a venit în 1979.

Poole îl privi pe Hollis.

— Ei spuneau că în lagărele nord-vietnameze continuau să existe prizonieri de război americani. Avem o listă cu acei oameni, care ne-au furnizat, la rândul lor, date în legătură cu locul unde se aflau şi numele prizonierilor de război pe care îi lăsaseră în Vietnamul de Nord.

Poole îşi plimbă privirea de la Hollis la Lisa şi adăugă:

— Avem depoziţii semnate în acest sens. Lista cu cei două sute optzeci şi doi de americani care se afla acum aici se prezintă sub forma unor semnături date sub o declaraţie referitoare la încarcerarea lor în Uniunea Sovietică şi la natura acestei şcoli. Ar fi foarte bine dacă aceste dovezi ar putea ajunge la Washington.

Hollis încuviinţa cu o mişcare a capului. Nu toată lumea era şi părere.

— Eu am ajuns aici în iunie 1971, adaugă Poole. Înainte de asta, am stat vreo şase luni în închisori nord-vietnameze. Reflectă o clipă, apoi spuse: Cum am mai spus, am fost adus de la Hanoi cu un avion militar sovietic direct la o bază aeriană, care se afla nu departe de aici. Habar n-aveam încotro ne îndreptam. Eram zece. Noi credeam că ruşii s-ar fi putut să acţioneze ca intermediari între americani şi nord-vietnamezi – că aveam să fim schimbaţi cu prizonieri de război nord-vietnamezi sau spioni ruşi sau ceva de genul ăsta. Chiar şi după ce-am fost transportat aici în camioane sigilate, nu ne venea să credem că urma

instruim piloţi militari sovietici. În clipa în care am înţeles acest lucru, am înţeles şi faptul că, deţinând acest secret, nu vom mai ieşi niciodată de-aici.

Hollis dădu uşor din cap. Secretul încetase să mai fie secret dar oamenii continuau să rămână acolo. Se întreba dacă Poole şi ceilalţi simţeau acest lucru.

Mergeau din nou, umăr lângă umăr, vorbind în şoaptă.

— Aveţi şi o biserică aici? întreba Lisa. Se ţin slujbe religioase?

— Nu. Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care nu ni le-au îngăduit şi care vorbeşte de la sine. Acum avem voie să studiem Biblia în grupuri, fiindcă am cerut acest lucru. Studenţii însă n-au voie să participe la aşa ceva, nici măcar că un exerciţiu de pregătire. În America, pot deveni capitalişti sau politicieni de dreapta, dacă vor, dar am auzit că n-au voie să se ducă la biserica decât dacă acest lucru le este necesar pentru acoperire.

— Cum se împacă treaba asta cu ideea ca aici trebuie să vă bucuraţi de toate libertăţile oferite de societatea americană? întreba Lisa.

— Nici eu nu prea înţeleg, replică Poole. Fac atâta caz de ateism şi de flecăreală religioasă, încât mai că-ţi vine să zici că şi ei cred în Dumnezeu.

Continuară să meargă pe drumul principal, apoi o luară la stânga, pe o potecă poditä cu bârne, care urcă în trepte pe o movilă din pădurea de pini, aici foarte deasă. Hollis observa că această parte a lagărului părea nelocuită.

La capătul potecii, se afla o izba dărăpănată, cu o singură fereastră, şi aceea slab luminată.

— Una dintre ultimele construcţii iniţiale, explica

Poole. Generalul Austin o prefera aşa-numitelor case americane, deşi colonelul Burov ar prefera ca generalul să stea în aceleaşi condiţii ca noi.

An timp ce se apropiau de uşa cabanei de bârne, Poole continuă:

— Generalul nu şi-a luat o nevastă rusoaica, întrucât, susţine el, continua să fie căsătorit cu doamna Austin. Cred că i-a rămas credincios. Apoi adăugă: Are mai multă voinţa decât mine. În plus trebuie să ştiţi că generalul refuza să predea.

— De ce nu s-a descotorosit KGB-ul de el? întreba Hollis.

— Le-am spus-o verde ca, dacă o fac, intrăm în greva sau ne răsculăm. Aici valoram că marfa, precum sclavii când comerţul cu sclavi e prohibit. În plus, bănuiesc că ne-au lăsat satisfacţia unei mici victorii, ca să ne dea iluzia că mai suntem bărbaţi.

Poole ciocăni în uşă.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat de aproape şaptezeci de ani, cu o siluetă zvealtă, părul cărunt tuns periuţa şi ochii de culoarea oţelului. Avea tenul palid, dar lucrul acesta părea că se datoreşte mai degrabă faptului că nu se mai întâlnise cu soarele din cauza unei sănătăţi precare. Hollis îşi zise că Austin arata ca un bărbat căruia îi fusese dat să treacă prin multe, prea multă vreme şi de unul singur.

Generalul Austin îi privi o clipă, apoi le făcu semn să intre. Se îndrepta spre o combină stereo, aşezată pe o banchetă şchioapa, şi puse un disc. Sunetele de viori şi instrumente de suflat se revărsară prin difuzoare şi *Anotimpurile lui Vivaldi* inundară mica încăpere. Austin îi invită pe Hollis şi Lisa să se aşeze pe două scaune de lemn, lângă căminul din

piatră dărăpănat.

Poole se aşeza şi el cu faţa spre foc, pe un scaun din lemn de pin. Austin se instală într-un balansoar din lemn de mesteacăn.

Hollis arunca o privire prin încăperea cu pereţi din bârne. Era cam la fel de mare ca bucătăria lui Pavel şi a Idei, dar mai golaşa, în afară de balansoar şi de combină stereo, nu se zărea nicio urmă de confort, nu tu fotoliu, covor pe podea sau vreun colţişor amenajat ca bucătărie. Existau însă mai multe veioze cu abajur, ale căror şnururi şerpuiau toate spre aceeaşi unică priză. O jumătate de perete din scândura nerândeluită delimita spaţiul dormitorului în care se aflau un radiator electric şi un pat de campanie. Lângă pat, se aflau stive de cărţi, reviste şi ziare.

Generalul Austin începu să vorbească, dar vocea îi era aproape acoperită de muzica lui Vivaldi.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, colonele. O privi pe Lisa. Şi dumitale, domnişoara Rhodes.

— Aţi fi preferat să nu vin? întreba Lisa.

— Să-ţi spun ceva, colonele. Oricât de mult ne-am dori să ajungem acasă, cred că am fi dispuşi să ne sacrificăm cu toţi viaţa, dacă am şti că unul dintre noi ar putea să scape de-aici iar acela să povestească lumii întregi despre locul ăsta. Dacă omul s-ar întâmpla să fii dumneata, dacă ai venit cu un plan din exterior, nu trebuie decât să ne dai un semn. Suntem gata să facem absolut orice.

Hollis confirma printr-o mişcare a capului ca a recepţionat mesajul.

— Sunteţi foarte curajoşi, spuse Lisa, întorcându-şi privirea spre Hollis. Nu-i aşa, Sam?

Hollis nu răspunse.

— Cât despre catapulta, colonele, spuse Poole, ea se afla acum sub paza douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în spatele clădirii comenduirei. Nimeni nu ne-a spus de ce, dar cum ştim ce le poate minţea ruşilor, ştim şi de ce. Ştiţi de ce? Dumneata, domnişoara Rhodes?

Întrucât niciunul nu răspunse, Poole continuă:

— Dacă îl prind pe Dodson, el va fi primul catapultat, numai că de data asta fără să fie învelit în pilote. Dacă nu-l găsesc şi nu afla cine face parte din comitetul de evadare, vor alege vreo zece persoane la întâmplare. Aşa încât, chiar dacă ne consideraţi nişte trădători demni de dispreţ, să nu vă închipuiţi că suntem nişte căţeluşi docili ai ruşilor. Am făcut un lucru pentru care suntem pregătiţi să ne dăm viaţa.

— Eu nu vă judec, îi spuse Hollis lui Poole. Eu vă reamintesc doar că aţi încălcat codul de conduită al prizonierilor de război, colaborând cu inamicul. E-adevărat, şi eu am făcut acest lucru într-o anumită măsură. În momentul în care înţelegem cu toţii asta, putem trece mai departe la următoarea noastră obligaţie potrivit articolului 3 din acelaşi cod, şi anume aceea de a evada. Nu cred că două persoane într-un interval de două decenii reprezintă un efort impresionant.

Poole se făcu roşu ca racul.

— Colonele, nu cred că poţi spune…

— Colonelul are dreptate, îl întrerupse Austin. Ruşii i-au terminat de mult pe cei care au refuzat să colaboreze, alţii s-au sinucis, în mod activ sau pasiv. Cei ce-au mai rămas aici, colonele Hollis şi domnişoara Rhodes, sunt trădătorii. De-asta suntem

noi în viaţă, iar Ernie Simms, printre alţii, e mort. Corect, colonele?

— Corect, domnule general.

Poole se ridica în picioare.

— Colonele, aş vrea să-ţi reamintesc câteva reguli referitoare la prizonierii de război. Unul – „chiar ca prizonier de război, vei continua să te bucuri de atenţia specială a Statelor Unite şi nu vei fi uitat” – Doi – „vor fi folosite toate mijloacele naţionale de care dispunem pentru a stabili contacte cu tine, pentru a te sprijini şi a obţine eliberarea ta”. Colonele, uită-te-n ochii mei şi spune-mi că guvernul nostru şi-a îndeplinit obligaţiile faţa de noi. Spune-mi că n-am fost uitaţi şi abandonaţi. Spune-mi că nu se ştie că ne aflăm aici.

Hollis se uita fix în ochii lui Poole.

— Dacă s-ar fi ştiut că vă aflaţi aici, comandore, s-ar fi întreprins ceva ca să fiţi eliberaţi.

Poole îl privi stăruitor pe Hollis, apoi trase adânc aer în piept.

— Să-ţi spun atunci ce facem noi aici în locul evadării. Sabotăm programa ori de câte ori avem prilejul. Şi justificam faptul că suntem în viaţă, spunându-ne că trebuie să trăim măcar atât cât să reuşim să-l scoatem pe unul de-ai noştri de-aici, ca să ne avertizăm ţara în legătură cu ce se petrece în locul acesta. E ceva adevărat în ce-ţi spun, colonele, căci, aşa cum ai văzut, aici nu e vorba de un lagăr oarecare de prizonieri de război, ci altele sunt regulile care-l guvernează. Am încercat să ne păstrăm integritatea noastră de ofiţeri. Pot să-ţi spun, de exemplu, că niciunul dintre noi nu s-a pretat să devină informator. Putem avea încredere unii în ceilalţi şi n-am acceptat

niciodată prietenia vreunul rus. E o situaţie foarte ciudată, pe care încercam s-o abordăm pe măsură ce evoluează. Generalul Austin a instituit un comitet de etică în acest sens.

Poole îi privi pe Hollis şi Lisa.

— Sper să nu fiţi nevoiţi să staţi aici douăzeci de ani, dar, dacă veţi sta, sper să vă puteţi păstra sentimentul datoriei şi al onoarei.

— Cu alte cuvinte, ai vrea să mă vezi înghiţindu-mi vorbele, spuse Hollis.

— Exact, replică Poole sec.

— Ei bine, poate c-o s-o fac, continuă Hollis, ridicându-se.

Lisa se ridică şi ea, adresându-li-se lui Poole şi lui Austin.

— Din ceea ce am văzut şi am auzit, cred… c-aţi făcut tot ce v-a stat în putere.

Generalul Austin se ridica în picioare.

— Noi, unii, ştim că n-am făcut. Şi prietenul dumitale ştie acest lucru.

Aşi întoarse privirea spre Hollis şi spuse:

— Căderea Vietnamului, Watergate, episodul ruşinos al ostaticilor din Iran, Liban şi câte altele. Aproape douăzeci de ani de nenorociri şi umilinţe suportate de americani, la care am asistat ca nişte martori de la distanţă. Nu ne-am folosit însă de ele, pentru a justifica comportamentul nostru ruşinos şi laş.

— Nu trebuie să vă justificaţi în faţa mea sau a altcuiva, replică Hollis, ci doar în faţa unei comisii de anchetă constituite în acest scop, în eventualitatea că veţi ajunge vreodată acasă.

Gândul lui Austin păru să rătăcească aiurea şi

Hollis se întreba chiar dacă îl auzise. Apoi Austin spuse:

— Acasă. Ştiţi… am văzut pe casetă cum se întorceau acasă prizonierii de război din Vietnam. Am văzut oameni pe care îi cunoşteam. Unii dintre noi şi-au văzut nevestele şi familiile venite să se bucure sincer de bucuria altor familii, de care le apropiase durerea comună. Austin îşi plimbă privirea de la Hollis la Lisa. Nu cred că există tortura mai îngrozitoare inventată de ruşi pentru noi decât faptul că ne-au arătat astfel de lucruri.

Lisa se întoarse şi plecă în grabă. Hollis se îndrepta spre uşă.

— Am citit, zise Poole, despre eforturile permanente pe care le fac grupuri individuale şi familii, nu guvernul nostru, pentru a depista prizonieri de război. Ai idee cât de frustraţi ne simţim? Cum de n-a fost nimeni atât de deştept să facă nişte deducţii? Rachete sol-aer în schimbul piloţilor americani. Pentru numele lui Dumnezeu, ruşii şi nord-vietnamezii au fost aliaţi! Cât de inteligent trebuie să fii ca să-ţi treacă chestia asta prin cap? De ce nu s-a gândit nimeni c-am putea fi aici, în Rusia? Poole studie chipul lui Hollis. Sau poate că s-au gândit, dar Washington-ul e prea îngrijorat de repercusiunile pe care le-ar putea avea intervenţia sa aşa-i, colonele?

— Nu pot să răspund la niciuna din aceste întrebări, replică Hollis, dar ai cuvântul meu de onoare că voi face tot ce-mi stă în putere să ajungeţi cu toţii acasă. Bună seara, domnule general, comandore!

Hollis îşi lua lanterna şi plecă.

Pe Lisa o găsi pe potecă şi observă că plânsese.

O lua de braţ şi o porniră pe poteca întunecoasa, podita cu bârne. Ajunseră înapoi în drumul principal şi făcură la dreapta, spre cabană lor.

Lisa îşi reveni şi spuse:

— Ai fost crud.

— Ştiu.

— Dar, de ce... cum ai putut să fii atât de aspru cu nişte oameni care au suferit atât de mult?

— Nu pot să fiu de acord cu ceea ce au făcut.

— Nu te înţeleg. Nu-ţi înţeleg principiile sau...

— Nici nu trebuie. E lumea mea, nu a ta.

— La dracu', Sam! Lumea ta m-a băgat în chestia asta!

— Nu. KGB-ul te-a băgat. Apoi adăugă: Sunt o mulţime de lucruri greşite aici care trebuie îndreptate, Lisa. Nu sunt judecător, nici Curte de juraţi, dar sunt în mod sigur un martor. Înţeleg ceea ce văd şi ştiu că nu mă număr printre trădătorii de-aici. Să ţii minte treaba asta!

Lisa îl privi şi înţelese că întrebarea îl răscolise.

— Ţi-ai imaginat cum ar fi fost, dacă ai fi fost în locul lor, nu-i aşa? Cândva ţi-au fost camarazi. Nu revolta sau dispreţ e ceea ce simţi pentru ei, ci milă, o milă atât de profundă încât te copleşeşte. Am dreptate?

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Da, ai. O cuprinse cu braţul pe după umeri. Nu le pot da speranţe, Lisa. Ar fi lucrul cel mai crud pe care l-aş putea face. Ei înţeleg asta.

Lisa se lipi de el.

— Ernie Simms e mort şi îngropat, Sam. E timpul să-ţi găseşti liniştea.

CAPITOLUL 35

Ziua de Halloween a început cu frig şi ger. Hollis se dădu jos din pat şi se duse în baie, o unitate prefabricată folosită de obicei la apartamentele de bloc, dar alipita aici la cabana lor, în prelungirea dormitorului. Cum apa era doar călduţă, Hollis bănui că boilerul făcea din nou figuri.

Lisa se sculă şi îşi puse un halat în carouri peste cămaşa de noapte. Se duse mai întâi în living şi făcu focul, apoi în chicineta şi pregăti cafeaua într-un ibric electric.

Hollis se bărbieri, făcu un duş şi se îmbracă într-unul dintre cele patru treninguri ce îi fuseseră puse la dispoziţie. Se duse după Lisa în bucătărie, îşi luară cănile cu cafea şi apoi veniră în living aşezându-se în faţa focului.

— Mâine e rândul tău să faci cafeaua şi focul, spuse Lisa.

— Ştiu.

— Ai dormit bine?

— Cred că da.

— Te deranjează faptul că dormim împreună fără să facem amor? îl întreba ea.

— Nu, dar ai picioarele reci.

— N-am putea face rost de o sobă cu lemne, pe care s-o aducem aici?

— N-am de gând să stau prea mult pe aici.

— Ai dreptate. Mă gândeam, spuse Lisa, că oricât de primitiv ar fi locul ăsta, el pare un palat în comparaţie cu o izba ţărănească. Avem un ibric electric, un aparat de prăjit pâine, frigider, apă curentă, apa caldă…

— Călduţă.
— Iar?
— O să văd despre ce-i vorba mai târziu.
— E bine să ai un bărbat pe lângă casă.
— Ca să repare una, alta.
— Îmi pare rău de partea sexuală.
— Şi mie. Ca să fiu sincer, nici eu nu prea sunt în formă. Cred că locul ăsta mi-a anihilat libidoul.
Lisa îl privi îngrijorata.
— Vorbeşti serios?
— Da. Nu mi-o mai simt.
— Eşti sigur? spuse Lisa, punând cana pe măsuţa de cafea.
— Cât se poate de sigur.
Lisa rămase gânditoare o clipă, apoi spuse:
— Nu se poate să ne fi făcut una ca asta.
— E-n regulă.
— Ba nu e.
Aşi puse mâna pe umărul lui.
— Ce-ai zice dacă ne-am duce înapoi… în pat?
— Nu cred că sunt în stare de ceva.
— Te descurci tu, Sam.
— Bine… fie.
Se ridicară şi se întoarseră în dormitor. Hollis îşi opri privirea asupra icoanei, care atârna acum deasupra patului dublu.
— E oare potrivit locul ăsta pentru o pictură religioasă? întreba el.
— Da. Ruşii le aşază oriunde, tot aşa cum catolicii îşi agăţă crucifixurile deasupra patului.
— Dacă spui tu!
Stăteau lângă pat stânjeniţi, ca şi când s-ar fi întâlnit pentru prima dată. Lisa îşi scoase halatul, apoi

îşi trase cămaşa de noapte în sus, peste cap, şi o lasă să cadă pe podea. Era goală în lumina portocalie strălucitoare degajată de rezistenţele radiatorului, care îi scotea în evidenţa albeaţa pielii.

Hollis îşi scoase treningul şi se îmbrăţişară. O sărută pe buze, pe sâni, apoi îngenunche şi îşi plimba limba pe pântecul ei în jos, spre zona pubiană, şi îi atinse labiile.

— Ooo… Doamne!

Lisa îngenunche în faţa lui şi începu să-l mângâie.

— Tipu’ s-a făcut mare cât bastonul poliţistului. N-ai nimic.

— Mi-a venit inima la loc.

Lisa îi aruncă o privire furioasă.

— Ai profitat de inocenţa mea şi m-ai făcut să mă dezbrac.

— Nu eu.

Se ridicară şi se aşezară pe patul bine căptuşit. Hollis se lăsă uşor deasupra ei, iar ea îl ajuta să o pătrundă, după care îşi împreună picioarele pe spatele lui.

— Sam, şopti ea… ce prostie din partea mea… de asta aveam nevoie… de dragostea ta.

— E tot ce ne-a mai rămas, Lisa.

— Sam, vreau să trăiesc. Ne trebuie mai mult timp… e prea curând să se sfârşească totul.

— Da, ar fi într-adevăr prea curând. Te iubesc, Lisa. Să nu uiţi asta!

Se mişcau încet, fără grabă, ca nişte oameni care ştiau că mai aveau la dispoziţie multe ore, dar nu şi multe zile „Ca soldaţii sosiţi în permisie de pe front, îşi aminti Hollis, al căror timp se măsoară în minute; şi

fiecare minut e încărcat de luciditate şi de mici plăceri, pe care fie nu le-ai trăit, fie nu le-ai apreciat până atunci”.

Mâinile Lisei îl mângâiară uşor, mai întâi pe gât, apoi pe umeri, coborând spre scobitura spatelui şi urcând înapoi pe şira spinării. Hollis îi cuprinse fesele cu palmele, împingând-o spre el, încercând s-o pătrundă tot mai adânc. Ejacula şi spasmele lui îi declanşară orgasmul.

Rămaseră nemişcaţi, în liniştea absolută a încăperii, ascultându-şi respiraţia şi zvâcnetul sângelui în urechi.

Lisa îl ţinea strâns lipit de ea.

— Asta-i victoria noastră!

Alergau pe lângă drumul principal. Alte persoane care făceau jogging, mai ales bărbaţi, treceau pe lângă ei în ambele direcţii. Toţi îi salutau, făcându-le semn cu mâna.

— Prietenos grup, spuse Lisa. Parc-aş fi la Sea Cliff, într-o sâmbătă dimineaţa, dar unde sunt femeile?

— Presupun că rusoaicele nu fac jogging.

— Ai dreptate. Nici la Moscova n-am văzut vreuna.

Cotiră la dreapta, pe drumul principal.

— Unde mergem? întreba Lisa, după câteva sute de metri.

— Să-i facem lui Burov o vizită acasă.

— Poţi să mergi şi fără mine.

Lisa dădu să se întoarcă, dar Hollis o apuca de braţ.

— Nu merg la individul ăsta acasă nici în ruptul capului, spuse ea.

— Ne-a rugat să ne oprim în trecere.

— Puţin îmi pasă. Nu înţelegi? încearcă să te pui în locul meu, de femeie. Vrei să-ţi descriu scena? A stat în celulă în timp ce intendenta mă scotocea peste tot.

Hollis încuviinţa cu o mişcare a capului.

— O să-i spun că nu te-ai simţit bine.

— De ce vrei să te duci?

— Fiindcă am o misiune de îndeplinit. Trebuie să văd tot ceea ce se poate vedea.

— Dar de ce?

— Nu ştiu exact, dar vreau să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Lisa rămase nemişcata o clipă, apoi se întoarse şi o luă spre casa lui Burov.

Drumul principal se termină într-o platformă, la extremitatea căreia se găseau o clădire a corpului de gardă, un gard înalt din sârmă tăioasă şi o poartă din sârmă. Doi grăniceri KGB îi priveau, lăsându-l să se apropie. Unul din ei cobora arma de pe umăr şi-o fixa în scobitura şoldului.

— Stoi!

Hollis şi Lisa se opriră şi una din santinele veni spre ei.

— Plecaţi! le spuse în engleză. Plecaţi!

— Avem întâlnire cu colonelul Burov, spuse Hollis în ruseşte. Sunt colonelul Hollis.

Santinelă îi măsură din cap până în picioare, apoi răspunse tot în ruseşte:

— Sunteţi americanii ăia noi?

— Exact, deşi eu vorbesc ruseşte ceva mai bine decât tine.

Santinelă se holba la el, apoi se întoarse, intra în clădirea corpului de gardă şi dădu un telefon. Le făcu

semn lui Hollis şi Lisei că pot să treacă, iar aceştia trecură de poartă, intrând pe o alee asfaltată, suficient de largă pentru a permite unei maşini să circule pe ea. Lângă clădirea corpului de gardă se afla o cuşca de câini împrejmuita cu plasa de sârmă; în interiorul împrejmuirii mişunau şase ciobăneşti germani, care, de cum îi văzură începură să latre şi să sară cu labele pe plasă.

Hollis şi Lisa îşi continuară drumul pe alee. Vila lui Burov era înconjurată de pini maiestuoşi, care fuseseră răriţi pentru a permite luminii să pătrundă până la casă şi la terenul înconjurător. Covorul de ace şi conuri era presărat cu cioturi de copaci. Vila era o construcţie cu două etaje îmbrăcată în sită, cu o linie oarecum modernă şi ferestre supradimensionate, într-un garaj improvizat, proaspăt construit pe un petic de pietriş de lângă casă, era parcat Pontiac-ul Trans Am. Hollis se apropie de intrare şi ciocăni la uşă.

Uşa se deschise şi o santinelă le făcu semn să intre. Pătrunseră într-un vestibul spaţios, în care se găseau biroul şi scaunul santinelei, precum şi un cuier.

Santinelă îi introduse într-un living mare cu aspect plăcut, care avea pereţii din scânduri de pin noduroase.

Burov, îmbrăcat în uniformă, dar fără veston, îi aştepta în picioare, în mijlocul încăperii.

— Bună dimineaţa!

Hollis nu-i răspunse, cercetând cu privirea încăperea. Mobila era rusească, dar nu porcăriile pe care erau obligate şa le folosească masele. Totul părea să fi fost adus direct din hotelul Ukraina – mobila solidă şi lăcuită, făcută să dureze, a anilor ’30;

mobilier pe care occidentalii l-ar fi numit arta decorativă, dar căruia oficialii sovietici îi spuneau „realist-socialist”, iar oamenii de rând – „stalinist”. Pe pereţi erau agăţate picturi supradimensionate, care reprezentau ţărani neobişnuit de frumoşi, muncind fericiţi, şi soldaţi ai Armatei Roşii gata să intre în luptă. „Singurul lucru care lipseşte din acest interior al anilor ’30, îşi zise Hollis, e Tătucul Iosif însuşi, zâmbitor, sau măcar o fotografie a lui. Burov urmări privirea lui Hollis.

— Cum aţi spune voi în America, în ziua de azi nu se mai fac lucruri ca astea. În anii din urmă, am sacrificat calitatea de dragul cantităţii. Sunt mulţi cei care tânjesc după vremurile în care pentru produsele de calitate inferioară sau construcţii greşite ajungeai în faţa plutonului de execuţie.

— Exista, cred, metode de control al calităţii mai puţin dure, spuse Hollis sec. Aşadar, eşti stalinist, Burov?

— Noi nu folosim cuvântul ăsta, replică Burov. E-adevărat, l-am admirat pe tip, chiar dacă nu şi toate metodele lui. Luaţi loc, vă rog!

Burov arata spre capătul celălalt al încăperii, unde se afla o sobă rusească de teracota, singurul obiect vechi din încăpere, în care ardea focul. Hollis şi Lisa se aşezară pe nişte fotolii din lemn negru lăcuit, cu intarsii de oţel inoxidabil.

Burov îi făcu un semn santinelei, care părăsi încăperea.

— Dacă ar fi fost să-ţi ghicesc gusturile, colonele Burov, spuse Lisa, este exact lucrul la care m-aş fi gândit.

Burov zâmbi, cu un aer de îndoiala.

Lisa îşi opri privirea asupra unui tablou de mari dimensiuni, reprezentând nişte ţărani la cules de grâu, bărbaţi voinici şi femei cu feţe roşcovane şi basmale roşii fluturând în bătaia vântului, toţi râzând cu gura până la urechi.

— N-am văzut aşa ceva la ţară, comentă ea, şi cred că nici cel care l-a pictat n-a văzut.

— E ceea ce noi numim idealul.

Burov se aşeza în faţa lor, pe canapeaua pereche cu fotoliile.

— Cum o mai duceţi?

— Suntem într-o puşcărie, replică Hollis. Cum crezi c-am putea s-o ducem?

— Nu sunteţi într-o puşcărie, spuse Burov tăios. Spuneţi-mi deci ce părere aveţi despre şcoala.

— Sunt impresionat, spuse Hollis.

Burov dădu afirmativ din cap, ca şi când n-auzea nimic nou, apoi îl privi pe Hollis, zicând:

— S-o luăm în ordine. Mai întâi, agresiunea fizică asupra lui Sonny Dimes.

— De ce nu vorbim mai întâi despre agresiunea fizică pe care Viktor, Vadim şi cu tine aţi comis-o împotriva mea şi a domnişoarei Rhodes?

— Aia n-a fost agresiune, ci o afacere cu caracter oficial şi, cum ea a avut loc înainte de a pătrunde în universul şcolii, nu face obiectul discuţiei. De ce l-ai lovit pe Sonny? Fiindcă a insultat-o pe domnişoara Rhodes?

— Nu, eram într-o vizită oficială.

— Aici eu stabilesc regulile, colonele Hollis. În privinţa legilor şi a ordinii, sunt foarte ferm. Şi foarte corect. Studenţii au stat în puşcărie pentru bătaie, şicanarea femeilor, furt şi aşa mai departe. Odată am

împuşcat un student pentru viol. Dacă vrem ca aici lucrurile să meargă cum trebuie, trebuie să existe lege şi ordine. Nu cum se întâmpla în America. Şi Burov adăugă: Dacă vă hotărâţi să rămâneţi aici, voi desfăşura o anchetă amănunţită asupra acestui caz, pentru a stabili cine e vinovatul.

— Soţii Landis n-au nicio vină. Noi i-am pus într-o situaţie delicată. Altercaţia a fost între mine şi Sonny. Individul e un porc.

Burov zâmbi.

— Zău? Era un băiat de treaba până să vadă filme americane.

Burov izbucni în râs.

— Bună ziua, spuse Lisa, ridicându-se în picioare. Burov îi făcu semn să se aşeze la loc în fotoliu.

— Nu. Te rog. Destul cu împunsăturile verbale. Am câteva lucruri de discutat cu voi.

Lisa se aşeza fără tragere de inimă.

Burov îi privi pe amândoi o vreme, apoi spuse:

— Aţi aflat unele lucruri despre mine şi despre felul în care conduc acest lagăr. Şi vă întrebaţi, probabil, ce mă face să mă port aşa. E întrebarea pe care v-o puneţi atunci când aveţi de-a face cu o personalitate puternică.

— Exact, spuse Hollis, iar când am de-a face cu o personalitate anormală, încerc să ghicesc tipul de psihoză care-i afectează creierul.

Burov schiţa un zâmbet.

— Nu te amăgi cu gândul că aş fi nebun. Nu sunt. Am creat aici cea mai bună şcoala de spionaj din lume, Hollis. Toţi prim-miniştrii şi membrii Comitetului Central şi ai Biroului Politic din ultimii zece ani au auzit de mine.

— Asta nu-i întotdeauna un avantaj, îi reaminti Hollis.

— Până acum a fost. Dar am să-ţi spun care sunt motivaţiile. E vorba de două lucruri. Primul, ura mea nestinsa şi profundă faţa de occidentali, de care cred că ţi-ai dat seama. Ca o ironie, abia după ce-am avut de-a face cu sute de americani, am ajuns să-i urăsc, să le detest cultura, să-i urăsc pentru cărţile şi revistele lor împuţite, filmele lor superficiale, firile lor egoiste, totala lor incapacitate de a percepe istoria şi suferinţa, consumul desfrânat de produse şi servicii inutile şi, mai presus de orice, pentru baftă absolut prostească pe care o au în a ocoli dezastrul.

Hollis zâmbi.

— Cred că nu ţi-a scăpat nimic. Presupun că toate astea nu le-ai învăţat de la prizonierii tai.

— Instructori. Nu. Le-am învăţat de la împuţiţii de occidentali cu care am venit în contact. Întâmplător, piloţii de aici reprezintă, probabil, tot ce poate oferi mai bun societatea voastră infantilă. Iar guvernul vostru şi naţiunea voastră i-au irosit aşa cum irosesc orice resurse de care dispuneţi. Cum vă spuneam în restaurantul Lefortovo, s-ar putea să fiţi de acord cu acest lucru.

— Aş putea, dar n-am s-o fac. M-am gândit deja la toate astea, Burov, şi nu mă simt nici trădat, nici folosit. Aşa că, dacă asta-i capcană psihologică standard pentru a mă determina să urăsc America, las-o baltă!

Burov se lăsă pe spate şi se aşeza picior peste picior.

— Cum vrei, dar mai gândeşte-te! Şi mai e ceva care mă amuză. Odată ajunşi în America, studenţii mei

vor fi nişte cetăţeni mai buni, mai muncitori, mai informaţi şi mai paşnici decât cei pe care reuşeşte să-i producă societatea voastră.

— Te pomeneşti că-şi plătesc şi impozitele.

Burov îl privi pe Hollis câteva secunde, apoi spuse:

— Cea de-a doua motivaţie e de natură pur intelectuală. Sunt pur şi simplu fascinat de ideea de a transforma ruşi în americani. Nu cred să mai fi făcut cineva aşa ceva şi, mai ales, la asemenea scara. Treaba asta e cu bătaie lungă, înţelegi?

— Mă tem că da.

— Bun. Intenţionam să mai înfiinţăm şi alte şcoli.

— Şi de unde o să luaţi instructori?

— O să-i răpim aşa cum v-am răpit pe voi şi pe americancele de-aici. Dar la o scară mai mare. Vom utiliza probabil submarine, pentru a captura ambarcaţii întregi cu turişti aflaţi în croazieră. Burov zâmbi. Poate în Triunghiul Bermudelor.

— Cum poţi zâmbi? întreba Lisa. E atât de crud ce spui.

— E vorba de un război aici, replică Burov. Noi ştim asta, voi nu. Apoi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Hollis. În zece ani, vom avea o şcoală pentru fiecare naţiune albă importantă din lume. Pretutindeni unde un etnic rus poate trece drept băştinaş – în Europa, America de Sud, Canada, Africa de Sud, Australia, Noua Zeilandă – vom avea ruşi infiltraţi în însăşi fibra acelor naţiuni. Până la sfârşitul secolului, vom împânzi globul cu bărbaţi care arata şi se comportă ca nişte germani, francezi, englezi sau orice doriţi, dar care lucrează pentru Moscova. Ce părere ai?

— Mi se pare un proiect foarte ambiţios pentru o ţară care se chinui de şaptezeci de ani, fără să fi reuşit, să creeze Omul Sovietic de Tip Nou.

— Eşti mult prea bun de gură, spuse Burov, aplecându-se spre Hollis.

— Ştiu. De-aia dau mereu de bucluc.

Burov îi întări afirmaţia cu o mişcare a capului.

— Deci astea sunt motivaţiile mele.

— Bun. Putem pleca acum?

— Nu. Mai avem şi altceva de discutat.

An încăpere intră o rusoaică în vârstă ducând o tavă pe care se aflau un ceainic şi nişte ceşti. Femeia aşeza tava pe soba, se uita cu atenţie la Lisa şi la Hollis, apoi ieşi.

— Serviţi-vă, le spuse Burov.

— Dacă femeia asta e deţinuta, replică Lisa, nu mă ating de nimic din ce-a adus sclava ta.

— Câte scrupule! zise Burov plescăind din limba. Femeia de-adineauri nu era altcineva decât iubita mea mamă.

Se ridica în picioare şi turna ceai în trei ceşti.

— Ei da, am şi eu o mamă. Şi o nevastă, şi o fetiţă pe care o iubesc, Natalia.

Ai întinse o ceaşcă Lisei, care o acceptă, apoi una lui Hollis, rămânând în picioare lângă soba. O privi o vreme pe Lisa, apoi îi spuse:

— Mă gândesc c-ai putea lucra aici, în casa asta. S-o înveţi pe Natalia mea engleza. Natalia are zece anişori. Ai putea să fii un fel de guvernanţă.

— Cred că glumeşti, colonele Burov!

— Deloc. Vrei s-o cunoşti pe Natalia?

— Nu.

— Suntem oare chiar atât de respingători?

— Am mulţi prieteni ruşi, tu însă nu te numeri printre ei.

Burov ridică din umeri.

— Vom vedea. Timpul vindecă multe răni.

Hollis aşeza ceaşca pe podea, lângă fotoliu.

— Asta-i singurul motiv pentru care ne-ai chemat?

— Nu. Din păcate, a intervenit ceva. Şefii mei din Moscova n-au fost de acord cu hotărârea mea de a vă oferi o săptămână de gândire, aşa încât trebuie să am răspunsul vostru acum. Sper s-ajungeţi la concluzia că e mai bine să fiţi aici, decât într-un mormânt fără cruce.

— Răspunsul meu e „nu”, spuse Hollis, ridicându-se.

Burov îl privi neîncrezător.

— Nu, adică nu vrei să lucrezi pentru noi aici?

— Exact.

— Dacă-i aşa, o să fii interogat la sânge şi pe urma împuşcat.

— În cazul ăsta, n-am nimic de pierdut dacă te omor acum.

Burov îşi aşeza ceaşca pe soba şi se îndepărta de Hollis. Hollis făcu un pas spre Burov. Lisa se ridica.

Burov nu era hotărât dacă să cheme santinela sau nu.

— Eşti înarmat? îl întreba Hollis.

— N-am nevoie de-o armă ca să te ucid.

— Nu? Te crezi atât de puternic? Să ştii că şi eu sunt în formă.

— Bun. O să fie cu atât mai interesant.

Hollis se apropie şi mai mult de Burov.

— Rămâi pe loc! ordonă sec Burov.

— Sam, te rog, interveni Lisa. O să lucrez pentru tine, îi spuse lui Burov. Apoi, întorcându-se spre Hollis: Te rog, Sam! Am discutat doar despre asta. Nu merita să murim. Spune „da”, te rog! Lisa îl apucă de braţ. Ce mai contează doi instructori în plus?

Apoi se întoarse spre Burov:

— O să accepte, dar dă-mi puţin timp.

Burov păru să reflecteze. După ce-o privi pe Lisa câteva clipe, spuse:

— Mi s-a ordonat să obţin răspunsul vostru astăzi. Dacă până la ora şase după-amiaza răspunsul vostru nu e afirmativ, veţi fi duşi în celule. Aţi înţeles?

Lisa dădu afirmativ din cap.

— Azi sunt bine dispus şi o să vă spun şi de ce. Maiorul Dodson a fost prins. Era la nici două sute de metri de zidul dinspre vest al ambasadei voastre. Aşadar, de partea cui e destinul?

Hollis nu răspunse, dând să plece.

— Da, puteţi pleca acum, spuse Burov. Să fiţi la mine la birou la ora şase cu răspunsul.

Le făcu semn cu mâna spre uşă.

Hollis şi Lisa ieşiră în vestibul şi santinela le deschise uşa. Străbătură aleea asfaltată până la clădirea corpului de gardă, unde unul dintre soldaţi le deschise poarta. O luară înapoi pe drumul principal şi Lisa i se adresă:

— Parcă voiai să câştigi timp sau mă-nşel?

Hollis confirma cu o mişcare a capului.

— Da, dar nu trebuia să faci asta.

— Am făcut-o pentru tine, Sam. Orgoliul îţi întunecase mintea. Nu te-am văzut niciodată ieşindu-ţi din fire în halul ăsta.

— Când am intrat acolo n-aveam nimic, replică

Hollis, dar… am început să mă gândesc la el.

— La ce mi-a făcut mie? N-ar fi trebuit să-ţi spun.

Hollis nu răspunse.

— Şi te-a înfuriat şi tot ce ţi-a spus despre America.

— Toate astea la un loc, spuse Hollis. Îţi mulţumesc că ai temperat lucrurile. Sunt convins că nu ţi-a fost uşor.

— Îmi rămâi dator.

— S-a făcut, îţi datorez o cină.

Aşi continuară drumul, îndepărtându-se tot mai mult de vilă lui Burov.

— L-au prins pe Dodson, spuse Lisa.

— Afurisit ghinion pentru Dodson, dar poate ca-n felul ăsta Burov n-o să mai fie presat să desfiinţeze lagărul.

— Dacă eşti atât de preocupat ca acest lagăr să rămână pe loc, înseamnă că speri să vină cineva după noi.

— Bună deducţie! începi să gândeşti ca un ofiţer de informaţii.

— Iar tu vorbeşti ca un ofiţer de informaţii. Răspunde-mi la întrebare, Hollis!

Hollis zâmbi.

— Cred că e mai bine să fim aici şi nu în altă parte, în cazul în care s-ar încerca o acţiune de salvare.

Apoi adăugă:

— Nu mă strânge cu uşa, Lisa. Dacă uneori gândesc cu voce tare e pentru că n-am cu cine să discut despre treburile astea. Acum o să gândesc doar pentru mine.

Hollis îşi spuse că, fără îndoială, Alevy ştia că el

şi Lisa fuseseră răpiţi; de fapt, el anticipase acest lucru, motiv pentru care, într-o efuziune sentimentală ce nu-i era proprie, încercase s-o determine pe Lisa să nu se urce în cursa Pan Am. Iar cu prilejul celor două întâlniri pe care le avusese cu Alevy şi care duraseră până în zori, acesta adusese vorba despre o operaţie de salvare ce ar fi urmat să se desfăşoare la Pensionul Doamnei Ivanova, o operaţie prin care, aşa cum bănuise Burov, să poată fi recuperaţi doi, trei oameni, care să poată constitui ulterior dovada. De aici şi toate întrebările puse de Alevy în legătură cu elicopterul sovietic Mi-28, care era, evident, mijlocul cu care intenţiona să acţioneze.

Dar tot Alevy fusese cel care, la Şeremetievo, lăsase să se înţeleagă că putea fi vorba de un schimb în momentul în care ar fi pus mâna pe toţi cei trei mii de absolvenţi ai Pensionului aflaţi în State. De fapt, Alevy nu-şi minţea niciodată colegii, doar că le oferea zece răspunsuri corecte la aceeaşi întrebare.

Hollis încerca să-şi imagineze ce era în mintea lui Alevy, lucru care nu era absolut imposibil, întrucât amândoi lucrau în aceeaşi branşa şi trebuiau, evident, să gândească la fel, pentru a soluţiona acelaşi gen de probleme. După părerea lui, Alevy nu numai că ştia că el şi Lisa fuseseră răpiţi, dar presupunea şi că fuseseră probabil duşi la Pensionul Doamnei Ivanova. Alevy nu voia s-o lase pe Lisa prea mult în mâinile lui Burov, pentru că, dincolo de faptul că era ofiţer de informaţii, Alevy era un bărbat îndrăgostit. Pe de-alta parte, Alevy nu voia nici ca Hollis să rămână prea mult timp în mâinile lui Burov, pentru că, de fapt, nu voia ca creierul lui Hollis să se afle prea multă vreme la îndemâna lui Burov.

Lisa îi întrerupse şirul gândurilor.

— Cred c-am subestimat inteligenţa lui Burov.

— Şi eu cred. M-a impresionat micul lui discurs. Apoi adăugă: Ce-l motivează pe tip e un circuit deranjat. Băiatu' e sărit de pe fix.

Lisa izbucni în râs.

— Eşti într-adevăr prea rău de gură ca să-ţi meargă bine. Hai să ne întoarcem şi să i-o spunem şi lui.

— Mai târziu.

— Ce vrei să facem până la şase după-amiaza?

— Să explorăm. Să descoperim. Eşti pregătită pentru o zi lungă?

— Sigur, îmi place să te urmăresc când lucrezi, îmi stârneşti curiozitatea.

Hollis o cuprinse cu un braţ pe după umeri, continuând să meargă pe drumul principal. Trecură prin centrul comercial, apoi pe lângă clădirea comenduirei, şi se apropiară de Clubul Veteranilor de Război.

— La ora zece trebuie să mă întâlnesc aici, ca din întâmplare, cu Poole.

Urcară treptele verandei şi intrară în clădire. În club se aflau vreo doisprezece instructori şi de două ori mai mulţi studenţi. Într-un capăt al încăperii, patru bărbaţi jucau biliard; aşezate în faţa televizorului, mai multe persoane urmăreau filmul „Plutonul".

Pe Poole îl găsiră la o masă jucând pocher cu trei studenţi. În faţa lui, se aflau un morman de cartofi la pungă şi o grămadă de bancnote de lagăr. Unul dintre jucători era Jim Hull, tânărul pe care îl pusese în dificultate Lisa în sala de exerciţii fizice. Jim îi zâmbi, dar privirea de gheaţa pe care i-o aruncă aceasta îl

făcu să-şi bage din nou nasul în cărţi.

Poole îşi ridică ochii de pe cărţile din mână.

— O, salut colonele! Domnişoara Rhodes! Vreţi să jucaţi?

— Nu, mulţumesc. Mi s-a spus că eşti în comitetul care se ocupa de lemnele de foc.

— A, sigur că da. Vin într-o secundă. Lăsaţi-mă să termin mâna asta.

Hollis şi Lisa se aşezară la o masă alături. Cei patru terminară mana şi potul fu câştigat de unul dintre studenţi cu aşi şi şesari.

— Asta se numeşte „cartea mortului”, le spuse Poole studenţilor.

— De ce? întreba unul dintre ei.

— E cartea pe care o avea în mâna Wild Bill Hickock când a fost împuşcat în spate de cineva în Deadwood, un oraş din estul Americii. Nu-mi amintesc statul. Dar e o carte ghinionistă, chiar dacă câştigi cu ea. Aşi cu şesari. Când îţi intră cartea asta la pocher, se spune „cartea mortului”.

Poole se ridica în picioare.

— Mă întorc mai târziu. Să nu-mi umflaţi banii!

Cei trei tineri zâmbiră.

Poole îi conduse pe Hollis şi pe Lisa afară şi se opriră la marginea drumului principal, la o oarecare distanţa de club.

— „Cartea mortului” e din aşi şi optari, remarca Hollis.

— Zău? Ce prost sunt!

Poole rânji şi le spuse în şoaptă:

— Dacă nu le trag măcar o păcăleală pe zi, mă simt deprimat.

— Te-au prins vreodată? întreba Lisa.

— Bineînţeles. De vreo douăzeci de ori. De fiecare dată Lena, soţia mea, sta o săptămână la „mititica”.

Poole îşi plimbă privirea de la Hollis la Lisa.

— Dar ei nu-i pasa. E mândră de mine, când o ridică. Înainte să vină aici, a făcut patru ani de lagăr la o exploatare forestieră. Zice că, prin comparaţie cu ce era acolo, celulele de-aici sunt un rai. La „mititica” nu trebuie să spele lenjerie sau să-şi facă patul, pentru că nu exista paturi. Când vine acasă, o aştept întotdeauna cu o masă împărătească.

— Este clar c-ar putea să vă facă mai mult rău, şi ei, şi ţie, dacă ar vrea, spuse Lisa.

— Aşa-i, dar ezită şi am să vă spun de ce. Acum ei umbla mai mult cu momeli şi mai puţin cu ameninţări. Într-o bună zi, o să treacă din nou la faza de ameninţări, într-un anume fel, simt ca aceasta faza-i pe-aproape.

— Şi vei sabota programa în continuare? întreba Lisa în şoaptă.

— Bineînţeles. Ştiţi ce, poate că micile mele minciuni, ca asta cu aşii şi şesarii, nu vi se par cine ştie ce. Îmi amintesc c-am citit odată o poveste adevărată despre un pilot britanic închis împreună cu alţi piloţi într-un castel din Germania în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. A stat acolo închis câţiva ani, nu cincisprezece sau douăzeci, dar frustrarea pe care o resimţea pentru faptul că nu era în stare să-i provoace pagube inamicului a devenit obsesiva. Aşa că a început să taie aşchii din grinzile putrezite ale castelului, pe care le-a implantat în grinzile sănătoase, ştiind că cincizeci sau o sută de ani mai târziu, întregul castel va fi mâncat de putregai. Puteţi

înţelege această psihologie?

— Da, răspunse Hollis. Am auzit întâmplări asemănătoare.

Poole îi lua pe după umeri şi îi trase mai aproape de el.

— Ei bine, le spuse cu voce joasă, cam asta-i ce simţim şi ce facem aici. Numai ca noi avem o versiune modernă a grinzilor castelului. Uneori mă gândesc la aceste mici cursuri pe care le predăm ca la nişte microprocesoare de silicon. Noi trebuie să implantam pe aceste microprocesoare microcircuite corect, în aşa fel încât ele să se potrivească în marele computer care e creierul studentului rus. În timp ce creăm aceste microprocesoare, noi lăsăm pe suprafaţa lor nişte zgârieturi. Mici imperfecţiuni care scapă controlului de calitate. Apoi rusul se îndreaptă spre Vest cu aceste mici defecte. Computerul său va funcţiona bine probabil cea mai mare parte din timp şi va avea o defecţiune într-un moment neimportant. Dar într-o zi, într-o situaţie ideală, de pildă când se va afla într-un avion care zboară cu o viteză de doi mach la o înălţime de douăzeci de mii de metri, va încerca o manevră şi atunci microprocesorul imperfect îl va lăsa baltă într-un moment crucial. Iar mică defecţiune produsă în acel moment şi în acel loc îi va fi fatală. Sau poate unul dintre deştepţii ăia dinăuntru o să joace cărţi într-o bună zi cu unul de la CIA şi când o să-i intre aşi cu şesari o să facă o remarcă idioată. Înţelegeţi?

— Perfect.

— Ne străduim.

— Ştiu.

— Apropo, fumezi trabucuri cubaneze?

— Nu.

— Ei, o să fumezi acum!

Poole scoase din buzunarul jachetei de trening două tuburi în care se ţin de regulă ţigările de foi şi i le întinse lui Hollis, care le strecura în buzunar.

— Ai numele tuturor americanilor, trecuţi şi prezenţi, care s-au perindat prin acest loc, cu semnături, acolo unde s-a putut, data încarcerării şi data decesului, acolo unde e cazul. Dinamita curată, colonele, dacă poţi să le scoţi de aici şi să le faci s-ajungă la ambasadă.

— Ştiu.

— Dar poate că ai noştri nu vor să aibă dinamita în ambasadă.

— E posibil. Dar vor face ceea ce au de făcut.

— Oare? Speri cumva… adică, nu te mai întreb.

Poole schimba vorba.

— Cum v-aţi petrecut dimineaţa?

— Presupun că ştii că i-am făcut o vizită lui Burov. E un lucru obişnuit să fii invitat la el acasă?

— Era înainte, ca şi cum ai fi invitat să bei o vişinata cu directorul şcolii. Comitetul de etică a interzis acest lucru în urmă cu ani. Ne ducem doar dacă ni se ordonă să ne prezentăm la el. Nu bem nimic, nici măcar un pahar cu apa. Cred că se simte insultat, aşa că nu ne mai invita.

— Înţeleg.

— Poţi să-mi spui ce-a vrut cu voi?

— În mare, a vrut să ne-mpuşte, dar, până la urmă, o să ne aranjeze să lucrăm aici.

Poole dădu afirmativ din cap.

— Dac-ai fi sigur că doar te-mpuşcă, te-aş sfătui să-i spui să-şi facă treaba. O să te supună însă unui

interogatoriu, care nu va fi deloc plăcut.

— Ştiu, replică Hollis, dar dacă acceptăm oferta lui, ni se oferă şansa unui interogatoriu mai plăcut cu droguri şi detectorul de minciuni. Indiferent de variantă, va scoate de la noi o serie de lucruri pe care aş fi preferat să nu le ştie.

Poole îl privi pe Hollis, apoi o întreba pe Lisa:

— Lucrezi în spionaj?

— Da, dar numai de puţina vreme. Eu mă ocupam de comunicatele de presă.

— Trebuie să-i dăm răspunsul până la şase. O să acceptăm, dar voi încerca să câştig timp până la testul cu detectorul.

Poole îl privi stăruitor pe Hollis.

— Pentru ce vrei să câştigi timp?

„Foarte bună întrebare”, îşi zise Hollis. Dacă ar fi fost să-i răspundă lui Poole, i-ar fi spus: „Timp ca să-i fac pe cei din Washington să treacă la acţiune”. Ştia că Seth Alevy îi va aduce preşedintelui argumente foarte convingătoare în sprijinul afirmaţiei ca Lisa Rhodes şi Sam Hollis au fost răpiţi, nu carbonizaţi în accidentul de elicopter cu pricina, şi că erau deţinuţi la Pensionul Doamnei Ivanova. Totodată, Alevy va informa Consiliul Naţional de Securitate ca Hollis deţinea mult prea multe informaţii pentru că acestea să fie lăsate pe mâinile ruşilor. Alevy va insinua tot ce e mai rău, va linguşi, va implora şi va ameninţa. N-ar fi exclus ca, în acest moment, Alevy să se afle împreună cu generalul Surikov la Casa Albă, prezentând unei asistenţe înmărmurite, e vorba de preşedinte şi de consilierii săi în probleme de securitate, microfilmele cu cei trei mii de agenţi sovietici. În cele din urmă, până şi Washington-ul va

înţelege că trebuie făcut ceva, lăsând-o dracului de destindere.

— Timp pentru ce? repetă Poole.

Hollis nu-i răspunse la întrebare, dar îl informa:

— Burov zice că l-au prins pe Dodson.

— Jack a fost… capturat?

Poole păru năucit de veste, dar îşi veni de-ndată în fire.

— Acum urmează măcelul.

— O să vorbesc cu Burov diseară, să văd ce pot face.

— Nu poţi face nimic.

— O să mă străduiesc totuşi.

— Bine… vedeţi că diseară e petrecerea aia tâmpită de Halloween. Începe la şapte şi trebuie să ne prezentăm împreună cu nevestele.

— Vorbim atunci.

Şi Hollis adăugă:

— Comandore, e prea devreme ca să bei ceva?

— Normal, da, dar în dimineaţa asta o să fac o excepţie.

— La revedere.

Poole se îndepărta ca în transă.

Sam Hollis şi Lisa Rhodes se aflau în biroul lui Burov. În încăpere erau şi doi grăniceri, care stăteau în picioare, în repaus, chiar în spatele lor.

— Ce-aţi hotărât? întreba Burov.

— Am hotărât să lucrăm aici, răspunse Lisa.

Burov dădu afirmativ din cap şi îşi opri privirea asupra lui Hollis.

— Vreau s-o aud de la tine, colonele.

— Voi lucra aici, spuse Hollis.

— Bun. Şi vă veţi supune interogatoriilor cu

droguri şi detectoare de minciuni, da?

— Da.

— Şi aţi înţeles că n-aveţi voie să încercaţi să derutaţi aparatele. Veţi spune adevărul de prima dată când vi se va pune o întrebare. Dacă minţiţi fie şi numai o dată, vă aşteaptă masa de şocuri electrice. Dacă minţiţi a doua oară, s-ar putea s-ajungeţi în faţa plutonului de execuţie. Clar?

— Da.

— Acum aş vrea să vă pun nişte întrebări, fără droguri sau detector de minciuni. şi vă sfătuiesc să daţi răspunsuri adevărate, când o să începeţi pe mâna aparatului. Prima întrebare: Serviciul de Informaţii al Statelor Unite cunoaşte care este, în mare, destinaţia acestei baze? Colonele?

— Da, răspunse Hollis.

Burov îl privi atent o clipă, apoi îl întreba:

— Ştiu că aici sunt deţinuţi piloţi americani?

— Da.

— Ştiu caţi anume?

— Nu.

— Ce intenţionează să întreprindă în legătură cu americanii deţinuţi aici?

— Nu ştiu.

— Nu? Să sperăm că răspunsul ăsta n-a scos acul de pe hârtia poligrafului, fiindcă atunci ai descoperi cât de dureroase pot fi şocurile electrice aplicate în zona organelor genitale.

Burov îşi plimbă privirea de la Hollis la Lisa, apoi îl întreba pe Hollis:

— Prezenţa ta aici e rezultatul inteligenţei mele sau al inteligenţei lui Seth Alevy?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba înţelegi. Ştiaţi, tu şi Alevy, că ai fi putut fi răpit?

— Nu.

Burov îl fixa pe Hollis cu privirea, tăcu o bucată de vreme, apoi îl întreba:

— Intenţionează serviciile americane să întreprindă vreo acţiune împotriva acestei baze?

— N-am auzit de aşa ceva.

— Ştii, Hollis, spuse Burov, dacă voi constata că m-ai minţit de două ori până acum, te pun direct la zid şi te scutesc de şocurile electrice. Dar poate că nu m-am făcut bine înţeles, aşa c-am să-ţi pun din nou aceleaşi întrebări.

Burov formula în acelaşi fel întrebările, primind aceleaşi răspunsuri din partea lui Hollis. Reformula şi ultima întrebare:

— A făcut Seth Alevy vreo aluzie la o operaţiune americană armată sau clandestina îndreptata împotriva acestui lagăr?

— Nu, n-a făcut.

Burov schiţa un zâmbet.

— Sper, pentru binele tău şi al meu, că spui adevărul.

Aşi întoarse privirea spre Lisa.

— Şi acum tu. Eşti implicată în vreun fel sau altul în activităţi de spionaj?

— Nu.

— Nu? Eşti doar încurcata cu ofiţeri de informaţii?

— Da, confirma Lisa, dând din cap.

— Ce ghinion! Data viitoare, dacă o să mai existe aşa ceva, te-aş sfătui să te culci cu bărbaţi mai puţin periculoşi.

Lisa vru să răspundă, dar până la urma dădu doar din cap.

— Cei doi prieteni ai tăi spioni, continuă Burov, te-au băgat în treaba asta, din care eu nu te pot scoate. Pot, în schimb, să-ţi aranjez să duci o viaţă confortabilă, dacă faci ce-ţi spun.

Lisa dădu din nou din cap.

— Ai auzit răspunsurile colonelului Hollis la întrebările mele, spuse Burov. Din câte ţi-ai putut da seama, răspunsurile lui au fost adevărate?

— Da.

— Ştii ce este o masă de şocuri electrice?

— Cred că da.

— Bun. Următoarea întrebare, domnişoara Rhodes. Acum două nopţi, dumneata şi colonelul Hollis aţi stat de vorbă cu generalul Austin în cabana lui, da?

— Da.

— Cu acel prilej şi, din nou, azi-dimineaţă, lângă clădirea clubului, aţi vorbit cu comandorul Poole.

— Da.

— Aţi discutat, cu aceste două ocazii, despre vreun plan de evadare sau vreo operaţie de salvare?

— Nu.

— Nu? Ei bine, o să vedem câte „lovituri” aveţi, când o să vă conectăm la detectorul de minciuni.

Burov îşi opri privirea asupra lui Hollis.

— În base-ball ai dreptul la trei lovituri, nu? Aici, noi jucăm softball. Jocul e mai uşor, dar n-ai dreptul decât la două lovituri. Dacă le-ai ratat, ai ieşit din joc, spuse zâmbind.

— Cam neinspirata analogia, comenta Hollis.

— Metaforă, îl corectă Lisa.

— Le cam încurc, recunoscu Hollis.

Burov miji ochii şi îşi ţuguie buzele:

— Ador limba voastră. Zău! Limbă vorbită. Numai că popoarele anglofone îi consideră pe cei care nu le vorbesc limba nişte imbecili şi fac din asta o chestie de mare amuzament. Dar ştiţi ceva? Cei legaţi de masa de şocuri electrice vorbesc o singură limbă, care nu seamănă cu nimic din ceea ce-aţi auzit vreodată. Burov îi privi pe amândoi, apoi spuse: Mâine vor sosi de la Moscova doi anchetatori. Primul e un expert în droguri şi detectoare de minciuni. Întâlnirile voastre cu acest om s-ar putea să dureze mai multe săptămâni, dar în afară de mahmureală datorată drogurilor, nu vă veţi simţi afectaţi în niciun fel. Cel de-al doilea anchetator este un tip căruia i se spune electromonitor – electricianul. Îşi face veacul prin beciurile de la Lubianka şi a văzut lucruri care ne-ar întoarce stomacul pe dos. Din fericire pentru voi, opţiunea va aparţine.

— Am ales, spuse Lisa.

Burov se uita ţinta în ochii Lisei, după care spuse:

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu umorul tău.

Ridică din umeri.

— Oricum, felicitări pentru hotărârea înţeleapta pe care aţi luat-o.

— Ce-o să se întâmple cu maiorul Dodson? întreba Hollis.

— Ştiţi doar că n-am nicio putere în privinţa asta.

— De ce nu? Cine conduce lagărul ăsta?

Burov păru iritat.

— Trebuie să înţelegi, colonele Hollis, ca Dodson, pe lângă făptui că a comis un delict capital, a văzut

prea multe de când a plecat de-aici şi până a ajuns la Moscova. N-aş vrea să-i informeze şi pe ceilalţi în legătură cu configuraţia terenului şi altele de felul ăsta. Omul va fi executat.

— Când?

— Mâine dimineaţa.

Hollis se ridica.

— Eşti un…

Unul dintre grăniceri îşi puse mâniile pe umerii lui Hollis şi îl împinse înapoi pe scaun.

Burov ridica indiferent din umeri.

— Pur şi simplu nu ne putem permite ca oamenii de-aici să-ncerce să evadeze. S-ar alege praful de toate. De noi toţi, de pacea mondială şi chiar de americanii de-aici. Ar fi expediaţi în altă parte şi probabil împuşcaţi, înţelegeţi deci cât de importantă e toată povestea asta.

— Înţeleg, replică Hollis, că dacă lui Dodson i-ar fi reuşit evadarea, tu ai fi fost cel împuşcat, înţeleg că avem de-a face cu un sistem care pune preţ pe cruzime şi foloseşte teroarea ca instrument de conducere.

Burov ridică din umeri.

— Şi eu înţeleg la fel, doar ca pe-aici lucrurile au stat întotdeauna aşa, Hollis, încă dinaintea ţarilor. Eu îi terorizez pe cei de sub mine, iar Lubianka mă terorizează pe mine. Şi, uite-aşa, teroarea naşte teroare. Şi ce-i cu asta? Treaba merge.

Burov îşi opri privirea asupra lui Hollis.

— Pentru mine, capul maiorului Dodson n-are prea mare preţ, în timp ce ai meu dă. Am o familie de întreţinut.

— N-ai putea doar să-l încarcerezi pe maiorul

Dodson?

— Nu. Trebuie să facem din el un exemplu public.

— Dacă-l omori, spuse Hollis, s-ar putea să ai necazuri aici.

— Nu mai spune! Ai auzit ceva în sensul ăsta? Ei bine, poţi să le spui compatrioţilor tai că sunt pregătit să împuşc atâtea neveste şi prietene cât va fi nevoie, dacă doar le trece prin minte să se revolte. Faci asta pentru mine, colonele Hollis?

— Da, o să le spun, colonele Burov. Dar mă gândeam şi la compatrioţii tăi, studenţii ăştia tineri. Nu va fi oare nou dobândita lor sensibilitate americană afectată de aceasta execuţie?

— Nu încerca să mă momeşti sau să mă intimidezi, Hollis. Studenţii mei nu vor fi afectaţi câtuşi de puţin de execuţia maiorului Dodson. Nici chiar cei care l-au cunoscut nu vor vărsa măcar o lacrimă.

— Te rog să te gândeşti la posibilele consecinţe ale deciziei tale, colonele Burov.

— La consecinţe trebuiau să se gândească Dodson şi prietenii lui.

Hollis trase adânc aer în piept:

— Putem pleca?

— Anca puţin. Mâine, imediat după execuţie, vă prezentaţi aici, la comenduire. Da, execuţia va fi publica şi va avea loc pe terenul de fotbal, la ora opt. Puteţi să le transmiteţi şi celorlalţi ca celui care nu participa îi va fi împuşcata soţia. Dacă o femeie nu participa, va fi împuşcata ea însăşi. Copiii sunt scutiţi de participare. La locul execuţiei se vor afla două sute de grăniceri înarmaţi până-n dinţi. Spune-i asta

generalul Austin. Să-ncercăm să evităm o baie de sânge mâine, bine?

— Vor mai fi executaţi şi alţii?

— Da. Încă zece persoane. Maiorul Dodson e în momentul acesta interogat pentru a-i afla complicii. Dacă nu le divulga numele, voi alege zece persoane la întâmplare, inclusiv femei. Burov adăugă: Să nu vă fie milă de ei. Ştiau care sunt regulile. Sunt convins că cel puţin zece ani de-acum încolo n-o să mai existe nicio tentativă de evadare. Bună seara!

Hollis şi Lisa se ridicară.

— Sper că participaţi la festivităţile de Halloween diseară. Toată lumea trebuie să fie pe terenul de fotbal mâine la ora opt, inclusiv mahmurii. Acum puteţi pleca.

Hollis se îndrepta în grabă spre uşă, urmat de Lisa şi de cei doi grăniceri. Ieşiră din clădirea comenduirei şi ajunseră pe drumul cufundat în întuneric, lăsând santinelele în urma lor. Noaptea era geroasa şi pe cer, prin bolta deasă a pinilor, Hollis putea vedea stelele. Acestea se zăreau, nu însă şi lumina lunii. Mergeau fără să-şi vorbească.

Deodată, Hollis se opri brusc şi lovi cu furie o creangă căzută pe drum.

— Lua-l-ar naiba!

Lisa îi puse o mână pe umăr.

— Ticălos nenorocit! Ştie, ştie care-i deosebirea dintre drept şi nedrept, bine şi rău şi alege nedreptatea şi râul. Râul e o adevărată industrie aici. Are o familie de întreţinut, îţi vine să crezi ce-ai auzit? Credeam că nimic nu mă mai poate uimi. Iisuse Hristoase!

— Să mergem, spuse Lisa. Hai, Sam!

Continuară să meargă.

— Crezi că mâine… o să fie probleme? întreba Lisa. O revoltă?

— Nu ştiu. Ştiu doar ca şase sute de bărbaţi şi femei neînarmaţi n-au nicio şansă în faţa a două sute de grăniceri înarmaţi.

— Dar ai putea să foloseşti acest moment ca să declanşezi o revoltă?

— Poate… pentru cei de-aici, noi părem coboraţi din cer, aducând cu noi ultima porunca a Domnului. Mă întreb însă… – avem, oare, dreptul să-i incităm la o revoltă care se va sfârşi printr-un masacru?

Se îndreptau agale spre Clubul Veteranilor, luminat puternic în vederea petrecerii.

— Ce-o să facem cu interogatoriul, Sam? Avem deja două „lovituri” ratate încă înainte de a-l începe.

— Se pare că suntem în criză de timp şi spaţiu, nu-i aşa? Hollis se gândi la secretele pe care trebuia să le protejeze. Trebuia să-l protejeze pe Surikov, în eventualitatea că acesta nu reuşise să părăsească încă ţara. Trebuia să ascundă faptul că cei trei mii de absolvenţi ai Pensionului erau pe punctul de a fi demascaţi şi negociaţi pentru cei trei sute de americani ai lui Burov. Trebuia să-l facă pe Burov să creadă că Alevy nu intenţiona să scoată americani din lagăr, pe care să-i arate lumii. Nu mai putea trage de timp şi Burov era pe cale de a obţine de la el informaţiile de care avea nevoie cu ajutorul drogurilor, al bâtelor, al şocurilor electrice sau doar al detectorului de minciuni. Apoi Burov va evacua lagărul, iar KGB-ul îi va alerta pe cei trei mii de agenţi ai săi din America, în acest fel, se punea capăt întregii operaţiuni şi ultimii dispăruţi ai Americii erau până la

urma pierduţi pentru totdeauna.

O bună bucată din drum Lisa nu scoase o vorbă. În cele din urmă, spuse:

— Nina Struges şi Mary Auerbach.

— Ce spui?

— Cele două americance care s-au sinucis aici.

Hollis nu răspunse.

— Sam… mâine o să asistăm la moartea oribilă a unsprezece bărbaţi şi femei de treabă. Apoi o să fim interogaţi săptămâni în şir. S-ar putea nici să nu mai ieşim din clădirea aia. Ştii asta.

Hollis continua să tacă.

— M-am gândit, spuse Lisa în şoapta… ce-ar fi dacă, diseară, când ne-am duce la culcare… am dormi aşa… împreună… tu şi eu… pentru totdeauna. N-ar fi mai bine? Unul în braţele celuilalt? şi Lisa adăugă: Ele au folosit propanul de la aparatul de încălzit…

Hollis o privi. Pentru prima dată de când o cunoştea se simţea total răspunzător pentru soarta ei. Acum însă ea încerca să hotărască destinul ei şi al lui.

— Au fost multe răsărituri de soare pe care nu doream să le apuc, spuse Hollis, dar pe cel de mâine o să-l apucăm, împreună. Nu vreau să mai aud de chestia asta.

— Iartă-mă… nu vreau s-o fac fără tine… dar o să fie o noapte atât de lungă.

— Poate că tocmai în noaptea asta lungă o să găsim răspunsurile.

PARTEA A CINCEA

„Dacă trăieşti în preajma unui balaur, nu-i de-ajuns să-l ignori”.

S.R.R. TOLKIEN

CAPITOLUL 37

Seth Alevy îşi îmbracă trenciul, îşi lua servieta diplomat şi părăsi camera de la etajul al doisprezecelea al hotelului situat în complexul de clădiri noi denumit Centrul Comercial International.

Ieşi din lift în holul mare de la parter, pardosit cu marmură, populat la acea oră mai ales cu oameni de afaceri occidentali şi japonezi.

An timp ce traversă holul, auzi un strigăt puternic în spatele lui; se întoarse cu faţa spre celălalt capăt al holului, unde doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume luxoase se năpustiră asupra unui bărbat mătăhălos, îl înşfăcară şi îl lipiră cu spatele de un stâlp de piatră. Unul din cei doi striga în ruseşte:

— Suntem agenţi CIA! Iuri Sergunov, eşti arestat!

Matahala, Sergunov, îi aplică unuia din atacatori o lovitură de judo necruţătoare în ceafă, iar acesta se prăbuşi la podea. Al doilea agent CIA scoase pistolul, dar Sergunov se dovedi mai rapid şi trase două focuri în direcţia lui. Agentul se prăbuşi pe mocheta de culoare mov, o pată de sânge lăţindu-i-se pe cămaşă albă.

Câţiva dintre martorii scenei aflaţi în celălalt capăt al holului ţipară speriaţi şi o luară la fugă, în timp ce Sergunov alerga spre uşile de sticlă de la intrare, agitând pistolul. Se izbi de un portar şi dispăru în noapte.

Cineva zbieră:

— Stoi!

An secţiunea din hol delimitata prin cordoane

acţiunea înceta.

Agentul CIA care fusese doborât cu o lovitură de judo se ridica de jos şi strigă:

— Nu-i puteţi explica cretinului ăluia cum se mimează lovitura? Mai avea puţin şi-mi rupea gâtul.

— Vorbiţi englezeşte? întreba un bărbat de lângă Alevy.

— Da.

— Lucrurile astea ar trebui anunţate, nu credeţi? spuse bărbatul cu un accent britanic.

— De fapt, e un afiş mai încolo.

— Da, dar e în ruseşte.

— Şi filmul e rusesc, sublinie Alevy.

— Puteţi citi ce scrie?

— Oarecum. Suntem rugaţi să fim înţelegători, întrucât se filmează o scenă dintr-un film.

— Ce fel de film? Ăştia arătau a hoţi şi vardişti.

— Un film de spionaj, explica Alevy. Tipul care a scăpat e probabil eroul. Un agent KGB, presupun.

— Nu mai spune! Dar e un mod diferit de a vedea lucrurile.

— Suntem în Rusia, îi reaminti Alevy.

— Şi atunci ăilalţi doi indivizi de unde erau? Sper că nu de la MI-6?

— Nu. De la CIA.

— A!

Britanicul reflecta o clipă.

— Am avut impresia că tipii de la CIA încercau să-l aresteze pe individul de la KGB. Dar în Rusia nu pot să facă aşa ceva.

— Ar fi bine dacă ar putea. Dar se presupune că locul ăsta e în America. Studioul Mosfilm îl foloseşte pentru scene chipurile americane. Am văzut hotelul

ăsta în vreo zece filme până acum.

Englezul izbucni în râs.

— Nu s-au plictisit să vadă mereu acelaşi loc?

— Ruşii, prietene, nu se plictisesc decât de muncă.

— Ai dreptate. Oricum, e o chestie de povestit când ajung acasă. Ştii, tocmai ieşeam din lift şi pentru o clipă am fost descumpănit. Omul poate să-nnebunească într-o ţara ca asta.

— Cum aşa? întreba Alevy.

Englezul nu răspunse.

Regizorul pregătea din nou scena, în timp ce agentul C.I.A. Îşi punea o cămaşă curată pentru o nouă dubla.

— Dacă stai să te gândeşti, spuse englezul, povestea asta nu prea e de bun-gust. Vreau să spun că mi se pare ofensatoare, având în vedere că aproape toţi cei de-aici sunt occidentali.

— E ţara lor.

— Da, dar fie vorba între noi, hotelul ăsta e un hotel de lux şi nu avem nevoie de aşa ceva aici. Americani împuşcaţi şi altele de felul ăsta. Deşi bănuiesc că nimeni nu va şti despre ce-i vorba, dacă n-o rupe un pic ruseşte.

— Arta imita viaţa, spuse Alevy.

— Întotdeauna am crezut că e invers. Ei, eu trebuie să plec. Bună seara!

Alevy observa că scena era reluată. Cum n-avea chef să-l vadă pe agentul CIA luând încă două gloanţe în plin, făcu stânga-mprejur şi plecă.

O luă spre zonă comercială, un coridor larg pardosit cu mocheta groasă, în care dădeau şase magazine Beriozka specializate. Pe vitrinele

magazinelor erau lipite abţibilduri cu American Express, Eurocard şi alte cinci cărţi de credit importante din lume, iar geamul era mat.

Alevy intra în magazinul deasupra căruia scria „Bijuterie” şi examina un şirag de mărgele din chihlimbar. Patru oameni de afaceri japonezi bine îmbrăcaţi bântuiau prin elegantul magazin. Un american de lângă Alevy îi spuse femeii cu care era:

— Dacă ruşii de rând ar putea vedea locul ăsta, s-ar răscula din nou.

Alevy lua mărgelele, le puse pe tejghea şi prezenta o carte de credit Eurocard pe numele de Thornoton Burns. Vânzătoarea puse şiragul de mărgele într-o cutie satinată, pe care o baga într-o pungă de hârtie colorată. Zâmbi, apoi îi ură în engleză „O seară plăcută!”, dar, din intonaţia vocii, Alevy avu impresia că nu făcuse decât să citească inscripţia din spatele lui.

Ieşi şi trecu prin faţa vitrinei unui alt magazin ce se chemă „Pentru bărbaţi şi femei”, o combinaţie ciudată de blănuri, broderii, porţelanuri şi sticla şlefuita, toate ruseşti. Îşi privi ceasul şi constată că era nouă şi jumătate. Magazinele Beriozka aveau să închidă în scurtă vreme. Depăşi un magazin de articole electronice şi o librărie şi o lua printr-un pasaj care cobora în pantă uşoara spre magazinul alimentar.

Chiar şi la acea oră, observa el, micul supermarket era înţesat de oaspeţi ai hotelului, diplomaţi însoţiţi de nevestele lor de la toate ambasadele din Moscova, înalte oficialităţi ale partidului cu acces la valuta forte şi bişniţari care foloseau valuta occidentală cu riscul de a face doi până la cinci ani de lagăr în Siberia.

Supermarketul era bine aprovizionat cu peşte, conserve europene, carne, legume de seră sovietice şi fructe tropicale; pe multe dintre acestea moscoviţii nu le văzuseră decât în cărţi sau în filme. Alevy observa că un nou transport de ananas, în cutii de carton pe care scria „Nicaragua”, dispărea cu repeziciune în cărucioarele cumpărătorilor. Cumpără câteva specialităţi de ciocolată elveţiana, guma de mestecat americană şi dropsuri finlandeze. Plăţi în dolari americani şi ieşi din nou în coridor, unde găsi biroul Intourist, amenajat în spatele unui perete de sticlă. Scoase pe tejghea paşaportul, cartea de credit şi biletele de avion şi spuse în engleză:

— Aş dori să-mi confirmaţi legătura cu elicopterul până la Şeremetievo şi rezervarea pentru cursa de Helsinki.

Blonda atrăgătoare răsfoi documentele pe tejghea şi răspunse simplu, într-o engleză fără cusur:

— Da, totul e în regulă. Ce să vă confirm?

— Ştiu cât de bine funcţionează totul în ţara dumneavoastră, dar aş vrea să fiu sigur că aranjamentele mele sunt valabile.

Funcţionara îl privi o clipă, apoi îi răspunse ceva mai curtenitor:

— Elicopterul dumneavoastră se afla deja aici, domnule Burns. Pleacă peste cincisprezece minute. Mergeţi în hol şi luaţi legătura cu şeful personalului de serviciu. N-am auzit să aibă vreo problemă cursa Finnair cu care urmează să plecaţi.

— Mulţumesc.

Alevy îşi lua paşaportul, cartea de credit şi biletele şi le bagă în buzunarul trendului. Se întoarse înapoi în hol, unde îşi repera bagajele, care îi fuseseră

coborâte din cameră. Echipa de filmare îşi strângea aparatura, iar un hamal se chinuia să scoată sângele de pe mocheta.

Alevy se apropie de şeful personalului de serviciu.

— Elicopter? întreba, făcând un semn de rotaţie cu degetul.

— Elicopter? repetă mai tare, amintindu-şi că despre americani se spune că au obiceiul să ţipe în engleză, fiind convinşi că, dacă le vorbesc tare localnicilor, aceştia îi vor înţelege.

— E-li-cop-ter!

— A, vertoler.

Şeful personalului îi arata prin uşile de sticlă un microbuz alb Aeroflot.

— Minunat.

Alevy îi prezenta şefului de personal nota de plată, pe care era trecut numărul camerei, şi arata spre bagaje.

Şeful de personal dădu din cap în semn că a înţeles şi chemă un hamal, spunându-i în ruseşte:

— Doar nu credeai că americanul o să-şi care bagajele două zeci de metri, ce naiba! Fii drăguţ cu el şi poate o să te ia în America într-o valiză.

Alevy îi zâmbi tâmp şefului de personal şi-i dădu o rublă. Omul duse mâna la caschetă şi spuse:

— Do svidania!

— La revedere, îi răspunse Alevy, urmându-l pe hamal spre ieşire. Portarul îi ură drum bun, ceea ce-l făcu pe Alevy să-şi spună că, într-adevăr, unii dintre ei învăţaseră bine lecţia.

Se urcă în microbuzul Aeroflot şi-i salută cu o mişcare a capului pe ceilalţi trei pasageri. Hamalul

îndesa genţile de voiaj şi valiza lui Alevy în partea din spate a microbuzului. Servieta diplomat continua să se afle la Alevy. Şoferul porni motorul.

Bărbatul de pe partea cealaltă a intervalului îl întreba:

— American?

— Da.

Bărbatul zâmbi.

— Aţi vine să crezi că există serviciu de elicoptere la Moscova? Acum cinci ani când am fost aici nu exista chestia asta.

— Nu-mi vine să cred că au un asemenea hotel, spuse bărbatul din spatele lui Alevy. E-aproape la standardele noastre.

Izbucniră cu toţii în râs.

Cel de-al patrulea pasager, aşezat în faţa lui Alevy, se întoarse cu faţa spre ceilalţi trei.

— Aţi văzut filmul ăla cu hoţi şi vardişti pe care-l filmau în holul hotelului?

Toată lumea dădu afirmativ din cap.

— Era, de fapt, o înfruntare între CIA şi KGB. O prostie în stil hollywoodian. Aşa ceva nu se întâmpla niciodată în realitate.

Microbuzul părăsi aleea circulară, iar cei patru pasageri, toţi americani, schimbară impresii despre şederea lor la Moscova, constatând că toţi urmau să plece cu zborul Finnair de zece şi patruzeci şi cinci spre Helsinki, ultima cursa spre Vest până a doua zi dimineaţa.

Bărbatul din faţa lui Alevy spuse că obişnuia să vină frecvent la Moscova şi adăugă:

— Întotdeauna mă simt bine când mă car de-aici. Am sărutat pista de la Helsinki de-atâtea ori că mi s-

au înnegrit buzele.

Ceilalţi zâmbiră cu aerul că recunoşteau sentimentul.

Microbuzul îi duse pe lângă latura de vest a hotelului spre un elicodrom betonat de lângă Sala de Expoziţii Internaţionale, foarte aproape de splaiul Moscovei. Pe elicodromul scăldat în lumina îi aştepta un elicopter Mi-28 de culoare albă, cu motorul pornit. Alevy examina o clipă elicopterul. În loc de tălpici de aterizare, avea roţi asemenea majorităţii elicopterelor ruseşti. Avea două elice duble deasupra celor două motoare cu turbina Izotov de 400 CP. Elicopterul Mi-28 intrase în dotarea armatei sovietice, ca şi a Aeroflot-ului, ca mijloc de transport VIP, respectiv pentru persoanele foarte importante. Era un elicopter confortabil, rapid şi solid. Cel puţin aşa i se spusese. Asemenea tuturor aparatelor de zbor sovietice, şi acesta avea o denumire codificată NATO, care, fiind vorba de elicopter, începea evident cu litera H. Denumirile codificate nu aveau o semnificaţie anume. Sau măcar aşa spera. Elicopterului Mi-28 i se spunea „Piatra de mormânt”.

Microbuzul opri la zece metri de elicopter şi cei patru americani îşi transportară singuri bagajele; şoferul microbuzului cara doar pungile de cumpărături de la magazinele Beriozka.

Pilotul deschise uşa cabinei şi lua bagajele, depozitându-le în spaţiul îngust din spatele ultimelor două scaune. Cei patru americani îi dădură câteva ruble bacşiş şoferului şi se urcară în elicopter.

Alevy se aşeza în spatele pilotului şi observă că locul copilotului era liber, lucru obişnuit în cazul acestor curse scurte până la aeroport.

Ceilalţi trei se aşezară pe restul de scaune. Unul dintre ei, cel care călătorea frecvent la Moscova, comentă:

— La ora asta am putea ajunge la Şeremetievo în jumătate de ceas cu taxiul. Ruşii ne consideră probabil nebuni că dăm atâţia bani ca să ajungem cu elicopterul în zece minute.

— Învaţă cum să ne jupoaie de dolari. Mai aşteptaţi vreo zece ani şi o să vedeţi cluburi de striptease cu intrare în valută pe bulevardul Gorki.

Râseră cu toţii.

Elicopterul se înălţă deasupra Centrului Comercial. Alevy putu să admire frumoasele clădiri de dedesubt: hotelul cu cincisprezece etaje, clădirile mai înalte în care se aflau şi sălile de expoziţii comerciale.

— O adevărată fereastra spre Vest, spuse, spre lume, din care pare să lipsească aversiunea paranoică a sovieticilor pentru tot ceea ce înseamnă Vestul.

Ceilalţi nu-i răspunseră.

Alevy se aplecă în faţa şi examina tabloul de bord al elicopterului, cu indicatoarele şi staţia radio luminată de o lumină roşie slabă.

— Vorbiţi englezeşte? îl întreba Alevy pe pilot.

Pilotul arunca o privire furişa în spate, în momentul în care balansa elicopterul, luând direcţia nord, spre Şeremetievo.

— *Sto?*

— *Angliiski?*

— *Niet.*

Alevy dădu din cap şi reveni în scaunul său.

— Judecând după litrometrul de combustibil, rezervoarele sunt pline. Bărbatul de lângă Alevy, căpitanul O’Shea, dădu afirmativ din cap.

— Cum îţi spuneam, Seth, exista o dispoziţie potrivit căreia toate aparatele de zbor, chiar şi cele civile, trebuie să fie în orice moment gata pentru mobilizare, dacă se duce dracului şandramaua.

— Bună dispoziţie, remarca Alevy.

„Până aici, toate bune, zâmbi el. Un pilot, rezervoare pline”. împreună cu doi dintre americani, aghiotantul lui Hollis, O’Shea, şi adjunctul său, Bert Mills, Alevy zburase la Helsinki cu o săptămână înainte, apoi fiecare se întorsese la Moscova separat, cu paşapoarte noi şi vize sovietice contrafăcute, şi se cazaseră la Centrul Comercial. Oficial, figurau că plecaţi din ţara, iar dacă lucrurile ieşeau prost, ambasada n-ar fi avut prea mari necazuri.

Bărbatul din spatele lui Alevy, Bill Brennan, sosit direct din concediul de convalescenţa petrecut la Londra, spuse:

— Vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai dat şansa să egalez scorul.

— M-am gândit că te plictiseai la Londra, replică Alevy. Apoi adăugă: ţi-au paradit urât nasul.

Privi prin hublou şi constată că se apropiau de aeroport.

— Ce ziceţi domnilor, sunteţi gata?

Toţi răspunseră afirmativ.

Bert Mills, aşezat pe unul dintre locurile din spate, lângă Brennan, se aplecă în faţa şi îl întreba pe căpitanul O’Shea:

— Acum, c-ai văzut despre ce-i vorba, poţi să-l pilotezi din scaunul copilotului?

— E complicat, dar o să încerc, răspunse O’Shea.

— OK., spuse Alevy, îi dăm drumul.

Alevy scoase din buzunar un tampon cu

cloroform, desfăcu folia de staniol în care era ambalat şi i-l aplica pilotului la gură, în vreme ce O'Shea sari pe scaunul copilotului, preluând comenzile aparatului, care începu să se balanseze.

An zvârcolirile sale, pilotul lovi cu piciorul pedalele şi smuci tijă de comandă. Elicopterul începu să se încline în mod periculos, ceea ce-l făcu pe O'Shea, care se lupta să menţină aparatul sub control, să strige:

— Scoateţi-l de-aici!

Alevy se ridica de pe scaun, îi smulse pilotului căştile de pe urechi, apoi, cu ajutorul lui Brennan, îl trase din scaun şi îl lasă să cadă pe pardoseala cabinei. Pilotul gemu, apoi rămase nemişcat.

Alevy trase adânc aer în piept şi se aplecă în faţă.

— OK, căpitane, ţi-am eliberat locul.

— În regulă.

O'Shea se ridică cu grijă din scaunul copilotului.

— Ţineţi-vă bine!

Închise maneta de gaze şi elicopterul începu să piardă din altitudine. Cu un salt lateral, O'Shea ajunse pe locul pilotului.

Apuca manşa şi acţiona pedalele anti cuplu. Aparatul se roti în jurul axului vertical, apoi, în momentul în care O'Shea prelua toate comenzile, se stabiliza. O'Shea deschise maneta de gaze şi elicopterul începu să urce.

Alevy trecu pe locul copilotului, iar Bert Mills şi Bill Brennan se aşezară pe scaunele din spatele lor.

— E totuşi aşa de uşor de pilotat pe cât pare? îl întreba Alevy pe O'Shea.

O'Shea zâmbi preocupat.

— E foarte parşiv. N-am mai zburat cu un

elicopter de vreo zece ani. În plus, la elicopterele sovietice elicea portanta se învârteşte în sens invers decât la cele occidentale, iar pedalele de direcţie sunt şi ele aşezate invers.

— De-aia zburam în zigzag, căpitane?

— Da. Îmi trebuie puţin timp să mă obişnuiesc cu el.

— Ce scrie acolo? întreba O'Shea, arătând spre un buton de pe panoul de comenzi.

Alevy se aplecă în faţa şi citi inscripţia rusească de sub buton.

— Svet… Lumina… mişcare… aterizare.

— Lumina de control la aterizare, spuse O'Shea, răsucind butonul în poziţia „închis".

— L-am văzut pe pilot deschizându-l acum câteva minute. N-avem nevoie de-aşa ceva.

O'Shea acţiona tijă de control al pasului ciclic spre stânga şi pedalele anti cuplu pentru a menţine aparatul în plan longitudinal, după care întoarse elicopterul în direcţia vest, depărtându-se de Şeremetievo şi de Moscova.

— Îmi trebuie cincisprezece minute de manevre ca să fiu sigur pe comenzi, spuse O'Shea.

— Ai zece, îi răspunse Alevy. Avem nevoie de fiecare strop de combustibil. Nu ţi-a fost de folos manualul de instrucţie?

— Ba da, dar niciun manual nu se compara cu practica. O'Shea adăugă: Gata, băieţi. Relaxaţi-vă! L-am dibuit.

Alevy îşi puse căştile pe urechi şi asculta convorbirile radio ale turnului de la Şeremetievo.

— Nu te duce prea mult spre vest, îi spuse lui O'Shea. Trebuie să chemăm turnul de control.

— Înţeles, răspunse O’Shea, rezumându-se la nişte manevre simple.

Spre est se zăreau luminile strălucitoare ale Moscovei. Cerul era neobişnuit de senin şi de înstelat, dar secera lunii, subţire şi albă, arunca doar o lumină palidă, ceea ce, îşi spuse Alevy, era foarte bine. Dedesubt, terenurile agricole şi pădurile erau învăluite într-o beznă absolută.

Seth Alevy privi prin parbriz. În faţa lui, se întindea Rusia cu misterul ei nesfârşit, pământul bunicilor săi, un spaţiu nemărginit, atât de întunecat, de adânc şi de rece încât armate şi naţionalităţi întregi – cazacii de pe Don, germanii de pe Volga, evreii, tătarii – ar putea dispărea fără urmă şi fără ca vreun decibel din strigătele lor să se audă dincolo de vastele frontiere.

Privi apoi departe spre vest, acolo unde cerul întunecat atingea orizontul. Curând, aveau să plonjeze în acel vid şi, deşi simţea în jurul lui frica, nimic nu-l înspăimânta mai tare ca gândul că s-ar putea să ajungă prea târziu.

Bill Brennan, aşezat acum în spatele lui O’Shea, cu picioarele sprijinite pe pilotul inconştient, îl întreba pe Alevy:

— Vrei să-i fac vânt?

— Nu-i nevoie.

— OK, dar nasul pot să i-l rup?

— Nu. Leagă-l şi atât.

Brennan lega mâinile şi gleznele pilotului cu o bucată de sârmă. Bert Mills îşi privi ceasul.

— Trebuia să fim la Şeremetievo de cinci minute.

— Corect, spuse Alevy.

Apoi, adresându-i-se lui O’Shea:

— Stinge toate luminile!

O’Shea îşi plimbă privirea pe aparatele de bord, după care se uita pe schema bordului elicopterului Mi-28 cu subtitrări în engleză pe care o pregătise împreună cu Hollis cu câteva săptămâni înainte.

— Asta-i, spuse Alevy. Zice „lumini de navigaţie”.

— Da, asta-i.

Alevy apasă comutatorul şi luminile exterioare se stinseră.

— Ocupă-te numai de zbor, căpitane.

Lua schema de la O’Shea şi găsi comutatorul pentru lumina interioară, pe care îl apasă în jos, cufundând cabina pilotului şi a pasagerilor în întuneric. Beculeţele de bord aruncau o lumină roşiatica slabă pe faţa şi mâinile lui Alevy şi ale lui O’Shea.

Întunericul aproape absolut din interior şi exterior avea un efect oarecum straniu: respiraţia celorlalţi trei bărbaţi, acum lipsiţi de trup, acoperea zgomotul palelor elicei. Alevy cercetă schemă, pe care o ţinea pe genunchi. Găsi butonul de emisie radio.

— E-n regulă.

Apasă pe buton şi începu să strige în ruseşte în microfonul caştilor:

— Kontrolior! Kontrolior!

Turnul de control de la Şeremetievo răspunse, după câteva secunde:

— Kontrolior.

— Sunt Aeroflot unu-unu-trei, rosti Alevy surescitat în ruseşte. Mă lasă motorul…

Se opri din vorbit, dar continua să slăbească apăsarea pe buton, aşa cum ar face un pilot care ar constata că se apropie vertiginos de pământ.

— Dumnezeule…! ţipa Alevy în ruseşte, apoi ridică degetul de pe buton.

— Unu-unu-trei, răspunde! se auzi în caşti turnul de control de la Şeremetievo.

Alevy închise radioul şi-şi scoase căştile de pe cap.

— Acum o să fie ocupaţi să caute resturile şi să reflecteze la nevoia omului de mângâiere divină în ultima secundă de viaţă. OK, căpitane O'Shea. Tai-o spre vest!

O'Shea aşeza elicopterul pe direcţia vest, apoi deschise maneta de gaze şi schimba unghiul de atac al palelor elicei.

— Am pornit!

Alevy scruta peisajul cufundat în întuneric.

— Să coborâm, căpitane, şi să găsim un loc unde să parcăm un pic.

O'Shea începu să coboare de la o mie două sute de metri. Pe măsură ce se apropiau de pământ, Alevy, Brennan şi Mills scrutau terenul.

— Aici e pădure, spuse Brennan. Acolo-i câmp, dă-i prea la vedere. Ia staţi, ce-i aia?

Priviră cu toţi în partea dreaptă, spre o zonă de culoare deschisă aflată la vreo cinci sute de metri.

— Apropie-te, căpitane, spuse Alevy.

O'Shea făcu elicopterul să alunece mai la dreapta şi cobora şi mai mult.

— Pare a fi o excavaţie, spuse el. O carieră de piatră.

— Bună şi asta, spuse Alevy.

O'Shea vira, luând-o spre excavaţia din câmpiile de la nord-vest de Moscova, care părea să se întindă pe o suprafaţă cam de un pogon.

— Bun, spuse O’Shea, acum să vedem dacă elicopterul ăsta ştie să aterizeze.

O’Shea privi în jos, încercând să descopere fumul unui coş sau altceva care să-i indice direcţia din care bate vântul, dar nu văzu nimic. Presupuse că vântul bătea dinspre nord-vest, aşa curm se întâmpla întotdeauna în acel moment al anului, aşa că înclina elicopterul pe-o parte, pentru a putea veni la aterizare cu faţa spre ceea ce spera să fie vântul dominant.

Menţinu o rotaţie constantă, în aşa fel încât să nu apară perturbaţii ce ar fi putut face ca aparatul să se rotească în jurul axei sale. Pedalele inversate reprezentau marea problemă; reflexele nu mai contau şi trebuia să-şi calculeze fiecare mişcare, ca atunci când eşti pus să conduci o maşină britanică pe partea stângă a şoselei.

— Te descurci foarte bine, spuse Alevy.

— Cu mine vorbeai?

Instinctul îl împingea pe O’Shea să planeze într-un unghi larg ca şi când aparatul ar fi avut aripi, dar ştia că trebuia să păstreze suficientă înălţime până în ultimele secunde dinaintea aterizării; asta în eventualitatea că ar fi făcut vreo manevră greşita care ar fi blocat motorul şi ar fi căzut cu elicea învârtindu-se doar în virtutea inerţiei, o cădere liberă care putea avea şanse de succes numai dacă rămânea suficient timp pentru a schimba pasul elicei, încât mişcarea ei să fie îndeajuns de puternică pentru a amortiza căderea.

Venea la aterizare într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, iar altimetrul indica înălţimea de cinci sute de metri.

Elicopterul depăşi marginea excavaţiei la o

altitudine de o sută de metri şi O’Shea realiza că groapa era mai adâncă decât crezuse. Peretele opus al carierei se ridica la mai puţin de o sută de metri în faţa lui, iar el continua să se afle la o sută de metri deasupra fundului carierei, într-un unghi de apropiere la aterizare care n-ar fi făcut decât să zdrobească aparatul de peretele ce se apropia cu repeziciune. Simţi cum îl cuprinde un val de transpiraţie.

O’Shea acţiona comenzile dorindu-şi ca în clipa aceea să fi avut o mână în plus.

— Elicopter nenorocit…

Elicopterul continuă să piardă din viteză, dar O’Shea ştia că era cu coada lăsată pe spate şi că aceasta ar fi putut izbi solul înaintea roţilor.

Vârtejul creat de elice ridica nori uriaşi de praf şi pietriş, obturându-i vizibilitatea lui O’Shea, care era nevoit să urmărească indicatorul de orizont artificial, pentru a şti dacă era în poziţie orizontală faţa de pământ. Perturbaţia produsă de vârtejul de aer făcea tot mai dificilă menţinerea aparatului într-o poziţie stabilă. Nu vedea nici pământul, nici peretele excavaţiei, dar spera să atingă solul cu roţile înainte ca botul elicopterului să se izbească de perete.

— Nu văd nimic… vede vreunul dintre voi ceva?

— Linişteşte-te, interveni Alevy. Te descurci foarte bine.

O’Shea ştia că elicopterul avea botul prea ridicat şi coada prea lăsată şi că era aplecat pe stânga, continuând să avanseze cu o viteză mai mare decât cea cu care cobora. Mai ştia şi că nu mai avea control asupra aparatului. Lua hotărârea să închidă maneta de gaze, sperând ca gravitaţia să facă ceea ce el nu mai putea.

— Ţineţi-vă bine!

Botul elicopterului se lasă în jos şi aparatul parcurse în cădere ultimii câţiva metri, dar nu drept, ci înclinat, atingând pământul mai întâi cu roţile din stânga.

— La naiba!

O'Shea opri motorul, în momentul în care, balansând de pe o latură pe alta, elicopterul aproape că atinsese pământul cu elicea portanta.

În cele din urmă, aparatul se aşeza în nisip, iar elicele se opriră. Aşteptară tăcuţi să se aşeze praful şi să poată să vadă. Alevy se uita de jur-împrejur. Era, într-adevăr, un fel de cariera de suprafaţă. În partea dreaptă, văzu câteva şoproane din lemn şi utilaje folosite la săpături, dar nici urmă de muncitori sau de paznici.

— Eşti la sfârşitul ciclului de instrucţie, Ed? îl întreba Alevy pe O'Shea.

O'Shea trase aer în piept şi dădu afirmativ din cap, ştergându-şi mâinile transpirate de pantaloni.

— Acum m-am prins cum merge drăcia asta.

Brennan deschise uşa glisantă şi, împreună cu Mills, îl scoase din elicopter pe pilotul rus, care continua să fie inconştient şi îi dezbrăcară de costumul de zbor Aeroflot, lăsându-l în lenjeria de corp, cu mâinile legate de picioare.

Alevy şi O'Shea îşi scoaseră bagajul din elicopter şi îl aşezară grămadă la o oarecare distanţă de elicopter. Alevy descuie cu o cheiţa una dintre valize şi scoase trei uniforme de grăniceri KGB, cizme negre, caschete, patru ceasuri sovietice, pistoale şi trei mantale KGB. Alevy, Mills şi Brennan se îmbrăcară în uniforme, iar O'Shea îşi puse costumul de zbor al

pilotului.

An timp ce se încheia la manta, Alevy scruta marginea excavaţiei, dar nu văzu mare lucru în întunericul ce-i înconjura.

— Cred că putem aştepta aici.

— N-am văzut nicio lumină aprinzându-se sau vreun alt semn de viaţă.

Aşi privi ceasul sovietic.

— Dacă chestia asta funcţionează, e zece şi treizeci şi două de minute. O să pierdem cursa Finnair, chicoti Brennan, în timp ce-şi fixă centura în al cărei toc se afla un pistol Makarov de 9 mm cu amortizor.

Alevy şi Mills îşi puseră centurile, iar O'Shea îşi strecura pistolul în buzunarul costumului de zbor. Îşi potriviră ceasurile, apoi aşezară grămadă hainele civile, paşapoartele, valizele, ceasurile şi portofelele, aruncând deasupra mormanului pungile de la Beriozka şi servietele diplomat. Alevy scoase cutia satinată şi mărgelele de chihlimbar din buzunarul trenciului şi le băgă într-un buzunar al mantalei.

Brennan baga mâna în valiză şi scoase ultimele articole: două grenade incendiare cu fosfor şi sistem de detonare întârziată. Potrivi declanşatorul pentru trei ore mai târziu şi le trânti în grămada de haine şi bagaje.

— Să mergem! spuse Alevy.

Se întoarseră cu toţii la elicopter. O'Shea se sui înapoi pe locul pilotului, iar Alevy pe locul de lângă el. Brennan şi Mills se aşezară în spatele lor.

— După părerea ta, îl întreba Alevy pe O'Shea, cât timp am putea zbura cu combustibilul pe care-l avem la dispoziţie?

O'Shea reflecta o clipă, apoi răspunse:

— Cum spuneam când am discutat prima oară treaba asta, timpul de zbor al unui elicopter este foarte greu de apreciat.

Aparatele de zbor cu aripi fixe au nişte parametri mult mai clari. Cu ele decolezi, zbori şi aterizezi, pe când cu un elicopter mai faci şi alte lucruri. De pildă, zborul la punct fix, care consumă o groază de combustibil. Alevy îl lasă pe O'Shea să vorbească, fiindcă ştia că O'Shea simţea nevoia s-o facă. În plus, mai aveau de aşteptat trei ore.

— Depinde foarte mult, continua O'Shea, de vânt, temperatura aerului, sarcina, altitudine şi tipul de manevre pe care le execuţi. Mai depinde şi de mine ca să nu irosesc combustibil, numai că eu nu sunt suficient de familiarizat cu acest tip de aparat, pentru a putea să storc maximum de timp şi distanţa dintr-o cantitate mică de combustibil.

O'Shea tăcu o vreme, apoi răspunse întrebării lui Alevy:

— În cel mai rău caz, două ore, în cel mai bun, patru.

— Pe o distanţa în linie dreaptă?

— Să mă gândesc… cu vreo sută şaizeci de kilometri la oră, trei sute până la şase sute de kilometri.

— Chiar şi în cel mai bun caz suntem la limită, remarca Bert Mills.

Brennan, care nu părea interesat de problema combustibilului, îşi verifica pistolul Makarov. Fixă şi scoase încărcătorul, apoi îl arma şi percuta în gol ca unul care avusese nişte experienţe neplăcute folosind armele altora.

— Verificaţi-vă armele! le spuse.

Toţi se grăbiră să execute comanda lui Brennan, întrucât el era armurierul misiunii.

Apoi Brennan scotoci în geanta de voiaj voluminoasa a lui Alevy, pe care o lăsase la bord, şi scoase din ea piesele disparate ale unei puşti cu luneta Dragunov, pe care o asambla repede pe întuneric. Monta pe ea o lunetă cu ochire în infraroşu, o armă şi o îndrepta spre parbriz, declanşându-i aparatul de ochire electronic.

— Pentru o sculă fabricată în URSS, nu-i rea.

— Fac nişte arme destul de interesante, remarca Mills.

Brennan plie luneta şi-şi aşeza puşca la picioare.

— Vezi că în sacoşa sunt două hărţi topografice, îi spuse Alevy lui Brennan.

Brennan găsi hărţile şi i le întinse lui Alevy. Acesta îi dădu o hartă lui O'Shea, care o despături şi şi-o întinse pe genunchi. Alevy îi dădu şi o lanternă în formă de creion şi O'Shea începu să examineze harta.

Brennan continua să scotocească prin geantă de voiaj.

— Grenadele cu fosfor, rezerva de muniţie, una, alta. Inventar complet.

Apoi, adresându-i-se lui Alevy:

— Ştiu că nu-i treaba mea, dar de unde ai făcut rost de uniforme şi arme şi, mai ales, cum ai făcut să nu le vadă camerista de la hotel?

— Magazinaşul de antichităţi de pe strada Arbat are la subsol un raion de uniforme. Armele au venit prin curier diplomatic. Cât despre cameristele curioase, geanta de voiaj şi valiza mi-au fost aduse din exterior în holul hotelului exact înainte de a ne sui în microbuz.

— Vreau să vă spun ceva, domnule Alevy, spuse Brennan. Am foarte mare încredere în dumneavoastră şi nu cred nicio clipă ca misiunea asta e sinucigaşa. Îmi place colonelul Hollis. E un tip cinstit. Şi mai îmi place şi prietena lui. De asta sunt aici şi nu la Londra.

Preţ de câteva minute, nimeni nu mai scoase o vorbă. Apoi O'Shea spuse:

— N-aş vrea să vă preocupe problema zborului. Voi gândiţi-vă la ce aveţi de făcut. De zbor mă ocup eu. Principiile de zbor sunt aceleaşi chiar şi aici şi chiar dacă elicele se învârtesc în sens invers. O'Shea se chinui să râdă, fără să izbutească.

— Nenorocita asta de uniforma mă strânge între picioare, spuse Bert Mills.

— Asta pentru că croitorii KGB-ului nu trebuie să lase loc şi pentru ouă.

— Bill, îi spuse Alevy lui Brennan, vezi că acolo, în spate, e o pungă albastră cu diverse cumpărături de la Beriozka. Am luat guma de mestecat Bazooka şi alte mărunţişuri. Fă-o să circule!

— Bazooka? Mulţumesc.

Brennan găsi guma şi îi întinse punga lui Mills, care lua un baton de ciocolată. Mills îi oferi punga lui O'Shea, dar acesta îl refuză. Alevy sugea un drops. Brennan făcu un balonaş de gumă, care se sparse cu un pocnet.

— Hei, azi e sărbătoarea de Halloween. Sărbători fericite!

Nu-i răspunse nimeni.

— Am văzut multe costumaţii de Halloween, adaugă Brennan, dar costumele astea ale noastre sunt cele mai înfiorătoare pe care le-am văzut vreodată.

Mills se forţa să râdă.

— Unde mergem noi o să mai vezi vreo cinci sute de costume la fel.

— Mersi, spuse Brennan.

Minutele se scurgeau în linişte. Nu se auzeau decât zgomotul motorului ce se răcea şi pocnetele balonaşelor de gumă.

— Relaxaţi-vă, le spuse Alevy.

CAPITOLUL 38

An Clubul Veteranilor de Război erau vreo mie de persoane, dar erau cei mai liniştiţi o mie de indivizi în compania cărora se aflase Hollis vreodată.

Clădirea era înconjurată de grăniceri KGB înarmaţi şi nimeni nu avea voie s-o părăsească înainte de miezul nopţii. Clubul era cufundat în întuneric, luminat doar de nişte lumânări şi de feţele rânjite ale felinarelor din coajă de bostan. În bar şi în toate camerele alăturate, bărbaţi şi femei vorbeau revoltaţi, în şoaptă. Unii plângeau. Hollis observa că, deşi pe mese se afla o cantitate impresionantă de mâncare şi de băutură, nimeni nu era băut, iar mâncarea nu fusese atinsă nici măcar de studenţi, care, după el, păreau foarte stânjeniţi. „Măştile, îşi spuse Hollis, căzuseră, la propriu şi la figurat”. Nimeni nu purta masca pregătită pentru petrecere şi nimeni nu-şi juca rolul.

An mijlocul clubului, pe un catafalc, trona un sicriu drapat în negru, un element de decoraţie pentru petrecere care căpătase acum o altă semnificaţie. În jurul sicriului nu se afla nimeni.

Burov nu-şi făcuse apariţia şi Hollis şi-l imagina în vila lui, aşezat alături de soţia să lingă soba de

teracota, citind ceva de Puşkin sau uitându-se la un film american pe o video-caseta.

Hollis, care ştia că nu se va număra printre cei zece aleşi la întâmplare spre a fi executaţi. Se simţea oarecum vinovat de a fi unul din cei doi şi singurii americani din acea sală pe care nu-i aştepta o moarte iminentă. Era sigur că şi Lisa simţea la fel.

Când îl anunţase pe Lewis Poole că Burov intenţiona să-l execute pe Dodson împreună cu alte zece persoane, discutaseră şi posibilitatea ca acest lucru să nu fie comunicat şi celorlalţi. Până la urma însă ajunseseră la concluzia că fiecare avea dreptul să ştie.

În timpul aşa-zisei petreceri avuseseră loc câteva incidente. Jane Landis îl scuipase în faţa pe un student, iar casetofonul stereo care, pentru a crea atmosfera în ton cu tema petrecerii, cânta muzica de înmormântare, fusese călcat în picioare şi făcut bucăţele de Samantha Wells, una dintre americancele răpite. Doi americani, Ted Brewer şi încă unul, ieşiseră din clădire şi încercaseră să treacă dincolo de cordonul de grăniceri, dar fuseseră aduşi cu forţa înapoi. Căpitanul Schuyler, pe care Hollis îl întâlnise pe cărare în compania lui Poole şi a locotenent-colonelului Mead, se încăierase cu un student, dar fuseseră repede despărţiţi.

„Spre cinstea lor, îşi zise Hollis, studenţii suporta agresiunea verbală cu o mutră destul de spăsită. Cu siguranţa, reflectă el, după această noapte de coşmar, şcoala avea să fie închisa vreme de câteva săptămâni, dacă nu chiar luni”.

Într-un birou alăturat, generalul Austin purta conversaţii scurte cu grupuri de câte douăzeci,

treizeci de bărbaţi şi femei, până ce reuşi să se adreseze în felul acesta majorităţii celor două sute optzeci şi doi de americani de sub comanda sa, soţiilor şi prietenelor acestora. Hollis îşi croi drum până în biroul lui Austin, pe care îl auzi spunând:

— Tentativa de evadare e singurul act pur şi lipsit de compromis pe care-l putem face aici. Aşa că vom încerca iar şi iar şi nu vor trece zece ani între o tentativă şi alta. Nu vor trece nici măcar douăsprezece luni. şi, dacă vor să împuşte câte zece dintre noi pentru fiecare tentativă, n-au decât. Această şcoala se va închide.

Hollis mai asculta o vreme, apoi se duse la bar şi îşi luă un pahar cu bere. Lisa îl găsi şi îl apucă de braţ.

— Sam, nu pot să mai suport.

Hollis îşi privi ceasul.

— Anca puţine minute, până la miezul nopţii, şi gata.

Aşi arunca privirea prin bar şi îi zări pe Sonny şi pe Marry stând de vorbă într-un colţ. Erau acolo, aşezaţi la o măsuţă, şi cei patru studenţi pe care îi vizitaseră în cabana lor. Unul dintre ei, Erik Larson, arata mai degrabă a Evgheni Petrovici Kornienko. De fapt, toţi studenţii păreau că nu mai ştiu cum să se comporte şi Hollis se întreba de ce îi supusese Burov la toate astea. Poate că şi pentru ei trebuia să fie o lecţie, şi anume ca statul e atotputernic şi ca lipsa de loialitate se plăteşte cu moartea. Ei ştiau însă acest lucru.

Comandantul Poole se apropie de Lisa şi Hollis.

— Bărbaţii – şi femeile –, spuse, sunt gata să facă front comun. Putem începe o revoltă, aici şi acum. Putem refuza să mai plecăm de aici şi-i putem reţine

pe studenţi ca ostatici. Ne putem duce la vila la Burov sau ne putem năpusti asupra porţii principale şi poate că unii dintre noi vor reuşi să scape şi să ajungă la ambasadă.

Hollis îl privi şi amândoi înţeleseră că ceea ce enumera Poole nu erau nişte soluţii viabile, ci diferite forme de sinucidere.

— Armele sunt la ei, comandore, spuse Hollis. În secolul al XX-lea, lucrurile stau cam aşa: cine are armament automat cu tragere rapidă e călare pe situaţie.

Poole dădu afirmativ din cap cu privirile aplecate în pământ.

— Şi atunci acceptăm să pierdem unsprezece oameni fără să facem nimic?

— Da. Trebuie, ca să putem încerca iar şi iar. Cineva trebuie să scape de-aici. Asta spune generalul Austin şi el e şeful. Şi ştii ceva, nu cred că după noaptea asta lucrurile vor mai fi la fel.

— Nici eu, spuse Poole. După un moment de reflecţie, adăugă: şi mai ştii ceva? Tot răul e spre bine. Ajunseserăm să fim prea intimi cu oamenii ăştia. Aveam confortul nostru, femeile şi copiii noştri, libertatea noastră de gândire… ne venea greu să ne supărăm şi să ţinem la supărare. Acum lucrurile s-au schimbat.

Ai privi pe Hollis şi Lisa.

— Cred că prezenţa voastră aici a fost palma peste faţa de care aveam nevoie ca să ne trezim.

Hollis îşi drese vocea:

— Poate ţi-am părut cam aspru când ne-am întâlnit la locuinţa generalului Austin şi te asigur că vederile mele nu s-au schimbat. N-am vrut însă să vă

las impresia că nu mă preocupă situaţia voastră.

— Înţeleg.

Odată cu sosirea miezului nopţii, oamenii începură să părăsească în linişte clădirea.

— În noaptea asta o să ne rugăm, îi spuse Poole Lisei. Apoi, întorcându-se spre Hollis: Burov a ordonat interdicţia de circulaţie începând cu ora douăsprezece şi jumătate noaptea, aşa încât, practic, suntem sub arest la domiciliu până în zori. Nu ne putem întâlni ca să mai stăm de vorbă. Pedeapsa pentru încălcarea ordinului este împuşcarea fără somaţie. De aceea, vă doresc noapte bună. Ne vedem mâine dimineaţa pe terenul de fotbal.

Poole se întoarse şi plecă.

Hollis o rugă pe Lisa să aştepte până ce plecau toţi americanii şi nevestele lor. „Lucru ciudat, îşi spuse Hollis, ca cei mai mulţi dintre studenţi rămaseră pe loc”. Începură să bea şi, aşa cum se aşteptase, unul dintre studenţi se apropie de el şi de Lisa.

Jeff Rooney îi salută cu mai puţina verva decât o făcuse când se întâlniseră prima oară. Hollis şi Lisa nu-i răspunseră.

— Voiam să ştiţi că-mi pare nespus de rău pentru ce se-ntâmplă, spuse Rooney.

Hollis îl privi fix în ochi şi-i răspunse:

— O să-ţi pară şi mai rău, când o să ajungi în State şi o să te salte FBI-ul. O să ai timp să regreţi tot restul vieţii, pe care ai să ţi-o petreci într-un penitenciar federal.

Şi Hollis adăuga, zgândărindu-l:

— O să-ţi pregăteşti testele pentru forţele aeriene la pârnaie, generale.

Rooney amuţi. În jurul lor se adunară mai mulţi

studenţi.

— Am omis să-ţi spun, continuă Hollis, că numărul celor capturaţi din rândurile voastre e cam de două sute pe an, nu-i aşa?

— Nu… ei… n-am citit despre nicio…

— Ziarele occidentale nu ştiu nici ele chiar tot, prostule! apoi adăugă pe un ton răstit: Piei din calea mea!

— Îmi pare rău!

— Tu ştii mai bine, Rooney. Ştii ce monstruos e sistemul ăsta. Cu toţii ştiţi, aşa că n-aveţi nicio scuză. Sunteţi demni de dispreţ. Pleacă!

Ronney nu părea dispus să se urnească din loc, la fel şi bărbaţii şi femeile care se adunau în jurul lor în număr tot mai mare.

— Îmi pare rău, sincer îmi pare rău. Nu înţeleg de ce colonelul Burov…

— În cazul ăsta, spuse Hollis, de ce nu-i organizezi pe studenţi şi nu vă duceţi să protestaţi la Burov?

— Nu putem…

— Nu, nu puteţi pentru că sunteţi tot atât de americani pe cât sunt Ginghis Han sau colonelul Burov. Habar n-aveţi ce înseamnă să fii un om liber, care are drepturi şi responsabilităţi.

— Ba da! Am învăţat asta aici.

Lisa făcu un pas spre el.

— Aşa ceva nu se învaţă. Apoi îi puse mâna pe piept, îmbrăcându-l uşor: Aşa ceva se trăieşte în fiecare zi. Hai, Rooney, exercită-ţi dreptul la libertatea cuvântului, garantat atât în constituţia noastră, cât şi-n a voastră. Exercită-ţi dreptul la petiţie pentru repararea unei nedreptăţi. Ar fi un bun exerciţiu de

pregătire nu doar pentru tine, ci pentru voi toţi.

Studenţii tăceau şi Hollis avu impresia că unora dintre cei vreo sută de studenţi din bar le dăduse de gândit, deşi o bună parte din ei aveau expresia neutră a acelora care, auzind o chemare la arme, se prefac că vorbitorul se adresează altora şi nu lor. Jumătate dintre studenţi păreau însă gata să treacă la acţiune.

— Nu înţelegeţi, le spuse Hollis, că nu aveţi mai multe drepturi la viaţă, libertate şi căutarea fericirii decât prizonierii de-aici? V-aţi întrebat vreodată ce se întâmpla cu studenţii care nu reuşesc să treacă testele finale?

John Fleming, unul dintre tinerii pe care îi cunoscuseră pe terenul de baschet, strigă:

— Încerci să ne duci de nas în maniera voastră tipic occidentală. N-avem de gând să vă ascultăm minciunile.

Marty, unul dintre studenţii aflaţi în găzduirea familiei Landis, îi replică:

— Dacă vrei să-i combaţi, fă-o ca un american, nu ca un rus prost.

Remarca stârni vociferări pro şi contra. Suzie Trent ieşi din mulţime şi veni direct spre Lisa.

— Ce se întâmpla cu studenţii care nu reuşesc?

Jeff Rooney se răsti la ea, înainte ca Lisa să-i răspundă:

— Taci din gură! Vrei să dai de dracu’?

— Vreau să ştiu.

Celălalt intern al familiei Landis, Sonny, ieşi din mulţumea care-i înconjura pe Hollis şi Lisa şi se adresa studenţilor:

— Am să vorbesc ca un american. Indivizii ăştia abuzează de dreptul lor la libera întrunire şi libertatea

cuvântului. Ei incita la revoltă. Propun să-i arestăm şi să-i ducem la comenduire.

Hollis fu surprins de cunoştinţele de drept ale lui Sonny şi de felul în care reuşea să le răstălmăcească.

— Şeful vostru, Piotr Burov, spuse Hollis, va executa în mod ilegal…

Sonny îl întrerupse, strigând:

— Nu e nimic ilegal în treaba asta! Aici exista nişte reguli bine stabilite, Hollis, şi Dodson a încălcat una dintre ele. Ştia că e vorba de o infracţiune capitală.

Hollis şi Sonny se aflau acum faţă în faţă.

— Dar cei zece care vor fi executaţi la întâmplare? Asta se cheamă reprimare şi este o chestiune ilegală în orice societate civilizată.

Sonny îşi apropie faţa de faţa lui Hollis.

— Vrei să spui că suntem necivilizaţi?

Lisa îl împinse pe Sonny, punându-i mana în piept.

— Cum numeşti tu executarea unui prizonier de război care nu şi-a făcut decât datoria, exercitându-şi dreptul la evadare pe care îl are prin Convenţia de la Geneva? Sonny se holba la Lisa, ţinându-l pe Hollis sub observaţie cu coada ochiului. În încăpere se lăsă tăcerea, apoi cineva spuse încet:

— Are dreptate. După dreptul internaţional, execuţia e ilegală.

Se auziră câteva murmure de aprobare.

Erik Larson îşi drese vocea.

— Cei mai mulţi dintre noi suntem ofiţeri în Forţele Aeriene Sovietice şi ştim că un confrate ofiţer nu poate fi executat. Poate c-ar trebui să redactăm o notă adresată lui Burov…

— Nu e nevoie să vă mai osteniţi, spuse Burov intrând cu paşi mari în încăpere, urmat de şase grăniceri înarmaţi.

Ai privi pe studenţi, apoi pe Hollis şi pe Lisa.

— Văd că încercaţi să montaţi războiul de independenţa american aici. Vă mulţumim, dar noi am avut deja revoluţia noastră.

Hollis se apropie de Burov şi spuse:

— Cred că studenţii ăştia nu vor mai fi ca înainte, colonele.

— Cred că ai dreptate.

— Anulează execuţiile!

— Nu, sunt mai convins că niciodată că avem nevoie de ele mâine. Cu toţii.

Burov îşi plimbă privirea de la Marty la Jeff Rooney, apoi la Suzie Trent şi la alţi câţiva.

— Vă felicit pe toţi pentru scena de înalta actorie pe care aţi jucat-o, spuse. Cineva din afară ar fi avut, într-adevăr, impresia că voi credeţi ceea ce spuneţi.

Zâmbi într-un mod neplăcut.

— Eu am crezut ceea ce-am auzit despre execuţia îngrozitoare de mâine, spuse Suzie Trent cu o voce slabă.

Burov îi aruncă o privire piezişa, apoi se întoarse către ceilalţi.

— Doreşte cineva să comenteze afirmaţia acestei tinere doamne?

An primul moment, nu interveni nimeni, apoi John Fleming spuse:

— Da, domnule colonel. Cred că ea a nutrit întotdeauna gânduri neortodoxe şi necorespunzătoare despre patria noastră socialista.

Hollis observa că de data asta nimeni nu-i mai

spuse lui Fleming că vorbise ca un rus prost.

— Mănânci rahat! zise Hollis.

Burov îşi privi ceasul.

— E douăsprezece şi douăzeci şi cinci, colonele. Dacă tu şi domnişoara Rhodes plecaţi acum, veţi ajunge probabil acasă înainte de ora de începere a interdicţiei de circulaţie. Dacă nu, s-ar putea să fiţi împuşcaţi de o patrulă. Bună seara!

Hollis o apuca pe Lisa de braţ şi o conduse spre uşă.

— Pentru binele tuturor, mai gândeşte-te! îi spuse Lisa lui Burov.

— Mai bine v-aţi grăbi. Mâine vreau să fiţi la mine în birou, nu la morgă.

Se întoarse cu spatele la Hollis şi la Lisa, adresându-li-se studenţilor:

— Continuaţi-vă petrecerea!

Hollis o conduse pe Lisa în club, unde alţi vreo două sute de studenţi, înghesuiţi lângă uşa barului, se dădură repede la o parte, lăsându-i să treacă.

Ieşiră în aerul rece şi umed de-afară şi o apucară pe potecă ce ducea spre cabană lor. O vreme nu-şi vorbiră, apoi Lisa spuse:

— Sunt foarte mândră de tine, Sam Hollis.

— Nici tu nu te-ai descurcat prea rău.

Ajunseră la cabană şi intrară. Lisa trase zăvorul la uşă, se prăbuşi într-un fotoliu şi-şi aţinti privirea asupra focului stins din cămin.

— O scânteie. De asta au nevoie? Sau le trebuie o torţa? Trase adânc aer în piept şi-şi pironi ochii în tavan. Pur şi simplu nu-i înţeleg pe oamenii ăştia. Nimeni nu-i înţelege.

— Asta pentru că nu se înţeleg ei înşişi, replică

Hollis. Dar dacă va veni ziua când o vor face, când vor înceta să se mai preocupe de modul în care sunt văzuţi de Occident şi vor începe să înţeleagă cine sunt, atunci prima revoluţie rusească nu va mai fi decât prologul celei de-a doua.

— Când?

— Când vor fi pregătiţi. Când nu vor mai putea nega realitatea exterioară.

— Sper să apuc ziua aceea, spuse Lisa zâmbind amar. Sper s-apuc ziua de mâine.

Lisa se ridica.

— Hai la culcare!

— Ia-o înainte. Simt nevoia să rămân singur câteva clipe.

— Bine, spuse Lisa sărutându-l, după care se duse în dormitor, închizând uşa în urma ei.

Hollis stinse veioza şi rămase singur cu gândurile sale în întuneric. Se gândi, şi nu pentru prima oară, ca, după toate câte se întâmplaseră, Alevy îi trădase pur şi simplu, abandonându-i. îi veniră în minte motivele de ordin profesional care l-ar fi putut determina pe Alevy să facă acest lucru, motive tipice pentru el. Cu toate acestea, simţea, chiar dacă fără a avea dovezi, ca, în pofida firii sale întortocheate, Alevy nu era capabil de această trădare supremă. Decât, desigur, dacă s-ar fi simţit personal trădat. Şi poate că şi Lisa îl trădase pe Seth Alevy, iubitul ei. Hollis n-avea de unde să ştie. Şi poate că Alevy considera că şi Hollis îl trădase. În relaţiile dintre bărbaţi şi femei, gelozia e o forţa căreia i-au căzut victime regi şi chiar naţiuni întregi.

Hollis stătea cu ochii aţintiţi în beznă. Timpul trecea şi, deşi era obosit, nu simţea nevoia să doarmă.

Fu cuprins de un sentiment straniu de neîncredere şi ceva îi spuse că, într-un fel sau altul, aceasta avea să fie ultima zi a Pensionului.

CAPITOLUL 39

An cabina elicopterului se făcuse frig. Alevy, Mills, Brennan şi O'Shea făcuseră pe rând de planton, afară, lângă elicopter, scrutând marginea carierei cu luneta puştii Dragunov. Mills schimbase cu banda adezivă neagră numărul de identitate al elicopterului din P-113 în P-413, pentru eventualitatea că un alt aparat de zbor sau chiar Pensionul interceptase mesajele radio referitoare la prăbuşirea lui 113.

Pilotul Aeroflot începu să geamă în întuneric. Brennan, care patrula cu puşca pe lângă elicopter, baga capul prin deschizătura uşii şi-i spuse lui Alevy:

— Ar fi trebuit să aducem o pătură pentru el.

Alevy fu surprins de compasiunea lui Brennan pentru un om pe care fusese gata să-l arunce din elicopter de la o înălţime de o mie de metri.

— Temperatura e pozitivă, spuse Alevy. Supravieţuieşte el până mâine dimineaţa, când o să-l găsească cineva.

Alevy scoase un alt tampon cu cloroform din buzunar şi i-l întinse lui Brennan.

— Adoarme-l la loc!

Brennan se îndepărta de elicopter şi reveni după câteva minute, când gemetele pilotului încetară.

Următoarea oră se scurse fără să se întâmple ceva deosebit. De planton era căpitanul O'Shea, care scruta drumul îngust şi în pantă ce cobora în carieră. Deodată, cobora puşca şi sari pe treapta elicopterului.

— Coboară ceva pe drum.

Brennan sari din elicopter şi smulse puşca din mâna lui O'Shea. Îngenunche, îndrepta puşca în direcţia drumului şi reglă imaginea drumului bătătorit, aflat la o distanţa de vreo sută de metri. O'Shea se strecura înapoi în scaunul pilotului şi se pregăti de decolare.

Brennan urmări ţinta, ochi şi trase. Puşca cu amortizor tuşi, scoţând un licăr de lumina scurt, în ciuda ascunzătorului de flacăra montat la gura ţevii. Brennan se ridică şi se întoarse lângă uşa deschisă a elicopterului.

— Era un căprior mare, dar l-am doborât. Apoi adăugă: Foarte bună puşca!

La ora unu şi treizeci de minute, Alevy spuse:

— Să mergem!

Bert Mills, care făcea de planton, sări înapoi în elicopter şi-i dădu puşca lui Brennan.

O'Shea porni cele două motoare cu turbina şi le lăsa să se încălzească preţ de câteva minute, supraveghind indicatoarele.

Alevy, aşezat în scaunul copilotului, îl întreba:

— Mai ştii să-l pilotezi?

O'Shea schiţa un zâmbet.

— Da, dar nu ştiu cum să decolez.

O clipă mai târziu O'Shea acţiona comenzile şi aparatul se ridica la verticală, stârnind un nor de nisip şi pietriş.

Al lasă să se înalţe, verificând aparatele de bord şi străduindu-se să menţină elicopterul într-o poziţie stabilă. Elicopterul ieşi din carieră pe direcţia vântului, care sufla dinspre nord.

Dedesubt, grenadele cu fosfor explodară cu o

lumină albă orbitoare, devorând mormanul de bagaje şi haine.

Elicopterul Mi-28 începu să urce în diagonală spre nord. La altitudinea de opt sute de metri, O'Shea îndrepta elicopterul spre vest şi regla comenzile pentru un zbor în regim de croazieră.

— Nu mai are niciun haz să zbor cu tine cu elicopterul, comenta Alevy.

O'Shea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am reuşit să-l îmblânzesc.

— Da? Mă bucur.

— Bill şi Bert, spuse O'Shea, voi uitaţi-vă după avioane. Nu pot să ne vadă, dacă avem luminile stinse. Seth, găseşte-mi şoseaua Minsk-Moscova sau râul Moscova.

Alevy privi prin parbriz. Noaptea continua să fie senină, iar stelele cu strălucirea lor luminau într-o oarecare măsură pământul, deşi lună aproape apunea. Alevy scruta terenul de dedesubt, reuşind în cele din urmă să repereze râul Moscova, care arata ca o panglică subţire de cositor şerpuind printre câmpurile şi pădurile întunecate.

— Treci la sud de rău, îi spuse lui O'Shea.

O'Shea viră spre sud-vest.

Alevy cerceta încordat pământul de sub ei şi, după câteva minute, spuse:

— Uite şoseaua. O vezi?

O'Shea se aplecă în faţă.

— OK.

Întoarse elicopterul în direcţia vest, urmând firul şoselei:

— Atenţie, ora unsprezece, la nivel, striga Mills.

Din faţă, se apropiau de ei nişte lumini de

navigaţie intermitente. Cum viteza celor două aparate era mare, luminile ajunseră dintr-odată foarte aproape de ei, pe un curs de coliziune. O'Shea înclina elicopterul spre dreapta, iar celălalt aparat, un elicopter de transport mamut Mi-8, trecu la distanţa foarte mică de partea lor stânga.

— Dumnezeule...! exclamă O'Shea. După ce trase adânc aer în piept, îi spuse lui Alevy: Dacă au văzut că n-avem luminile aprinse, o să ne raporteze. E de aşteptat să trezim mai puţine bănuieli dacă zburăm cu luminile aprinse. Apoi adăugă: Dacă ne caută, Seth, folosesc oricum radare mobile, de bord.

— Sper că locul în care e căutat elicopterul ăsta să fie pădurile de lângă Şeremetievo, replică Alevy. Fără lumini.

Aşi continuară drumul spre vest, navigând după repere terestre, între răul Moscova şi şosea, care urmă, în mare, un traseu paralel cu răul. Alevy privi vitezometrul, care indică o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Curând o să vedem luminile Mojaisk-ului, spuse.

— Eu nu văd niciun fel de lumini, comenta Brennan. Cred c-acolo jos nu-i nimeni.

Mills se aplecă în faţa şi arata spre stânga.

— Ce se vede acolo e Mojaisk-ul?

Alevy privi luminile ce licăreau la vreo cinci kilometri în faţa lor. Nu erau prea multe la acea oră, dar repera cu claritate un şir de lumini ce părea să traverseze râul Moscova. Probabil podul din Mojaisk.

— Altceva nu se prea vede pe-aici, spuse Alevy, aşa că ăla trebuie să fie oraşul. Ghidează-te după el, căpitane.

— Înţeles.

O’Shea corecta capul compas, îndreptând elicopterul spre Mojaisk. În câteva minute, văzură centrul luminat al oraşului, în care se intersectau două străzi principale: cea de la nord spre sud, care ducea la pod, şi cea dinspre est spre vest, de fapt vechea şosea Minsk-Moscova.

— Coboară la vreo cinci sute de metri, spuse Alevy, şi urmează firul apei.

O’Shea cobora spre râul Moscova şi trecu pe deasupra podului. De la înălţimea aceea, râul părea luminescent, reflectând lumina rece a stelelor şi ce mai rămăsese din lumină lunii.

— Îmi place să zbor pe firul apei, spuse O’Shea. Odată, am urcat pe Hudson într-un Piper Cherokee. Am străbătut întregul curs al fluviului Colorado într-un Cessna… iar acum merg pe firul Moscovei… într-un Mi-28 împrumutat… o adevărată piatră de mormânt.

Urmară câteva minute de tăcere, apoi Alevy spuse:

— Micşorează viteza!

O’Shea micşora viteza elicopterului la nouăzeci de kilometri la oră.

Alevy se uita la ceas, apoi pe harta aeriană şi spuse:

— Domnilor, vom ateriza foarte curând.

Nu-i răspunse nimeni. Erau cu toţi profesionişti, şi fiecare dintre ei îşi pusese, într-un moment sau altul, norocul la încercare, în exercitarea profesiei. Fiecare, în felul său, era o persoană cu sânge rece, distanta şi practică. Calculaseră riscurile şi le găsiseră oarecum mai mici decât cele pe care le prezenta revolverul cu butoi al ruletei ruseşti. Erau cu toţii

foarte speriaţi, dar şi foarte emoţionaţi. Alevy aproape că simţea nerăbdarea celorlalţi de a verifica dacă planul schiţat pe hârtie va funcţiona în teren.

Alevy cercetă atent malul sudic al râului Moscova.

— E undeva în pădurea aia de pini.

Apoi i se adresa lui O'Shea:

— Mai jos şi mai încet, Ed. Ia-o pe deasupra pădurii.

— Înţeles.

O'Shea se îndepărta de rău şi micşora viteza, coborând două sute de metri.

Alevy arunca o privire în spate, spre Brennan şi Mills, care scrutau terenul prin hublouri. Nu-i întrebase care erau motivele pentru care acceptaseră să participe la misiune şi nici nu le întinsese vreo capcană ca să-i recruteze. Le schiţase doar planul şi îi întrebase dacă li se părea realizabil şi dacă doreau să participe. Răspunsul lor fusese afirmativ. Atât şi nimic mai mult.

Alevy privi prin parbriz la pădurea de pini întunecata ce se derula sub ei. La un moment dat, pădurea se sfârşi, fiind urmată de un câmp deschis, presărat cu monumente de piatră. Câmpul de la Borodino.

— Am trecut de el, îi spuse lui O'Shea. Întoarce!

O'Shea vira şi elicopterul se roti cu 180 de grade, revenind pe vechiul drum.

Trecuseră din nou de marginea pădurii şi, fără ca Alevy să-i fi spus ceva, O'Shea micşora şi mai mult viteza, coborând la altitudinea de două sute de metri.

Mills fu primul care îl văzu.

— Acolo, la ora zece!

Priviră cu toţii spre stânga şi văzură o porţiune de pământ defrişat prin pădurea deasă şi întunecata. Alevy zări un turn de pază şi observă că împrejurul lagărului nu existau reflectoare, într-o eră a senzorilor de mişcare electronici şi a detectoarelor de sunet, a radarelor mobile şi a dispozitivelor de vizibilitate pe timpul nopţii, zidurile închisorii deveniseră supertehnicizate, mai ales în Uniunea Sovietică.

— Vezi care e direcţia vântului, îi spuse Alevy lui Brennan.

— Înţeles.

Brennan caută prin geantă de piele şi găsi un semnalizator fumigen. Deschise o parte a geamului lateral din plexiglas, rupse siguranţa semnalizatorului şi îl arunca pe fereastră.

O'Shea aduse elicopterul în zbor la punctul fix, la o altitudine de două sute de metri, şi urmări dâra de fum alb care se pierdea printre copacii de dedesubt.

— Vântul suflă dinspre nord cu o viteză de aproximativ opt kilometri pe oră. Apoi O'Shea adăugă: S-ar putea ca acum turnurile de pază să audă zgomotul elicei. Dacă e să aterizăm, trebuie să avem luminile aprinse.

— Ai dreptate, replică Alevy.

Răsuci comutatorul, aprinzând luminile de navigaţie şi lumină intermitentă din coadă.

— Ştii ce ai de făcut, îi spuse lui O'Shea.

— Da.

O'Shea puse din nou aparatul în mişcare, viră spre dreapta, apropiindu-se de latura dinspre nord a lagărului pe o direcţie paralelă de la vest spre est. Acum, se distingeau foarte bine turnurile de pază, amplasate la o distanţa de două sute de metri unul de

altul, de-a lungul zonei defrişate.

— Dă-mi tuburile! îi spuse Alevy lui Brennan.

— Nu-i nevoie, pot s-o fac eu.

— Dă-mi-le!

Brennan scoase patru tuburi metalice din geanta de voiaj şi i le dădu lui Alevy. Acesta le examină o clipă, apoi rupse banda galbenă de protecţie de pe capace şi le amorsa rotind discul gradat al fiecăruia. Deschise geamul din dreptul său şi arunca primul tub la vreo cinci sute de metri în afara perimetrului nordic al lagărului. Aştepta câteva secunde, apoi aruncă al doilea tub, urmat de al treilea şi, în fine, de al patrulea, aproximativ vizavi de turnul de pază din colţul nord-estic al lagărului. Era sigur că niciuna dintre santinelele din turnurile de paza nu putuse să vadă căzând ceva din elicopter.

— E-n regulă, căpitane O'Shea. Acum hai să aterizăm!

O'Shea viră spre dreapta, apoi întoarse, trecând pe deasupra turnurilor de pază şi a gardului de sârmă ghimpată la o înălţime de o sută de metri.

— Elicodromul e la extremitatea vestică a lagărului, spuse Alevy. Menţine direcţia!

Alevy acţiona comutatorul proiectorului de aterizare şi un fascicul puternic de lumina ţâşni de sub fuzelaj. Alevy acţiona maneta de dirijare a luminii şi fasciculul de lumina începu să se plimbe pe deasupra vârfurilor copacilor. În acel moment, îşi spuse Alevy, ruşii încercau deja să-i contacteze prin radio, dar Alevy nu le cunoştea frecvenţa. Ruşii erau foarte agitaţi şi al naibii de hotărâţi când era vorba de protejarea spaţiilor aeriene interzise, dar aici, în inima Rusiei, Alevy spera ca ei să pună mai întâi întrebări şi

abia după aceea să tragă. De asemenea, spera că, în cazul în care ruşii văzuseră semnalizatorul fumigen, să-l ia drept ceea ce trebuia să pară, respectiv un mijloc de determinare a direcţiei vântului, necesară aterizării, şi nu ceea ce era de fapt, un mijloc de determinare a locului de lansare a celor patru tuburi cu gaz somnifer pentru că, odată eliberat, gazul să fie împins de vânt deasupra lagărului. „Iată un caz, îşi spuse Alevy, în care ideea lor paranoica despre posibilitatea de a fi atacaţi de forţe imperialiste mârşave nu e deloc o nebunie”.

— Nu trebuie să provocăm vreun atac de la sol, îi spuse lui O’Shea, dar, dacă cineva de-acolo de jos se trezeşte apăsând pe trăgaci, fii gata să ripostezi.

— Înţeles.

Deodată, un fascicul de lumină se ridica în aer la vreo sută de metri în faţa lor, apoi se plimbă uşor pe fuzelaj, iluminând cabină şi, spera Alevy, însemnele familiare ale Aeroflot-ului. Cum Aeroflotul şi aviaţia militară erau unul şi acelaşi lucru, Alevy spera totuşi să nu trezească suspiciuni. Fasciculul de lumină nu se dezlipi de ei, în vreme ce elicopterul începu să reducă din altitudine.

— E probabil reflectorul elicodromului, spuse O’Shea.

— OK. Alevy îndrepta fasciculul luminii de aterizare spre reflectorul de la sol. La nici trei sute de metri în faţa lor se vedea acum o poiană mare, în pădure. Alevy începu să manevreze comutatorul luminii de aterizare, comunicând în codul internaţional de semnale luminoase: „Radio defect, cer permisiunea de a ateriza”.

— E-n regulă, Ed, îi spuse lui O’Shea. Hai să

aterizăm.

O’Shea începu să coboare în pantă spre elicodrom.

— Acu’ e acu’!

Reflectorul de la sol îşi cobora fasciculul de lumină, îndreptându-l spre luminiş, pe care îl mătura înainte şi înapoi, indicându-le drumul.

Brennan scruta zona prin lunetă cu infraroşii montată pe puşca.

— Ne-aşteaptă vreun comitet de primire? îl întreba Bert Mills.

— Pe teren nu-i nimeni. La marginea lui, o cabană de bârne. E un tip pe o platformă, care manevrează reflectorul. Lângă el e un pistol-mitralieră AK-47. Altceva nu se mai vede.

O’Shea înclina elicopterul spre dreapta, pentru a putea veni la aterizare cu vântul în faţă.

— Aterizarea asta o să fie la fel de „tare” ca ultima? îl întreba sec Mills.

— Nu, răspunse O’Shea.

Reduse puterea motorului şi trecu pe deasupra cabanei la o înălţime de cincizeci de metri, îndreptându-se spre centrul poienii. Toţi amuţiră. Alevy îşi simţi inima bătând cu putere şi gura uscată, îşi drese vocea şi spuse:

— Din treaba asta n-o să vă alegeţi cu bani, domnilor, nici cu medalii, glorie, mulţumiri oficiale sau fotografii la Casa Albă. Ce v-aşteaptă aici e un iad şi s-ar putea să ajungeţi într-un mormânt fără nimic la căpătâi în această pădure rusească. De aceea, vă mulţumesc din nou pentru că v-aţi oferit să participaţi la această misiune.

Nu-i răspunse nimeni.

Alevy îşi privi ceasul. Era ora două şi trei minute. Prizonierii lagărului erau cufundaţi în somn, fără să ştie că eliberarea lor dintr-o îndelungata captivitate era atât de aproape.

O'Shea trase tijă de comandă a pasului ciclic. Elicopterul rămase suspendat o clipă, apoi se aşeza uşor pe pământul acoperit cu iarba al Pensionului.

— Frumoasă aterizare, Ed, spuse O'Shea cu glas tare, dar mai mult pentru sine.

CAPITOLUL 40

Elicopterul rămase aşezat în mijlocul poienii, cu motoarele în funcţiune. Brennan şi Mills se lăsară în jos, sub nivelul geamului.

Seth Alevy îşi privi ceasul. Era două şi cinci minute.

— Căpitane, i se adresa lui O'Shea, decolezi la trei patruzeci şi cinci, cu sau fără pasageri, prin asta înţelegând oricare dintre noi sau chiar noi toţi. Înţeles?

— Înţeles.

— Opreşte motoarele!

O'Shea opri motoarele şi elicele începură să-şi încetinească rotaţiile. Fasciculul de lumină ce venea de la o distanţa de vreo sută de metri se plimba pe fuzelajul elicopterului începând cu cabina pilotului şi continuând cu hublourile cabinei de pasageri, emblema Aeroflot-ului şi, în fine, numărul de înmatriculare P-413 de pe coada elicopterului.

Alevy trecu în cabina de pasageri şi deschise uşa de pe partea stângă.

— Baftă! îi ura Brennan.

— Araţi ca un rus adevărat, adaugă Mills.

Alevy sari din elicopter, îşi puse cascheta de ofiţer şi se îndrepta hotărât şi cu paşi mari în direcţia reflectorului şi a cabanei de bârne.

„Sper să fie aşa”, spuse pentru sine ca răspuns la aprecierea lui Mills.

Bărbatul care mânuia reflectorul stinse lumina, cobora de pe platformă şi se îndrepta spre el. Când ajunse la vreo zece metri de el, Alevy constata că era vorba de un soldat tânăr din trupele de grăniceri ale KGB-ului, care ţinea sprijinit de şold un pistol-mitralieră AK-47. Soldatul se opri şi îl somă:

— Stai! Cine eşti?

Alevy se opri şi răspunse răstit în rusă:

— Sunt maiorul Voronin.

Alevy se îndrepta cu paşi mari spre soldat, care înţepeni cu picioarele desfăcute, cu pistolul-mitralieră în poziţie de tragere şi cu degetul pe trăgaci. Alevy se opri la câţiva metri de el.

— Am o întâlnire cu colonelul vostru, spuse Alevy, neştiind dacă Burov folosea aici numele sau conspirativ sau pe cel de Pavlicenko, despre care ştia de la generalul Surikov că era numele lui adevărat.

— Eşti surd, omule? se răsti Alevy. Trebuie să mă întâlnesc cu colonelul dumitale.

— Am înţeles, să trăiţi!

— A trimis o maşină după mine?

— Nu, să trăiţi. Şi n-am primit niciun ordin în legătură cu sosirea dumneavoastră, tovarăşe maior.

— Cu atât mai rău pentru tine, spuse Alevy, folosind o expresie sarcastică preferată de ofiţerii KGB. Cum te cheamă, soldat?

— Frolev.

— Ei bine, Frolev, dă telefon să mi se trimită o maşină.

— Am înţeles, să trăiţi.

Frolev făcu stânga-mprejur şi o luă spre cabană. Alevy îl urmă.

Trecând pe lângă platforma pe care era montat reflectorul, Alevy observa că nu se afla prin preajmă niciun vehicul care s-o remorcheze. Izba de alături era o construcţie simplă din bârne fasonate, cu nelipsitul acoperiş de tablă şi câteva ferestre. Pe acoperiş erau un burlan de soba şi două antene. Două cabluri, unul electric şi altul telefonic, duceau de la cabana până la un pin din apropiere.

Frolev deschise uşa izbei, care era alcătuită dintr-o singură încăpere, şi se dădu la o parte, lăsându-l pe Alevy să intre. De grinda din centrul plafonului atârna un bec. Înăuntru, mai erau doi bărbaţi, cu unul mai mult decât anticipase Alevy.

Unul dintre ei dormea pe un pat de campanie; pe pieptul lui, ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei, stătea deschis un exemplar legat din romanul lui Rabakov Copiii din Arbat. Celălalt bărbat, un sergent, era aşezat la o masă de campanie, aplecat asupra unei table de şah. După numărul şi aşezarea pieselor partida părea că se afla aproape de final, în timp ce închidea uşa, Frolev strigă:

— Atenţiune, drepţi!

Sergentul sări imediat în picioare, iar soldatul care dormea se ridică şi el buimac, luând poziţia de drepţi. Alevy arunca o privire prin încăpere. Într-un colţ, pe o sobă de teracota, fierbea un ceainic cu ceai. În dreapta, sprijinită de perete, era o masă lungă, pe care se aflau un aparat de radio pe frecvenţe înalte,

un aparat de radio pe unde scurte şi două telefoane.

Alevy se apropie de tablă de şah şi examină piesele.

— Tu joci cu albele? îl întreba pe Frolev. Cum de-ai intrat într-o asemenea încurcătură?

Soldatul râse politicos. Sergentul, un om între două vârste, îşi drese vocea.

— Iertaţi-mă, tovarăşe maior!

Alevy îşi întoarse privirea spre el.

— Da, sergent.

— Din păcate, nu ni s-a spus nimic despre sosirea dumneavoastră.

— Tovarăşe sergent, interveni grăbit Frolev, dansul e maiorul Voronin şi a venit la colonelul Burov. Are nevoie de o maşină.

Sergentul dădu afirmativ din cap, după care îi spuse lui Alevy:

— Tovarăşe maior, n-am reuşit să luăm legătura radio cu elicopterul.

— Nici pilotul meu nu v-a putut prinde. N-ar strica să verifici aparatura împreună cu el. L-aţi anunţat pe ofiţerul de serviciu că am aterizat?

— Nu, să trăiţi, răspunse sergentul, dar o s-o fac acum.

Se întoarse şi se adresa soldatului de lângă patul de campanie.

— Kanavski, suna-l pe locotenentul Celţov.

Kanavski se îndrepta în grabă spre telefoanele de campanie.

Alevy trase discret aer în piept. Lucrurile se desfăşurau bine. Sau poate anii petrecuţi în această ţara îl ajutau să înţeleagă modul în care reacţionau aceşti oameni în anumite situaţii. Sergentul nu-l

sunase pe ofiţerul de serviciu, pentru că nu voise să deranjeze un ofiţer, care n-ar fi făcut decât să se răstească la el, spunându-i ceva de genul: „Ce dracu’ vrei să fac? Să dau din mâini şi să interceptez elicopterul? Află cine e şi sună-mă din nou”.

Alevy, mimând nepăsarea, se dădu mai într-o parte, astfel încât să-i aibă în raza vizuală pe cei trei. Kanavski ridică receptorul telefonului de campanie şi întinse mâna spre manivela. Cu o mişcare lentă, Alevy scoase pistolul cu amortizor şi trase primul foc în pieptul lui Frolev, care continua să stea de pază la uşa cu pistolul-mitralieră agăţat de umăr. Frolev tresări, dar nu păru să-şi fi dat seama că fusese împuşcat. Alevy se răsuci în loc şi trase al doilea foc în Kanavski. Surprins, soldatul scoase un strigăt, scapă receptorul din mână şi duse mâna la piept.

Sergentul reacţiona rapid, scoţând pistolul din toc. Alevy trase primul, lovindu-l în abdomen. Sergentul se încovoie, după care căzu împleticit peste birou, împrăştiind piesele de pe tabla de şah. Alevy îi mai trase un foc în cap şi sergentul se prăbuşi la podea.

Alevy se îndrepta apoi spre Kanavski, care continua să se ţină pe picioare, şi îi trase un glonţ în cap. Pe urmă se apropie de Frolev, care se chinuia să se ridice. Alevy se dădu un pas înapoi, pentru a nu fi stropit de sânge, şi îl împuşca pe Frolev în tâmplă.

Alevy puse telefonul în furcă şi lua ceainicul de pe sobă. Găsi o mănuşă de lână lângă soba, cu care îşi şterse transpiraţia de pe mână în care ţinuse pistolul şi sângele de pe cizme. Schimbă încărcătorul pistolului, trase adânc aer în piept şi îşi aminti că, vreme de două decenii, în acest loc trăiseră şi

muriseră câteva sute de americani. Se calmă şi ieşi din cabană.

Brennan şi Mills erau deja acolo. Brennan, cu puşca Dragunov cu lunetă, iar Mills cu geanta de voiaj din piele neagră.

— Bill, spuse Alevy în şoaptă, fă puţina curăţenie înăuntru şi nu te mişca de-aici.

— Eşti sigur că nu pot să vin cu tine? întreba Brennan.

Lui Alevy îi plăcea Brennan, care era foarte curajos şi entuziast, dar avea o capacitate de concentrare redusă.

— Cum îţi spuneam, căpitanul O'Shea are nevoie să fie avertizat din vreme, dacă lucrurile încep s-o ia razna. Totodată, nu ştim dacă indivizii ăştia raportează telefonic, după un anumit plan, ori dacă sunt sunaţi de cineva la anumite intervale. Deci, dacă suna cineva pentru raport, nu trebuie să spui decât *nicevo*, adică nu s-a întâmplat nimic. E limbajul standard de comunicare radio pentru rapoartele negative. Nicevo.

— Nicevo.

— Încearcă să pari plictisit şi obosit. Casca!

— Nicevo, spuse Brennan căscând.

— Bun. Dacă te suna vreunul care are chef de vorbă, repeta chestia asta apăsat, fii bădăran şi trânteşte-i telefonul în nas. Alevy adăugă: Presupun că telefoanele sunt date de la comenduire, aşa că o să-l scot din circuit pe transmisionist. O să te sun de acolo. Să răspunzi cu Da, nu *Alio*. Da.

— Da. Nicevo.

— Foarte bine. Şi dacă vin vreunii să verifice postul, lasă-i să intre, dar nu-i mai lasă să iasă.

— O să las puşca Dragunov să le vorbească

ruseşte, spuse Brennan zâmbind.

— Nu ezita să sari în elicopter, dacă ţi se pare că lucrurile pe-aici iau o întorsătură urâtă, adaugă Mills.

Brennan nu răspunse. Alevy îl bătu pe umăr.

— Baftă!

— Şi vouă!

Brennan lua geanta de piele cu el în cabană.

Alevy şi Mills o apucară în grabă pe aleea pardosită cu bârne din pin ce ducea spre cabană şi poiana în care aterizase elicopterul.

— Parcă trebuia să aşteptaţi semnalul meu înainte să coboraţi din elicopter, spuse Alevy.

— Ai stat mult înăuntru. Au apucat să sune la comenduire?

— Au zis că nu.

— Crezi că Brennan o să se descurce la telefon?

— Tot atât de bine pe cât s-a descurcat O'Shea cu elicopterul.

— Unele operaţiuni sunt plănuite exagerat de minuţios, comenta Mills. Nu e şi cazul nostru.

Alevy zâmbi amar. Aveau un pilot care nu reuşea să piloteze ca lumea aparatul, un om care păzea telefonul fără să ştie ruseşte şi pe Bert Mills, care nu arata şi nu se comportă ca un rus, şi nici nu vorbea ruseşte. Ţinând seama de dificultăţile organizării unei asemenea operaţiuni în inima Uniunii Sovietice, era cea mai bună echipă pe care Alevy reuşise s-o încropească. Cuvântul de ordine în noaptea aceea era improvizaţie.

— Improvizează!

— Şi joacă la cacealma! adaugă Mills.

Ajungând la intersecţia cu drumul principal, asfaltat, al lagărului, Alevy scoase o busolă din

buzunarul mantalei. Ştia că în dreapta trebuia să fie poarta principală a lagărului, dincolo de care era câmpia de la Borodino. În stânga, trebuia să fie centrul lagărului. În fotografiile făcute prin satelit se distingea o clădire masivă din beton, care, potrivit presupunerilor lui Alevy, trebuia să fie clădirea comenduirei. O apucară spre stânga, mergând cu pas grăbit pe marginea drumului străjuit de pini.

După câteva minute, zăriră o construcţie din lemn luminată, care nu apăruse pe fotografiile făcute din satelit. Se apropiară de ea cu prudenţa. Alevy observa în faţa clădirii o verandă; pe măsură ce se apropiau, se auzeau tot mai clar sunetele unei muzici ce răzbătea din interior. Alevy îi făcu un semn lui Mills, arătându-i inscripţia de deasupra uşii, VFW POST.000; Mills dădu afirmativ din cap, arătându-i, la rândul său, automatul cu Coca-Cola.

Alevy urca treptele verandei, urmat de Mills. Prin fereastră, putură să vadă un club încăpător, în care se aflau vreo douăzeci de bărbaţi şi vreo câteva femei, toţi în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani.

— Studenţi, spuse Alevy.

Un grup de bărbaţi şi femei urmăreau filmul Dracula al lui Bela Lugoşi proiectat pe un ecran video de doi metri. Ceilalţi studenţi, aşezaţi pe scaune, beau şi stăteau de vorbă. Pereţii erau decoraţi ca pentru Halloween, iar în mijlocul încăperii trona un coşciug mare.

— Petrecere. Halloween, spuse Mills.

Alevy dădu afirmativ din cap. La treaba asta nu se gândise, deşi petrecerea părea să fie pe sfârşite. Îşi opri privirea asupra drapelului american atârnat pe peretele opus.

— Ciudat.

An momentul în care dădeau să plece, uşa se deschise şi pe veranda ieşi un bărbat între două vârste îmbrăcat într-un hanorac de schi de culoare albă, oprindu-se la distanţa mică de ei. Omul se holba la Alevy şi la Mills.

Alevy şi Mills făcură acelaşi lucru. Câteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă, apoi omul întreba în engleză:

— Vorbiţi englezeşte?

Alevy dădu afirmativ din cap.

Bărbatul îşi drese vocea şi spuse cu o limbă împleticita, de om beat:

— Hai, daţi-i drumul, împuşcaţi-mă!

— Să te împuşcăm?

Uşa se deschise din nou şi un tânăr îşi făcu apariţia, spunând precipitat în ruseşte:

— Îmi asum răspunderea pentru acest american, tovarăşe maior.

Alevy încerca să înţeleagă ce se petrecea şi să-şi dea seama în ce limbă să răspundă. Ambii bărbaţi erau evident foarte beţi.

— Numele meu e Marty Bambach, spuse tânărul în ruseşte. El e Tim Landis. Stau la el în gazda şi o să-l duc eu acasă.

— Am pierdut noţiunea timpului, spuse Landis în engleză. Mare scofală!

Alevy începu să înţeleagă cum stau lucrurile. Landis era americanul, care violase interdicţia de circulaţie pe timpul nopţii, iar Bambach era un american-rus.

— Voi trece cu vederea faptul că acest om a încălcat interdicţia de circulaţie, îi spuse Alevy lui

Marty în ruseşte, dacă-ţi asumi răspunderea pentru el.

— Mulţumesc, tovarăşe maior! răspunse Marty tot în ruseşte.

Al privi apoi pe Alevy în lumina slabă de pe verandă.

— Sunteţi nou pe-aici?

— Da. Poţi să te duci înăuntru. Vreau să stau puţin de vorbă cu omul ăsta.

Marty ezită, apoi spuse:

— Nu vorbeşte ruseşte.

— Du-te înăuntru.

— Am înţeles, să trăiţi!

Marty se întoarse spre Landis şi-i spuse într-o engleză perfectă, care îi surprinse pe Alevy şi pe Mills.

— E-n regulă, Tim. Nu vrea decât să stea de vorbă cu tine, pe urmă te duc eu acasă.

Marty se întoarse şi intră clătinându-se în clădire.

Landis se duse împleticindu-se spre marginea verandei şi se aplecă peste balustradă, îşi deschise fermoarul de la pantaloni şi urina.

— La naiba cu locul ăsta!

Aşi trase fermoarul la loc şi o lua împleticit înapoi spre uşă. Alevy îl apucă de braţ şi îi spuse într-o engleză cu accent:

— Ia loc aici.

— Dă-mi drumul!

— Ascultă-mă. Colonelul Sam Hollis e-aici?

Landis îl privi pe Alevy fără să spună nimic.

— Hollis şi Lisa Rhodes. Sunt aici?

— Hollis… îmi pare rău de el… s-a dus acasă.

Landis clătină din cap.

— Continuă!

— A fost pescuit din mare… da’ până la urma tot aici a ajuns, cu amanţii de noi… după douăzeci de ani… tot aici a ajuns.

Brusc, Landis începu să dea raportul:

— Sunt căpitanul Timothy Landis, din Forţele Aeriene ale SUA la dispoziţia dumneavoastră, tovarăşe maior. Ei, când dracu’ terminaţi inspecţia asta?

— Foarte curând.

— Da? Uite-o veste bună.

— Unde-i Hollis?

— Nevastă-mea Jane zice că-i băiat bun.

— Nevasta?

— Da’ are femeia lui cu el, continuă Landis. A dracului femeie. O s-o împuşte, fiindcă vorbeşte prea mult.

— Cine? Pe cine o să-mpuşte?

— Ia?

— Lisa Rhodes? Pe Lisa Rhodes vor s-o împuşte?

— Tot ce se poate. Şi ea vorbeşte prea mult. Ea şi nevastă-mea fac un duet foarte dinamic.

Landis se prăbuşi într-un balansoar şi îşi pironi ochii în sus, în acoperişul verandei.

— Unde-i Hollis?

— Oh…

Landis privi în jurul lui de parcă ar fi vrut să se familiarizeze cu împrejurimile.

— Oh… i-au dat cabana lui Dodson. E la vreo sută de metri în spatele clădirii ăsteia.

— Şi femeia care-i cu el? Lisa Rhodes?

Landis îl privi mai întâi pe Alevy, apoi pe Mills.

— De ce vreţi să ştiţi? Nu i-aţi chinuit destul?

— Ce vrei să spui?

— Cât au stat la pârnaie. Sunteţi toţi la fel. Tu, şi

Burov, şi toate jigodiile de la KGB.

— Burov e aici?

— Unde dracu’ să fie?

Mills puse o mână pe umărul lui Alevy şi îi şopti.

— Trebuie s-o ştergem.

— Stai un pic.

Apoi se întoarse spre Landis:

— Femeia aia, Lisa, e cu Hollis în cabana lui Dodson?

Landis se ridică nesigur în picioare.

— Lăsaţi-i în pace!

Landis se răsuci brusc spre Alevy, care făcu un pas înapoi.

— Dă-i drumu’, ticălosule, împuşcă-mă, zbiera Landis. împuşcă-mă! Vreau să mor.

Landis traversă cu paşi împleticiţi verandă şi se prăbuşi lângă un stâlp, îngropându-şi faţa în mâini. Începu să plângă şi, în timp ce Alevy şi Mills se îndepărtau, îl auzi implorând, printre hohote de plâns:

— Scapă-mă de-aici, Doamne!

— Dumnezeule, Seth, spuse Mills în şoaptă, pe-aici treburile stau foarte rău.

— Nu m-aşteptam să fie bune, Bert. Acum înţelegi, nu?

— Încep să înţeleg şi nu-mi pare rău c-am venit. Apoi adăugă: Zicea ceva de neveste?

Alevy ridică din umeri.

— Bănuiesc că e vorba de prostituate de lagăr.

Găsiră potecă ce începea din spatele Clubului Veteranilor şi o luară la vale, pătrunzând într-o Vâlcea deasă.

— Tipul celălalt, şopti Mills. Marty Bambach. Ăla era rus şi vorbea o engleză perfectă.

Alevy dădu afirmativ din cap.

— Şi-i luă apărarea lui Landis.

— Nu pot nici măcar să încerc să-mi imaginez universul suprarealist care s-a creat aici, replică Alevy. Ştim însă că au puşcării şi interdicţii de circulaţie şi că toată treaba e dirijată de KGB.

Alevy baga mâna în buzunarul mantalei şi scoase un mic receptor radio, îl deschise şi îi scoase antena. Apoi puse casca în ureche şi ascultă.

— Avem semnalul. E pe undeva pe aproape. Mai merse un pic şi spuse: Semnalul e mai puternic.

Privi în jur şi observă o cabană acoperită cu sita, retrasă printre copaci şi cufundată în întuneric.

— Pare atât de americană încât mă sperie, şopti Mills.

Alevy înainta printre copaci şi semnalul deveni tot mai puternic. Aruncă receptorul în tufe şi se apropie de uşa cabanei. Uşa nu avea o clanţă obişnuita, ci un buton sferic, pe care Alevy îl răsuci, dar uşa nu se deschise, îşi propti umărul în ea şi împinse uşor. Simţi uşa cedând, după care auzi zgomotul făcut de un obiect metalic care căzu pe podea.

— Stai aici, îi şopti lui Mills.

Alevy deschise uşa şi se strecura în cabana cufundată în întuneric, închizând uşa în urma lui. Aprinse o lanternă cu filtru roşu şi plimbă fasciculul de lumină pe pereţi şi pe mobilier, apoi observă în dreapta o uşă deschisă, prin care se vedea lumina unui radiator. Trecu pragul uşii şi se trezi în dormitor. Prinse în fasciculul de lumină al lanternei icoana agăţată pe perete, deasupra patului dublu. Alevy calca uşor pe scândurile duşumelei, apropiindu-se de pat. În

pat, sub un morman de paturi, era Lisa Rhodes. Întinse involuntar mâna spre ea, vrând s-o mângâie pe obraz.

An secunda următoare un braţ i se încolăci în jurul gâtului şi zări lama lungă şi zimţata a unui briceag de tăiat pâine care îi fu proptit în dreptul inimii. Alevy reuşi să întoarcă uşor capul şi să spună încetişor:

— Bună, Sam.

Hollis îi dădu drumul din strânsoare.

— Bună, Seth.

Ai făcu semn spre uşa şi amândoi trecură în living. Hollis aprinse o veioză şi Alevy văzu că era îmbrăcat într-un trening asemănător cu ce aveau pe ei Landis şi Bambach. Hollis îşi frecă degetul mare de arătător şi Alevy dădu afirmativ din cap. Apoi Hollis puse o casetă cu muzică religioasă neagră.

— A trebuit să bat ceva drum ca să întâlnesc un prieten, spuse Alevy cu voce scăzută.

— Printre prietenii mei nu-i niciunul costumat ca tine.

— Te ţii tare, colonele, spuse Alevy zâmbind.

Hollis ezită, apoi spuse:

— Fiindcă veni vorba, îmi pare bine că te văd.

Ai întinse mâna şi Alevy i-o strânse.

— Începusem să am îndoieli, spuse Hollis.

— Am venit cât am putut de repede, Sam. Am stat cinci zile la Washington ca să pun la punct operaţia asta.

— Care-i planul?

— Aţi spun pe drum. Ce-ar fi s-o trezeşti pe Lisa?

Hollis se întoarse în dormitor şi închise uşa. Alevy se duse la intrare, deschise uşa şi-i spuse lui

Mills, care se ghemuise după o tufă, cu pistolul în mână:

— Sunt aici. Mai durează câteva minute.

Închise uşa şi se plimba prin încăpere, examinând-o. Luă un teanc de reviste, apoi se uita la videocasetele de pe rafturile bibliotecii.

— Incredibil.

Hollis se înapoie în living.

— Vine imediat.

Alevy dădu din cap şi arătă cu mâna prin încăpere.

— N-arată rău, spuse.

— Dar nici bine, Seth.

— Am auzit că aţi trecut prin clipe grele.

— De unde ai auzit?

— De la un căpitan pe nume Landis. îl cunoşti?

— Da.

— Pare terminat, spuse Alevy.

— Toţi sunt terminaţi. Unde l-ai întâlnit pe Landis?

— La Clubul Veteranilor.

Alevy îi explica în câteva cuvinte cele întâmplate.

— Ţi-aş putea povesti o săptămână întreaga despre azilul ăsta de nebuni, spuse Hollis, dar bănuiesc că nu avem timp. Cum aţi ajuns aici?

— Mi-am însuşit un elicopter al Aeroflot-ului la Centrul Comercial. Un Mi-28.

— Aha, ăla despre care mi-ai cerut informaţii. Cine l-a pilotat?

— Aghiotantul tău, care ţine foarte mult la tine şi ar vrea să-i schimbi unele calificative din notarea de serviciu.

— O să mă mai gândesc. Cine mai e cu tine?

— Omul meu, Bert Mills. E afară. şi Bill Brennan.

— Brennan? S-a întors?

— Numai pentru chestia asta.

— Spune-mi şi mie care-i planul?

— Păi, am lansat patru tuburi cu ceva care se cheamă THX, un nou gaz somnifer…

— Sandman.

— Da, asta-i denumirea codificată. E foarte tare. Tuburile au declanşator cu ceas. Mai avem la dispoziţie vreo oră şi un sfert.

— Pentru ce?

— Pentru una, alta.

— Pe cine vrei să scoţi de aici?

— Tu, Lisa şi încă doi. E tot ce pot să iau într-un Mi-28 şi cred că reprezintă suficiente probe pentru a putea declanşa eliberarea celorlalţi.

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Eu aş vrea să rămân aici.

— Ştiu c-ai vrea, Sam, dar ştii prea multe şi nu te pot lăsa în mâinile lor.

Alevy ezită, apoi îl întreba:

— Te-au interogat?

— Da, Burov, cu rezultate minime. Artileria grea soseşte mâine de la Lubianka cu detectoare de minciuni şi şocuri electrice.

— Am sosit la ţanc.

— Aşa-i. Ai reuşit să-i scoţi pe Surikov şi pe nepoata lui?

— Da. Sâmbăta trecută, prin filiera leningrădeană.

Hollis îl privi fix, prin lumina slabă din încăpere.

— Sigur?

— Sigur.

— Trebuie să negociezi şi pentru nevestele şi ceilalţi de-aici, Seth, spuse Hollis.

— Landis a pomenit de nevastă-sa. Cine sunt nevestele astea?

— Rusoaice, în majoritate deţinute politic. Şi vreo şaizeci de copii…

— Dumnezeule… spuse Alevy, clătinând din cap. Mă aşteptam să fie vorba de nişte femei. Dar de neveste… copii… şi sunt legaţi afectiv de…? De fapt, presupun că da. Ştii, mintea mea încearcă să înţeleagă toată povestea asta…

— În plus, mai e vorba şi de şase americance răpite şi de alţi ruşi din gulag, cum ar fi doctorul lagărului şi asistentele medicale. Trebuie să intre şi ei în târgul pe care o să-l încheiem referitor la cele trei mii de „cârtiţe”.

— Ştii ceva, Sam, spuse Alevy, eşti un american pe cinste. Vorbesc serios. Ai vrea să salvezi întreaga planetă sau măcar locuitorii ei pe care îi întâlneşti şi care îţi plac. De fapt, după noaptea asta, o să ne aflăm în situaţia în care să putem pretinde orice.

— Cât de departe vrei să zbori cu un Mi-28, care are opt oameni la bord? întreba Hollis.

— Depinde cum sufla vântul.

— Mă-ndoiesc că ambasadorul său Charlie Banks o să se bucure văzând un elicopter sovietic deturnat aterizând în curtea interioară a ambasadei, spuse Hollis.

— Treaba asta o putem discuta după ce decolăm.

— Seth, de aici nu poţi ajunge în nicio parte a lumii libere cu un Mi-28 care are la bord opt persoane. Te-ai gândit la vreo staţie de realimentare cu combustibil, la vreun elicopter de schimb…?

În living îşi făcu apariţia Lisa, îmbrăcată într-un trening albastru şi adidaşi, ceea ce-l făcu pe Alevy să presupună că asta era uniforma lagărului. Rămase pironită locului o clipă, încercând să se obişnuiască cu felul în care arata Alevy în uniforma de ofiţer KGB, apoi se repezi spre el şi îl îmbrăţişă.

— Seth. O, Doamne…

Alevy se eliberă din îmbrăţişare.

— Trebuie să ne mişcăm foarte repede.

Lisa dădu afirmativ din cap, luându-şi hanoracul din cuier.

— Mă duc să-mi iau icoană…

Alevy o apuca de braţ.

— Las-o! Nu-i icoana ta.

— Ce vrei să spui?

— E o reproducere, Lisa, în care am montat un emiţător. Aşa v-am găsit.

Lisa se holba la el, apoi la Hollis.

— A fost vorba de un plan pentru eventualitatea că ar fi apărut o situaţie neprevăzută, ceea ce s-a şi întâmplat. M-am plimbat pe lângă Lubianka şi Lefortovo cu un receptor radio, fără să recepţionez vreun semnal. Apoi adăugă: Am sperat că, văzând scrijelite secera şi ciocanul, o să te lase s-o păstrezi, gândindu-se, probabil, că e opera soţilor Kellum. Adevărata icoana e la loc sigur.

Lisa rămase tăcută o clipă, uitându-se când la unul, când la celălalt, apoi se apropie de Alevy.

— Ştii ce mi-au făcut?

— Mă tem că da. Tocmai asta e problema: că pot face rău oamenilor. Afară ne aşteaptă Bert Mills. El, Sam şi cu mine mai trebuie să rezolvăm câteva lucruri. Va trebui să ajungi la elicodrom singură.

Brennan e în cabana care adăposteşte staţia de radio de acolo. N-ar strica să-l ajute cineva să se descurce în ruseşte în cazul în care telefonează cineva. Căpitanul O'Shea e pe elicodrom într-un elicopter. Venim şi noi imediat.

— Las-o baltă, Seth, spuse Lisa. Sam şi cu mine am ajuns până aici împreună şi n-o să ne despărţim tocmai acum.

— Nu încerca să te cerţi cu ea, că n-o scoţi la capăt, îi spuse Hollis lui Alevy.

Alevy dădu din cap.

— Ştiu.

Din buzunarele interioare ale mantalei scoase două pistoale Tokarev de calibru 6, 35 mm cu amortizor pe care le dădu Lisei şi lui Hollis.

Hollis îşi îmbracă hanoracul şi dădu s-o ia spre uşă. Alevy îl opri, apucându-l de braţ.

— Anca un lucru, pentru care cred că putem pierde şaizeci de secunde.

Alevy scoase din buzunar o cutiuţa din piele şi i-o întinse lui Hollis. Acesta o deschise, înăuntru era o stea de argint, însemnul de grad al generalului de brigadă.

— Exista un ordin semnat de preşedinte, pe care însă nu l-am putut lua cu mine din motive de securitate. Felicitări, generale!

Hollis închise cutiuţa, întrebându-se dacă înaintarea sa în grad putea fi considerată drept postumă sau prepostumă. Se mai întreba şi cum avea să recupereze guvernul pensia de urmaş de la nevastă-sa, în cazul în care ajungea până la urma acasă, sau dacă aveau să i-o mărească, în cazul în care îi rămâneau oasele pe aici.

Ultimul lucru la care se gândi fu dacă steaua de general trebuia privită ca o recompensă ori că o încercare de mituire.

— Aţi mulţumesc că mi-ai adus-o, spuse.

Lisa îl sărută pe obraz.

— Felicitări, Sam. Vreau să spun, generale Hollis.

— Mulţumesc.

Lisa opri casetofonul, stinse veioza şi toţi trei se strecurară în linişte afară din cabană.

Bert Mills îi aştepta cu mâinile în buzunarele mantalei verzi de kaghebist.

— Salut, tipilor! Sunteţi gata s-o luaţi spre casă? Pe bune de data asta.

— Bună, Bert.

— Lisa vine cu noi, spuse Alevy.

Se îndreptară în grabă spre poteca şi apoi o luară înapoi spre drumul principal.

— Atenţie la microfoanele direcţionale, şopti Hollis. Vorbiţi în şoapta şi ruseşte.

Alevy dădu afirmativ din cap.

— Exista patrule în teren? întreba şoptit în ruseşte.

— În noaptea asta, da, răspunse Hollis.

Ai povesti pe scurt despre interdicţia de circulaţie, motivul pentru care fusese instituita şi execuţiile ce urmau să aibă loc în cursul dimineţii.

Alevy clătină din cap.

— Ce ticălos! Unsprezece oameni…? înseamnă că am ajuns aici la timp.

— Dar în noaptea asta trebuie să fim atenţi la patrule, spuse Hollis.

Ajunseră la drumul principal în apropierea Clubului Veteranilor, care era acum cufundat în

întuneric şi linişte.

— Unde vrei să mergi? îl întreba Hollis în şoaptă.

— La comenduire, răspunse Alevy.

Hollis făcu semn cu mâna spre dreapta. Grăbiră pasul şi după câteva minute văzură faţada luminată a clădirii din beton de culoare gri în care se afla comenduirea. Se opriră şi se ghemuiră în şanţul de scurgere de pe marginea drumului.

— Nu văd un steag sau alte însemne sovietice, remarca Alevy.

— Suntem în America, spuse Lisa. Înăuntru, în clădire, însă, e cu totul altceva.

— Ce gânduri ai, Seth? îl întreba Hollis.

— Dacă vrem ca lucrurile să meargă bine, trebuie să scoatem din funcţiune comenduirea, cu toate mijloacele ei de comunicaţie şi ascultare. Pe urmă, ne mai trebuie doi pasageri pentru elicopter.

Hollis se gândi la soţii Landis, ştiind că fiul lor n-ar mai fi contat într-un elicopter deja supraaglomerat. Se gândi, de asemenea, la generalul Austin şi la comandantul Poole.

— E o treabă dificilă, Seth, spuse, dar am câţiva candidaţi.

— O să-ţi uşurez întrucâtva misiunea. Burov e-n lagăr?

Hollis îl privi pe Alevy, răspunzându-i printr-o mişcare afirmativă a capului.

— Cred că aşa ar proceda un profesionist.

— Te cred. Ca să nu mai vorbim de resentimentele mele personale pentru faptul că m-a făcut jidan împuţit. Cred că şi voi aveţi nişte conturi de reglat cu el.

— Asta nu-i o vendetă, Seth, interveni Lisa, dar,

dacă ai nevoie de el, ştim unde poate fi găsit.

Alevy dădu din cap.

— A doua persoană pe care o vreau este prizonierul cel mai mare în grad.

— Ar fi vorba de generalul Austin, replică Hollis.

— Ştii unde poate fi găsit?

— Da.

— Bun.

Alevy ridică privirea deasupra şanţului de scurgere şi examina clădirea comenduirei.

— Spune-mi câte ceva despre comenduire, spuse Seth Alevy.

— În ghereta aia e probabil o santinelă. Cum intri înăuntru, dai peste un ofiţer de serviciu, aşezat la un birou. Centrala telefonică e în stânga.

Hollis le prezenta planul clădirii, adăugând:

— Celulele sunt la etajul întâi, în partea din spate a clădirii, într-una dintre aceste celule se afla Jack Dodson şi el e americanul pe care trebuie să-l luăm cu noi.

— Nu, răspunse Alevy, îl vom lua pe generalul Austin.

— Te înşeli.

— Pe Austin sau pe Burov nu-i poţi găsi fără ajutorul nostru, Seth, spuse Lisa. Dacă Sam îl vrea pe Dodson, trebuie să-l iei pe Dodson.

— N-am să-l iau, dacă nu-i în stare să umble, replica furios Alevy.

— Ai să-l iei chiar dacă mai are doar o brumă de viaţa în el, spuse Hollis. Nu-l cunosc pe tip, Seth, cum nu-l cunoşti nici tu, dar e singurul care şi-a câştigat dreptul de a veni cu noi. Cu asta am pus punct.

— Bine, spuse Alevy sec. Caţi militari crezi că se

afla în clădirea comenduirei la ora asta?

— După informaţiile pe care le-am primit de la aghiotantul lui Austin, comandorul Poole, răspunse Hollis, în clădire trebuie să se afle ofiţerul de serviciu, un transmisionist, un sergent în camera corpului de paza de la celule, câţiva grăniceri KGB şi câţiva şoferi, care se pot afla sau nu în clădire la un moment dat. Apoi adăugă: Mai exista şase sau şapte indivizi în camera de ascultare, de unde supraveghează toţi senzorii de sunet şi toate mijloacele de ascultare din lagăr. Asta-i camera pe care trebuie s-o scoatem din funcţiune, dacă vrei să ne mişcăm în voie prin lagăr.

— O să scoatem din funcţiune toată şandramaua, replică Alevy. Evident, tu şi Lisa, nu prea arătaţi a ofiţeri KGB, aşa că o să staţi…

— Arătam în schimb a prizonieri, îl întrerupse Lisa. Să mergem, Seth.

Alevy îi aruncă o privire lui Mills, care dădu afirmativ din cap. Trecură repede în revista planul, apoi se ridicară şi o porniră spre comenduire. Lisa şi Hollis în faţă, cu mâinile la ceafă, urmaţi de Alevy şi Mills. Santinelă îi cercetă atent din gheretă, iar când se apropiară, la lumină, ieşi în întâmpinarea lor, cu pistolul-mitralieră aşezat de-a curmezişul pieptului.

Alevy îi făcu semn, arătând spre intrarea în comenduire.

— Doi clienţi pentru celule. Deschide!

Santinela ezită, apoi se duse la uşa şi o descuie, îi examina cu atenţie pe Alevy şi pe Mills în lumină, fiind limpede că nu-i recunoscuse că făcând parte dintre ofiţerii batalionului său. Alevy îi făcu semn să intre în clădire. Mills, care intra ultimul, închise uşa.

Ofiţer de serviciu era locotenentul Celţov, ofiţerul

cu care stătuseră de vorbă Hollis şi Lisa când fuseseră eliberaţi din celule. Celţov luă poziţia de drepţi în spatele biroului. Le aruncă o privire scurtă, întrebând:

— Iar?

Apoi îl privi întrebător pe grănicerul care făcea de santinelă, dar acesta ridică din umeri.

— Ordin, tovarăşe maior! se adresa Celţov lui Alevy.

Mills îşi scoase pistolul cu amortizor şi trase un singur foc în capul santinelei. Locotenentul Celţov îl văzu pe soldat prăbuşindu-se, dar nu păru să aibă vreo reacţie. Se holba la soldatul mort de pe podea, apoi se întoarse spre Alevy, care îl împuşca în frunte.

Celţov se prăbuşi pe spate în scaunul lui, cu braţele desfăcute şi ochii pironiţi în tavan. Din gaură făcută de glonţ în mijlocul frunţii gâlgâia sângele.

Lisa duse mâna la gură şi se întoarse cu faţa spre intrare.

Alevy se adresă celorlalţi trei:

— Zăvorâţi uşa de la intrare, aşteptaţi cinci secunde, apoi aduceţi cadavrele în camera de transmisiuni.

Traversă holul şi deschise uşa camerei de transmisiuni. Transmisionistul era aşezat la centrala telefonică şi citea o revistă. Se întoarse, se uita la Alevy, apoi se ridica în picioare.

— Ordonaţi!

An clipa aceea, văzu pistolul din mâna lui Alevy. Alevy îi făcu semn să se îndepărteze de centrala telefonică, apoi îi trase două gloanţe în piept. Transmisionistul se prăbuşi peste masă cu aparatura radio. Alevy se apropie de centrala telefonică. Era vorba de un tablou cu operare manuală, aşa încât,

telefonistul fiind mort, nu mai avea cine să asigure legăturile telefonice.

În încăpere intrară Hollis şi Mills, târând trupurile neînsufleţite ale locotenentului Celţov şi al santinelei, pe care le împinseră sub masă cu aparatura radio.

Alevy examina tabloul centralei telefonice şi găsi contactul sub care scria Verto – „elicopter”. Introduse fisa, apasă pe butonul soneriei şi ţinu casca lipită de ureche. La capătul celălalt, o voce care părea plictisită şi obosită – dar şi emoţionată, după părerea lui, spuse:

— Da. Nicevo.

— Bill, eu sunt.

— Îmi pare bine.

— A mai sunat cineva?

— Nu, slavă Domnului…

— Ai ceva de raportat?

— Nu. E linişte. Nicevo.

— E-n regulă, n-o să te mai sune nimeni în afară de noi.

— Ambele radiouri cârâie în draci.

— Nu închide!

Alevy trecu la masa cu aparatura radio şi mări volumul difuzoarelor. Ascultă câteva clipe, apoi îi spuse lui Brennan:

— Conversaţie de rutină. Nu-ţi face griji.

— OK. Sunteţi stăpâni pe situaţie acolo?

— Aproape.

— I-aţi găsit? întreba Brennan.

— Da, sunt cu noi acum amândoi.

— Grozav. Salutări din partea mea.

— Am să o fac. Ascultă, Bill, dacă la voi lucrurile iau o întorsătură urâtă, şterge-o împreună cu O’Shea.

Iar dacă mai sunteţi pe aici la trei şi patruzeci şi cinci, şi noi n-am apărut, luaţi-o din loc înainte să ajungă gazul la voi. Clar?

— Clar.

— Până la noi dispoziţii, la centrala telefonică o să fie Lisa.

— Bine.

— Pe curând.

Apoi Alevy îi spuse Lisei:

— Mai ţine-i spatele lui Brennan o vreme. Fă legăturile telefonice şi asculta ce se vorbeşte. Cu urechea cealaltă, supraveghează convorbirile de pe staţia radio. Ne-am înţeles?

Lisa dădu afirmativ din cap.

— Nu lipsim mai mult de un sfert de oră, îi spuse Alevy. Dacă auzi ceva suspect, suna-l pe Brennan, apoi pleacă de aici şi ia-o spre elicodrom. Vreau ca măcar un martor al acestui loc să reuşească să scape de aici. E clar?

Lisa îi aruncă o privire lui Hollis, care încuviinţa.

— OK, spuse Alevy. Sam, să mergem în camera în care sunt supravegheate mijloacele de ascultare.

Hollis o strânse pe Lisa de mână şi se îndrepta spre uşă, deschizând-o încet.

— Liber!

Alevy şi Mills îl urmară în hol.

Hollis îi conduse într-un coridor scurt ce pornea din hol şi se termina în faţa unei uşi metalice de culoare neagră, pe care scria „STAŢIA DE SUPRAVEGHERE”. Cei trei aveau pistoalele pregătite. Hollis răsuci uşor mânerul sferic al uşii. Luă mâna de pe mâner şi clătină din cap.

— E încuiata.

Ridică mâna, pregătindu-se să bată la uşă, când observă un buton mare pe tocul uşii. Apasă pe el şi după câteva secunde o voce din interior întreba:

— Cine e?

— Celţov, răspunse Hollis.

— Înţeles, să trăiţi!

Hollis se trase în unghiul mort al uşii, în timp ce Alevy şi Mills îşi puseră pistoalele înapoi în tocuri.

— Stai aici, de pază, îi şopti Alevy lui Hollis.

Uşa se deschise la perete şi în cadrul ei îşi făcu apariţia un tânăr în cămaşa. Dând cu ochii de Alevy şi Mills, tânărul sări imediat înapoi şi luă poziţia de drepţi, căutându-l cu privirea pe locotenentul Celţov.

Alevy şi Mills intrară cu paşi mari în staţia de supraveghere, o încăpere mică din beton prefabricat, fără ferestre şi iluminată cu tuburi de neon. Aşezaţi, fiecare la pupitrul său, şase bărbaţi cu caşti pe urechi ascultau semnalele transmise de diferitele mijloace de securitate electronică răspândite în întregul lagăr, schimbând din când în când canalele de frecvenţa.

Pe peretele din faţa se afla un grup de magnetofoane, aşezate rola lângă rola. Pe peretele din stânga era desfăşurata o hartă mare a lagărului pe care erau înscrise cifre, marcând, după părerea lui Alevy, locurile în care erau amplasate mijloacele de ascultare.

Tânărul în cămaşă, care continua să stea în poziţie de drepţi întreba:

— Ce doriţi, tovarăşe maior?

— Continuă-ţi activitatea, replică Alevy sec.

Tânărul se grăbi să se întoarcă la pupitrul său şi îşi puse căştile pe urechi.

Alevy şi Mills rămaseră în mijlocul încăperii şi

aruncară o privire în jurul lor. Alevy observa un beculeţ roşu deasupra uşii, care se aprindea probabil în momentul în care cineva apasă pe butonul de afară, avertizându-i pe cei dinăuntru, care aveau căştile pe urechi, că se afla cineva la uşă.

— Cum te-ai gândit să-i lichidezi? îl întreba Alevy pe Mills în şoaptă.

Mills îşi drese vocea:

— Sunt neînarmaţi, Seth. N-am putea să-i anihilăm fără vărsare de sânge?

— Ba da, dacă am avea ceva mai mult timp la dispoziţie. Ceea ce nu e cazul.

Câţiva din cei aflaţi la pupitre întorseseră capetele şi îi priveau. Alevy le răspunse cu o privire severă, făcându-i să se întoarcă la treaba lor.

— Tu termină-i pe aia trei, îi spuse Alevy lui Mills, eu pe ăştia trei şi ne întâlnim la mijloc. La trei, începem… unu, doi, trei…

Alevy şi Mills îşi scoaseră pistoalele cu amortizor şi începură să tragă.

Hollis, rămas afară, auzi zgomot de trupuri care se prăbuşeau la podea şi se zvârcoleau. Cineva ţipa. Dădu să intre, dar uşa se deschise şi Mills ieşi afară, arătând, după părerea lui Hollis, ca şi când el ar fi fost cel care pierduse sânge. În spatele lui veni Alevy, închizând uşa în urma lui.

— La celule! îi spuse Alevy lui Hollis.

Hollis îi conduse în hol, apoi intră pe coridorul lung ce ducea în aripa din spate a clădirii. Ajunseră la uşile celulelor şi verificară rapid zăvoarele acestora, până găsiră una care era închisa. Hollis descuie şi privi înăuntru. Pe podea zăcea un bărbat şi, deşi lumina era slabă, Hollis putu să vadă că hainele îi erau

sfâşiate şi omul era bătut rău.

— Presupun că asta-i Dodson, spuse Alevy.

Hollis îngenunche lângă prizonier şi îi lua pulsul.

— Trăieşte.

— Du-l în camera de transmisiuni, îi spuse Alevy, şi aşteaptă-mă acolo împreună cu Lisa.

— Voi doi unde vă duceţi? întreba Hollis.

— De unde putem face rost de o maşină?

— În spate trebuie să fie câteva ZIL-uri.

Hollis se duse la uşa celulei.

— O luaţi în jos pe coridorul ăsta.

— OK, spuse Alevy. O s-o aducem în faţa Apoi adăugă: Sam, dacă nu apărem în zece minute, o ştergi împreună cu Lisa spre elicodrom. Ne-am înţeles? Şi nu încerca să-l cari pe Dodson. Apropo, dacă nu reuşim să ne întâlnim mai târziu, unde-l pot găsi pe Burov?

— La extremitatea estică a drumului principal, răspunse Hollis. E o vilă mare, cu paza şi câini. Mai gândeşte-te! Şi nu uita de cei din camera corpului de gardă de la capătul coridorului.

Hollis se întoarse la Dodson, pe care îl ridică şi îl puse pe umăr.

Alevy şi Mills străbătură grăbiţi coridorul, potrivit indicaţiilor lui Hollis, şi ajunseră în dreptul unei uşi pe care scria „CORPUL DE GARDĂ”. Alevy deschise uşa şi intră într-o încăpere mică, în care se găseau o masă şi un telefon de campanie şi şase paturi suprapuse, toate goale, cu excepţia unui pat de jos, în care se aflau un bărbat şi o femeie dezbrăcaţi. Pe podea erau aruncate hainele femeii şi o uniformă de sergent KGB. Sergentul se ridică brusc, lovindu-se cu capul de patul de sus, cobora şi lua poziţie de drepţi în pielea goală. Femeia îşi trase pătura peste

cap.

— Sergent, întreba Alevy, unde sunt soldaţii din corpul de gardă şi şoferii?

An primul moment, sergentul lăsă impresia că-i pierise vocea, apoi făcu un efort şi reuşi să răspundă coerent:

— Un soldat, un şofer şi caporalul de schimb inspectează posturile de santinelă. Celălalt soldat, împreună cu un şofer, se afla la postul fix de la intrarea din spate a clădirii.

— Mai e cineva în clădire?

— Ofiţerul de serviciu, transmisionistul şi cei din camera de supraveghere. Tovarăşe maior, permiteţi-mi să vă explic…

— Sergent, stânga-mprejur!

Sergentul făcu stânga împrejur. Alevy scoase pistolul şi îl împuşca în ceafă. Sergentul se prăbuşi răschirat peste hainele de pe podea stropite de sânge. Mills trase trei focuri în silueta ascunsă sub pătură. Femeia se zvârcoli spasmodic, apoi rămase nemişcată. Mills şi Alevy se priviră o clipă, pe urmă se întoarseră şi ieşiră pe coridor.

Ajunseră în holul din spate şi deschiseră o uşă metalică ce dădea spre o rampă. La baza rampei, pe o platformă de beton, era parcat un ZIL-6. Curtea din spate era luminată de un bec puternic cu vapori de mercur, lăsând să se vadă, dincolo de maşina, ceva ce arată a catapulta medievală. Pe treapta ZIL-ului, stătea un soldat în uniforma KGB şi fuma. Lângă el, în picioare, se afla un grănicer bine făcut, cu un pistol-mitralieră AK-47 agăţat de umăr. Văzând că se deschide uşa, şoferul se ridica în picioare, iar grănicerul se întoarse cu faţa spre Alevy şi Mills.

Alevy se îndrepta direct spre ei şi, când văzură că era vorba de un ofiţer, cei doi luară poziţia de drepţi.

Alevy se adresa şoferului, care avea un pistol la centura:

— Sunt maiorul Voronin, din Moscova, şi el e căpitanul Molev. Verificăm sistemul de pază al bazei.

— Am înţeles, să trăiţi.

— Acesta este postul vostru de paza fix?

— Da, tovarăşe maior.

— Cum te cheamă?

— Strahov.

— Care sunt îndatoririle tale?

— Împreună cu soldatul Filenko, Asigur paza uşii din spate a clădirii comenduirei şi îl transport cu maşina pe sergent, dacă mi se ordonă.

Alevy îşi opri privirea asupra lui Filenko, care continua să ţină pistolul-mitralieră în bandulieră. Reveni la Strahov.

— Când trebuie să se întoarcă celălalt şofer?

— Nu exista o oră anume, tovarăşe maior. Depinde de cât de mult stă caporalul la fiecare post.

— În timpul rondului îi verifica şi pe cei trei de la elicodrom?

Strahov îl privi o clipă pe Alevy şi acesta înţelese că omul devenise bănuitor. Alevy ştia că rusa lui era bună câtă vreme folosea propoziţii scurte şi dacă nu era nevoit să intre prea mult în jargonul profesional. Evident, Strahov începuse să aibă îndoieli că avea în faţa lui un maior KGB din Moscova, aflat într-o inspecţie inopinată.

Alevy mai observă şi ca Filenko nu mai ţinea capul şi privirea înainte, ci îl măsură din ochi pe Mills.

Alevy se temu că, probabil, Mills îi părea acestuia a arăta şi mai puţin a căpitan KGB. Alevy îşi aminti subiectul pe care îl dezbătuseră atâta el şi cu Hollis, anume dacă americanii pot trece drept ruşi şi invers. Alevy se întoarse spre Filenko:

— Arată-mi arma.

Filenko cobora pistolul-mitralieră de pe umăr şi îl întinse în faţă în poziţia prezentaţi arm, conform regulamentului. Cu mâna dreaptă, Alevy înşfăcă arma de pat, dar Filenko nu-i dădu drumul din strânsoare. Cei doi se priviră insistent, după care Filenko spuse:

— Tovarăşe maior, îmi spuneţi şi mie parola pentru noaptea asta?

Mills nu înţelegea o iotă din ce se vorbea, dar ceea ce vedea nu-i plăcea de loc. Duse mâna uşor spre tocul pistolului.

Brusc, uşa pe care veniseră se trânti de perete, aruncând o pată de lumină pe platforma de beton.

Cei patru bărbaţi întoarseră capul spre uşă. În cadrul ei, stătea o femeie goală cu trupul însângerat. O porni clătinându-se pe rampă şi veni cu mers împleticit spre ei, arătând cu mâna spre Alevy şi Mills şi strigând în ruseşte:

— Ucigaşilor! Ucigaşilor!

Înainte ca Alevy să poată reacţiona, pistolul-mitralieră îi fu smuls din mână şi simţi gura ţevii împungându-i stomacul.

— Mâinile pe cap, striga Filenko.

Alevy îşi puse mâinile pe caschetă, iar Mills îi urmă exemplu, văzând că Strahov scosese pistolul.

Femeia se mai apropie câţiva paşi de ei cu acelaşi mers împleticit, apoi se prăbuşi în genunchi, apucând poalele mantalei lui Mills. Alevy observa

unde fusese împuşcata: în fese, în şale, cam în dreptul rinichiului drept, iar a treia lovitură era o zgârietură pe tâmpla dreaptă. Remarca, de asemenea, ca Mills era foarte palid şi arata de parcă era gata să leşine. Femeia se prăbuşi la picioarele lui Mills.

— Cine eşti? îl întreba Strahov pe Mills.

Mills nu înţelese o iotă şi se holba la rus.

— Răspunde-mi sau te împuşc pe loc, spuse Strahov îndreptând pistolul spre faţa lui Mills.

— Nu poate să vorbească, interveni Alevy. E operat la gât.

— În genunchi, zbiera Strahov.

Alevy îngenunche şi Mills făcu la fel.

— Păzeşte-i, îi spuse Strahov lui Filenko. Eu mă duc după locotenentul Celţov.

Strahov o luă la goană, cu pistolul în mână, spre uşa din spate a clădirii, dispărând în interiorul ei.

Hollis traversă în graba holul din faţa cu Dodson în spinare. Când ajunse în dreptul uşii camerei de transmisiuni, spuse:

— Lisa, eu sunt.

Uşa se deschise şi Lisa, cu pistolul în mână, se dădu la o parte, lăsându-l să intre.

Hollis îl întinse pe Dodson pe jos.

— Sam… asta-i Jack Dodson?

— Sunt sigur.

— A fost… torturat. Crezi c-o să trăiască?

— Sunt convins că Burov a lăsat suficientă viaţa în el ca execuţia să nu-şi piardă din farmec. Reacţiile lui arată ca organele vitale sunt încă în ordine. A fost probabil puternic drogat, că nu cumva să-ncerce să se sinucidă. O să-şi revină, îl ducem acasă.

Lisa dădu afirmativ din cap, apoi i se prăbuşi în

braţe.

— Sam, să plecăm de aici!

— Încă puţin, Lisa. Ce face Brennan?

— Tocmai am vorbit cu el, spuse zâmbind. Zicea că se plictiseşte.

— Bun. La radio ce se mai aude?

Lisa arunca o privire spre cele două aparate de pe masă.

— Nu mare lucru. Până acum lucruri obişnuite. Turnurile de pază care iau legătura unul cu celălalt, patrule motorizate care vorbesc între ele.

— A încercat cineva să ia legătura cu comenduirea?

— N-am auzit nicio chemare adresată comenduirei.

Hollis dădu îngrijorat din cap, ştiind că procedura militară standard era aceea că posturile să fie chemate de comenduire şi să li se ceară să raporteze situaţia din teren. Posturile sunau numai dacă aveau probleme. Se întreba când trebuia oare transmisionistul mort să cheme turnurile de pază, poarta şi alte posturi.

— A încercat cineva să telefoneze? întreba Hollis.

— Nu. Centrală a fost muta.

— E bine.

Hollis îşi spuse că operaţiunea lor beneficia de toate elementele necesare unei operaţiuni secrete reuşite – surpriză, viteza, securitate şi caracter secret. Dacă era descoperită, trebuiau să dea piept cu şase sute de oameni. Aruncă o privire spre cele două cadavre de pe podea. Şase sute de grăniceri, dar nişte grăniceri foarte furioşi.

— Te descurci bine, îi spuse Lisei, încurajând-o.

Lisa schiţa un zâmbet.

— Mulţumesc. Unde sunt Seth şi Bert?

— Să facă rost de o maşină.

Privi prin fereastra îngusta şi lunguiaţa ce dădea spre drumul principal din faţa clădirii.

— În câteva minute trebuie să apară. Mă duc în hol să trag zăvorul de la intrare şi să stau de pază. Tu rămâi aici. De la intrare pot să observ şi uşa asta. Trage o gură de aer şi gândeşte-te cum e… toamna la New York.

— Mă gândesc. Însă la o toamnă petrecută alături de tine.

Hollis îi strânse mâna, apoi se întoarse şi ieşi în hol. Se apropie de uşa principală şi trase zăvorul. Deodată, auzi zgomot de paşi. Cineva alerga pe coridorul ce făcea legătura cu aripa din spate a clădirii. Hollis se întoarse, în hol dădu buzna un bărbat în uniforma KGB-ului, cu un pistol în mână.

— Locotenent Celţov! strigă bărbatul, fără să-l observe pe Hollis.

Se opri lângă biroul locotenentului, apoi îşi pironi privirea speriată asupra scaunului îmbibat de sânge. Se întoarse şi urmări dârele de sânge lăsate pe jos de trupurile lui Celţov şi al grănicerului când fuseseră târâţe în camera de transmisiuni până dădu cu ochii de Hollis.

Hollis îndrepta pistolul asupra lui, deşi ştia că se afla la o distanţa prea mare ca să fie sigur de lovitură, iar puterea gloanţelor de 6, 35 era prea mică ca să fie sigur că l-ar omora de la prima împuşcătură.

— Aruncă arma! îl somă în ruseşte.

Bărbatul se răsuci brusc şi o luă la fugă pe coridor. Hollis trase două focuri cu pistolul sau cu

amortizor, dar ambele gloanţe loviră peretele de beton deasupra capului militarului rus înainte ca acesta să dispară pe coridor.

Hollis se avânta în urmărirea lui. Individul era la vreo treizeci de paşi în faţa lui şi alerga către celule; deodată se opri, patinând pe pardoseala din beton vopsit, şi-şi răsuci corpul, pregătindu-se s-o apuce pe coridorul cu care se intersectau. Hollis trase încă două focuri, fără să-l nimerească. Rusul, înainte să se facă nevăzut, după colţ, riposta.

Hollis o rupse la goană cât îl ţineau puterile, ajunse la coridorul lateral şi, fără să încetinească, taie colţul ca un atacant de fotbal, pătrunzând în coridorul îngust. Performanţa remarcabilă în care fu ajutat şi de adidaşii săi care aveau o priză bună la pardoseală, îl văzu pe rus intrând în camera corpului de gardă şi îl auzi strigând:

— Tovarăşe sergent! Tovarăşe sergent! Hollis izbi cu umărul uşa pe jumătate deschisă şi se rostogoli la podea, în vreme ce rusul se întoarse şi trase în uşă. Hollis, în genunchi acum, riposta în secunda următoare şi trase ultimele trei cartuşe în direcţia grănicerului. Nimerit în piept, acesta zvâcni spre spate, ca şi cum ar fi fost împins, apoi încerca să îndrepte pistolul spre faţa lui Hollis. O fracţiune de secundă mai târziu, păru să-şi piardă brusc echilibrul şi se prăbuşi pe spate.

Sam Hollis sări imediat în picioare şi se năpusti spre el. Îşi tempera elanul, când văzu de ce se împiedicase kaghebistul. Întins pe podea, cu o baltă de sânge în jurul capului, zăcea un bărbat gol. Se aplecă şi smulse pistolul din mâna celui pe care îl împuşcase, apoi aruncă o privire prin încăperea slab

luminată. Văzu haine împrăştiate pe jos, o uniformă KGB şi îmbrăcăminte femeiască. Observă că unul dintre paturile de jos era îmbibat cu sânge şi înţelese că Alevy şi Mills trecuseră pe acolo.

Omul pe care îl împuşcase gemu. Hollis îngenunche lângă el şi îi pipăi mantaua, care era încă rece, ceea ce însemna că abia venise de afară. Şi nu putea să facă acest lucru decât venind pe uşa din spate, adică exact pe acolo de unde trebuiau să facă rost de maşina Alevy şi Mills. Hollis se ridica în picioare, ţinând în mână pistolul rusului.

Soldatul îşi ridică privirea spre el şi ochii i se umplură de lacrimi. Hollis recunoscu pe unul dintre gardienii care-l păzise când fusese închis în celulă. Cel care îi spusese că n-o să-i mai ardă de regulat.

— Îmi pare rău… spuse rusul, îmi pare rău…

— Şi mie.

Hollis scoase încărcătorul de la pistolul rusului şi îl băga în magazia pistolului lui cu amortizor, îndrepta arma spre capul celui rănit, ezită, apoi se întoarse şi ieşi în grabă.

Filenko îngenunche şi întoarse femeia goală cu faţa în sus.

— Da’ asta-i femeia sergentului. De ce-ai împuşcat-o? N-auzi? zbieră la Alevy. Răspunde!

— Filenko, am să dau ordin să fii împuşcat, îl ameninţa Alevy.

— Gura! Nu eşti rus. Cine eşti?

— Sunt estonian.

— Atunci vorbeşte estoniana. Ştiu şi eu câteva cuvinte.

— Bine.

Continuând să-l privească pe Filenko, Alevy spuse în engleză:

— Bert, număr până la trei… Unu, doi…

Uşa se deschise, dar Filenko nu-şi lua ochii de la Alevy şi Mills, strigând:

— Ivan, ai…

Brusc, trupul lui Filenko zvâcni de două ori, apoi armă îi căzu din mână şi se prăbuşi la pământ, cu mâinile încleştate pe abdomen.

Hollis alerga în josul rampei, în timp ce Alevy şi Mills se ridicară în picioare. Mills înşfacă pistolul-mitralieră al lui Filenko.

— Unul din ei a intrat înăuntru… îi spuse Alevy lui Hollis.

— L-am anihilat.

— Bun. Hai să-i băgăm pe ăştia doi înăuntru.

Hollis observa că Filenko încă mai trăia, zăcând pe spate şi urmărindu-i cu privirea în timp ce vorbeau. Hollis se apropie de femeia semiconştienta, care gemea pe pavajul rece, şi îngenunche lângă ea.

— Jane Landis…

— O cunoşti? întreba Alevy.

— Da. E nevasta tipului cu care aţi stat de vorbă, Tim Landis. Voi aţi împuşcat-o?

Al privi stăruitor pe Alevy.

— Era în pat cu sergentul corpului de gardă, spuse Alevy.

— Nu se poate…

— Închipuie-ţi că se poate.

— Era pornită împotriva sovieticilor.

— Nu şi când am văzut-o eu.

— Poate că-i spiona.

— Sau spiona pentru ei, spuse Alevy.

— Poate c-o făcea ca să-şi ajute bărbatul… Nu ştiu ce să mai zic.

— Eu cu atât mai puţin, Sam.

Hollis o privi pe Jane Landis, care se holba la el. Îşi mişca buzele, încercând să vorbească:

— Ajută-mă… Sam.

Mills îşi drese vocea şi spuse:

— Dumnezeule, îmi pare rău.

— Acum nu mai contează, spuse Alevy. Duceţi-o înăuntru.

Hollis o lua în braţe.

— Ce-i chestia aia de-acolo? întreba Alevy, arătând spre obiectul ce semăna cu o catapultă medievală.

— Cu ajutorul ei a ieşit Dodson de-aici, răspunse Hollis. Şi cred că aşa intenţiona Burov să-l execute pe Dodson şi pe alţi zece prizonieri în dimineaţa asta.

— Iisuse Hristoase! exclamă Mills.

Alevy dădu încruntat din cap.

— Al vreau pe individul ăsta.

Hollis o puse pe Jane Landis pe umăr şi o lua în sus pe rampă, urmat de Mills şi Alevy, care îl târâră pe Filenko în clădirea comenduirei. Cotiră pe coridorul în care dădeau celulele, îl băgară pe Filenko într-o celulă şi traseră zăvorul.

— Trebuie s-o încui, Sam, îi spuse Alevy arătând spre femeie. Nu ştiu cine e şi nici nu-mi pasă.

— E muribunda, Seth.

— Nu mă priveşte, nu înţelegi?

Alevy deschise uşa unei celule.

— Bag-o aici!

Hollis o aşeza pe Jane Landis pe pardoseala rece şi îngenunche lângă ea.

— Nu mă părăsi, Sam.

Hollis ar fi vrut să-i ceară o explicaţie, dar se gândi că Jane Landis, sau cum s-ar fi chemat odată, dobândise atâtea chipuri, încât semăna cu o păpuşă matrioşka, o cochilie în alta cochilie şi aceasta în alta cochilie – fiecare din ele atât de reale, dar atât de goale pe dinăuntru şi atât de bine ascunse în următoarea.

Alevy puse o mână pe umărul lui Hollis, care se ridica în picioare, aruncând o privire prin celulă

— Aici m-au ţinut închis pe mine. Lisa a fost alături.

Alevy se abţinu să comenteze.

Hollis ieşi din celulă, după care Alevy închise uşa şi o zăvorî.

— Dacă trăieşte, îi spuse Alevy lui Hollis, o să fie inclusă în troc.

Hollis se îndoia şi de una, şi de cealaltă.

— Aţi mulţumesc c-ai venit să vezi ce-i cu noi, îi spuse Mills lui Hollis.

Alevy, care nu părea să-i aprecieze la fel de mult gestul, spuse:

— Trebuie să încercăm să ne respectăm planurile, o dată ce-am fost de acord cu ele.

— Tipii ăia care vă îngenunchează făceau şi ei parte din planurile astea? întreba Hollis.

— Du-te în camera de transmisiuni, îi spuse Alevy lui Mills. Mai suna-l o dată pe Brennan, pe urma bruiază staţiile de radio şi distruge centrala telefonică. Sam, vino cu mine să luăm ZIL-ul şi să-l aducem în faţă. Hai!

Hollis şi Alevy porniră în grabă cu pistoalele în mâna spre spatele clădirii. Deschiseră uşa. Maşina era

parcată pe platforma de beton, la lumină.

— Eu mă duc primul, spuse Alevy. Tu acoperă-mă!

Alevy alerga spre ZIL şi sari pe locul şoferului. Asemenea majorităţii vehiculelor militare, ZIL-ul nu avea aprindere la cheie. Alevy apasă butonul starterului şi motorul porni la sfert. Hollis sări lângă el. Alevy baga în viteză şi maşina se urni de pe loc. Ocoliră clădirea.

— Nu-mi place ca tu şi Lisa să vă îndoiţi de felul în care conduc această operaţie, spuse Alevy.

— Cred că ne îndoim de sănătatea ta mintală.

Alevy îi aruncă o privire piezişa lui Hollis.

— Să ştii că ştiu ce fac, Sam.

— Şi eu ştiu ce faci, dar fă-o fără mine.

— Atunci, plecaţi! N-am nevoie de niciunul din voi.

— Plec numai dacă mă laşi să-l iau pe Mills. Nu merita să moară numai pentru că tu vrei să intri în istorie.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Că vrei să ţi se rezerve un capitol special în istoria secretă a serviciilor de spionaj de la Langley şi Lubianka.

— Crezi că m-ai citit, nu-i aşa? replica Alevy.

— Aproape.

— Ei bine, nu sunt un sinucigaş. Şi mie mi-ar plăcea să fiu mâine la Londra.

Hollis nu-i răspunse.

Mills străbătu în graba holul din faţă, trase zăvorul uşii de la intrare şi se apropie de camera de transmisiuni. Se dădu într-o parte a uşii şi spuse încet:

— Lisa, sunt eu, Bert Mills.

— OK, Bert.

Mills intra şi închise uşa în urma lui.

— Unde-i Sam? întreba Lisa. Adineauri era în hol…

— E cu Seth. Aduc o maşină la intrarea din faţă.

Mills îl văzu pe Dodson întins pe podea lângă cei doi militari morţi, îngenunche lângă el şi se uita la faţa lui desfigurată.

— Dumnezeule…

Ai verifica pulsul.

— Trăieşte.

Mills îşi ridică privirea spre Lisa.

— Înţeleg de ce vrea să-l ia Sam, dar, Lisa, tipul ăsta e o povară de care n-avem nevoie.

— Şi totuşi, replică Lisa, dacă Sam vrea să-l ia, aşa vom face.

Mills o privi, apoi ridică din umeri şi se sălta în picioare.

— De ce aţi întârziat atât acolo, în spate?

— Am avut unele probleme, răspunse Mills, fără să pomenească de Jane Landis. Acum însă totul e-n regulă.

Lisa îl privi şi spuse:

— Bert… măcelul ăsta… îmi întoarce stomacul pe dos.

— O să discutăm despre asta, când n-om mai fi în pericol să pună mâna pe noi KGB-ul. Şi mie îmi întoarce stomacul pe dos.

Se apropie de centrala telefonică, îşi puse căştile pe urechi, apoi apăsa butonul soneriei. La celălalt capăt al firului o voce spuse:

— Da. Nicevo.

— Bill, sunt eu, Bert Mills…

— A… e totul în regulă?

— Până acum da. Dar la voi?

— Ştiu şi eu…

— Care-i problema?

— Păi, unul dintre turnurile de paza a ţinut elicopterul nostru în lumina reflectorului preţ de câteva secunde. Asta l-a făcut probabil pe O'Shea cam nervos. Dar asta a fost tot. În rest, prin radio se vorbeşte de zor, dar pentru mine tot chineza e.

— Dă-mi frecvenţele radio!

— Rămâi pe fir.

Brennan reveni după câteva secunde şi îi comunică lui Mills frecvenţele.

— Acum sunt în pauză.

Mills verifica frecvenţele celor două aparate radio şi constată că aşa era.

— În regulă, Bill. O să bruiem ambele aparate radio şi fă şi tu la fel. Pe urmă o să distrug centrala telefonică, aşa că e ultima noastră convorbire. Pe mai târziu! Vezi să n-adormi!

— Da, chicoti Brennan.

Mills îndrepta pistolul spre tabloul centralei şi trase în conectoare. Din tablou ţâşni o jerbă de scântei şi în încăpere se risipi un miros de material izolant ars. Trecu apoi la cele două aparate de radio, care cârâiau, şi mări volumul la amândouă.

— Ce zic? o întreba pe Lisa.

Lisa asculta cu urechea lipită de difuzorul aparatului pe unde scurte o voce care vorbea ruseşte.

— Cineva care îşi zice „Turnul Unu" cheamă elicodromul, spuse Lisa.

— Exact de ce mă temeam.

Mills baga mâna în buzunar şi scoase rola de

bandă adezivă pe care o folosise ca să modifice numărul de înmatriculare al elicopterului. Fixă cu banda adezivă întrerupătoarele de emisie ale ambelor posturi în poziţia deschis.

— Acum sunt bruiate? întreba curioasă Lisa.

— Numai frecvenţele astea.

Mills studie ambele aparate, apoi arătă spre o plăcuţă metalică pe care scria ceva în ruseşte.

— Ce zice?

Lisa citi textul.

— Căutare automată… ceva în genul ăsta.

— Asta e.

Mills răsuci butonul de deasupra şi discul de frecvenţa începu să baleieze bandă cu canale.

— Asta e folosit la detectarea celor mai puternice puncte de transmisie din zonă, cum ar fi o giroantenă montată pe o maşină. Dacă microfonul rămâne în permanenţa deschis, aparatul devine o sursă de bruiaj în bandă largă.

Mills proceda la fel şi cu aparatul pe unde scurte.

— Asta o să le dea peste cap toate legăturile radio.

— S-ar putea să-şi dea seama că ceva nu-i în regulă, spuse Lisa.

Mills avu sentimentul neplăcut ca detaşamentul de grăniceri KGB suspecta deja acest lucru.

— Am cam terminat ce-aveam de făcut pe-aci.

— Oare?

— Oricum, suntem pe-aproape.

Mills îşi privi ceasul, apoi se uita la Lisa. Niciunul nu mai scoase o vorbă.

Hollis şi Alevy parcară ZIL-ul în faţa clădirii comenduirei şi intrară în hol. Alevy se adresă celor din

camera de transmisiuni:

— Atenţie! Intrăm!

Când intrară, Lisa se arunca în braţele lui Hollis.

Alevy îngenunche lângă Dodson şi îl examină. Treningul îi era sfâşiat şi pătat de sânge. Era murdar şi avea părul năclăit. Faţa, nerasă, era plină de vânătăi şi tumefiată, iar nasul părea rupt. Alevy cobora pleoapele lui Dodson.

— E într-o stare jalnică.

— Nici nu-i de mirare, replică Hollis. A străbătut drumurile câteva săptămâni şi pe urmă a fost bătut câteva zile în şir. În plus, a fost drogat. O să-şi revină, îl luăm cu noi.

Alevy se ridica în picioare.

— Bine. Să mergem!

— Mergem la elicopter? întreba Lisa.

— Nu, răspunse Alevy. Ne ducem să-l luăm pe Burov.

— De ce, Seth?

— Pentru că de asta am venit aici.

Lisa îl apucă de braţ.

— De asta ai venit aici?

— De fapt… am venit pentru tine şi Sam, dar…

— Seth, locul ăsta-i plin de ruşi.

Lisa caută privirea lui Hollis.

— Caţi sunt, Sam? Şase, şapte sute?

— Ce importanţa are? spuse Alevy sec. N-am de gând să mă încaier cu ei. Intenţionez să plecăm de-aci înainte ca ei să se trezească. Şi n-am vreme de discuţii.

Aşi opri o clipă privirea asupra Lisei.

— Ascultă. Ce-ar fi ca tu şi Sam să-l luaţi pe Dodson cu maşina şi să vă duceţi la elicopter?

— Rămân cu tine, îi spuse Hollis.

Apoi o privi pe Lisa, întrebând-o:

— Te simţi în stare?

— Mi-e o frică de mor.

— Ei bine, spuse Alevy cu o candoare ce nu-i stătea în fire, şi mie mi-e frică. Aşa că hai să nu ne mai gândim la asta până când ajungem acasă.

Mills îl ajuta pe Hollis să-l ridice pe Dodson şi să-l ia în spinare, apoi traversă cu paşi grăbiţi holul. Alevy deschise uşa din faţa şi privi afară.

— Liber!

Coborâră în grabă treptele din faţa comenduirei. Mills îl ajuta pe Hollis să-l aşeze pe Dodson în spaţiul din spatele banchetei, apoi se urcă în faţă, lângă Alevy, Hollis şi Lisa se aşezară pe locurile din spate.

— Voi să vă lăsaţi în jos, le zise Alevy.

Hollis şi Lisa se lăsară pe podea, în timp ce Alevy demara spre drumul principal, unde coti la dreapta, luând-o spre vilă lui Burov.

CAPITOLUL 41

ZIL-ul rula pe drumul cufundat în întuneric.

— N-avem nevoie de Burov, Seth, spuse Lisa de pe bancheta din spate. Ia un alt american şi atât. Casa generalului Austin, pe care l-ai vrut, e aici în dreapta.

— Voi însă l-aţi vrut pe Dodson. Nu mai e loc decât pentru o persoană şi acea persoană va fi colonelul Piotr Burov. Nu-i aşa, Sam?

Hollis nu răspunse.

— Seth, avem nişte probleme la elicodrom, spuse Mills, povestindu-i întâmplarea cu reflectorul şi faptul că turnul de paza încercase să ia legătura cu

elicodromul.

Alevy tăcu o vreme, apoi spuse:

— Să nu intrăm în panică. Suntem foarte aproape de lovitura deceniului. Ce părere ei, Sam?

Hollis îşi spuse că orice om cu scaun la cap ar fi acceptat realitatea şi ar fi tras concluzia că operaţiunea începea să scârţâie. Alevy însă era un posedat şi Hollis n-avea încredere în oamenii posedaţi.

— Sam?

— Cred că toţi trebuia să fim morţi de mult. Bert, tu ce zici?

Mills păru să oscileze între raţiune şi loialitate faţa de Alevy, amândoi ştiind că una o exclude pe cealaltă. Mills întoarse capul spre Seth.

— Seth… îi avem pe Sam şi pe Lisa, avem un american… elicopterul e încărcat. Poate c-ar fi timpul s-o ştergem.

Alevy se întoarse şi îi aruncă o privire lui Hollis.

— Sam, tu hotărăşti. Vrei şi tu să punem mâna pe Burov sau te mulţumeşti să-l laşi să trăiască? Poate că mâine dimineaţa, când va trece efectul gazului somnifer şi se va trezi, o să ucidă douăzeci de americani.

— Chestia nu e să vedem cine are mai mult sânge-n puţă, replică Hollis sec.

— Nu-ţi pun la îndoiala curajul. Vreau doar să ştiu dacă n-ai cumva nişte conturi personale de reglat. În meseria noastră, considerentele de ordin personal te pot uneori ajută să iei o decizie operativă. Ce zici?

Hollis îi aruncă o privire Lisei, apoi răspunse:

— Dă-i drumul înainte!

— Cred că şi eu te-am citit, remarca Alevy.

Lisa se rezemă cu spatele de portiera şi îl privi

stăruitor pe Hollis, care îi întoarse privirea, amintindu-şi de drumul spre mănăstirea Novodevicii, cu Jane Ellis şi Betty Eschman pe locurile din faţă, când tot aşa fuseseră nevoiţi să stea pe podea… Numai că, îşi zise Hollis, excursia aceea fusese floare la ureche în comparaţie cu asta”. Pe de-alta parte, ce se întâmpla acum era rezultatul inevitabil al acţiunii începute la Moscova. Lisa îi făcu semn cu piciorul, schiţând un zâmbet:

— Novodevicii?

Hollis confirma cu o mişcare a capului. Deşi de dată recentă, amintirile lor erau memorabile.

— Nu merge cu mai mult de cincisprezece kilometri la oră, îi spuse Hollis lui Alevy, că rişti să atragi atenţia.

După o curbă a drumului, Alevy exclamă:

— Ce dracu’ mai e şi asta?

Hollis se ridică şi privi pe geam.

— E central comercial Pine Corners. N-ai mai văzut un centru comercial până acum?

Mills izbucni în râs.

— Dumnezeule mare…

Alevy îşi ridică privirea spre plasa de camuflaj ce ascundea cerul, apoi o luă prin parcare şi trecu încet prin faţa magazinelor.

— Seven-Eleven?

— Recuzita furnizată de Mosfilm.

— Zău?

Examină cu atenţie fiecare vitrină în momentul în care trecea prin faţa ei, dând din cap de mai multe ori.

— Nu-i rău… au şi…

— Te pun la curent când ajungem la Londra, îl întrerupse Hollis cu o voce seacă. Acum, hai s-o

ştergem.

Deodată, pe drum îşi făcu apariţia un transportor de trupe uriaş, care trecu pe lângă parcare, îndreptându-se spre clădirea comenduirei.

— Dacă se opresc la comenduire, spuse Mills, n-o să le placă ce-o să vadă acolo.

Alevy apasă pe accelerator şi ieşi în drum, în spatele transportorului. În compartimentul din spate, acoperit cu o prelată, Alevy număra la lumina farurilor vreo douăzeci de soldaţi cu pistoale-mitraliera AK-47. Claxona şi semnaliza cu farurile. Şoferul transportorului scoase braţul pe fereastră, apoi opri vehiculul, cobora şi veni spre ei.

— Strahov? Tu eşti? strigă el.

— Să nu scoateţi capul, îi avertiză Alevy pe Hollis şi pe Lisa

Deschise portiera, spunându-i lui Mills:

— Treci la volan.

Alevy sari din maşina şi se îndrepta spre şoferul transportorului, care-şi ţinea mâna la ochi, protejându-se de lumina farurilor.

— Cine sunteţi? întreba şoferul.

— Maiorul Voronin.

Şoferul luă poziţia de drepţi şi salută.

— Unde-i duci pe soldaţii ăştia? întreba Alevy.

— Să schimbăm santinelele din posturile de pază.

— Ce posturi?

— De la turnurile unu şi doi, poarta principală, comenduire şi elicodrom, să trăiţi! Tocmai am schimbat santinelele de la vilă.

— Vila colonelului Burov?

— Da, să trăiţi.

— Câte santinele ai lăsat acolo?

— Trei.

Alevy arunca o privire spre cei douăzeci de soldaţi înarmaţi din spatele camionului, ale căror capete erau întoarse spre el.

— Garda santinelelor de la comenduire şi elicodrom a fost prelungită cu două ore, drept pedeapsă pentru neglijenţa în serviciu.

— Am înţeles, să trăiţi. Din ordinul cui, tovarăşe maior?

— Al meu, caporal. Du-te direct la turnuri şi la poarta principală, apoi adu restul soldaţilor înapoi la corpul de gardă.

— La cazarmă, să trăiţi.

— Da, la cazarmă.

Alevy simţi o broboană de sudoare care i se prelinse de sub caschetă pe frunte.

— Liber!

Şoferul ezită, apoi saluta şi făcu stânga-mprejur. Alevy se înapoie la maşina şi se sui pe locul de lângă şofer.

— Întoarce, Bert!

Mills se chinui să bage schimbătorul de viteze în marşarier şi când, în sfârşit, reuşi, se opri motorul.

— Fir-ar să fie!

Camionul continua să staţioneze în faţa lor. Mills porni din nou motorul şi făcu o întoarcere bruscă, din trei mişcări, din cauza drumului îngust, timp în care transportorul de trupe o porni uşor din loc. Nimeni nu scoase o vorbă. Se îndreptară din nou spre vilă lui Burov.

— Nu ştiu să conduc ruseşte, spuse Mills cu o voce slabă.

— Am auzit mai tot, îi spuse Hollis lui Alevy, şi

mă tem că te-a crezut numai pe jumătate.

— Nu ştii cum funcţionează mintea rusului.

— Ştiu, în schimb, cum reacţionează un militar. Soldaţii executa ordinele date de ofiţeri, dar nu neapărat şi pe cele ale unui ofiţer pe care nu-l cunosc.

— Se pare totuşi că m-am descurcat. Vrei să ne întoarcem sau mergem înainte?

— Mergem înainte, răspunse Hollis.

Lisa scoase un sunet ce trăda exasperare.

— Te rog, Bert, nu-i poţi lămuri pe ăştia doi?

Mills reflecta o clipă, apoi spuse:

— Nu.

După un minut, Alevy întreba:

— Ce se vede acolo e ghereta santinelei de la vilă?

Hollis privi atent prin parbriz.

— Da. Vila e înconjurata cu sârmă ghimpată, între gardul de sârmă ghimpată şi casă, sunt câini care circulă liberi, în ghereta ar trebui să fie doi soldaţi, unul făcând de paza chiar în vilă. Da, Dumnezeu ştie!

— Şoferul a confirmat că e vorba de trei, spuse Alevy.

Apoi, adresându-i-se lui Mills:

— Tu lichidezi santinela care se apropie, eu mă ocup de celălalt.

— Înţeles.

— Voi, cei din spate, jos!

Mills încetini şi trase mai aproape de ghereta santinelei Alevy privi, peste poarta, la vila destul de neatrăgătoare, aflată la o distanţă de vreo sută de metri în întuneric. Motorul ZIL-ului se gripă şi se opri. Mills îl porni din nou.

— Niciodată nu m-am descurcat cu schimbătoarele de viteză. Prefer cutiile de viteze automate.

Aşi scoase pistolul şi îl ţinu pe genunchi. Una dintre santinele veni în dreptul lui şi se uita pe geamul deschis.

— Ordonaţi, tovarăşe căpitan!

Mills trase un singur foc între ochii soldatului, în timp ce Alevy deschise portiera şi rămase pe treapta maşinii. Cel de-al doilea soldat era în continuare în ghereta şi Alevy îl vedea cum învârtea furios manivela telefonului de campanie, încercând să-şi ia pistolul-mitralieră. Alevy ochi pe deasupra plafonului maşinii şi trase toate cele opt gloanţe în ghereta. Geamul se făcu ţăndări şi soldatul se prăbuşi pe podea.

Mills stinse farurile.

Alevy se îndrepta spre poartă, când Hollis, care coborâse şi el, îl înşfăcă de umăr.

— Lăsa-mi-l mie!

Alevy accepta, nu însă înainte de a-l avertiza:

— Bine. Dar nu-l omora.

— Las pe mine.

Alevy îşi privi ceasul.

— Avem treizeci şi patru de minute ca să ajungem la elicodrom.

— Lasă-mă să vin cu tine, îi spuse Lisa lui Hollis. Pot să te ajut să treci de santinelă din interior.

Hollis accepta. Deschise poarta de sârmă, apoi se întoarse spre Alevy.

— În stânga vilei e Trans Am-ul lui Greg Fisher. O să-l scoatem de aici.

Alevy păru că nu pricepe.

— Trans Am-ul lui Fisher? Aici…?

— Se plimba Burov cu el. Cheile sunt probabil în contact. Alevy dădu din cap încântat.

— Grozavă idee, Sam. Dacă sunt alertaţi, vor căuta un ZIL-6, iar dacă Trans Am-ul e maşina lui Burov, s-ar putea să nu ne someze să oprim.

— Şi s-ar putea s-avem nevoie de o maşină care aleargă repede şi se conduce uşor, adaugă Mills. Asta e un jeg.

— S-ar putea s-aveţi dreptate, replică Hollis. Numai că eu vreau Trans Am-ul, fiindcă… îl vreau.

O apuca pe Lisa de braţ şi o luară la fugă pe aleea asfaltată ce ducea spre vilă.

Din întuneric apărură brusc doi ciobăneşti germani, care goneau spre ei venind din direcţii opuse. Hollis luă poziţia de tragere în genunchi, ochi şi trase în câinele care era mai aproape, în stânga lui. Lovit, câinele chelălăi. Hollis se rostogoli în dreapta exact când cel de-al doilea câine ajunse la el şi la Lisa. Hollis aproape că simţi mirosul dihăniei cu o fracţiune de secundă înainte de a-i trage un glonţ în gura căscată.

Hollis se ridica, ajutând-o şi pe Lisa.

— Eşti teafără?

— Da.

Ajunşi la intrarea din faţă, Hollis îi făcu semn cu capul Lisei, care răsuci mânerul sferic al uşii, constatând că era deschisă, îşi puse pistolul în hanorac şi se strecura înăuntru.

Soldatul era aşezat pe un scaun în holul mare de la intrare, la lumina slabă a unei veioze, cu pistolul-mitralieră îndreptat spre ea. Lisa lasă uşa întredeschisa şi rămase nemişcată.

— Cine eşti? o întreba santinela.

Lisa duse degetul la buze şi şopti în ruseşte:

— Sunt Lisa Rhodes, americanca nou-venita. Colonelul doreşte să mă vadă.

— Nu mi-a spus nimic, zise santinela.

— Dar le-a spus celor de-afară.

Santinela rânji.

— Şi ce-ar putea să vrea colonelul de la tine la ora asta?

— Să se culce cu mine, ce altceva.

Santinela zâmbi cu un aer afectat şi puse pistolul-mitralieră pe birou.

— Va trebui să mă furişez sus să-i trag un ghiont.

Aşi scoase cizmele, rămânând încălţat numai în nişte ciorapi cazoni.

— Du-te în camera de zi şi dezbracă-te. Acolo va trebui s-o facă, fiindcă la etaj e maică-sa.

Lisa deschise larg uşa şi sări într-o parte. Hollis dădu buzna înăuntru şi trase tocmai când soldatul încerca să-şi ia arma, după care făcu un salt în faţa şi îl prinse înainte ca acesta să se prăbuşească pe podea. Când îl aşeza înapoi pe scaun, observa spuma de sânge ce-i apăruse la gură şi auzi cum îi hârâia rana din piept când încerca să respire.

Hollis o lua pe Lisa de braţ şi o împinse spre uşa de afară.

— Du-te, şopti el. Fără comentarii!

— Te rog… Sam, ai grijă…

Hollis deschise uşa şi o împinse afară, apoi se întoarse lângă soldat, care, neputincios, îl privea cu ochii holbaţi. Trecu de el, apoi se întoarse, îl apucă de umăr şi în clipa următoare îi trase un glonţ în cap, trimiţându-l în scaun.

Hollis părăsi vestibulul şi se îndrepta spre scară.

Scara scârţâi, dar el continua să urce.

— Natalia, tu eşti, draga mea? se auzi o voce de femeie.

Hollis se opri. Auzi paşi, apoi din nou vocea de femeie, care strigă:

— Piotr, Natalia e în camera ei.

— E santinela, se auzi vocea lui Burov. Vino înapoi în pat.

Hollis auzi din nou paşi, apoi zgomotul unei uşi închizându-se.

Urcă şi restul de trepte şi ajunse într-un hol spaţios. În stânga, erau două uşi întredeschise, care trebuia să fi fost dormitoarele fiicei lui Burov, Natalia, şi al mamei sale. În dreapta, era o uşă închisa, ce dădea probabil în dormitorul principal. Hollis se apropie de uşa închisa, asculta cu atenţie, apoi răsuci minerul sferic, deschise uşa la perete, se rostogoli pe jos, luând poziţia de tragere în genunchi, cu pistolul spre pat.

— Nu mişca!

Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepţia unui beculeţ roşu, care, pe măsură ce ochii lui Hollis se obişnuia cu întunericul, se dovedi a fi chiar steluţa roşie luminoasă din vârful unei replici miniaturale din lemn a Turnului Spasski de la Kremlin. Lucrul i se păru ciudat, dar şi mai ciudat era faptul că în patul de o singură persoană era o momâie de cârpe. Hollis înţelese, dar era prea târziu.

Auzi declicul unei piedici de revolver în spatele lui, apoi vocea lui Burov care spuse:

— Aruncă pistolul!

Hollis se conformă.

— Nu te ridica! întoarce-te şi rămâi în genunchi!

Hollis se răsuci uşor cu faţa spre Burov, care aprinse lumina. Stătea în cadrul uşii, desculţ şi îmbrăcat într-o pijama flanelată cu un revolver mare aţintit asupra lui.

— Unele familii fac exerciţii de tragere. Noi facem alt fel de exerciţii aici. Şi mai credeai că ruşii-s proşti!

Hollis nu răspunse.

— Prost e ăla care stă-n genunchi şi se holbează în ţeava revolverului, spuse Burov. Cu ce treburi pe-aici? întreba curios.

— Să te ucid, idiotule!

— Nu-i adevărat. Dacă ar fi fost aşa, ai fi tras în pat. Dar tu ai spus: „Nu mişca!”, deci voiai să mă capturezi. De unde ai pistolul?

— Nu te priveşte.

— Eşti sigur?

— Tu ce crezi?

— Eu cred că nu. Ai omorât santinelele?

— Da.

— Şi câinii mei.

— Da.

Burov dădu din cap gânditor, apoi spuse:

— Telefonul meu nu funcţionează şi cred că jos sunt oameni de-ai tăi, aşa încât amândoi suntem într-o situaţie delicată.

Hollis nu scoase o vorbă.

— E vorba cumva de o rebeliune? Ar fi o nebunie. Am aici şase sute de grăniceri înarmaţi. Vrei să negociezi viaţa lui Dodson?

— Vreau să-ţi arăt cam câtă putere vine pe ţeava unei puşti. Puterea depinde de alţi factori, iar autoritatea nu vine niciodată pe ţeava puştii. Ai băgat

la cap?

— Aşază-te în patru labe şi târăşte-te aici, spuse Burov sec.

Hollis se aşeza în patru labe şi ieşi în hol, în timp ce Burov făcu un pas înapoi.

— Ia-o la dreapta! spuse Burov.

Hollis o porni în patru labe pe hol, iar Burov se apropie suficient de mult de el ca să-i poată trage un şut în cap cu călcâiul.

— Am să-ţi arăt eu cine are aici puterea şi autoritatea.

Burov îl forţa pe Hollis să intre într-un alt dormitor.

— Culcat pe spate!

Hollis se rostogoli pe spate. Burov dispăru din raza să vizuală, apoi îşi propti o clipă piciorul pe faţa lui.

— Scoate-ţi hanoracul şi jacheta de trening şi lasă-ţi pantalonii în jos până în dreptul gleznelor.

Hollis se ridica uşor în capul oaselor, Burov continuând să-i stea în spate, îşi scoase hanoracul şi jacheta de trening, după care îşi rula pantalonii de trening până în dreptul gleznelor.

Burov îndepărta hanoracul şi jacheta, apoi îi spuse:

— Culcă-te pe spate, cu mâinile sub fund.

Hollis se conformă.

Burov începu să scotocească prin hanoracul lui Hollis. Aruncă un încărcător de rezervă, apoi îl întreba:

— Ce-i asta?

Aruncă steaua de general pe pieptul gol al lui Hollis. Hollis nu răspunse şi Burov îl mai izbi odată cu

piciorul încap.

— Şi aici, în tuburile astea de ţigări de foi, ce ai, Hollis? Nume… aha, un registru cu nume de vii şi morţi. Unde duceai chestiile astea?

— O copie la Washington, alta la Moscova.

— Zău? Aşa crezi tu? Eu, unul, nu cred.

Hollis avu impresia că vocea lui Burov trăda o anumită încordare. îl auzi îndreptându-se spre capătul celălalt al încăperii şi aruncă o privire spre el. Într-o nişa de lângă fereastra se afla un radioemiţător, care începu să prindă viaţa.

— Am să alertez întregul detaşament de grăniceri, spuse Burov ridicând receptorul.

— Unde-ţi sunt nevasta, fiica şi mama?

Burov se întoarse spre el.

— De ce întrebi?

— Pentru că vila e înconjurata şi o să se tragă, iar eu pot să le garantez ieşirea în siguranţa din această casă.

— Tu nu mai eşti în stare să garantezi nimic, javră.

— Pot pleca acum, înainte să chemi cazarmă.

Burov care continua să ţină receptorul în mână, se apropie de Hollis.

— Casa nu-i înconjurata de nimeni, spuse, lovindu-l pe Hollis cu piciorul în plină faţa.

Hollis îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească, apoi continuă cu îndărătnicie:

— Ba da, şi ştii asta. Santinelele au fost omorâte, iar legătura telefonică e întreruptă.

— Nu şi radioemiţătorul.

— Atunci cheamă-i, idiot nenorocit, spuse Hollis în rusă şi să te ia dracu’ împreună cu nevastă-ta, fiică-

ta şi baborniţa aia de maică-ta!

Burov îl lovi din nou cu piciorul în faţă. Îşi lipi receptorul de ureche şi asculta bruiajul intermitent, datorat faptului că emiţătorul de la comenduire şi cel de la elicodrom funcţionau şi transmiteau în aceeaşi bandă de frecvenţa. Trase o înjurătură înfundata şi încerca o altă frecvenţa. Auzi frânturi de conversaţie întrerupte în momentul în care bruiajul baleia dintr-o bandă de frecvenţa în alta. îi aruncă o privire lui Hollis, apoi vorbi în microfon:

— Către toate staţiile! Către toate staţiile! Vă vorbeşte colonelul Burov. Alarma de luptă, alarma de luptă! Trimiteţi imediat un detaşament de gardă la locuinţa mea. Atenţie, sunt prizonieri înarmaţi…

— Studenţi! strigă Hollis. Studenţi!

— Mai taci dracului odată!

— De ce n-ai tăcea tu? Oricum nu te aude nimeni. Nu vezi că radioemiţătoarele sunt bruiate, prostule? Şi Hollis adaugă în rusă: Voi, ruşii, n-aţi auzit de electronică?

Burov dădu drumul receptorului şi se repezi la Hollis cu intenţia de a-l lovi din nou cu piciorul în cap. Hollis se ridica rapid în capul oaselor, făcându-l pe rus să se dezechilibreze. Hollis se ridica în braţe şi cu o mişcare pivotantă a picioarelor îl răsturnă pe Burov pe podea. Apoi, cu mâna dreaptă apucă pistolul din mâna lui Burov, împiedicând butoiaşul să se rotească, în timp ce Burov apasă pe trăgaci, chinuindu-se să tragă. Hollis îşi înfipse degetele mâinii stângi în ochii lui Burov, apoi în laringe. Burov scoase un horcăit, dar nu dădu drumul pistolului. Cu mâna stângă, Burov îi aplică lui Hollis două lovituri scurte şi îndesate după ceafă, înainte ca acesta să-l fi putut apuca de

încheietura mâinii. Hollis îşi scoase adidaşii şi pantalonii de trening împingându-i cu picioarele şi îi arse lui Burov un genunchi în testicule.

Cei doi se rostogoliră zbătându-se pe podea, Hollis cu o mână încleştata pe revolverul lui Burov, iar cu cealaltă ţinându-l strâns de încheietura mâinii. Fiecare încerca să-i aplice un genunchi în vintre celuilalt, fiind conştient că adversarul era pregătit în aceleaşi tehnici de luptă mortale. Hollis îi aplică lui Burov o lovitură de cap în nas, care parai. Burov îşi înfipse cu sălbăticie dinţii în obrazul lui Hollis, sfâşiindu-i carnea, înainte ca Hollis să-şi poată retrage faţa. La rândul său, acesta îşi înfipse unghia de la degetul mare al mâinii stângi în venele de la mâna lui Burov şi apasă până simţi sângele ţâşnind. Niciunul din ei nu scotea vreun cuvânt sau vreun geamăt de durere.

Hollis constata că Burov nu minţise în legătură cu condiţia lui fizică. Condiţia sa fizică, în schimb, nu mai era tot atât de bună precum fusese cu câteva săptămâni mai înainte. Simţea cum îl lăsau puterile, nefiind în stare să-l rostogolească pe Burov pe spate. Se trezi sub greutatea corpului lui Burov, care îşi eliberase, din strânsoarea mâinii sale mana în care ţinea pistolul. Cei doi bărbaţi se priviră în lumina slabă din încăpere. Lui Burov îi sângerau nasul şi ochiul drept.

— Am să te împuşc în testicule, îi spuse Burov rânjind sadic.

Hollis dădu brusc drumul mâinii lui Burov, aplicându-i cu mâna astfel eliberată o lovitură de judo în ceafă, apoi îi încolăci cu un braţ capul, îi apuca bărbia cu mâna şi împinse, răsucindu-i capul şi gâtul,

până ce auzi pârâitul cartilajului. Burov încerca să-l apuce pe Hollis de mână şi să se elibereze din strânsoare, înainte să-i fie rupt gâtul.

Hollis menţinu strânsoarea şi văzu cum lui Burov îi ieşi limba din gură, iar ochiul stâng începea să-i iasă din orbită. Cu mâna liberă, Burov încerca să se elibereze din strânsoare. Hollis îl lovi de două ori cu genunchiul în vintre, constatând că reacţiile lui de apărare slăbiseră, încerca să-i smulgă revolverul din mână, dar Burov continua să ţină mâna încleştata pe el.

Apoi, pentru că Hollis să nu-i rupă gâtul, Burov dădu brusc drumul revolverului, rostogolindu-se pe spate şi eliberându-se astfel din strânsoarea de cleşte a lui Hollis. Burov se ridica în picioare.

Hollis făcu la fel. Încovoiaţi şi gâfâind, cei doi bărbaţi stăteau acum faţă în faţă. Hollis lasă pistolul lui Burov să cadă pe podea.

— Hai, vino!

Burov însă nu se clinti şi Hollis înţelese că era terminat. Amândoi ochii îi erau plini de sânge şi respira cu horcăituri scurte. Sângele îi curgea din nas şi îi ţâşnea din venă. Hollis se apropie de el, până ce-i simţi respiraţia, şi-i spuse:

— Asta-i pentru Dodson, Fisher, piloţi, nevestele şi copiii lor. Şi îi trase un pumn în plină figura, auzind cum îi pârâie dinţii.

Burov căzu lat pe spate şi rămase nemişcat. Hollis se prăbuşi în genunchi şi îl întoarse cu faţa în jos, ca să nu se înece în propriul sânge. Sfâşie gulerul pijamalei lui Burov şi-i lega vena deschisă.

Hollis se prăbuşi şi el pe podea, încercând să-şi limpezească mintea şi să-şi recapete suflul, îşi pipăi

obrazul drept, pe care i-l sfâşiase Burov cu dinţii, şi o durere atroce îi sfredeli creierul.

An cadrul uşii, apăru o siluetă şi Hollis zări o pereche de cizme care se apropiau de el. Ridică privirea. Era Seth Alevy. În spatele lui, era Lisa. Hollis încerca să se ridice, dar Alevy îl împinse uşor de umăr în jos.

— Mai trage-ţi sufletul!

Alevy ridica revolverul de jos şi se îndrepta spre Burov. Lisa se apropie în graba de Hollis.

— Sam, eşti teafăr?

Hollis dădu afirmativ din cap, apoi se întoarse spre Alevy:

— Radioul, spuse, arătând cu mâna spre aparat.

Alevy îl lasă pe Burov şi se duse lângă radioemiţător, smulse cordonul receptorului, după care izbi receptorul din plastic de cutia din oţel a radioemiţătorului, făcându-l zob.

— A reuşit să transmită ceva?

— Nu cred.

Hollis îşi trase pantalonii de trening, iar Lisa îl ajută să-şi îmbrace bluză şi hanoracul, îşi încălţa adidaşii, dar constată că nu era capabil să-şi lege şireturile. I le lega Lisa. Se ridica în picioare cu mişcări nesigure, îndesând în buzunar hârtiile ce fuseseră în tuburile de ţigări de foi. Lisa îi întinse steaua de general.

Alevy îl întoarse pe Burov cu faţa în sus, îl examina, apoi îi spuse lui Hollis.

— Am impresia că nu va prea simpatizaţi.

Hollis nu-i răspunse.

— De ce l-aţi rănit pe tata? întreba o voce în ruseşte, în cadrul uşii, stătea o fetiţă de vreo zece ani,

cu un aer speriat, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte, în spatele ei, o femeie de vârstă mijlocie, cam plinuţa, îmbrăcată într-un capot matlasat, iar în spatele ei, abia distingându-se, era bătrâna pe care Burov le-o prezentase ca fiind mama sa.

Femeia de vârstă mijlocie îşi plimbă privirea de la Hollis la Lisa, apoi la Alevy, îmbrăcat în uniforma de ofiţer KGB.

— Soţul meu e mort?

— Nu, doamnă, răspunse Alevy în ruseşte, e doar inconştient. Femeia începu să plângă.

— Dar nu pricep ce se-ntâmplă.

Alevy şi Hollis făcură un schimb de priviri.

— Doar n-o să le omorâţi, le spuse Lisa în engleză.

— Tata o să se facă bine? întreba fetiţa, Natalia.

— Da, îi răspunse Lisa în rusă.

Brusc, bătrâna le împinse la o parte pe nora şi pe nepoata şi dădu buzna în cameră, îngenunchind lângă fiul ei. Începu să-l mângâie, în timp ce lacrimile i se revărsau din ochi, picurând pe faţa lui Burov.

— O, Doamne, băieţaşul meu! Piotr, Piotr, micuţul meu, Dumnezeu să te aibă în pază!

Scenă îi aminti lui Hollis de secvenţe din jurnalele de actualităţi din timpul celui de al Doilea Război Mondial înfăţişând bătrâne sovietice care-şi boceau fiii ori bărbaţii morţi. „Dumnezeule, îşi zise Hollis, oare caţi de Burov vor fi fost purtaţi în pântecele mari ale acestor bătrâne sfinte?”

— Nu le putem lua cu noi, dar nici nu le putem lăsa… spuse Alevy în engleză.

— Nu, Seth! spuse Lisa sec.

— Vreau ca Burov să ştie că ai lui sunt în viaţă, îi

spuse Hollis lui Alevy. Acest lucru s-ar putea să ne fie de folos mai târziu.

— Bine, încuviinţa Alevy.

Apoi se adresa nevestei lui Burov în ruseşte:

— Nu părăsiţi casă, căci s-ar putea să vă sfâşie câinii. O să sosească nişte soldaţi nu peste multă vreme.

Alevy îngenunche cu intenţia de a-l ridica pe Burov, dar Hollis îl dădu la o parte şi îl sălta pe Burov, nu fără dificultate, aşezându-l pe umăr, aşa cum îşi cară un pompier victima salvată din flăcări. O porni cu el spre uşă, urmat de mama lui Burov, care continua să-şi mângâie fiul.

Lisa puse o mână pe creştetul Nataliei.

— Al ducem la spital. O să vină repede înapoi.

Soţia şi mama lui Burov încercară să coboare scările în urma lui Hollis, dar Alevy le opri.

— Nu fiţi îngrijorate! O să fie bine.

Lisa şi Alevy coborâră scările după Hollis.

— Te-ai purtat frumos cu ele, îi spuse Lisa lui Alevy.

Alevy nu-i răspunse.

Trans Am-ul era acum în faţa intrării, cu capota portbagajului ridicată. Mills cobori şi îl ajuta pe Hollis să-l pună pe Burov în compartimentul din spate, alături de Dodson. Mills îi lega mâinile lui Burov cu o bucată de sârmă de oţel. îi privi pe cei doi bărbaţi zdrobiţi în bătaie. Dodson, în treningul lui sfâşiat, Burov, în pijamaua pătată de sânge. Amândoi erau de nerecunoscut. „Cercul se închide, reflecta Hollis, evenimentele declanşate de catapultarea lui Dodson peste gardul de sârmă se apropie de rezolvarea finală”.

— Conduc eu, îi spuse Hollis lui Alevy. Bert, dă-mi vestonul tău şi caschetă şi treci în spate, lângă Lisa.

Hollis îmbracă vestonul de ofiţer KGB, îşi puse cascheta pe cap, apoi se aşeza pe locul şoferului şi porni motorul. Mills şi Lisa se aşezară pe bancheta din spate, iar Alevy pe locul de lângă şofer. Hollis baga Trans Am-ul în viteză şi demară în trombă pe alee, ieşi pe poarta deschisă şi o lua pe drumul întunecat şi şerpuit.

— Avem douăzeci şi două de minute până să-şi facă efectul gazul Sandman. O groază de vreme.

— E oare adevărat, Seth? întreba Lisa. Putem pleca?

— Da. Elicopterul e plin.

— Al naibii de plin, adaugă Hollis, apăsând pe accelerator şi mărind viteza la o sută de kilometri la oră.

Se apropiau de comenduire, când sunetul pătrunzător al unei sirene despica aerul nopţii.

— Cred că chestia asta are legătură cu noi, spuse Alevy. Înainte, se vedea clădirea luminată a comenduirei, în faţa căreia erau oprite mai multe ZIL-6 şi mişunau vreo duzină de grăniceri KGB. Unul dintre ei veni la marginea drumului şi începu să le facă semn să tragă în parcarea din faţa comenduirei. Hollis apasă pedala de acceleraţie până la fund, trecând ca o nălucă prin faţa clădirii.

— Ce crezi că voia individul ăla? întreba Alevy.

— Habar n-am.

Vitezometrul arata o sută cincizeci de kilometri la oră. Zbura prin dreptul Clubului Veteranilor şi Hollis spuse:

— Atenţie la bifurcaţia spre elicodrom!

— Cred că deocamdată nu-şi prea dau seama cine ce e sau ce se întâmpla, comenta Mills.

— Ei bine, sper să-şi dea seama abia după ce plecăm, spuse Alevy.

Hollis arunca o privire în oglinda retrovizoare.

— Se apropie de noi două vehicule.

Alevy întoarse capul şi privirea lui o întâlni pe cea a Lisei.

— Eşti neobişnuit de tăcută, îi spuse.

— Mă gândeam la elicopter, spuse ea zâmbind nervos.

— Peste câteva minute o să decolăm.

— Maşinile sunt tot în spatele nostru, îi anunţa Hollis.

— Arde-le, îi spuse Alevy lui Mills, întinzându-i cascheta. Foloseşte asta!

— Înţeles!

Mills scoase o grenadă cu fosfor din teaca montată la gleznă, fixa discul în poziţia zero şi puse grenada în caschetă.

— Care-i timpul de declanşare pentru poziţia zero? îl întreba pe Alevy.

— Şapte secunde.

— E-n regulă. Poţi să deschizi un pic portiera ta?

Mills trase de disc în afară, pentru a armă grenadă, număra până la patru, apoi scoase cascheta prin portiera întredeschisa, lăsând-o să cadă pe drum.

— Cinci, şase…

Primul dintre vehicule, care era la vreo două sute de metri în spatele lor, începu să semnalizeze cu farurile şi să-i claxoneze.

— Şapte.

Grenada cu fosfor explodă sub primul ZIL, care fu aruncat de pe drum, se izbi de copaci şi lua foc. Bucăţele de fosfor arzând fura aruncate în aer, aprinzând pinii din jur. A doua maşina, un transportor de trupe, continua să vină în urma lor, fără să deschidă focul.

— Cred că se întreabă de unde a picat grenadă, spuse Mills, şi nu se prea îndeamnă să tragă în maşina colonelului.

— Sam! strigă Lisa. Drumul spre elicodrom!

Hollis frâna şi răsuci puternic volanul spre dreapta. Trans Am-ul se aplecă mult pe partea stângă, dar păstră aderenţa cu drumul. Hollis schimba într-o treaptă de viteza inferioară, apoi accelera pe drumul îngust, acoperit cu pietriş. Pontiac-ul se hurducai de vreo câteva ori, când Hollis accelera, mărind viteza la nouăzeci, apoi la o sută de kilometri la oră.

La vreo două sute de metri în faţă, Hollis văzu cabana cu staţia radio de la elicodrom şi o lumină slabă la una dintre ferestre. Se zărea şi o parte din poiană, dar nici urmă de elicopter.

Sirena continua să urle, iar proiectoarele din turnurile de paza cercetau dincolo de perimetru. Lagărul se trezise la viaţa şi cei şase sute de grăniceri se puseseră în mişcare.

— Îl putem lua şi pe Brennan în drum, fu de părere Hollis.

Alevy arunca o privire în spate.

— Nenorocitul ăla de transportor se ţine după noi. Opreşte aici şi blochează drumul, altfel ăştia o să se ţină după noi până la elicopter.

— Ai dreptate.

Hollis frâna şi Trans Am-ul derapa, oprindu-se

de-a curmezişul drumului acoperit cu pietriş. Scoase cheile din contact şi stinse luminile, în timp ce ceilalţi coborâră.

ZIL-ul opri la vreo sută de metri de ei, prinzându-i în lumina farurilor. Alevy îl cără pe Dodson, iar Hollis îl luă în spate pe Burov.

— Lisa, spuse Alevy, fugi înainte şi spune-i lui Brennan că sosim.

Lisa scoase pistolul şi o luă la fugă pe potecă. Hollis zări umbrele a cel puţin zece soldaţi care coborâră din transportor, îndreptându-se spre ei.

— Identificaţi-vă! strigă cineva în ruseşte.

— Ţine-i în loc câteva minute, Bert, îi spuse Alevy lui Mills.

— Înţeles.

Mills îşi scoase pistolul, se rostogoli sub Trans Am şi aştepta ca soldaţii să se apropie.

Hollis şi Alevy, cu Burov şi Dodson în spinare, începură să alerge spre cabană.

Mills ochi şi trase toate cele opt cartuşe din încărcătorul pistolului cu amortizor. Se auzi un ţipăt, urmat imediat de răpăitul sec al unui pistol-mitralieră, asemănător zgomotului unor petarde făcute să explodeze în serie. Geamurile Trans Am-ului fura făcute ţăndări, în timp ce bezna nopţii era despicată de gloanţe trasoare de culoare verde. Mills schimba încărcătorul şi trase o nouă serie de opt gloanţe.

Hollis şi Alevy alergau încovoiaţi, încercând să-şi păstreze echilibrul, pe drumul acoperit cu pietriş, în condiţiile în care poverile din spinările lor deveneau tot mai grele. Hollis tot nu zări nici urmă de elicopter în poiană.

Aflată mai în faţă, Lisa ajunse la vreo douăzeci de

metri de coliba de bârne şi strigă:

— Bill! Bill Brennan!

— Lisa Rhodes? îi răspunse o voce. Hai, aleargă!

Lisa străbătu în goana ultimii douăzeci de metri, oprindu-se în braţele lui Brennan.

— OK. Trage-ţi răsuflarea! Ce se-ntâmplă?

Lisa arata înapoi, spre cărare.

— Seth şi Sam… cu Dodson şi Burov în spinare…

— Cu cine? A, bine. Şi Mills?

— Tot acolo. Vin după noi. Am fost urmăriţi.

— Am bănuit eu. E-n regulă. Acum, du-te la elicopter, acolo, în poiană…

— Nu. îi aştept…

— Bine. Atunci intră în cabană şi stai ghemuita. Mă întorc imediat.

Brennan o lua pe potecă şi se întâlni cu Alevy şi Hollis, care veneau spre el. O rafală de foc automat lovi crengile de deasupra capetelor lor. Se trântiră cu toţi la pământ. Brennan se uita la Burov şi la Dodson, apoi întreba:

— Au fost loviţi?

— Nu, răspunse Alevy, se odihnesc. Lisa a…?

— Da, e în cabană.

— Bun, ia-l pe Dodson şi întoarce-te la cabana.

Brennan se aşeza pe un genunchi şi Alevy îl ajuta să-l ridice pe Dodson şi să-l pună în spinare.

— N-aţi putut găsi nişte indivizi în stare să umble? întreba Brennan.

Rafalele de pistol-mitralieră secerau ramurile de pin de deasupra lor, acoperind aleea cu crengi şi conuri. Lângă Hollis căzu o veveriţa sfârtecată. Din cauza amortizorului, Hollis nu reuşea să-şi dea seama dacă Mills riposta, dar, judecând după flăcările de la

gura ţevii pe care le zărea printre copaci, avu impresia că grănicerii se apropiau.

Aplecat de spate, Brennan o luă la fugă înapoi spre cabană, cu Dodson în spinare.

— Pleacă şi tu, Sam, îi spuse Alevy lui Hollis. De Mills eu răspund. Hai, şterge-o!

Hollis îl ridica pe Burov şi îl aşeza pe umăr.

— Să nu crapi până nu te storc ca pe o lămâie, îi spuse, luând-o, adus de spate, pe urmele lui Brennan.

Alevy îngenunche la adăpostul unui pin mare de pe marginea drumului, scoase pistolul şi trase la întâmplare în copacii de pe ambele laturi ale drumului. Deodată, se auzi o explozie şi pe alee erupse o sferă de foc de culoare portocalie. Trans Am-ul fusese aruncat în aer. Alevy îl strigă pe Mills, dar nu primi niciun răspuns. Introduse ultimul încărcător în pistol şi începu să se retragă spre cabană, trăgând din mers.

Hollis străbătu ultimii câţiva metri dintre poteca şi cabana, prăbuşindu-se în genunchi în cadrul uşii. Brennan i-l lua pe Burov de pe umăr şi îl aşeza alături de Dodson, chiar lângă uşa. Hollis se ridică şi bagă de seamă că acum cabana era cufundată în întuneric. O zări pe Lisa ghemuita sub o fereastră, iar ceva mai încolo, trei cadavre în uniforma aliniate lângă perete.

— Sam… spuse Lisa, eşti teafăr?

— Teafăr. Stai ghemuita!

Hollis îşi scoase vestonul de ofiţer KGB şi îl aruncă peste Dodson.

Brennan îşi lua puşca cu luneta Dragunov şi se duse la fereastră, fixând luneta pentru tragere pe timp de noapte pe liziera pădurii.

— Nu-i văd pe Alevy sau pe Mills pe potecă,

spuse el, dar văd nişte siluete care se mişca printre copaci.

Ochi şi trase. Zgomotul metalic al închizătorului care recula aruncând cartuşul tras fu mai puternic decât împuşcătura înăbuşită de amortizorul de la gura ţevii. Brennan trase din nou.

— E o puşcă bună, constata el, dar luneta nu are aceeaşi precizie că ale noastre.

Hollis observa trei pistoale mitralieră AK-47 sprijinite de perete sub cealaltă fereastră, iar lângă ele o cutie metalică de muniţie plină cu încărcătoare de pistol-mitralieră. Îngenunche lângă fereastră, lua un pistol-mitralieră şi sparse geamul.

— Nu trageţi încă, domnule colonel, spuse Brennan. Încă nu ne-au depistat.

— Ai dreptate, spuse privind-o pe Lisa, care îngenunche lângă el. Mă duc să-i ajut pe Seth şi pe Bert.

Lisa îl apucă de braţ.

— Mie nu-mi datorezi chiar nimic?

Brennan le aruncă o privire scurtă.

— Ei, ce-aţi zice dacă unul din voi, sau amândoi, v-aţi duce până la O'Shea să vedeţi dacă mai e pe-aici şi să-i spuneţi şi lui ce se întâmplă?

Hollis o apuca pe Lisa de mână şi o conduse spre uşă.

— Stai aplecată!

O trase afară din cabană şi alergară până în luminiş, unde îngenunchează în iarba uscată, înalta până la genunchi. La vreo sută de metri mai încolo, Hollis putu în sfârşit să vadă elicopterul, care, alb fiind, se detaşa pe fundalul negru al lizierei de copaci din spatele lui. În ciuda răpăitului pistoalelor-

mitraliera, Hollis reuşi să distingă zgomotul elicelor.

— Îl vezi?

— Da.

— Spune-i lui O'Shea că suntem teferi şi că venim.

— Vii şi tu cu mine, îi spuse Lisa, autoritară.

— Mai târziu.

— Nu, acum!

Hollis o apuca de umeri şi o privi drept în ochi.

— Trebuie să te duci la el şi să-i spui că venim, altfel s-ar putea să decoleze. Eu trebuie să mă întorc după ceilalţi, Lisa.

— Am să sar din elicopter, Sam. Îţi jur c-aşa o să fac. Dacă n-ajungi acolo, să ştii că vin înapoi după tine…

Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să tremure din tot corpul.

Hollis o întoarse cu faţa spre elicopter.

— Fugi! Apleacă-te! Dă-i drumul!

Lisa îl privi peste umăr, apoi începu să alerge spre elicopter, întorcând de câteva ori capul.

Hollis îi urmări silueta, care se făcea tot mai mică pe fundalul elicopterului aflat la o oarecare distanţa, apoi se întoarse s-o ia spre cabană, dând nas în nas cu Alevy.

Alevy o privi pe Lisa dispărând în noapte, apoi îşi întoarse privirea spre Hollis.

— Du-te şi tu la elicopter, Sam!

— Mă duc după Burov, spuse Hollis, trecând pe lângă Alevy şi luând-o înapoi spre cabană, cu Alevy alături de el.

— Pe tine măcar te ascultă, spuse Alevy. Pe mine nu mă asculta niciodată.

Hollis nu răspunse. Zgomotul focurilor de arma se auzea acum mai aproape. Trasoare verzi despicau aerul, deşi cea mai mare parte din ele se înfigeau în copaci.

Hollis şi Alevy străbătură în fugă distanţa până la uşa deschisă a cabanei şi se adăpostiră, culcându-se la podea.

— Sunt mult mai mulţi acum, spuse Brennan. S-au răspândit prin pădure şi înaintează la adăpostul arborilor. O fac cu prudenţa, dar vor ajunge aici în vreo zece minute.

După o scurtă tăcere, adăugă:

— Dacă trec dincolo de lizieră, în luminiş, şi văd elicopterul, am dat de dracu'.

Alevy fu de acord cu el.

— Trebuie să le încetinim înaintarea, spuse el.

Înşfăcă un pistol-mitralieră, scoase gura ţevii pe fereastră şi trase rafale lungi în direcţia copacilor din apropiere până ce termina cele treizeci de cartuşe ale încărcătorului.

Preţ de câteva secunde, focurile de arma trase din pădure scăzură în intensitate, fiindcă soldaţii fură nevoiţi să se adăpostească. Când tirul reîncepu, Hollis baga de seamă că el părea dirijat acum mai ales asupra cabanei. Auzi zgomotul înăbuşit produs de gloanţe la impactul cu bârnele pereţilor; din când în când, câte un glonţ trasor verde pătrundea prin fereastră, lovea peretele opus, scânteia o clipă, pentru că apoi să se stingă. Deasupra capetelor lor, gloanţele trasoare muşcau din acoperişul de tablă, iar din căpriori săreau aşchii.

— Am impresia că vrei să rezişti până o să le vezi albul ochilor, îi spuse Brennan lui Alevy.

Alevy schimba încărcătorul cu unul plin.

— Fie. Bill, ia-l pe Burov şi du-te la elicopter.

— Nu, interveni Hollis, întâi pleacă Dodson. Pe Burov îl iau eu.

Alevy îi făcu lui Brennan semn cu capul să se conformeze. Brennan îi întinse puşca cu luneta lui Alevy.

— Ai poţi urmări prin lunetă, amortizorul înăbuşe zgomotul împuşcăturii, iar flacără de la gura ţevii este ascunsă de un dispozitiv special. Foloseşte-o pe asta până se mai apropie. Pe urmă, foloseşte pistolul-mitralieră şi ce mai ai prin buzunare. Brennan, după o scurtă tăcere, adăugă: Dar şi mai bine ar fi să ne cărăm dracului cu toţii de aici!

Alevy sprijini puşca pe pervazul ferestrei, ochi în direcţia urmăritorilor şi apasă pe trăgaci.

— Eu trebuie să mai stau, să-l aştept pe Bert. Ne vedem mai târziu.

Brennan îngenunche lângă Dodson.

— Pulsul e bun, dar e tot inconştient.

Al ridica pe umăr şi o porni spre uşa care nu se afla în bătaia directă a focului tras din pădure.

— OK, ne vedem în elicopter, spuse Brennan fără prea mare convingere.

Încovoiat de povară, se năpusti afară şi Hollis îl văzu îndreptându-se în grabă spre luminiş şi dispărând în bezna nopţii.

Hollis se aşeza pe un genunchi lângă Burov şi îi verifica pulsul şi respiraţia.

— E-n regulă. Merita să-l luăm cu noi.

Burov se mişca şi încerca să ridice capul, dar Hollis îl împinse la loc. Burov mormăi ceva printre buzele umflate şi dinţii sparţi. Scuipa sânge şi ţesut

gingival, apoi spuse în ruseşte:

— Tu…

Deschise ochii.

— Hollis… o să te omor… şi o să-ţi regulez femeia.

— De trăit o să trăieşti, îi răspunse Hollis în ruseşte, dar chef de regulat n-o să prea ai.

— Leb vas.

Alevy veni lângă Burov şi îi spuse:

— Ştii unde mergem, colonele? în America. Norocosule!

— Nu… nu…

Burov îşi ridică mâinile legate şi le balansa uşor în direcţia lui Alevy. Seth Alevy scoase din buzunar o seringă şi îi injecta lui Burov în gât o doză de pentotal.

— Poţi să-i trimiţi vederi Nataliei.

— Ticăloşilor!

— Uite cine vorbeşte.

Burov păru atunci să remarce zgomotul împuşcăturilor.

— Vedeţi… vin să vă ia.

— Sam, îi spuse Alevy lui Hollis, e rândul tău. Ia-ţi trofeul şi du-l acasă.

— De ce nu vii şi tu? întreba Hollis. Mills e mort.

— Nu contează.

— Hai acasă, Seth. O meriţi. Te aşteaptă un dejun la Casa Albă.

— Eu dau ordine, generale Hollis. Ia-o din loc!

Cei doi se priviră o clipă, apoi Alevy spuse:

— Gazul somnifer o să-şi facă efectul în câteva minute. O să scap cu bine. Tu du-te!

De afară se auzi zgomot de paşi grăbiţi. Amândoi apucară pistoalele-mitraliera, când o voce strigă:

— Atenţie! Intru!

Mills se arunca cu capul înainte prin uşa deschisă şi se rostogoli, izbindu-se de Burov, care scoase un geamăt. Se ridică apoi în capul oaselor, trăgându-şi răsuflarea.

— Sunt aproape. La mai puţin de o sută pe metri. Apoi îşi privi ceasul. Dumnezeule… e timpul să plecăm.

Hollis observa că Mills avea sânge pe mână şi pe gât. Mirosea a benzină arsă, iar hainele îi erau pârlite.

— Eşti rănit?

— N-am nimic. Am ieşit de sub maşina înainte să sară în aer. Ei bine, ce mai aşteptam?

— Pe tine te aşteptam, spuse Alevy. Ia-l pe Burov. Noi o să te acoperim cu nişte fum.

— E-n regulă.

Hollis îl ridica pe Burov, inconştient acum, pe umerii lui Mills, în timp ce Alevy deschise geanta de voiaj din piele neagră şi scoase o grenadă fumigenă. Se ridica în picioare şi, lipit cu spatele de perete, strecura o privire pe uşa deschisă.

— Sunt al naibii de aproape.

Smulse siguranţa şi o aruncă afară. Valuri de fum negru începură să fie împinse de vânt spre urmăritori. Alevy mai scoase şi o grenadă cu gaz lacrimogen şi o aruncă după cealaltă. Grenada şuiera prin aer, gazul, amestecat cu cel al grenadei fumigene, fiind purtat de vânt spre pădure.

— E-n regulă, Bert, spuse Alevy, ne vedem în aproximativ un minut.

Mills stătea încovoiat, cu Burov în spinare, în apropierea uşii, aşteptând ca perdeaua de fum să fie dusă cât mai departe de cabana. Printre împuşcăturile

rare, se auziră horcăiturile scoase de un soldat care se asfixia.

— Noroc, le ura Mills, apoi îl înşfăcă pe Burov şi o luă la fugă, având grijă să păstreze în spatele lui perdeaua de fum.

Hollis se propti în cadrul uşii cu un pistol-mitralieră şi trase un încărcător întreg în foc automat spre liziera pădurii, fără să primească vreo riposta. Se uita în urma lui Mills şi constată că se făcuse nevăzut.

Hollis se rostogoli înapoi în colibă şi se aşeza cu spatele lipit de peretele de bârne. În timp ce îşi încărca arma, Alevy îngenunche lângă fereastra şi trase câteva rafale lungi în direcţia soldaţilor. Cartuşe goale se împrăştiară cu un clănţănit pe podea şi un miros de pulbere arsă umplu cabana.

— Bun, spuse Hollis, Mills şi Burov sunt în elicopter acum. Vrei să pleci tu primul? Te acopăr.

Alevy îşi privi ceasul.

— Nu, pleacă tu primul. Mai avem câteva minute.

Hollis se îndrepta spre uşă, apoi se opri şi îi aruncă o privire înapoi lui Alevy. Alevy zâmbi.

— Dă-i drumul! Din luminiş se auzea zgomotul elicelor elicopterului.

— O să plece. Vino cu mine!

Alevy, aşezat în capul oaselor, cu spatele lipit de perete, nu-i răspunse. Hollis îşi dădu seama că, pentru prima oară de când îl cunoştea, Alevy părea foarte relaxat, foarte împăcat cu sine.

— Ce-ai aruncat din elicopter n-a fost gaz somnifer, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost, recunoscu Alevy.

— Neuroparalizant?

— Da. Am folosit Sarin. E bun şi Tabunul, dar…

— De ce? De ce, Seth?

— Ştii al dracului de bine de ce.

— Dar… pentru numele lui Dumnezeu, omule… aproape trei sute de americani… femei, copii…

— Ei nu pot ajunge acasă, Sam. Ei nu mai pot ajunge niciodată acasă, pentru că nu mai au casă. Casa lor e aici şi tu ştii asta.

Hollis arunca o privire pe fereastră şi văzu că perdeaua de fum începea să se împrăştie. Scotoci prin sacoşa de voiaj şi mai găsi o singură grenadă fumigenă şi una lacrimogenă. Rupse siguranţele şi arunca grenadele afară. Se mai trăgea în direcţia lor, dar sunetele predominante erau cele de icnituri de vomă, însoţite de înjurături.

— Deci Departamentul de Stat şi Casa Albă au avut până la urma câştig de cauză, îi spuse Hollis lui Alevy. Locul ăsta n-a existat niciodată. Şi dispari şi tu odată cu el?

Alevy îşi privi ceasul.

— Du-te, Sam. Nu-ţi cer să mori aici.

— Tu ai de gând să mori aici?

Alevy nu-i răspunse direct, dar şopti ca pentru sine:

— Sunt pe cale să ucid o mie de oameni, îşi ridică privirea spre Hollis.

— Ideea cu gazul toxic a fost a mea. Aşa e bine pentru patrie.

— Cum e bine pentru patrie?

— E vorba de un compromis, în schimbul promisiunii că CIA şi Pentagonul nu vor nărui iniţiativele de pace şi alte rahaturi de genul ăsta. Avem dreptul să păstrăm cati absolvenţi ai Pensionului dorim din cei trei mii şi ceva pe care îi vom aresta

până la urmă în America. Pe ceilalţi îi putem lichida fără judecată. Acest lucru a fost înlesnit de tine şi de dosarele generalului Surikov. Aşa s-a ieşit din impas. O să deschidem propriul nostru Pension în America, înţelegi?

— Mă tem că da.

— Nu te comporta ca un cercetaş nevinovat. Ofensiva lor în materie de spionaj se va întoarce împotriva lor. Vom avea o şcoală clasa întâi pentru agenţii noştri, iar Burov şi Dodson vor fi un fel de decani. Frumos lucrat, ce părere ai?

— E ideea ta?

— Bineînţeles. Apoi Alevy adăugă: Am să-ţi mai spun ceva şi de data asta ideea nu-mi aparţine. Nici tu, nici Lisa nu trebuia să ieşiţi vii de-aici. Şefii tăi de la Serviciile Secrete Militare, inclusiv şeful tău, generalul Vandermullen, au fost de acord cu acest lucru, deşi cam împotriva voinţei lor, trebuie s-o recunosc.

— Atunci, de ce…?

— Pentru că nu sunt chiar atât de inuman, Sam. Cum puteam s-o las să moară aici?

— Nimic din ceea ce faci nu mă mai surprinde, Seth.

— Mersi. Lucrul ăsta însă n-am putut să-l fac. Cât despre tine… ei bine, tu îmi placi, aşa că-ţi ofer şansa să scapi de aici.

Hollis asculta zgomotul făcut de elicele elicopterului.

— Dar cu Surikov şi nepoată-sa care e situaţia? M-ai minţit şi în privinţa lor?

— Mă tem că da. O să mai rămână în Moscova un timp. Trebuia să procedez aşa, altfel KGB-ul şi-ar fi

dat seama că Surikov a dat în vileag chestia cu absolvenţii Pensionului. Şi nu ne puteam permite acest lucru înainte ca FBI-ul să-i salte. Ştii asta.

— Eşti un ticălos.

— Sunt un patriot.

Gloanţele începură să lovească pereţii de bârne ai cabanei. De data asta se auzea clănţănitul unei mitraliere grele. Din pereţii începură să sară aşchii.

— Jos! strigă Hollis, culcându-se cu faţa la pământ.

Radioemiţătoarele fură lovite de mai multe gloanţe, dezintegrându-se. Soba de teracota se făcu ţăndări, împrăştiind nori de fum şi de cenuşă. Cele trei cadavre sprijinite de peretele opus fura şi ele lovite de câteva gloanţe. Hollis auzi zgomotul gazelor care le ieşeau din pântece şi simţi miros de hoit. Se întinse şi apucă un pistol-mitralieră, apoi se rostogoli pe podea şi trase în direcţia flăcărilor de la gura ţevii ale unui pistol-mitralieră din apropiere.

— Au ajuns aici, în faţa cabanei.

Pe Alevy părea că nu-l mai interesează. Rămase aşezat, cu spatele proptit de perete.

— Şi ca jignirea să fie şi mai mare, Sam, remarcă el, oamenii mei o să-i scoată clandestin din ţara pe soţii Kellum. Amândoi vor fi profesori la Pensionul american. Se pare că sunt foarte inteligenţi şi dispuşi să coopereze în schimbul promisiuni de a nu fi aruncaţi în râul Moscova.

Hollis schimba încărcătorul.

— Ce situaţie nenorocită! Cei de aici, pe care ar fi trebuit să-i salvezi, vor muri…

— Aşa-i, dar fără dureri. Sarinul acţionează rapid.

— Eu şi Lisa ar fi trebuit să murim. Sadicul de Burov şi ticăloşii ăia de Kellum trăiesc, iar Surikov şi nepoata lui, care şi-au riscat viaţa pentru noi, sunt blocaţi aici; Dodson, pe care aţi vrut cu toţii să-l ucideţi ca să-i închideţi gura, nu va mai fi un mort în viaţa aici, ci unul în blestematul tău de Pension…

— Cam aşa stau lucrurile, numai că ideea de a-l lua pe Dodson a fost a ta. Eu l-am vrut pe general. Oricum, Charlie Banks şi ai lui sunt foarte încântaţi. Şefii tăi sunt şi ei încântaţi, pentru că onoarea piloţilor dispăruţi rămâne neştirbita. Ar fi greu să le explici tuturor acestor trădători…

— N-au fost trădători…

— Ba au fost. Şi nu-i nevoie să-ţi mai spun că CIA a obţinut ce-a dorit.

— Dar tu? Tu ai obţinut ce-ai vrut, Seth?

— Cred că da. Poate că m-am ales cu ceea ce oricum mă aştepta.

Hollis încerca să desluşească expresia feţei lui Alevy prin lumina slabă a încăperii.

— Aţi dat seama cât de monstruoasa e toată afacerea asta?

— Perfect. Dar tu îţi dai seama cât de strălucită e? E vorba de transformarea în maniera clasică a unei ofensive de spionaj de mari proporţii îndreptate împotriva noastră într-un dezastru implacabil pentru ei. Am mai câştigat ceva timp pentru că Occidentul îmbuibat şi decadent să tocească mai mulţi blugi, să se joace de-a democraţia, să vorbească despre pace şi înţelegere, să scrie cărţi despre diete alimentare…

Hollis sari din celălalt capăt al încăperii, îl trânti pe Alevy, fixându-i umerii la podea, şi îşi apropie faţa de faţa lui.

— Aţi dat seama ce-ai făcut? Aia de la Washington au înnebunit cu toţii?

— Au făcut pe ei de frică, asta e, zbiera Alevy. Coboară cu picioarele pe pământ, generale Hollis. E vorba, pur şi simplu, de supravieţuire.

Al împinse pe Hollis la o parte şi se ridica în capul oaselor.

— Atunci, n-aţi înţeles nimic! zbieră la rândul său Hollis. Nu putem supravieţui devenind ca ei. Pentru oameni ca Surikov şi nepoata lui… noi suntem lumina călăuzitoare prin întuneric… nu înţelegi, Seth? Eu am trecut prin două săptămâni îngrozitoare de totalitarism.

Am petrecut în ţara asta doi ani, Seth. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, n-ai învăţat nimic…?

Alevy scoase pistolul şi îl îndrepta spre faţa lui Hollis.

— N-am nevoie de predicile tale nenorocite. Ştiu foarte bine ce-am făcut. Recunoaşte măcar ca treaba asta trebuia făcută. Ori taci dracului!

Hollis se culca cu faţa la podea şi asculta focurile de armă care se auzeau tot mai aproape. Auzi voci care strigau ordine şi presupuse că urmăritorii îşi luau inima în dinţi pentru asaltul final, în care trebuiau să parcurgă spaţiul deschis ce despărţea pădurea de cabana. Trase adânc aer în piept şi îi spuse lui Alevy:

— Bine… înţeleg.

Gândul îi zbură la Jane Landis, apoi la Tim Landis şi la băieţelul lor. îi veni în minte suferinţa discretă a generalului Austin, curajul implicit al lui Lewis Poole şi tragedia tuturor americanilor pe care îi cunoscuse aici, ca şi a nevestelor şi copiilor lor. Îşi aminti de doctoriţa care îi făcuse examenul medical, de celelalte

deţinute politic victime ale acestei nebunii. Se gândi chiar şi la studenţi, mai ales la cei care avuseseră curajul să protesteze la Clubul Veteranilor. Sau la cei cinci sau şase sute de grăniceri, care erau într-o oarecare măsură nevinovaţi, ori la nevasta, mama şi fetiţa lui Burov.

— La naiba!

Alevy arunca pistolul şi înşfăcă un pistol-mitralieră de pe jos. Se ridica în picioare în dreptul ferestrei şi trase o rafală continua de gloanţe, până ce arma se supraîncălzi şi se blocă. O aruncă şi se aplecă să ia alta, când o rafală de gloanţe smulse bucăţi de lemn şi de geam din fereastră.

Hollis lua de jos ultimul pistol-mitralieră şi se duse la fereastra care dădea în direcţia opusă direcţiei din care se trăgea. Ridică patul armei şi sparse resturile de cioburi ce nu fuseseră spulberate de gloanţe.

Alevy ridică privirea spre el.

— Încotro?

— Acasă.

— Nu, băiete, nu te duci acasă.

Alevy lua puşca şi o îndrepta spre Hollis.

— Acum ştii prea multe.

— De-aia mă duc acasă.

Hollis se sălta în cadrul ferestrei.

— Să mergem!

Alevy trase o rafală în perete, deasupra capului lui Hollis.

— Stai!

— Nu, Seth. O să fac cum vreau eu, nu cum vrei tu.

— Îmi eşti dator, Sam, pentru că i-am salvat viaţa

Lisei. Acoperă-mă!

— Nu-ţi datorez nimic, Seth. Şi ştii ceva?

— Ce?

— Acoperă-mă tu! Ai ceva împotriva?

Alevy îi aruncă o privire piezişa.

— De ce să am? Doar am făcut-o întotdeauna.

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Mulţumesc, Seth.

— Lasă asta. Şi eu îţi mulţumesc. Vin şi eu după tine, Sam. Ne vedem la elicopter.

Hollis se rostogoli afară pe fereastră şi rămase nemişcat la pământ. Deodată, auzi un cor de voci strigând: „Uraaa!!!” Aerul fu despicat de zgomotul asurzitor al pistoalelor-mitraliera, care se apropia odată cu trupele de grăniceri, pornite la atacul final pe spaţiul deschis ce despărţea liziera pădurii de cabana.

Hollis începu să alerge spre poiana, protejat din spate de cabana solidă de bârne. Gloanţe rătăcite zburau prin dreapta şi stânga lui, dar el nu le bagă în seamă, concentrându-şi atenţia doar asupra poienii din faţa lui. Ajuns în iarba uscată şi înalta, se arunca cu faţa în jos la pământ.

Auzi în spatele lui un zgomot de paşi grăbiţi pe pământul moale, întoarse capul şi îl văzu pe Alevy venind spre el, apoi Alevy păru că se poticneşte şi dispare în iarba înaltă. Brusc, iarba unduitoare începu să semene cu valurile din portul Haiphong, iar silueta care încerca să se ridice nu era a lui Alevy, ci a lui Ernie Simms. O voce îl strigă: „Sam, Sam!” şi Hollis nu putu să spună cu certitudine dacă era vocea lui Alevy, ori ecoul vocii lui Simms, ajuns la el prin ani. Hollis se ridică şi începu să alerge în direcţia vocii.

Ajunse la Alevy, care se târa prin iarba galbenă. Alevy se agaţă de piciorul lui, apoi se rostogoli pe o parte, în timp ce Hollis se lăsă pe vine lângă el.

— Sam…

Hollis sfâşie vestonul lui Alevy şi văzu pata de sânge care se lăţea pe cămaşa lui albă ca neaua.

— La naiba, Seth.

Alevy se rostogoli pe spate şi Hollis îi apasă cu podul palmei rana din piept.

— Stai liniştit, Seth. Respiră uşor.

Hollis observa însă spuma de sânge de la colţul buzelor lui Alevy.

— Uşor. O să fie bine.

Ochii lui Alevy păreau înceţoşaţi şi respira horcăit, dar reuşi să articuleze cu claritate:

— Du-te… du-te… ei aşteaptă… nu-i lasă s-aştepte…

Hollis ezită o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— De data asta nu. Înotam sau ne ducem la fund împreună, prietene.

Al apuca pe Alevy de subsuori şi începu să-l ridice, dar simţi cum trupul acestuia devine rigid, apoi inert. Privi în ochii deschişi şi lipsiţi de viaţa a lui Seth Alevy, după care îl lasă să alunece uşor înapoi pe pământul umed al Rusiei. Hollis trase adânc aer în piept, apoi spuse şoptit:

— Cred c-o să-ţi simt lipsa, prietene.

Dar când KGB-ul îi va găsi trupul, îşi spuse Hollis, vor şti că Seth Alevy a fost acela care i-a înfrânt şi că de data asta nu mai putea fi vorba să se răzbune.

Hollis se ridica uşor pe un genunchi şi scrută cu atenţie poiana cufundată în întuneric. Elicopterul

dispăruse. Privi în sus şi îl văzu ridicându-se vertical în văzduh, îşi privi ceasul şi văzu că era ora trei şi patruzeci şi opt de minute. îi aşteptaseră, dar nu îndeajuns de mult. Spera ca O'Shea, Brennan şi Mills să fi avut grijă ca Lisa să nu coboare din elicopter. Şi totuşi, îşi spuse, nu era exclus ca ea să fi fost acolo, în poiana cufundată în întuneric. Se ridica în picioare, îşi propti pistolul-mitralieră de şold şi începu să se deplaseze spre centrul terenului pe care se aflase elicopterul.

Auzi zgomot în spatele lui şi aruncă o privire înapoi, spre cabană care ardea. La lumina flăcărilor, văzu siluetele grănicerilor KGB, care pătrunseseră în poiană, venind spre el.

Hollis se întoarse şi îşi continuă drumul spre centrul terenului, deşi cu fiecare pas pe care îl făcea era tot mai convins că Lisa nu se afla acolo. Era fericit că nu era acolo, deşi şi-ar fi dorit s-o mai poată vedea o dată.

Ajunse în locul în care fusese elicopterul şi se opri în iarba culcată. Privi în sus, dar pe cerul întunecat nu se mai zărea nici urmă de elicopter.

Hollis auzi zgomot şi privi spre liziera din faţa lui, observând alţi soldaţi care înaintau, în lanţ de trăgători, în direcţia lui. Proiectoarele din turnurile de paza cele mai apropiate erau acum orientate spre interior, două dintre ele maturând poiană. Unul dintre proiectoare îl prinse în fasciculul său de lumină.

— Predă-te! Eşti înconjurat! Mâinile sus! strigă o voce în ruseşte din direcţia cabanei.

Hollis se lăsă pe un genunchi şi trase în direcţia de unde venise vocea, apoi se întoarse şi trase spre lanţul de trăgători ce se apropia de el din direcţia

opusă. Soldaţii din ambele părţi se aruncară la pământ, fără să riposteze, întrucât ar fi însemnat să tragă unii în ceilalţi. îi urmări cum se apropiau în salturi scurte prin iarba înaltă până la genunchi, după care se adăposteau. Reflectorul rămase fixat asupra lui, dar, după ce trase în direcţia fasciculului de lumină, acesta îşi schimba poziţia.

— Predă-te! în picioare!

Hollis trase ultimele cartuşe din pistolul-mitralieră, apoi îl aruncă, îşi scoase pistolul şi aştepta. Cercul se strângea cu rapiditate. Ambele grupuri de urmăritori se aflau la o distanţa de cincizeci de metri de el, strigându-se unii pe alţii. Cineva dădu un ordin şi grupul ce se apropia din direcţia cabanei se aruncă la pământ. Cealaltă linie îngenunche, cu armele îndreptate spre el, asemenea unui pluton de execuţie. Trase cu pistolul în direcţia lor şi aştepta grindina de gloanţe care să-l secere, închise ochii.

Aştepta, dar nu se întâmpla nimic. Se uită spre cei care îngenuncheaseră, dar nu-i mai văzu şi îşi spuse că, probabil, şi aceştia se adăpostiseră în iarbă.

— Nu mă predau! strigă el în ruseşte. N-aveţi decât să veniţi să mă luaţi.

Aştepta, dar nu-i răspunse nimeni. Auzi pe cineva vomând, apoi un geamăt şi atunci înţelese. Gazul neuroparalizant, venind dinspre nord, atinsese primul grup de trăgători, în clipa următoare, baga de seamă că nici proiectoarele din turnurile de paza nu se mai mişcau, ci rămăseseră încremenite în sus, sfredelind cerul întunecat al nopţii. Rapid, privi înapoi la trăgătorii care se apropiau dinspre cabana, cu vântul din spate, şi văzu că aceştia continuau să înainteze spre el. Hollis rămase în picioare, cu mâna în care

ţinea pistolul atârnând pe lângă corp, aşteptând fie gazul ucigaş, fie ultimul grănicer, ştiind că n-avea nicio importanţă care ajungea la el primul.

Cerul era senin şi vântul slab continua să sufle dinspre nord. Nu îi era teamă de moarte, ştiind că, dacă n-ar fi fost salvat în portul Haiphong, şi-ar fi putut petrece ultimii cincisprezece ani din viaţa în acest lagăr. Destinul îi mai acordase ceva timp, dar era timp împrumutat şi datoria trebuia acum plătită, lucru pe care îl ştiuse dintotdeauna.

Ocupa deja un mormânt în cimitirul Arlington şi nu credea că are vreo importanţa faptul că resturile din acel mormânt nu erau ale lui, ci ale unui nefericit de rus. îi fuseseră acordate onorurile de rigoare şi acum fiecare îşi vedea mai departe de viaţa lui. Moartea asta era deci întrucâtva inutilă, după cum fără rost era şi moartea piloţilor de aici. De fapt, Hollis ştia că, acceptând jocul lui Alevy, contribuise la acest deznodământ şi i se părea drept să se afle aici, alături de cei care nu vor mai ajunge niciodată acasă.

La fel de adevărat era că ar fi putut să părăsească izba cu două minute mai devreme. Din motive mai bine ştiute de Alevy decât de el, rămăsese, simţindu-se prea atras de Alevy şi prea implicat în nebunia lui molipsitoare.

Pe Alevy însă îl putea ierta, căci Alevy era gata să moară pentru convingerile sale. Altfel stăteau lucrurile în cazul unor oameni ca Charles Banks şi al acelora care, la Washington şi Moscova, jucau şah la scara planetară. Ei erau aceia care aveau nevoie de miros de praf de puşca, de cadavre şi gaze neuroparalizante pentru a fi readuşi la realitate.

Hollis închise ochii şi îşi reaminti imaginea Lisei

din momentul în care o remarcase cu adevărat, în biroul ofiţerului de serviciu, în noaptea dispariţiei lui Fisher. Privind retrospectiv, înţelese că în noaptea aceea între ei se petrecuse ceva şi că ştiuse unde avea să ajungă; tot aşa cum ştiuse că afacerea Fisher-Dodson avea să-l ducă până la urmă la acest final. Fiind vorba de nişte premoniţii conflictuale, încercase să o ţină la distanţa pe Lisa. Dacă regreta ceva era faptul că nu-i arătase mai multă iubire şi nu-i dăruise mai mult din ceea ce ea îi oferise cu atâta entuziasm.

Vântul se înteţi şi Hollis trase adânc aer în piept. Pinii şi pământul umed continuau să miroasă bine, parfumul lor, cel puţin, nefiind alterat de miasma mortală produsă de om. Simţi o uşoară ameţeala şi o senzaţie uşoara de usturime pe piele. Auzi, la o oarecare distanţa, un soldat ţipând, apoi pe altul gemând. Se întreba cum de-i omora gazul pe ruşii din spatele lui, înainte de a-l fi omorât pe el.

Undeva, într-un colţ al minţii, înregistra un fâlfâit ritmic, asemenea bătăii aripilor unor îngeri negri, veniţi să-i ia sufletul. Vântul se înteţi şi Hollis deschise ochii. Cerul de deasupra lui era negru ca smoala şi văzu cum toată această beznă cobora spre el ca un lucru palpabil. Apoi văzu aripile îngerului învârtindu-se pe cerul nopţii şi înţelese că nu era o vedenie datorată gazului, ci un elicopter, care curăţă aerul din jurul lui, creând o mică oază de viaţa într-o zonă moartă.

Hollis clătină din cap.

— Nu! Plecaţi!

Portul Haiphong fusese a doua lui şansa. O meritase, dar n-o mai merita şi pe aceasta.

— Plecaţi! Elicopterul aluneca într-o parte şi el o

văzu pe Lisa îngenunchind în uşa deschisă, la trei metri deasupra lui, cu mâna întinsa spre el. Lângă ea era Brennan, iar la geam, Mills. Aşezat în scaunul pilotului, O'Shea controla aparatul cu mult mai multă pricepere decât era în stare.

Hollis clătină din cap şi le făcu semn cu mâna să plece.

— Sam! Te rog!

Lisa se aplecă şi mai mult în afara uşii şi Brennan o trase înapoi, apoi aruncă spre el o funie cu un laţ la capăt.

Elicopterul rămase o clipă nemişcat în aer şi Hollis observa că era lovit de curentul de aer produs de elice, înţelese că O'Shea avea de gând să stea acolo până când fie se prăbuşea, fie era ucis de gaz. Hollis îşi trecu laţul funiei pe sub braţe şi simţi cum trupul i se desprinde de pământ, balansând prin aer, apoi nu mai simţi nimic.

CAPITOLUL 42

Sam Hollis îşi simţi trupul legănându-se prin vidul întunecat. Senzaţiile de imponderabilitate şi de mişcare erau liniştitoare şi plăcute şi şi-ar fi dorit ca ele să dureze, dar treptat îşi dădu seama că nu plutea, ci stătea pe loc.

Deschise ochii şi zări nişte luminiţe îndepărtate, apoi acestea se apropiară şi căpătară forma familiară a unui tablou de comandă dintr-o cabină de pilotaj. Îşi concentră privirea asupra unui ceas din faţa lui şi văzu că era aproape şase. Presupuse că era şase dimineaţa, întoarse capul şi dădu cu ochii de O'Shea, instalat lângă el, pe scaunul pilotului.

— Unde naiba mergi?

O’Shea îi aruncă o privire fugară.

— Salut. Vă simţiţi bine?

— Mă simt excelent. Răspunde-mi la întrebare, căpitane.

Lisa se aplecă între cele două scaune şi îl sărută pe obraz. Apoi îl apucă de mână şi-i spuse:

— Bună, Sam.

— Bună. Salut, voi, cei din spate. Unde dracu’ mergem? Ambasada e la o distanţa de numai douăzeci de minute…

Bert Mills, aşezat în spatele lui, spuse:

— Cu încărcătura asta, nu ne putem duce la ambasadă, generale. Oficial, căpitanul O’Shea, Bill şi cu mine suntem în Helsinki, dumneavoastră şi Lisa sunteţi morţi, Dodson a murit acum aproape douăzeci de ani, iar Burov reprezintă o complicaţie majoră.

Hollis dădu afirmativ din cap. Toate acestea erau lucruri pe care le ştia.

— Şi-atunci mergem în golf.

— Exact, domnule, întări O’Shea. Golful Finic, unde avem întâlnire cu o navă. Şi O’Shea adăugă: Felicitări pentru avansare!

„Atitudine tipic militară”, gândi Hollis. Nu era fericit pentru că trăia, ci pentru că fusese avansat în grad.

— Mulţumesc, bombăni.

— Cum vă simţiţi din punct de vedere fizic? îl întreba Mills.

Hollis îşi mişca picioarele, apoi braţele, fără să sesizeze vreo dificultate de coordonare. Vedea bine şi celelalte simţuri păreau intacte. Simţi un miros slab de vomă şi îşi dădu seama că acesta venea din bluza

lui de trening. Nu făcuse pe el, ceea ce era bine. Constata că partea dreaptă a feţei îi era amorţita, îşi pipăi obrazul şi simţi un pansament cu leucoplast care acoperea toată suprafaţa sfâşiată cu dinţii de Burov. Bănui că amorţeala se datora unui anestezic aplicat local şi nu era un efect al gazului neuroparalizant.

— Mă simt bine, spuse, întorcându-se în scaun şi privindu-l fix pe Mills. Mi-ai administrat pralidoxina?

Mills dădu afirmativ din cap, confirmând prin aceasta ca amândoi se refereau la antidotul gazului neuroparalizant, nu al celui somnifer.

— Am avut convulsii?

— Uşoare. Dar dacă vă simţiţi bine, atunci înseamnă că totul e în regulă. Aşa acţionează drăcia asta.

— Nu-mi imaginam că de la gazul somnifer poate să-ţi fie atât de rău, spuse Lisa.

Hollis se întoarse şi aruncă o privire în cabina întunecata a elicopterului. Lisa stătea în genunchi pe podea, între scaune.

Mills era în spatele lui, iar Brennan dormea liniştit pe locul din spatele lui O'Shea. În cele două scaune din spate se aflau Dodson şi Burov, îşi spuse Hollis. Cei doi erau menţinuţi în poziţie verticală cu ajutorul unor hamuri.

— Dodson o să-şi revină, spuse Mills. Nu-i trebuie decât nişte mese ca lumea… Burov, însă… are nevoie de reparaţii faciale. Sper să nu-i fi fost afectat creierul.

— Al avea afectat dinainte, replică Hollis.

Lisa îl strânse de mână şi Hollis, amintindu-şi lucrul pe care îl regreta, îi răspunse tot cu o strângere de mână.

— Mă bucur că suntem împreună, spuse el.

— V-am aşteptat, spuse ea, dar…

— Nu trebuia să aşteptaţi şi nici să vă întoarceţi şi să riscaţi totul.

— Hotărârea s-a luat prin vot, spuse Mills, şi eu am pierdut. N-am nimic cu tine, generale. Am vrut doar să se consemneze. Apoi adăugă: şi aş mai vrea să notezi ca tu şi Seth n-ar fi trebuit să mai aşteptaţi. Oricum, mulţumesc.

Hollis se întoarse cu faţa spre tabloul de comandă, pe care îl trecu în revistă, oprindu-şi ochii asupra indicatorului de combustibil.

— La ce distanţa suntem de golf?

— Dacă luăm în calcul viteza medie de zbor, răspunse O'Shea, şi timpul de zbor scurs, cred că la vreo sută şi cincizeci de kilometri. Am o hartă de navigaţie terestră, dar nu pot să disting niciun fel de repere. Suntem pe direcţia Leningradului. Când o să apară luminile oraşului, schimbăm direcţia.

Hollis citi indicatorul de viteza şi altimetrul. Zburau cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră, la o altitudine de o mie şase sute de metri. Citi indicatorul cuplului de torsiune, apoi verifică presiunea şi temperatura uleiului, temperatura bateriei şi temperatura gazului la evacuarea din turbină. Având în vedere greutatea transportată şi distanţa deja parcursa, elicopterul se comporta bine. Singura problemă era aceea a combustibilului, care părea să fie pe terminate. Bătu uşor în indicatorul de combustibil, ca să vadă dacă se mişca acul.

O'Shea avu impresia că Hollis îi atrăgea atenţia asupra acestui lucru şi spuse în şoaptă:

— Nu ştiu.

Schiţa un zâmbet şi, apelând la o glumă familiară piloţilor, spuse:

— S-ar putea ca ultimii o sută de metri să fim nevoiţi să-i parcurgem înot.

— Ai consumat ceva combustibil ca să te întorci după mine, replică Hollis.

O'Shea nu răspunse.

O vreme nu vorbi nimeni şi Hollis baga de seamă că, în pofida euforiei pe care trebuia s-o fi simţit cu toţii în urma acestei evadări pe muchie de cuţit, atmosfera în cabina numai vesela nu era. Bănui că gândurile fiecăruia zburau înapoi, la Pension, şi înainte, spre Golful Finic. Aici şi acum, aşa cum o demonstra Brennan, erau irelevante.

— Dacă am înţeles eu bine, îi spuse lui Mills, tu, Brennan şi fostul meu aghiotant aici de faţa vă aflaţi acum la Helsinki şi, după toate probabilităţile, nu vă veţi mai întoarce la Moscova pentru a vă relua activitatea diplomatică sau de altă natură.

— E o presupunere corectă, răspunse Mills.

— Iar Burov şi maiorul Dodson vor dispărea în Pensionul american.

Mills dădu din cap afirmativ, cu o oarecare ezitare.

— În timp ce pentru Lisa şi pentru mine se va organiza o paradă de recepţie la New York.

— Aaa… Seth nu ţi-a spus nimic?

— Ba da. Ştiu că eu şi Lisa n-ar fi trebuit să fim în acest elicopter. Acum însă că suntem…

— Păi… bănuiesc că putem spune că accidentul vostru de elicopter n-a fost decât o eroare de identificare. Cred că putem aranja o „înviere".

— Mulţumesc. Ne-aţi aranjat voi şi o moarte

reuşita.

Mills zâmbi stânjenit.

Lisa îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Ca întotdeauna, nu prea înţeleg despre ce e vorba.

Hollis o privi.

— N-a fost vorba de gaz somnifer, ci de gaz toxic, neuroparalizant.

— Cum…?

— Şi nu va avea loc nicio negociere ori schimb în ce-i priveşte pe ceilalţi. Toţi cei de-acolo, inclusiv Seth, au murit.

— Nu!

— Ba da. Şi morţi ar fi trebuit să fim şi noi.

— De ce…?

Lisa îşi întoarse privirea spre Mills.

— Seth… mort? Nu, el nu poate fi mort. Bert a zis că o să fie făcut prizonier şi schimbat cu Burov. Nu-i aşa, Bert?

Mills se ridica de pe scaun, o apuca de braţ şi o împinse uşor în locul lui.

— Stai jos!

Mills se aşeza pe podea, între scaune, şi trase adânc aer în piept.

— E foarte complicat de explicat, Lisa.

— Nu, nu e, interveni Hollis. E cât se poate de simplu, numai că nu vrei să spui lucrurilor pe nume.

Hollis i se adresa Lisei:

— Departamentul de Stat, Casa Albă, Serviciile Secrete ale Apărării şi CIA au căzut la o înţelegere. Pensionul Doamnei Ivanova e definitiv închis, dar e pe cale să fie inaugurat Pensionul Doamnei Johnson.

— Nu cred că trebuie să continui, generale,

spuse Mills. Nu cred că Seth ar fi vrut ca ea să ştie toate astea.

Hollis nu-l baga în seamă, continuând:

— Cele două probleme, aparent insolvabile, erau: unu, cum să fie identificaţi ruşii din America, şi doi, cum să se procedeze cu americanii aflaţi prizonieri în Rusia. Un general, pe nume Surikov, a oferit soluţia pentru prima problemă, ceea ce i-a permis lui Seth să ofere propria soluţie pentru cea de-a doua.

Şi Hollis îi povesti Lisei ce-i spusese Alevy.

Ascultându-l, Lisa nu-şi dezlipi privirea de pe imaginea lui Hollis reflectată în parbrizul de plexiglas. Când acesta termina, spuse cu o voce surprinzător de fermă:

— Şi toată povestea asta a fost ideea lui Seth?

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Spre meritul lui, a avut remuşcări în legătură cu consecinţele celui mai strălucit moment al carierei sale. Şi nu s-a îndurat să te lase să mori. Faţa de mine, a avut o atitudine contradictorie până la sfârşit. N-ar fi trebuit să-ţi spun nici măcar treaba asta, dar consider că ai dreptul să ştii tot. Apoi adăugă: Asta ţi-ai dorit întotdeauna.

— Nu cred că asta schimbă în vreun fel ceea ce simt faţa de el în acest moment.

Reflectă o clipă, apoi zise:

— Nu-mi pot imagina ca toţi oamenii ăia sunt morţi… Ei, soţiile şi copiii lor… Jane, americancele răpite…

Lisa clătină din cap.

— Nu pot să cred că a inventat toată această poveste cu gazul somnifer şi schimburile de prizonieri.

Al privi pe Hollis.

— Tu ştiai că e o minciună, nu-i aşa?

— Mi s-a părut un pic cam prea frumoasă şi că nu se potrivea cu faptele.

Lisa dădu gânditoare din cap, fără să comenteze.

— Consider că viaţa mea şi a Lisei continua să fie în pericol, îi spuse Hollis lui Mills.

Mills păru jenat.

— Pericolul nu vine din partea mea. Găsim noi o soluţie.

— Ca, de exemplu, numirea într-o funcţie pe viaţa în cadrul noului Pension?

— Cred că tot ce şi-a dorit Seth de la voi doi este promisiunea de a nu sufla o vorbă nimănui despre această poveste.

Hollis observa că vocea lui Mills avea în ea intonaţia folosită atunci când era vorba de eroi decedaţi recent. Începea legenda. Hollis o privi pe Lisa şi văzu că îşi îngropase faţa în palme şi ca lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Hollis reveni cu faţa spre direcţia de mers şi se concentra asupra problemei care le dădea de furcă în acel moment. Examină din nou ceasurile indicatoare de la bord şi observă o creştere a temperaturii uleiului şi o scădere a presiunii. Acul indicatorului de combustibil era în zona roşie, dar nu se aprinsese încă lumină de avertizare.

— Ai avut un spor nemaipomenit în ce priveşte consumul de combustibil, îi spuse lui O’Shea. Redu viteza de zbor!

— Nu pot.

— De ce?

— Fiindcă, potrivit instrucţiunilor mele, pe care le-am citit numai după decolare, întâlnirea noastră cu

nava în discuţie trebuie să aibă loc înainte de ivirea zorilor. După aceea, nava nu se mai identifica, întrucât în zona pot fi nave militare şi comerciale sovietice.

— Înţeleg.

— În acea parte a lumii, adaugă O'Shea, se luminează la ora şapte şi douăzeci şi două de minute. Chiar şi cu viteza asta, abia dacă ajungem la vreme.

Hollis dădu din cap. Crezuse că singura problemă era combustibilul, pentru că acum să afle că era vorba şi de răsăritul soarelui. Privi indicatorul pentru viteza de zbor, apoi pe cel pentru viteza la sol, care arata o valoare mai exactă. Comparându-le, văzu că viteza de deplasare continua să fie o sută de kilometri la oră, dar era un decalaj faţa de viteză la sol. Era limpede că se luptau cu un vânt potrivnic puternic.

Hollis privi prin parbriz. Nori subţiratici, mânaţi de vânt, treceau pe lângă ei, iar uneori se simţeau perturbaţiile provocate de vântul ce sufla în rafale dinspre nord.

Deasupra lor, cerul era acoperit de nori şi nu se zărea nicio stea. Jos, nu se zărea nicio lumină. Hollis zburase pe ruta spre Leningrad cu Aeroflotul şi cunoştea foarte bine această parte a Rusiei. Era vorba, în principal, de o întindere slab populată, acoperită cu păduri, mici lacuri şi terenuri mlăştinoase. Cu o toamnă înainte, se întorsese de la Leningrad cu expresul Săgeata Roşie şi trenul străbătuse acelaşi ţinut pe care îl observase din aer. Satele fuseseră ruinate, iar fermele erau prost întreţinute. Aşadar, dedesubt era un ţinut rece şi neprimitor, în niciun caz locul în care să vrei să aterizezi forţat cu un elicopter.

— Ai încercat o altitudine mai mare? îl întreba pe O’Shea.

— Nu, domnule. N-am vrut să mai consum combustibil.

Hollis apuca manşa de pe partea sa.

— Fă o pauză! întinde-te!

O’Shea dădu drumul manşei şi îşi întinse braţele şi picioarele.

— Vreţi să pilotaţi de pe scaunul din dreapta?

— Nu, dar nici nu vreau să încerc un schimb de locuri. Te las în continuare pe scaunul pilotului câtă vreme nu iei chestia asta în serios.

— Înţeles, să trăiţi!

Hollis ştia că pilotarea elicopterului, care necesita concentrare permanentă şi mâna pe manşa, putea să obosească un pilot într-un interval de o oră. O’Shea se aflase la manşa singur aproape două ore, faţă în faţă cu acul în coborâre al indicatorului de combustibil.

— Hai să urcăm la etaj, spuse Hollis.

Acţiona tijă de comandă a pasului general al elicei pentru o urcare. Marii presiunea gazelor şi menţinu echilibrul aparatului cu ajutorul manetei de comandă a pasului ciclic. Torsiunea crescu, făcând ca botul elicopterului să devieze spre stânga.

— E invers, îi reaminti O’Shea.

— Mulţumesc, căpitane. Să însemne asta oare că nivelul combustibilului nostru e în creştere? glumi el.

— Nu, domnule.

Hollis apasă pedala de direcţie dreaptă, aducând botul elicopterului pe direcţia de mers.

— Pare să răspundă bine la comenzi, dar n-aş vrea să fiu nevoit să încerc ceva complicat, de

exemplu o aterizare pe întuneric, pe o navă în tangaj, în condiţii de vânt puternic.

O’Shea îi aruncă o privire scurtă, încercând să vadă dacă nu glumeşte din nou.

— Am la activ ceva ore de antrenament de acest gen că să îl încerc, spuse O’Shea. Dar dacă vreţi s-o faceţi dumneavoastră, n-am nimic împotrivă, dumneavoastră sunteţi comandantul.

— O să decidem printr-o trânta cine are onoarea asta în momentul în care venim la aterizare. Mills îl privea când pe Hollis, când pe O’Shea. „Piloţii, îşi zise, la fel ca agenţii CIA, au talentul de a face glume proaste în cele mai nepotrivite momente”.

Hollis urmărea mişcarea acelor altimetrului. La altitudinea de trei mii de metri se opri din ascensiune şi viteza de zbor reveni la o sută cincizeci de kilometri la oră. Indicatorul de viteză la sol arata cam acelaşi lucru.

— Aşa-i mai bine.

— Poate c-ar fi trebuit să urc mai devreme, spuse O’Shea.

— Poate. Dar poate că, mai devreme, vântul potrivnic era mai puternic aici, sus.

— E greu de ştiut, când n-ai posibilitatea să ceri să ţi se comunice condiţiile meteo.

— Ai dreptate.

Hollis se familiariza în minutele următoare cu aparatele de bord şi cu comenzile. Avea o groază de date la dispoziţie – viteza, altitudine, sarcina, combustibil, timp de zbor efectuat, distanţa estimată până la aterizare –, dar nu putea să spună cu nicio certitudine dacă vor ajunge sau nu în Golful Finic înainte de ivirea zorilor, sau dacă vor apuca măcar să

vadă Golful Finic ori zorile.

O’Shea părea să se gândească la acelaşi lucru.

— Dacă reuşim să depistăm un reper, atunci putem calcula distanţa până la aterizare. Indicatorul ăsta de combustibil nu-mi place deloc.

— Avem viteză care ne trebuie ca să ajungem la timp la singurul loc de aterizare de care dispunem, replică Hollis. Parametrii ăştia sunt apropiaţi, iar în momentul de faţa nu putem face nimic mai mult.

— Poate că o să avem noroc de un vânt din spate, spuse O’Shea.

— Poate.

Mills, care era foarte atent la conversaţie, întreba:

— Dar dacă vântul o să sufle tot din faţa?

O’Shea îi aruncă o privire piezişa.

— N-are rost să ne facem griji pentru un lucru în legătură cu care nu putem oricum să facem nimic.

— O întrebare esenţială, generale, i se adresa Mills lui Hollis. Care e hiba?

— Eu abia am sosit, răspunse Hollis, aşa că nu pot să-ţi comunic care e hiba planului vostru.

— Auziţi, întreba Mills, ar conta dacă am scăpa de o parte din greutate?

— Presupun că aţi şi făcut acest lucru.

— Da, răspunse O’Shea. Haine, bagaje, apa de băut, nişte fierărie şi altele de genul ăsta. Ne-am uşurat, cred, cu vreo patruzeci şi cinci de kilograme.

— La altceva mă gândeam, spuse Mills.

— La cine te gândeai, Bert, întreba Hollis?

— Păi… cred că la Dodson ori Burov.

— Ai nevoie de ei, spuse Hollis. Vrei, cumva, să sar eu?

— Nu. N-aş vrea să piloteze iar căpitanul O'Shea. Îmi creează o stare de nervozitate. Mills zâmbi, apoi adăugă: Uite ce e, putem să ne debarasăm de Burov, dacă prin asta realizăm ceva.

Nu-i răspunse nici Hollis, nicio' Shea.

— Bine, lăsaţi-o baltă, spuse Mills, după o clipă de tăcere. Oricum, voi o să hotărâţi dacă s-o faceţi ori nu. Lui Hollis îi plăcea de Mills când Mills era Mills. Când însă, încerca să fie Alevy, rezultatul era un cinism afectat, lipsit de stilul ori certitudinea morală a şefului său.

Lisa, care nu mai scosese o vorbă de multă vreme, spuse:

— Nu vreau să mai aud de nicio crimă, vă rog.

Urmară câteva momente de linişte, în care nu se auzea decât zgomotul motorului şi al palelor elicei.

— Ai reperat vreo aeronavă? îl întreba Hollis pe O'Shea.

— Nu, domnule.

Hollis clătină mulţumit din cap. Nu credea că cineva de la Pension să fi avut posibilitatea sau capacitatea de a transmite informaţii prin radio. Până în acel moment însă nu era exclus ca sovieticii să fi descoperit faptul că stabilimentul lor fusese complet anihilat şi să fi făcut legătura între elicopterul Mi-28 dispărut şi dezastrul de la Pension. Şi dacă puseseră lucrurile cap la cap, se gândeau probabil şi la singurul loc sigur, în afara ambasadei americane, în care ar fi putut ajunge un elicopter: Golful Finic.

Hollis se întoarse spre Mills şi îl întreba:

— Când aţi elaborat planul ăsta, v-aţi consultat şi cu specialişti din aviaţie?

— Fireşte, răspunse Mills pe un ton uşor ofensat.

— Şi cum v-aţi gândit să evitaţi detectoarele radar?

— Tipii de la aviaţie cu care am stat de vorbă, spuse Mills, au calculat că, în momentul în care sovieticii vor fi ajuns la nişte concluzii, noi vom fi ieşit din raza de acţiune a radarului din zona Moscovei. De asemenea, ştiam că dacă zburăm cu luminile stinse, nu putem fi reperaţi vizual.

Mills i se adresa lui O'Shea:

— Ai primit nişte ordine scrise cu caracter tehnic, nu-i aşa?

— Mi s-a ordonat să zbor la joasă înălţime, pentru a evita radarele instalate pe avioanele de supraveghere, pierzându-mă în învălmăşeala de semnale radar de la sol, şi să urmez o rută ocolită spre golf. M-am gândit însă ca benzina de care dispunem nu-mi mai permite acest lucru.

— Te-ai gândit bine, spuse Hollis. Chiar dacă nu ne caută, tot o să apărem pe radarul cuiva în momentul în care vom intra în raza de control a traficului aerian din zona Leningradului.

— Când ajungem acolo, spuse O'Shea, va trebui să zburăm la joasă înălţime, sub raza de acţiune a radarului. La ora aceea, ne putem permite o reperare vizuală deasupra unei zone populate, întrucât ne aflam în zona de destinaţie. Trebuie să aterizăm înainte ca ei să poată trimite după noi un avion de interceptare.

Al privi pe Hollis.

— Ce părere aveţi?

— Am impresia că cineva a uitat să ia în calcul radarul marinei sovietice, care urmăreşte tot ce se mişca în golf. Cred că dacă ne caută pe noi, în mod special, ne vor găsi. Mă bazez pe presupunerea că n-

au făcut legătura între un elicopter Mi-28 al Aeroflotului, cu un anumit număr de înmatriculare, şi atacul cu gaz neuroparalizant asupra bazei de instrucţie de lângă Borodino.

— Ne bizuim pe faptul că vor afla că Pensionul a sucombat abia în cursul dimineţii, spuse Mills, când va veni cineva cu vreun transport ori va suna cineva de la Moscova, ori altceva de soiul ăsta. În ce priveşte elicopterul, i-am schimbat numărul de înmatriculare, aşa că ei probabil că încă mai caută locul în care s-a prăbuşit P-113. Ţara asta e foarte compartimentata şi informaţia nu circula liber. Ca urmare, conexiunile nu sunt lesne de făcut, ceea ce e în avantajul nostru.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţa Hollis.

Apoi, îl întreba pe O'Shea:

— Şi cum o să aibă loc întâlnirea cu nava din golf?

O'Shea arunca o privire pe o bucăţică de hârtie lipită de bord.

— Mai întâi, căutam aeroportul Pulkovo, pe care îl vom recunoaşte din aer. Odată reperat aeroportul, coborâm sub două sute de metri, ca să ieşim din raza de acţiune a radarului. Cam la vreun kilometru sud de turnul de control, luăm o direcţie de 310 grade, survolam coasta vestică a Leningradului şi continuăm până dăm de farul de pe dig. Din punctul aflat chiar deasupra farului, schimbăm direcţia la 340 de grade şi menţinem o viteză la sol de optzeci de kilometri la ora timp de zece minute. Potrivit celor menţionate aici, vom vedea jos, pe culoarul principal de navigaţie, trei reflectoare de ceaţa de culoare galbenă aşezate în formă de triunghi. Farurile se afla pe puntea de la pupa a unui cargou care iese din port. Farurile nu vor

clipi şi nu vor proiecta fascicule de lumină, pentru a nu atrage, în mod nedorit, atenţia. Dar ele vor lumina suficient de tare ca să le putem vedea de la o altitudine de două sute de metri şi pe o rază de jumătate de kilometru în jurul navei, chiar dacă în golf va fi, ca de obicei, ceaţa. Vom ateriza în centrul triunghiului, vom arunca peste bord elicopterul şi cargoul ne va duce la Liverpool.

O'Shea adăugă:

— Când ajungem la Londra, sunteţi invitaţii mei la cină.

Hollis îi aruncă o privire, fără să spună nimic. După alte cincisprezece minute de zbor, Hollis baga de seamă că viteza la sol scădea, semn că se confruntau din nou cu un vânt potrivnic. Acul indicatorului de combustibil era „angropat" în zona roşie. Unul dintre lucrurile pe care şi le amintea Hollis din manualul referitor la elicopterul Mi-28 – manual pe care şi-l procurase de la un mecanic de la Aeroflot, dându-i în schimb o pereche de blugi şi ţigări americane – era acela că indicatorul de combustibil nu era demn de încredere. Observă, de fapt, ca, deşi acum pătrunsese adânc în zona roşie, beculeţul de avertizare nu se aprinsese încă.

— Vreţi să trec eu la manşa? întreba O'Shea.

— Nu. Am nevoie de practică.

După alte câteva minute, O'Shea spuse:

— Ar fi trebuit să vedem luminile Leningradului deja.

Hollis confirma cu o mişcare a capului.

— Vom fi avertizaţi înainte să se termine combustibilul? întreba Mills.

— Simţi nevoia unei aterizări? îl întreba Hollis.

— Ce vrei să spui?

— Vrei să aterizezi în Rusia?

— Cred că nu. Prefer să zburăm până ne prăbuşim.

— Şi eu, replică Hollis.

Cinci minute mai târziu, beculeţul de avertizare al indicatorului de combustibil începu să clipească. După câteva secunde, o voce stridentă îi anunţa în ruseşte:

— Rezervele dumneavoastră de combustibil sunt pe terminate.

— Să te ia dracul! se răsti O'Shea la vocea înregistrata.

— Pregătiţi-vă să încheiaţi zborul, spuse vocea.

Hollis şi O'Shea avură un schimb rapid de priviri.

— Ce-a zis? întreba Mills.

— Că au mai rămas doar patruzeci şi două de zile pentru cumpărăturile de Crăciun, răspunse Hollis.

— Combustibilul e pe terminate, îi spuse Lisa lui Mills.

— Mi-am imaginat eu că asta a zis, bombăni Mills, clătinând din cap.

Aşi continuară drumul spre nord prin noaptea întunecata. Nu mai vorbea nimeni, ca şi când, gândi Hollis, toţi ar fi aşteptat să audă zgomotul motoarelor întrerupându-se. Într-un târziu, Lisa se aplecă în faţa şi îi puse o mână pe umăr.

— Ce mai faci?

— Excelent. Cum merg lucrurile acolo în spate, la clasa business?

— Aştept să mi-o spui tu. Cât combustibil mai avem la dispoziţie din momentul anunţului?

— E vorba mai degrabă de cât timp de zbor poţi

să acoperi cu combustibilul rămas, iar asta depinde de încărcătură, temperatura, umiditate, vânt, altitudine, viteza, calităţile motorului, manevre şi de bunul Dumnezeu.

— Să mă rog?

— Rău nu poate să-ţi facă.

— Te las să pilotezi.

— OK. Tu roagă-te, iar eu o să pilotez. Mai târziu, inversam rolurile.

Lisa se uita la mâinile lui Hollis ţinând ferm comenzile. În faţa ei era un alt Sam Hollis decât cel pe care îl cunoscuse la Moscova sau la Pension. O izbi faptul că, în elicopter, Hollis era în elementul lui şi îşi aminti ce-i spusese Seth Alevy pe aeroportul Şemeretievo în legătură cu lumea piloţilor: alcătuiau, într-adevăr, o categorie aparte, dar se simţea în stare să-l iubească în pofida acestui fapt.

— Rezervele dumneavoastră de combustibil sunt pe terminate, repeta vocea. Pregătiţi-vă să încheiaţi zborul!

Urmară câteva minute de tăcere, apoi O'Shea spuse:

— Hei, aţi auzit de pilotul ăla de la Aeroflot care, rămânând aproape fără combustibil pe când traversă oceanul, ca să mai uşureze aparatul şi să amâne momentul fatal, a mai aruncat ce mai era prin rezervoare? Cum nimeni nu râse, O'Shea ridică din umeri: Are mai mult haz când eşti la sol.

Hollis privi ceasul de bord. Era ora şase şi cincizeci şi nouă de minute. Mai aveau douăzeci şi trei de minute până când răsărea soarele, după care cargoul avea să stingă luminile de aterizare, semănând cu orice alt cargou din zonă. Cu viteză din

acel moment, puteau parcurge cei şaizeci de kilometri ramaşi înainte de răsăritul soarelui. Numai că, potrivit instrucţiunilor, în ultimele zece minute de zbor, trebuiau să reducă viteza la optzeci de kilometri la oră.

— Avem de ales între două posibilităţi, îi spuse Hollis lui O'Shea. Să micşoram viteza, economisind combustibil, şi să ajungem la locul de întâlnire, dar mult după răsăritul soarelui, sau să mărim viteza şi, odată cu ea, consumul de combustibil, aceasta fiind singura modalitate de a ajunge la întâlnire înainte de ivirea zorilor. Desigur, mărind consumul de combustibil, s-ar putea să nu reuşim ajunge atât de departe. Ce părere ai, ca profesionist, căpitane?

O'Shea răspunse prompt, ca şi când ar fi reflectat deja asupra problemei.

— Pun pariu c-avem mai mult combustibil decât credem. Aşa-mi spune mie flerul. Aş zice să-i dăm drumul cu toată viteza înainte.

— Eu sunt pentru reducerea vitezei şi economisirea combustibilului, interveni Bert Mills. Principala noastră obligaţie nu e aceea de a ajunge la cargou înainte de ivirea zorilor, ci de a ieşi din Uniunea Sovietică şi din raza de acţiune a KGB-ului. Vreau să fiu sigur că ajungem în golf. Prefer să ajung în apă, decât să pună laba pe noi. Ştim prea multe.

— Fiind vorba de o chestiune de ordin tehnic, n-ai niciun drept de vot, Bert. Oricum, am consemnat părerea ta. Lisa?

— Eu sunt de aceeaşi părere cu Bert. Prefer să mă înec decât să rămânem fără combustibil înainte de a ajunge în golf.

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Să-l trezim pe Brennan să ne spună care-i părerea lui?

Hollis auzi pocnetul balonaşelor de gumă de mestecat, urmat de vocea lui Brennan, care întreba:

— N-am murit încă?

— Tocmai de asta vorbeam, spuse Mills.

Brennan se întinse şi-şi drese vocea:

— Hei, colonele, mă bucur că eşti cu noi aici, sus. Ce mai faci?

— Bine. Acum sunt general.

— Ah, da. Îmi cer scuze. Cum a rămas până la urmă, ne-am răzbunat? Vreau să spun, le-am tras-o?

— Da. Ai auzit care-i problema?

— Da. E dură. Sunt de acord cu ce hotărâţi voi, băieţi.

Hollis şi-ar fi dorit ca şi ceilalţi să fi fost lipsiţi de opinie.

— Mie unul nu-mi place să zbor, adaugă Brennan, aşa că mă bucur c-o să fim în curând jos.

— E rândul dumneavoastră, domnule general, îl atenţiona pe Hollis căpitanul O'Shea.

Hollis n-apucă să răspundă, fiind întrerupt de vocea fără trup, care repetă:

— Rezervele dumneavoastră de combustibil sunt pe terminate. Pregătiţi-vă să încheiaţi zborul.

— Cu toată viteza înainte, spuse Hollis cu glas hotărât. împinse înainte maneta pasului ciclic al elicei, ceea ce făcu că elicopterul să se încline cu botul înainte; simultan deschise maneta de gaze şi regla pasul general. Acul indicatorului vitezei de zbor sari la o sută optzeci de kilometri la ora şi automat crescu şi viteza la sol.

— Să n-ai niciodată încredere în ruşi, spuse

Hollis.

Continuau să zboare în direcţia nord. Beculeţul roşu de avertizare continua să clipească, iar vocea înregistrata să repete cele două fraze pe acelaşi ton indiferent. Hollis considerase întotdeauna ca aceste înregistrări din cabina pilotului ar fi trebuit să sune din ce în ce mai alarmant cu fiecare repetare. Casetofoanele nu cunosc însă teama de moarte.

— Priviţi! exclamă O'Shea.

Hollis, Mills, Lisa şi Brennan priviră în direcţia arătată de O'Shea. Puţin spre dreapta faţa de direcţia lor de zbor, departe la orizontul întunecat, se zărea o lumină slabă.

— Leningradul, anunţa Hollis.

— Cam douăzeci de kilometri, spuse O'Shea, adică încă vreo şapte minute de zbor.

Hollis îşi privi ceasul. Era ora şapte şi patru minute. Mai aveau aproape optsprezece minute până la răsăritul soarelui. Dacă ajungeau la Pulkovo în şapte minute şi schimbau cursul, ar fi ajuns la far după alte cinci minute. După încă zece minute de zbor ar fi ajuns la locul de întâlnire cu cargoul, ceea ce, în mare, însemna că se puteau încadra în timp.

— Din acest moment suntem în competiţie cu soarele, domnule general, constata O'Shea.

— Credeam că suntem în întrecere cu indicatorul de combustibil, replică Hollis. De ce mă zăpăceşti?

O'Shea schiţa un zâmbet. Hollis mări viteza aparatului la două sute de kilometri la oră.

— Ne deplasăm cu motoarele la capacitatea maximă la sfârşitul unui zbor lung, remarca O'Shea. Aveţi încredere în ele?

Hollis arunca o privire asupra instrumentelor de

bord. Temperatura gazelor evacuate din motor era în zona roşie, la fel şi temperatura uleiului.

— Să n-ai încredere niciodată în roşii.

Apoi Hollis i se adresa lui Brennan:

— Aşadar, ce te-a făcut să te întorci şi să te bagi în chestia asta, Bill?

— Nu ştiu exact. Seth Alevy a zis că aveţi necazuri. De asta s-a oferit şi căpitanul O'Shea să participe, nu-i aşa, căpitane?

— Aşa-i.

O'Shea i se adresa lui Hollis:

— Vreau să-mi schimbaţi notarea de serviciu.

— O să mă gândesc la treaba asta.

Hollis începu să manevreze aparatul într-o coborâre în pantă domoală.

— Câte ore de zbor pe elicopter aveţi, domnule general? Se arata curios O'Shea.

Hollis îşi privi ceasul.

— Dacă punem la socoteală ultimele treizeci de minute, o oră.

— Vorbesc serios, exclamă O'Shea.

— Nu ştiu… vreo zece, douăsprezece. Ce e asta, un test?

— Nu. Mă întrebam doar cine să facă aterizarea.

— Dacă e vorba de o aterizare fără motor în golful îngheţat, poţi s-o faci tu. Dacă-i cu motor, pe puntea cargoului, o fac eu.

— Am înţeles.

Hollis observa că viteza la sol începuse să scadă, semn că vântul, care sufla din faţă, se înteţise. La altitudinea de cinci sute de metri, viteza de zbor continua să fie de două sute de kilometri la oră, dar viteza reală, în raport cu solul, practic viteză care

conta, nu era de nici măcar o sută treizeci de kilometri la oră. Hollis ştia că aveau de-a face cu nesuferitul vânt ce sufla iarna în Golful Finic, un vânt atât de puternic şi de constant încât uneori apele golfului creşteau cu un metru şi jumătate, inundând Leningradul. Îşi imagina cum arata marea agitată şi cargoul lor săltând pe valuri, în ruliu şi tangaj.

Dedesubt, se distingeau acum principalele artere care conduceau în oraş, precum şi un oarecare trafic rutier.

Leningrad. Cel mai nerusesc oraş al Rusiei. Un oraş cu o cultură, un stil şi pretenţii liberale, dar un oraş în care KGB-ul avea reputaţia de a fi deosebit de agresiv, ca o contrapondere la populaţia lui cu înclinaţii occidentale. Lui Hollis îi plăcuse cândva Leningradul, iar acum, când îl survola pentru ultima oară, avea sentimentul unei pierderi.

— Cred că ce se vede acolo, jos, e şoseaua spre Moscova, spuse O'Shea, deci Pulkovo trebuie să fie în stânga.

— N-am mai auzit de multă vreme înregistrarea, spuse Mills.

— Cred că tipul s-a lăsat păgubaş, replică Hollis.

— Nu e ăla aeroportul? întreba O'Shea, arătând cu mâna în stânga.

Hollis privi în direcţia arătată şi văzu familiarele luminiţe albastre şi albe ale avioanelor.

— Ba da Mi-ai oferit o mostră excelentă de navigaţie aeriană, căpitane.

— Vă mulţumesc, domnule. Am încercat să folosesc vântul, dar m-am temut că s-ar putea să ne îndepărteze de la direcţia noastră de zbor.

— Se pare că n-am fost deviaţi într-atât încât să

ratăm un întreg oraş.

Hollis viră spre stânga, odată cu creşterea vitezei de coborâre. Altimetrul indica două sute de metri şi Hollis echilibra elicopterul, menţinând altitudinea. Apreciind că se afla la un kilometru sud de turnul de control de la Pulkovo, schimba direcţia la 310 grade. Zburau acum atât de jos încât Hollis putu să distingă pasagerii dintr-un autobuz ce trecea pe dedesubt. Văzu defilând câteva fabrici şi un tren care părăsea în viteza oraşul. Spre nord, marele oraş Leningrad părea să devină tot mai strălucitor cu fiecare minut ce trecea, pe măsură ce se trezea din această lungă noapte de toamnă.

— Am impresia că se vede golful, spuse O'Shea.

Hollis privi în zare spre locul în care se terminau luminile răzleţe de pe faleză şi începea o mare întindere întunecata.

— Mai avem încă cinci minute. Uită-te după farul de la capătul digului.

Minutele trecură în linişte. Ţărmul fugi de sub ei şi se treziră brusc deasupra mării. Hollis îşi privi ceasul: şapte şi paisprezece minute.

— Asta e, constata Mills. Nu mai avem drum de întoarcere.

Hollis îl aprobă cu o mişcare a capului. Dacă se prăbuşeau şi scăpau teferi din impact, timpul de supravieţuire în apa rece ca gheaţa a golfului era de numai cincisprezece minute.

O'Shea arata cu mâna dreaptă înainte.

— Farul!

— L-am văzut, spuse Hollis.

Continua să zboare spre far şi, la vreo jumătate de kilometru de el, începu să reducă din viteză şi să

ridice botul elicopterului. Viteza la sol era de optzeci de kilometri la oră în momentul în care trecu pe deasupra farului, aflat la capătul unui dig din beton lung de doi kilometri. Schimbă direcţia la 340 de grade şi nota timpul arătat de ceas: şapte şi şaptesprezece minute.

— Căpitane, urmăreşte ceasul!

— Înţeles, să trăiţi.

Hollis verifica busola, menţinând direcţia nord-vest, deşi era sigur că vântul de nord îi va împiedica să păstreze cursul, încerca să calculeze cam cât de mare putea să fie abaterea la un zbor de zece minute, dacă vântul sufla cu cincizeci şi cinci până la şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră. Simţi brusc nevoia să se confrunte cu experţii în materie de aviaţie consultaţi de Mills.

— Ce experţi zici că erau ăia? îl întreba pe Mills.

— Poftim?

— Tipii cu care v-aţi consultat.

— A… care-i problema? Vreau să spun, în afară de chestia cu combustibilul?

— Navigaţie. E vorba de două obiecte în mişcare. Cargoul se lupta cu valurile, noi cu vântul.

— E ca şi cum ai încerca să bagi aţa într-un ac care se mişca, remarca O’Shea.

— Şi asta pe întuneric, adaugă Hollis.

Mills nu răspunse.

— Înţeleg că n-avem decât o încercare pentru realizarea joncţiunii, spuse Brennan.

— Dacă o avem şi pe-aia, comenta O’Shea.

— Să vă ia dracu’… spuse o voce în ruseşte. O să vă omor pe toţi.

— E şi ăsta un anunţ înregistrat? întreba Hollis.

— Cred că-i pasagerul nostru din spate, chicoti Brennan. Ce-a zis?

— A zis că-i mai trebuie o doză de pentotal, spuse Hollis. Bert, închide-i gura!

Mills se strecura în spate şi îl examină pe Burov.

— E deja într-o stare jalnică, generale, îi striga Mills lui Hollis. Nu vreau să-l omor.

— Am să vă bag pe toţi înapoi în celule, bolborosi Burov printre buzele umflate.

Anunţurile de avertizare se auziră din nou şi Burov spuse:

— Vedeţi? Aterizaţi imediat!

— Mai tacă-ţi fleanca, Burov, îi striga Hollis în ruseşte, ori te arunc din elicopter.

Burov tăcu brusc. Mills îl examina şi pe Dodson şi decreta: – Celălalt pasager pare să fie într-o stare bună.

— Ora şapte şi nouăsprezece, anunţa O'Shea. Au trecut două minute.

Mills privi pe geamul din spate, care dădea spre sud-est.

— Răsare soarele. Dacă e lumina, n-o să ne ia la bord.

— În situaţia asta ce-o să facă? întreba Lisa.

— Păi, pot să stingă luminile de semnalizare şi atunci nu vom mai şti care e nava. Nu ştiu decât că e vorba de un cargou. Nu cunosc nimic altceva despre el, nici măcar naţionalitatea. Din motive de securitate, nu ni s-a spus nimic mai mult şi mai presupun că nu putem ateriza la lumina zilei, fiindcă punem în pericol nava. Nu ştiu decât că trebuie să ne uităm după trei reflectoare galbene aşezate pe puntea unui cargou.

— Poate că prietenii tăi de la Washington ne-au

ales o navă sovietică, spuse Hollis.

Mills schiţa un zâmbet.

— Nu-i deloc amuzant.

Burov îşi făcu din nou simţita prezenţa. De data asta vorbea englezeşte:

— Ascultaţi-mă! rosti el printre dinţii sparţi. Ascultaţi! Aterizaţi şi daţi-mi drumul. Voi puteţi să vă continuaţi evadarea şi vă promit că cei de la şcoala nu vor paţi nimic. Vă garantez.

Urmă un moment de linişte, după care Hollis îi spuse lui O'Shea:

— Preia comanda!

Hollis se strecura în spate şi se aplecă deasupra lui Burov, ale cărui mâini erau legate de scaun cu sârmă de oţel. Hollis îl privi fix în ochi, iar Burov îi întoarse privirea, în cele din urmă Hollis îl întreba:

— Vrei ceva care să-ţi calmeze durerea?

O clipă, Burov nu-i răspunse, apoi clătină din cap.

— Ţi-e sete?

— Da. Foarte.

Hollis se întoarse spre ceilalţi şi întreba:

— A mai rămas ceva de băut?

— Doar asta, spuse Mills, întinzându-i o sticlă de coniac. Marfă a-ntâia.

Hollis lua sticla şi o duse la buzele acoperite cu o crustă de sânge ale lui Burov, care, nedezlipindu-şi ochii de la Hollis, deschise gura. Hollis îi turna pe gât jumătate din sticlă. Burov tuşi şi scuipă bucăţi de sânge închegat, înghiţind până la urma cea mai mare parte din coniac. Hollis observa că ochii lui Burov se umplură de lacrimi şi bănui că acest lucru se datora usturimii pe care i-o provocase alcoolul în contact cu

buzele şi gingiile rănite.

— Nu avem apă, spuse Hollis.

Burov nu-i răspunse. Hollis înşuruba capacul sticlei şi spuse:

— S-a terminat, înţelegi?

Burov nu scoase nici de data asta vreun sunet.

— Peste câteva minute vei fi sau prizonier pe o navă, sau mort, în apă. Altă posibilitate nu exista.

Burov confirma cu o mişcare a capului că înţelesese.

— Te rogi?

— Nu. Niciodată.

— Dar mama ta te-a învăţat să te rogi. Burov nu-i răspunse.

— N-ar strica să te gândeşti la asta.

Burov păru să se prăbuşească tot mai mult în scaun, iar capul îi căzu.

— Vă felicit. Pe toţi. Te rog, lasă-mă în pace.

Hollis privi chipul desfigurat al lui Dodson, apoi reveni la Burov, spunându-i:

— Sunt o groază de lucruri pentru care trebuie să dai socoteală. Am să am grijă să răspunzi direct în faţa maiorului Dodson pentru toţi ceilalţi piloţi.

Hollis se aplecă spre hublourile de pe partea stângă şi privi spre sud-est. Deasupra orizontului plat îşi făcu apariţia o mică geana roşie, aruncând o lumină roz deasupra oraşului Leningrad. În golf, însă, apele continuau să fie întunecate. Hollis reveni în scaunul de pilotaj.

— Preiau eu, îi spuse lui O’Shea.

Aşi privi ceasul: şapte şi douăzeci şi unu de minute. Mai aveau nevoie de şase minute de zbor până la locul de întâlnire, dar mai erau doar un minut

sau două până la prima rază de lumină. N-aveau cum să ajungă la cargou înainte de ivirea zorilor.

O'Shea privea cu atenţie prin parbriz. Mills şi Brennan priveau prin hublourile de pe partea stângă, Lisa prin cele de pe dreapta. Toţi scrutau marea întunecata de sub ei. Dedesubt, erau lumini, observa Hollis, marcaje de ambarcaţiuni şi ale culoarului de navigaţie, dar niciun triunghi format din reflectoare de culoare galbenă.

An timp ce Hollis se uita la apă, aceasta deveni mai luminoasă. Acum putea să-i distingă valurile, ce reflectau razele firave de soare. Măcar apucase zorile şi, indiferent de cele întâmplate, era un răsărit de soare mai bun decât ar fi fost la Pension.

— E şapte şi douăzeci şi şapte, anunţa O'Shea. Timpul scurs de la far e acum de zece minute.

— Nu-l văd, spuse Lisa.

— Cred c-au stins luminile de aterizare, zise Brennan. Poate c-ar trebui să aterizăm pe orice navă. Vedeţi petrolierul ăla mare de acolo? Ora zece, o jumătate de kilometru.

An lumina cenuşie a dimineţii Hollis văzu şi el puntea largă şi plata a petrolierului. Era tentantă, dar, asemenea unei femei care îţi face semne din cadrul unei uşi întunecate, ea nu reprezenta neapărat şi un loc sigur.

— Poate fi o navă sovietică sau una din Blocul Răsăritean. N-avem de unde şti.

Mills fu de aceeaşi părere.

— Am fost cu toţii de acord că nu trebuie să cădem în mâinile lor. Datorăm acest lucru ţarii noastre, precum şi nouă înşine.

— Ai dreptate, interveni Brennan. Ar putea să fie

o navă comunistă. Cred că sunt o groază din astea pe-aici. Mai bine mor înecat.

— Nu cred că vorbeşti serios, spuse Burov. N-aţi prefera să trăiţi în loc să muriţi în chinuri oribile în apa asta rece?

— Nu, replică Lisa.

Brennan se întoarse spre Burov şi îi spuse:

— Să nu-ţi mai aud fleanca!

Mai trecură alte câteva minute şi cerul îşi schimba culoarea din griul zorilor în limpedele dimineţii. Deasupra lor era un plafon dens de nori, iar dedesubt – ceaţa din golf. Pescăruşi şi rândunici de mare se roteau în cercuri deasupra apei, iar în depărtare se zăreau nori de ploaie. Era o zi mohorâtă, tipică pentru Golful Finic.

— La ora asta, cargoul a stins reflectoarele, spuse Mills. Nu risca el ca vreo navă sovietică să vadă elicopterul aterizând pe puntea lui. La drept vorbind, nici nu pot să-l condamn.

— Nu prea văd nimic care să semene cu vreun cargou, spuse Lisa, ci doar câteva petroliere şi nave de pescuit şi o navă de război cu tunuri la bord. Cred c-am trecut de el.

— Cargoul nostru poate e încă în Leningrad, spuse O'Shea, întârziat de formalităţi. Poate că s-a abătut de la cursul stabilit, ori poate că noi ne-am abătut, în întâlnirile astea aer-mare, dacă n-ai posibilitatea comunicării prin radio, sau o nimereşti, sau o dai în bară.

Hollis privi aparatura de bord. Elicopterul fusese forţat dincolo de limitele sale tehnice şi lui Hollis i se păru o ironie faptul că ultimul produs sovietic pe care îl folosea să fie şi cel mai bun. Cu excepţia

indicatorului de combustibil, toate componentele sale se comportaseră admirabil.

— Ai avut dreptate în legătură cu carburantul, îi spuse lui O'Shea.

— M-am gândit că indicatorul nu poate fi decât o prelungire a vieţii din această ţara. Sovieticii nu cred că oamenii sunt capabili de opţiuni raţionale, aşa că-i mint pentru binele lor.

O'Shea zâmbi, apoi adăugă cu umor:

— Dar cred că acum „pe terminate" înseamnă într-adevăr „terminat".

Mills înceta să mai privească pe hublou şi se aşeza din nou pe podea între scaune.

— Oricum, a meritat să încercăm.

Scoase sticla de coniac, trase o duşcă şi i-o întinse lui Brennan. Acesta bău, apoi i-o dădu Lisei. Lisa o întinse mai departe lui Hollis şi O'Shea, care refuzară, O'Shea spunând „Eu pilotez". Lisa, Brennan şi Mills terminară de băut coniacul din sticlă.

Hollis cerceta cu atenţie apa golfului. Marea era agitată; valuri înalte, cu crestele înspumate, se rostogoleau de la nord spre sud. Altitudinea de două sute de metri îi oferea posibilitatea unui câmp vizual suficient de mare pentru a fi sigur că nu avea cum să nu vadă un cargou, chiar dacă acesta s-ar fi abătut doi sau trei kilometri de la cursul său. Ceva nu era în regulă şi lui Hollis îi trecu prin minte gândul că s-ar fi putut să fie vorba de o altă cacealma de-a lui Alevy, de o glumă de dincolo de mormânt. Dar chiar dacă Alevy ar fi vrut să-i reducă la tăcere pe O'Shea, Brennan şi Mills, promisese totuşi să-i „livreze" pe Burov şi un american, aşa că nu putea fi vorba de asta. Hollis realiza cât de tare fusese influenţat de modul de

gândire al lui Alevy, dacă fusese în stare fie şi numai să-i treacă prin cap aşa ceva. Era gata să parieze ca şi ceilalţi se gândiseră la acest lucru.

— Vedeţi balizele alea? îi atrase atenţia O'Shea. Am depăşit culoarul de navigaţie.

Hollis dădu afirmativ din cap. Vină brusc spre dreapta şi o luă spre sud-est, înapoi spre Leningrad.

— Ce faci? întreba Mills.

Hollis angaja aparatul în picaj, în faţă, la o distanţa de vreo cincisprezece kilometri, se zăreau luminile Leningradului.

— Ce faci? repetă Mills.

— Mă bazez pe două presupuneri. Prima, ca nava noastră n-a ajuns la locul de întâlnire la vreme. A doua, dacă lucrurile stau aşa, atunci comandantul cargoului e încercat de un oarecare sentiment de culpabilitate şi, dacă ne vede, o să facă ce ar face orice comandant de navă pe mare pentru o altă navă sau un avion aflat în dificultate, respectiv va sări în ajutorul nostru.

Hollis se opri din coborâre la mai puţin de o sută de metri deasupra marii agitate şi reduse viteza la patruzeci de kilometri la oră.

— Mă simt excelent, spuse O'Shea fără nicio legătură. Ne-am descurcat bine.

— Am învins toate piedicile, nu-i aşa? îi ţinu isonul Mills. Am ajuns aici.

— Am furat elicopterul ăsta, spuse Brennan, am pătruns în Pension, l-am salvat pe Dodson, l-am răpit pe Burov, am izbutit să scăpăm teferi de acolo prin luptă, am traversat Rusia şi am ajuns acolo unde trebuia să ajungem. La dracu', după mine, eu zic c-am reuşit.

— Mi-ar fi greu să te contrazic, Bill, spuse Hollis. Dacă am avea o sticlă de şampanie, ţi-aş zice să-i scoţi dopul.

— Fir-ar să fie, exclamă Mills. Seth trebuia să cumpere şampanie la Centrul Comercial.

La pomenirea numelui lui Alevy, se lăsă tăcerea, timp în care, gândi Hollis, fiecare probabil că îl blestema şi îl binecuvânta în acelaşi timp. Asta e soarta acelora care îi împing pe alţii spre piscuri înalte şi abisuri adânci.

— Schimbă locul cu mine, îi spuse Lisa lui Mills.

Lisa părăsi scaunul şi îngenunche pe podea lângă Hollis.

— Ştiu că acum nu poţi să mă ţii de mână, dar dacă peste câteva minute nu vei mai fi nevoit să ţii mâinile pe comenzi, o s-o faci?

— Desigur.

— Lăsaţi-mă pe mine, domnule general, spuse O'Shea, preluând comenzile, Relaxaţi-vă!

Hollis lasă comenzile şi apucă mâna Lisei.

Elicopterul continuă să zboare înapoi, spre Leningrad. Nimeni nu mai scotea o vorbă, fiecare asculta doar zgomotul motoarelor, care umplea cabină, aşteptând momentul în care aveau să se oprească.

O'Shea îşi drese vocea şi spuse pe un ton stăpânit:

— Ora 12, un kilometru.

Brennan, Mills şi Lisa se ridicară în picioare şi priviră prin parbriz. Spre ei, naviga un cargou de mărime mijlocie, pe a cărui punte din spate erau aprinse trei reflectoare de culoare galbenă.

Hollis dădu drumul mâinii Lisei şi apucă manşa.

După calculele lui, aveau nevoie de treizeci de secunde, dacă reuşesc să treacă chiar pe deasupra navei, în schimb, dacă luau foc, s-ar fi putut izbi de cargou şi acest lucru nu-l meritau nici cargoul, nici echipajul.

Viră spre dreapta, abătându-se de la cursul cargoului ce înainta spre ei, şi se apropie de acesta în unghi drept, ajutat de vântul puternic din spate. Observă că acum cele trei reflectoare galbene erau stinse, ceea ce însemna că prezenţa lor fusese remarcată.

— Domnule general, avem nevoie de o oarecare altitudine pentru coborâre, spuse O'Shea.

Hollis ştia că o apropiere de la o sută de metri, într-un unghi mare, nu era modalitatea cea mai fericită de aterizare a unui elicopter pe o platformă în balans. Pe de altă parte, nu era de glumit nici cu riscul că motorul să ia foc în timpul ascensiunii. Instinctele sale şi aşa-numita intuiţie de pilot îi spuneau că timpul de zbor pe care îl mai aveau la dispoziţie se numără în secunde.

— Staţi calmi!

— E rândul dumneavoastră să ne faceţi o demonstraţie, îi replică O'Shea.

Examină cu atenţie instrumentele de bord, în vreme ce Hollis se concentra asupra navei care se apropia. O'Shea citea cu glas tare datele înscrise pe aparatele de bord: viteza de zbor, cuplul de torsiune şi altitudinea.

— Viteza la sol, aproximativ treizeci de kilometri, anunţa O'Shea.

Înţelegând ca pupa cargoului avea să treacă de ei înainte că elicopterul să o poată aborda, Hollis

angaja aparatul într-un zbor planat spre babordul navei, continuând apropierea prudentă de ţinta.

Ajustă direcţia şi menţinu botul elicopterului în linie cu nava aflată în mişcare, dar continuând să zboare lateral. Totodată, încerca să păstreze constantă viteza la sol.

— Viteza la sol, patruzeci.

Hollis ridica botul elicopterului, pentru a reduce viteza.

— Altitudinea, cincizeci de metri, anunţa O'Shea.

Hollis menţinu botul aparatului perpendicular pe navă. Distanţa până la cargou era de circa o sută de metri şi, după calculul lui Hollis, unghiul de planare urma să-i permită să ajungă deasupra pupei, ceea ce i-ar fi îngăduit o coborâre din zbor la punct fix.

— Viteza la sol, treizeci; altitudinea, treizeci.

La bordul elicopterului începu să sune o sirenă de avertizare.

— Presiunea uleiului, în scădere, anunţa O'Shea. Probabil că i-a sărit un cablu sau o garnitură.

Vocea înregistrata, care păstrase o vreme o tăcere inexplicabilă în legătură cu carburantul, se auzi din nou:

— Oprirea motorului este iminentă. Pregătiţi-vă pentru aterizare forţata.

Acum se aflau la zece metri de puntea superioară a navei. Hollis ridica botul elicopterului, reducând viteza la sol la aproape zece kilometri. Nava alunecă pe sub ei şi în faţa îi apăru brusc puntea de la pupa. Deşi puntea se mişca din cauza tangajului şi raliului, nicicând o zonă de aterizare nu i se păruse lui Hollis mai bună decât aceasta. Se îndrepta spre puntea în mişcare, dar când trecu pe deasupra ei, elicopterul o

atinse şi fu proiectat în aer.

— La dracu'! Pupa dispăru şi elicopterul, dezechilibrat, se găsea din nou deasupra apei, gata să se prăbuşească.

Hollis deschise repede maneta de gaze şi mari pasul general al elicei, ceea ce determina elicopterul să se ridice cu doar câteva secunde înainte să fi atins cu coada suprafaţa agitată a mării. Hollis întoarse botul aparatului spre pupa şi urmări nava, concentrându-şi atenţia asupra luminii de la pupa şi străduindu-se să menţină elicopterul pe direcţia ei în pofida vântului puternic. Se simţea asemenea unui om care încerca să se agaţe de bara unui vagon de tren aflat în mişcare.

Hollis observa, pentru o clipă, numele navei, înscris cu litere albe: Lucinda.

— Oprirea motorului este iminentă, rosti vocea înregistrata. Pregătiţi-vă pentru aterizare forţata.

Hollis mari pasul general concomitent cu presiunea gazelor şi cobora literalmente în picaj, lipsindu-i doar câţiva metri ca să agaţe parapetul punţii de la pupa. Micşora pasul general şi elicopterul ţâşni în sus, la doar câţiva metri de puntea de la pupa. O'Shea opri motoarele. Roţile din spate izbiră puntea şi elicopterul fu împins în aer. Puntea mişcătoare se depărta, apoi veni din nou spre ei, izbind cu putere cele două roţi din dreapta şi dezechilibrând aparatul până aproape a-l răsturna. Hollis trase cu toată forţa frâna de mână, blocând roţile. În cele din urmă, elicopterul îşi găsi echilibrul pe puntea cargoului, părând fixat acolo parcă dintotdeauna. Hollis îşi ridică ochii spre catargul principal şi văzu fluturând pavilionul britanic.

Nimeni nu scotea o vorbă. Zgomotul motoarelor şi al elicelor se stinse încet, locul lor fiind luat de acela al valurilor care izbeau cargoul. Cabina se umplu de mirosul sărat al mării, iar zborul relativ lin al elicopterului fu înlocuit de tangajul unei nave bătute de vânt. Hollis observa că pe punte nu se afla niciun membru al echipajului şi presupuse că acestora li se ordonase să rămână jos.

O'Shea îşi drese glasul şi spuse cu o voce stinsă:

— Nu-mi plac navele. Am rău de mare.

— Ba eu ador navele, spuse Brennan.

— Aţi făcut o treabă minunată, spuse Mills, adresându-i-se lui Hollis şi O'Shea. Vă suntem datori.

— Dacă te referi la agenţie, Bert, replică sec Hollis, atunci cred că şi noi vă suntem datori.

Lisa îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Hollis.

— Vă iubesc! Aţi reuşit! Amândoi.

Al apuca pe O'Shea de umeri şi îl sărută pe obraz.

— Vă iubesc pe amândoi.

O'Shea se înroşi.

— Eu n-am… ei bine, spune-i de notarea mea de serviciu.

Hollis zâmbi.

— O să mă mai gândesc.

— Exact înainte să opresc motoarele… îi spuse O'Shea lui Hollis.

— Am auzit.

— Ce? întreba Mills.

— Unul din ele s-a oprit, spuse O'Shea. Cred că în rezervoare nu mai e benzina nici cât să umpli o brichetă.

— Păi, acum nu mai avem nevoie de combustibil.

Lucrurile s-au sfârşit cu bine.

Mills baga mâna sub scaunul lui şi scoase o pungă de plastic plină cu măşti negre de schi, pe care i-o întinse lui Brennan.

— Fiecare să-şi pună o mască pe figură. Nu vorbiţi cu echipajul, nu rostiţi nume.

Mills se duse în spatele cabinei şi îi puse o mască pe faţa lui Dodson. Se întoarse apoi spre Burov şi îi spuse:

— După cum vezi, colonele, băieţii buni au câştigat.

Cu totul neaşteptat, Burov izbucni în râs.

— Zău? Voi ăştia de la CIA sunteţi băieţii buni? Propriii voştri compatrioţi nu cred chestia asta, tot aşa cum compatrioţii mei nu cred că cei de la KGB sunt băieţii buni. Dumneata şi cu mine suntem nişte paria, domnule Mills. Asta-i ceea ce ne desparte de restul omenirii.

— Poate că ai dreptate. Mă bucur să constat c-ai învăţat ceva din propria şcoala.

Mills scoase din buzunar o seringă şi o înfipse în gâtul lui Burov.

— Vorbeşti prea mult.

Apoi îi trase o mască pe cap.

— Aşa-i mult mai bine.

Brennan deschise uşa şi o pală de aer rece umplu cabina încinsa a elicopterului. Sari pe puntea în tangaj, urmat de Lisa, O’Shea şi Hollis. Mills cobora ultimul, zicând:

— O să cer ca Dodson şi Burov să fie duşi la infirmerie.

Privi în sus, spre pavilionul britanic.

— Mi-am imaginat că trebuie să fie vorba de o

navă britanică. Nu avem prea mulţi aliaţi întreprinzători în NATO pe care să mai putem conta.

— În ce priveşte acţiunea asta, Bert, n-am încredere nici măcar în aliaţii noştri din Washington, remarca Hollis.

— Bine zis.

— Suntem în siguranţa sau nu? întreba Lisa.

Hollis îşi zise că în siguranţa nu vor mai fi tot restul vieţii lor.

— Suntem foarte pe-aproape, îi răspunse Hollis.

Uşa cabinei de pe puntea de la pupa se deschise şi îşi făcură apariţia şase marinari îmbrăcaţi în flanele groase de lână de culoare închisă. Se apropiară de elicopter şi îi cercetară curioşi pe cei cinci pasageri: patru bărbaţi şi o femeie, toţi cu măşti negre pe faţă. Trei dintre bărbaţi erau îmbrăcaţi în uniforme sovietice, unul în trening. Femeia avea pe ea un trening şi o canadiană. „Iar la bordul elicopterului, îşi zise Hollis, mai sunt doi bărbaţi rupţi în bătaie şi aflaţi în stare de inconştienţa, cu măşti negre pe figură, unul îmbrăcat în pijama, iar celălalt într-un trening zdrenţuit”. Dacă marinarilor li s-ar fi cerut să spună cine erau bunii şi cine râii, cu siguranţa ar fi răspuns taman pe dos.

Ca şi când şi-ar fi imaginat că niciunul dintre ei nu vorbea engleza, unul dintre marinari arata cu mâna spre elicopter şi făcu semn că vrea ajutor ca să-l împingă. Mills clătină din cap că nu e de acord, apoi arătă ridicând două degete înspre elicopter. Marinarii se duseră spre aparat şi îi scoaseră afară pe Dodson şi pe Burov, aşezându-i pe puntea umedă şi rece.

Hollis se urcă înapoi la postul de pilotaj şi dădu drumul la frâne, apoi li se alătură lui O’Shea, Brennan

şi celor şase marinari, împingând împreună elicopterul spre balustrada de la babord. Unul dintre marinari deschise balustrada în sectorul estacadei, apoi împinseră cu toţii elicopterul peste bord. Acesta se prăbuşi cu botul înainte şi cu coada lungă ridicată în aer. Instinctiv, se grăbiră cu toţii la balustradă şi priviră în urma lui. După ce se izbi de valuri împroşcând stropi de apă în jur, elicopterul pluti o clipă, până ce apa pătrunse pe uşa deschisă, apoi se scufunda, cu cabina pilotului înainte, în apa întunecata. Coada păru să schiţeze un semn de rămas-bun şi Hollis se trezi ducând mâna la frunte în semn de salut, observând că şi O'Shea făcea acelaşi lucru.

Marinarii se îndreptară apoi în grabă spre cele trei reflectoare de ceaţa, care erau potrivite, conectate prin şnururi electrice la nişte prize. Scoaseră reflectoarele din priza şi le aruncară peste bord. Lui Hollis, acest lucru i se păru oarecum neliniştitor. Era la mintea cocoşului ca aruncarea peste bord a elicopterului era o măsură necesară. Dar faptul că marinarii se descotoroseau de reflectoare era o măsură de precauţie pe care şi-o lua căpitanul pentru eventualitatea că ar fi putut fi vizitat şi percheziţionat de autorităţile sovietice, ori, în cel mai bun caz, survolat. Hollis se întreba ce alte dovezi compromiţătoare era dispus căpitanul să mai arunce peste bord.

Privi spre babord, aflat spre sud, şi văzu două nave la orizont. Nu era exclus ca acestea să fi văzut elicopterul aterizând şi, cu ajutorul unui binoclu, poate chiar şi faptul că fusese azvârlit peste bord. Dacă erau nave sovietice ori chiar din Blocul Răsăritean nu era exclus ca ele să raporteze prin radio

cele văzute. Şi mai probabil, sistemul radar al marinei militare sovietice prinsese pe ecranul lui o aeronavă neidentificată şi cei de acolo îşi dăduseră seama, după caracteristici, că era vorba de un elicopter. Remarcaseră probabil coborârea bruscă a acestuia spre nivelul mării şi ajunseseră probabil la concluzia că aterizase pe o navă ce apăruse şi ea pe ecran. Sovieticii considerau această parte a golfului, fie şi numai pe o distanţa de trei mile marine, ca fiind propriul lac.

Mills păru să-i ghicească gândurile.

— De asta am vrut o aterizare pe timpul nopţii, spuse, arătând cu capul spre cele două nave de la orizont.

— Da, numai că radarul funcţionează şi noaptea.

— Mi s-a spus că pe radar va apărea ca şi când s-ar fi prăbuşit în mare, replică Mills.

— Se poate. Depinde de cel care se holbează la ecran.

— Ei bine, în cazul ăsta vom vedea cu cine ţine într-adevăr Dumnezeu.

Hollis avu un zâmbet amar.

— După câte am făcut la Pension, cred că ne-a lăsat de izbelişte.

Hollis se întoarse şi se îndepărta de balustradă. Patru marinari cu tărgi îi cărau acum pe Dodson şi pe Burov spre puntea de la pupa.

— Infirmeria, îi spuse unul dintre ei lui Mills.

Un marinar din cei ramaşi fără ocupaţie le făcu semn să-l urmeze printr-o uşă. Urcară pe o scară îngusta până pe puntea superioară, apoi străbătură un coridor, fără a mai întâlni pe altcineva. Marinarul îi conduse o punte mai sus, apoi într-o cameră de

navigaţie, vopsită în alb şi cu hublouri mari, amplasată în spatele punţii de comandă. Marinarul părăsi cabina fără să scoată o vorbă. Hollis îşi scoase masca. Lisa, O'Shea, Mills şi Brennan îl imitară.

Se priviră unii pe alţii, neştiind în ce stare de spirit ar fi trebuit să se afle. La drept vorbind, gândi Hollis, erau atât de marcaţi de oboseală, încordare şi tristeţe, încât n-ar fi fost surprins dacă s-ar fi întins cu toţii pe mesele pentru hărţi şi ar fi adormit.

Într-un târziu, Mills rânji, spunând pe un ton optimist:

— Prieteni, următoarea escală e Liverpool!

Brennan scoase un chiot lung şi strigă:

— Am reuşit!

Urmară bătăi pe spate şi strângeri de mână, iar Lisa fu sărutata de Mills, Brennan şi O'Shea.

— Sunteţi un pilot de elicopter al naibii de bun, domnule general, îi spuse O'Shea din tot sufletul. Hei, ia uitaţi-vă, avem cafea şi coniac.

Mills se îndrepta spre o masă de lângă peretele etanş de la tribord, pe care se afla un ibric electric. Umplu cinci ceşti cu cafea, apoi turna coniac în fiecare dintre ele, dându-le din mâna în mână. Ridică ceaşca lui şi spuse:

— Pentru…

— Seth Alevy, îl întrerupse Hollis, şi cei pe care i-am lăsat în urma noastră.

Băură cu toţii, iar toastul avu efectul de a detensiona sărbătorirea succesului. Mai cerură cafea şi coniac, apoi se aşezară pe scaunele de lângă mesele de hărţi, cu excepţia lui Hollis, care rămase în picioare lângă unul dintre cele patru hublouri de la tribord, privind marea. În puţinele daţi când îl văzuse, Golful

Finic îi lăsase impresia de plumb topit, aşa cum o făcea şi acum, părând să-şi rostogolească cu o mişcare lentă apele grele şi umflate, colorate în toate nuanţele de gri şi ciudat de opace.

Dinspre nord, se rostogolea o ceaţă subţire, străpunsa brusc de o vijelie, asemenea unui val care trece prin fum. Cerul gri, apa gri şi întinderile de pământ învecinate, un peisaj monoton de păduri de pini de un verde-gri, picurând apă într-un pământ săturat de umezeală. Era un colţ de lume umed şi mohorât; în comparaţie cu acest loc regiunea Moscovei părea însorita şi pitorească.

Hollis îşi frecă ochii şi barba nerasă. Efectul anesteziculuiaproape trecuse şi acum îşi simţea obrazul zvâcnind. Îşi spuse că întâlnirea cargoului trebuia trecută la capitolul mici miracole, imediat după evadarea lor de la Pension.

Uşa camerei de navigaţie se deschise şi în încăpere intră cu paşi mari un bărbat înalt, la vreo cincizeci de ani, cu o barbă roşcata. Purta un pulover din lână albă groasă şi blugi. Îşi umplu o cană de cafea fără să spună nimic, apoi se aşeza neprotocolar lângă o masă pentru hărţi.

— Bun venit la bordul Lucindei, le spuse cu accent britanic. Sunt căpitanul Hughes. Mi s-a spus că numele dumneavoastră nu trebuie să mă privească.

— Vreau să vă mulţumesc pentru că aţi lăsat reflectoarele aprinse şi după răsăritul soarelui, spuse Hollis.

Căpitanul Hughes îl privi prietenos.

— Ca să fiu sincer, le stinsesem, dar am lăsat un om de cart, care v-a văzut. Aşa că mi-am călcat pe inima şi le-am aprins din nou.

— Frumos din partea dumneavoastră, spuse Mills.

Hughes ridică din umeri.

— Şi noi eram în întârziere. Nenorociţii ăştia de ruşi nu se mişca prea repede când e vorba de formalităţi şi a mai întârziat şi pilotina.

Căpitanul Hughes îşi plimbă privirea de la O'Shea, Mills şi Brennan, în uniformele lor KGB, la Lisa şi Hollis.

— Cred c-aveţi o groază de lucruri de povestit. Apropo, aterizarea a fost sau cea mai bună aterizare a unui elicopter pe o navă pe care am văzut-o vreodată sau cea mai proastă. Bănuiesc că dumneavoastră ştiţi mai bine ce-a fost. Hughes continuă: Transportam cherestea, dacă vă interesează. Lemn de pin, mesteacăn şi plop. Au lemn bun, pentru că de păduri se ocupa Dumnezeu, nu ei. Hughes zâmbi şi adăugă: Am adus un transport de legume proaspete. Se pare că s-au obişnuit să conteze pe anumite delicatese la aniversarea glorioasei lor revoluţii. Nu pot zice că-mi face plăcere să fac comerţ cu ei, dar afacerile sunt afaceri. Şi astfel am ajuns la chestiunea următoare. Mi s-au oferit zece mii de lire ca să accept să vă iau la bord şi voi mai primi cincizeci de mii în momentul în care vă predau. Sunteţi o încărcătură foarte preţioasa.

— Sper să nu vă costam mai mult decât facem, replică Hollis. V-a fost semnalata prin radar apropierea unor nave?

— Nu, dar vă Asigur că urmărim cu mare atenţie baza navală de la Kronstadt. Când vom trece de ea şi vom ajunge în apele mai largi ale golfului, voi respira uşurat.

— La fel vom face şi noi.

— Pentru o treabă ca asta, banii nu sunt de ajuns. Mi s-a spus însă că e vorba de ceva important pentru ţările noastre.

— Într-adevăr, aşa-i.

— Înainte să plecăm din Leningrad azi-dimineaţă, spuse Hughes, un docher mi-a strecurat un bileţel.

Hughes îi întinse bucăţica de hârtie lui Hollis, care o despături şi văzu că era o pagină de cifră, care avea trecute pe ea data zilei respective, frecvenţa şi un mesaj de mână: „Rap. de situaţie C.B”.

Mills privi peste umărul lui Hollis şi şopti:

— Asta-i codul nostru diplomatic.

Hollis confirma cu o mişcare a capului, apoi îi înapoie hârtia lui Huges.

— Domnule căpitan, vă rog să aveţi amabilitatea de a dispune ca radiotelegrafistul dumneavoastră să cifreze, cu ajutorul acestui cod, următorul mesaj: „An atenţia lui Banks. Am aterizat în acest loc. Raportul urmează”. Să fie expediat nesemnat, pe frecvenţa menţionată.

Hughes încuviinţa.

— Cei doi prieteni ai dumneavoastră aflaţi la infirmerie se odihnesc în condiţii confortabile, adăugă el. Medicul ar dori să fie informat în legătură cu ce li s-a întâmplat.

— Amândoi au fost supuşi unor traume fizice evidente, spuse Mills. Amândurora li s-a injectat recent pentotal. Cel îmbrăcat în trening este prieten. Cel în pijama, nu. El trebuie privat de libertate de acţiune pe durata călătoriei.

Hughes se îndrepta spre uşă.

— Am să trimit un steward să vă aducă ceva de mâncare. Vă voi aranja şi un loc de dormit. Până

atunci însă, folosiţi această încăpere după bunul dumneavoastră plac.

— Vă mulţumim.

Hughes părăsi camera de navigaţie. Hollis se întoarse la hublou, dar nu văzu nimic, cu excepţia unei cete care devenise tot mai groasă.

— Am făcut cu toţii o treabă excelentă. Nu-mi place ce-am făcut, dar am făcut bine.

Mills îşi mai turnă nişte coniac.

— Aşa-i, şi aş vrea să ştiţi că aş fi vrut ca oamenii aceia să vină acasă… cu noile lor familii. Apoi adăugă: Nu sunt un om credincios, dar poate că lor le e mai bine acolo unde se afla acum. Cred că nici ei nu voiau cu adevărat să se mai întoarcă acasă.

Nu-i răspunse nimeni.

Gândul lui Hollis se întoarse la casa familiei Landis; şi-l reaminti pe băieţelul lui Landis, Timmy, şi pe Landis spunând despre el „Bietul meu micuţ”. „Poate că acum îşi găsiseră cu toţii liniştea”, gândi Hollis.

Se aşeza la o masă, la care găsi un creion şi hârtie.

— Am să-i scriu un bilet lui Charlie, îi spuse lui Mills.

Mills zâmbi.

— Fii drăguţ cu el. N-a dormit probabil toată noaptea de grija noastră.

Hollis trase hârtia spre el şi începu să scrie într-o engleză standard, necodificată:

„Dragă Charles.

Mesajul de faţa ţi-l trimit eu, Sam Hollis, nu din mormânt, ci de pe Lucinda. Cu mine se afla Lisa Rhodes, Bill Brennan, Bert Mills, căpitanul O’Shea,

precum şi maiorul Jack Dodson din Forţele Aeriene militare ale S.U.A. şi colonelul KGB Piotr Burov, prizonierul nostru. Seth Alevy e mort. Înainte de a muri, mi-a povestit despre înţelegerea voastră cu CIA, Casa Albă, Serviciile Secrete ale Armatei şi alţii. Pensionul a fost închis definitiv, în ceea ce priveşte înţelegerea în chestiune, trebuie să-ţi spun, Charles, ca tu şi ai tăi sunteţi mult mai trădători şi mai lipsiţi de scrupule decât mine sau Alevy, sau oricare general, activ ori spion pe care l-am cunoscut vreodată. Aş vrea să te iau într-o zi cu mine într-o operaţiune în teren, ca să-ţi lărgesc un pic orizontul. Dar, neavând acest prilej, îţi cer să ne întâlnim personal la Londra, peste patru zile. Cei cu care mă aflu aici sunt martorii supravieţuitori ai asasinării unui număr de aproape trei sute de americani de către propriul guvern. Trebuie să discutăm această chestiune, pentru a o pune de acord cu principiile noastre morale şi nevoile legitime ale securităţii naţionale. Să fii pregătit pentru o sesiune de discuţii îndelungata.

Hollis”.

Hollis i-o înmână lui Mills, care o citi, dădu afirmativ din cap şi o transmise celorlalţi.

— Căpitane, i se adresa Hollis lui O’Shea, du-te în camera de transmisiuni şi codifica acest mesaj. Stai lângă transmisionist când îl expediază şi aşteaptă răspunsul.

— Am înţeles, să trăiţi.

O’Shea luă mesajul şi părăsi camera de navigaţie. Lisa îl îmbrăţişa pe Hollis.

— Au comandanţii de nava britanici dreptul să oficieze căsătorii?

Hollis zâmbi pentru prima dată.

— Da, dar căsătoria e valabilă numai pe durata călătoriei.

— E bine şi-aşa.

Mills se aşeza pe un scaun, casca şi spuse că pentru sine:

— În ultimele douăzeci şi patru de ore, am fost într-un taxi din Moscova, un microbuz al Aeroflot-ului, un elicopter al aceleiaşi companii, un ZIL-6, un Pontiac Trans Am şi acum, slavă Domnului, sunt pe o navă comercială britanică.

Brennan scoase un pachet de gumă de mestecat din buzunar, începu să desfacă o lamă, apoi se opri.

— Asta mi-a cumpărat-o Seth Alevy, spuse. Era un tip foarte ciudat. Aveai mereu impresia că e rece şi absent. Dar când dădeai peste el în ambasadă, îţi zicea pe nume şi nu uita să-ţi spună o vorbă bună. Am remarcat că funcţionarii superiori nu prea vorbeau cu el, dar cei din paza, puşcaşii marini, secretarele şi toţi ceilalţi ţineau mult la el.

Brennan împacheta la loc guma şi o puse în buzunar. O vreme nu vorbi niciunul; câteva minute mai târziu, O'Shea reveni în camera de navigaţie şi îi înmâna o hârtie lui Hollis. Hollis îşi aruncă ochii pe ea şi începu să citească cu glas tare:

— De la Charles Banks, „Încântat să primesc veşti de la voi. Felicitări pentru treabă excelentă pe care aţi făcut-o. Mi-a părut foarte rău de Seth. O să-i simt lipsa. Veţi fi aşteptaţi la Liverpool. Aştept cu nerăbdare să ne întâlnim cu toţii la Londra. Eu fac cinste. Salutări speciale Lisei". Semnat „Charles".

Hollis îi privi pe ceilalţi. Răspunsul primit prin radio era atât de tipic pentru Charles Banks încât toţi păreau a fi gata să izbucnească în râs.

An cele din urmă, Mills spuse:

— Ce pungaş simpatic! Mi-ar plăcea să-i frâng oasele, dar nu mă pot hotăra s-o fac. În schimb, o să ne întâlnim să ciocnim un pahar cu el.

— Întotdeauna mi-a plăcut, adaugă şi Lisa. Îmi place şi acum, dar nu mai am încredere în el.

Hollis îşi spuse că el nu avusese niciodată încredere în Banks, cum nu avea să aibă nici la Londra.

An încăpere intră un steward de vârstă mijlocie, care aduse un ulcior plin cu suc de portocale şi o tavă cu biscuiţi calzi. Le aşeza pe o masă şi spuse cu un accent care îi aduse lui Hollis aminte de un film al lui Horatio Homblower.

— Din partea căpitanului Hughes. Apoi adăugă: Ofiţerul unu pune cabina să ia dispoziţia doamnei. Pentru dumneavoastră, domnilor, au fost amenajate pături în careul ofiţerilor. Căpitanul ţine să vă aducă la cunoştinţă faptul că nu exista reperări radar semnificative. Dacă va mai trebuie ceva, trimiteţi un mesaj la puntea de comandă şi cineva se va ocupa de problemele dumneavoastră.

Mills mulţumi stewardului, care plecă.

— Uneori, aflându-ne în Rusia, spuse el, nu mai ştim exact pentru ce şi împotriva cui luptăm. Pe urmă ajungem în Vest, fie în concediu, fie cu treburi, şi dăm peste un şofer de taxi din Londra ori peste cineva precum acest steward, care te face să-ţi aminteşti de cuvântul „politeţe” şi atunci îţi dai seama că în paradisul muncitorilor nu te-ai izbit de aşa ceva nici măcar o dată.

Se aşezară cu toţii la masă.

— Suc de portocale adevărat, remarca O’Shea.

O bucată de vreme mâncară în linişte, apoi Brennan spuse, fără nicio legătură:

— Îmi place Londra, îmi place cum vorbesc femeile londoneze.

— Nu credeam că pilotarea elicopterelor poate fi atât de amuzantă, spuse O'Shea zâmbind. S-ar putea ca, într-o bună zi, să optez pentru o şcoală de piloţi de elicoptere.

— Treaba cu şcoala nu e o idee rea, remarca Hollis.

Mills mesteca gânditor un biscuit uns cu unt, apoi spuse:

— Abia aştept să-i interoghez pe Burov şi pe Dodson. Cred c-o să fie o treabă al naibii de interesantă. Sunt curios cum se vor comporta unul faţă de celălalt, într-un cadru total diferit.

Lisa îi privi roată pe cei aflaţi la masă.

— Să nu radeţi de mine, dar eu o să mă întorc în Rusia într-o bună zi. Jur c-am s-o fac.

Nu râse nimeni.

— Şi eu, spuse Hollis.

O'Shea se ridica în picioare şi îi privi pe Mills şi pe Brennan.

— Ce-ar fi să ne ducem să găsim careul ofiţerilor şi să tragem un pui de somn?

Mills şi Brennan se ridicară.

— O să trec pe la infirmerie, îi spuse Mills lui Hollis, şi o să păstrez legătura cu puntea de comandă în privinţa mesajelor radio ori a unei posibile reperări pe radar a unor nave inamice. Oricum, însă, cred c-am reuşit. I-am învins.

— Era şi timpul, spuse Hollis.

Mills îşi lua masca de schi şi se îndrepta spre

uşă.

— Când erai inconştient în elicopter, am băgat de seamă că sforăi, aşa că ce-ar fi dacă ai dormi în altă parte? adăugă cu o urmă de zâmbet, înainte să iasă.

Lisa şi Hollis se priviră pe deasupra mesei. În cele din urmă, Lisa spuse:

— Pari trist.

Hollis nu-i răspunse.

— Toţi suntem trişti, Sam, spuse ea. Suntem bucuroşi că ne-am salvat propria piele, dar trişti pentru ceilalţi.

Hollis dădu afirmativ din cap.

— Asta a fost trădarea supremă. Guvernul i-a mai trădat pe oamenii ăştia o dată, iar acum a făcut-o din nou. Am măturat ultimele rămăşiţe ale Războiului din Vietnam şi le-am îngropat definitiv sub preş.

— O să încerci să uiţi toate astea?

— Da. Odată închis cercul, orice ai mai face în acest sens n-ar însemna decât să te-nvârţi la infinit în cerc. Am să mă străduiesc să depăşesc momentul.

Lisa scoase din buzunar o cutie îmbrăcată în satin, o aşeza pe masă şi o deschise, îi privi o clipă conţinutul, apoi ridică un şirag de mărgele de chihlimbar, pe care îl ţinu răsfirat printre degete.

— Mi l-a dat Seth, când te aşteptam afară, la vila lui Burov. Pot să-l păstrez?

— Sigur. Dar să nu-l porţi.

Lisa îl privi, fără să-şi poată da seama dacă vorbea serios. Puse mărgelele la loc în cutie şi o închise.

Hollis scoase din buzunar nişte bucăţele de hârtie boţite şi le întinse pe masă, fixându-le cu nişte greutăţi de plumb folosite îndeobşte la hărţi.

— Aici sunt numele bărbaţilor, vii şi morţi… de fapt, acum sunt morţi cu toţii, care s-au perindat prin Pension încă de la început.

— Asta-i ce ţi-a dat Lew Poole, nu-i aşa?

— Da.

Hollis rămase cu ochii pironiţi pe hârtiile mototolite.

— Simms… uite-l pe Simms…

Privi în gol, apoi spuse:

— Pe memorialul dedicat eroilor din Vietnam, în dreptul numelui celor dispăruţi, sunt trecute nişte cruci.

— Ştiu, am văzut.

— Iar dacă, până la urmă, se confirma că un dispărut e mort, în jurul crucii se sapa un cerc.

Hollis îşi întoarse privirea spre Lisa.

— Vreau ca aceşti oameni să fie recunoscuţi în mod oficial ca morţi şi familiile lor să fie înştiinţate. Aş vrea că măcar la atât să servească lista asta.

Lisa dădu afirmativ din cap, apoi îl întreba:

— Lista asta… nu e oare periculoasă pentru cel care o deţine… vreau să spun că Pensionul n-a existat niciodată.

— Cred că am fi în pericol, dacă n-am avea-o, spuse Hollis. E singura dovadă palpabilă pe care o avem ca Pensionul a existat cu adevărat. Asta-i poliţa noastră de asigurare.

Lisa dădu din cap în semn că înţelege.

— O voi trimite, însoţită de o scrisoare, tatălui meu în Japonia. Am s-o dau unui marinar s-o pună la poşta în Liverpool, înainte ca noi să coborâm de pe navă. Apoi, când ajungem la Londra, vom discuta despre toate aceste lucruri cu prietenul nostru,

domnul Banks.

Hollis o privi drept în ochi.

— Aşa că ce îţi doreşti din această poveste?

— Eu am obţinut ce mi-am dorit, spuse Lisa zâmbind. Te am pe tine.

Hollis îi întoarse zâmbetul.

— Şi-l mai am şi pe asasinul lui Gregory Fisher, nu-i aşa? adăugă ea. Ştiu că Burov nu-i singurul ucigaş, ci sistemul e unul asasin. Oricum, s-a făcut un pic de dreptate.

Hollis sorbi din cafea. Lisa căscă. Prin rarele spărturi din nori apăreau raze de soare, care se strecurau prin hublouri şi se odihneau o vreme pe masă. În cadrul uşii se ivi un marinar, care le spuse:

— Căpitanul Hughes doreşte să v-aducă la cunoştinţă faptul că am trecut de Kronstadt şi că acum ne aflam în ape internaţionale.

— Mulţumesc.

Lisa îşi întoarse privirea spre Hollis.

— Am mai făcut un pas spre casă.

— Ajungem noi şi-acolo.

Hollis se ridică şi se îndrepta spre hubloul de la tribord. Privi o vreme marea, apoi se întoarse şi se trezi în faţa Lisei. Se priviră, apoi ea îl îmbrăţişa spontan.

Stewardul deschise uşa camerei de navigaţie, bâigui ceva şi se retrase.

Lisa îşi îngropa faţa la pieptul lui.

— Dumnezeule, Sam, sunt atât de obosită… N-ai vrea să facem dragoste în dimineaţa asta…? Părinţii mei şi-au îngropat fiica… Vor fi înnebuniţi de fericire să mă vadă… vino la mine acasă… Vreau să-ţi cunosc familia aia trăsnită… Sam, pot să plâng pentru Seth?

Nu te deranjează?

— Sigur că poţi. Tremuri. Hai să te duc în cabina ta.

— Nu. îmbrăţişează-mă! apoi continuă cu o voce şoptita: Nu ne putem preface că după prânzul din Arbat am decolat spre New York şi ca între cele două momente nu s-a întâmplat nimic?

— Asta nu se poate. Ce putem face însă e să încercăm să tragem nişte concluzii. Să încercăm să înţelegem tot balamucul ăsta dintre noi şi ei. Poate că eu o să te învăţ câte ceva despre puterea aeriană sovietică, iar tu o să mi-l explici pe Gogol. Şi în felul ăsta amândoi o să învăţăm nişte lucruri care nu interesează pe nimeni.

Lisa izbucni în râs.

— Mi-ar plăcea.

Îl îmbrăţişă şi mai strâns.

— Mai târziu, o să-ţi spun şi eu o poveste rusească de adormit copiii.

Rămaseră tăcuţi multă vreme, ascultând zgomotele navei şi ale mării în balansul cargoului, care-i purta spre vest, departe de Rusia.

CUPRINS:

MULŢUMIRI 3
PARTEA ÎNTÂI 4
CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 17
CAPITOLUL 3 21
CAPITOLUL 4 41

CAPITOLUL 5 49
CAPITOLUL 6 71
CAPITOLUL 7 86
CAPITOLUL 8 94
PARTEA A DOUA 121
CAPITOLUL 9 121
CAPITOLUL 10 146
CAPITOLUL 11 160
CAPITOLUL 12 181
CAPITOLUL 13 209
CAPITOLUL 14 215
CAPITOLUL 15 232
CAPITOLUL 16 243
CAPITOLUL 17 249
CAPITOLUL 18 269
CAPITOLUL 19 282
CAPITOLUL 20 294
CAPITOLUL 21 311
PARTEA A TREIA 317
CAPITOLUL 22 317
CAPITOLUL 23 334
CAPITOLUL 24 348
CAPITOLUL 25 358
CAPITOLUL 26 379
CAPITOLUL 27 392
CAPITOLUL 28 411
CAPITOLUL 29 430
CAPITOLUL 30 442
PARTEA A PATRA 464
CAPITOLUL 31 464
CAPITOLUL 32 493
CAPITOLUL 33 529
CAPITOLUL 34 554

CAPITOLUL 35 586
PARTEA A CINCEA 613
CAPITOLUL 37 613
CAPITOLUL 38 632
CAPITOLUL 39 641
CAPITOLUL 40 650
CAPITOLUL 41 689
CAPITOLUL 42 726